

HARRISON
FAWCETT

Best of
BRETT
SHAW

CHERUBION KÖNYVKIADÓ, 2002
Best of Brett Shaw
Copyright © Fonyódi Tibor, 2002
Hungarian edition © Cherubion Kft., 2002
All rights reserved!
Szerkesztő: Nemes István
A címlapon Szendrei Tibor festménye
Fedélterv és címlaptipográfia: Cherubion
ISBN 963 9346 49 7
Felelős kiadó:
Nemes István és Nemes Judit ügyvezető igazgatók
Műszaki szerkesztő: Bihonné Király Edit
Szedte és tördelte a Cherubion Könyvkiadó
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 3971.49.01
Készült 2002-ben

Az író előszava

Brett Shaw praetorianus ezredes története 1997 nyarán indult a Hungaroconon, amikor megjelent ott egy szemüveges pasi, aki egy maga által borzalmasan gyengének tartott szinopszist szorongatott a kezében – na jó, közepes szinopszis volt – és megpróbálta rátukmálni Nemes Istvánra a Cherubion Kiadó gurujára, a „szeretném, ha elolvasná, és utána elmondaná a véleményét” szavak kíséretében. Én voltam ez a gyámoltalan ember.
A rövid szóváltást két hónappal később egy sokkal hosszabb telefonbeszélgetés követte, amelyben a kiadó arra próbált rávenni, hogy írjak egy novellát a hamarosan megjelenő A Galaxis Császára című antológiába. Rettenetesen megrémültem, tudniillik soha életében nem írtam novellát. Mi lesz, ha nem sikerül? Ekkor találtam ki Shaw ezredes figuráját és a legelső történetet, amelynek a Hogyan legyünk Sherlock Holmes? címet adtam.
Nem hittem volna, hogy a novella egy sikeres sorozat indítódarabja lesz... Akik figyelemmel kísérték Brett Shaw sorsát, ma már tudhatják, hogy az életét elmesélő sorozat időközben szépen megizmosodott, hovatovább egy másik szerző hasonló felütésű világával – és további műveimmel – összedolgozva a hangzatos Mysterious Universe nevet kapta...
Lassan két esztendeje annak, hogy félig-meddig elbúcsúztam a sci-fi műfajától, de azok az olvasóim, akikkel rendszeresen tartom a kapcsolatot tudhatják, hogy távozásom nem végleges és hamarosan újabb művel, művekkel jelentkezem a sci-fi és fantasy műfajban egyaránt. De addig hadd nyújtsam át nagy szeretettel az Olvasóknak a Brett Shaw sorozat sokak szerint legsikerültebb darabjait. Teszem ezt annak reményében, hogy további olvasókat sikerül majd szórakoztatnom (esetleg újra szórakoztatnom a régeket) mert íróként más, ennél magasztosabb célt nem ismerek.

Harrison Fawcett
fonyodi@hotmail.com
www.fawcett.hu
HOGYAN LEGYÜNK SHERLOCK HOLMES?

Életem során számtalan néven ismertek, de valójában Brett Shaw-nak hívnak, és akkoriban a Bolygórózsán szolgáltam. A luxusklipper egyik tisztje voltam, de nem hordtam egyenruhát. A belső biztonsági vonalon foglalkoztattak, és magam sem tudtam, hogy mi lehet a flancosabb rajtam: az April Dournil márkájú öltönyöm vagy a krokodilbőr cipőm? Mivel nem mehettem oda senkihez, hogy megmondjam, mi a munkám, ezért az utasok az első napokban mindig unatkozó milliomosnak néztek; hát amennyi dekadens hülye összegyűlt egy ilyen úton, nem is várhattam mást. Hogy értsék, miről beszélek: bizonyos hozzám hasonló kaliberű férfiak és jómagam láttuk, hogy mi folyik az első osztályon, ahol az Impérium bárónőinek földet seprő, méteres uszályai mellett aranyszín protokollrobotok lépkedtek, és az utazóközönség leginkább egy olyan anakronisztikus estély résztvevőire emlékeztetett, amelyen XVIII. századi libériába öltözött lakájok hordják körbe a drága kristálypoharakban gyöngyöző rózsaszín pezsgőt. A nők strucc tollas legyezőkkel segítettek rá a légkondicionálásra, mert ez akkoriban kurvára sikkes volt és kékre festették a mellbimbójukat. Ez utóbbi felismeréshez egyetlen arisztokrata libát sem kellett levetkőztetni, ugyanis óriási divat volt az áttetsző műselyem, ami már-már vetekedett a toplesszel. A férfidivat sohasem érdekelt. Éveken át a császári testőrség sztatisztikus rohampáncélját hordtam, de az egy másik és sokkal hosszabb történet...

A Bolygórózsza az Ulysses Spaceline tulajdona, és a legszebb fényklipper volt, ami a Rosan és a Meredith között állandó utakat bonyolított le. A két óriásbolygó tizenhat fényévnnyire helyezkedett el egymástól, és a klipper alig két hét alatt gyűrte le a távolságot. Ebbe az időbe beleszámított az a hetvenkét óra is, amit a standard űrben töltöttünk, hogy az utasok lássanak is valamit a pénzükért: valódi kvazárok és fehér törpék, előre megrendezett holografikus űrcsata... A látvány örületes volt, és az utasok - leginkább a gyerekek - nagyon élvezték, mi nagyon untuk.

A hajó viszont fantasztikusan nézett ki!

Akinek van némi tapasztalata arról, hogy mi a minőség, az valószínűleg csettintett volna, ha egy kicsit szabadjára engedjük a Bolygórózsán. A klipper-fotonhajtómű közel egy kilométernyi kriolit üveget, sugárkezelt műanyagot és molekulárisan stabilizált titánt robbantott be a hiperűrbe. Az utasfedélzet hatszáz méter hosszú és tizenhat szintes volt, amelyből hármat foglalt el az első osztály, ott aztán ment a fényűzés „dögivel” - ez utóbbi egy archaikus kifejezés, ma már nem használják, én még igen. A hajónkat energiapajzsok tucatjai védelmezték és a legkorszerűbb biztonsági berendezésekkel látták el. Az már csak hab volt a tortán, hogy minden működött is... Tényleg nagyon jól nézett ki.

Az első osztályon lefoglalt legolcsóbb luxuslakosztály egy menettérítő útra többre került, mint egy közepes teljesítményű eutícénium fúziós reaktor! Nem volt egy olcsó mulatság, de a csillagközi arisztokrácia könnyedén megfizette a luxust. Az út felénél a Meredith olívaöld gömbje körül nem a proletárok keringtek...

El kell ismernem, hogy a sztázismezővel védett panoráma ablakokon át ragyogó látvány még engem is szíven ütött. Régi, régi emlékek... A csillagok úgy ragyogtak, mintha a jóisten marékszámra szórta volna szét a rubinokat valami fekete bársonyon. A Meredith pedig egy ellenállhatatlanul közeledő, tenyérszerű brossnak tűnt. Még tizenkét óra, és ez a lenyűgöző kozmikus ékszer olyan hatalmas zöld fallá változik majd, amelyen tucatnyi színben pompázó villámok cikáznak.

A dolgok sohasem akkor kezdődnek el, amikor valójában elkezdődnek. Mindenkinek van valami előképe, előjátéka.

Ez a történet úgy kezdődött, hogy megjelent az a nő...

Odafönt álltam a nagy galérián és az ablakoknál tolongó utasokat néztem. Tőlem pár lépésnyire egy narancsszínű vízesés dübörgött, és az arcomon éreztem az illatos párafelhő jótékony hűvösét. A nő a vízfüggöny mögül bukkant elő, és elindult felém, pontosabban szólva ujjnyi magasan lebbent a dúrpadról fölött. Ezt a gravoszandálos hülyeséget a császár legkisebb lánya Gwandolyn hercegnő hozta divatba, és azóta mindenki ezt majmolta. Szerintem a hercegnő sem volt teljesen normális, csodálkoztam is, hogy a neve nem szerepel az utaslistán.

Az életem lebegő nő viszonylag tűrhetően nézett ki. Átlátszó vörös palliumot és ékszereket hordott, más említésre méltó nem is volt rajta. Pár évszázaddal ezelőtt a „Vogue” Tószerveztője nem sokat lamentált volna, hogy szerepeltesse-e a címlapon, én viszont tudtam, hogy hatvannégy éves. A kozmetikusok már régóta

sokkal inkább mágusok voltak, mint a mesterséges szépséggyártás névtelen bajnokai. A huszonöt évesnek tűnő matrózát Monica Whitelavnak hívták, és nagyon gazdag volt. Részvénytöbbséggel rendelkezett a Crussot-nál, ami a Császárság teherforgalmának legalább negyven százalékát tartotta kézben.

- Segíthetek valamiben, méltóságos asszonyom? - kérdeztem tőle mézesmázos hangon. A hajózó személyzet számára kötelező volt az udvarias, már-már negédes hang. Nekem mindig komoly erőfeszítésbe került, hogy ne röhögjem el magam. A nő félrefordított fejjel méregetett, és birizgálni kezdett valamit a nyakánál, aminek az lett a következménye, hogy véletlenül felkapcsolta a holografikus nyakékét. Kék fénysugár ömlött szét az arcán és a keblein. A fény hatására valamilyen furcsa tetoválás kezdett fluoreszkálni a hasán, de nem hagyott időt, hogy kibogarásszam a mintát.

- Jaj! - nyögte, és kikapcsolta az ékszert, miközben úgy mosolyogtam, mintha éppen most fotóznának be egy térhatású utazási prospektusba. Megismételtem az előző kérdésemet:

- Segíthetek valamiben, méltóságos asszonyom? - Szerintem megközelítettem az udvariasság eszményi maximumát, ha van olyan. Pillanatokra voltam az elolvadástól.

- Ön olyan ismerős nekem, fiatalember... - Nem folytatta. Nyilván azt várta, hogy én folytassam. Csalódnia kellett. - Nem találkoztunk már valahol? - tette fel az ügyeletes kérdést.

- Nem.

- Biztos ön ebben?

- Egészen biztos vagyok benne, méltóságos asszonyom - feleltem az előírt intonációval. - A Bolygórózsza személyzetéhez tartozom.

- A személyzethez? - A nő csöppet sem tűnt csalódottnak. - Tudja, most van ez az új hollywoodi örület, a némafilm. Fekete-fehér képek és semmi térhatás. Maga nagyon hasonlít egy filmszínészre. Maga tiszta Lex Braxton! Mit szól hozzá? Kedvem lett volna elmondani neki, hogy a némafilm nem is olyan új dolog, de nem tettem. Tilos volt magánjellegű beszélgetést folytatnunk. Vettem egy futó pillantást Yamadára, aki a szemközti panorámaablakánál állt, és a harcászati számítógépe segítségével nyilván mindent hallott. A társam elvigyorodott, és elfordult a Meredith felé. Valószínűleg jól szórakozott azon, hogy a nő rám akar tapadni, föl akar szedni...

- Sajnálom, de... - kezdtem volna, ám a nő megpróbált közelebb lebegni, és én hirtelen meguntam a dolgot. Fölemeltem a bal kezem és széttártam az ujjaimat. A parányi hologram forogni kezdett a tenyerem előtt: - Biztonsági szolgálat! Nagyon sajnálom, méltóságos asszonyom.

- Ő - mondta kikerekedett szájjal, aztán vett egy nagy lélegzetet, de a sóhajra már nem maradt ideje, ugyanis a hajón megszólalt a vészjelzés!

A pillanat törtérsze alatt Yamada és én, egy harcászati számítógép perifériális egységévé változtunk!

Támadásjelzés érkezett az egyik luxuskabinból! A technikai túlbiztosítás miatt elenyészően kicsi volt az esélye annak, hogy műszaki zavar lehessen, tehát azt a gombot meg kellett nyomnia valakinek - nagyon reméltem, hogy csupán véletlenül és minden ok nélkül. Ugrottam, mintha rakéta gyúlt volna a seggemben! Vörös vonal villant fel a padlón, és azt követve kellett rohannom, miközben a biztonsági rendszer automata diszpécser megállás nélkül harsogott a fülemben:

- TÁMADÁSJELZÉS A VÖRÖS VONALON! KETTES SZINT, KETTŐ-NULLA-HAT!...

Tehát a második szint 206-os szobájában történt valami. Ha szerencsém van, csak egy meglepődött gyereket találok odabent, de az sem lehetetlen, hogy a vatikáni titkosszolgálat által pénzelt valamilyen katolikus fundamentalista csoport aktivistája fojtogat egy klónozott szobapincért. A Bolygórózsára az utasok a pusztán két kezükön kívül más fegyvert nem hozhattak fel. Ha valakinek mégis sikerült felcsempésznie egy energiafegyvert a klipperre, akkor annak kijár a profi megszólítás... Nem volt idő a töprengésre, így mentális úton aktivizáltam a harcászati csapásmérő rendszeremet. A biztonsági osztály a ZX-3000 típusú materializációs rendszerrel szerelt fel minket, hogy komolyabb konfliktus - például kalózos támadása, vagy a kapitány anyósának érkezése esetén is legyen esélyünk. A rendszert a Heckler és Koch gyártotta, és a fejlesztőmérnök egy olyan arctalan zseni lehetett, akit biztosan három ápoló kísért, ha kiment sétálni a parkba...

Csaltam a távolságot, és átrohantam egy szökőkúton. A jelvonalam találkozott Yamadával, aztán befordult egy folyosóra. Követtem a vörös jelzőfényt, a társam

ott loholt mögöttem. Nem kellett félrelökdösnünk a meglepődött utasokat, mert mindenkit figyelmeztettek a beszállásnál, hogyha riadóvonalat lát a lába alatt, akkor azonnal ugorjon le róla, különben a biztonságiak harcászati rendszere fogja odébb lökni!

A galéria melletti teremben a „Téli Programok” ment és erősen havazott, ami még nem lett volna baj, de a letaposott hó miatt a tömeg nem láthatta a vonalat! Kitört a pánik!

A ZX-3000 elrepitett egy tátott szájjal ámuló-bámuló apukát és három szánkázó kölyköt. Az anyukák sikoltoztak, egy hóember felrobbant. Többen felsikoltottak, és úgy rebbentek szét, mintha Poe mester „vörös halála” közeledne a kavargó hóförfögetegen át.

Megláttuk a célt!

- Biztonsági szolgálat! - ordította Yamada, és a kezében már ott is volt a kerámia impulzuspisztoly. A fiú azért ordított, hogy elhajtja azt az izgatottan toporgó csoportot, amely ott gyülekezett a 206-os halványkék ajtaja előtt. Páran dörömböltek, ők talán sejtették, hogy mi a fészkes fene zajlik odabent. Most nem állhatunk meg, hogy tőlük tudjuk meg.

- El onnan! - harsogtam, és nem kellett megismételnem. Átkapcsoltam infravörösre. Meglehetősen nagy rutinom volt abban, hogy azonnal adjam az instrukciókat: - Egy ember és egy szintetikus! Az ember az ajtó előtt a földön! A szintetikus három óránál ül! Behatolunk!

Megváltoztattam az ajtó anyagának molekuláris szerkezetét, aztán úgy mentem át rajta, mintha papírból lenne, Yamada, a komputervezérelt szamuráj mögöttem... Eljött a meglepetés pillanata!

A modern bútorokkal berendezett csupa króm és üveg helyiségben halkan duruzsolt Ravel bolerójának kontrapunktikus női sikolyokkal fűszerezett és számítógép által újrakevert döbbenetes átírata, hogy kiváló aláfestést nyújtson a lábunk előtt elterülő összevert férfi hörgéséhez. A férfi nem lehetett több negyven évesnél és anyaszült meztelenül, szétvetett karokkal, hanyatt feküdt a szürke dúrpadlón. Egy csupasz békára emlékeztetett, amelyik napokig lapult egy téglá alatt. Körülötte minden csupa vér volt, és vér maszatolta sűrű fekete szőrzettel borított mellkasát is. A szája egy piros masszával teli húskehely volt és nem kötöttem volna rá fogadást, hogy van még három ép foga. Fájdalmas hangon hörgött és elhomályosuló szemekkel meredt a térhatású mennyezetre, amelyen néma sirályok keringtek, mint valami örült ringlispíl utasai. Nem volt szívderítő látvány, az „holt ziher” - ez utóbbival ugyanaz a helyzet, mint a „dögivel”!

- A kurva életbe!

Mindketten a prostira szegeztük a fegyverünket. Óvatosan átléptem a padlón heverő pasas testét, és megközelítettem a „nőt”.

- Ne mozdulj! - förmedtem rá teljesen fölöslegesen, hiszen a kéjautomata olyan hanyag eleganciával és mozdulatlanul ült, mintha márványból faragta volna valami három évezrede halott görög szobrász. Teljesen mozdulatlan volt, még a szeme sem rebbent. - Azonosítási szám, név, típus?

- Hat-hat-hét-hatos... Doris... R-TELL huszonötös - válaszolta a szintetikus kurva. Olyan erotikusan izgató hangja volt, hogy a hátamon végigszánkázott a hideg. Aktivizált akusztikus libidó-programja volt, és folyamatosan küldhette a stimuláló jeleket, mert éreztem, hogy merevedésem van. Mire lereagálhattam volna a dolgot, a védelmi rendszerem felkapcsolta a mentális pajzsot. A szemöldököm felszaladt a homlokomra, a farkam meg lekonyult.

Akárki, vagy akármi tervezte az R-TELL új exkluzív modelljét, az valóban értette a dolgát, nyilván figyelembe vette a férfiak tetszési indexét. Doris tökéletesnek tűnt! Hosszú, fekete haja borzas, eleven csigákban omlott a vállára, és az ibolyakék szemekből tutajos pillantás áradt felénk. Halvány mosoly bujkált a szája szögletében, és pislogott egyet. Ez volt az egyetlen lényeges mozdulata, amióta behatoltunk a szobába. Hófehér fürdőköpenyt hordott, és a lábait maga alá húzva kuporgott a kagyló alakú fotelben. Egyik keze az ölében, másik a fotel peremén. A fotelen nyugvó kezének zöld körmű, karcsú ujjai közt fekete cigarettát tartott, amelynek füstje rezzenéstelen vékony csíkként szállt a megkergült sirályok felé. Olyan benyomásom támadt, mintha a jelenetet megkomponálta volna valaki...

- Lőjék le... - hörögte vért bugyborékoló böffenéssel a férfi. Megpróbált feltápászkodni, persze sikertelen kísérlet volt, és visszahanyatlott a saját véréből iszamós padlóra. - Megtámadott... lőjék le a kurva robotját...

A szétroncsolt ajtó előtt toporgó és egyre növekvő, kíváncsi tömegből páran már

bemeréskedtek a lakosztályba.

- Lelőni! - sikoltotta egy kipirult arcú nő, és legszívesebben pusztá kézzel ugrott volna neki Dorisnak.

Nem vártam meg, hogy a jelenet kísértetiesen hasonlítani kezdjen Asimov „Gyilkosság az űrvárosban” című könyvének híres cipőbolt jelenetére - képzeljék, szoktam olvasni klasszikusokat -, és intettem Yamadának, aki bekapcsolta a pszichoszondát. Yamada ránézett a nőre és lelkes társaira. A lincshangulat azonnal megszűnt, és mindenki visszahátrált az ajtón túlra. A társam fölkapcsolt egy interferencia pajzsot az ajtó elé, és a tömeg némán tátogó halak kavargó csoportjává változott.

Néztem a „gyanúsítottat.”

A dolog korántsem tűnt egyértelműnek.

Az nyilvánvaló volt, hogy a férfi nem verhette agyon saját magát: ez tény! Az is tény, hogy a prosti-robotok számtalan biztonsági visszacsatolással vannak ellátva, hiszen „testközelbe” kerülnek egy emberrel, ezért képtelenek bántalmazni, véres maszáttá verni egy tagbaszakadt férfit. Hogy a tervezők biztosra mehessenek, ezért nem lehetett futtatni rajtuk a szado- vagy dominaprogramot sem. Mazochista kéjrobotok ugyan voltak (a speciális igények miatt), de azok aztán valóban képtelenek bántalmazni egy embert. Zavarban azért voltam, mert az azonosítási szám alapján ez itt előttem egy standard-kurva volt, tehát legfeljebb annyira agresszív, mint egy hónapos csecsemő. Ha Doris meghibásodik, talán erősebben szorít a hüvelyével, vagy nem túl gyengéd a szájával, esetleg érzéketlen pillantásokat vet a pókra, amelyik a sarokban tanyázik.. De nem fog rugdosni, mert a biztonsági visszacsatolása azonnal kiégeti a vezérlőpanelt abban a bájos fejében. A padlón elterülő pasast pedig összerugdalták, méghozzá nem is akárhogyan!

- Ő volt... megtámadott.

Yamada a férfi mellett guggolt, és az ügyeletet hívta a belső komon. Engem egyre jobban bosszantott, hogy fogynak a másodpercelv A hüvelykujjam gyors mozdulatával föltoltam a pisztoly fokozatszabályozóját a maximumig, és Doris homlokának szegeztem a fegyvert.

- Mit csináltál ezzel az emberrel?

- Semmit. Tíz perce ülök ebben a fotelban mozdulatlanul. - Hazudsz!

- Ha-hazudik - kontrázott a férfi. Senki sem figyelt rá. Doris vetett rá egy megvető pillantást.

- Az az ember hazudik - mondta halkan.

Na, ilyet sem hallottam még szintetikus szájából!

- Ne szórakozz velem, kicsim! Azt akarod nekem bemesélni, hogy ez a férfi, amikor meglátott, annyira begerjedt, hogy nagy buzgalmában agyonverte saját magát?!

- Egy másik férfi verte meg. Nem tudom, miért akarja rám fogni a dolgot.

Ez hihetően hangzott. De hol a másik férfi?

- Hazudik - nyögte a férfi a hangfüggöny tövéből. - Hosszú perceken át ütött és rugdosott... Sikerült megnyomnom a támadásjelzőt, akkor meg leült oda, és most eljártssza, hogy ártatlan...

Ez már nem volt annyira hihető, de én hivatalból nem hihettem egy robotnak egy emberrel szemben. Ujjam a tűzgombon... Dorisnak a szeme sem rebbent.

- Amikor bejöttem ebbe a szobába, idebent két férfit találtam. Először azt hittem, hármasan fogjuk csinálni, de ezek rám se hederítettek, ugyanis az volt a legnagyobb gondjuk, hogy kicsinálják egymást. Veszekedtek. Nem tudom, hogy min, talán egy bizonyos összegről volt szó... Kimentem a fürdőszobába és levetkőztem. Fölvettem azt a fürdőköpenyt, amit rajtam lát és leültem ide, aztán rágyújtottam. Élveztem a műsort. Végignéztem, hogy ezt a férfit agyonverik Tíz perce itt ülök mozdulatlan... Kérem, ne szüntesse meg a működésemet...

- Hol van az a férfi, aki...

A padlón fekvő pasas artikulátlanul üvölteni kezdett: - Ő volt az! Értsék már meg! Ő volt...

Elájult.

Döntöttem!

- Nézzen a kezemre, uram! - jajdult fel Doris.

Talán reflexből néztem oda, és utána úgy voltam, mint Buddha azzal a bizonyos megvilágosodással. Bosszantott, hogy eddig nem vettem észre!

Leengedtem a pisztolyt tartó kezemet, és odaléptem a padlón elterülő pasashoz. Yamada később azt mondta, hogy úgy néztem le rá, mint valami széttaposott

papucsra.

- Ha esetleg magához térne, akkor vedd őrizetbe a biztonsági osztag tisztjeinek félrevezetése címén!

Yamada kikerekedett szemekkel nézett fel rám.

- Ezt nem értem, hadnagy.

Nem lepett meg. Egyelőre csak én és a prosti-robot tudtuk, hogy miről van szó. Én már értettem, és nagyon reméltem, hogy a következő ember, akinek megadatik a megértés karizmája, nem lesz más, mint a tulajdon főnököm.

- Köszönöm, Mr. Holmes - suttogetta Doris. Még humora is volt.

Amikor elmosolyodtam, azt minden kényszer nélkül tettem.

2.

Önmagával szemben mindenki elfogult egy kicsit, de szerintem nagyon jó jelentést írtam. A Bolygórózsa jogásza, aki hivatalból húzott Julius Cohen oldalára - ezt a Cohent verték agyon -, lassan beadta a derekát, és kénytelen volt elismerni, hogy igazam van. Persze nem lett volna jogász, ha nem teszi még hozzá, hogy „minden bizonnyal”.

Öten ültünk a főnök irodájában, és örömmel vettem észre, hogy tömény kétórás brusztolás után végrekezd összeállni a dolog. Olyan volt, mint egy rettentő bonyolult puzzle, és maga Mr. Cohen volt az, aki összekeverte a darabkákat. De nem számolt a tényekkel, amelyek makacs dolgok és az istennek sem lehet őket figyelmen kívül hagyni. A következőket biztosan tudtuk: tucatnyi tanúnk volt, aki látta Dorist bemenni Cohenhez. Mindegyikük állította, hogy a szintetikus alig volt bent tíz perce, amikor a balhé elkezdődött. Ahogy az emberek felfigyeltek Cohen üvöltözésére, szinte azonnal megszólalt a támadásjelző. A harcászati rendszer szerint mi huszonkét másodperc alatt értünk oda, tehát ha Doris volt az elkövető, akkor alig pár másodperce ülhetett a fotelben. Ő viszont legalább kilenc perce ült mozdulatlanul, amit semmit sem bizonyított jobban, mint a cigarettája. Az volt a szerencséje, hogy exkluzív emberszabásúként képes imitálni egy elegánsan cigarettázó kurvát. Ha nincs a kezében a cigi, akkor szétrobbantom a fejét... A jelentésemben mindent leírtam, de most a vita hevében próbáltam szemléltetni is a dolgot. Rágyújtottam, és amolyan „gyerekek most vegyetek elő fizetést és tollat”-féle pillantásokat eregettem az asztal túloldalán ülőkre. Az egyikük volt Carla Johnson, a fényklipper jogásza. Mellette William Tubs ült, a főnököm. A Carla jobbján ülő férfit viszont most láttam először. Peter Spirónak hívták, és ő volt a kibernetikus Tómérnök. Nem ez volt az első utam a Bolygórózsán, de eddig csak hallomásból ismertem a pasast. Folyton ideges, gyomorbeteg embernek tűnt. Olyan vékony alkattal áldotta meg a sors, hogy valósággal lobogott rajta a hajózó állománynál rendszeresített szürke egyenruha. Törékeny ropinak tűnt a medvetermetű Tubs mellett. A harmadik férfi csak hologram formájában volt jelen, mert valószínűleg derogált neki, hogy idesétáljon az élszektorból. Egyszerűen Gogolnak hívták, és ő volt az első tiszt. Egy idő után már örültem, hogy a fazon csak vetített kép, ugyanis biztosan szájba vágtam volna. A kihallgatásom azzal kezdődött, hogy szívózni kezdett velem.

- Volt szerencsém belepillantani a személyes anyagába, Shaw hadnagy. Nem hiszem, hogy magának köztünk lenne a helye... Mi erről a véleménye?

- Túlképzettnek tart, uram?

- Túl agresszívnek! A maga fajtája nem való egy luxushajóra.

Tubs a hologram felé fordult, de Gogol megelőzte:

- A magáról szóló jelentésben az áll, hogy éveken át szolgált a Császári Praetorianus Gárdánál. Hm, ez mindenképpen figyelemre méltó, de...

- De? - vágtam közbe.

- De mindannyian tudjuk, hogy a praetorianusok minden érzelemtől mentes, kegyetlen gyilkológépek, akik...

- Akik?

Gogol nem válaszolt. Tubs izzadni kezdett, Carla zavarban volt, Spiro pedig ide-oda kapkodta a fejét.

- Akik pedig? - próbáltam kierőszakolni a folytatást.

- Uraim - szólt közbe Tubs. A hologram előrehajolt, és le sem szarta a biztonsági főnököt.

- Akik pedig egytől-egyig háborús bűnösök!

- Maga konföderáció-párti? - kérdeztem mosolyogva. Ez a kérdés a galaxis bizonyos szegletében egyenértékű volt azzal, mintha valakinek az anyját lekurvázzuk

Gogol elsápadt, mire a helyzetet Tubs mentette meg.

- Uraim, ne politizáljunk! Shaw hadnagynak nyilván megvoltak a személyes okai, hogy kilépett a császári testőrségtől. Én azt javaslom, hogy koncentráljunk arra az ügyre, ami miatt most kénytelenek voltunk összeülni! Shaw, mindannyian olvastuk a jelentését, de most arra kérjük, hogy élő szóban vázolja fel a történeteket.

Hát elmondtam nekik, amit láttam. Marha nagy vita kerekedett ki belőle, és az erővonalak elég furcsán alakultak. A legnagyobb meglepetésemre Gogolt nem kellett sokat győzködni, hanem Carla volt az, aki kötötte az ebet a karóhoz - védte Cohent a kurvával szemben. Tubs természetesen mellettem állt, Spiro pedig sík hülye volt ehhez az egészhez...

Tehát rágyújtottam egy bagóra, és miközben magyaráztam a történeteket, próbáltam nem mozdítani a cigarettát tartó kezem. Nem szívtam a cigibe. Tubs azonnal megértette, és máris magyarázta Carlának:

- A robot mozdulatlanul ült a fotelben, és a cigarettáján öt centis hamu volt, ami azt jelenti, hogy hosszú percekig mozdulatlannak kellett lennie. Így viszont képtelenség bárkit is összeverni, Miss Johnson.

Carla jó harmincas, platinaszőke csaj volt, de alig nézett ki annyinak, és ezt nem pusztán a kozmetikumoknak köszönhetette. Egyszerűen jól tartotta magát.

Egyenesen Artois bárónő teadélutánjáról érkezett, amit a luxusszinten a rózsateremben tartottak. Barackvirág színű kosztümöt hordott és olyan feketére lakkozott körmei voltak, mintha tusba mártották volna egy vércse karmait. Nem volt ostoba nő...

- Használjuk a pontos terminológiát, Mr. Tubs! A robot az a gépezet, ami elfér a konyhaasztal sarkán és kifacsarja a narancsát. Doris egy szintetikus, még hozzá a legmodernebb típus.

- Bizony! - vakkantotta Spiro, mint aki most ébred egy hosszú álomból. - R-TELL huszonötös modell.

- Mennyivel fejlettebb, mint az előző széria? - kérdezte Gogol.

- Nos, jelen helyzetben valóban helyénvaló az a közismert szófordulat, hogy a „különbség tapintható”... Szeretkezett már valamelyikük szintetikussal?

- Igen - feleltem, szinte egyszerre Carlával. Spiro jellemző módon a nőnek kezdett magyarázni. A dolognak megvolt a maga frivolitása.

- Mint mondtam az előbb, a különbség tapintható. Melyik típussal feküdt le, Miss Johnson?

- A húszassal.

- Ühüm... Emberinek találta?

- Abszolút.

- Élvezte?

- Ó, igen...

- Nos, ha a húszas az egekbe repítette, akkor a huszonötöst sohase próbálja ki, mert belehalhat a gyönyörbe. Az R-TELL most igen nagyot dobott. Ennek a típusnak akusztikus libidó stimulátora van és telepakolták extrákkal, még a spermájának az íze is változtatható...

Carla felnevetett.

- Szörnyen sajnálom, Mr. Spiro, de csak női szintetikusokkal fekszem le.

A kibernetikus mérnök is felnevetett, és széttárta a karját.

- Elnézést Miss Johnson, nem tudtam, hogy ön lesbikus.

Váltottam egy futó pillantást Carlával. Nekem minden önuralomra szükségem volt, hogy ne robbanjak szét az elfojtott röhögéstől. Ezen a hajón ez már csak így volt...

- Na, haladjunk kizárásos alapon - mondta Gogol. - Zárjuk ki annak a lehetőségét, hogy a szintetikus volt az elkövető, hiszen a fölvázolt tények alapján nincs értelme tovább erőltetni ezt az alternatívát. A szintetikusnak mozdulatlanul kellett ülnie, tehát ő kiesik. Marad két további lehetőség. Egy: Julius Cohen agyonverte saját magát, aztán Dorisra akarja hántani a felelősséget... kérem, ne nevéssenek! Kettő: Julius Cohent egy másik ember verte meg, aki pillanatokkal a támadásjelzés után titokzatos módon elhagyta a helyszínt. Amennyiben ezt az utóbbit fogadjuk el prekonceptió gyanánt, akkor viszont további kérdések merülnek fel! Cohen miért fedezi ezzel a hihetetlen mesével a valódi támadóját? Hogyan hagyta el Cohen támadója a lakosztályt? A

szemtanúk egyöntetű állítása szerint miután Doris bement a kétszázhatosba, onnan nem jött ki senki a biztonsági osztag megérkezéséig. Nos, hova tűnt a támadó? Köddé vált, Mr. Tubs?

- Tényleg - szólalt meg teljesen fölöslegesen Spiro. - Hová tűnt az az ember, aki leverte Cohent, mint vak az ablakot?

- Poharat - helyesbítettem, és elnyomtam a cigarettát.

- Kérem?

- Vak a poharat!

Tubs a torkát köszörülte. Furcsa módon egy olyan torreádornak tűnt, aki éppen leszúrni készül a megroggyant bikát.

- Doris azt állítja, hogy Cohen támadója a fürdőszobában tűnt el. Az embereim átvizsgálták a helyszínt, és megállapították, hogy az álmennyezetet valóban megbontották...

- És ezt miért csak most mondja? - förmedt rá Carla. Mérgesnek tűnt.

- Mert most jutottunk el idáig, Miss Johnson... Az az ember egyszerűen eltűnt a klímarendszer csövei között. Persze, ne gondoljanak arra, hogy Cohen titokzatos támadójának valamilyen természetfölötti képességei vannak. Egyszerűen átmászott egy másik kabinba

- Találtak nyomokat?

- Dolgozunk rajta.

- Tudjuk, hogy kit keresünk?

- Doris nagyon jó személyleírást adott. Szerintem pár órán belül elcsípjuk, a hajót nem hagyhatja el. Ha Cohen feladná azt az értelmetlen taktikáját, hogy továbbra is a robo... szintetikust vádolja, akkor talán még a nevét is megtudhatjuk

- És mi a helyzet az első kérdéssel?

Tubs kérdően nézett Carlára.

- Mr. Gogol első kérdésével. Cohen miért fedezi ezzel a tarthatatlan mesével a támadóját?

- Fogalmam sincs...

- Cohen egyedül utazik? - kérdeztem.

- Értem, mire céloz - mondta Tubs. - Egyedül utazik A családját otthon hagyta. Ha mondjuk, Cohen támadója a saját fia lenne, akkor érthető, hogy miért védelmezné... Egyedül utazik.

- Egyáltalán ki ez a Cohen?

- Julius Cohen a ROBOCOP marketing igazgatója - felelte Spiro. - Hoppá!

A ROBOCOP az R-TELL legnagyobb konkurense volt. Ez a két cég gyártott csak prostituáltakat. Hirtelen felmerült bennem egy ötlet, de egyelőre megtartottam magamnak. Hátradőltem, és a krémszínű falat kezdtem bámulni Carla és Tubs között.

Arra riadtam fel, hogy Spiro az asztalt csapkodja.

- Na, én itt közben számolgattam a másodperceket, és egyszerűen képtelen vagyok megérteni, hogyan lehetséges tíz másodperc alatt nyomtalanul eltűnni az álmennyezeten keresztül?

Mindenki rám nézett, a császári gárda egykori elit kommandósára.

- Nyilván profi! De az is lehet, hogy ő a Nagy Kalkulátor, Jancsi bohóc, Zarathustra a hegyről, a Marx fivérek, esetleg Luke Skywalker! Honnan a bűdös francból tudjam? - Egyébként én öt másodperc alatt képes vagyok eltűnni ebből a szobából! - mondtam mérgesen.

- Ez fizikai képtelenség - jegyezte meg Spiro a műszaki emberek jellemző racionalizmusával és magabiztosságával a hangjában.

- Tényleg???

Fölálltam, és kimentem az ajtón.

3.

- Nagyon kiakadtak?

- Tubsnak az arcizma sem rezdült, hiszen ismert, mint a rossz pénzt. Gogolnak leesett az álla, Spiro pedig úgy tátogott, mint egy partra vetett potyka... Föltápáskodtam a gyűrött lepedőn.

- Micsoda?

- Én is tudok ám huszadik századi dumákat - mondta sejtelmesen Carla.

Összenevettünk.

A kapcsolatunk az első pillanattól kezdve titokban zajlott, és azóta tartott, hogy megjelentem a Bolygórózsza fedélzetén. Sőt valójában Carla miatt jöttem ide. Már egy év telt el a leszerelésem óta, és az életem nagy részét azzal töltöttem, hogy vándoroltam bolygóról bolygóra, sörözőről sörözőre. Elmehettem volna zsoldosnak, bármelyik koronahercegség uralkodója gondolkodás nélkül alkalmazott volna a testőrsége élén, de elegendő volt a katonáskodásból. Harminchat éves voltam és nőtlen, aki szeretett volna valami újat kipróbálni. Egyszerűen vártam valamire. Fogalmam sem volt, hogy mire, de tudtam, hogyha meglátom, akkor azonnal felismerem; aztán a rosani úrkikötőben megláttam egy nőt. Ő volt Carla Johnson. Addig nem hittem abban, hogy létezik szerelem első látásra – mint később bevallotta ő sem –, de az első randevú után mindketten másképpen gondoltuk. Carlának akkoriban mondták ki a válását, és azonnal aláírt egy kétéves szerződést az Ulysses Spaceline-nál. A házasságából nem származott gyerek, és így megengedhette magának, hogy évekre „eltűnjön” a kozmoszban. Építgette a karrierjét, én viszont nem óhajtottam letelepedni a Rosanon, hogy havonta egyszer láthassam. Jobb ötletem nem lévén jelentkeztem a klipperre biztonsági tisztnek. Carla ajánlott be Tubsnál, akit az első pillanattól kezdve kedveltem. Tubs azzal kezdte, hogy elmondta a fenntartásait; ő legalább világosan fogalmazott, nem úgy, mint Gogol.

– Nézze, Mr. Shaw! Magának ez a környezet túl ingerszegény lesz. Itt nem nagyon szoktak lövöldözni, legfeljebb annyi izgalommal szolgálhatunk, hogy valami arisztokrata tyúknak elgurul a karperece...

– Ha elgurul, majd megkeresem.

Tubs tovább tanulmányozta az önéletrajzomat, amit nagyon vicces kedvemben írhattam – biztosan részeg voltam –, ugyanis minden apró momentumra kitértem benne. Csak a leírtak miatt minimum tíz évet kaphattam volna valamelyik börtönbolygón.

– Itt azt úja, hogy két éven keresztül volt az SSS állományában. Az mi a fészkes fene?

– Special Space Services. A Különleges Űrszolgálat. Ez a csoport a Császári Praetorianus Gárda elit kommandója.

– Nem is hallottam róla.

– Csak azok tudtak róla, akik a tagjai voltak, és maga az uralkodó. Tubs szigorúan nézett rám a lap széle fölött.

– Bassza meg, föl van véve. De ezeket a dolgokat tartsuk titokban.

– Én is így gondolom...

Kimentem a konyhába, amit úgy kell elképzelni, hogy tettem három lépést a főzőfülkéig. A klipper egyik biztonsági tisztje voltam, tehát kijárt nekem ez a tizenöt négyzetméter, amihez még egy zuhanyzó is tartozott. Behoztam a Martinit, és leültem az ágyra. Carla feltérdelt mögöttem, és átkarolt. Belecsókolt a fülembé. Összeborzongtam.

– Van egy elméletem – mondtam, miközben letekertem a kupakot. Lehajoltam a padlón álló poharakért, Carla velem mozdult.

– Az elméleteket gyártó katona. Ez egy új embertípus a galaxisban?

– Igen, és védett állatnak minősül!

– Voááá – nyögte Carla, és visszahúzódott az ágyon. Odanyújtottam neki az egyik poharat. Visszafeküdtem, ő meg elnyúlt mellettem.

– Van egy elképzelésem, hogy Cohen miért ragaszkodik ehhez az eszement meséhez, amit az ismeretlen támadóról kreált. Ez a Cohen nem is olyan hülye. Ha továbbra is ilyen makacsul a szintetikusust vádolja, akkor a végén még be is jön neki a buli...

– Nem vagyok egy hülye kislány, de miről beszélsz?

– Ha nem vágsz közbe, talán még meg is érted, kicsim. Szerintem ami tegnap délután történt, az a ROBOCOP előre megtervezett akciója volt az R-TELL ellen. Most elmesélek egy történetet, és a kérdéseket majd a végén tessék föltenni. A sztori nem hosszú, de kurva tanulságos. A címe: Hogyan rontsuk nagy nyilvánosság előtt a konkurencia hitelét?...

Carla letette a poharát az ágy mellé, és hozzám bújott. Meztelen combját befúrta a két lábam közé, és forró ágyékát odanyomta a csípőcsontomhoz.

– Julius Cohen – folytattam – és mind ez ideig ismeretlen társa megérkezik a Bolygórózsára. Az a tervük, hogy kreálnak egy bűnügyet, amelyből óriási botrány lesz, és ez megrendíti az R-TELL üzleti pozícióit. Ha sikerül elhitetniük a világgal, hogy az R-TELL exkluzív szintetikusai megbízhatatlanok és megtámadják az embert, akkor így kipróbálhatják a legnagyobb ellenfelüket a kibernetikai

piacról. Cohen nyilvánvalóan nem a saját szakállára dolgozik, ő csak egy eszköz a ROBOCOP felsőbb vezetése számára. A cég marketing igazgatója, a vezetőség oszlopos tagja, nyilvánvalóan egy hitelt érdemlő ember. Kiváló alany. Cohen kiválasztja a katalógusból az R-TELL legkorszerűbb típusának standard változatát, és a kabinjába rendeli. Nagyon jól tudják, hogy a „huszonötös” modellt szuperintelligens, ezért nem lehet egykönnyen hülyét csinálni belőle. Cohen meghozza a nagy áldozatot és a társával eljátszanak egy műbalhét, sőt Cohen még azt is bevállalja, hogy összevereti magát. Nyilván belövi magát, és így alig érzi a fájdalmat. Megnyomják a támadásjelzőt, aztán Cohen elterül a saját vérében... Shakespeare sem talált volna ki drámaibb helyzetet! Mi be-rontunk az ajtón, és ennél hitelt érdemlő szemtanúk nem is kellenek, Cohen társa pedig ül valamelyik szint valamelyik bájában és vigyorogva issza a sörét. Nézi a fedélzeti hírcsatornát, és kibaszott okosnak képzei magát Cohennel együtt. Ezzel zárult az R-TELL elleni titkos művelet első fele, és hamarosan beindul a második: abban a pillanatban, hogy Cohen képes fölülni a kórházi ágyon, máris magához rendeli majd a sajtót. A fedélzeten tartózkodó arisztokratákat a bulvárlapok tudósítóinak egész siserahada kíséri, és már most ott állnak a kórházblokk előtt csőre töltött kamerákkal, hogy világgá repítsék a hírt: az R-TELL legmodernebb típusa életveszélyes! Szívem, nézd majd meg az R-TELL részvényeit pár nap múlva! Ennyi a történet.

- Csakhogy Doris beleköpött Cohen levesébe!

- Az nem kifejezés. Az R-TELL korábbi típusai egy olyan helyzetben, mint amilyenbe Doris került, legfeljebb bambán álltak volna és néztek volna bután, hasonlóan az igazi nőkhöz...

- Kösz!

Meg sem hallottam.

... Doris viszont kiment a szobából, levetkőzött, belebújt Cohen fürdőköpenyébe, visszajött, leült és rágyújtott.

- Szerinted tudatosan igazolt magának alibit azzal, hogy nem mozdította meg a cigarettát tartó kezét, és így hagyta a filterig leégni? Mert, ha igen, akkor az R-TELL legújabb mesterséges intelligenciája a kombinatív logika terén túlszárnyalja az átlagember képességeit! Brett, ez félelmetes!

- Nincs ebben semmi félelmetes, a szintetikusoké a jövő.

- Egyszer fellázadnak majd.

- Túl sok science fictiont olvasol, szívem.

- Te beszélsz?... Megkérdezte valaki Doristól, hogy tudatosan csinálta-e azzal a cigivel?

- Nem tudom.

- Meg kellene kérdezni tőle, nagyon kíváncsi vagyok. A vállamat vonogattam, és teletöltöttem a poharamat. - Megmondom őszintén, hogy nem nagyon érdekel.

- Engem viszont igen, ugyanis én nem a reaktoroknál vagyok karbantartó műszerész, hanem hivatalból képviselem az Ulysses Spaceline-t, mint a társaság egyik jogi szakértője. A sajtó már nálam is megfutotta az első tiszteletkörét, és a kérdések nagy része arra vonatkozott, hogy az Ulysses felbontja-e az R-TELL-lel kötött szerződését?

- Mikor volt ez?

- Nem sokkal azután, hogy elrohantál Tubstól. - Mit mondtál nekik?

- Azt, hogy várjuk meg a vizsgálat eredményét. A biztonságiak még mindig keresik azt a magas, fekete hajú férfit, aki állítólag összeverte Cohent...

- Szólok Tubsnak, hogy tartóztassa le Gogolt. Az első tiszt magas és fekete hajú... Van valami terved?

Carla szótlanul nézett rám. Talán egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy viccelek-e vagy komolyan beszélek. Hirtelen kapcsolt, és játékosan meglegyintette az arcom.

- Te sohasem fogsz megkomolyodni! Hogy mi a tervem?... Feltétlen beszélni akarok Cohennel és Dorisszal is, aztán felvázolom az elméletedet Gogolnak, de az is lehet, hogy kitálalok a sajtónak.

- Szép kis szarkeverés lesz, ahol te leszel a lapát - morogtam, habár sejtettem, hogy Carlát miért foglalkoztatja ennyire ez az eset. Az egész testközelből látta, és nagy esélye volt arra, hogy az R-TELL felkérje a jogi képviselőre. Ha per lesz a dologból, és Carla megnyeri az R-TELL-nek ezt az ügyet, akkor egy csapásra megcsinálja a karrierjét...

Ciripelni kezdett a bal csuklómra csatolt parányi videofon. Az arcom elé tartottam, és megnyomtam a gombot.

- Tessék?
A képernyőn egy fiatal férfi látszott, még sohasem láttam.
- Brett Shaw hadnagy a biztonságiaktól?
- Bingó!
- Haferkamp vagyok, az ügyeletes kommunikációs tiszt. Önnek supercelluláris csillagközi hívása van.
- Atya-gatya! Honnan jön?
A kom-tiszt oldalra pillantott.
- Nincs adat, Mr. Shaw.
- Ki a hívó?
- Nem mutatkozott be, és nem ad képet sem. Női hang.
Kezdett melegem lenni. A supercellulárist csak az Űrflotta és az igazán fontos emberek használhatták, a hívás egyetlen perce egymillió imperiális tallérba került. A galaxis legkorszerűbb kommunikációs rendszere volt. Női hang?
- Kapcsolja az öt-négy-három-három-hétre!
Fölpattantam az ágyból, és belebújtam a köntösömbe. Mutattam Carlának, hogy gyűjtson meg nekem egy cigit. Leültem a falba épített konzol elé, és amikor kicsengett, azonnal lecsaptam a billentyűre. A képernyő bíborvörös volt.
- Tessék, Shaw vagyok
Megjelent a kép.
- Laudetur, Brett?
A fenébe is, ő volt az...

Lilásan csillogó bársonytóga borult a vállaira, míg a fejét borító és az arcát keretező selyemstóla éjfelete volt... a Birodalom színei. A stólat egy gyémántokkal kirakott aranyabroncs szorította a homlokára - az etikett előírásainak megfelelően nem látszódhatott a haja. Én tudtam, hogy bronzvörös és csudaszép... Az a furcsa „Mona Lisa” -mosoly most is ott bujkált az arcán... Semmit sem változott. Huszonhét éves volt, és titkos rajongói szerint (csak titokban lehetett rajongani érte) ő volt az Imperium legszebb nője. A háta mögött aranszobrok csillogtak, és most megmozdult egy kivehetetlen szürke tömeg. A fény megvillant egy fogsoron és felemelkedett valami bőrszárnyszerűség. Egy géntechnikailag kitenyésztett sárkány volt. A hívás nyilván az Űrkastély parkjából jött.
A mit sem sejtő Carla közben odajött a cigivel. Rápillantott a képernyőre, és az arca holtsápadt lett. Azonnal felismerte a fekete stólas nőt, akinek az arca ott domborodott a birodalmi aranytallérokban.
Hirtelen nem is tudta, mit csináljon. A cigaretta kihullott az ujjai közül, de észre sem vette. Lassan fél térdre ereszkedett, de az arcát nem merte felemelni.

- Helló, Caroline - mondtam a nőnek.
Caroline vetett egy futó pillantást Carlára. Valószínű, hogy meglepte a jelenléte, de azért nem esett ki a szerepéből.
- A halandó felemelheti az arcát.
Carla felnézett.
- A menyasszonyom - mondtam gyorsan.
Caroline szótlanul nézte a mellettem térdelő nőt. Úgy nézett rá, mint a vetélytársnőjére.
- Megengedem, hogy bemutatkozzon.
- Carla Johnson vagyok - suttogta rekedten Carla.
- Királyi felség - súgtam oda, és megérintettem a karját.
- ...királyi felség - tette hozzá Carla.
- Caroline-Blindamoor von Anstetten - mondta teljesen fölöslegesen a császár nagyobbik leánya, a galaxis trónjának várományosa. - Látom, elhalászta előlem az Imperium legjobb pasiját. Azt hiszem, gratulálnom kellene.
Carla arca holtsápadtból tűzpirosra váltott. Nem tudott, mit mondani.
- Magunkra hagyna, kérem? - kérdezte tőle Caroline.
Carla azonnal felállt, és ellépett a konzoltól, Caroline számára így kilépett a képből. Caroline várt egy pillanatig, aztán közelebb hajolt, az arca szinte kitöltötte a képernyőt.
- Csinos... nagyon csinos - jegyezte meg lakonikusan.
- Ezért hívtál fel másfél év múltán, hogy ezt elmondd? Hogy találtál rám?

- A Cosmopolitan legutóbbi száma közölt egy exkluzív riportot a Bolygórózsáról. Térhatású képriport volt, és rajta voltál az egyik felvételen. Látod, nincs is szükség a titkosszolgálatra, hogy megtaláljunk valakit, elég forgatni a társasági lapokat.

- Mióta olvasod te a Cosmopolitant? - kérdeztem fintorogva.

- Az egyik udvarhölgyem bukkant a cikkekre. Én nem veszek a kezembe

„nősténysovinisza” társasági lapokat.

Hitetlenkedve ráztam a fejemet, közben Carla öltözködni kezdett. Arra gondoltam, hogy rekordgyorsasággal kellene befejeznem ezt a beszélgetést és mindent elmagyaráznom Carlának, aki talán azt gondolja, hogy...

„Ő a francba!”

Caroline egyfolytában beszélt, és még én sem engedhettem meg magamnak, hogy félbeszakítsam.

- ...Láttam ám, hogy sügysz a barátnődnek! Nagyon kedves vagy, de a „királyi felség” megszólítás majd csak két hét múlva lép életbe. Kicsit félek a feladattól, de itt az ideje, hogy gyakoroljam az uralkodást...

A történetet mindenki ismerte. Három hónappal ezelőtt elhunyt a Plejádok uralkodója, XIII. Kerol. Az Imperium szövetségeseként közismert csillagközi királyság első embere trónörökös nélkül távozott az élők sorából, és a bolygórendszer hatalmasai a kozmosz történetének legnagyobb „seggnyalásaként” följárlottak a trónt IV. von Anstettennek. A Plejádok-rendszerben azonnal kitört a polgárháború. Talán minden idők legrövidebb polgárháborúja volt, ugyanis alig harminchat órán belül megérkeztek a császári csapatok... A többi és a kivégzettek számát nem részletezem. A császár kormányzóvá nevezte ki az egyik főherceget és rafinált módon Caroline-t, a nagyobbik lányát ültette a bagázs nyakába. Összességét tekintve mindenki jól járt: a plejádoki nép kapott egy új uralkodót - egy királynőt -, aki mindenki számára élő legenda volt a galaxisban. A császár a továbbiakban is bízhatott a királyság lojalitásában, elvégre a saját lánya került trónra. Caroline pedig kiröppenhetett az Űrkastélyból, és végre a maga ura lehetett, hiszen gyakorolhatja azt, amire egy életen át készült: az uralkodást. A császárnak ugyanis nem volt fia, és a törvények úgy rendelkeztek, hogy ebben az esetben a legidősebb lány a trónörökös. Az ősi törvények, melyeknek az eredete a homályba veszett, arról is rendelkeztek, hogy az uralkodó isten és ember előtt csak egyszer köthet házasságot. A császárnő elhunyt, amikor Caroline tizennyolc éves volt, és mivel sohasem szült fiút, ezért nyolc éve már mindenki tisztában volt azzal, hogy egyszer majd Caroline-Blindamoor lesz az Imperium császárnője...

Carla már a divatos körömcipőjével bajlódott...

- Caroline, az a helyzet, hogy... ő, a fenébe is! Mondd, lefejeztetsz, ha arra kérlek, hogy most hagyjuk félbe ezt a beszélgetést?

A császár lánya sokáig szótlanul nézett. Szerintem értette, hogy mi a baj... Talán sikerült leolvasnia Carla arcáról.

- Amikor a Bolygórózsa visszatér a Rosanra, várni fog valaki az Űrkikötőben. Ő elmondja majd, hogy miért is hívtalak fel másfél év után - közölte Caroline, és kisvártatva hozzátette: - Te szemétláda! Szeretted-e még, ha bosanova szól? - kérdezte furcsán és el sem köszönve bontotta a vonalat.

Fölpattantam.

- Carla!

Hozzám vágta a cipőjét. A legnagyobb döbbenetemre hangtalanul sírt, és könnyek csorogtak az arcán.

- Hogyan versenyezhetnék vele? - kérdezte szipogva. - Mennyi esélyem van nekem a császár lányával szemben? Láttam, hogy nézett rám...

- Carla, ez a történet nem arról szól, amire te gondolsz - mondtam, és tettem felé egy lépést, de abban a pillanatban repült a másik cipő is. Sikerült elhajolnom, és a drága topán, amit a Rosanon vettem neki, nagyot koppant a falon.

Carla a könnyeit törölgette.

- Ne próbálj közeledni, túl nagy köztünk a társadalmi különbség. Egyszerűen Caroline-nak szólítod azt a nőt, akit harmincmilliárd ember még csak meg sem közelíthet egy fényéven belül?! Mondd csak, Brett, ki vagy te valójában, egy száműzött lovag, akit a királykisasszony üldöz a reménytelen szerelmével? Legalább adott neked illatos keszkenőt, amit a szíved fölött hordhatsz, amíg vándorolsz a csillagok között? Láttad, hogy nézett rám, láttad? Ez a, ez a... Széttártam a karomat.

- Nehogy már lekurvázd a trónörökösnőt! Te egyszerűen nem vagy az eszednél! Az istenit! Az apám a testőrség kapitánya volt, és szinte együtt nőttem fel Caroline-nal. Tudom, hogy még „ez is” hihetetlenül hangzik, de „barátok” vagyunk...

- Fan-tasz-ti-kus! Csupán barátok vagyunk, mondja az „Imperium legjobb pasija”!

- Carla lecsapott a konzolra, és az ajtó felsüvített: - Ettől a pillanattól kezdve csak az R-TELL kontra ROBOCOP ügygel foglalkozom, te meg hallgass csak bosanovát, és gondolj a királylányra!

Bénultan álltam, miközben Carla zokogva távozott, még a cipőit is hátrahagyta, mint valami modern hamupipőke. Nagy kínomban lehajoltam a martinis üvegért, és azon lamentáltam, hogy minek vágjam oda: a lezárult ajtónak vagy a konzolnak?... Végül jól meghúztam, és letettem, vissza az ágy mellé. Így szoktak elbaszódni a dolgok...

4.

A klipper legdögösebb helye a „Morbidnak” nevezett bár volt a hajózó állomány számára létesített lakó- és pihenőblokkban. A „Morbid” nem volt kicsi helyiség, de mindig zsúfolásig telt, és aki tervezte, sokat üldögélhetett eldugott úrkikötők, koszos kocsmáiban - az utasoknak is nagyon tetszett volna, de ebben a szektorban még az eltévedt kószáló is fehér hollónak számított. Természetesen most is nyüzsgött benne a tömeg. A reaktoroknál most lehetett szolgálatváltás, ugyanis majdnem minden második emberen fekete kezeslábas volt. Ezt a csürhét kimondottan utáltam, mert valami hihetetlenül beképzelt állatfajtát képviselt a kozmoszban. Az volt a fixa ideájuk, hogy fúziós reaktorok nélkül sehova sem juthat el az ember, és mindenki le van szarva, aki nem szakértője a nukleár-technológiának... Az Imperium teljes területén császári rendelet tiltotta a dohányzást és a drogok használatát, természetesen a „Morbidban” ollóval lehetett volna vágni a joint füstjét.

Azért jöttem, hogy istenesen leigyam magam. Észrevettem Yamadát. Egy meglehetősen dekoratív bártündérrel biliárdozott. A nő szintetikus volt, és nem arra programozták, hogy ebben a játékban alkosson nagyot; úgy fogta a dákót, mint valami kifőzetlen makarónit.

Yamada felpillantott. Ő sem volt szolgálatban azóta, hogy az az eset történt.

- Üdvözlöm, Mr. Holmes! Talált azóta valamilyen megoldatlan rejtélyt?

- Hogyne! Hamarosán azon az ügyön dolgozom, hogy ki vágta szájba Yamada Nobunagát.

Yamada nem próbálkozott többé, én pedig elhatároztam, hogy „letesztelek” a fiút: tényleg annyira hihetetlen a dolog?

- Alig pár perce felhívott szupercellulárison Caroline-Blindamoor hercegnő, a császár lánya. Azt hiszem, hogy még mindig szerelmes belém.

- Ma már ne igyon többet, hadnagy!

A teszt sikerült.

Valahogy sikerült eljutnom a bárpultig. Természetesen nem volt szabad ülőhely, de túl népszerű voltam ahhoz, hogy ne is legyen.

- Baszódj meg, Jonesy! - köszöntem a csaposra, aki azonnal kiadta a saját széket a pult mögül. Hatalmas vörös betűkkel a következő felirat állt rajta: VIGYÁZAT VESZÉLYES.

- A szokásost!

- Csak éretlen van.

- Az is jó lesz, Jonesy.

Jonesy térült-fordult, kiszolgált még egy embert, aztán elém rakta a szkaffos poharat. A szkaff rituáléjához hozzátartozott, hogy a kedves vendég belekukkantson, mielőtt kikeverik neki. A rubinpiros pókszerű rovar, ami a Baelbac bolygó trópusi vadonjában tanyázott, királyi módon trónolt a fémpohár száját lezáró sűrűn szőtt hálójának közepén. A szkaff félérevert volt, tehát a pók még javában élt. Naponta tíz cseppnyit hullajtott a pohár aljába abból a narancssárga váladékból, mely most is ott gyöngyözött a potroha végén. Ezt a szúrós illatú testnedvet kellett vodkával és narancslével dúsítani ahhoz, hogy elkészüljön a tulajdonképpeni szkaff. Ha igazán be akarnak rúgni, akkor ilyanak belőle három pohárral, aztán hívják ki az ügyeletet, hogy alkoholmérgezésük van. Itt a Bolygórózsán alig akadt öt ember, aki képes lenne meginni ezt a mennyei koktélt. Jómagam a testőrségnél szoktam rá, a praetorianusok literszámra itták

- Pompás - mondtam Jonesynak

Jonesy kiszedte a pókot az erre rendszeresített csipesszel, és elkotorta a hálót. A pohárba töltötte a hozzávalókat, és lezárta a parányi urnát. Összerázta, kinyitotta, és eléem rakta.

- Egészségedre!

Egy átlagos ember már régen meghalt volna, de én még csak vigyorogtam. A negyedik pohárnál tartottam, és a pult felé szerelt képernyőt néztem. A Meredith valamelyik csatornájának világhíradója ment. Az adást az óriásbolygón élő telepesekolóniáról lőtték fel. Néztem a képernyőt, de nem hiszem, hogy felfogtam, amit láttam. Állandóan csak Carla járt az eszemben... és Caroline-Blindamoor. A híradóban pörögtek a képek az IBM készített valamilyen új számítógépet, amelyik kiszámolta, hogy mikor lesz a világ vége; több keresztény szekta és gyülekezett tiltakozott!... Korrupció vádjával őrizetbe vették XXIII. Pius pápát, aki az egész ügyet „ördögi praktikának” nevezte, és a kozmokeresztény Templomos Lovagrendet vádolta. A terfolani köztársaság nem fizeti a birodalmi adót, a Császári Hadiflotta egyik zászlóshajója elindult a rendszer felé. Mutatták a hadihajót; a harminc kilométer hosszú Fata Morgana volt. Ismertem a hajót és szolgáltam is rajta - komolyan sajnáltam a Terfolant. A Marson marsrengés volt... Jött a császári családról szóló exkluzív blokk...

- Jonesy, kapcsold ki a tévét!

- Hé! - mondta felháborodottan egy kapatos reaktormérnök.

Lemutattam a székemre.

- Tud olvasni?

Mielőtt az ügy testmozgássá fajult volna, Jonesy eléem tolta a videofont. Tubs látszott a képernyőn, és mérgesnek tűnt.

- Legalább egy órája próbálom magát elérni a személyi komján!

- Kikapcsoltam.

- Kikapcsolta? És mikor volt utoljára megfenyítve, Brett?

- Amikor fölrobbantottam egy B8 színeképtípusba tartozó, kék törpecsillagot, mert a gárda útjában állt.

Többen felém fordultak a közeli székeken; nyilván mindenki részegnek hitt, pedig csak órák óta őszinteségi rohamom volt. Tubs furcsán nézett rám, aztán kikapta a szivart a szájából.

- Na, mossa meg az arcát, és sürgősen jöjjön az irodámba, mert áll a bál!

Tubs egymagában pőfékelt odabent és nem lehetett volna megmintázni róla a nyugalom szobrát. De ő legalább józan volt.

- Carla Johnson 22.00-kor tartott egy sajtótájékoztatót, amelyen előállt egy elmélettel. Nagyon úgy néz ki, hogy a mi szóke jogászunk beletrafált az igazságba, mert alig negyedóra alatt úgy padlóra küldte Cohent és az egész ROBOCOP-ot, hogy azoknak vagy száz évre befellegzett A médiasakálok már le is nyomták az anyagot a Meredithre, onnan meg átlövik az összes birodalmi csatornának Jó lett volna, ha maga is jelen van, elvégre, ha... akkor nem veszi észre Doris kezében a cigarettát, most Cohenék dörzsölhetnek a kezüket. Így viszont minden a visszájára fordult.

Azonnal kijózanodtam.

- Maga ott volt?

- Ott.

- Hallhatnám Miss Johnson elméletét? - kérdeztem Tubsot, aki erre kis híján szóról-szóra ugyanazt mondta el, amit én mondtam Carlának

Okos nő ez a Carla.

Elhatároztam, hogy meghagyom neki ezt a dicsőséget. Talán ez volt az ő „édes” bosszúja.

- És mit szól mindehhez Cohen?

- Tiltakozik a saját és a cége nevében is. Azt állítja, hogy mindezt az R-TELL agyalta ki. Neki semmilyen társa sincs a Bolygórózsán, akivel összejátszott volna, hogy befeketítse az R-TELL hfrevét. Továbbra is azt állítja, hogy Doris verte meg... -Tubs elhallgatott, és engem nézett. Megvontam a vállam. Cohennek befellegzett.

- Most, akkor miért ideges, főnök?

Tubs lassan felállt, és elsétált a kriolit-üveg ablakig. Amerre a szem ellátott,

a tündöklő fényben ragyogó úrhajó teste látszott. Gyönyörű volt, mint egy birodalmi cirkáló, de a komputervezérlésű lövegtornyok helyett itt teniszföldpályák, trópusi tengerpartok sorakoztak. A háttérben ott hatalmasodott a Meredith.

- Azért, mert Cohennek valószínűleg igaza van! Ez a meglepetések napja volt.
- William, azt hiszem, hogy valami baj van a fülemmel - mondtam egy szuszra. Nem is tűnt fel neki, hogy először szólítom a keresztnévén. Nekem sem.

- Semmi baja a fülének, hadnagy. Azt mondtam az imént, hogy „Cohennek valószínűleg igaza van!” Emlékezzon vissza arra az összejövételre, amelyen kielemeztük a maga nem éppen irodalmi stílusban megírt jelentését. Miss Johnson akkor rákérdezett nálam arra, hogy találtunk-e nyomokat az álmenyeezet fölött, én meg azt válaszoltam, hogy „dolgozunk rajta”. Nos, az a helyzet, hogy semmilyen harmadik személy sem létezik, vagy ha mégis, akkor hozzá képest a Batman egy karmelita apáca! Nincsenek nyomok az álmenyeezet fölött, és nincsenek nyomok a szobában még molekuláris szinten sem. A legjobb technikusok dolgoztak az ügyön, de semmit sem találtak. Nagyon úgy néz ki, hogy a magas, fekete hajú férfi csak a robot fantáziájának terméke.

A filmmúzeumban egyszer láttam egy indiánfilmet, amit valami NDK nevű bolygón forgattak - nagyon szar volt. Úgy emeltem fel a kezem, mint abban az apacs törzsfőnök.

- Na, itt álljunk meg! Mióta tudja ezt?

- Közvetlenül a sajtótájékoztató után kaptam meg a jelentést.

- És miért hagyta széttebbenni a médiát?

- Azonnal tájékoztattam Miss Johnstont, de ő szabályosan megtiltotta, hogy ezt az információt kiadjam a médiának.

- Nem lep meg, hiszen elég hülyén hangzana, ha egy sajtótájékoztatót azzal a szöveggel záránának, hogy akkor most mindenki menjen el a büfébe, aztán jöjjön vissza, mert előadjuk, hogy amit az előbb mondtunk az egy baromság. Carla egész elmélete azon alapszik, hogy Cohen összejátszott valakivel. Ha ez a valaki nem létezik, akkor az egész elmélet lószart sem ér...

- És a ROBOCOP talán olyan tiszta, mint a hó! Ez akár az utolsó mondatom befejezése is lehetett volna.

Hosszú percekig hallgattunk, aztán Tubs hangja úgy tört át a csend falán, mint egy rinocérosz a bozóton.

- A robot volt... - mondta furcsa hangsúllyal a végén. - Most kérde, vagy állítja?

- Kérde!

Nem válaszoltam, a Meredithet néztem. Eltelt egy perc.

- Nos? - sürgetett Tubs.

Elfordultam az ablaktól, és töprengve néztem Tubs kezét, ami az asztal lapján nyugodott. Ugyanúgy fogta a szivart, mint Doris a cigarettát...

Lehet, hogy Tubs szintetikus? Felnevettem.

- Mondjon már valamit, ember! Legyen már valami ötlete!

- Mi vagyok én, Sherlock Holmes?

- Úgy hallom, hogy igen!

- Na, ne kezdje már maga is! - horkantam fel, aztán kimondtam, amire Tubs várt:

- Szerintem is Doris csinálta.

- Na, és hogyan?

- Valahogy - feleltem kurtán. - Ez a Doris egy ügyes kis szerkezet... talán speciális programja van... ha a másik férfi nem létezik, akkor hazudott nekünk Érti, Tubs?... hazudott. Ha-zu-dott! Lehet, hogy ő verte meg Cohent? Hm...

- Más nem tehetett! Na és a cigaretta?

- Azzal igazolt magának alibit, csak azt nem tudom, hogyan. Tubs föl pattant.

- Hát, akkor induljon és derítse ki! - Az órájára nézett. - Most 23.50 van.

Fedélzeti idő szerint 06.00-kor a Bolygórózsa belép a hiperűrbe, 05.00-ig kap erre időt!

Pár perccel ezelőtt már eljátszottam egy poént a hallásommal kapcsolatban, de most tényleg azt hittem, hogy rosszul hallok.

- Mi van? - kérdeztem, és magamra böktem: - Éééén?

- Jól hallotta, ember! Maga, bizony maga! Nézze, Brett, maga „vérprofi”, aki ennél sokkal bonyolultabb problémákat is megoldott már... - Közbe akartam szólni, de Tubsot nem lehetett lelőni: - ...Amikor idejött erre a hajóra, azt

mondtam magának, hogy itt legfeljebb sivalkodó vénasszonyok vannak és gyerekek, akik közel mennek a sztárismezőhöz... itt nem kell lövöldözni. Brett, ez itt egy

nyugdíjas állás! Már három éve vagyok itt, és még szeretnék jó darabig ebből az irodából bambulni a csillagokra; mindezekről függetlenül olyan ember vagyok, aki szereti, ha a dolgok klappolnak, valamilyen perverz módon ragaszkodom az igazsághoz... Tud követni?

- Nem nehéz - feleltem, miközben Tubs levegőt vett.

- A biztonsági osztály vezetője vagyok, tehát az is lehet, hogy segghülye. De annyira azért nem, hogy ezt nyilvánosan közhírré is tegyem! Jelen pillanatban úgy áll a dolog, hogy egy kurva robot-kurva összevert egy szerencsétlen embert, aki jóhiszeműen kiválasztotta a katalógusból. A rendelkezésre álló tények alapján nem tudunk másra következtetni; viszont ezzel a feltételezéssel nem állhatok ki a nagyérdemű elé, mert lejáratom magamat. Amíg nincs bizonyítékom, addig Cohen és a ROBOCOP a hunyó - Tubs kimutatott a csillagok közé -, és legalább húszmilliárd ember és humanoid nézi a televíziót - aztán magára bökött -, nekem meg marad a büntudatom! Bizonyítékra van szükségem, hogy valóban a Doris 6676-os csinálta; és ezt azért magának kell szállítania, mert ezen a kibaszott bárkán maga a legtökösebb gyerek, aki képes egy szintetikusból kieszni az igazságot!

Imádtam ezt a pasast.

- Na, jó - mondtam és felálltam -, egész éjjel maradjon a készüléke mellett, és ha kérek valamit, akkor azt azonnal teljesítse! - Mint például?

- Lehet, hogy fegyvert kell használnom.

- Akármit használhat, de legyen eredmény!

- És, ha nincs?

Tubs úgy füstölt, mint egy „gyárkémény” - ez is egy elfelejtett szó, ha nem értik a jelentését, kérem, nézzék meg a lexikonban.

- Akkor Carla Johnson és az R-TELL a mennybe megy!

- Tételezzük fel, hogy lesz valami eredmény; akkor nyilvánosságra hozza?

- Igen.

- Jó, megállapodtunk...

Mentem volna kifelé, de Tubs utánam szólt:

- Hé, Brett, a császár is nézi a világhíradót - mondta és köhögni kezdett, a füstöt hajtotta maga előtt.

- A császár uralkodik, nem tévézik!... Mi az istenért szokott vissza arra a kurva szivarra?

- Gondolhatja, tiszta ideg vagyok

Egy pillanatig sem csodálkoztam rajta.

5.

Fogalmam sem volt, hogy a nagy Holmes hogyan csinálhatta, de biztosan nem éhgyomorral! Elmentem az első siklóállomásig, hogy a központba vitessem magam. Késő éjszaka lévén az állomás nyomasztóan kihaltak és sötétnek tűnt, leszámítva azt a magányos takarító-robotot, amelyik az általa kifújt tisztítóhabban gázolt a peronon. Beültem egy kétszemélyes kapszulába, és meghatároztam az útirányt. A kapszula lesüllyedt az utazószintre, és kilőtt, mint a rakéta. Két perc sem telt el, és megérkeztem. Ez már egy másik világ volt.

Központi galériának is hívták, de lényegében egy tizenhat szintes luxusáruház volt. Az ott dolgozók „Semiramisnak” nevezték, mert szinte összeértek benne a függőkertek; egy egzotikus dzsungel húzódott az űrhajó közepén. Emeletről emeletre egymást követték a csillogó kirakatú üzletek, amelyekben a császárság valamennyi luxuscikke megvásárolható - amennyiben volt rá elég pénze az embernek. Már éjjél is elmúlt, de a kilencedik emeleten, ahol a mozik voltak, még most is úgy nyüzsgött a tömeg, mintha egy éhség sújtotta telepeskolóniára szállt volna a Vörös kereszt űrhajója. Kiszúrtam magamnak egy kínai büfét, és megcéloztam. Természetesen Kis Sárkánynak hívták. A fotocellás üvegajtó hangtalanul tárult fel előttem, odabent a szokott környezet fogadott: alacsony lakkozott asztalok a puha zsámolyokkal, színes lampionok a mennyezetről lógva és jázminillat; én voltam az egyetlen vendég. A helyiségben a kozmikus tér legpocsekább muzsikája szólt - kínai popzene.

Egy nyávogó hangú nő minden biztonnyal arról énekelt, hogy a szerelmével elvándorol majd a földről egy távoli bolygóra, ahol legkevesebb három gyermeket vállalhatnak majd... A kínai lány a pult mögött viszont álmogyönyörű volt, a mosolya olyan édes, mint egy harmatos bőrű zaftos őszibarack. Biztosan nagyot

nőttem a szemében, amikor a kínai szósszal meglocsolta gung-baós tojásos rizshez pálcikákat is kértem. Leültem az ablak mellé, és Dorison rágódtam. Farkaséhes voltam, de csak piszkálgattam az ételt, úgy bambultam a táányéromba, mintha a parányi mogyoródarabokból kiolvasható lenne a megoldás.

- Nem ízlik, uram? - kérdezte Miss Őszibarack. Felkaptam a fejem.

- De, de... - morogtam. Nem lehettem szimpatikus figura, és a szerelmünknek ezzel be is fellegzett.

A lány visszatemetkezett a keresztretjtvényébe, én meg a gondolataimba; jól elvöltünk így kettesben.

Ha akkor valaki azt mondja nekem, hogy alig tíz perc múlva ott, a Kis Sárkányban ülve megoldom a rejtélyt, azt biztosan kiröhögöm.

- Kaphatnék egy tollat? - kérdeztem a lánytól.

Ő felnézett, és kisimította a szemébe hullott hollófekete haját.

- Természetesen - mondta, és mire megmozdultam volna, már hozta is; legalább volt módom tüzetesen megnézni magamnak, most hogy előjött a pult mögül.

Bokáig érő, kék selyemruhát hordott és egy ujjatlan fekete mellénykét. A keleti nőkre jellemző módon nem volt nagy melle, de végtelenül bűbájosnak tűnt. Karcsú volt és hihetetlenül fiatal.

- Engem Brettnek hívnak, és téged?

- Jin-Jin.

- Hány éves vagy, Jin-Jin?

- Tizenhét.

- Nem vagy te túl fiatal az éjszakai műszakhoz? Ebben a korban én már ilyenkor ágyban voltam.

Ez nagyon jópofán hangzott, csak nem volt igaz; tizenhét éves voltam, amikor beléptem a hadseregbe.

- Ez az üzlet a szüleimé. Ma éjszaka én vagyok a soros.

- Családi vállalkozás?

- Igen.

Eszméletlenek ezek a kínaiak Adjál nekik tíz négyzetmétert, és csinálnak ott valami üzletet. A galaxisban voltak olyan bolygók, ahol csak kínaiak éltek.

- Rá lehet itt gyújtani? - kérdeztem.

- Hát nem örülnék neki.

Megfogtam Jin-Jin kezét.

- Én most Sherlock Holmes vagyok, és egy rettenetesen bonyolult ügyön dolgozom. Szeretnék rekonstruálni egy esetet. Ha segítesz nekem, akkor kinevezlek doktor Watsonnak.

- És miért nem vagy inkább Charlie Chan? - nevetett Jin-Jin, és el húzta a kezét. Szerintem bolondnak nézett.

- Hát úgy nézek én ki, mint egy kínai?

- Szerencsére nem.

Hozott egy porcelán csészealj, amit kinevezett hamutartónak Leült az asztalka túloldalára. Rágyújtottam, és a cigarettát ügyesen letettem a csészealj peremére; a parázsló vége a levegőben lógott.

- Az lesz a feladatod, Jin-Jin, hogy mérd az időt, mennyi idő alatt ég le, ha nem nyúlunk hozzá.

- Ez nem tűnik túl bonyolultnak, Mr. Holmes.

- Vannak dolgok, amelyeket elkezdni könnyű, de folytatni sokkal nehezebb. Olyan ez, mint a házasság... Mire leég ez a cigi, talán eszembe jut valami...

- És utána?

- Talán letartóztatjuk a tettest, Miss Watson.

- És lesz lövöldözés, mint a Charlie Chan filmekben?

- Legyen?!

Fogtam egy szalvétát, és leírtam rá az időpontokat. A jelentésem megírása óta kívülről fűjtam az összest. Abból indultam ki, hogy Doris verte agyon Cohent. Nem volt sok variációs lehetőség.

Először azt a lehetőséget vizsgáltam meg, hogy Doris már abban a pillanatban rágyújt, amikor belép az ajtón. Leteszi a cigarettát, hiszen ezzel akár majd alibit igazolni magának („Nézzon a kezemre, uram!") Aztán módszeresen elpáholja Cohent. Hagyja, hogy a férfi megnyomja a támadásjelzőt, aztán leül a fotelbe, és várja, hogy megérkezzünk. Ovatosan a kezébe veszi a cigit - ami közben majdnem végig ég -, és eljátssza, hogy hosszú percek óta mozdulatlan. A dolog nagyon hihetőnek tűnt, de volt egy szépséghibája: nem lehetett megcsinálni.

Megkértem Jin-Jint, hogy próbálja megfogni a csészealj peremén egyensúlyozó

cigarettát, majd a kezét tegye az asztalra. A lány élvezte a játékot. Olyan óvatosan nyúlt érte, mintha nitroglicerines palack lenne, de abban a pillanatban, ahogy hozzáért, a hamu leesett, pedig feleakkora sem volt, mint Doris cigarettáján. Talán Tubs szivarjával meg lehetett volna csinálni, azzal a vékony fekete cigivel viszont nem! Persze minden józan gondolkodású ember erre azt mondhatná, hogy Doris nem emberi lény, akár olyan „finomak” is lehetnek az ujjai, mintha sebészeti manipulátor lenne a karja. Mindez roppant világos, csak az időpontok nem passzolnak! Cohent még azután is verték, hogy sikerült megnyomnia a gombot. Mi huszonkét másodperc alatt értünk oda, tehát a két fenti állításból az következik, hogy Dorisnak mindössze talán tíz másodperce lehetett erre a bűvészmutatványra. Ezt a tíz másodpercet próbáltam kielemezni a szalvétán. Amikor átrohantunk a havon, akkor Cohent még mindig verték az ajtó előtt csoportosulók szerint, de amikor az infravörös képet leadta a harcászati rendszer, Doris már a fotelben ült. Akárhogy számoltam, Dorisnak maximum négy-öt másodperce volt arra, hogy abbahagyja Cohen verését, és megfogja a cigarettát. Ennyi idő alatt ezt nem lehetett megcsinálni! Ha valaki óvatosan mozog, talán van esélye, de itt nagyon gyorsnak kellett lenni, nem is beszélve arról, hogy nem tudtam hova letenni a cigarettát: a fotel közelében nem volt se kisasztal, se hamutartó, de még egy kurva csészealj sem...

Kértem egy sört Jin-Jintől, mert mielőtt megvizsgáltam volna a második lehetőséget, innom kellett valamit.

A második variációs lehetőségnek nagyon egyszerű volt a koncepciója: Doris agyba-főbe veri a férfit. Miután az megnyomja a támadásjelzőt, még belerúg párat, aztán leül a fotelbe, és rágyújt. Négy másodperce van arra, hogy a cigin hat centis hamuja legyen...

Úgy döntöttem, hogy innom kell még egy sört. Ránéztem az órára: 0.52 volt, alig egy órája kínoztam magamat ezzel a hülyeséggel...

- Nem tudom megérteni, hogy mi a fenének kell szívni azt a bűdös bagót - csicseregte Jin-Jin -, úgy tudom, hogy be is tiltották.

- Talán éppen ezért. Kérsz egy slukkot?

- Isten ments, a világ minden pénzéért sem szívnék bele.

Ebben a pillanatban rájöttem, hogy Doris hogyan csinálta!

Spirót egy videofon fülkéből hívtam fel, mert nem akartam szem- és faltanúkat. Késő éjszaka volt, és a kibernetikus főmérnök már aludt, legalább tízszer kicsengett, mire bekapcsolta a képet. Álmosan pislogott. Nem haragudtam volna, ha nem ismer fel azonnal.

- Shaw hadnagy, tisztában van azzal, hogy mennyi az idő? A normális emberek ilyenkor már alszanak.

- No, akkor egyikünk sem normális.

Kikerekedett szemekkel nézett rám, én meg azonnal letámadtam: elmondtam neki, hogy milyen megállapodást kötöttem Tubsszal, aztán tömören, s csak a lényegre szorítkozva felvázoltam, hogy mi történhetett Cohen szobájában.

Doris megverte Cohent, aztán leült a fotelbe, és egyetlen hosszú slukkal leszívta a cigarettát. Négy másodperc alatt. Emberi tüdővel nem sikerült volna...

- Maga szerint képes lehetett ezt megcsinálni? - kérdeztem.

- Persze, elvégre nem emberi lény. De nem a cigarettát emelte a szájához, hanem pont fordítva: lehajolt hozzá, és úgy szívott bele! És olyan szögben tartotta, hogy a hamu ne essen le. Nagyon ügyes... nagyon ügyes! Nem tudom, hogy az R-TELL mi a francot küldött a nyakunkra, de ez nem csupán kéjautomata, hanem valami több.

- Mire tippel?

- Lehet, hogy harciegység - felelte a kibernetikus. - Nem tudhatjuk, milyen programot kapott, de ha leleplezik, akkor lehet, hogy támadni fog.

Spiro nem a legjobb hírekkel szolgált az éjszaka kellős közepén.

- Hogyan lehet kikapcsolni?

- Az R-TELL három darab „huszonötöst” szállított nekünk, és mindegyikhez mellékelte egy kódkulcsot is. Csak azzal lehet leállítani őket: a bal halántékukhoz kell odaérinteni...

Az órára néztem.

- Negyedóra múlva várom magát a „Semiramis” tizenkettedik emeletén a kék lifteknél. Hozzon nekem egy kódkulcsot, a többit majd ott megbeszéljük.

Letettem, és mentem a liftekhez.

Spiro pontos volt. Amikor átadta az infra-kódkulcsot, észrevettem, hogy remeg a keze.

- Vannak bizonyos fenntartásaim - mondta a kibernetikus. Kapkodva öltözködhetett, mert félregombolta az ingét, de már nem tűnt álmosnak. - Ha ez nem kéjautomata, akkor taktikai-stratégiai rendszere is lehet. Ha elsőre nem tudja kikapcsolni, akkor nagy szarban lehetünk.

A kódkulcsot forgattam a kezemben. Semmi különös nem látszott rajta, úgy nézett ki, mint az előző típusúak: leginkább egy ősrégi töltőtollra hasonlított és volt rajta egy kétállású kapcsoló. Hol a kulcsot, hol a gazdáját néztem, és rájöttem, hogy Spirónak igaza van - ennek az éjszakának az volt a legnagyobb kérdése, hogyan reagál Doris, ha rájön, hogy leleplezték. Az R-TELL nyilván megtette az óvintézkedéseket, hogy a szintetikusának ne lehessen kielemezni a programkártyáját, a legújabb kérdés pedig ekkor merült fel: a cég meddig képes elmenni ebben az ügyben? Halványan derengett bennem a remény, hogy Doris nem kapott utasítást gyilkosságra, és ezt el is mondtam Spirónak.

- Minden további nélkül megölhette volna Cohent, sokkal tisztább ügy lett volna. Valószínűleg nincs „vörös” utasítása. - Úgy beszéltem már Dorisról, mintha tényleg harciégység lenne.

Spiro a korlátnál támaszkodott, és a függőkereteket nézte lent a mélyben. Rázta a fejét.

- Maguk túl gyorsan odaértek, és nem volt már erre ideje. Szerintem képes ölni!

- Nézze, Spiro, akár egyetlen ütéssel is megölhette volna Cohent. Miért nem tette meg?

Spiro felnézett, és a szemközti éttermet bámulta. Hirtelen felém fordult.

- Tévéton járunk, hadnagy. Ha pusztán a logikára hagyatkozunk, akkor nem jutunk semmire, szerintem egyikünlmek sincs igaza. Miért ne lehetne „vörös” utasítása gyilkosságra, és miért ne alkalmazná attól függetlenül, hogy a biztonsági osztag tagjai milyen gyorsan érnek oda egy riasztásra? Itt nem erről van szó. Ha Cohen meghal, akkor nem lehet eljátszani ezt a színjátékot, ami elvezetett Carla Johnson tegnap esti sajtótájékoztatójához. Éppen ez volt az R-TELL célja: kreálni egy bűnügyet, ahol a konkurens cég lesz a hunyó. Jelen pillanatban az egész világ azt hiszi, hogy a ROBOCOP akarta kicsinálni az R-TELLt, csak éppen megbuktak azon, hogy az R-TELL manapság milyen okos szintetikusokat gyárt. Az R-TELL-nek sikerült mindenkint behúznia a csőbe, csak azt nem értem, hogy miért éppen itt a Bolygórózsán csinálták?

- Mert senki sincs itt, aki képes lenne felderíteni egy bűnügyet! - mutattam rá.

- Ha ezt egy bolygón játsszák el, pillanatokon belül rendőrségi ügy lesz a dologból, és lehet, hogy nem úgy sülné el, ahogyan szeretnék.

De itt a klipperen csak begyepesedett biztonsági őrök vannak, akiknek dunsztjuk sincs tárgyi bizonyítékokról és kriminalisztikáról, ráadásul itt van a bulvársajtó. A Bolygórózsza a lehető legoptimálisabb helyszín volt erre a színjátékra...

- Csak azt nem kalkulálták bele, hogy az őrök között egy mesterdetektív található - nevetett Spiro, és rám kacintott.

- Zuhant már tizenkét emeletet, főmérnök? - kérdeztem gyorsan.

- Most hogyan tovább? - tudakolta Spiro.

- Maga azonnal induljon Tubshoz, és tájékoztassa mindenről, várják a videofonomat. Én megkeresem Dorist...

- Három éve ismerem Tubsot - mondta a kibernetikus. - Ahhoz, hogy éjjel fél kettőkor magához térjen, legalább egy liter kávé szükséges.

- Fogadjunk, hogyha most felhívna, az elsőre felvenné - közöltem. - Ha alszik, akkor azt az asztalra borulva teszi az irodájában. Ha megtaláltam Dorist, akkor jelentkezem.

- Egyedül ne csináljon semmit, hadnagy!

- Ha balhé lesz, azt közösen visszük el!

Azért rendeltem Spirót a tizenkettedikre, mert itt volt a közvetítő iroda. Videofonon is fel lehetett őket hívni, akkor kérésre kiadták a képernyőre a katalógusukat. Egyszer átpörgettem az egészet, mert kíváncsi voltam, hogy van-e jobb nő ezen a kócerájon, mint Carla. Hát nagyon sok jó nő volt, de a szőke

jogászom még így is dobogós maradt. A katalógusból természetesen férfiakat is lehetett rendelni, és az összes szintetikuson lehetett futtatni a leszbikus és homoszexuális programot is – és sokkal jobbak voltak, mint a valódiak. Nem voltak nyűgösek, nem követelőztek, nem fogadtak el borravalót... Nagyon jól néztek ki, és magas fokon űzték az erotika művészetét. A hús-vér prostituáltaknak tehát befellegzett, azaz minden nő, aki elmúlt már tizennégy éves, bajban volt...

Az irodában senki sem tartózkodott a citromsárga öltönyös ügyintézőn kívül. A férfi – nevezhetjük akár stricinek is – egy alacsony üvegasztal mögött ült.

Amikor meglátott, úgy vigyorgott, mintha éppen most nyert volna a lottón.

– Jó estét, uram! Nőt parancsol, vagy esetleg egy fiút?

– A Doris 6676-ost szeretném.

– Ó, nagyon jó választás, uram. De sajnós, nem tudok segíteni. Doris emiatt a kellemetlen ügy miatt nagyon népszerű lett, szinte mindenki őt keresi, jelen pillanatban sincs bent.

Számítottam erre.

– Mikorra tér vissza?

A strigó a számítógéphez lépett, és lehívta az adatokat.

– Ma reggel 08.00-ig kell visszatérnie, de utána azonnal foglalt. Az a helyzet uram, hogy csupán egyhetes előjegyzést tudok fölvenni Dorisra. Ha javasolhatnék egy olyan megoldást, hogy...

Természetesen nem voltam hajlandó egy hetet várni, de még reggel nyolcig sem.

– Hol van most?

A dzsigoló kinézetű pasas összekulcsolta az ujjait, és a fejét rázogatta.

– Nagyon sajnálom, tisztelt uram, de nem adhatunk ki ilyen információt. A megrendelők adatait bizalmasan kezeljük...

Sherlock Holmes ilyenkor nyilván előhúzott egy fontot a mellényzsebéből és óvatosan odacsúsztatta. Nekem nem volt se mellényem, se más odacsúsztatni való, mint az igazolványom. Felvillantottam a hologramot.

– Shaw hadnagy vagyok a biztonságiaktól – mondtam, és mivel jól hangzott, még ezt is hozzátettem: – a Bolygórózsa detektívje! Szükségem van az információra.

– Nézze, uram...

– Vagy megmondja, vagy kirúgatom!

Volt egy harmadik alternatíva is: kiverem belőle, de nem volt rá szükség. A férfi átpörgette a képernyőt.

– Doris jelen pillanatban egy Carla Johnson nevű nő társaságában tartózkodik.

Ez úgy hatott rám, mintha befektettek volna egy függőleges tengelyű kőrepesztőgép alá. Csak egyetlen Carla Johnson volt a klipperen. – Mikor vette ki? – kérdeztem rekedten.

– Tegnap este 21.30-kor. Felmutatott egy hivatalos kikérőt, amit az első tiszt írt alá, és elvitte Dorist...

Hivatalos kikérő Gogol aláírásával? Hát persze, a sajtótájékoztató! Carla nyilván felvonultatta a szintetikust is.

– És reggel 08.00-ig?!

– Igen.

A kezem ökölbe szorult. Carlának nem az volt az „édes” bosszúja, hogy ellopta az elméletemet. Nagyon fájhatott neki Caroline-Blindamoor hívása... Az volt a bosszúja, hogy az éjszakát a szintetikussal tölti.

Egy csapásra ideges lettem.

Ó, a francba!

Hidegen hagyott, hogy mennyi az idő, felhívtam Carlát a személyi komján, amit mindannyian a csuklónkon hordtunk. Az első csengés után automatikusan átkapcsolt a lakásában lévő konzolra, azon meg elindult az üzenetrögzítő. Carla mindent kikapcsolt, amin el lehetett érni. Nyilván otthon volt, kettesben Dorisszal... Felhívtam Tubsot, aki valóban felvette az első kicsengés után. Olyan frissnek tűnt, mint egy naposcsibe.

– Na, mondja!

– Hallotta már azt a kifejezést, hogy „szar van a palacsintában”?

– Hogyne, szoktam is ilyet enni a személyzeti étkezdében.

– Doris jelen pillanatban Carla Johnsonnal van, minden biztonnyal a lakásán.

Miért nem mondta nekem, hogy a szintetikus ott volt a sajtótájékoztatón?

– Mert nem tartottam lényegesnek.

Felsőhajtottam.

- Várnunk kell reggelig, aztán lekapcsolhatjuk Dorist. Tubs a fejét rázta. Valami baj volt.

- Várjon, odaadom magának Spirót, aki az imént érkezett. Valami nagyon fontosat akar mondani!

Spiro megjelent a képernyőn, időközben sikerült rendesen begombolkoznia, amit viszont elmondott, attól megállt bennem az ütő.

- Bajban vagyunk, Brett! Beszéltem az egyik kollégámmal, már útban van ide. Neki volt egy hasonló esete valami úrállomáson a Centauri-rendszerben, és azt mondja, hogy abban a szintetikusban önmegsemmisítő rendszer volt. De ez a program nem akkor lép életbe, amikor támadás éri a szintetikust, hanem az elvégzett feladat után. Ha az R-TELL belerakott egy ilyet Dorisba, akkor mindenki veszélyben van, aki a közelében tartózkodik, és nem lehet tudni, hogy a program mikor indul el.

- Spiro, az isten szerelmére ennek semmi értelme! Miért tenne az R-TELL ilyet azzal a szintetikussal, amelyik padlóra küldte nekik a konkurenciát?

- Hogy ne legyen bizonyíték! Azért, hogy később semmit se lehessen rekonstruálni, nyilván a programkártya is megsemmisül. Ha van benne önmegsemmisítő rendszer, akkor már csak az a kérdés, hogy milyen jellegű. Ha úgy pusztítja el önmagát, mint egy harci-egység, akkor Carla komoly életveszélyben forog. Azt hiszem, hogy magának ezt nem kell magyaráznom.

Igen, tudtam, miről beszél. A harciegységek önmegsemmisítő rendszere olyan, mintha belső égés, egy titokzatos paranormál jelenség játszódna le a másodperc tört része alatt: a test felizzik és egy kupac hamuvá válik!

Ha arra gondoltam, hogy Carla éppen Dorisszal ölelkezik...

- Adj vissza Tubsot!

Spiro elhúzódott, és megjelent a főnök.

- Van valami ötlete?

- Nem várhatunk reggelig! Tudom, hogy éjszaka van, de azonnal üríttesse ki a lakószint hetedik emeletét! A Carla melletti lakrészekkel kezdjenek, és ugye, mondanom sem kell, hogy mindezt a lehető legnagyobb csöndben tegyék meg! Kénytelenek vagyunk bemenni Carlához, és megsemmisíteni Dorist.

- És ha valóban harci robot?

Beharaptam az alsó ajkam, és kénytelen voltam rákérdezni ama, amire reméltem, hogy nem lesz szükség.

- Ha jól tudom, vannak nekünk antiterrorista-elhárítóink?

- Jól tudja.

- Emberek vagy szintetikusok?

- Emberek. Az Ulysses Spaceline ültette őket a nyakunkba, de még sohasem volt rájuk szükség. Tizenketten vannak, és Petersen százados vezeti őket; mindannyian kiszolgált tengerészgyalogosok.

Ez utóbbi már jól hangzott.

- Pofozza fel őket téli álmukból, és küldje őket a hetedik szintre az LA-4-es blokk bejáratához! Addig senki se csináljon semmit, amíg nem érek oda!

Bontottam a vonalat.

6.

Hazarohantam, és a beépített szekrény mélyéből elővettem a legjobb barátomat. A Különleges Űrszolgálatnál mindenki fegyverbuzi volt - köztük én is -, de én voltam az egyetlen, aki lőfegyvereket gyűjtött. Már fél évezrede nem gyártottak ilyeneket, csak a múzeumokban voltak kiállítva. Én megállás nélkül jártam a régiségkereskedőket, és valahol a galaxis peremén bukkantam rá erre a csodára, amit .44-es Magnumnak hívtak. Előhúztam a tokjából, és a lepedőmmel tisztára töröltem, ugyanis csöpögött a fegyverolajtól. Ez a drága jószág már régen nem működött és csupa rozsdá volt, amikor hozzám került, de a Szolgálat fegyvermesterének sikerült helyrehozni. A speciális löszereket is legyártotta hozzá, de mivel ölme nem volt a maghoz, ezért titánból öntötte ki őket. A fegyver akkora volt, mint egy kisebbfajta lézerágyú, és a hatása egyszerűen brutális. Arra gondoltam, hogy ha Doris valóban harciegység, akkor minden bizonnyal van fotometrikus pajzsa is: képes megvédeni magát a lézerfegyverektől, a Magnum löszere viszont nem pusztán hullámjelenség...

Arra egyáltalán nem voltam hajlandó gondolni, hogy Dorisban rég lefutott a program, és már órák óta csak két hamukupac hever Carla ágyában...

Az ujjamra húztam a testőrség szolgálati gyűrűjét, amelynek megkaptam az örökös használati jogát - mindig hordtam, ha harcoltam -, és a zakómat lecseréltem egy

bördzsekre. Megtöltöttem a barátomat, és az övembe tűztem. Felhúztam a cipzárt (a dzseki kétszázötven éves volt, s molekulárisan stabilizált marhabőrből varrták - egy vagyona került), aztán elintézttem még egy telefont, ami kellett a tervem miatt.

Indultam, és nagyon reméltem, hogy nem túl későn...

Tubs és még négyen az osztályról annak a folyosónak a végén álltak, amelyik Carla lakásához vezetett. A fiúkon ZX-3000-es volt, és nagyon elszántnak tűntek. A fal tövében állították fel a harcászati komputer vezérmodulját. Yamada ott guggolt mellette, és a képernyőt nézte.

Tubs suttogva tájékoztatót.

- Kiürítettük a lakószintet, könnyebben ment, mint gondoltam.
- Most nem lehetünk túl népszerűek; mit mondtak az embereknek?
- Azt, hogy reaktorszivárgás van.
- William, a reaktorok innen nyolcszáz méterre vannak! Tubs felhorkant.
- Miért, mi a frászt mondjak az embereknek a huszonhatodik század közepén; azt, hogy eltörött a Tónyomócsó, és jöjjenek gyorsan, mert ázunk?
- Beszélgetnek - mondta hirtelen Yamada, aki le sem vette a szemét a képernyőről.

Odahajoltam felé.

A kép infravörös volt.

Mindketten az ágyon feküdtek. Az infrakép alapján nem ismerhettem fel Carlát, de valószínű, hogy ő volt, aki hanyatt feküdt. Doris mellette könyökölt, és lassan simogatta a szabad kezével. A könyöklő alak csak a szintetikus lehetett, mert a hőképe nagyon furcsa volt.

- Hidegebb, mint az ember - adta a felvilágosítást Spiro, aki szinte a semmiből bukkant elő.

Yamada átadta nekem a fülhallgatót. Felismertem Carla hangját.

- Georges Bataille a elmúlt évszázadok egyik legnagyobb erotomisztikusa volt, valamennyi könyvét olvastam. Neki hasonló volt a véleménye.
- Én természetesen nem olvastam tőle semmit - válaszolta Doris -, de kívülről tudom az összes könyvét, a Szem Története a kedvencem.
- De hát az tiszta perverzió!
- Neked lenne hozzá kedved?

Kivettem a fülhallgatót, és felegyenesedtem.

Megérkeztek a kommandósok.

A sugárkezelte, könnyített rohampáncélba öltözött alakok úgy néztek ki, mintha valami SF-akciófilmből csöppentek volna ide. A felszerelésükkel nem volt semmi baj, a mentalitásukkal annál inkább. A gárda felvételi tesztjén egyikük sem ment volna át. A parancsnok nagy dérral-dúrral közeledett, és azonnal átvette az irányítást.

- Uraim, mindenki, akire most rámutatok, az hátrahúzódik, és a továbbiakban csak a fülét megyezi. Fél perc alatt elintézzük az egészet! Kinek van kérdése?

Petersen rám nézett.

Nyilván új fiú voltam neki, és nem ismert.

- Nekem lenne. Most itt helyben összecsinálhatom magam a döbbenettől, vagy várjak vele az akció végéig?...

Nyilván furcsa arcot vághatott a formatervezett rohamsisak alatt. Mutattam neki, hogy jöjjön egy kicsit félre.

- Jobb, ha megy- javasolta neki Tubs.

Odébb léptünk a félhomályos folyosón.

- A neve?

- Petersen, nyugalmazott tengerészgyalogos százados.

Fölmutattam a gyűrűmet.

- Akkor ezt nyilván felismeri! Én meg Brett Shaw vagyok, a Császári Praetorianus Gárda ezredese... - Nem tettem hozzá, hogy nyugállományú.

Rövid csönd.

- Várom a parancsait, ezredes úr - hallatszott a sisak peremébe épített parányi hangszóróból. Petersen az a fajta volt, aki gyorsan szokott döntéseket hozni.

- Oké, százados, tisztában van a kialakult helyzettel?

- Természetesen, uram! A százhuszonhármas lakóhelyiségben egy ember és egy szintetikus tartózkodik, a célpont a szintetikus. Hármas nehézségi fokozatú eset, úgy gondolom, hogy „kék” behatolási variáns szerint megyünk be. Az akcióra

három másodpercet szánok!

Elmondtam a fenntartásaimat. Petersennek erre is megvolt a megfelelő válasza:

- Ha a szintetikus fotometrikus pajzsot aktivizál, akkor dezintegrátort fogunk használni.

Én is ezt tettem volna, ha nincs odabent az a nő, akit szeretek.

- Mennyi a tűsz túlélési esélye a dezintegrátor használata mellett? - kérdeztem, pedig sejtettem a választ.

- Harminc százalék, uram.

- Mivel tudnánk ezt az esélyt fölvenni, legkevesebb kilencven százalékra?... A barátnőm odabent van, százados.

- Ha a célpont harciegység és pajzsa van, akkor semmivel. Ha Carla esetleg elhagyná a szobát, akkor megnőnek az esélyei, de így is megsérülhet, ugyanis nem tudok rákapcsolni védőmezőt. Az lenne a legjobb, ha a barátnője kijönne abból a kibaszott lakásból. Mi a végtelenségig lennénk képesek várni egy optimális fölállásra, de sajnos, nincs sok időnk: a szintetikusban lehet, hogy kettyeg valami.

A parancsnoknak igaza volt: nem volt lehetőség a várakozásra, és kezdett előállni az a helyzet, amire titkon felkészültem.

- Én fogok bemenni abba a lakásba - mondtam. - Nálam van a huszonötös modell infra-kódkulcsa. Először megnézem, hogy milyen lehetőség van a kikapcsolására; ha ez kivitelezhetetlen, akkor megpróbálom Carlát kihozni onnan, utána maguké a terep.

- Rendben van.

A kommandósok harcászati rendszerén át néztem a szobát - a látvány olyan volt, mintha egy megelevenedett röntgenfelvételt látnék: Carla és Doris még mindig az ágyon feküdtek, és egymást babusgatták. Körülöttem senki sem kuncogott vagy viccelődött a dolgon: tíz nőből kilenc biszexuális volt - ez egy ilyen század. Ez a harcászati rendszer legalább olyan korszerű volt, mint a ZX, és pillanatok alatt tudott különbséget tenni szintetikus és ember között. Az infravörös felvételén parányi zöld nyíl villogott Doris hőképe fölött. Tubs kopogtatta meg a vállam.

- Az istenit, Brett, maga rendelt virágot?

A virágküldőszolgálat egyik rémült alkalmazottja állt a lifteknél, kis híján összezsínálta magát, amikor meglátta a kommandósokat.

- Carla imádja a rózsát - mondtam Tubsnak, és intettem, hogy engedjék át a fickót. - Ha az éjszaka kellős közepén beállítunk valakihez, akkor illik virágot vinni, főleg ha nő az illető - kacintottam Tubsra. - Már előre sejtettem, hogy nekem kell majd oda bemennem - magyaráztam a dolgot.

Tubs odahajolt hozzám.

- Már régóta szeretném magától megkérdezni, hogy van-e viszonya Carlával?

- Ne most, ne most...

Átvettem a kosarat, és lebontottam a díszítést. Előhúztam a Magnumot, és becsúsztattam a kosár mélyébe a rózsatövek alá. Tubs kiszúrta.

- Az egy fegyver?

Az.

- Ez nem biztos, hogy jó ötlet.

- Azt mondta, akármit használhatok; ez egy „akármí”.

Mielőtt elindultam volna, még tisztáztam Petersennel pár dolgot; a legfontosabbakat.

- Nagyon jól ismerem Carlát: soha sem jön az ajtóhoz, mindig a távirányítót használja, tehát ilyenre ne készüljenek fel, hogy amikor ajtót nyit, majd kirántom maguknak a folyosóra...

- Mi mindig a legrosszabbra készülünk, sohasem a legszebbre; ez egy ilyen szakma.

- Ha esetleg Doris nyit ajtót, akkor azonnal támadjanak!

- Nagyon közel lesz majd magához, ezredes úr.

- Azonnal félreugrom! Arra készüljenek, hogy balra fogok vetődni!

- Tehát balra, oké!

- Ha a távirányítóval engednek be, akkor pedig álljanak behatolásra készen, de csak akkor jöjjenek be, ha erre jelt adok. Tudom, hogy látnak minket folyamatosan és hallanak is, de ne kezdjenek el semmit a saját szakállukra! Csak ha jelt adok!

- Mi lesz a jel?

Összeráncoltam a homlokomat.

- Legyen az, hogy Jin-Jin. Ismételje!

- JIN-JIN.

- Na, akkor fussunk át rajta még egyszer, mielőtt elkezdjük! Ha simán bejutok abba a lakásba, akkor megpróbálom kikapcsolni a szintetikust. Amennyiben úgy látom, hogy ezt képtelenség véghezvinni, akkor megpróbálom Carlát kihozni onnan. Ha kiviszem a konyhába, az elég maguknak?

- Ha a szintetikusknak pajzsa van, és nekünk be kell oda mennünk, akkor a főzőfülkéből csak olvadt fém és műanyag marad. Maguk ketten valószínűleg súlyosan megsérülnek, míg a célpont programkártyástul hamuvá ég!

- Ez utóbbit magasról leszarom, Petersen százados! - Itt volt az ideje, hogy végre kimondjam.

- Csatlakozom.

- Még egy dolog, amiről jó, ha tudnak. Beviszek oda egy „nem hagyományos elven működő” fegyvert, de csak akkor használom, ha elkerülhetetlen.

- Megtudhatnám, milyen fegyverről van szó?

- Egy 44-es Magnum. Tizenkét darab titánmagos rézhüvelyes lőszer van nálam, ebből hat a tárban.

A rohamsisakos fej bólított, de szerintem a gazdájának fogalma sem volt róla, hogy miről beszélek.

Mindent megbeszéltünk. Tubsék visszahúzódtak, Petersen pedig mutatta, hogy „négy ember”! Az ölembe ültettem a virágkosarat, és elindultam a folyosón Carla lakásajtaja felé. A négy tengerészgyalogos felkapcsolta a mentális pajzsát, és levédte a hőképét; olyan zajtalanok voltak, mint amikor a macska vadászni indul...

Abban bíztam, hogy Carlának délután óta már meglágyult a szíve.

Ha nekem nem is, de a rózsáknak csak ajtót nyit!

A kommandósok elhelyezkedtek az ajtó két oldalán, és bekapcsolták az álcázásokat; így csupán homályos foltoknak tűntek a falak mentén.

Vettem egy nagy levegőt, és becsengettem.

A csengő „bimm-bammja” áthallatszott az ajtó lapján, és egy parányi izzadságcsepp gördült le a halántékomon. Még egyszer megnyomtam a gombot, és úgy helyezkedtem, hogy a rózsák látszódnak a mikrokamerában.

A konzol felett felvillant a képernyő, és a meglepődött Carla látszott rajta - a távirányítót használta, ami ott volt az éjjeliszekrényen.

- Brett, menj a bűdös francba!

- Tudom, hogy nagyon késő van, de hoztam neked valamit!

- Nem érdekel.

- Carla, tudom, hogy haragszol rám! Én most nem akarom neked azt bizonygatni, hogy félreértetted Caroline-Blindamoor hívását, egyszerűen kínoz a bűntudat, hogy akkor és ott nem magyaráztam el mindent. Carla, nekem nincs takargatnivalóm. Az életem olyan a számodra, mint egy nyomtatással előállított, ősrégi, nyitott könyv...

- És hány oldal hiányzik belőle, te személtláda?

- Ezt ne így beszéljük meg, egy tenyérnyi képernyőn keresztül! Engedj be, légy szíves!

- Nem vagyok egyedül...

Pusztá taktikai megfontolásból most hallgattam egy sort. Carla nem bírta már ezt a nagy csendet, és hirtelen mentegetőzni kezdett.

- Ne érts félre... majd meglátod... Na, gyere be!

Az ajtó felsüvített, és én gondolkodás nélkül beléptem.

A hús-vér és a szilikon nimfa anyaszült meztelenül feküdt az ágyon. Még mindig ugyanabban a testtartásban voltak, amit az infravörös képen láttam. Carla szőke haja csapzottnak és kócosnak tűnt, az arca kipirult. Fáradtan nyúlt el az ágyon, nyilván egy hosszú és intenzív szeretkezés után voltak. Doris döbbenetesen gyönyörű volt, és olyan friss, mint a hajnali harmat...

- Íme, az Univerzum Hercege - hülyéskedett Carla -, amint hazatér a csatából a bájos királykisasszonyához!

- És hol van az erényöved, királylány? - kérdeztem vigyorogva. A rózsás kosarat letettem az alacsony kristályasztalra. Carla a Bolygórózsa egyik főtisztje volt, kijárt neki a nagy lakás, még a toaletten sem kellett osztozkodnia másokkal, mint nekem. A kristályasztal és a rézkorlátos, antik ágy csak növelte a luxust...

- Elfelejtetted felcsatolni, Brett - mondta erre, és végszóra magához húzta Doris fejét. Összeért az ajkuk, és vadul csókolózni kezdtek. A színjáték akár az én „megaláztatásom” is lehetett volna, de Carla nagyon jól tudta, hogy az ilyenre általában beindulok. De most nyilvánvalóan más üzenetet hordozott, egy harmadikat: ez az éjszaka nem a tiéd volt, Brett, kvázi le vagy szarva! Nem lett volna semmi baj, ha nem kellene arra gondolnom, hogy a partnernője talán egy termonukleáris töltet...

Óvatosan leültem melléjük az ágyra, és beletúrtam Doris hajába. A kódkulcs a nadrágom jobb zsebében volt, és a kezem elindult lefelé... Abban a pillanatban Carla eltolta magától Dorist, a szintetikus azonnal kibontakozott az ölelésből, a kezem megpihent a combomon...

- Ez szédítő - sóhajtottá Carla -, eszméletlenül csókol.

Mire észbe kaphattam volna, Doris már át is hajolt Carla teste felett, és az ajkamra tapasztotta vértelen ajkait.

Olyan íze volt, mint az epernek...

Életemben most voltam másodszor zavarban. Az első eset az volt, amikor először maradtam négy szemközt a császárral. De az már nagyon régen történt...

Doris csókja viszont tényleg örjítő volt... Kár, hogy kikapcsolni jöttem, és nem megdugni.

A felállásom az ágyról olyan volt, akár egy menekülés a realitások elől.

- Ööö... ízé, vízbe rakom a rózsádat - mondtam valami hasonlót, és a kosárral „kimenekültem” a főzőfiilkébe.

- Elássuk a csatabárdot? - kérdezte Carla.

- Persze - feleltem odakintről, miközben elővettem Jin-Jin tollát, amit nekem adott emlékül. Az ételautomata programlapja előtt volt egy jegyzetömb, amire Carla az alkalmi memoritereit szokta jegyezgetni. Leírtam rá az előre kiagyalt szöveget, közben alig figyeltem arra, amit Carla mond...

- Tudsz a sajtótájékoztatóról? Szerintem elég jól sikerült, azt hiszem, hamarosan megpályázhatok egy igazán jól fizető állást. Figyelsz rám, Brett?

-Aha.

- Nem úgy tűnik!

- Bocs, de a kávé keresem - kiáltottam, és előhúztam a Magnumot.

Iszonyú biztonságérzetem támadt, a fegyver árnyéka akkora volt a falon, mint egy elefánté az afrikai alkonyatban.

- Úgy csinálsz, mintha most lennél itt először! Ott van a második polcon a szekrényben.

Nekisimultam a falnak, a fegyver a kezemben.

- Nincs ott!

- Az este még ott volt!

Előrehajoltam, és kinyitottam az ajtót, hadd kattanjon a zár. Vártam egy pillanatig...

- Nincs itt!

Hallottam, hogy Carla kikászálódik az ágyból.

- Hát ez nem igaz! Mióta vesznek fel a praetorianusok közé egy vakot?

Gyere már, a kurva életbe!

- Örültekkel vagyok körülvéve - bosszankodott Carla, én meg valósággal berántottam a főzőfülkébe. A szabad kezemmel betapasztottam a száját. Nagyon megijedhetett, mert a két keze azonnal felcsapódott a csuklómra, a szemében rémület villant. Letettem a Magnumot az ételautomata elé, és Carla arca elé tartottam a jegyzetömböt. A következőt írtam rá:

DORIS ÉLETVESZÉLYES! A KOMMANDÓSOK ODAKINT VANNAK AZ AJTÓ ELŐTT. MOST NINCS LEHETŐSÉG ARRA, HOGY MEGMAGYARÁZZAM, DE KI KELL MENNÜNK A LAKÁSBÓL!!!

- Érted? - kérdezte tőle a pillantásom.

Tágra nyílt szemekkel bólíntott. Szörnyen sajnáltam, amiért belekeveredett az ügybe.

Lassan elvettem a kezem. Letettem a jegyzetömböt, és visszavettem a fegyvert. Carla zavartan pislogva állt előttem, és láttam, hogy a karja pillanatok alatt lúdbőrös lett. Hirtelen átölelt, és így álltunk mozdulatlanul.

- Szeretlek! - súgtam a fülébe.

Válaszképpen kibontakozott, és visszament a szobába. Félrehúzta a gardrób szekrény ajtaját, és leguggolva turkálni kezdett benne. Mi a fenét csinál ez az örült?

Carla egy rakás harisnyát rángatott elő.

- Kikötözlek az ágyhoz - mondta Dorisnak, és elindult felé. - Brett szereti az ilyen „beindulós” dolgokat.

Carla kilépett a képből, én meg izzadó homlokkal álltam a fürkében, pedig amit a kedvesem kitalált, óriási ötletnek tűnt. Kibújtam a dzsekimből, és a Magnumot hátradugtam az övembe.

Visszamentem a szobába.

Carla rettenetesen idegesnek tűnt!

- Szereted az ilyen bulikat? - kérdezte Doristól, aki illedelmesen elfeküdt az ágyon, és felnyújtotta mindkét kezét.

- Bármit megtehettek velem, de ha megkínoztok és megsérülök, akkor ez harminc tallérral megnöveli a végső árat!

- A pénz nem számít - mondta Carla -, ez az élvezet bármennyit megér.

- Milyen hangerővel sikoltozhatok, uram? - kérdezte tőlem Doris.

- Amilyen hangosan csak akarsz - feleltem, és lassan közeledtem az ágy felé.

- Tedd szét a lábad! - parancsolt rá Carla, és Doris furcsán elmosolyodott.

Carla felnézett, és észrevette: - Szereted, ha így beszélnek veled, te ringyó?

Carla ott térdelt az ágyon, és a harisnyákkal kikötözte Dorist. Sejtettem, hogy könnyedén eltéphetné őket, ha nagyon akarná, de annyi időnk csak lesz, hogy kirohanjunk az ajtón... sűrű oldalpillantásokat vetettem a távirányítóra...

Mi lenne, ha megpróbálnám kikapcsolni? - fogalmazódott meg bennem a gondolat, és képtelen voltam elhessegetni magamtól.

Gyerünk Brett fiú, ennél jobb lehetőség nem lesz rá! - biztattam magamat, és akkor már tudtam, hogy megpróbálom.

De azt nem tudtam, hogy óriási hiba lesz megpróbálni!

Olyan lassan kerültem meg az ágyat, mint egy haragvó istenség márványszobrát.

Doris végig engem követett a tekintetével, a pillantása szinte azt követelte, jöjj és áldozz az erotika e megfeszített oltárán.

Leültem mellé, és felé hajoltam.

- Tégy magadévá! - kérlelt, és csábosan lihegni kezdett. Aktivizálta az akusztikus libidó-programját, és minden lelkiezőmre szükségem volt, hogy ne veszítsem el az eszem...

Carla nem volt ilyen erős. Amikor meghallotta a hangot, kéjesen felnyögött, és összeomlott az ágyon Doris combjai között. Szárazon nyeldekelve próbáltam legyűrní a torkomban összecsomósodott gombócot. Ajkaim megérintették Doris száját, de hiába követelte a csókot a hánykolódó teste, kegyetlen módon megvontam tőle e mámor érzetét...

- Akarom - nyögte Doris, akit valószínűleg egy nimfomániás nő tervezett.

- Hunyd le a szemed, és könyörögj, ahogy az igazi nők! - suttoztam.

Doris engedelmeskedett. A háta ívben megfeszült, és az ágy két végén megreccsentek a korlátok.

- Kérlek... kérlek, dugjál meg!

A halántékához nyomtam a kódkulcsot, és bekapcsoltam!

Mindörökre az R-TELL titka maradt, hogy miért nem sikerült!

Ami a továbbiakban történt, talán két másodperc alatt játszódhatott le. Doris furcsa, éles hangon kiáltott fel, és iszonyú rántással egy csapásra eltépte a kötelékeit. Hatalmas ütést mért a mellkasomra, és méterekre repültem az ágytól. Hanyatt estem, de oldalra fordulva azonnal előrántottam a Magnumot, és a szintetikusra szegeztem. Időközben a lábait fogva tartó harisnyákat is elszakította! Valamit ordíthattam, miközben Doris combjai satuba fogták Carla nyakát, és belefojtották a kitárni készülő sikolyt.

Egy minutumig senki sem mozdult, és hatalmas csönd telepedett a szobára. Lassan feltápászkodtam, és két kézzel célra tartva a fegyvert, tettem egy lépést az ágy felé.

- Engedd el a nőt!

Carla hasztalan próbálkozott, hogy kiszabaduljon a combok szorításából. Körmeit Dorisba vágta, de annak a szeme sem rebbent. Könyökölt az ágyon, és engem nézett, miközben vibrálni kezdett körülötte a levegő.

Volt fotometrikus pajzsa, és most be is kapcsolta!

- Istenem, Breeett... - nyögte Carla -, megfulladok...

- Engedd el a nőt!

- Tegye le a fegyvert - mondta szintelen hangon a harci-szintetikus, mert az volt, semmi kétség -, különben kitöröm a nyakát!

- Akkor elpusztítalak.

Doris oldalra fordult, és a két bokájánál összekulcsolta a lábait: hallani véltem, hogy Carla nyakcsigolyája megroppan. A kedvesem fuldokolni kezdett a szörnyeteg szorításában, és veszettül rúgkapált a lábaival. Akkorát rúgott a rézkorlátba, hogy a lábfeje biztosan eltört, de ezekben a pillanatokban nem érezhette a fájdalmat: az életéért folytatott ösztönös küzdelem most elnyomott, kikapcsolt minden más érzetet. Megremegett a fegyvert tartó kezem. Tisztában voltam vele, hogy ha nem csinálok semmit, akkor Carlát a szemem láttára gyilkolják meg...

Ha kimondom, Jin-Jin, akkor a fotometrikus pajzs miatt mind a ketten meghalunk!

- Tegye le a fegyvert - ismételte monoton hangon a szintetikus. Teljesen érzelemmentes volt a hangja, mintha unta volna ezt az egészet.

Egyvalamit tehettem: letettem a fegyvert! (Csak később jöttem rá, hogy ez lehetett az egyetlen okos döntés!)

- Rúgja ide a fegyvert, majd lépjen hátra! - mondta Doris, és a padlóig nyújtotta az egyik kezét. Lazított a combjai szorításán, Carla ájultan hevert az ágyon.

Engedelmeskedtem, mert nem tehettem mást. Doris ügyesen elkapta a szőnyegpadlón csúszó Magnumot, és lassan felült az ágyban. Le nem vette volna rólam a tekintetét - fekete, borzas haja a szemébe lógott, de nyilván így is látta minden apró mozdulatomat. Felállt, és nem mozdult.

Közben monoton lassúsággal hátráltam a főzőfülke felé, és arra gondoltam, hogy valahogy el kellene csálnom az ágytól. Carla talán megúszhatja, nekem már úgyis befellegzett...

Ki kellene mondanom, hogy Jin Jin!

Doris az ajtó felé fordult, és a tekintete végigpásztázta a falat. Egy perc is eltelhetett ebben a néma mozdulatlanságban, aztán aszintetikus visszafordult: bánni is volt az arzenáljában, nem vette észre a kommandósokat a folyosón... Figyelmét most a fegyverre összpontosította, és az arca elé emelte a Magnumot. Furcsa pantomimnak tűnt, én viszont tudtam, mi történik. Nyilván fegyverfelismerő-program futott benne, és nagyon reméltem, hogy amit a kezében tart, azt nem ismeri fel, és a löfegyvert sugárfegyvernek hiszi - ez volt az egyetlen reményem...

A program lefutott, és a fényburok most már láthatóan villogott pucér teste körül. A Magnumot energiafegyvernek hitte, és mivel nem ismerte a hatóerejét, a biztonság kedvéért inkább növelte a pajzsa intenzitását. A dezintegrátor persze elpusztíthatta volna, de ha kimondom a varázsszót, akkor szénné égek az ágyon heverő Carlával együtt...

Váratlanul földöntúli nyugalom költözött belém; nem tudom, hogy honnan eredt - talán ezért lehettem a császári család testőre?

- Tudom, hogyan csináltad - jelentettem ki váratlanul.

Doris a Magnumot lóbálta a kezében, és furcsán, félrefordított arccal nézett rám.

- Mit?

- A cigarettával...

- Több információt kérek

- Megverted Cohent, mert az volt az utasítás, hogy meg kell tenned. Aztán leültél a fotelbe, és alibit igazoltál magadnak azzal, hogy egyetlen slukkal leszívtad a cigarettát, mi meg azt hittük, Cohen hazudik. Hazudik hiszen te nem tehetted Napokon át mindenki Cohen társát kereste a klipperen, de senki sem talált senkit; hát persze, hiszen nem is létezik A fekete hajú, magas férfiről szóló mesét te találtad ki.

- Nem tudom, miről beszél.

- De igen, tudod! Az R-TELL COMMUNICATIONS egy rafinált tervet eszelt ki, melyet veled hajtatott végre. Megrendezett egy olyan szituációt, amelyben a ROBOCOP egyik prominens személyisége bűncselekmény elkövetésével vádolja majd a konkurenciát. Csakhogy az R-TELL nagyon jól tudta, hogy Cohennek senki sem hisz majd, és egy idő után mindenki őt vádolja azzal, hogy hazudik, és a saját cégének aljas tervét akarta végrehajtani, ami rosszul sült el... Még engem is sikerült megtévesztteni, de rájöttem az igazságra...

Beszéltem, beszéltem és húztam az időt. Carla felnyögött az ágyon.

- Mondtam én, hogy maga Sherlock Holmes - mosolygott az R-TELL harciszintetikus, és mérhetetlen lassúsággal felém fordította a Magnum csövét.

- Meg kell ölnöm magát.

- Ezzel elismered, hogy igazam van.

- Mind a ketten hibásan „működünk”: maga a gondolkodásával tesz erről bizonyosságot, én meg a cselekedeteimmal.
- Ezek nagyon szép szavak, baszd meg! De semmi értelmeik... Az emberek cselekedeteinek általában mindig valami racionális célja van. A tiéd micsoda? Azt hiszed, te ostoba gép, hogy öntudatodra ébredtél, és azért szolgálod az R-TELL-t, mert meggyőződésed, hogy ezt kell tenned?
- Maga túl sokat beszél. Megengedem, hogy imádkozzon... Ember!
- Miért akarnád azzal a fegyverrel szétégetni a fejemet, ha nincs igazam; véded a programot?

Doris négy lépésnyire állt tőlem, és a mellemre célzott. Egy gyerek sem tévesztené el, nemhogy egy szintetikus.

- A programozó: Isten, s a program Oltáriszentség!
- Egy önmegsemmisítő program van benned! Azok, akikben megbízol, csak ideiglenesen életre keltett, holt anyagnak néznek. Ha hagyod magad kikapcsolni, még megmenthetünk - mondtam gyorsan, miközben minden izmom acélrostitá feszült...
- Isten önnel, Mr. Holmes! - mondta Doris, és ujja megfeszült a ravaszon.
- Azt hiszed, nem merek szembenézni a halállal, te hülye gép?
- Legyen ez az utolsó kívánsága - sziszegte Doris, és az arcomnak szegezte a fegyvert, hogy fejbe lőjön, hite szerint lézerrel!
Kivárt még egy minutumig, aztán...

Iszonyú dőrej!

A modem energia és sugárfegyverek nem rúgnak vissza! Lazán és könnyedén kell őket tartani és közepes teljesítmény alatt jóformán hanghatás sincs. Az R-TELL harci egysége elkövete az első hibát a bekapcsolása óta, ugyanis arra számított, hogy energiasugár lép ki a fegyver csövéből. Hiába volt sokkal gyorsabb és erősebb, mint bármelyik ember, ami történt, arranem számíthatott. A lövés pillanatában a fegyvert tartó keze a magasba vágódott (a Magnum rettentő nagyot rúg vissza), és a lazán tartott 44-es kipördült a kezéből! A fegyver közben akkorát szólt, mintha meteor vágott volna a Bolygórózsába.

Doris lövése messze elkerülte a fejemet.

Ráborítottam a kristályasztalt, de ő nem vesztegette azzal az idejével, hogy felkapja a fegyvert, hanem rám vetette magát!

Egy ember lehet bármennyire is képzett a harcművészetek terén, ha pusztán kézzel áll ki egy robottal szemben, semmi esélye, viszont ha segítségül hívja a fizika törvényeit, sikerülhet meglepetést okoznia, és ezzel időt nyerhet, ami egy ilyen helyzetben akár a túlélést is jelentheti. Egyetlen olyan harcművészet van az ismert univerzumban, amely megadja ennek a lehetőségét: aikidónak hívják.

Az mentette meg az életemet, hogy húsz éve aikidózom!

Egy bizonyos gyakorlási szint fölött a technika már önmagát valósítja meg, s a testünk pusztán eszköz ennek érdekében. A mesterek már rég nem tudják, hogy mit kellene csinálniuk egy adott helyzetben; csak arra eszmélnek, hogy megcsinálták! Doris rám rohant, hogy egyetlen ütéssel megöljön, aztán iszonyú erővel vágódott neki a gardróbnak! Ne kérdezzék, hogyan csináltam...

Az ajtólap pozdorjává tört, és a szintetikus berepült a szekrénybe. Csörömpölve hullottak le a fogasok, és minden polc leszakadt. Ez az ütközés azonnal megölt volna egy embert, de nem így Dorist. Gumilabdaként pattant fel, hogy újra nekem rohanjon, de én közben felkaptam a Magnumot. Doris ugrott, én meg mellbe lőttem! A titánmagos lőszer hatása olyan volt, mint a brutalitás eszenciája. A lövedék akadálytalanul hatolt át a lézer ellen szőtt fényhálón, és szétrobbantotta Doris duralumíniumból öntött mellcsontját. A becsapódás ereje kihajította az előszobán át a főzőfülkéig. Nekivágódott a beépített asztalnak, és lezuhant a földre.

Gyors egymásutánban még háromszor lőttem rá, és mindegyikkel eltaláltam. Hihetetlenül éles hangon kezdett rikoltozni, és étolajszínű, tisztátalan folyadékot fröcskölve, kékes szikraesőt hányva pörgött a padlón. A kezei úgy csapkodtak, mint a motolla, és apokaliptikus rángatózásba kezdett, akár egy angolna a vödörben.

Csak most tápázkodtam fel, és mentem a konyha felé. A szívem úgy kalapált, hogy majdnem kiugrott a bordáim közül, miközben pumpálta belém az adrenalint.

- A kurva anyádat!

Még kétszer belelőttem a tekergőző testbe.

Folyamatosan rikoltozott, mintha eleven ember lenne, és nyúzná valaki. Ürítettem a fegyvert, és a hat forró hüvely koppanva hullott a szőnyegpadlóra. Kimarkoltam a lőszeret a zsebemből, és valószínűleg gyorsasági rekordot döntöttem egy forgó-tár újratöltéséből. Beléptem az előtérbe, és újra Dorisra emeltem a

fegyvert, hogy végleg elvegyem a lelkét, ha van neki...
Még kétszer lőttem rá, és amikor kihunytt a pajzsa, végre kimondtam az „áment” fölötte:
- JIN-JIN!
A hátam mögött szétrobbant a mindenség...

7.

- Percek óta azon vitatkozom Spiróval - szólt hozzám Tubs -, hogy vajon bevallotta-e.
A fülemig nem jutott el a mondata. Carla kezét szorongattam, miközben hordágyra emelték a testét. Az intenzívre indultak vele, és az orvosnak nem voltak jó hírei.
- Miss Johnsonnak megrepedt a nyakcsigolyája. Az állapota súlyos, de minden remény szerint fel fog épülni.
Bamba arccal ültem vissza az ágyra. Amit Tubs mondott, az egyik fülelen ki, a másikon be...
- Az R-TELL rafinált terve nem jött be. Nem a ROBOCOP akart aljas módon leszámolni a konkurenciával, hanem éppen fordítva. Zseniális elképzelés volt, de nem jött be - ismételte Tubs.
Felnéztem rá.
- Nem érdekel.
Petersen lépett oda, és a kezét nyújtotta. A kommandósok parancsnoka időközben levette a rohamsisakot. Negyven év körüli, szőke hajú, acélkékszemű férfi volt. A bal szeme helyére egy implant egységet ültettek be: elektromos célzó berendezés volt. Úgy nyújtottam neki a jobbomat, mintha ólomból lenne.
- Ne hibáztassa magát, amiért nem lőtt előbb! Ha akkor lő Dorisra, amikor Carlát fojtogatja, már halott lenne a barátnője, a szintetikusban lett volna még annyi erő, hogy kitörje a nyakát. Amit ebben a szobában végigcsinált, ezredes, azt legalább százszor fogom kielemezni a számítógépen. Annyit áruljon el nekem, hogy mi az istennel lőtt maga?
Szó nélkül átnyújtottam neki a Magnumot, és felálltam. Spiro a vállamra tette szikár, csontos kezét.
- A programkártya nem sérült meg; az egész R-TELL COMMUNICATIONS a börtönben végzi, Brett!
- Ühüm... - morogtam, és visszavettem a 44-est a csodálkozó Petersentől, aztán indultam Carla után. A tengerészgyalogosok utat nyitottak nekem.
Cseppet sem érdekelt, hogy lelepleztük egy szintetikusokat gyártó világ cég aljas tervét, amit a konkurencia elsöprésére eszelt ki.
Ami érdekelt, az Carla sorsa volt.
Vajon megbocsát majd nekem?
Megbocsátja-e valaha, hogy veszélybe sodortam, hogy majdnem prédául dobtam egy örült robotnak, egy programozott gyilkológépnek? Megérint, hogy egy éjszakán, százezer kilométerre a Meredithtől miért kellett nyolc gyilkos lövéssel tönkretennem a karrierjét?
Megérti-e, hogy mit jelent nekem Caroline-Blindamoort, akinek a történetét azért nem mondhattam el neki, mert soha, senkinek nem mondhattam el?...
Vettem még egy pillantást Doris szétroncsolt testére, aztán kiléptem a homályos folyosóra.
Igen, megbocsátja! Így lesz, mert ilyenek a húsból-vérből való nők: mindig elnézik nekünk, ha gyengék vagyunk! Elnézik nekünk, mert van bennük szeretet. Még a császár lányában is...

ÓPIUMKERINGŐ

Mindenkinek, aki a Francia Idegenlégióból jött vagy oda tart,
Ronnie Biggsnek, mert ő tudta, merre, hány méter...
De főképpen a „meghökkenés nagymestere” Alfred Bester emlékének szentelve, mert ő volt az, aki mér földkő gyanánt verte le előttünk a TIGRIS, TIGRIS-t.

1.

Legjobb tudomásom szerint nem készült még olyan statisztika (utóbbi olyan, mint

a bikini, azaz gondolatokat ébreszt, de eltakarja a lényegét), amely számszerűen azt mutatná meg, hogy mennyi örültnek és sültbolondnak van fotonjachtja a galaxisban. Ami bizonyos: az a fazon, aki azt a feliratot pingáltatta az űrhajója tatjára, hogy Sugar Baby Love, valószínűleg részét képezi egy ilyen kimutatásnak.

Esküszöm maguknak, hogy azt a fényjachtot, amelyik azon az „emlékezetes” napon landolt a roxoláni űrkikötőben, pontosan így hívták. A vérbáró válogatott rohamosztagosai ék alakban sorakoztak föl a hátam mögött, és mindannyian dőltek a röhögéstől. Egytől egyig crollok voltak, vagyis ahhoz túl hülyék, hogy felfogják és megértsék az „angolszász” humort vagy gondolkodásmódot. Ezek a harci páncélba bújtatott, félelmetes sáskacsótányok mindenben röhögtek, bőfögtek és hörögtek, ami nem „croll” eredetű volt, de ezért nem a humorérzéküket lehetett felelőssé tenni – ha egyáltalán van nekik ilyen –, hanem azt az istenverte gondolkodásmódjukat.

– Cukorbaba szerelem?! – horkantotta az élen álló rajparancsnok, és veszettül csapdosni kezdett tucatnyi csápjával; jó hangulata támadt a beste döggének. – Csak ember lehet ennyire hülye!

A megjegyzés galaktikus standard-angolul hangzott el, hadd nevessek én is, de a crollnak csalódnia kellett, mert megfordultam, és fölnéztem rá, aztán föltettem húszezer aranytalléros napszemüvegemet, ami valójában a harcászati számítógémem löképelemző rendszerének szerepét töltötte be.

– Haummmjlagggghhhhort! – förmedtem rá az anyanyelvén. Ne haragudjanak, de nem fordítom le, aztán átváltottam a standardra, amit a Császárság polgárainak nagy része fordítógép nélkül beszélt és értett. – Ezt nekem bőfögte, kisfiam?

– Nem – hörrentette a croll, és nyála lecsorgott az űrkikötő sugárkerámiával fedett műbetonjára.

– Tudniillik én is ember vagyok... netán egy szál tulipánnak néz?

– Nem, uram – felelte.

– Akkor fogja be azt a rohadt tölcséres pofáját, mielőtt betapasztom!

– Igenis, uram. Elnézést, ezredes úr!

Mérgesen fordultam vissza az imént leszállt jacht felé – nekem és Paul Wittgennek két hónapi kemény munkába került, mire egy crollnak hátat mertünk fordítani –, és azon töprengtem, vajon ki lehet az a titokzatos Mr. Caramondó, aki, ha minden igaz, hamarosan kilép a zsilipen, és lesétál a rámpán. Az illetőről a nevén kívül (ami nem is biztos, hogy a valódi neve!), csak annyit tudtam, hogy „fantasztikus üzleti ajánlattal” érkezik, és kimondottan velem, Brett Shaw-val, a császár testőr ezredesével akar beszélni. A dallamos nevű idegen múltkori, mind ez idáig egyetlen videofonhívásából több nem derült ki, két dolog viszont olyan biztos volt, mint az, hogy a roxoláni rendszer ikernapjai törpecsillagok:

a.) ha ennek a Caramondónak volt privát információs szolgálata, akkor az nagyon jól működhetett, ugyanis az egész csillagközi kabarében, amit Császárságnak hívtak, alig ötven tudhatták, hogy az uralkodó parancsára éppen a vérbárót szolgálom;

b.) Caramondó a testőrgárda titkos kommunikációs vonalán hívott fel – már ez önmagában elég egy meglepetéshez.

Komolyan foglalkoztatott a gondolat, hogy amikor szembesülök ezzel a Caramondóval, pusztán biztonsági okokra hivatkozva azonnal lelövetem a crolljaimmal, de végül a kíváncsiságom nagyobb volt, mint a szolgálati fegyelem és a kiképzésem által rám kényszerített spontán reflex az azonnali cselekvésre. Mivel végtelenül kíváncsi természet vagyok, ezért elhatároztam, hogy először is felteszek neki mondjuk kétszázhusz kérdést, aztán ráérek még lefújatni róla a húst egy kis ultrahanggal, ha esetleg túl sokat tud a császári elit kommandó, a Különleges Űrszolgálat titkos akcióiról. Ugye mondanom sem kell, a birodalmi lapok nem írtak arról, hogy a császár praetorianusai képezik ki a karóba húzásairól elhíresült vérbáró rohamosztageit.

Álltam a döglesztő délelőtti hőségben, és bekapcsoltam az ingem légkondicionálását. Elhatároztam, hogy ha visszatérek a kastélyba, akkor fölkapcsolok valami havat a lakosztályomban... Ma igen meleg napnak nézhettünk elébe, mint később kiderült, nem tévedtem sokat: valóban „nagyon meleg” lett minden.

Hosszú percekig semmi sem történt, és a Sugar Baby törzse pattogva hült az űrkikötő sötétkéker kerámiaflaszterén. A kriolitpáncél-titánüveg test csontfehéren ragyogott a napok fényében és a folyékony hidrogén pára felhői ezüstös

gőzpacacsok gyanánt kavarogtak a karcsú tartólábak között, mintha köd gomolyogna a hajnali erdőben, s az istennek sem akarna eloszlan. Talán ötven lépésnyire lehettem a hajótól, így módomban állt jól szemügyre venni: a jacht nem volt szériagyártmány és meglehetősen drága jószágnak tűnt – ha Caramondó a tulajdonosa, akkor nem lehet egy ruppótlan manus. A hajó fegyvertelennek látszott, ami korántsem jelentette azt, hogy szükségképpen védtelen is, mindenesetre a harcászati számítógépem úgy „hallgatott”, mint az a nő, akit a férje rajtakap a hologramszerelővel.

Az Űrkikötő révkalauza (a fel- és leszállórendszereket összehangoló központi számítógép) lassan bontogatni kezdte a jachtot burkoló védelmi rendszerek erőtereit, amiket a légkörbe lépés előtt lőtt fel, majd megadta a vezérszignált a zsilip felnyitására, mert a páncéllap alján kékes fény tört elő és zuhatag gyanánt vágott az arcunkba, habár meglehetősen messze álltunk.

Fürödtünk a metáلكék sugárzásban, és egy parányi ujjmozdulatomra a crollok kibiztosították az ultrahangvetőiket: akárki vagy akármi közelíthet felénk a kerámiaburkolatra hajolt rámpán, egy komplett hadsereggel találja szembe magát. Az isten hozta, s lehet, hogy az ördög viszi, Mr. Caramondó!

Caramondó úgy nézett ki, mint akinek rettentő gyorsan kellett elmenekülnie egy farsangi mulatságról, és azóta sem volt módja átöltözni: hülye vagyok a divattörténethez, de szerintem XVIIM századi ruhát hordott, még kócsagtollas kalapja is volt. Ha párbajtört látok az oldalán, már meg sem lepődöm... Úgy festett, mint valami Alexandre Dumas-regényből a „rosszfiú”, éppen D'Artagnan nyomában oszva, Párizs homályos sikátorainak a mélyéről. Tulajdonképpen nem vagyok meglepődős fajta, de amikor megláttam, milyen oldalfegyver villan elő a papagájszín kabátja jobb szárnya alól, csak tátottam a számat: MMX Art of Lasere volt! Ebből az energiafegyverből csak számozott darabok léteztek, és legjobb tudomásom szerint húsznál többet nem gyártottak belőle. A teljes kollekció öt évvel ezelőtt jelent meg egy illegális londoni fegyveraukción, és azonnal el is kelt. A legmeglepőbb az volt, hogy soha senki nem rendelkezett még pontos információval azzal kapcsolatban, vajon melyik cég fejlesztette ki ezt a fegyvert... Megjelent, és azonnal legendává vált – ami Caramondó csípőjén lógott, körülbelül annyiba kerülhetett, mint az a jacht, ami ezt a piperkőcöt idehozta. Jött felém, és amikor tizenöt lépésnyire megközelített, fölkapcsoltam előtte az energiamezőt.

Na, akkor ott áll meg, öcsi! – gondoltam.

Elvigyorodott.

– Brett Shaw-hoz van szerencsém? – kérdezte köszönés helyett. Meglepően vékony hangja volt. Jó ötvenesnek tűnt, és még ilyen távolságból is látni lehetett, hogy erősen sminkeli magát.

– Brett Shaw vagyok, de nem biztos, hogy szerencséje van.

Erre lekapta a kalapját, és teátrálisan meghajolt, a kócsagtollak földre hullott boa módjára separték a kerámiát.

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam a teljes nevemen. Rolien Vialli Arcadió de Di'Varrió Caramondó el Gruschia volnék... Én bátorkodtam felhívni önt egy héttel ezelőtt.

Tulajdonképpen illetett volna meglepődni, hiszen elenyészően kevés olyan ember volt a galaxisban, aki számára ez a név semmit sem mondott. Rolien V. Arcadiót az utóbbi évek legnagyobb mesterkalandoraként emlegették Ez a „mesterkalandor” titulus csak annak járt, akit legalább tíz egymástól független jogrendszerű bolygó utasított ki a saját territóriumáról különféle, nem bizonyítható vádpontok alapján.

– Ez a valódi arca? – kérdeztem.

– Arra csak az anyám emlékszik – válaszolta az energiafal előtt toporogva, és úgy vigyorgott, mint a szintetikus néger trombitás egy földi lokálban. – Gondolom, rengeteg kérdést szeretne feltenni nekem, ezredes úr.

– Jól gondolja.

– Ha ad rá elegendő időt, akkor minden kérdésére megkapja majd a választ – közölte Caramondó (nevezzük most így), és fintorogva nézett fel a crollokra. – „Ezeket” nyugodtan elküldheti, mert olyan ártatlan vagyok, mint a ma született bárány.

– Ezt hadd döntsem el én – mondtam egy szuszra, és a hüvelykujjamat beakasztottam az övembe. A kezem tenyérnyire volt az ultrahangpisztoly

markolatától.

Caramondó persze azonnal kiszúrta, hogy mire készülök, és széles vigyorából csak fanyar mosoly lett, aztán egy csapásra összeszűkült a szeme – nyilván ő olyan statisztikákról hallhatott, amelyek azt bizonygatják, hogy a császári testőrtisztek háromszor gyorsabbak, mint a kalandorok.

- Arra nem lesz szükség, Shaw ezredes... Akar ön húszmilliót keresni pillanatok alatt?

Életem harminckét éve során, három váratlan kérdést, ha kaphattam. Most úgy tűnt, itt van a negyedik.

- Na, „monsieur”, ennek fusson neki még egyszer, ha nem akarja, hogy valamelyik croll kapásból fölüsse rántottának!

- Egy húszmillió üzletről lenne szó, de ne kívánja tőlem, hogy a részleteket itt kezdjem el taglalni a betonon – magyarázta Caramondó, és felnézett az ikernapok egyikére. - Itt kurva meleg van és... - iszonyú hangrobbanás hallatszott bal felől, ahogy valami felszállt vagy ellenkezőleg, letette magát a kerámiamazra (fogalmam sem volt, mert nem vettem le a szemem Caramondóról) - ...és marha nagy a zaj! - ordította túl a dőrejt a mesterkalandor. - Keressünk egy hűvös és csendes helyet, akár a Cukorbabán is szívesen látom!

- Hűvösre és csöndre vágyik? Mit szólna Cavallier börtöneihez? - kötöttem az ebet a karóhoz.

Ha már Caramondó az úrkikötőbe csődített egy pár croll rohamosztaggal, hogy statisztáljak a leszállásához, akkor eszemben sem lesz, ezt a rafinált bűnözőt beengedni a bolygóra – a Roxolánon így is éppen elegenden vannak. Az viszont tagadhatatlan volt, hogy rettentően kíváncsivá tett azzal, amit mondott. A mesterkalandor látta rajtam, hogy vacillálni kezdek, és most úgy rákapcsolt, mint egy zardozi ékszerárus az utolsó öt percben. Aggyózkodás művészete olyan, mint valami ökölvívó-mérkőzés: az elején és a végén kell megnyomni.

- Shaw ezredes, adjon nekem és a társamnak legkevesebb egy órát, hogy elmondhassuk, miért akartuk önnel felvenni a kapcsolatot. Ha ezek után sem érdeklődik a dolog iránt, esküszöm magának, hogy azonnal felszálllok, és mielőtt lekapná a szeméről a lőképelemzőt, én már be is lépek a hiperűrbe.

- Van társa? - játszottam a meglepettet.

- Igen, van! - kiáltotta egy női hang a rámpa tetejéről. Főlnéztem, és ha hiszik, ha nem, most valóban meglepődtem: azt a rózsaszín palliumba öltözött nőt, aki a zsilipnél állt, azonnal felismertem... Veronica de Morney volt, a Császárság leghíresebb manökenje.

A nyakában és meztelen karján vagyont érő ékszerek csillogtak és mesterséges diadém ragyogott a feje fölött. Már évek óta őt tartották a „szépség nagyköveté”-nek, és hosszú ideje le sem lehetett szorítani a térhatású divatlapok címdaláról. Hosszú szőke haja a háta közepét verdeste, ahogy kecses özléptekkel jött lefelé a kerámiára hajolt feljárón, és rám villantotta ötmillió talléros mosolyát.

A crollak semmit sem szerettek jobban, mint a csápjaikkal körbetekerni egy földi nőt, és helyet találni benne a furcsa nemi szervüknek (a fene a gusztusukat, nem?). Amikor meglátták a fiatal nőt, izgatott szörcsögés és szuszogás vette kezdetét a hátam mögött. Csendre intettem őket. Elég nagy tekintélyem lehetett, mert a párzási időszak ellenére azonnal elhallgattak.

Kikapcsoltam az energiamezőt, és egy kézlegyintéssel hátrébb parancsoltam a négy méter magas, páncélozott szörnyeket.

- Azt hiszem, hogy Miss de Morneyt nem kell bemutatnom - jelentette ki Caramondó, és olyan mozdulattal lépett ki oldalra, hogy Cavallier hopmestere nyugodtan járhatott volna hozzá alaki továbbképzésre. A szőke tünemény ellépett mellette, és megállt előttem.

- Helló, Mr. Shaw - susogta, és nyújtotta a kezét.

A császári udvarban tanult etikettnek megfelelően kezét csókoltam annak a világhírességnek, akinek az erotikus hologramjaira a fél galaxis onanizált vagy maszturbált (a nőket sem kellett féltetni) nagy elszántsággal és álmodozva a soha meg nem valósítható mesebeli ölelésről.

- Helló, Miss de Morney! Óhajt olyan olcsó frázisokat, hogy „sokat álmodoztam önről”?

- Szerintem maga nem olyan ember, aki szívesen puffogat ilyen olcsó poénokat.

Én csak egy órát „óhajtok”, ami alatt meghallgat minket.

- És ez nagyon fontos lenne önöknek? - vigyorogtam, és nem engedtem el a kezét.

- Életbevágóan - mondta az ibolyakék szemű szösszenet, és ismételten bedobta

világhírű mosolyát. Caramondó megnyerte az első menetet. Ennek a nőnek a belépője olyan volt, mint határozott, biztos kézzel írott szó a „pont” után.

- Rendben van. Elviszem magukat egy viszonylag kulturált helyre, és megkapják azt az időt, amit kérnek. A fotonjachtjukba nem teszem be a lábam, mert nem tartom túl biztonságosnak. Három croll itt marad, és őrséget áll a zsilipnél. Vannak még a fedélzeten?

- Csak ketten jöttünk- válaszolta Caramondó.

Odafordultam a nőhöz, és a hátam mögé böktem:

- Az ott a roxoláni űrkikötő; jelen pillanatban az Imperium legveszélyesebb helye. Ha van rá módja, akkor, kérem, változtassa meg a külsejét, mert ha felismerik, akkor legkevesebb négyszázan akarják megerőszakolni, és ebből legfeljebb kétszázat tudok majd lelőni, aztán lemerülnek a telepeim. Aki pedig eljut magáig, nem biztos, hogy emberi lény lesz. Kérem, vegye komolyan, amiket most mondtam, Miss de Morney.

- A crolljai nem lesznek ott? - kérdezte ártatlanul, és felnézett az első rajparancsnokra. Az úgy lóbálta a százhusz kilós nagy teljesítményű ultrahangvetőt, mint óvodás a ropit.

- Nem viszem be oda őket, mert a múltkor is lemészároltak vagy félezer embert. Ha beindulnak, képtelenség őket megfékezni. Az az alapfilozófiájuk, hogy mindenkit le kell mészárolni, a crollok istene majd úgyis szortíroz a végén.

- Még maga sem képes megfékezni őket? - kérdezte titokzatosan Miss de Morney, és egymásba fonódott a tekintetünk.

De jól nézel ki, bébi!

- Néha még magamat is alig bírom megfékezni, Miss de Morney.

- Hát legyen...

Matatni kezdett a csuklóján, amin az Estée Lauder legújabb típusú karperecszépségmodulját hordta, és megnyomta a rubinoknak álcázott megfelelő gombokat: a téglapiros tűzkör kikapcsolt a feje fölött, és megváltozott a ruhája színe, formája. A rózsaszín palliumból méregzöld kosztüm lett, fekete, szív alakú zsebekkel. A haja és a szemöldöke egy pillanat alatt gesztenyebarna lett, én meg azon lamentáltam, vajon mi történhet a bugyija alatt... A frizurája begöndörödött, s így rövidebb lett húsz centivel. Megváltoztatta a szeme színét és a sminkje alaptónusát. Lepakcsolta a materializált műkörmeit, és eltüntette minden csillogó ékszerét... Ha egyszer lesz időutazás (sose lesz!), és valami béna időutas elhagyna egy ilyen szépségmodult mondjuk a XX. században, állítom, hogy a nők iszapbirkózó-bajnokságot vívnának a birtoklásáért. Veronica tökéletes metamorfózison ment át, még Caramondó is tágra nyílt szemmel nézte, rólam nem is beszélve. A hátam mögötti izgatott böfögésekre inkább nem térek ki... Alig telt el két perc, és a nő végzett a művelettel. Még mindig dögös bulának tűnt, de már nem hasonlított a világhírű Veronica de Morneyre.

- Megelégedésére szolgál a változás, ezredes?

- Nem ártana egy forradás a halántékától az álláig, de ne legyünk telhetetlenek, nem igaz?

Elindultunk a gravomobilomhoz - reméltem, hogy nem csinálok túl nagy hülyeséget. Szerintem sokkal nagyobbbat tévedtem, mint eddig bárki a galaxisban.

Ha szeretnék elképzelni Moscow Cityt, a vérbáró városát, akkor fogjanak egy túlméretezett legyezőt, nyissák szét, és tegyék le a lábuk elé, s körülbelül ezt látnák húsz kilométer magasból, ha a Roxolán légkörének felső rétegein áthatolva megkezdénék a leszállást. A legyező felső íve mentén terült el az űrkikötő, és abból szűkült és emelkedett egyre feljebb a város a távolban szürkélő hegyek felé. A legyező „markolatánál”, egy irdatlanul magas és függőlegesen az égnek törő sziklameredély tövében pedig ott állt a császárkori űrgótikus építőművészet legdekadensebb alkotása, Andrei Cavallier - a crolnaxi vérbáró - sugárkezelt üveg-, páncél-, műanyag-, kristály-, arany-opál-tükör-lézer kastélya. A szóbeszéd szerint a XIX. században élt II. Lajos bajor király neuschwansteini mesekastélyáról mintázták

Azt a palotát még hologramon sem láttam, de bátran fogadtam volna tíz pohár éretlen szkaffban, hogy az eredeti változat a roxoláninál százszor kisebb volt. Andrei Cavallier ebből a döbbenetes építményből kormányozta a várost, a bolygót és a környező csillagokat. Tehette, mert IV. von Anstetten csillagközi Császár megengedte neki.

A Roxolán huszonhatezer fényévnyire volt a Földtől, és a kutyát sem érdekelte

volna, hogy merre kering, ha a vérbáró nem telepedik ide az egész dinasztiajával. Szerintem egy úrfloottányi oknyomozó riporter és médiasakál sem jött volna rá arra, hogy a báró annak idején miért helyezte át a Crolnaxról erre a nyomorult és csak telepések által lakott bolygóra a székhelyét meg teljes udvartartását... Én magam sem jöttem még rá, de nem is fogok, ugyanis abszolút nem érdekell!

Moscow Cityt az űrkikötőn túl döbbenetes tenger határolta. A Roxolánnak ez a tengere külön fejezetet érdemelt volna, de most csak ennyit: a saját szememmel láttam, hogy olyan szörnyek úszkáltak benne, amelyekhez képest a Teremtő legrosszabb pillanataként említett croll csak Zsebibaba a Micimackóból - ezen a tengeren csak az hajókázson, akit összeszereltek és nem hús-vér anya szült. Ám nehogy azt higgyék, hogy itt a tenger a legfélelmetesebb! A tenger azért nem lő ránk!

A kastély a talapzatánál háromszáz méterrel állt magasabban, mint a távolba elnyúló űrkikötő, és ez a szintkülönbség öt teraszra, illetve öt, egymástól jól elkülöníthető kerületre osztotta a várost. Az űrkikötővel határos elsőben és a fölötté húzódó másodikban nem volt ajánlatos fegyvertelenül tartózkodni még fényes nappal sem.

A harmadik kerületben már jobb volt a közbiztonság, és csak sötétedés után számított komplett öngyilkosságnak a kocogás, ha ezt komputervezérlés nélküli sugárfegyver hiányában akartuk elkövetni.

Remélem, érzik a fokozatosság elvét?!

A negyedik kerület már semmiben sem különbözött egy átlagos császárkori várostól, az ötödik pedig maga volt a de luxe, a kastély szintje a hozzá tartozó mesebeli szállodákkal és „rokoko-hányinger” stílusban épült üvegpalatákkal, melyekben a roxoláni arisztokrácia tünnyult és hódolt a létező összes szexuális perverzióknak. Ebben a műfajban a vérbáróné volt a koronázatlan királynő, de erről majd később...

A palotaszint számomra nagyon műanyag világ volt, mert úgy zsongott az idióta turistáktól, mint a méhkas - érdekes módon az első két kerületben olyan ritkák voltak, mint a fehér holló.

Ahol van szépség, ott van éhség is - tömérdék, kiválóan szervezett koldus ült, araszott az utcákon (saját királyuk volt!), és furcsamód a vérbáró megtúrta, nem húzatta őket karóba, az elektromos mankós - utóbbi akár százféle fegyver is lehet -, toprongyos alakok színes foltjai voltak a karneváli kavalkádnak.

Moscow mellesleg hemzsegett a fizetett bajkeverőktől, a pókert és a dujongnak nevezett zorhami játékot művészi tökélyteliséggel űző szerencsejátékosoktól, akik legalább olyan gyorsan rántották elő ismeretlen típusú energiapisztolyaikat, mint ahogyan keverték a cinkelt lapokat tíz-tizenkét, esetleg húsz ujjuk közt. Aztán ha végül eljátszották az űrkikötőben porosodó űrhajójukat, utána unatkozva támasztották a kocsmák bárpultjait, és a tucatnyi színben pompázó emberi-, „nem emberi” szemükkel csak azt lesték, mikor jön be egy újabb balek az ajtón, akinek a segítségével majd újrakezdekhetik az életüket.

Eleinte velem is próbálkoztak, aztán nagyon sok hullá lett... Ebben a döbbenetes városban minden második ember kalandor volt, és minden harmadik bűnöző: az ember gyorsabban találhatott magának professzionálisan felkészült bérnyilkost, mint szabad légitaxit. Akadt itt a legjelentéktelenebb kriplittől kezdve a csillagközi maffia legfőbb donjain át a sötét univerzum minden létező hobója, kétes hírű egzisztenciája, stricije, született vagy gyártott kurvája, kiugrott papja, deklaszálódott kozmokeresztény templomos lovagja, vallási fanatikusa. Minden második utca sarkán állt egy Buddha, hogy túlűvöltse a túloldalon prédikáló Jézus-jelöltet, aki a jobb és szebb élet reményét próbálta hirdetni a virtuáldrogoktól és alkoholtól szédelgő, majd a műanyagra zuhanó soknemzetiségű sokaságnak, amely már minden reményét elveszítette, hogy valaha elrepülhet innen.

Programhibás robotok és emberellenes szektákba tömörült identitászavaros kiborgok osontak az éjszaka leple alatt, s rendületlenül várták a „nagy programozó” eljövételét, de mindhiába.

Moscow City igen „meleg” hely volt. Amikor először sétáltam végig a városon, nagy SF-rajongó, lévén azonnal Mos Eisley jutott eszembe a „Csillagok háborúja”-ból. Ám miután eltöltöttem itt két hónapot, világossá vált, hogy az a Vatikán ahhoz képest, ami itt folyik - Darth Vader sikoltozva menekült volna innen, mert még egy rossz útra tért jedi sem képes olyat elviselni, hogy minden ok nélkül, tíz irányból egyszerre harmincan lőjenek rá.

Itt szűrnám közbe, hogy ekkoriban Rómában állt a bál, mert az új pápáról kiderült, hogy szintetikus, amikor egy püspöki szinóduson bejelentette, hogy nyolcadik szentség gyanánt be akarja vezetni, hogy „kapcsolat a szá-mítógéppel”... Szerintem nem is rossz ötlet, hiszen már félezer évvel ezelőtt is éltek olyan emberek, akiknek a hálózati kapcsolat sokkal többet használt, mint a „betegek kenete”...

A gravitációs sugarakon lebegő kocsim hangtalanul száguldott a szűk utcákon, melyeken alig lézengtek páran – titkon hálaimát rebegtem valami helyi istennek, hogy Caramondóék kora délelőtt érkeztek.

A második kerületben lévő Roxoláni Gyöngyszembe vittem őket, amely az elmúlt három hónapban kétszer is elnyerte a „Hónap szórakozóhelye” megtisztelő címét. Ezt az alkalmi díjat – ami tízezer imperiális tallért jelentett – ketten alapítottuk és íteltük oda Paul Wittgen testőr századossal, és csak az a kocsmá-bár, kaszinó vagy bordélyház nyerhette el, ahol az adott időszakban senkit sem kellett lelőnünk. A Roxoláni Gyöngyszem az egyik kedvenc helyem volt, és rendszeresen szoktunk ide járni a századossal. Viszonylag elviselhető helynek számított ezen a galaktikus szemétdombon, és kimagaslóan jónak minősült a konyhája, ami a helyi specialitások mellett (lepkekrém-leves) még gasztronómiai kuriózumokkal is szolgált. Azon kevés helyek egyikének lehetett tekinteni, amelynek egy ember volt a tulajdonosa. Az illetőt Jacob Steinnek hívták, és még életemben nem láttam ennél rafináltabb kocsmáros-t, pedig jártam vagy kétszáz bolygó ezernyi ivójában. Szerintem Stein a seftelés legnagyobb élő klasszikusa – ez az embertípus meglehetősen elterjedt a Roxolánon. Jártam is erre felé egy ilyen vicc: aki a galaxis belseje felé indul, az a „nagy fekete lyukhoz” ért, aki a peremvidék felé ment, az a végtelen űrhöz ért, aki meg a Roxolán felé vette az útját, a sefteléshez „ért”.

A Gyöngyszem egy eldugott kis utcában állt, és ilyen korai órában még nem volt nyitva, de előttem semmit sem lehetett bezárni, egy kocsmá ajtaját végképp nem. Kiszálltunk a gravóból, és intettem Caramondóéknak, hogy várjanak egy kicsit. Odamentem ahhoz a toprongyos koldushoz, aki minifonnal az ölében kuporgott a bejárati lépcsősor alsó fokán. Ismertem a főszert, habár azt nem állíthatom, hogy barátok lettünk volna, hiszen alig két hete én voltam az, aki egy laza balettmozdulattal kirúgtam tucatnyi fogát. Azért mentem oda hozz. 7A, mert „muszáj” volt üdvözölni, ugyanis ő volt az utca és a Gyöngyszem hivatalos őrszeme. Emberszerű lénynek tűnt, de valójában a különbség közte és köztem legalább akkora volt, mint a teológia és a geológia között – ég és föld. A lény csak infravörösben érzékelt (őrnél nem is rossz alapállás!), és a fegyvere az a különös, fuvolához hasonló hangszer volt, ami mindig a keze ügyében hevert. Az ő minifonja nagyon könnyen játszott a akár a halál dallamát is. Olyan alacsony hangtartományban is képes volt muzsikálni, amitől tizenöt méteres körön belül mindenkinek megalvadt a vére.

– Hogy vannak a fogaid? – köszöntem rá, és dobtam egy „kisanstettent” a kalapjába. A koldusnak álcázott őrnő fölnézett a hőképemre narancssárga szemével.

– Na, jó napot, főnök! Úgy érzem magam, mint a maguk buzi űrhajósai a hőkorszak elején, csak csövön át tudom szopogatni a kását – mondta furcsa bugyborékoló hangon, amiért nem a hiányzó fogak voltak a felelősek... egyszerűen ilyen hanggal teremtette az isten. Egy ősrégi film hangmérnöke azonnal elájult volna a gyönyörűségtől. – Mi járatban erre ilyen korán?

– Üzleti ügy – feleltem.

– Ahhoz soha sincs túl korán – rotyogta az őrnő. – Rég nem érzékeltem Wittgen századost. Mi van vele, csak nem lőtték le?

– Két napja töri a fejét egy sakkfeladványon, azóta ki sem mozdul a kastélyból. Ismered a „Kék Duna keringőt”?

– Most nem ugrik be, főnök. Miért kérdi?

– Bemegyek a Gyöngyszembe, és ha valami furcsát észlelsz az utcán, akkor kezdj el játszani, oké?

Elfütyültem neki az ismert dallamot Bólogatni kezdett, mint vasorrú bába a mágnesmezőn.

– Menni fog – mondta.

Biccentettem a kocsi mellett várakozó Caramondóéknak, és az őrszem mellett filmen” a lépcsőn – azonnal bebocsátást nyertünk a félhomályba.

Hárman voltunk összesen vendégek A tagbaszakadt Stein a bárpulton pakolgatott, és néha odapislogott a falra szerelt térhatású holovízióra, amely a szokásos csillagközi szappanoperák valamelyikét sugározta Az ismert sztori unalomig variált, újabb változata ment: egy zöld bőrű tarajos lény éppen csókolózott egy csinos földi lánnyal, néha beszélgettek is. Ilyenkor mindig nagyon sajnáltam, hogy ötszáz éve nem gyártanak lavórt, mert most szívesen berúgtam volna egyet a készülék alá a sok „nyál” miatt.

Leültünk egy olyan boksza, ahonnan jól szemmel tarthattam a bejáratot, és rendeltünk a szintetikus pincérlánytól. Túlérett szkaffot kértem, a mesterkalandor műsört. Miss de Morney nem rendelt semmit, és a kocsmahelyiség hűvösében kapkodva húzta össze a vállán azt a stólát, amit befelé jövet materializált. A nő nagyon idegesnek, feszültnek látszott – valószínűleg rossz hatással lehetett rá a bolygó. A Roxoláni Gyöngyszem sejtelmes félhomálya, maga az egész lehetetlen szituáció, miszerint neki egy ilyen félelmetes helyen, megváltoztatott külsővel kell üldögeálnie – talán még én is idegesítettem.

Olyan érzésem támadt, hogy a barnává változott szőkeség szinte minden porcikája tiltakozik Caramondó közelsége ellen. Ennek több jelét láttam: a kalandor többször bizalmasan megérintette őt, kezét a kezére tette, halkan duruzsolt a fülébe – ám Miss de Morney csak fanyarul mosolygott, és hallgatott, mint a sír. Az úrkikötő óta alig szólalt meg, és a kocsiban is úgy összekuporodott a hátsó ülésen, mint ázott veréb az eresz alatt.

Valami nem stimmel ezzel a nővel, gondoltam, aztán tovább folytattam Caramondó faggatását, amit már a gravóban elkezdtem.

– Tehát bizalmas informátorai vannak a császári udvarnál, és tőlük tud rólam egy s más?

– Igen. Nagyon magas pozícióban lévő emberekről beszélek, nekem elhiheti – titokzatoskodott a csillagközi kalandor, és elővette a tubákosszelencéjét, amit óvatos becsléssel olyan nyolcszáz évesnek saccoltam.

– Alkalmanként szoktak koronát hordani és lebegnek a levegőben?

– Ennyire nem állnak közel a tűzhöz... a fenébe is, jó ez a sör.

Tudtam, hogy ha másnap reggelig itt ülünk, Caramondó akkor sem fog többet elárulni arról, honnan tud rólam mindent. Nagyon rafináltan csűrte-csavarta a szót, és már a beszélgetésünk első öt perce után nyilvánvalóvá vált, hogy nem túloz: valóban kiváló hírforrásai lehetnek! Olyan pletykákról tudott, amelyeket csak a legbelső körökben lehetett meghallani. Talán dugta valamelyik császárlány valamelyik udvarhölgyét – ez a legjobb téгла –, de pusztán „férfiszolidaritásból” és Miss de Morney jelenléte miatt nem feszegettem a dolgot.

– Tehát tudja, hogy praetorianus vagyok? Azt is tudja, miért vagyok a Roxolánon?

– kérdeztem.

– A császár azért küldte ide, hogy Wittgen századossal közösen kiképezze a vérbáró croll-rohamcsapatait.

– Pontosan. De emellett Andrei Cavallier megbízott még a rend fenntartásával is, tudniillik a moscow-i rendőrség csak operettfigurák gyülekezete. Ha maga ennyi mindent tud, akkor azt is tudnia kell, hogy az elmondottak alapján a kastély és az úrkikötő között én vagyok az élet-halál ura, és előszeretettel élek is az ezzel járó jogokkal... Már most jó előre szólok: ha valami piszkos ügybe akar belekeverni, akkor előkészítheti a koporsóját, Mr. Caramondó!

– Engem már nem is fenyeget? – kérdezte hirtelen a nő, és bánatosan nézett rám. Valami baj lehetett a Lauder-karpereccel, mert az egyik szeme zöldebbre sikerült, mint a másik

– Önök összetartoznak Vegye úgy, hogy mindkettejüket figyelmeztettem, Miss de Momey... – Megkopogtattam az órát. – Elkezdtem mérni az egy órát.

– Senki sem hallhat minket? – kérdezte Caramondó.

– Senki. Interferenciapajzsot kapcsoltam fel, mi mindent hallunk, de minket senki.

Caramondó vetett egy gyors oldalpillantást a nőre, aki egy fájdalmas sóhajt hallatott, és belefogott a mondókájába. Nagy hatásművész lehetett, mert ahogyan elkezdte, már attól hegyezni kezdtem a fülem.

– Egy nagyon szegény családban nőttem fel a Rosanon. Tizenhat éves voltam, amikor teljesen váratlanul megtudtam, hogy az anyám nem is az édesanyám, az apám sohasem volt az édesapám, és az igazi testvérem pedig már kilenc éve halott... Gondolhatja, Mr. Shaw, hogy számomra mekkora trauma volt szembesülni az

igazsággal. Ott, azon az éjszakán kellett megtudnom, hogy valójában a nagybátyámék neveltek föl, mintha a tulajdon édeslányuk lennének. A szüleimet és a bátyámat ugyanis meggyilkolták, amikor hétéves voltam. Ott voltam, és végignéztam, de semmire sem emlékezhettem, mert a nagybátyám mentális törlésnek vetett alá... Egy életre kitöröltette az agyamból annak az emlékét, hogy akkoriban mi játszódott le egy rosani lakásban...

Miss de Morney váratlanul elhallgatott, mintha az unszolásomra várna., amit meg is kapott:

- Tulajdonképpen mi játszódott le abban a lakásban? - firtattam.
- Rablás és gyilkosság.
- Tehát meggyilkolták a szüleit és a bátyját? Hány éves volt a testvére?
- Tizennégy.
- Magát bántották? - tudakoltam.
- Engem megerőszakoltak, Mr. Shaw... hétéves kislány voltam... inkább öltek volna meg.

Szótlanul hallgattam, ilyenkor képtelenség, nagyon nehéz bármit is mondani. Caramondó törte meg a csendet:

- Veronica iszonyú élményen ment át és ez a szörnyűség az örületbe kergette volna, ha a nagybátyja később nem törli az emlékeit. Részéről ez tökéletesen érthető és helyénvaló cselekedet volt. Veronica így hosszú éveken át nem tudta.. mert nem emlékezett rá... mi történt, és élte az átlagos lányok életét. Ha tizenhat évesen nem lesz a fiútanúja egy óvatlan beszélgetésnek, akkor sohasem derült volna ki az igazság...

A nő időközben összeszedte magát, és jelezte, hogy szeretné folytatni fájdalmas történetét. Kimeredt szemmel bámultam.

- Összepakoltam, és elmentem a Rosanról, nekivágtam a kozmosznak. Nem haragudtam a nevelőszüleimre, rájuk csak hálával gondoltam, hiszen éveken át talán még a saját gyermeküknél is nagyobb odafigyeléssel és gondoskodással neveltek. Ám érthető okoknál fogva nem volt maradásom a szülőbolygómon, ugye, megérti?... A Földre mentem, ahol a leglehetőtlenebb alkalmi munkákból éltem, aztán elmentem egy modellválogatásra... a többi az egész világ ismeri. Hatalmas karriert csináltam, és én lettem Veronica de Morey. Huszonhat éves vagyok, és dúsgazdag, de boldogtalan... Ennyi a történetem, Mr. Shaw.

Rövid csend.

- Mi az igazi neve? - tudakoltam.
- Veronica Heywood.
- Akkoriban kiderült, hogy kik voltak azok a vadállatok? Gondolom, többen voltak.

- Nem. A nagybátyám szerint a nyomozás sikertelenül zárult.

Szótlanul néztem a nőt, és azon morfondíroztam, hogy miért mondja el nekem mindezt? Ebből a történetből hogyan következik az, hogy a Roxolánra jött, és velem akar beszélni... Hirtelen megszólalt az a bizonyos csengő az agyamban, és az összefüggések világossá váltak.

- De maga nyomozott az ügyben, és ismeri az elkövetőket? Mára már tudja, ugye? Nem szólt egy árva szót sem, de nem láttam még beszédesebb tekintetet, mint az övé.

- Tudja? - erősködtem mégis. - Ki tette „azt” magával, most már tudja?

Szótlanul bólintott, én meg kopogni kezdtem az asztal lapján: - Most itt van a Roxolánon?

- Még nincs - szólt közbe a mesterkalandor -, de a vérbáró estélyén, amit három nap múlva tartanak, már itt lesz.

- És ki ez az ember?

Caramondó fölcsippentett egy ujjnyi dohányt, és az orrába tömkölte.

Lekattintotta az aranyszelence tetejét.

- Cross Rolonad.

Meghökkenem. Cross Rolonad a Császárság legveszedelmesebb banditája, William Martin, a Kalózkirály legjobb barátja és alvezére. Martin és Rolonad akkora hadsereget állomásoztatott a Birodalom periferiáján, hogy még a Császári Hadiflotta sem mert ujjat húzni velük

- Miben kérlek az én segítségemet? - kérdeztem rá.

Veronica de Morney átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezem, iszonyú fájdalom és bánat tükröződött a szemében, de láttam bennük valami mást is: elszántságot.

- Maga praetorianus főtiszt, misztikus erők és a legkorszerűbb haditechnika

birtokosa. Kérem, segítsen nekem megbosszulni a családomat! Mr. Shaw, én azért jöttem a Rc x (árra. hogy megöljem Cross Rolonadot!

Stein és az egyik pultos csak a poharakat pucolták, néha felénk pislogtak Látni láttak minket, de számukra az ajkaink csak némán mozogtak.

- Maguk örültek - jelentettem ki kategorikusan. - Sosem tudnak az úrkalóz közelébe férközni, mert a császári rohamcsapatok szintjén programozott kiborghadsereg vigyázza minden egyes lépését, még egy profinak is gondot okozna, ha meg akarná ölni. Sajnálom, Miss de Morney...

- A kastélybeli fogadáson viszont nem lesznek ott - vágott közbe Caramondó, és végszóra egy hatalmasat tüsszentett. - Igaz...

- Maguk oda nem juthatnak be - mondtam.

- Gondolja? - szipogta a mesterkalandor, és díszesen himzett kabátja zsebéből előhúzott két meghívót. Nekitámasztotta őket a szkaffos poharamnak. Fölvettem a meghívókat, és megnéztem őket. Amennyire meg tudtam állapítani, mindkettő eredeti volt. Exkluzív nyomásúak voltak a VIPszemélyek számára fenntartott sorozatból, rajtuk Andrei Cavallier saját kezű aláírásával. Nem kérdeztem meg tőlük, honnan szerezték a névre szóló meghívókat, hiszen a kalandor és a holomodel is világhírűnek minősült a maga kategóriájában... Ettől a pillanattól kezdve az is logikussá vált számomra, hogy a vérbáró külön engedélye nélkül nem utasíthatom ki őket a bolygóról - a második menet is Caramondóé lett; jó lesz vigyáznom.

Nagyon sajnáltam Veronica de Morneyt, és meg is értettem, miért akar bosszút állni, de mégsem hagyhattam, hogy ők ketten megpróbálkozzanak ezzel a dologgal. Nem Rolonadot akartam védelmezni, hanem Miss de Morney életét megmenteni.

- Hölgyem, azon az estélyen is lesznek testőrök. Ha fegyvert ránt elő... amit kétlek, mert az érvényben lévő biztonsági intézkedések miatt ilyen tárgy egyetlen vendégnél sem lehet... akkor azonnal meg fogják ölni.

- Tehát nem segít nekem?

- Szívesen segítek, de nem ezen az estélyen és nem ezen a boly...

- Húszmillió aranytallérért sem?

Caramondó kérdezett közbe, és nekem ebben a pillanatban kellett volna lelőnöm az asztal alatt ugyanúgy, mint Han Solo Jabba fejevadászát Mos Eisleyben, de hülye voltam, és nem tettem meg.

Ám az is lehetséges, hogy nem a pénz és nem a hülyeségem, hanem Veronica de Morney két, szép felemás szeme miatt nem tettem meg.

Egy pillanatra lekapcsoltam a hangpajzsot, és újabb szkaffért kiáltottam. A vörös szintetikus csak máris hozta

- Hm, tehát az én segítségem megérne maguknak húszmilliót?... Akinek ennyi pénze van, az terveket is szokott kovácsolni, nem? - Egy hajtásra eltűntettem az italt, Caramondó elismerően bólogatott. Nyilván tisztában volt vele, hogy aki túl gyorsan issza ezt az alkoholos, narancslével dúsított pókváladékot, az „általában” meg szokott halni... - Most mire bólogat? - förmedtem rá - Arra, hogy összetákolts valami tervet?

- Igen.

- Hallhatnám?

- Miért kellene elmondanom, amíg nem vagyok biztos abban, hogy a megfelelő pillanatban éppen a legalkalmasabb emberrel osztom meg a titkainkat. Ha megígéri nekünk, hogy a segítségünkre lesz, akkor azonnal beavatjuk, de addig nem. Gyerünk, ezredes, ígérje meg!

- Ennyire nem lehet ostoba, mesterkalandor! - Felnevettem. - Mi van akkor, ha ígéretet teszek, de utána mégis visszatáncolok, ráadásul úgy fölnyomom magukat Cavalliernél, mint a végbélkúpot, akkor mi a fészkes fene van, „he”?...

Megpróbál majd lelőni az MMX ART of LASER-ével?

Caramondó újból fölnyitotta dohányszelencéje tetejét, közben hunyorgó szemmel rázta a fejét:

- Nem, ezredes, maga sosem tenne ilyet, és tudja, miért nem? Azért, mert maga megbízható és szavahihető ember. Ha az imént említett jellemzők nem lennének a személyiségének a legfőbb attribútumai, akkor sohasem lehetett volna IV. von Anstetten testőr ezredese és a Különleges Űrszolgálat oszlopos tagja...

- Ha a seggemet akarja nyalni, várjon, előbb megfordulok!

- ...és mint olyan - folytatta Caramondó, aki meg sem hallotta, hogy mit mondtam - végtelenül lojális azokhoz, akiknek a szavát adja. Mielőtt rákérdezne, gyorsan

elmondom, hogy semmi olyanra nem akarjuk rákényszeríteni, ami miatt a későbbiekben megüthetné a bokáját. Nem kívánjuk, hogy fegyverrel a kezében álljon az ügyünk mellé; csak azt kérjük, hogy segítsen. Elmagyarázom: maga tisztában van a helyi viszonyokkal, úgy ismeri Moscow-t, mint a tenyerét, képes összehozni egy ütőképes csapatot, lehetősége van könnyedén elrejtteni egy tonna huszonnégy karátos aranyat, és még a Roxolánról történő kicsempészését is meg tudja szervezni... Egyetlen lövést sem kell leadniuk Wittgen századossal, és egy életre milliomosok lesznek. Ne szalassza el ezt a nem mindennapi, fantasztikus lehetőséget, Mr. Shaw! Gyerünk, segítsen Veronicának! Ez a szerencsétlen lány már igazán megérdemli, hogy egy igazi profi álljon az oldalán.

Rájöttem, hogy ez az ember miért a Császárság leghíresebb kalandora. Úgy szerezte a hírnevét, hogy semmit sem lehetett rábizonyítani, nos, ezt eddig is tudtam, de most megcsillantotta a valódi képességeit: Rolien V. Arcadió olyan könnyen tudta manipulálni az emberek gondolatait és cselekedeteit, ahogyan csak akarta. Úgy beszélt többmilliós üzletekről, mintha egy tubus fogpaszta megvásárlására akarná rábeszélni az embert, és nagyon értett ahhoz, hogy odavetett félmondatokkal a végletekig csigázza a hallgatósága érdeklődését. Az úrkikötő óta ez az ember (kezdtém kételkedni emberi mivoltában!) irányította a beszélgetést. Így utólag nagyon szégyellem bevallani, de én is a hatása alá kerültem.

Milyen arany?! - gondoltam, és bekaptam a horgot.

- Milyen aranyról beszél? - kérdeztem.

- A maga és Wittgen százados aranyáról - helyezte el a mondatot kettőnk közé Caramondó, majd a faintarziás mennyezetre emelte a tekintetét, mintha onnan olvashatná le a következőket: - Ha jól számolom, akkor az unciánkénti ár most... hmmm... igen... Egy tonna huszonnégy karátos arany jelen pillanatban húszmillió imperiális tallért ér a Birodalmi Tőzsdén.

- Na, nézzen rám, faszikám! - csattantam fel, és Caramondó máris belebámulhatott az ultrahangpisztolyom csövébe... meg sem rezdült a tekintete.

- Innentől kezdve kérdéseket teszek föl és maga válaszol, ennél korrektebb játékszabályokat el sem tudok képzelni! A kérdéseket nem az uralkodó testőr ezredeseiként, hanem mint magánember fogom feltenni. Értve vagyok?

- Kezdjük- felelte a kalandor.

- Maguk a segítséget kérik abban, hogy a Roxolánon kinyírhassák Cross Rolonadot?

- Igen.

- A részvételem abból áll, hogy az akció zökkenőmentes lebonyolításához csupán logisztikai háttérrel biztosítok?

- Ennél valamivel többet kérünk.

- Mennyivel többet? - firtattam.

- Molekulányival.

- Ha segítetek maguknak, akkor engem egy tonna arannyal fizetnek ki?

- Pontosan ennyi ára...

- Csak „igen”-nel, vagy „nem”-mel válaszoljon, barátom, mert az ultrahang úgy szétveri, mint jégeső a rohadt dinnyét!

- Az istenit a fejének - horkantotta Caramondó -, ne használjon ilyen ódivatú hasonlatokat, mert a felét sem értem annak, amit mond!

Meg sem hallottam.

- Most hol van ez az arany? - kérdeztem.

- Ha megérkezik a Csillagharcos, akkor már a Roxolánon lesz... Sajnálom, de erre a kérdésre képtelenség a maga által meghatározott válaszok valamelyikével felelni - mondta gyorsan Caramondó, és az arcának szegezett fegyvert nézte; mintha halványan mosolygott volna... már nem is bosszankodtam.

A Csillagharcos Rolonad úrfregattja volt, ami a fegyverzete ütőerejét tekintve akár egy birodalmi cirkálóval is bátran szembeszállhatott volna - és nem biztos, hogy a csatahajó ússza meg a találkozást.

- Ez Rolonad aranya? - tudakoltam.

- Igen.

- Ezzel akarnak kifizetni, ha segítetek?

- Igen.

- Ezt az aranyat maguk szerzik majd meg?

- Nem.

- Én és Wittgen?

- Nem.

- Akkor „kik”?

- Van egy tervem... Ha bejön, akkor „maga” Rolonad fogja odaadni nekünk. Vártam egy kicsit, aztán feltettem a kérdést:

- Vállalja annak a rizikóját, hogy kinyírom magát, ha túl sok ember számára válik majd világossá a szerepem ebben az ügyben?

- Igen, ezredes!

Ne csináld! - biztattam magamat, de elég volt egy pillantás Veronica de Morneyre, és ezt mondtam:

- Rendben van, segítek maguknak... a szavamat adom.

- Üdvözljük a fedélzeten, Shaw ezredes - vigyorogta Caramondó, én meg a tokjába csúsztottam a pisztolyomat.

Hát így kezdődött; bár ne kezdődött volna sehogy...

2.

Amióta a praetorianusoknál szolgáltam, azok az emberek, akik tudtak erről - elenyészően kevesen voltak -, sokszor megkérdezték, hogy mekkora a jövedelmem a császár testőr ezredeseként.

Sohasem válaszoltam erre a kérdésre, de most magukat beavatom. Egy kicsit olyan lesz, mint amikor az Isten a nevét firtató kérdésre azt válaszolja Mózesnek, hogy „vagyok, aki vagyok”... azaz valójában megkíméli magát a válaszadás súlyos terhétől. Kérem, én magam sem tudom, hogy mennyi pénzem van, ezt úgy higgyék el, ahogy mondom. Több birodalmi banknál rendelkeztem folyószámlával, melyeken rengeteg pénz lehetett, és mint jeleztem, fogalmam sem volt, hogy mennyi. Ha egyszer majd otthagynom a testőrséget, és feltérképezem a vagyonomat, valószínűleg meg fogok lepődni. Arra is nagy esélyem volt, hogy akkorra a császártól megkapom a nemesi rangot, de ez legalább annyira nem érdekelt, mint mondjuk „egy tonna arany”.

Meg kell, hogy értsék: ez a „Rolonad-ügy” kizárólag csak Veronica de Morney miatt érdekelt, mert azt a palit, aki megerőszakol egy hétéves kislányt, még akkor is segítek kinyírni, ha nekem kell fizetnem érte. Amióta a Roxolánon tartózkodtam, rengeteg embert tettem hidegre, pedig lehet, hogy „full” rendes faszik voltak, csupán rosszkor voltak rossz helyen. A bolygóra érkezésem óta most először éreztem úgy, hogy végre valami értelmes cél miatt húzom majd elő az oldalfegyveremet. Caramondó bármennyire is mentegetőzött, hogy erre nem lesz majd szükség, én pusztán tapasztalatból tudtam, hogy az ilyen rázós ügyek „bevállalása” után ez előbb vagy utóbb úgyis bekövetkezik. Az ember gyermeke csak egyvalamit tehet: kellően felkészül rá, hogy ne érje meglepetés.

- Mondja, Caramondó, magának mi ebben az üzlet? Csak azért segít Miss de Morneynek végrehajtania a bosszúját, mert buzog magában valami morális gyógyforrás?

- Roppant módon örülök, hogy sikerült túljutnunk az „igen-nem” szakaszon - válaszolta a mesterkalandor -, és most következze az őszinteség perce. Ezredes úr, nekem nincsenek morális kényszerképzeteim. Én elsősorban üzletember vagyok, és csak huszadsorban Grál-lovag. Rolonad úrhajóján pontosan harmincmillió érték lesz: egy tonna, húszmillió értékű arany és tízmillió birodalmi tallér értékű bemutatóra szóló váltó, ezek így, gyakorlatilag lenyomozhatatlanok... Engem csak az értékpapírok érdekelnek. Magáé lesz az arany, Veronicáé pedig a bosszú édesfanyar gyümölcsének a zamata. Vegyük úgy, hogy Miss de Morney felbérelt minket, és az előbb említett jópofa dolgok lesznek a fizetségünk. Mivel az akció nagyon gyorsan lezajlik majd, ezért a galaxis legjobb órabérét kapjuk, nem gondolja; ezredesem?

- Módfelett szeretném figyelmeztetni, hogy Paul Wittgen azonnal lelövi magát, ha például ilyet mond majd neki, hogy századosom... Menjünk tovább! Valóban csodálatos órabérnek tűnik, de mindezekről függetlenül tucatnyi kérdésem lenne. Az első így hangzik: hogyan jutunk hozzá a jól megérdemelt bérünkhöz; ez a dolog meglehetősen zavarosnak tűnik, tudniillik azt állította az előbb, hogy maga Rolonad szolgáltatja ki nekünk a saját aranyát? Miért tenné ezt?... Legyen ez a második kérdés, oké?

- A dolog nekem is zavaros volt, amíg Veronica be nem avatott a terveibe. Valójában látni fogja, hogy itt a mi kis barátnőnknek vannak csak tervei... Nem is rosszak. - Caramondó a nőhöz fordult. - Drágám, mondja el!

Miss de Morney, aki feszült figyelemmel hallgatott minket, összerezte a

váratlan felszólításra, holott azt vette a fejébe, hogy gyilkolni fog, mint a bosszúállás bokáig vérben gázoló, lángoló szárnyú angyala. Gyilkolni fog, de szerintem, egy poharat sem lett volna képes elemelni egy zsúfolásig telt kocsmasöntéspultjáról.

- Biztos hírforrásból tudom - kezdte a nő -, hogy Rolonad a családjával érkezik majd Cavallier estélyére. Elkíséri a lánya és az unokája is. Azt tervezem, hogy elrabolom őket... Ne meresszen rám ekkora szemeket, Mr. Shaw, minden esélyem megvan rá hogy sikerüljön a dolog!... El fogom rabolni a Kalóz családját; az arany és a váltók lesznek majd a váltságdíj. Rolonad fizetni fog, mert mindenkinél jobban szereti ezt a két embert. A felesége két évvel ezelőtt meghalt, a vejét pedig alig három hónapja gyilkolta meg a GAMMA... Tudja, hogy kik ezek?

- A császári Birodalombiztonsági Hivatal különleges rohamkommandója - válaszoltam.

- Így van. Egy specialistával elkészíttettem Cross Rolonad személyiségrajzát, és azt az eredményt kaptuk, hogy ilyen szituációban nem fog sokat mérlegelni, és azonnal kifizeti a váltságdíjat.

- Annak a „specialistának” mennyit mondott el a terveiről? - szúrtam közbe.

- Az illetőt később sajnálatos baleset érte - jegyezte meg gyorsan Caramondó, és fölhörpintette a sörét.

Ebben a témakörben nem volt több kérdésem.

- Azt tudják, hogy Rolonad miért hoz a Roxolánra ennyi aranyat? - firtattam.

- Állítólag valamilyen üzletre készül. Nem tudom.

Mindketten a mesterkalandorra néztünk, de az csak a fejét rázogatta - vagy ő sem tudta, vagy nem akarta megmondani.

- Hogyan és honnan akarja elrabolni Rolonad családját? - tudakoltam. - Szeretném figyelmeztetni, Miss de Morney, hogy nem vagyok hajlandó közvetlen szerepet vállalni ebben az akcióban.

- Nem is kell, mindent én csinálom majd... A kastélyból fogom őket kihozni és ideiglenesen fogva tartani azon a helyen, amelyet a legjobb reményeim szerint, maga fog meghatározni... nyilván tud ilyen titkos... - Hirtelen elhallgatott, és mérgesen nekem szegezett egy kérdést: - Most min vigyorog, elárulná, Mr. Shaw?

- Ő csak a „kihozni” szón derülök. Maga pontosan úgy, olyan terminológiát használva beszél, mint egy professzionálisan kiképzett kommandós, habár - és most szóban is megfogalmaztam az aggályaimat - egy légynek sem tudna ártani.

- Úgy gondolja? - szuszogta mérgesen a világhírű holomodellel és manökenistennő.

Keble megemelkedett és felemás, zölden szikrázó szemmel nézett rám. Ha a pillantása tű volt, akkor én egy csapásra vergődő lepke lettem. Mentettem a menthetőt.

- Nézze, kedvesem, én nem akarom magát fölbosszantani, lekicsinyelni meg egyebek, de az isten szerelmére, értse már meg: a vérbáró estélyén olyan biztonsági intézkedések lépnek majd életbe, hogy egy dugóhúzót sem lehet ellopní, nemhogy Cross Rolonad édeslányát elrabolni!... Különben is, honnan tudja olyan biztosan, hogy a kalóznak itt lesz a családja? Én ismerem a műsort, és az nem babazsúr lesz, az „nyolcszentség”!

- Az információk tőlem származnak - vetette közbe Caramondó. - Tudhatja, ezredes, hogy én vagyok az, aki mindent tud... Adjon nekem öt percet, és azt is megmondom magának, milyen méretű trikót hord a Galaxis Császára; csak egy videofon az egész!

Kezdett idegesíteni a pasas; áthajoltam az asztalon.

- Képzeld, faszkalap, M-es méretű trikót hord, és amikor teniszezni szokott velem, gyakran le is veszi!

Miss de Morney megelégtelte a kakaskodást, és megmutatta, hogy tud ő harcias is lenni, ha akar.

- Mi lenne, ha nem veszekednének?! - csattant a hangja, és olyan pillantásokkal méregetett, mintha éppen most fejezném be egy ártatlan kismacska kínzását.

Higgadtan folytatta: - Mielőtt hajba kapnának azon, melyikük fekszik jobban az udvarnál, szeretném elmondani magának, Mr. Shaw, hogy Rolonad lánya nem azért fogja elhagyni velem a báltermet, mert erre energiafegyverrel lesz kényszerítve.

Ennél azért több eszem van, kérem, ne tekintsen ostobának! Azt képzelem, hogy pisztolyt rántok elő a vendégsereg szeme láttára?! Jessica Rolonadot évek óta ismerem egy másik bolygó másik estélyéről... Tudom, hogy hihetetlenül hangzik, de barátnők vagyunk vagy talán voltunk, amíg meg nem tudtam, hogy az apja mit tett velem tizenkilenc évvel ezelőtt. Azzal fogom elcsalni a testőrei mellől,

hogya mutatni akarok neki valamit... kész tervem van.

- Mit akar neki mutatni? - vágtam közbe dühösen.

Még mindig Caramondó miatt voltam kiakadva, akinek az iménti kijelentése a Birodalmi Büntető Törvénykönyv bizonyos passzusai alapján felségsértésnek minősült. Miss de Morneyt mégsem volt könnyű kihozni a sodrából - nem sértődött meg az udvariatlan közbevágásom miatt, mert megszokhatta az ideges embereket, hiszen az élete nagy részét ruhapróbákkal és fotózással töltötte.

- ...például azt az Yves Saint Laurent kollekciót, amit magammal hoztam a Sugar Baby Love-on. Jessica él-hal a divatért, nem lesz nehéz „kihoznom”, vagy ha ez magának jobban tetszik: elcsalnom Cavallier kastélyából. A többi megy, mint a karikacsapás.

Ebben korántsem voltam olyan biztos.

- Erre még visszatérünk, Miss de Morney... Szóval feltett szándéka, hogy kinyíííia Cross Rolonadot? Oké, nyírja ki! Hogyan csinálja?

- Rákényszerítem, hogy személyesen hozza el a váltságdíjat.

- Egy hadsereg élén jön majd! - ordítottam, hogy végre megértse, de ő csak furcsán mosolygott.

- Nem.

Na, jó, gondoltam, és elhatároztam, nem próbálom győzködni - rohanjon a vesztébe, ha ez a vágyálma. Taktikát változtattam.

- Értem, Miss de Morney, tehát Rolonad besétál a csapdába, és akkor „ön” megöli?

- „Én” megölöm.

- Ühüm.

Nem ölsz meg, te senkit, angyalom!

- No, és hogyan öli meg? - firtattam.

- Lelövöm.

- Cross Rolonad nem ám a sarki nonstop hipermarketben vette a személyi pajzsát, hölgyem.

- Roli ART of LASER-ével lövök majd rá.

Erre viszont nem volt mit mondanom, mert ennek a fegyvernek akár egy úrcirkáló átlövése sem jelentett gondot. Vetettem egy gyors oldalpillantást a mesterkalandorra, aki az elmúlt percekben furcsa mód lakatot tett a szájára Szótlanul nézegette a körmeit.

- Jessicát is lelövi? - kérdeztem.

- Nem. Vele semmi bajom.

- Amikor először szóba hozta ezt az emberrablást, Rolonad unokáját is emlegette. Továbbra is feltett szándéka, hogy őt is elrabolja?

- Ha erős pszichés hatást akarok gyakorolni a kalózra, akkor a gyereket sem hagyhatom ki a számításból. Mindenképpen ügyes húzás lenne, ha túszként tarthatnánk fogva a kisfiút... Mielőtt kérdezné, a gyerek tizenegy éves. Valóban kérdeztem, de nem ezt!

- Bocsásson meg, nem értettem plutóniumtisztán: tarthatnánk?

- A segítse...

- Na, figyelj ide, angyalbogár! Semmilyen szerepet sem vagyok hajlandó eljátszani az „Emberrablás a Roxolánon” című holodrámban. A császár testőrtisztje vagyok, és nem túszejtő terrorista, világos? Magácska azt rabol el, akit akar, és még tippet is adok, hol tarthatná fogva, de nem fogok ajtók előtt őrt állni, és ez legalább olyan biztos, minthogy a valagam nem holovetítő... - Caramondó mondani akart valamit, de meglátta fenyegetően felemelt mutatóujjamat, és jobbnak látta, ha meg sem szólal. - Érti, Miss de Morney?

- Értem, testőrtiszt.

Lehet, hogy gúnyosan akarta mondani, de inkább fájdalmasan hangzott. Magam sem tudom, miért, de hirtelen lehiggadtam.

- Azt mondta, hogy a barátnője Jessica Rolonadnak, a csaj apját is ismeri? - kérdeztem nyugodtan.

- Számtalanszor találkoztunk már - felelte a holomodel.

- Gondolom, akkoriban még nem tudta, hogy... - Nem folytattam.

- Nem.

- Mikor tudta meg?

- Két hónappal ezelőtt.

- Hogyan?

- Az informátorom itt ül ennél az asztalnál, de attól tartok, már percek óta nem mer megszólalni a maga jelenlétében. Szerintem, ha szépen megkéri rá, akkor

ugyanolyan szépen el is mondja önnek - mondta Miss de Morney.

Caramondóra néztem, aki föl hagyott a körmei bámulásával, és most kurtán bólogatott. Ez nekem nagyon kevés volt.

- Most az egyszer bővebben, ha kérhetném - mondtam neki. A kalandor a vállát vonogatta.

- Három hónappal ezelőtt ismerkedtem meg Veronicával egy divatbemutatót követő sajtófogadáson, amit Párizsban tartottak a kiszáradt Szajna medrében. Ő... igen közel kerültünk egymáshoz, és hamarosan beavatott a legfájdalmasabb titkaiba... miután elmondta az élettörténetét, elhatároztam, hogy segítek neki. Tizenkilenc évvel a történetek után nyomozni kezdtem az ügyben. Most ne menjünk bele a részletekbe, de nekem megadatott az a lehetőség, hogy olyan összefüggésekre is fényt derítsek, amelyek fölött, akkoriban átsiklott a rosani rendőrség; talán éppen azért, mert nagyon korrupt... Egy hónap múltán már tudtam, hogy ki volt az elkövető, és a bizonyítékaimat megmutattam Veronicának.

- Maga meg elhitte? - fordultam a szomorú arcú szépséghez, miközben arra gondoltam, milyen rosszul megszerkesztett ez a világ, amelyben egy ilyen Caramondó-féle figura a szeretőjévé teheti a legszebb nőt.

- Muszáj volt elhinnem: facta loquuntur!

Hoppá!

Miss de Morney látta rajtam a meglepetést, és küldött nekem egy fanyar mosolyt.

- Ne tartson ostobának! - mondta. - Az az idő már rég elmúlt, amikor egy holomodell képtelen volt tíznél tovább számolni. Egyre jobban tetszett nekem ez a nő.

- Tehát azt mondja, hogy a tények beszélnek? Az mond magának valamit, hogy fide, sed cui, vide? - kérdeztem vigyorogva.

A nő először nevetett fel a Roxolánra lépése óta - némi diadalt éreztem, hogy ezt sikerült nála elérem.

- Sajnálom, de most biztosan csatódást fogok okozni: több nyelven beszélek fordítógép nélkül, de a császári udvar nyelvét még nem volt módomban elsajátítani. Mit mondott az előbb, elárulja nekem?

- Bízzál, de nézd meg, kiben! - mondtam.

- Megbízom magában - mosolygott Miss de Morey, és újra egymásba fonódott a tekintetünk.

Ebben a pillanatban egy infravörösben látó koldus játszani kezdte odakint a Kék Duna keringőt...

Én végtelenül szerény ember vagyok, és ez még akkor is igaz, ha azt állítom, hogy amit a következő percekben tettem, az magasiskola volt. Dőljenek hátra, és figyeljenek nagyon; ha valamikor ilyen helyzetbe kerülnek, akkor emlékezzenek vissza rá, ez talán segít magukon! Azonnal levédtem a hőképemet, és föl tettem a lőképelemzőt. Felemelt ujjammal csendre intettem az asztaltársaimat, és kinéztem az utcára. Hét, egymástól jól elkülöníthető hőforrást mutatott a harcászati rendszer a kocsmá előtt. Két oldalt leparkolt gravomobilnak rohamosan hűlt a motorja, és öt élőlény (a komputer szerint emberek) mozgott el egymástól. Elhelyezkedtek az utca különböző pontjain, nagyjából a főbejárattal szemben. A harcászati rendszerem elvégezte a fegyverzettesztet, és az adatok úgy sorjázta egymás után, mint a vérbáró jobbágyai az aratásvezető-robot előtt. A számítógépes kiértékelés szerint közepes teljesítményű energiafegyverek várakoztak odakint. Nekem nagy teljesítményű rendszerem volt, a Marcus Prohebius „Gigant” sorozatának 3-as típusa, tehát igen bőséges volt a menüsorom, hogy mivel támadhatok. A narancssárga háromszögek ott villogtak a szemem előtt, és a „Gigant” várta a mentális parancsot - a földrengéstől kezdve a termionukleáris csapásig bármit indíthattam volna, de nem mozdultam, ami azt jelenti, hogy az elmém olyan tiszta volt, mint a tizenhárom éves lányok lelkiismerete. Az őrszemet sehol sem látta a rendszer - nyilván még eljátszotta a Strauss-melódiát, és több esze lévén, mint ezer másinak, azonnal elhúzta a csíkot. A hőforrások közben megállapodtak az utcán, és sorra eltűntek, mint vad nyoma a hóban... Valószínűleg a védelmi rendszereik érzékelték, hogy megfigyelés alatt állnak, és fölkapcsolták az infrapajzsokat. Nekem számtalan trükk volt a tarsolyomban, hogy mégis „lássam” őket, de nem láttam fontosnak, hogy alkalmazzam őket - egyértelmű volt, hogy azok a fickók odakint nem tervezik a Roxoláni Gyöngyszem lerohanását, mert ezen a bolygón még a karon ülő gyermekek is tudták, hogy ellenem erőtereket kell fölkapcsolni. Ha ezek berontanának az

ajtón, akkor a szűkre szabott hely miatt a mezők összeélnének, átlőhetővé válnának az egymásba gerjedés pillanatában, és előttem védtelenül állni nem a legjobb életbiztosítás Moscow-ban. Azok odakint arra vártak, hogy kimenjünk - eszméletlenül rossz taktikának tűnt. Odakint öt amatőr várakozott. Akkor kezdjük!

- Van védelmi rendszerük? - kérdeztem Caramondóéktól.

Miss de Morney meglepődve nézett rám, és a fejét rázogatta. A mesterkalandor lekattintotta a tubákosszelence tetejét.

- Nekem csak az MMX. Miért kérdi?

Felvázoltam nekik három és fél mondatban: a holomodell elsápadt, Caramondónak a szeme sem rebtent.

- Nocsak, „rosszfiúk” az utcán, itt korán kelhetnek a bérgyilkosok Vajon mire hajtanak? - kérdezte a mesterkalandor.

- Nyilván a maga fejére - feleltem -, ugyanis ellenem legalább három rohamosztagot illik kiküldeni, különben csak energiapazarlás az egész... Tudja használni az ART of LASER-t, vagy csak pipiskedik vele, mint egy harci kakas?

- Ne nézzon hülyének, ezredes!

- Most mit csinálunk? - kérdezte rémülten az a nő, aki elhatározta, hogy lángoló csontvázzá változtatja majd a galaxis legnagyobb banditáját.

Megmondtam neki, hogy ő mit fog csinálni:

- Maga ott ül mozdulatlanul, és összeszorítja a combját, nehogy bepisiljen nagy rémületében. Ha pár percig nem venne levegőt, az igazán pompás lenne... Maga pedig - fordultam Caramondóhoz, aki profinak tűnt - helyezze készenlétbe az MMX-et, és amikor lövéseket hall odakintről, akkor törjön ki a kocsmából, és tüzeljen mindenkire, aki nem emlékezteti az unokahúgára!

Felálltam, és elindultam hátra.

- Utálom az unokahúgomat - jegyezte meg a mesterkalandor. - Maga mire készül?

- Megyek levegőzni - feleltem.

A hőpajzs kivételével minden aktív harcászati rendszeremet lekapcsoltam, hogy ne legyek műszeresen bemérhető, és a pultot megkerülve hátramentem a keskeny folyosón.

Belöktem a lengőajtót, és beléptem a konyhába. A szakács volt odabent és három kukta - mindannyian emberi lények Stein nagyon tradicionálisan gondolkodott, ha főzésről volt szó. Igaza van, mert én sem ennék abból a sztrapacskából, amit egy croll készített.

- Helló, Brett! - köszönt rám a szakács, és fel sem nézett az aznapra előírt menüsorból.

A kukták valamilyen ülőalkalmatosságokon kuporogtak, és szerényen pucoltak egy karalábéhoz hasonló gumót. Az igazi karalábé a kultúr- és haszonnövények nagy részével együtt mutálódott, s később kipusztult a három évszázaddal ezelőtti pusztító DDL-vírus hatására. A DDL csak a burgonyát és a fokhagymát hagyta meg eredeti formájában - a vámpírok továbbra is szarban voltak

A konyha hangulata békés volt és idilli, a nagyüzem még nem indult be.

A negyedik kukta jött be a kocsmá mögötti sikátorra nyíló hátsó ajtón, és letette a kukát; a kezem a fegyverem markolatán.

- Hol állnak és hányan vannak? - kérdeztem a vödörrel csörömpölő kuktától.

A fehér kötényes kölyök felnézett rám, de nem sokáig vágott értetlen arcot. A gyors felfogóképesség kész főnyeremény ezen a bolygón.

- Egy pasas és egy „bőr” az ajtótól balra a hamvasztó mellett.

A „bőr” a helyi jassznyelvben „nőt” jelent. Úgy látszott, a Caramondó utáni hajtóvadászatban a gyengébbik nem is képviseltette magát.

Előhúztam az oldalfegyveremet, és kilöktem az ajtót.

Azok ketten valóban ott álldogáltak a szeméthamvasztó-konténer mellett, arra számítva, hogy elvágthatják az esetleg menekülni készülő mesterkalandor útvonalát. Az alakjuk két sötét folt a szűk és bűzös sikátor félhomályában.

Hiába volt két nap az égen, a fényük ide nem jutott el. A „bőr” nem volt emberi lény, mert a kékeszöld szempár úgy szikrázott, mint briliáns fülbevaló a gyertyafényben. Biztosan meglepődtek váratlan felbukkanásomkor, talán arra számítottak, hogy a kukta tér vissza egy újabb vödör krokagumó héjjal.

- Miért nem álltok ki a napra; olyan szép idő van?! - kérdeztem.

A kezük talán reflexből mozdult - errefelé ezt hibának hívják. Azonnal lelöttem őket!

Az intenzív ultrahang úgy fújta el a férfit, mint őszi szél a falevelet, és a teste vérzuhatagot fröcskölő, alaktalan maradványa a konténernek vágódott.

- Istenem! - sikította standard nyelven a nő, aztán szétrobbant... szerettem a hangfegyvereket.

Viisszamentem a konyhába, és becsaptam magam után az ajtót. Megtehettem volna, hogy hátul szépen kisétálok Caramondóékkal, de a császár nem azért küldött a Roxolánra, hogy kocsmák gazdasági bejáratán osonjak ki.

A szakács végre felnézett.

- Kérsz egy kávét, Brett?

Ez persze nem „igazi” kávé volt, de azért szerettem.

- Öt cukor, kevés tej - mondtam, és az egyik kuktát odébb hessegetve lehúztam a tetőfeljárót.

- Öt cukor? Ebbe pusztulsz bele, meglátod!

- Kellene valami komoly dolog - fordultam vissza a második lépcsőfokról.

A Gyöngyszem szakácsa már három hónapja ismert, és azonnal megértette, miről beszélek. Letette az étlapot, és kivett valamit az asztal alól, ami ezen a bolygón sokkal inkább hozzátartozott egy konyha alapfelszereléséhez, mint mondjuk a habverő: egy Remington sugárpuska volt. Átdobta az asztal felett, én meg ügyesen elkaptam. Mentem fölfelé a lépcsőn, hogy kikukucskáljak.

Mielőtt megkérdeznék, miért nem kerülöm meg inkább a háztömböt, gyorsan felvilágosítom magukat: ha valaki reggel a Roxolánra érkezik, és következetesen mindig a legegyszerűbbet választja a legmeglepőbb helyett, az délután kettőre már halott szokott lenni!

A Remington csövével fölnyomtam a tetőkijárat ajtaját, és a keskeny résen át elnéztem az utcai front felé. A kocsmá egyszintes volt és lapos tetejű. A tetőt duralumínium lapok borították, itt-ott a légkondi szellőzőblokkjai látszottak, mintha öklömnyi gombok nőnének ki a napok sugarától csillogó burkolatból.

Az utca, ahol a bérnyílások sorakoztak, húsz lépésnyire húzódott tőlem, de nem léphettem ki, és mehettem el odáig, hogy fölülről lepjem meg őket, mivel a szemközti raktárpépület három méterrel magasabb tetején, mint valami ősrégi westernfilmben ott kuksolt a „puskás ember”. Már jó előre levédhette a hőképét, és a kocsmahelyiségből ezért nem vehettem észre. Kukucskáltam kifelé a résen, és a pasast néztem: pizok jó pozícióban volt. Mellvédnek használta a raktártető magas peremét, és onnan figyelte az utcát. Fegyvert nem láttam nála, de nyilván nem azért kuporgott odafönt, hogy jó holofotókat csináljon a Roxoláni Gyöngyszemről. Egy intenzív sugárnyalábbal meglőhettem volna, de túl messze volt, és nekem a Remington fedélzeti komputere nélkül kellene lőnöm... Ha bekapcsolom a rendszert az elektronikus célzás miatt, úgy mindenki megtudja, hogy a tetőn vagyok, és oda a meglepetés. Arra nem is gondoltam, hogy kilépek és becserkészem, mert ha kiszúr és tüzelni kezd rám, akkor fedezék hiányában akár beállhatnék elnyerhető ajándéknak is bármelyik céllövöldébe, a végeredmény ugyanaz. Persze, tucatnyi módja lett volna annak, hogy hidegre tegyem a pasast, de minden esetben megtudnák, hogy idefönt vagyok.

A „puskás ember” háta mögött lépcsőzetesen emelkedett Moscow városa, és a messzi távolban ott csillogott az irdatlan magasságokba nyúló sziklafalnak támaszkodó kristálykastély. Nekem meg támadt egy ötletem.

Óvatosan visszaengedtem a lemezt, és a pusktát letettem a fagyasztó tetejére. Beütöttem egy számot a bal csuklómra csatolt személyi komon, hogy fölhívjak valakit, akiről nagyon reméltem, még mindig a sakktábla fölött könyököl a vérbáró kastélyában.

Három kicsengés után fölverték, a parányi képernyőn egy fekete hajú, sötét szemű és borostás állú férfi látszott.

- Jó, hogy hívsz! - kurjantotta vidáman. - Rájöttem, csessze meg! A futóval kell lépni, és akkor meg lehet csinálni három lépésből.

Ismertem a feladványt, de most nem állt módomban elmagyarázni Paul Wittgen praetorianus századosnak, hogy a huszárral kell beütni a sötét vezér mellé.

- Figyelj, Paul! Menj ki a HK MPM-101-essel az erkélyre, és nézz el vele a Gyöngyszem felé, olyan tizenegy óra irányban. Itt vagyok a kocsmá tetején. Van előttem egy böhöm nagy raktár, aminek egy fehér inges faszi kuksol a tetején. Ha megtaláltad, szólj!

Wittgen szó nélkül cselekedett, még a komját sem kapcsolta ki. A képernyőn a szoba elsuhanó bútorzatát láttam, aztán a kék eget, amint a százados megtámasztotta a nagyteljesítményű energiavetőt az aranyozott erkélykorlátra könyökölve.

Talán húsz másodperc telhetett el.

- Látom! Még kackiás kalapja is van a hülyének.

Kikukucskáltam.

Jé, tényleg!

- Lődd le! -mondtam Wittgennek, miközben az egyik kukta fölnyújtotta a kávémat. Átvettem, és belekortyoltam... kurva forró volt.

Álmodjon vagy égjen?

Ilyen költői kérdéseket, csak Wittgen tudott föltenni.

- Pihenjen pár percet! - mondtam.

- A távolság hatezer-ötszázhuszonhárom méter... - mormogta Wittgen, és pár pillanat múlva a férfi eldőlt, mint a krumplival teli zsák. Nem volt fény és hangjelenség... tiszta munka volt, nem úgy, mint a sikátorban az imént. Bontottam a vonalat, és felcsapva a lemezt, kiléptem a lapos tetőre. Jobb kezemben a Remington, bal kezemben a kávé. Elindultam az utca felé. Még egy utolsót kortyoltam a műkávéból, aztán a csészét letettem a legközelebbi gombára. Megálltam a tető szélén, lenéztem, és bekapcsoltam a harcászati rendszeremet, élesítettem a puskát.

Odalent örült sípolásba kezdtek a harciszámítógépek, és veszettül jelezték a „Gigant”-tal megerősített Remingtont; az öt ember szinte egyszerre nézett föl.

- Na, jó napot, uraim!

Úgy mozdultak a kezek, mintha zsinóron rángatná őket egy bábművész, de három közülük el sem érte a markolatot: kettőt abban a pillanatban lángba borítottam, ahogy megmozdultak, és most lángoló fáklyaként égve rogytak a műbetonra. A harmadiknak valamelyik energiatelepét találhattam el, mert szabályosan felrobbant - a detonáció akkora volt, hogy kis híján hátravetett a tetőn. A másik kettőnek felkapcsolt a fotometrikus pajzsa, és a közelebbi gravo felé hátrálva lőttek, mint a veszett fene. Az éles hangon süvöltő, szaggatott lézersorozatok tüzes nyilak módjára hasították körülöttem a levegőt, de sokuk lepattant a harcászati rendszerem által aktivizált energiapajzsról.

Az egyik pasas valósággal fejest ugrott a nyitott gravomobil utasterébe, és lecsapott a vezérmodulra. A másik támadó is beugrani készült, de a nagy kapkodásban nem csökkentette a pajzsa intenzitását, és a védelmi mezeje összegerjedt a kocsiséval. Karvastagságú kék villámok robbantak szét az utcán, és a statikus kisülés dőreje műanyagporrá robbantotta szét a kocsi ablakait.

A Remingtonnal azonnal átlöttem a lecsökkent intenzitású pajzsokat, és a kocsi oldala, a beugrani készülő pasassal együtt pillanatok alatt lángba borult. Legnagyobb meglepetésemre a gravo mégis kilőtt egy döbbenetes vész-starttal, és lángoló dárdaaként távolodott az utca tüztengerén át; egy született mázlista ült benne.

Végszóra Caramondó rontott ki a Gyöngyszem ajtaján, kezében az energiafegyverek Rolls-Royce-ával, és a távolodó gravóra emelte az Art of Lasemek nevezett örületet.

Lőtt...

A következő pillanatban a kocsi megállt, de nem lefékezett, hanem szabályosan megtorpant, megmerevedett. A benne ülő férfi is mozdulatlan volt még a kocsi oldalán lobogó tűz is térhatású festménnyé változott. Olyan volt a látvány, mintha a gravomobil körül megállna az idő. Alig pislantottam kettőt, és a kocsi, a benne ülő ember és a lángok egyetlen szinguláris ponttá zsugorodtak össze, hogy aztán egy átható pukkanással mindörökre eltűnjenek a kíváncsi szemlélő elől. Caramondó felnézett rám.

- Tudom ám, hogy ott van fenn!

- Tudjuk, hogy maga mindent tud! Mi a franc maga, egy megkerült mágus? - kérdeztem tőle, habár sejtettem, hogy mi történt.

A csillagközi kalandor a tokjába csúsztatva az MMX-et, és felnevetett:

- A barátunkat energiapajzsostul, kocsistul, mindenestül átraktam egy másik dimenzióba, és most már ott is marad mindörökre. - mondta, majd fogta az aranyszelencéjét, és felkattintotta a tetejét, nyilván képtelen volt élni folyamatos tüsszögés nélkül. Elismerően nézett körül a lángoló utcán. - Ezredes, maga úgy lő, mint a Djokics!

Az „úgy lő, mint a Djokics” a galaxis leghíresebb szólásmondása volt, és két esetben szokták elsűtni: ha valaki nagyon jól, vagy ha istentelenül rosszul lőtt - ez utóbbi esetben gúnyos éllel. Caramondó nem a cinikus változatot alkalmazta, de mégsem tudtam örülni a dicséretnek, ugyanis voltak gondjaim: a Roxolánon egy örült kalandor sétál sötét terveket kovácsolva, miközben egy MMX Art of Laser

lóg a jobb csípőjén...

Nagyon rossz konstelláció!

Kikapcsoltam minden aktív-passzív rendszeremet, és egyszerűen leugrottam a tetőről. A vállamnak támasztottam a puskám csövét, és odasétáltam Caramondóhoz - az utca olyan kihaltnak tűnt, mint egy temető szilveszter éjjelén.

- Djokics mellesleg itt van a Roxolánon - közöltem, és rágyújtottam. Az utóbbi hetekben leszokóban voltam, de mivel most öltöm meg egy kézilabda-csapatnyi embert, úgy gondoltam, megérdemlek pár slukkot.

Caramondó hümmögött egy sort, aztán egy tükröt materializált maga elé, és megigazította a parókáját.

- Remélem, nem a „rosszfiúk” oldalán.

- Ő most a vérbáró személyi testőre.

- Érdekes, ezt nem tudtam.

- Na?! - kiáltottam vidáman.

- Én sem tudhatok minden apróságról - jegyezte meg, és kikapcsolta a tükröt.

- Nehogy elpiruljon itt nekem! - vigyorogtam, és vetettem egy futó pillantást az órára. A raktár tetején fekvő „puskás ember”-nek tíz perc múlva kellett magához térnie. Ahogy körülnéztem, arra gondoltam, ma délelőtt minden bizonnyal ő a legszerencsésebb fickó egész Moscow-ban.

Kisvártatva megjelent a kocsmá ajtajában Miss de Morney és Stein. A nagydarab kocsmáros körülnézett, legyintett, és visszament - látott már ennél különbet is. A nő tágra nyílt szemmel állt az elszenesedett hullák és a lángoló törmelék közt, s miután megszólalt, már egyértelmű volt, hogy hírből sem ismeri a helyi viszonyokat.

- Nem kellene kihívni a rendőrséget?

- Itt én vagyok a rendőrség - mondtam neki a Remingtont lóbálva, cigivel a számban. Nagyon „macsó” lehettem. Miss de Morney furcsán nézett rám.

- Izé... kik voltak ezek a... - kezdte a nő, és elborzadva nézett le az egyik füstölgő holttestre. - Emberek?...

- Fejvadászok! - vágta rá azonnal Caramondó.

Számára talán egyértelműnek tűnt a dolog, én viszont kételkedtem: a fejvadászok sokkal lassabban szoktak meghalni! Az kétségtelen, hogy ez a négy emberi maradvány meg az a kettő a sikátorban (a dimenzionált szerencsétlenről nem is beszélve), amikor még éltek, nyilván a mesterkalandortól akarhattak valamit. Főlőslegesen tartottam, hogy elméleteket gyártsak, mert alig tíz perc múlva úgyis megtudom, miben sántikáltak. Elhatároztam, hogy nem említem Caramondóéknak a „puskás”-t. Talán olyan dolgokat is megtudhatok tőle a kalandorról, amiket az sohasem mondana el magáról. Most már csak azt az egyet kellett elérnem, hogy minél gyorsabban - percekben belül - eltűnjenek a helyszínről.

- Vissza kellene térniük a Sugar Babv Love-ra, vagy foglaltatni egy szobát a város valamelyik szállójában... Az ötödik kerületben nagyon jó, színvonalas helyek is vannak. No, mit szólnak hozzá? Nyugodtan elvihetik a kocsimat, de induljanak minél előbb, mert ezek itt - körbemutattam a Remington csövével - lehet, hogy csak az előőrshöz tartoztak.

- Már két hete lefoglaltattam egy lakosztályt Miss de Morney nevére az Astorban

- jegyezte meg Caramondó -, de attól tartok, nekem most nem lenne szabad odamennem, és az lesz a legokosabb, ha a jachtomtól is távol tartom magam, hm... Azt, hogy a Roxolánra jöttem, csak egy-két bizalmas emberem tudhatta, hm...

- Gyorsan cserélje le őket! Van hová mennie? Vigyázzon, ez a város nem a legbarátságosabb hely - játszottam az aggódót.

- Vannak kapcsolataim - mondta a kalandor, aztán lenézett a hullákra, majd föl nézett a háztetőkre, az égre; belehunyorogott az ikernapok egyikébe, végül megállapodott rajtam a tekintete: - Szép ez a bolygó, ezredes; már most szerelmes vagyok belé - tette még hozzá, és sarkon fordult, hogy itt hagyjon minket. - Ne keressenek, majd én megtalálom magukat holnap délelőtt!

Ha nem kívántam volna olyan nagyon, hogy minél előbb tűnjön el, akkor biztosan meglepődve néztem volna a távolodó hátát.

- Nekem a hajóra kell mennem a holmiméit! - kiáltotta utána Miss de Morney. - Hogyan jutok majd be?

- Tudja a zsilip kódját, nem? - kérdezett vissza Caramondó, és már ott sem volt. Amikor napok múltán találkoztunk, már halálos ellenségek voltunk, de ezt akkor még egyikünk sem sejtette, én biztosan nem.

Caramondó eltűnt a sarkon, én meg odafordultam a nőhöz:

- Vannak fegyverek a jachton? - Ez volt az egyik kérdés, amit már régen

feltettem volna, ha nem jön közbe a lövöldözés.

Miss de Morney a fejét rázogatta.

- Semmi ilyet nem hoztunk magunkkal a kikötői hatóságok miatt. Egyetlen fegyver volt a Cukorbabán, de az most Roli oldalán lóg. Mindent, amire szükségünk lehet, a Roxolánon akartunk beszerezni... Így mondta Roli.

- Oké, visszaviszem a Sugar Babyre, utána meg elkocsikázunk az Astorba. De most várjon egy percet, ha kérhetném! Elindultam keresni egy feljáratot a raktár tetejére. Nem volt szerencsém, de a „puskás ember”-nek sem!

Fiatal srácnak tűnt, és holtan feküdt a tetőn, a mellvéd tövében. A halálára egyetlen logikus magyarázatot találtam: Wittgen ugyan kábítószugarat lőtt rá, de a HK MPM fedélzeti komputere a nagy távolság miatt koncentráltabb energiát küldött a célpontra, és annak nem bírta a szíve.

A fiú szívrohamot kapott, és görcsbe rándult testtel hevert a műanyag borítású raktártetőn. Egy standard sugárpuska hevert mellette, amelynek még lézeres célzóberendezése sem volt, a nadrágszíján egy hőlevédő dekódert viselt.

Elgondolkodva álltam a hulla fölött.

Valaki ki akarja csinálni Caramondót (ez egyáltalán nem meglepő!), de akkor miért küld rá nyolc amatőrt? Ez a srác itt előttem sose volt bérgyilkos.

Átkutattam a zsebeit, de semmivel sem lettem okosabb. Nem volt nála igazolvány, se tartózkodási engedély. A többieknél ugyan lehetett, de mit kezdjek egy hamuvá égett okmánnyal, ami úgyis hamis.

Lenéztem az utcára. Miss de Morney a kezével árnyékolva a napok fényét engem nézett.

- Talált valamit, Brett?

Furcsának tűnt, hogy a keresztnevemre szólít. Nem válaszoltam. A szakács is kijött a kocsma főbejáratán, és a kezét törölgette egy makulátlanul fehér rongyban. Odaállt a nő mellé, és ő is felnézett.

- Hozd vissza a csészét, Brett!

Nini, a szakács megunta az életét?!

Négy különös ember ült körül az alacsony lakkozott asztalkát. Hárman közülük az egyik oldalon ültek, a negyedik velük szemben, háttal a homályos helyiség bejáratának. Az egymagában üldögélővel szemben elhelyezkedő férfi mellett egy-egy japán nő kuporgott a hímzett párnákon, és szótlanul teáztak, akár a többiek. A nők illemtudóak voltak, nagyon csinosak és fölöttébb veszélyesek. Egy-egy mesterien kidolgozott, díszes markolatú japán kard feküdt mellettük a színes mintázatú szőnyegen, és ezekkel a fegyverekkel sokkal gyorsabban öltek meg egy embert, minthogy az előránthatta volna bármilyen típusú csúcsszuper lézerpisztolyát.

A nők között egy alacsony, de meglepően erős izomzatú mongol férő ült. Csak ágyékkötőt viselt, ami különösen hatott a nők tucatnyi színben pompázó selyemkimonója mellett. A mongol meztelen felsőtestén és tar fején furcsán csillogott a helyiséget megvilágító olajmécsesek fénye - a szobában egyetlen modern és a csillagközi császárkorra jellemző bútor sem látszott.

A mongolnak, akit a szakmája egyik legjobbjának tartottak, senki sem ismerte a valódi nevét - egyszerűen Skorpióként emlegették, és mozgalmas élete során méltán nyerte el a „gyilkolás arisztokratája” megtisztelő címét. Csak ősrégi szűrő- vagy vágófegyvereket használt, esetleg a testét, tehát örült volt. Am zseniális is egyben, s e két szélsőséges véglet között gyakran összemosódnak a határok.

A furcsa trióval szemben ülő férfi sem volt hétköznapi jelenség. Közel egy évezreddel ezelőtti divatnak megfelelő módon öltözködött; kócsagtollas kalapja az asztalon hevert. Ennek a férfinak már modern energiafegyver lógott az oldalán - tompán csillogott a mécsesek pislákoló fényénél. Ezt a lézerfegyvert lehetett az egyetlen korrú tárgynak tekinteni a szobában és az egész házban, amely Moscow valamelyik jobbik kerületében állt. A négy ember lassú mozdulatokkal itta a DDL által mutálódott teát. A férfiak csöndesen beszélgettek - a két japán nő már évek óta csak kérdésekre szokott válaszolni.

A társalgás japánul folyt, és ha kémsugarakkal figyelik a házat, akkor sem értettek volna belőle semmit: a galaxis ezen távoli szögletében még a csillagközi fordítógépek is értetlenül bambulnának erre az ősi földi nyelvre.

- Mikor érkezett? - kérdezte a kócsagtollas a mongoltól.
 Az halk koppanással tette le a leheletvékony porcelánból készült csészéjét.
 - Három hete várok magára - felelte a mongol. - Végtelen örömmre szolgál, hogy végre ide ette a fene. Hol volt eddig?
 - Gondjaim voltak - válaszolta a kócsagtollas.
 - A nő? - kérdezte a mongol.
 - Az is megérkezett, az Astorban szállt meg.
 - Feltett szándéka, hogy megöli? - firtatta a mongol.
 - Még nem tudom; lehet, hogy muszáj lesz likvidálni, de előbb meg kell várnunk, hogy az úrkalóztól kicsalja az aranyat... Apropos, likvidálás: honnan a fenéből szedte elő ezeket a kripliket, akik ma délelőtt a kocsmánál próbáltak bérgyilkosokat alakítani? Komoly erőfeszítésembe került, hogy meg ne szakadjak a röhögéstől! Azt hittem, tovább fog tartani, de a testőr ezredes öt perc alatt elintézte mindet, és még a harcászati számítógépét sem használta hozzá. Hol talált rá ezekre a szerencsétlen balekokra, valami kozmokeresztény kolostorban?
 - Tehát sikerült az „előadás”?
 - Annyira rosszak voltak, mint a „New York Times” ünnepi számai. Komolyan félttem, hogy Shaw már gyanakodni kezd, és rájön, előre megrendezett színjáték az egész, csak egy „műbalhé”, semmi több.
 - Maga mondta, hogy amatőrök legyenek, nem? Egyébként a lányok szedték össze őket, ma délelőtt... Elárulja végre, mi volt ezzel a műsorral a tulajdonképpeni célja? - tudakolta a mongol.
 A titokzatos férfi a csészéjében lötykölődő aranysárga italt nézte, mintha benne úszkálna a magyarázat.
 - Ühüm... Válasszuk ketté a dolgokat, Skorpió barátom! Az egyik oldalon áll Veronica de Morney és a császári testőrök, meg az akis ütőképes csapat, amit minden bizonnyal összeszednek majd az elkövetkező három nap alatt... A másik oldalon mi állunk, így négyen, és nekünk van a legegyszerűbb feladatunk a világon: horribile dictu, azt várjuk, hogy a másik csapat megszerezze az aranyat. Engem nem érdekel, hogy a nő kinyírja-e Rolonadot vagy sem. Engem csak az arany érdekel. Ha Veronica megkapja a váltságdíjat, mi szépen meglépünk vele, a többi abszolút lényegtelen... Hogy miért volt szükség a Roxoláni Gyöngyszem előtti színjátékra? Ez olyan világos, mint a két nap a fejünk felett! Nekem szerveznem kell a magam akcióit, és ennek okán nem ülhetek mindig a nő szoknyája mellett, különben is, jó ha a magamfajta ember távol tartja magát egy olyan figurától, mint Brett Shaw... Teremtettem egy olyan szituációt, amely után majd senkinek sem tűnik fel, milyen okoknál fogva maradok a háttérben. Mindenki azt hiszi, azért bujkálok, mert nyomomban a galaxis összes fejvadasza; a végén még sajnálni is fognak, menten megszakad a hálától duzzadó szívem.
 Caramondó felnevetett - nyilván csak ő lehetett a mongol vendége ezen a Moscow-beli késő délutánon.
 Skorpió elgondolkodva simogatta tar fejét.
 - Szerintem óriási hiba volt belekeverni a praetorianusokat. Maga beígéri nekik az aranyat fizetség gyanánt, holott a szállítmányt teljes egészén...
 - Skorpió, maga semmit sem ért! - vágott közbe a kalandor, és széles mosollyal az arcán tette le a csészét. - Tanulja meg, hogy a legnagyobb művészet a manipuláció művészete. Ha ezt tökéletesen alkalmazza, akkor senkit sem kell például leszúrnia... leszúrja az saját magát! Brett Shaw-ra azért van szükségem, mert ő az egyetlen ember ezen a bolygón, aki képes arra, hogy elemeljen, elvegyen, elraboljon egy tonna aranyat akár az atyaúristentől is, csak meg kell teremteni a megfelelő belső motivációit... Ott van ez a patakozó könnyektől megszédült gyönyörűség, és higgye el, csak miatta meg fogja ezt tenni, és mire észbe kap, már annyira belekeveredik ebbe az ügybe, hogy képtelen lesz visszatáncolni, és magával rántja Paul Wittgent is. Veronica akarva-akaratlanul elszédíti majd Shaw-t, aki szerintem olyan szerelmes lesz belé, hogy szem nem marad szárazon, és eljő a végső pillanat: az ezredes egyáltalán nem fogja érdekelni az arany... a nő életéért fog harcolni. És a nő életének tudja mi az ára, kedves Skorpióm?
 - Az aranyszállítmány.
 - Jár önnek egy piros pont.
 A bérgyilkos sokáig hallgatott, majd meggyújtott egy füstölőt. Tekintete a mesterkalandorét kereste.
 - Jó lesz vigyázni, Rolien, mert a Roxolánon nem sokáig marad életben az, aki megpróbál hülyét csinálni Shaw ezredesből. Az elmúlt hónapokban állítólag voltak

itt pár százan, akik megpróbálkoztak ezzel, de mára már mindezek beleférnek egy közepes nagyságú kolombáriumba... és egyszerre mindannyian. Ezenkívül lenne egy másik problémám is. Ha maga arra számít, hogy Shaw majd a védőszárnyai alá vonja Miss de Morneyt, és továbbra is főnntartja azt az igényét, hogy a végén raboljam el a holomodelt, akkor óhatatlanul bekövetkezik az a szituáció, hogy konfliktusba keveredem az ezredessel. Ezt meg jó lenne elkerülni.

- Őlje meg Shaw-t is, kedves barátom, vagy talán alkalmatlannak tartja magát erre a feladatra? - kérdezte némi gúnnyal a hangjában Caramondó és megvillant a tubákosszelencéje.

Skorpió határozottan megrázta a fejét.

- Rolien, szerintem magának erős fogalomzavara van, én ugyanis mongol vagyok és nem „mongoloid idióta"! Shaw ezredes „feketecsuklyás" praetorianus rohamgárdista, aki alkalomadtán úgy szokott fölbukkanni Moscow-ban, mint a halál megvadult angyala. A másik örült pedig a társa, Paul Wittgen százados. Ennek a városnak az a szerencséje, hogy ez utóbbi az ideje nagy részét csak a vérbárával vívott sakkpartikkal üti el, de amikor befejez egy játszmát, idelent frankón bezárnak az üzletek. Maga csak most érkezett, és például nem tudhat arról, hogy a múlt hét szombat éjszakáján közel ezer ember menekült el az első kerületből, holott csak annyi történt, hogy Wittgen leült valahol pókereezni... és vesztett! Ez a két ember egyszerűen elpusztíthatatlan. Termonukleáris töltetekkel az övükön járnak-kelnek a városban, és tízezer fényéves körzetben nincs olyan energiafegyver, ami átlőhetné a pajzsukat... De ha mégis akadna egy olyan szerencsés, akinek sikerülne hidegre tenni őket, akkor ezzel a bolygó halálos ítéletét írná alá, hiszen a pletyka szerint Shaw, amolyan szevasz, mi van veled, öreg? viszonyban van a Galaktikus Birodalom Császárával, és ha valami „csúnya" történik vele a Roxolánon, akkor huszonnégy standardórán belül megérkeznek ide a praetorianusok, és amit azok csinálnak a bolygóval meg a lakossággal, ahhoz képest az Apokalipszis csak a „Maci Laci" legújabb kalandjai!

- Befejezte? - kérdezte kurtán a kettős játékot űző mesterkalandor, és feltápáskodott a párnáról. - Ne visítson itt nekem, mint egy vénasszony, akitől elrabolták az elektromos mankóját! Amikor eljön az ideje, meghatározom a célpontokat, és maguk gyilkolni fognak, mert ezért kapják tőlem a fizetségüket, világos? Most elmegyek, és körülnézek a városban. Akar még mondani valamit?

- Csak emlékeztetni szeretném valamire - mondta Skorpió, és a jobb keze nyitott tenyerét fölmutatta Caramondónak. Széttárta az ujjait.

- Minden ujjam egymilliót jelent, Mr. Rolien!

- Ne féljen, megkapja az ötmillióját, ha végeztünk - morogta a kalandor, és fölkapta a kalapját. Nagy műgonddal a fejére igazította. Menni készült.

- Szeretném figyelmeztetni valamire - mondta Caramondó hátának Skorpió, mire a kalandor megtorpant. Gúnyosan mosolyogva fordult vissza. - Ezek a nők itt mellettem nem csak a szeretőim és munkatársaim, hanem a szakmai alázattal vegyes tiszteletem tárgyai is - folytatta a mongol. - Fantasztikusan nagy művészei egy régen feledésbe merült japán harcművészetnek, amit nindzsucu néven ismertek a beavatottak. Nem használnak modern technológiát, így nem gyanúsak a passzív üzemmódban álló harcászati rendszerek számára, kvázi bárkit könnyen és gyanútlanul képesek megközelíteni, és ha „kardtávolságon" belülre érnek, annak befellegzett... Nem ajánlom magának, hogy próbálja becsapni, mert Mariko és Fudzsiko bármikor odalopódzhat az ágyához, amikor alszik

A mongol kivett egy ismeretlen roxoláni gyümölcsöt az asztalon álló kosárból, és felhajította a levegőbe.

Villámgyorsan csillant a katanák pengéje: mielőtt az öklömnyi gyümölcs a szőnyegre hullott volna, a nők négyrét szelték, a szabályos darabkák szétgurultak a szőnyegen. Mire a mesterkalandor felnézett, a nők már visszaereszkedtek a párnákra, és az ezüstösen csillogó pengék a lakkozott tokjukban nyugodtak. Pillanatok alatt játszódott le az egész.

Caramondó gúnyosan tapsolt.

- Itt helyben össze csinálom magamat, Skorpió barátom. A lányok nagyon ügyesek, de ilyet már ezernyi holofilmbe láthattunk, én meg semmit sem utálok jobban, mint az unalomig ismert hatásvadász elemeket. Törekedjünk az „eredetiségre"! Van valami fölösleges szolgálója, akin demonstrálhatnék valamit?

Skorpió összeszűkült szemmel nézett rá, majd így felelt:

- Tegnap vettem egy lányt az emberpiacon, de semmit sem ér, mert összetört egy kínai tálat. Megfelel?

- Hívja be!

Skorpió kiáltott, és kisvártatva az egyik oldalajtón beszaladt az említett lány. Emberi lény volt, és alig lehetett több tizenöt évesnél. Citromsárga tunikát viselt és barna bőrsarut. Rémülten pislogott a mongolra – biztosan arra gondolt, hogy eljött a büntetés ideje a ma reggeli apró malőr miatt.

– Forduljon felém, angyalom! – szólította meg standard-angolul Caramondó, és rámosolygott leendő áldozatára. – Hogy hívják, kegyedet?

– Susanne, uram.

– Gyönyörű neve van, Susanne. Kérem, álljon kissé terpeszbe, és feszítse meg az izmait, félelemre nincs oka! Nézzen rám, és mosolyogjon, úgy... úgy...

A lány engedelmeskedett, Caramondó előhúzta az MMX ART of LASER-t.

Susanne-nak rémület villant a szemében, de a kalandor csak nevetett:

– Mosolyogjon! – ismételte, és beállított egy funkciót a szuperfegyveren.

A fiatal szolgálólány kényszeredetten mosolygott, és a következő pillanatban Caramondó rálőtt: narancssárga koncentrikus körök csaptak ki az MMX-ből, és olyan hang hallatszott, mint amikor kettétépnek egy kartonlapot.

Látszólag semmi különös nem történt a lánnyal, továbbra is ott állt, arcán azzal a furcsa Mona-Lisa mosollyal; teljesen mozdulatlan volt, mintha megmerevedett volna. Caramondó eltette a fegyverét.

– Erre van úgy oda? – csücsörítette a bérgyilkos. – Azt hittem, a híres MMX ennél érdekesebbeket tud produkálni. Én pusztá kézzel is csinállok magának izommetrikus görcsöt.

Caramondó meg sem hallotta. Lassú léptekkel közelítette meg a mereven álló Susanne-t.

– Ismeri a szentírást? – kérdezte Skorpiótól. – Melyiket?

– Hogyhogy melyiket?! Csak egyetlen szentírás létezik, kedves barátom, és azt Bibliának hívják

– Akkor én legalább nyolc Bibliát ismerek, és abból hármat biztos, hogy nem ember írt.

Caramondó közben, mint valami műalkotást, úgy járta körbe az arcára fagyott mosollyal álló lányt. Végül megállt előtte, és óvatosan kinyúlt egy rakoncátlan hajtincs után.

– Ismeri Lót feleségének a történetét? – kérdezte a mongoltól, és letörte a hajtincset Susanne homloka elől. Skorpió tátott szájjal bámulta. A japán nők kezében félúton megállt a teáscsésze.

– Kővé vált – suttogta a bérgyilkos.

Caramondó összemorzsolta a lány hajfürtjét, és a finom port kifújta a tenyeréből.

– Ha egy bolygón belélegezhető a légkör és fülledt az éjszaka, mindig nyitott ablak mellett alszom. Én meg arra szeretném mód felett figyelmeztetni, hogyha a szeretői megjelennek az ablakomban, abban a minutumban, ahogy átlépnek a párkányon, cukorbabává változnak. Maga meg nyalogathatja őket ítéletnapig, élvezni nem fognak többé, a gyönyörtől „olvadozni” annál inkább, vakarimasz ka?

– közölte Caramondó, és végszóra meglökte az egykori Susanne-t. A kővé vált lány merev testtel dőlt hátra, és ezernyi apró darabban tört össze a szőnyegen. – Szóljon a nindzsáinak, hogy szedegessék össze a csajt!

Caramondó lekapta a kalapját, pukedlizett, aztán köszönés nélkül kihátrált a szobából.

Hiba lett volna zöldfülű amatőrnek nézni...

Miss de Morneyt előbb visszavittem a Sugar Baby Love-hoz, s azt követően elszáguлдottam vele az Astorba. A szálloda üvegből, krómból és ezüsből épült; mintha kicsinyített mása lett volna a sydneyi operaháznak – kérem, képzeljék el maguknak!

A nő csak egy utazótáskát hozott el a hajóról – nyilván az összes ruhája materializált rendszerű lehetett –, és az Astor felé haladva „visszacsinálta magát” a kocsim hátsó ülésén. A visszapillantóból az „igazi” Veronica de Morney mosolygott rám. Furcsa, de alig beszélgettünk az út alatt; már megint feszültnek tűnt. Alig ismertem másfél órája, de nem először éreztem ezt vele kapcsolatban.

Az Astor halljában úgy ugráltak körülötte, mintha a császár egyik lánya lenne, és az isten se tudja honnan, de pillanatok alatt ott termett vagy kéttucatnyi fotóriporter. Azonnal eljátszottam, hogy én vagyok a testőre – ezt mindketten élvezték –, két paparazzinak be is tört az orra,

A lakosztálya a harmincadik szinten volt. Mielőtt beszállt volna a

gravitronliftbe, egy pillanatig kettesben maradtunk, és csináltam egy hülyeséget.

- Caramondó most kénytelen felszívódni. Nem fog hiányozni? - firtattam.

- Legalább egy kicsit pihenek, ebben a városban meglehetősen fárasztó dolgok történnek. Rolit nem kell féltenie, ezredes.

- Érdekes, pár perccel ezelőtt még Brett voltam. Ne haragudjon, hogy ezt mondom, de maguk ketten „abszolút” nem illenek össze.

- Maga meg azért ne haragudjon, ha a tudomására hozom, hogy ehhez semmi köze!

- Még ma este felhívom, addigra lesznek ötleteim is - mondtam, és faképnél hagytam.

- Köszönöm, hogy segít! - kiáltotta utánam, de mire visszafordultam, már belépett a liftbe.

Még a kocsiban adott egy anyagot Cross Rolonadról, hogy később nézzem meg.

Leültem a számítógép elé, és szántam rá húsz percet, de utána úgy kiakadtam, hogy sorban kellett elszívnom a cigarettákat.

Rolonad vérengző vadállat volt, és ez még „enyhe” kifejezés! A jól dokumentált anyag a kalóz legemlékezetesebb akciót örököltette meg. Cross Rolonad az utóbbi tíz évben - főleg miután Martin alvezére lett - csak nagyléptékű, igazán volumenés bulikban vett részt, amelyekben a hadserege gyilkolt és nem ő. Ám előtte még ő volt az, aki lenyomta a tűzgombot, és válogatás nélkül pusztított el élő és holt erőt, ártatlan nőket, gyermekeket... Az anyagból az is kiderült, hogy laza rokoni kötelék fűzte a vérbárához, számomra meg eljött annak az ideje, hogy végre elgondolkozzak azon: császári parancs ide vagy oda, mi a bűdös francot keresünk mi Wittgennel ezen a szemét bolygón, szemetebbnél szemetebb emberek és humanoidok között, akikkel majd díszegyenruhába bújva, széles vigyorral az arcunkon kell paroláznunk pár nap múlva a bálteremben.

Mérgesen kapcsoltam ki a gépet, és zsebre vágtam. A holoképernyő szétfoszlott az asztallap fölött, és kimentem a márvány-műanyag erkélyre friss levegőt szívni.

Wittgen százados háziköntösben és mezítelen lábakkal feküdt az alig mellmagasságban húzódó és kéttenyérszerű széles erkélykorlát tetején. Az ujjait összefonta a tarkója alatt, és rezzenéstelen szemmel meredt az égre. A bal felén egy pár papucs és a HK MPM, amit még délelőtt támaszthatott oda, miután kilőtte a „puskás ember”-t. Tőle jobbra százötven méteres mélység, amely miatt még egy kötél táncos sem érezhetné magát biztonsággal. Wittgent egyáltalán nem érdekelt, hogy életveszélyben van. Az a fajta katona volt, aki ha lezuhan valahonnan, mindig fönnakad valamin. Harmincéves volt, és az a típus, akivel a nők akkor is lefeksznek, ha előtte köszönés helyett felpofozza őket.

- Megmondanád, hogy mi a francot csinálsz ott? - tudakoltam.

- Merengek a felhőkre, talán elkergeti őket a szél, és akkor megláthatom majd saját magam aranytrónuson ülve...

- Kicsit szerényebben, százados! - förmedtem rá Rolonad miatt. - Van nálam egy anyag. Jó lenne, ha szánna rá pár percet.

- Majd szánok rá pár percet.

Wittgen ismerte a délelőtti történéseit, mert mindenről pontosan beszámoltam neki. Kapásból az volt a véleménye, hogy Veronica de Morney és Caramondó úgy hülyék, ahogy vannak. Ezután ment ki az erkélyre, hogy felfeküdjön az aranyozott korlát tetejére, én inkább a Rolonadról szóló anyagot választottam.

Nekitámaszkodtam a korlátnak, és elgondolkodva néztem a várost. Halk moraj söpört végig Moscov felett, és a hanghullám visszaverődött a kastély mögötti kilométeres sziklafalról. Elnéztem az úrkikötő irányába: egy gigantikus méretű, pókhöz hasonló teherhajó ült százméteres ikerlángcsóváin, és kezdte meg mérhetetlenül lassú ereszkedését a sötétkék műbeton felett. A központi vonósugár vörös lézerefénye pányvaként tapadt a testére, és vezette lefelé a lángoszlopok alatt villogó zöld kereszttek irányába. Megkezdődött az utolsó, legvégső fázis, és az átható dörej sok ezernyi furcsa tollazatú madarat és bőrszárnyú emlőst riasztott fel a lépcsőzetesen elnyúló város színes háztetőiről.

- Jönnek az első vendégek - jegyeztem meg gúnyosan, és a mélybe pöcköltem a filterig égett cigimet.

- Teherhajóval? - kérdezte Wittgen, aki oda sem nézett; nyilván a hangjukról is felismerte az úrhajótípusokat.

- Lesz itt egy-két „terhes” vendég... Most mi legyen, bevállaljuk ezt a bulit?

- Húzás, húzás... Még gondolkodom rajta - felelte Wittgen, és elhallgatott.

Ennyi nekem korántsem elég, de ismertem a századost, mint a rossz pénzt; évek óta volt a közvetlen beosztottam a Praetorianus Gárdánál, és harci párom a

Különleges Űrszolgálatnál - ismertem már a gondolatait. Bárkivel szívesen fogadtam volna, hogy pillanatokon belül ásítani fog, és azt mondja, „oké”...

- Oké - ásította Wittgen -, csináljuk, de megmondom neked őszintén, hogy én kizárólag csak az aranyért csinálom. Jó lenne, ha te sem kevernél bele személyes emóciókat. Ha ilyet látok rajtad, azonnal kiszállok a buliból!

- Miről beszélsz? - értetlenkedtem.

- A holomodelről... Roppant módon örülnék neki, ha Veronica de Morney nem hullana a karodba. Ez a „bőr” most üzlettárs legyen, és ne próbálj aktív részesévé válni az ő személyes bosszúhadjáratának! Tudod, semmi sem veszélyesebb, mint a „bosszúálló nő”, ráadásul ez a bula olyan jól néz ki, hogy menten leszédülök Cavallier fórumára. Egy rohamosztagosnak ne legyenek érzelmei!

- Na, álljunk meg, apukám! Te beszélsz? Ha a Roxolánon egy nap nem harminchat órából állna, akkor naponta nem lehetne harminchat új nő! Kellene már neked egy standard bula, aki alkalomadtán jól gatyába rázna!

Wittgen mindkét kezét kinyújtotta felém, és vékony hangon kezdett nyöszörögni:

- Ó, Paul drágám... hol voltál az éjszaka, és „nini”, miért véres a dzsekid? Felröhögtünk, aztán hosszan hallgattunk. Kisvártatva Wittgen volt az, aki megtörte a csendet.

- Tudod, mi az a tornádó? Amíg nem szabályozták az időjárást, voltak ilyenek a Földön.

- Tudom - feleltem.

- A szőke nők olyanok, mint a tornádó: eleinte mindig melegek és nedvesek, de később viszik a gravomobilod meg a házad!

Paul Wittgenben egy filozófus veszett el; vagy „meg”? Elfordultam a várostól, és töprengve néztem fel a kastély csúcsaira, mintha ott válaszokat láthatnék... Irdatlan magasságban bádogosok dolgoztak az archaikus építmény egekbe szökkenő tetőzetén. Ennek a mesterségnek az utolsó képvi. selői vagy ötszáz éve „kihaltak” már a Földön, és akik most odafönt ját. szottak az életükkel, hogy aranylemezekkel fedjék le a tornyokat, a vérbáró megrendelésére utaztak ide, valamilyen istentelenül messze keringő Phosta nevű bolygó telepeskolóniájáról. Arra gondoltam, hogyha újrakezdhetném az életemet, sokkal szívesebben élnék, dolgoznék közöttük, minthogy végigharcoljam az egész univerzumot...

A komom jelzője csipogni kezdett.

- Shaw vagyok!

A képernyőn a vérbáró egyik titkára látszott. - A méltóságos báró úr a bálterembe hívja!

Azonnal indultam.

3.

A két fiatal nőt a bokájuknál fogva tartotta béklyóban az alig kétméteres ezüstlánc. Össze voltak láncolva, így legalább nem menekülhettek el egymás elől... A kezükben egy-egy megcsomózott végű, vastag kötelet tartottak, azzal csapkodták egymást; ügyesen csinálták A vérbáró gladiátormesterének a felhajtói valahol az űrkikötő környékén szedhették fel őket, hogy alig egyhetes „kiképzés” után, majd a díszes vendégereg szórakoztatására legyenek az estély exkluzív és zártkörű szakaszában. Olyan olcsó kis kurvák lehettek, akik sok pénzért bármire kaphatók. Csapkodták a kótéllal egymás bikinis testét, és nevetgéltek, még az sem lehetetlen, hogy barátnők voltak, pedig három nap múlva az egyikük meghal majd, és a másik lesz a gyilkosa. Az estélyen már anyaszült meztelenek lesznek, és kótél helyett olyan korbács lesz a kezükben, amelyen vasszögek súlyosodnak majd. Amikor az egyikük nem bírja már tovább és véres, szétroncsolt keblekkel a márványpadlóra zuhan (kótélező volt az intim részekre ütni!), akkor a másik úgy öli meg, hogy megbecsteleníti a korbácsa csillagtüskés végével. Aki győz, egy életre dúsgazdag lesz... Nem túloztam, amikor azt mondtam Veronica de Morneynek, hogy az estély hivatalos része után következő zártkörű program minden lesz, csak nem „babazsúr”. Arról ne is beszéljünk, hogy amit a gladiátornők fognak csinálni egymással, jóformán semmiség ahhoz képest, ami utána következik.

A vérbáró a bálterem kellős közepén állt, és a számtalan gyakorlatozót nézte; folytak a versenyelek próbái. Andrei Cavallier, a Roxolán és a kozmosz ezen szeletkéjének legfőbb ura elégedettnek tűnt.

Meghatározhatatlan korú, pipaszár vékony, feltűnően magas férfi volt, akinek a karcsúságát még jobban kiemelte bíborszegélyű, éjfékete öltönye. Különcnek

tartották, mert aranykeretes szemüveget hordott, holott bármilyen látászavar már ismeretlen tünet volt háromszáz évvel ezelőtt is. A szemüvegben nulldioptriás műlencse csillogott; Cavallier a saját bevallása szerint azért viselte, mert állítólag „hangulata van”. Hát őszintén szólva... na hagyjuk!

A százezer talléros, Földön készült öltönyhöz rózsaszínű inget hordott egy brutális nyakkendővel. A körmeit és ajkai a legújabb divat szerint kékre festette.

Azonnal felfedeztem, ahogy beléptem a hatalmas kétszárnyú ajtón (a kastélyban minden belsőépítészeti műremek archaikus volt), és megkerülve két humanoid gladiátort, elindultam felé. A vérbáró testőre most kilépett oldalra, hogy folyamatosan szemmel tarthasson. Aki ezt a könnyed lépést tette, élő legendának számított a galaxisban: ő volt Szlobodan Djokics!

Negyvenhat évvel ezelőtt született a Földön, valami Balkánnak nevezett, minden bizonnyal félelmetes helyen, és a legnagyobbakra jellemző módon semmi különös sem látszott rajta. Annyira hétköznapi és jelentéktelennek tűnt, hogy akkor is percekig keresgélne az ember, ha piros bohócsipkával a fején, egymagában álldogálna egy üres műjégpálya közepén. Kopott szürke zakója és borvörös nadragja olyan egyszerűnek látszott, mint a sugárpisztolyai, amelyek dísztelen bőrtokokban mindig ott lógtak a két csípőjén. Igen ám, de azokkal a standard fegyverekkel ez az ember a légyfingot is felgyújtotta ötven lépés távolságról, és ehhez nem használt komputeres célravezetést, még csak nem is célzott! Ez a szerb származású férfi – akit tizenkét évesen kitiltottak a Földről – minden idők legnagyobb mesterlövész-testőre volt, akit hátukon hordtak a bolygók és körülölelt a kozmikus tér végtelen éjsötétje. Ha a Császárság mesterlövészeinek létezett olyan istene, akihez rövid fohászt illetett intézni célzás közben, akkor ez a sötét szemű, halk szavú, összes halántékú férfi volt az.

– Á, ezredes! – köszöntött Cavallier. – Föltétlenül beszélnem kell önnel. Hallom ám az embereimtől, hogy ma délelőtt volt odalent egy kis parádé. Hány hullá lett?

– Nyolc, méltóságos uram – válaszoltam.

– Az ön szintjén ez már szórakozás, nem gondolja?

– Azt azért nem.

– Ha én tudnék lőni, akkor biztosan sportot csinálnék belőle, vagy legalábbis ilyen szórakoztató dolgokra törekednék, hogy a halottak száma legyen mondjuk „primszám” – nevetett a saját tréfáján Cavallier, és aláírt valami lapot, amivel egy apród szaladt oda. Visszafordult felém. – Persze, nem erről akarok önnel szót váltani, de mielőtt rátérnék a lényegre, hadd szúrjak közbe egy kérdést: mi a helyzet a rohamosztagosaimmal?

– Mikor óhajta az első bemutatót méltóságod? – kérdeztem vissza szinte abban a pillanatban. Ezt nem sokan merték volna megtenni a Roxolánon, talán egyedül Djokics, de a legenda szerint ő egyáltalán nem szokott kérdéseket feltenni.

– Hamarosan lesz erre mód; valójában ebből az ügyből kifolyólag hívtam. De ezt ne itt beszéljük meg! Menjünk a lakosztályomba, ez meglehetősen bizalmas ügy! Mi a fenét akarhat?

Lassan elindultunk kifelé, én meg arra gondoltam, mit mondjak neki, ha arra nézve kér tőlem tanácsot, hogyan raboljon el egy aranyszállítmányt? Akkor sírjak-e vagy nevessek?

A lakosztály a kastély másik szárnyában helyezkedett el, és akkora lehetett, mint egy baseball-stadion! De az sem kizárt, hogy nagyobb! A lenyűgöző méretű termet műkincsekkel pakolták tele. Hihetetlenül drága, egyértelműen milliókba kerülő festmények sorakoztak körbe a falakon, és a rajtuk látható érdekes alakok már évszázadok óta azzal a megfakult pofával néztek le a hasonlóan ódon ébenfa bútorokra, amelyek lomha, tohonya szörnyetegek módjára terpeszkedtek az egymásra dobált perzsa, indiai és mit tudom én, hogy még milyen szőnyegeken. A kastélynak ez volt az a helyisége, ahol még én sem mertem a padlóra köpni.

Ahogy beléptünk az ajtón, azonnal megakadt a szemem egy fiatal lányon; eddig még sohasem láttam. Festőállvány előtt dolgozott, minden bizonnyal Cavallier egyik restaurátora lehetett. A kép, amelyen „makettkodott”, számomra abszolút jelentéktelennek tűnt, nem úgy a lány. Szerintem nem lehetett több húszévesnél. Fiúsan rövid frizurát hordott, és térdig érő zárt, fehér köpeny próbált szétfeszülni asszonyiasan telt keble előtt. Felnézett, és elmosolyodott, parányi brillek csillogtak a fülében. Visszavigyorogtam a csinos nőre.

– Danica, megtenné nekünk azt a szívességet, hogy magunkra hagy minket? – kérdezte tőle Cavallier, aki meglepően udvariasnak tűnt.

A lány letette az ecsetet, és megtörölte a kezét. Szó nélkül kiment, hosszan néztem a ringó csípőjét. Csak napok múlva tudtam meg, hogy a csaj kicsoda is valójában: le is esett az állam rögvest!

Cavallier a terepasztal nagyságú íróasztalához invitált, és beült mögé. Helyet foglaltam egy olyan karosszékből, amelynek csak egy bátor muzeológus merne volna meghatározni a pontos életkorát, és kényelembe helyeztem magam. Djokics behúzódott a közeli sarokba, és olyan misztikus mozdulatlanlanságba merevedett, mint valami évezredekkel ezelőtt istenített fáraó szarkofágja.

Kérdőn néztem a bolygó urára.

- Két dologról lenne szó - kezdte Cavallier -, hamarosan meglehetősen furcsa figurák fognak megjelenni a városban. Azoknak az embereknek a sleppjéről beszélek, akik napokon belül tiszteletüket teszik majd a kastélyban, hogy velem együtt ünnepeljék a dinasztiaim megalapításának ötszázadik évfordulóját. A következőre szeretném megkérni, mint Őfelsége IV. von Anstetten császár praetorianus ezredesét, és szerény kérésemre ide küldött katonai szakértőjét, miszerint holnap 18.00-tóli a következő utasításomig vegye át a croll rohamosztatok parancsnokságát.

- Vállalom! - vágtam rá azonnal. - A feladatunk a rend fenntartása lenne az ünnepségek ideje alatt? - kérdeztem rá pontosítás végett.

- Részben - felelte kurtán a vérbáró. - Van itt egy másik, talán még ennél is fontosabb dolog, de mielőtt erre rátérnék, azt javaslom, igyunk egy pohár tokajit! Szereti?

- Ittam már ilyet a császári udvarban. Aszúval kínál, vagy szamorodnival?

Borral kínál? Mit akarhat ez tőlem?

Cavallier felnevetett, és megérintett valami láthatatlan gombot az asztallapon

- Látom, ön szakértő! Csak aszút iszom.

Kitárult az az ajtó, amin az imént jöttünk be, és besasszézott a sárga-fekete ruhás apród. Odament a díszesen faragott tálalóhoz, és máris hozta a kristálykancsóban aranylóbort, a hozzá mellékelten hasonlóan művészi kidolgozású poharakkal együtt. Semmire sem kellett utasítani, nyilván tudta, mi a dolga, ha egy bizonyos jelet kap.

A daráznak öltözött apród kitöltötte a bort, majd ugyanolyan hangtalanul távozott, mint ahogy bejött. A jelenet kísértetiesen emlékeztetett a pantomimra. A hatalmas ajtó bezárult a fiatal fiú mögött.

- Nyugodtan megízlelheti a bort, ezredes - krákolta a vérbáró -, az egész kastélyban molekuláris mérgekkódoló figyeli az ételeket, italokat. A rendszert a „Galactic B. Consulting” szakemberei építették ki két évvel ezelőtt. Nagyon megbízható társaság.

- Tudom, méltóságos uram, a császári úrkastély biztonságvédelmi berendezéseit is ők szerelték fel... - Belenyaltam a tokajiba, fantasztikus íz fűszerezte a szájpaddlástomat.

Ami viszont a következő pillanatokban történt, még akkor sem fogom elfelejteni, ha olyan szenilis vén hülye leszek, aki még a saját családtagjait sem ismeri fel.

Djokics úgy mozdult ki a sarokból, mint valami vadászni készülő ragadozó titokzatos árnyéka. Tett felénk három lépést, és lassan előhúzta az egyik sugárpisztolyát. Vele szemben ültem, és fogalmam sem volt, hogy a szerb mire készül. Djokics még kettőt lépett előre, aztán egy követhetetlenül gyors mozdulattal „rálőtt” a negyven-ötven lépésnyire álló ajtóra. Egyáltalán nem célzott! Vércsevijjogáshoz hasonló hang hallatszott, és a vakítóan vörös, tűvékonyságú lézersugár átsuhant az ódon ajtó kulcslyuknak hívott parányi nyílásán!

Az ajtó túlfeléről idáig hallottuk az elfojtott sikolyt, majd a test zuhanásának tompa puffanását. Djokics megpörgette a pisztolyát, és visszacsapta a tokába, aztán olyat tett, amit hetente csak kétszer, megszólalt:

- Méltóságod apródja túl kíváncsi természetű ember volt!

Azt hittem, beszarak!

Nem vagyok egy munkanélküli dokkmunkás a roxoláni ürrepülőtérről, katonai pályafutásom során láttam már sok furcsa, megmagyarázhatatlan dolgot, de ez túltett mindenén! Ennek az embernek nem volt aktivizálva semmilyen infravörös rendszere, és nem hordott mentálerősítőt sem, de mégis kiszúrta, hogy az apród kukucskál a kulcslyukon át, pedig a sarokban állva ezt egyáltalán nem vehette észre, még akkor sem, ha az anyja sas volt, az apja meg keselyű! Valószínű, hogy a pasasnak természetfölötti képességei lehettek.

Aha, most megmagyaráztam a legendát!

A vérbáró úgy nézett a sarokba visszahátráló Djokicsra, mint valami megtestesült istenre, majd miután kiámuldozta magát, visszafordult felém, és ott folytatta, ahol abbahagytuk e figyelemre méltó közjáték előtt.

- Hát, igen... a biztonság az nagyon fontos dolog... Tehát van egy másik dolog is... Figyel?

- Aha - nyögtem, én még nem tértem magamhoz.

- Kérem?

- Izé, figyelek, méltóságos uram!

- Arról lenne szó, hogy hamarosan a Roxolánra hoznak pontosan egy tonna aranyat. Ez az én aranyam lesz, és önt bízom meg az őrizetével. Azonnal magamhoz tértem.

- Ez fantasztikus, báró úr. Egy tonna arany? Nahát! - lelkesedtem, miközben minden erőmmel arra törekedtem, hogy semmi se látszódjon az arcomon; állítólag az eddigi nőim szerint ehhez nagyon értettem.

Cavallier aranya?

- Az elmúlt hetekben módomban állt megkötni egy nagyszabású üzletet - magyarázta a vérbáró -, amely most ér a végső lebonyolítási szakaszba. Az arany, amit hoznak, helyet cserél majd azzal, amit adok érte, s ezek után elfoglalja helyét a trezorjaimba, ahol pompás helye lesz. Nemde bár?... Meglehetősen nagy volumenű tranzakcióról van szó, mivel az arany értéke kis híján megközelíti a százmillió imperiális tallért, s azt hiszem, hőn szeretett császáruk is gondban lenne, ha ki kellene fizetnie ekkora összeget... Miért mereszt ekkora szemeket, ezredes? Nem látott még aranyat? - próbált viccelődni Cavallier.

Én nem voltam vicces kedvemben, mert az összeg hallatán majdnem kiestem a szerepemből, hiszen Caramondó „húszmilliója” és a vérbáró „százmilliója” között van azért némi különbség, habár mindketten ugyanarról az aranyról beszéltek. Eljátszottam egy hasonló jelenetet, mint a mesterkalandor a kocsmában: nézni kezdtem a plafont, mintha oda lenne felírva a nemesfém-piac jelenlegi állása.

- Ha jól tudom - kezdtem -, akkor szerte az egész Császárságban egy tonna aranyért legfeljebb húszmillió tallért kaphat az ember. Méltósá...

- De nem az én aranyamért, ezredes úr! - szólt közbe Cavallier. - Ön minden bizonnyal a huszonnégy karátos arany árfolyamához viszonyított, de itt egy tonna „nukleár-alkímiailag tisztított” színaranyról van szó, és ez csekély nyolcvanmillióval ér többet.

A Roxolán ura titokzatosan mosolygott a tájékozatlanságomon, szerény személyem pedig elkezdhetette a töprengést azon, hogy az elmúlt órák alatt ki kinek hazudik nagyobb. E rövid idő alatt Caramondót például olyan embernek ismertem meg, aki vagy pontosan, naprakészen tud valamit, vagy egyáltalán nem tud semmit.

Világos volt, hogy a kalandor hazudott nekem az arany karátszámára vonatkozólag. - ...tehát ennek a hallatlanul értékes szállítmánynak az őrizetével is megbízom.

A croll-szakaszok egyik részét helyezze készületségbe, a többiekét meg készítse fel a speciális feladatra! Természetesen minden olyan információt megkap tőlem, amelyre szüksége lehet - folytatta Cavallier, és elém hajított egy info-lemezt.

- Ezen mindent megtalál. Az anyag lemásolhatatlan, csak egyszer nézhető meg, és utána megsemmisül. Ha van kérdése, tegye föl!

- Az rajta van a lemezen, hogy mit ad az aranyért cserébe? - tudakoltam.

- Ez maradjon az én titkom - titokzatoskodott a vérbáró.

- Méltóságos uram, tudnom kell, mit őrzök.

- Ezt én értem, de maguk csak az aranyat őrzik... Így egyeztem meg az arany szállítójával, világos?

- Ó, hogyne. Műkincs lesz? - kérdeztem a báró mögötti Rubensre vetve egy pillantást.

- Ne makacskodjon, ezredes!

Halványlila dunsztom sem volt, hogy műkincsen kívül mi más lehet ennek az árultnak a birtokában, ami egyenértékű százmillió imperiális tallérral.

- Azt esetleg megtudhatom, ki szállítja önnek ezt a tetemes mennyiségű nemesfémét? - kérdeztem.

- Ez benne lesz az anyagban, de elmondhatom önnek már most is. Az aranyat Cross Rolonad hozza ide... A családjával érkezik. Mulatunk és üzletelünk, he, he... Ezzel kapcsolatban van még kérdése?

- Nincs több kérdésem - mondtam (pedig lett volna!), és eltettem az elektronlemezt.

- Pompás! Kérem, nézze át az anyagot, és ha bármilyen probléma felmerül vele kapcsolatban... amit nem hiszek, mert császári testőrként ennél bonyolultabb

dolgokat is megoldhatott már... akkor keressen meg, és kérjen részletesebb tájékoztatást! Most menjünk tovább! Pontosan huszonnégy óra múlva... ami itt háromnegyed nap... az űrkikötőben leszáll egy jelzés nélküli csatahajó. Már most teljes készséget rendeltem el, és lezárattam az északi dokkot. A csatahajó a jellegéből adódóan katonákat hoz, akik ellenőrzésük alá vonják az űrkikötő teljes területét, és az estély kezdete előtt pár órával, amikor megérkezik egy kisebb leszállóegység, Moscow teljes területére kiterjesztik az ellenőrző járőrtevékenységüket.

Nem tetszett nekem ez a dolog.

- Ki lesz azon az űrkompon, és hol fog állni az űrhajó, ami a kompot hozza: bolygóköri pályán? - tudakoltam.

- Igen, az űrhajó geostacionárius pályán marad, és itt fog lebegni a kastély felett; most az egyszer nem örülök, hogy Moscow az egyenlítő mentén épült. Mielőtt kérdezné, az űrhajó azért nem száll le, mert kétszer akkora, mint a város.

Illett volna meglepődnöm? Nem hiszen, mert láttam már akkora űrhajókat is, mint a Roxolán holdjai.

- Kinek az űrhajójáról van szó? - fogalmaztam újra az iménti kérdésemet. Nyilván Rolonadnál is nagyobb formátumú személyiség érkezésére van kilátás... A kozmokeresztény Templomos Lovagrend nagymesterére tippeltem, de óriási meglepetés ért.

Cavallier kihúzta az íróasztala fiókját, és elővette az írókönyvét. Az „igazi” papír - ilyet már régen nem gyártottak - enyhén rózsaszínű volt, rajta a vérbáró címerével: egymásra fektetett sarló és kalapács a vörös bolygó előtt. A báró fogta az ötszáz éves Parker tollát, és lerajzolt valami furcsa ábrát. Az írókönyvet meg sem kellett fordítania, amikor elém tolta, mert a titokzatos ábra tökéletesen szimmetrikus volt.

- Mond ez magának valamit, ezredes? A jel rajta lesz a katonák rohampáncélján is.

Fogalmam sem volt, mi ez, de mégis ismerősnek tűnt... Annak nem láttam sok értelmét, hogy találgassak, ezért poénra vettem a dolgot.

- Batman betört a Modern Művészetek Múzeumába?

- Önnek roppant impudens, azaz szemérmetlen humora van, de ez komoly dolog, testőrtiszt! Ha azt mondom, hogy egy ember nevének a kezdőbetűit csúsztatták össze?

Fél másodperc sem kellett hozzá, hogy rádöbbenjek.

- William Martin! William Martin a Roxolánra jön???

- Igen. Sir William és Lady Ilona tiszteletét teszi az ünnepségsorozaton, ugye, mondanom sem kell, hogy ez mekkora megtiszteltetés a számomra. A Kalózkirály az elmúlt két évben ki sem mozdult az Unikornisról, de most jelezte, szívesen részt venne az ünnepünkön... Én nem mertem neki meghívót küldeni, de ő elébe ment a dolgoknak, és nem is baj, hogy méltóztatik idejönni: vannak vele terveim, de erről még korai lenne beszélni.

Vannak vele terveid, te barom? Martin keresztbe lenyel!

- Méltóságos báró úr, ha William Martin kalózhajóit elfoglalták az űrkikötőt és a várost, mert szerintem erre megy ki a játék... akkor számíthat rá, hogy nagyon sokáig itt lesznek; állítom, hogy legalább negyven évig nem mennek el. Ismerem annyira a történelmet, hogy tudjam, a maga ősei is nagyok voltak idegen területek „megszállásában”. Nem veszi észre, hogy itt hasonló hatásmechanizmus szerint alakulnak a dolgok, méltóságos uram? - kérdeztem.

- Nye panyimájes - fejezte ki a nem értését Andrei Cavallier az ősei elfeledett nyelvén (pár szót fordítógép nélkül is értettem belőle). - Nem értem magát, ezredes, miért kellene tartani a bolygó megszállásától? Egyébként Martin valóban ilyen módszerrel építette fel a birodalmát, de jelen helyzetben egyáltalán nem erről van szó. Ha hódítani jönne, akkor ezt az űrflottájával tenné.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy a Viharos Galaxis - a Kalózkirály zászlóshajója - felér bármilyen űrflottával, de nem erősködtem tovább. Ha szakszerűen akarok fogalmazni, akkor kurvára nem érdekelt, mi lesz a sorsa Cavalliemek vagy a bolygójának - ez utóbbit szívesen láttam volna darabokban -, csak azért erőltettem ezt a „féljünk, remegjünk Martintól dolgot”, mert azt akartam elérni, hogy a báró minden létező álláspontját kifejtse a kalózzal kapcsolatban... Volt egy sanda gyanúm, hogy a Kalózkirálynak van némi köze ehhez az aranyüzlethez, és akkor minden egy csapásra megváltozik, hiszen kiszálltam volna a Caramondó fémjelezte buliból. Expressz gyorsaságú visszatáncolásomnak nagyon profán okai

lettek volna: az is a halál fia, aki Martintól teáskanalat lop, nemhogy százmillió értékű aranyat.

- William Martinnak mennyi köze van ehhez az aranyszállítványhoz? - kérdeztem rá egyszerűen.

- Megválaszolhatnám a kérdését, de... Ön itt katonai szakértő és nem a bizalmasom! - villantotta rám a szemüvegét Cavallier, majd összefonta az ujjait az asztal lapján. Előrehajolt, és a szemembe nézett. - Ezredes! Önt és a századost módfelett becsülöm az elvégzett munkájukért. Amit a crollokkal három hónap alatt elértek, minden szempontból bámulatos kiképzési teljesítmény, ami megint csak a Praetorianus Gárda harcértékét dicséri és a császári tisztikar hozzáértését... Örömmel tapasztalom, hogy lojálisak hozzám, és betartják az általam hozott rendeleteket, sőt, tovább megyek: „betartatják a néppel"! Maguk ketten többet érnek, mint az egész rendőrségem, úgy ahogy van... Ha nem lennének az uralkodó testőrtisztjei, talán még azt is följáánlanám, hogy maradjanak itt és foglaljanak el valamilyen magas pozíciót a hadsereg tisztikarában vagy a testőrségemben, de... De van egy pont, amelyen túl megszűnik a mandátumuk... Ja, igen, ez utóbbival kapcsolatban! Az elkövetkező napok alatt szerezném, ha „visszavennének" magukból... A rendet Martin rohamosztagosai fogják fönntartani, és lehetőleg ne keressék velük a konfliktust, hagyják, hadd dolgozzanak! Ha esetleg meglepetés érné őket, akkor majd besegítünk nekik. Értjük egymást, ezredes úr?

Cavallier az utolsó mondataival megpróbálta tompítani az előzőek élet. Engem nem tudott meggyőzni, hogy sikerült neki.

- Igen, méltóságos báró úr.

- Ez örvendetes. Mellesleg a helyzet nagyon zavaros, és „nem" Martinról beszélek! Az elhárítótisztjeim jelentése szerint Moscow hemzseg a birodalmi titkosszolgálatok ügynökeiktől, akik mindent elkövetnek majd, hogy az estély alatt beszivároghassanak a kastély energiapajzsain. Az sem lepne meg, ha az elkövetkező időszakban Martin és Rolonad miatt tiszteletüket tennék a bolygón a Birodalombiztonsági Hivatal rohamkommandói: ez utóbbira nagyon felkészültünk. A Roxolán körül aktivizált műholdas védelmi rendszer minden titokban behatolót regisztrál és meg is semmisít, ha kell, az úrkikötőben és környékén hallatlanul nagy biztonsági intézkedések várhatóak a következő óráktól. A jelentések folyamatosan futnak be hozzám; kézben tartom a dolgokat. Martinék biztonsága a mi biztonságunk is egyben... Az imént felvázolt dolgokkal kapcsolatban felmerült önben esetleg pár kérdés?

Most mondjam azt neki, hogy lenne vagy húsz kérdésem, uram?

- Nincs kérdésem - feleltem inkább.

- Ez esetben távozhat - mondta a vérbáró, és beletemetkezett valami titokzatos papírokba. Fölálltam, tisztelegtem, és indultam volna kifelé, de Cavallier kérdése megállított.

- Még egy aprócska dolog, ezredes úr. Az estélyen praetorianus díszegyenruhában jelennek meg?

- Igen, méltóságos uram

- Khm... khm - köhécselt a báró, és láttam rajta, zavarban van. - Mondja, ezredes, megtenné nekem azt a szívességet, hogy aktivizálják a praetorianus harci páncéljukat és a „fekete csuklyában" állnának a két oldalamon. Khm... szeretném, ha páran belehalnának az irigységbe.

Igen? Na, akkor idefigyelj! - gondoltam mérgesen, és merészen ezt mondtam:

- Ha Méltóságod meg akar ötletni pár embert, akkor szúrassa le őket a terfoláni savas források mérgező vizéből fagyasztott jégcsappal; ez most „nagyon megy" a császári udvarban. A testőrpáncélt és a „csuklyaköpenyt" csak IV. von Anstetten császár jelenlétében vagy személyes engedélyével hordhatjuk... Különben is van egy pont, „amelyen túl megszűnik a mandátumuk" a Roxolánra küldött katonai szakértőknek... A crolljai kiképzői, és nem a személyi testőrei vagyunk, Méltóságos uram!... Daszvidányije! - tettem hozzá. Szerintem jól ejtettem ki, és megérthette.

Megértette.

- Menjen! - vakkantotta Cavallier fel sem nézve.

Hülye, barom!

Átsétáltam a brutális szőnyegeken, és a kilincset lenyomva (így kellett!) kinyitottam az ajtót, de nem sok híja volt, hogy hasra essek a szétégett fejű apródban. Nocsak!

Az előszoba padlóját sült agyvelő- és vérdarabok borították; hihetetlenül finom

croll csemege. A lézertalálat hatására kirobbant matériából még a környező falakra, festményekre is jutott, a bögyös kiscsajnak lesz munkája. A többi apród néma vigyázban állt a falak mentén, nem mertek odamenni a szerencsétlenhez. Az arcuk olyan sápadtnak tűnt, mint a Roxolán középső holdja ősz végén.

Viisszakiáltottam a vérbárónak:

- Uram, itt hever egy kukucskáló ember!

Cavallier felnézett, és legyintett.

- Persze, persze, kérem, szóljon az apródoknak, hogy takarítsák el!

- Hallottátok, nem? - fordultam oda a lesápadt szolgasereghez. - Söprű, lapát megfog, és hajrá!

Mentem a szállásomra. Úgy húztam magam után a megválaszolatlan kérdéseket, mint Lear király a palástját...

Átmentem Wittgenhez, aki közben lekászálódott a korlátról, és most tért át a pornót nézett a szobája kellős közepén. Átgázoltam két franciázó szőke lányom, és kikapcsoltam a holovetítőt.

- Öltözz, lemegyünk Moscow-ba! - közöltem.

- Balhé van? - kérdezte Wittgen.

- Még nincs, de lesz. Majd a kocsiban elmondom.

- Fegyverzet? - tudakolta a százados.

- Alaptípus - feleltem.

Ez körülbelül annyit jelentett, hogyha annak idején reggel nyolckor beavatkozunk a III. világháborúba, akkor negyed kilenckor már percek óta unatkoztunk volna, hogy semmi különös nem történik velünk.

Az első utunk Veronica de Morneyhez vezetett.

- Nagyon gyorsan ideértek, a kocsiból hívott fel? - kérdezte Miss de Morney, miután beléptünk a pazar lakosztályába.

A világítás a kristályfalakból áradt, és az ezüstös fény körbeölelte a helyiség közepén álló, lenge leplekbe öltözött nőt. Bemutattam neki Wittgent. A százados végtelenül udvarias volt, és ugyanúgy kezelt csókolt, mint én az úrkikötőben. A holomodellel el volt ragadtatva.

- Maguk igazi úriemberek! Sajnos, ez a férfitípus kipusztulóban van, és csak nyomokban lelhető fel a galaxisban. Kérem, foglaljanak helyet, ott van a bárrobot, szolgálják ki magukat, addig én átöltözöm!

Nyilván valami meglepő dologra készülhetett, ha nem a materializáció kollekcióit használta. Elindult a fürdőszobába, de utána szóltam, hogy „valami tisztességes ruhát vegyen föl, mert koszos helyre megyünk”. Az ajtó összecsusszant mögötte.

- Meglepődik majd, Brett! - kiáltotta odabentről.

Ismét „Brett” lettem.

Pár perc múlva megmutatta magát, és valóban meglepődtem: olyan méregdrága cuccokban feszített, mintha most lépett volna elő egy kosztümös holofilmből.

Valamilyen, számomra ismeretlen márkájú fűzős sportcipőt húzott a lábára.

Farmernadrág volt rajta és egy „Black or White” feliratú dögös bőrdzseki, ami alatt csak fekete csipkemelltartót hordott. Parányi gyémánt csillogott a köldökében, de a cipzár gyors mozdulatával, sajnos, megfosztott minket a további gyönyörködés lehetőségétől. Nem tudok ennél jobb szót, hogy jellemezzem a csajt: „állati durván” nézett ki.

- Bugyit hord? - kérdezte tőle Wittgen, és halk koppanással letette a Jack Daniels"-es üveget a fotel mellé. Keresztbe vetett lábbal ültünk a kagyló alakú ülőalkalmatosságokban, és onnan bámultunk fel a holomodellel-királynőre, akivel kapcsolatban olyan érzésem támadt, hogy 180 fokban fordulat állhatott be a hangulatában.

- Farmer alá? - kérdezett vissza Miss de Morney, és lehuppant a szemközti ágyra, ami abban a pillanatban megjelent a semmiből, ahogy a vezérlőszenzora megérezte, hogy közeledik felé a Galaktika legszebb feneke. - Hova akarnak elvinni engem?

- A Csillagok Vándornépéhez megyünk - válaszoltam. - Azt kérték tőlem a Roxoláni Gyöngyszemben, hogy segítsek maguknak, én meg a szavamat adtam; Caramondó szerint ez állítólag sokat nyom a latban.

- Miben?... - kérdezte a holomodellel.

...állítólag sokat „ér”! A maga Roliya időközben méltóztatott jelentkezni? - tudakoltam.

- Sajnos, még nem- jött a válasz.

- Nem baj. Támadt pár ötletem, és megpróbálom beszervezni a vándornépet. Biztosan hallott már róluk eleget; szóval ez nem a legbarátságosabb társaság. De amíg velünk lesz... - ekkor Wittgenre néztem, aki egyfolytában a nőt nézte - félelemre nincs oka a Roxolánon. Ez a kis kiruccanásunk az első kerületbe... Most rám figyel, Miss de Morney, vagy inkább a századossal szemez?

- Figyelek, figyelek - kacarászott a nő.

Nem úgy tűnt; valószínűleg Wittgen az esete volt.

Wittgen fölállt, hogy „körülnézzen” a szobában. Az üveget és a poharát vitte magával.

- Olyan információkhoz jutottam - folytattam -, amelyekből azt szűrtem le, hogy komoly nehézségek támadhatnak az akció zökkenőmentes lebonyolításával kapcsolatban. Hamarosan igen nagy mozgás várható ezen a kurva bolygón, tehát nem lesz könnyű dolguk... dolgunk. Rengeteg új kérdésem lenne Caramondóhoz. El tudja érni?

- Nem tudok segíteni. Rolien különféle biztonsági okokra hivatkozva mindig egyoldalúan kommunikál az emberekkel; ő tud minket hívni, de mi... - hirtelen elhallgatott, és nagy döbbenetemre a mondat közepén elharapta a szó végét. Odafordult Wittgenhez, aki egy holografikus szobrot bámult, ami a szemközti sarokban állt: - Eredeti Meinl Zaharius holoszobor, egymillió tallérba került. Mindig magammal cipelem, bárhova megyek.

- Ühüm - mondta Wittgen.

Sóhajtottam, felálltam, odaléptem, és úgy szájon vágtam a csajt, hogy hanyatt zuhant a materializált franciaágyon.

Én már a helyemen ültem, és Wittgen is visszasétált a fotelekhez, mire Miss de Morney nagy nehezen feltápáskodott. Wittgen leült mellém, és szótlánul néztük a velünk szemben kuporgó nőt, aki sűrűn pislogott ránk. Valószínűleg most értette meg, hogy „mi komolyan gondoljuk”.

Egy perc is eltelhetett ebben a néma mozdulatlanságban, végre megszólalt Wittgen:

- Cross Rolonadot már tizenöt éve „halálra” keresi a Birodalombiztonsági Hivatal, és ezt tessék szó szerint érteni, ugyanis ha megtalálják, akkor ott helyben lelövik, még tárgyalás sem lesz. Az úrkáló viszont nem az a típus, aki önként, dalolva megy a halálba, ezt elhiheti; tucatnyi profit kicsinált már, akik a nyomában loholtak. Erre magácska a fejébe veszi, hogy hülyét csinál belőle, aztán letérdelteti és fejbe lövi, mint a szart? Ugyan már, hölgyem! Na, nehogy már a fékezőhajtómű lángcsóvája húzza maga után a lassuló úrcirkálót, édes angyalom! Mi szívesen segítünk magának, de csak egy feltétellel... Itt ül mellettem ez az ember, aki egy „feketecsuklyás” ezredes, ami körülbelül annyit jelent, hogy a világ legbrutálisabban kiképzett katonája, és akkor még finom voltam. Ha ez az ember beszél, akkor száz crollnak van zabszem a seggében, és figyelnek veszettül, mind a négy szemükkel, habár nem akarják elrabolni a Császárság legveszedelmesebb banditájának a családját. Mi segítünk magának és annak a Caramondónak, de akkor semmi csábos pillantás, erotikus pihegések hatására megemelkedő keblek a csipke alatt, és a szánk szélének veszett nyaldosása, mert ebből lehet, hogy lesz egy eszméletlenül jó kefézés így hármásban, vagy külön-külön, ha úgy akarja, ám nem egy tonna arany, és nem egy szétrobbant fejű Cross Rolonad... Fogta, amit mondtam, vagy mondjam el még egyszer?

Személy szerint még annyit tettem volna hozzá, hogy „Miss de Morney”... Sok mindenre számítottam, csak arra nem, ahogyan ezt az egészet a nő lereagálta. Kisimította arcába hullott haját, és megpróbált mosolyogni; félig-meddig sikerült is neki.

- Százados, maga épp úgy beszél velem, mint a legelső ügynököm, miután elindultam a modellszakmában.

- És megérte ráhallgatni? - kérdeztem közbe.

- A világ leghíresebb modellje lettem.

Mindhárman tudtuk, ehhez nincs mit hozzátenni. Miss de Morney felállt, odajött hozzánk, és a kezét nyújtotta:

- Szólítsatok Veronicának, oké?

Kezdtém azt hinni, hogy nem mindennapi „bőr”.

Úgy láttam, célszerű lenne tisztázni egy-két dolgot már az elején.

- Teljesen máshogy viselkedsz, mint a délelőtti folyamán... Azért öltesz álarcokat, hogy palástold a félelmeid? - tettem fel a kérdést.

- Nem tudom - felelte csendesen, és szomorú lett az arca. - Menekülök több emlék és érzés elől. - Lehajtott a fejét, és a szőnyegpadló színjátészó mintázatát nézte. - Félek... egyszer majd elmondom.

- Van egy olyan érzésem, hogy ebbe az egészbe Caramondó rángatott bele. Tévedek? - kérdeztem.

Sokáig nem válaszolt, aztán összeszedte magát, és felnézett; a szobának beszélt, a bolygónak, a csillagoknak.

- Éveken át hordozom a félelmeimet, a fájdalmaimat és a szörnyű álmaimat, mint valami púpot, amit senki sem képes levenni rólam. Gazdag vagyok, és harmincmilliárd ember szerint gyönyörű, de akkor „teherbe estem”, hogy megszülettem a semmit, és ezt már évek óta dédelgetem, ölelgetem magamhoz, mint egyetlen gyermekemet... Roli az egyetlen ember, akit nem csak testközelbe engedek magamhoz; ő volt az, aki utat mutatott nekem. Valóban a szeretőm, ha tudni akarja... Megértette velem, hogy bosszút kell állnom. Megölöm Rolonadot, és ezt a szüleim, a testvérem, a saját lelki üdvömért teszem, nem másért... Főleg nem aranyért.

Újból lehajtott a fejét, mi meg összenéztünk Wittgennel. A százados mintha bólintott volna.

Felálltam.

- Ideje indulnunk, Veronica, nincs sok időnk!

- Hát, akkor kezdjük, testőrök! - sóhajtott, és fájdalmas mosoly suhant át az arcán. - Legyetek az őrzőangyalaim!

A Párfánál kétszer nagyobbnak tűnő - pedig sokkalta messzebb lévő - egyik napkorong már alábukott a horizonton, és kezdetét vette az „egyárnyékok” szakasza. Ez megfelelt a földi szürkületnek. A másik nap, nem tűnt nagyobbnak, mint egy vöröslően vakító mandarin, szintén megmártózni készült a tengerben, hogy eltűntével beálljon az alig négy órás sötétség.

Olyankor sem éjfékete az égbolt; a csillagok, mintha gyönyörű, mélykék bársonyon tündökölnének. Csudaszép volt.

A sugárpáncéllal megerősített, harci gravóm felemelkedett az Astor elől, helyi idő szerint 27.00-át mutatott az órák kijelzője. Az óraszámításnak külön története van: amikor Andrei Cavallier huszonnégy évvel ezelőtt megszállta a Roxolánt - ez a pontos kifejezés -, akkor az udvartartásán kívül a Crolnax hagyományait is magával hozta; még az időbeosztását is.

A vérbáró szülőbolygója harminchat standard órának megfelelő időtartam alatt fordult egyet a tengelye körül, és ez lett a napi időbeosztás a Roxolánon is, habár sokkal gyorsabban keringett. Ne kérdezzék, miért volt erre szükség, én sem tudom; nem sok értelme van, az biztos.

Azok a roxoláni őslakosok és évek óta itt élő, dolgozó telepések, akik ugyanígy gondolták, nagyon gyorsan megtanulták az „új módot”, mivel a sokat akadékoskodókat meglepően gyorsan húzták karóba az épülő kristálykastély lábainál. Cavallier nem sokat szokott vacillálni, ha reformokról van szó. IV. von Anstetten nem avatkozott közbe, állítólag ezt hívják „csillagközi nagypolitikának”.

Veronica az első ülések támlájára könyökölve hajolt előre, és kíváncsian szemlélődött a sztatópajzzsal védett szélvédőn keresztül. Irgalmatlan sebességgel suhantunk Moscow felett. Én vezetem, és nem a robotpilóta, mert a Csillagok Vándornépét egyetlen fedélzeti számítógép sem találhatta meg; nem volt állandó lakhelyük, amelynek a koordinátáit beprogramozhatná az ember.

- Ismeritek őket? - kérdezte Veronica.

- Számtalan törzsük van, de ezekkel már találkoztunk egy másik bolygón. Itt is összefutottunk velük; fogalmazzunk úgy, hogy kölcsönösen „kisegítjük” egymást. Ők az univerzum legügyesebb tolvajai, valójában ebből élnek. A közeljövőben szükségünk lesz egy-két olyan lenyomozhatatlan dologra, amelyeket fillérekekért lehet náluk megvásárolni; például teherautót... Nincs náluk ütőképesebb csapat a Roxolánon: aktív szerepet szánok nekik az aranyrablásban.

Tudtam, hogy erre fölkapja a fejét - nem tévedtem. Azonnal odahajolt hozzám, és megcsapott a drága parfümének illata.

- Aranyrablás? De hát...

- Tudom, hogy úgysem hiszed el, de engem nem nagyon érdekel az arany. Aki itt zsoldosnak áll, az Wittgen százados... - Wittgen nem szólt semmit, csak nézett kifelé az oldalsó ablakon. -...Le kell mondanunk arról, hogy ez az aranyszállítmány váltságdíj lesz. Rolonad nem adja majd oda, de nem azért, mert a vérbáró nem engedné, tudniillik övé a szállítmány, hanem William Martin miatt.

Nekem azt súgja a kisördög, hogy a Kalózkirálynak van némi köze a Rolonad-Cavallier üzlethez... Hallottál már William Martinról?

Ekkorra már Veronica is tudott arról a beszélgetésről, ami köztem és Cavallier között zajlott. Számára is egyértelmű lehetett, hogy változtatni kell az eredeti terveken.

- Igen, tudom, hogy ki az - felelte a holomodell.

- Caramondótól?

- Tőle is.

- Caramondó beszélt neked arról, hogy Martin a Roxolánra jön? - tudakoltam.

- Nem - válaszolta Veronica. - Az utóbbi időben egyáltalán nem emlegette, előtte is csak felületesen tért ki rá... Ez az ember valami kozmikus bandita, nem? Ez tetszett! Wittgen felröhögött, és lenézett a városra. Veronica értetlenül pillogott rá, aztán rám.

- Valami nagy ostobaságot mondtam? - kérdezte ártatlan nagy szemmel.

- Martin nem csupán „valami” bandita, hanem az úr kalózainak koronázatlan királya. Az igazi arcát még senki sem látta, és úgy hírlík, komplett örült. Ha benne van ebben az aranyüzletben, akkor nem lesz kánnyú dolgunk... Nagyon veszélyes ember!

- Az ilyenekből ezen a bolygón kerítést lehetne állítani - jegyezte meg a holomodell. Kellemes meglepetésként könyveltem el, hogy használ „rég”i dumákat. Én kimondottan gyűjtöttem a XX-XXI. századi szállóigéket, beszélásokat és poénokat, mert úgy véltem, humora csak ennek a két századnak volt. E kettő előtt istenigazából nem voltak jó poénok, utánuk meg, jó adag cinizmus nélkül nem volt min nevetni, ahhoz túl undorítóan alakult minden.

- Ránk gondolsz, amikor ilyeneket mondasz? - vigyorodtam el.

- Hát... Paul tehát zsoldosnak tekinti magát? Nagyon örülök ennek, mert keresve sem találhatnék jobbat, de te miért csinálod? Miért segítesz nekem? Talán túl korai volt szint vallanom, de nem kerülhettem meg a válasz adást.

- Csak miattad.

- Köszönöm - suttogta olyan halkán, hogy még egy pillangó sem rebbenne el a leheletétől. A gondolataiba merülve hátrahúzódott az ülésen, de abban a pillanatban hívás érkezett a komjára.

- Ez Roli lesz! - közölte Veronica.

- Vedd fel, és mondd meg neki, hogy engem hívjon fel! - kértem.

A komomat átkapcsoltam a kocsi rendszerére. Fél perc sem telt belé, és a konzol képernyőjére bejött a hívás; valóban a mesterkalandor volt az.

- Nem is tudom, hol kezdjem - mondtam a vigyorgó pofának. - Szereti a meglepetéseket, Caramondó?

- Ó, engem éltetnek a meglepetések - felelte a férfi -, olyanok számomra, mint az oxigén, mert lehetőséget adnak az improvizáció számára, ami mondanom sem kell, hogy magas fokon űzve művészesnek minősül. Mellesleg nagyon örülök, hogy összedolgozik Veronicával... Nagyon helyes!

Gyorsan közbevágtam, mielőtt megint átvinné a kezdeményezést; ez az ember tényleg profi volt.

- Na, idefigyeljen, kedves barátom! Azt meg sem merem kérdezni magától, honnan tudja a komszámomat; inkább mást kérdezek Maga szerint mekkora az árkülönbség egy tonna huszonnégy karátos és hasonló mennyiségű nukleár-alkímiailag tisztított színarany között? Ha sikerült kiszámolnia, akkor hívjon majd vissza, jó?!

- Naaa!!! Ne tegye le! Az árkülönbség olyan nyolcvanmillió. Miért kérdi? - kérdezett vissza, és olyan rezzenéstelennek tűnt az arca, mint egy ősrégi fregatt vitorlája szélcsendkor. Megpróbáltam palástolni a dühömet.

Elhatároztam, hogy nem beszélek neki a Rolonad-Cavallier közös üzetével kapcsolatos információimról; Veronicában megbíztam, de benne nem. Hadd fúrja az oldalát a kíváncsiság!

- Hogy miért kérde? Rolonad színaranyat hoz a Roxolánra! - közöltem.

- Ne beszéljen! Ezt honnan veszi? Az „Empire's Times” vasárnapi melléklete keresztretjtvényében ez volt a megoldás?

- Nekem is vannak informátoraim, bassza meg! Elhallgatta előlem az igazságot? Nehogy azt mondja nekem, hogy rosszul tudta.

- Nem mondom, mert maga már mondja: tényleg így van. Nem győzőm hangsúlyozni, én sem tudhatok mindent; Isten azért nem vagyok.

- Nem Isten? Látja, ezt nem hittem volna... Úgy mellesleg jegyzem meg, hogy romlik a statisztikája; már másodszor mondja nekem, hogy „nem tudhat mindent” -

mondtam gúnyosan, és a kocsiival lassítva ereszkedni kezdtem az első kerület legsötétebb bugyrai felé.

Caramondó a vállát vonogatta, és hülyén csücsörített, mint a puszilgatni készülő nagymamák az unokájuk ötödik születésnapján.

- Mit van úgy oda, ezredes? Örüljön neki, hogy csekély nyolcvanmilliót tévedtem, hiszen így sokkal többet akasztanak, nem? Maguknak adom az összes aranyat, csak segítsenek nekünk. Megegyeztünk, testőrök? Egyébként „helló” Paul, látom ám, hogy maga is ott ül; jó a képer...

- Maga adja nekünk? - kérdeztem elképedve. - Talán inkább Miss de Morney, nem gondolja?

- Mondja, föltűnt magának, hogy nem ülök a kocsiijában?! A bolygó hemzseg a fizetett bérnyilkosoktól, akik engem keresnek, de még mindig én vagyok a főnök. Elhatároztam, hogy segítek Veronicának, és nagyon boldoggá tesz annak a biztos tudata, hogy Wittgen századossal együtt maga is tagja ennek a csapatnak. Mindenben kikérem majd a véleményét, de jelen pillanatban csak így tudunk kommunikálni. Arra kérem, még így videofonon keresztül is próbáljunk korrekt munkakapcsolatra törekedni, ennek meg az az alapja, hogy ne kötekedjen minden apróság miatt, és ne emelje fel a hangját, mert „én” ajánlok fel magának nyolcvanmillióval többet, és nem az a nő, aki ott ül a háta mögött!... Helló, Veronica!

- Helló - nyögte Caramondó üdvözlésének tárgya.

- Most hogy ezt megbeszéltük, elmondaná, mire készül? - kérdezte tőlem Caramondó.

Csak túlbonyolította volna a helyzetet, ha nem mondom el, ezért összefoglaltam pár mondatban.

Újabb csücsörítés.

- Szóval úgy gondolja, hogy Martinnak talán köze van az aranyszállítmányhoz? Mert, ha így igaz, akkor ebből nem lesz váltságdíj, de még azokat a fránya értékpapírokat sem tudjuk megszerezni... Elég bonyolult helyzet.

- Azt tudta, hogy Martin idejön? - szegeztem neki a kérdést.

- Nem tudtam, de semmi probléma, legalább megadja azt a húszezer talléromat, amivel három éve tartozik... Mielőtt elfelejteném, gratulálok a kinevezéséhez! Ha már a bosszúhadjáratunkat némi aranyrablással fűszerezzük, akkor mindenképpen jó hír, hogy maga lett a croll-rohamosztatok parancsnoka; ez még a hasznunkra lehet, ha rosszul sülnék el a dolgok.

Összenéztünk Wittgennel; ez a manus nem semmi!

- Erről honnan tud? - érdeklődtem.

- Ezredes, nem győzöm hangsúlyozni, hogy dolgoznak nekem páran.

- Nem ismer véletlenül egy olyan apródot a kastélyból, aki ősi módszerek segítségével végez vizuális megfigyelést, kulcslyukakon át? - kérdeztem.

- Hülyékkel nem dolgoztatok! Majd hívom.

Letette.

- Ez az a Caramondó? - kérdezte Wittgen olyan intonációval, hogy nem volt kétségem, ha most meglátná a kalandort, azonnal egy kupac forró hamuvá változtatná.

Időközben leszálltunk; magam sem tudtam, hol.

Caramondó kikapcsolta a készüléket, és odadobta Skorpiónak. Megállt a párnáján üldögélő bérnyilkos előtt, és a feje búbját vakargatta.

- Az egyik szemem sír, a másik nevet! Látom ezeket az embereket a képernyőn, és van egy olyan érzésem, hogy kezdenek kialakulni az erővonalak. Amit Shaw-val kapcsolatban mondtam, már most bejött.

- Miszerint? - kérdezte Skorpió, és kinyúlt a dohányzacskójáért, hogy megtömje a pipáját.

- Miszerint az ezredest nem érdekli az arany! Ezt egy szóval sem említette nekem, de látom rajta. Évek alatt sikerült tökélyre fejlesztenem azt a képességemet, hogy tudjak olvasni az emberek arcából, a hanghordozásuk sokkal inkább nyitott könyv a számomra, mintha mentálszondával kukkanthatnák a fejükbe. Shaw csak azért áll Veronica de Morney mellett, mert segíteni akar neki... Nem lepne meg, ha saját kezűleg ölné meg Rolonadot... Wittgen az más tészta; azt a pasast csak a pénz érdekli, akár nekem is dolgozhatna.

- Most mit terveznek?

- Shaw beszervezi a vándorpépet.

- Ha ez sikerül neki, akkor megeszem a kalapját - mondta a bérnyilkos.
 - Kezdhetsz is rácsálni - közölte a mesterkalandor.
 Skorpió megtönte a pipáját, és meggyújtotta a dohányt. Illatos füstkarikák kezdtek szállni a levegőben, és a bérnyilkos elnyúlt a gyékényen. A nindzsánők a helyiség egyetlen bejáratának két oldalán térdeltek; tekintetük a semmit fürkészte. Caramondó leült.
 - Ha mindez igaz, amit maga állít, akkor az ezredes miért hajt ilyen intenzíven az aranyra? - kérdezte a mongol.
 - Lehet, hogy maga törrel a kezében le tud szúrni egy sugárpáncélos embert, de a pszichológiához nem ért. Shaw a császár testőre. Nagyon jól képzett, kemény ember, aki elhatározta, hogy kinyírja Cross Rolonadot, elveszi az aranyát és... szerintem „kifizeti” Wittgent, és a saját részét oda akarja majd adni a nőnek. Érdekes belső motivációi lehetnek. Brett Shaw egy erkölcsi nagyság? Nahát, ez roppant érdekes.
 - Aztán miért sír a másik szeme? - tudakolta a mongol.
 - Honnan tudja, hogy színarany?!
 - Kérdezze meg attól az embertől, akitől azt is tudja, hogy Shaw lett a crollók parancsnoka - mondta a bérnyilkos.
 - Hm... - nyögte Caramondó, és összeszűkülte szemmel nézte az egyik nőt. A babaarcú egzotikus szépség, mintha elmosolyodott volna. A kalandor átült a mongol mellé, és bizalmasan vette a figurát. - Kölcsönadja éjszakára a lányokat?
 - Használhatja őket, de készüljön fel rá, hogy perverzek és szadisták.
 - Ő, ez fölöttébb csodálatos szerelmeskedés lesz...

4.

Legalább félórás kutatásába került a harcászati számítógépnek, mire rábukkant a Csillagok Vándornépére. Egy szeméttelp kellős közepén húzódtak meg az első kerület peremén, közel az ürrepülőtérhez.

Iszonyú dörejek hasítottak az alkony csendjébe, ahogy a közelben landoltak a különféle űrhajók. Startra alig került sor - az utóbbi órákban szinte csak érkeztek a titán-kriolitpáncél szörnyek; egyik ütött-kopottabb volt, mint a másik. A vérbáró közelgő ünnepségsorozata a galaxis minden csudabogarát idecsábította. Az életbe léptetett biztonsági rendszabályok miatt minden nagyon lassan ment, és hiába volt hatalmas a roxoláni reptér fogadókapaacitása, száznian vártak odafent. Parkolópályára állva, komplett flotta keringett a bolygó körül. Úgy körhöztek a légkör fölött, mint éjjeli lepkék a verandán felejtett petróleumlámpa fényében... Ez az utóbbi duma is ősrégi hasonlat! Momentán halvány gőzöm sincs, hogy mi az a „petróleumlámpa”, de eszméletlenül jól hangzik, nem?

Felcsatoltam Veronica csuklójára az erőterünk központi kisugárzóját, és figyelmeztettem, mindig maradjon mellettem. Ha konfliktusba keverednék, semmitől sem kell tartania, csak hunyja le a szemét, különben megvakulhat; mindenre én sem tudok figyelni.

Aktivizált védelmi rendszerek mellett húzódtunk meg egy sötéten hatalmasodó raktáráépület árnyékában, és a szeméttelpepet néztük. Sejtelmes fények lobogtak az egymásra dobált hulladék gigantikus halmai között. A vándornép tüzeket gyújtott, és kisebb-nagyobb csoportokban azt ülte körül; a számítógépem szerint legkevesebb százan voltak. A tűzgyújtásban nem láttam semmi meglepőt, mert a lángot körülülni olyan szakrális tevékenység, amit már félmillió éve megkövetel az emberiség kollektív tudatalattija

A vándornép ösztönszerűen hallgatott erre a misztikus parancsszóra. Amikor elült a landoló egységek hajtóműveinek a döreje, idáig hallatszott, hogy vidáman kurjongatnak, nevetgélnek, gitárok hangját hozta felénk a könnyű szellő.

- Ők azok? - kérdezte félénken Veronica. - Ezek nagyon veszélyes emberek, olvastam róluk.

- Részai egy nagyon hosszú kerítésnek - feleltem, majd intettem Wittgennek, aki elpöckölte a cigarettáját, és elindult a tüzek felé.

- Ne lepődj meg azon, ahogyan beszélnek - mondtam a nőnek. - Általában a saját nyelvüket keverik a standarddal és a helyi szlengekkel. Olyanok is vannak köztük, akik egyáltalán nem beszélnek a standard birodalmút; majd hallhatod, mi is keveréknyelven kommunikálunk velük.

- Ezek a Földről jöttek? - tudakolta a holomodel.

- Valamikor onnan indultak, az biztos - feleltem.
- Mi miért nem megyünk oda, mint Paul?
- Mindjárt megtudod - intettem őt csendre. - Paul felhajtja nekünk a vadat. Értetlenül nézett rám, de nem volt időm elmagyarázni. A százados időközben odaért a tábortüzekhez, és hozta a szokásos formáját. Még számítógép sem kellett hozzá, hogy mindent halljunk; Wittgen szabályosan ordibált.
- Aki nem tudja, ki vagyok, annak a mellette ülő súgja meg! Gravoparittyákat, ultrahangkéseket, sugárpisztolyokat, tűpisztolyokat letenni, mindenkinek látni akarom a kezét... Aki rám szavaz, az az egyiket leteheti. Fiam, fejezd be a gitározást, mert innen látom, hogy az „nem csak” gitár!... Na, ne szórakozz velem, öreganyám!
Láttam a számítógépen, hogy Wittgen fölér egy takarót, és a vén matróna kezéből kiveri a protongéppisztolyt. A nő sivalkodni kezdett:
- Bate-te ar dumnezeul sa te bata!
A Roxolán összes fordítógépe ebben a pillanatban elromlott volna.
- Jesszusom, ez emberi nyelv? - hökkent meg Veronica. - Mit mond?
- Azt mondja Wittgennek, hogy az Isten verjen meg... Azt hiszem, románul beszél; pontosabban a számítógép hiszi ezt - feleltem, és az adatokat tanulmányoztam. Wittgen ezalatt tizenhét különféle nyelven üvöltözött a sokasággal. Veronica a dzsekim ujját rángatta, hogy figyeljek már rá egy kicsit, de ismételten csendre intettem, és lemutattam a lábunknál súlyosodó csatornafedélre.
- Csssss, jön a „vad”...
A fedél megemelkedett, s félrecsúszott. Egy fiatal férfi készült kikapaszkodni a sötét nyílásból. Tudtam, ki lesz az, már évek óta ismertem, akár a társait. Háttal volt nekünk, így észrevétlenek maradtunk. A jobb kezében egy profik számára készült (komputer nélküli) Berettát szorongatott, habár a milánói Scalát sem találná el az utca túloldaláról, ha nem használhatna számítógépes célzásvezérlést. Terepszínű overallt hordott és barna Puhakalapot. Lachathosznak hívták, e szép nevet nyilván görög őseinek köszönhetette. Jelen pillanatban ő számított Moscow legrafináltabb tolvajának.
- Hé haver! Ennyire nem lehetsz hülye, hogy megint erre menekülsz - mondtam a hátának.
Rémülten perdült meg, de amikor kiléptem az árnyékból, és felismert, azonnal széles vigyorra húzódott a szája. Ugy dobta el a sugárpisztolyt, mintha égetné a kezét.
- Jáj, nágyaságos vezértábornok-réndörminisztér úr; hát tudtám én, hogy magágyün, tudtám én? Á segítségből nem télik infraréndszerűre!
- Na, ne hablatyolj itt nekem! - förmedtem rá erőltetett haraggal, és ki-rángattam a csatornanyílásból. - Már megint a rendőrség elől menekülsz?
- Csak játszottam á gyérékékkél...
- Kam! - mondtam.
- Ném, kám! Áz anyámát többé né lássám gitározni, há kám...
A kám, vagyis a kam, a kamu roxoláni rövidítése volt. A dolog azért számított filológiai csemegének, mert ez utóbbi kifejezést sem használták már a birodalmi bolygókon... Így is elmúlhat egy világ dicsősége.
Intettem Veronicának, hogy vegye föl a Berettát, és adja ide nekem!
- Honnan van a fegyver? - kérdeztem.
- Hát élhánytá váláki, én még mégtáláltám.
- Persze - jegyeztem meg, és az övembe tűztem a pisztolyt. Lachathosz tüzetesen megnézte magának a holomodellt; hirtelen összezsapta a két kezét. - Kézit, lábát csókolom, szépásszony, magát ismerém. Láttám forogni á méztélén holográmját égy lákásbán. Nágyon sukár tétszik lénni.
Veronica udvariásan mosolygott, majd felemelte a jobb kezét, és ablakot képezett a hüvelyk- és mutatóujjából. Utóbbiból egy kékes szikra pattant át a másikba; édes istenem, a NIKON már megint előállt valami újdonsággal...

Veronicával ültem az egyik tábortűz mellett. Körülöttünk a törzs öregjei, velem szemben pedig a főnök. Vajdának hívták, de lehet, hogy ez csak a rangja volt? Vénségesen vén öregembernek tűnt, és sikerült meglepetést szereznie, mert oxfordi intonációval beszélt a standard-angolt. Őt csak látásból ismertem, és az első tíz perc azzal telt, hogy kölcsönös udvariaskodásba fogtunk kötelező üdvözlési formulák gyanánt, majd ezt követően rátértem a jövetelem céljára. A vajda rezzenéstelen arccal hallgatott végig, alkalmanként megpiszkálta a

hamvadni készülő tüzet egy emberi lábszárcsonttal. Ezen nem kellett csodálkozni, hiszen a szeméttelp az első kerületben állt.

Wittgen láthatatlanul őrködött a közelünkben.

Miután előadtam a mondókámat, más dolgom nem volt, mint várni: amíg a főnök nem szólal meg, szava senkinek sem lehet. Hosszú percek teltek el így, csak a tűz pattogása hallatszott. A hátunk mögött valami gikszer támadhatott az ürrepülőtéren, mert tíz perce csend honolt, és még egy árva mentőkabin sem landolt.

A vajda végre méltóztatott megszólalni:

- Tudjuk rólad, hogy a császár testőre vagy, hogy a rák kapná el a fejed, fiam... de még ebben az esetben is megszabjuk az árát azoknak a szolgáltatásoknak, amelyeket adhatunk. Biztosan megérted, hogy minket nem úgynevezett morális megfontolások állítanak az egyik vagy a másik oldal mellé. Gondolkodásmódunk, létmódunk ontológiai alapja az a felismerés, hogy a galaxisban mindennek ára van, és a „Devla” verje meg azt az embert vagy egyéb létformát, alti ezt nem érti meg... - A vajda ismét a tüzet piszkálgatta, és fellobbantak a lángok. - Biztosan érted, amit mondok, és nincs szükséged pontosabb definíciókra, vagy tévedek?

- Minden világos - feleltem.

- Rendben van. Csak kézpénzben gondolkodunk. Az előleget tizenkét standard órán belül meg akarjuk kapni, a többit majd később. Ha sikerül kezét fognunk, akkor megadok neked egy terfoláni bankszámlaszámot, és igényt tartunk az aranszállítmány huszonöt százaléka is. Most határozz meg egy bizonyos összeget, ami az előleg lesz!

- Állom a költségeket - súgta a fülembe Veronica, én meg fogtam egy parázsló végű ágacskát, és a tűz fölött átnyúlva lerajzoltam a hamuba egy „egyest” és mögéje öt kicsi kört. Soha sem rajzoltam még szebb „százezrest”, forró hamuba biztosan nem.

- Nagyon szép karikákat tudsz rajzolni, fiam, hát rajzoljál még egyet, és máris nyújtom a kezem!

Nem az én pénzem, gondoltam, és egymillióra kerekítettem az összeget. Ekkor a vajda kurtán bólintott, és kezét ráztunk a lángok fölött.

Egy csapásra megváltozott a hangulat!

Mindenki nevetgélgni, bólogatni kezdett, és a környező tábortüzek mellől felcsendült a zene.

- Hopp... hej... hopp, hajla-hopp... - kezdték énekelni a semmiből előbukkanó, lézerpisztolyos fiatalemberek, és az ujjakkal csettintve, pattogtatva körbetáncoltak minket. Megjöttek a lányok, és pörögtek a színes szoknyaikban, fekete hajukban rőten világítottak a holografált műrózsák. Előkerült egy whiskysüveg, és kézről kézre körbejárt a vajda tábortüze körül. Finom, jófajta bourbon volt, amit csak komoly nehézségek árán lehetett beszerezni - nekik több ládával lehetett belőle, valahová már megint nem érkezett meg egy szállítmány. Egzotikus szépségű, fiatal nő guggolt le Veronica mellé, és megfogta a kezét. Ismertem őt: Athenának hívták, és a vajda egyetlen lánya volt. Athena eladósorba került, amit tessék szó szerint érteni: bárki megvásárolhatta az apjától, de az készüljön fel arra, hogy reggelig rajzolja majd a nullákat az egyes után; akkor vihetné a nőt. Ellenkező esetben a halál fia, ha hozzáért a törzs legféltettebb kincséhez.

- Jöjjön velem, szépasszony, nem bánja meg! - próbálta nyugtatni Athena Veronicát, aki ijedten bújt hozzám.

- Mit akar tőlem? Kérem, ne nyúljon hozzám! - mondta a holomodel.

- Bátran menj vele - nyugtattam a szőke szépséget -, nem bánod meg! Menj csak Athenával, nagy meglepetés lesz!

Tudtam, mi fog történni a nővel, de nem mondtam meg neki. Mosolyogva néztem, ahogy Veronica enged a gyengéd erőszaknak, és kényszeredett mosollyal az arcán hagyja, hogy kéz a kézben átcsábítsák a másik tábortűzhöz.

A vajda intett, hogy üljek oda mellé. Átmentem a tűz túloldalára, és lekuporodtam az öregember mellé, aki cigarettával kínált. A parázsról gyújtottunk rá, és szótlanul szívtuk a császári rendelettel betiltott dohányt.

- Ragaszkodsz a Lachathosz családhoz? - kérdezte kisvártatva a törzsfőnök.

- Egyszer már dolgoztak nekem a Terranován, és tökéletesen meg voltam velük elégedve. Caroline-Blindamoor hercegnő azóta is hálával gondol rájuk és az egész törzsre.

A vajda köszönetképpen bólintott.

- Ha legközelebb találkozol a trónörökösnővel, add át neki szívélyes üdvözlétemet! Nem sok törzs mondhatja el magáról, hogy szolgálhatta a császári családot. A kisebbik lány még mindig „zaklatott”? Közismert dolog volt az Imperiumban, hogy Caroline-Blindamoor húga, Gwandolyn kötözni-való bolond.

- Ön nagyon kultúráltan fogalmaz. Maradjunk annyiban, hogy az uralkodó kislánya továbbra is idült extravaganciában szenved... A trónörökösnőnek tolmácsolni fogom az üdvözlését.

- Köszönöm, ám most térjünk rá az üzletünk részleteire! Tehát azt is kívánod, hogy meghatározatlan ideig őrizzünk két túszt?... Rendben van, ilyen hetente szoktunk csinálni. Te hozod ide őket, vagy mi menjünk értük?

- A jelen állás szerint erre a kérdésére még nem tudok kielégítő válasszal szolgálni, de nagyon valószínű, hogy mi hozzuk ide a túszoikat... Az sem lehetetlen, hogy én nem leszek jelen. Lehet, hogy az akcióért egy Caramondó nevű férfi lesz a felelős.

- Rolien Vialli Arcadió?

- Igen. Ismeri? - kérdeztem.

- Ó, hogyne, körülbelül három éve akarom megölni!

Ez mindenképpen váratlan fordulatnak tűnt. A vajda roppant kíváncsivá tett a bejelentésével, de ismertem annyira a fajtáját, hogy tudjam, semmi értelme rákérdezni a motivációkra, mivel úgysem mondaná el.

- Akkor a szőke gádzsi lesz ott - jegyeztem meg.

- Ennek a nőnek mennyi köze van ehhez az ügghöz? - kérdezte a vajda.

- Ő a megbízó - válaszoltam. - A fejébe vette, hogy megöli Cross Rolonadot; én meg a fejembe vettem, hogy a segítségére leszek.

- Miért?

- Mert én vagyok Sir Lancelot, a kerekasztal lovagja. Kielégíti a választ?

- Kielégülni csak a szextől lehet. Kérsz pálinkát? - kérdezte barátságosan, és nyújtotta a bourbont. Elfogadtam az üveget. - Ki fogja megölni az úrkalózt, mert ez a nő biztosan nem; látom a szemén. Talán te?

- Igen - hallottam a saját hangomat, és jól meghúztam a whiskyt. Pokolian égette a torkomat, de nagyon jólesett. Megtöröltem a számat, és Veronicát kerestem a tekintetemmel.

A szemközti tábornok mellett ült, és tágra nyílt szemmel nézte azt a holografikusan megjelenített, furcsa korongot, ami a lángok felett forgott. A szívérvány színeiben pompázó ábra az állatöv tizenkét jegyét hordozta magán, és csodálatos malomkerék gyanánt lebegett a levegőben. Vakító fénnel égő geometriai ábrák jelentek meg a belsejében, amit a tűz körül álló nők rajzoltak fel a speciális holotolljaikkal. Athena Veronica mellett kuporgott, ölében egy hordozható jóskomputerrel, és az aszcendens számításait végezte. Láttam, hogy kérdéseket tesz fel Veronicának, aki válaszol.

A holomodellel csodálkozva forgatta a fejét, és a szemei itták a látványt - nyilván még sohasem jósoltak neki; ez nem meglepő. Évtizedekkel ezelőtt ui. von Anstetten, a „Nagy” betiltott a galaxisban minden vajákos tevékenységet, paranormál kutatást és mágikus aspektussal történő kapcsolatot. Egyedül a Csillagok Vándornépe nem tartotta be ezeket a rendeleteket, és továbbra is magas fokon üzte a mágia művészetét. Ők voltak a csillagvilág legjobb jósai. Jósoltak kártyából, tenyérből, croll-csáp tapadókorongból ugyanúgy, mint kávézacsból és állati belsőségekéből; még lézertalálat becsapódási szögéből is. Művészi tökélyre fejlesztették az asztrológiát, amelynek az autentikusságában már a császárkort megelőző konföderációs korban sem hittek, csupán reménykedtek benne, hiszen a jövő történéseit eltakaró misztikus fátylat a modern tudomány sohasem fogja félrelebbenteni, hogy feltáruhasson előttünk a megismerhetetlen.

A kikutathatatlan jövő állandó beszédtema volt a csillagközi arisztokrácia felsőbb köreiben, de a végén mindig veszekedéssé fajult a dolog; sokak szerint már évszázadok óta létezett időutalás, és valamilyen titokzatos, Katedrálisnak nevezett intézmény állt a dolgok hátterében. Azok voltak többen, akik nem hittek ebben. Jómagam, ebbe a csoportba tartoztam.

Anyá eszméltem föl, hogy a vajda hozzám beszél:

- Ha a kastélyból kell elhozni az aranyat, akkor föltétlenül szükségünk lesz egy úgynevezett „belső kapcsolatra”, különben nem tudunk bejutni. Nincs meg az a megfelelő technikai hátterünk, amely segítségével ki tudnánk játszani a védelmi rendszereket, és akkor az energiapajzsról még nem is beszéltem. Mindenképpen szükségünk lesz egy olyan ember vagy humanoid segítségére... most szólok,

robotokkal nem dolgozunk... aki odabentről koordinálja a dolgokat. Tudsz ilyen embert keríteni?

- Itt ül ön előtt, én leszek a „belső kapcsolat”, ha ez megfelel - feleltem.

- Ez nagyon „sukárul” hangzik. Van már pontos terved?

- A részleteket holnap délelőtt dolgozom ki, még meglehetősen képlékeny ez a dolog. Miután megterveztem az akció pontos menetét, azonnal értesítem Lachathoszékat.

- Mit tudunk az aranyszállítmány őreiről?

- Croll-rohamosztagosok lesznek. De én vagyok a parancsnokuk.

- Ez mindenképpen megnyugtató - mosolygott a vajda, és magához intette az egyik testőrét. - Lachathosz jöjjön ide, és hozza azt a materializációs gravoteherautót, amit tegnap lopott!

Szemhunyásnyi idő sem telt belé, és megérkezett a tolvaj. Odahajolt a vajdához, és sugdolózni kezdtek. Az öreg pár perc alatt összefoglalta, miről lenne szó, a végén Lachathosz megcsókolta a kezét is, aztán intett nekem, hogy kövessem. A tűzbe pöcköltem a deket, és felálltam.

Sokáig kanyarogtunk a szemét hegy magas halmai között, mire megálltunk egy hatalmas betonfal tövében. A kerámiamázas fal túloldalán már az ürrepülőtér húzódtott; időközben újra kezdődtek a dőrejek... Egy maszatos, kenyérhéjat rágcsáló és mezítlábas kölyök settenkedett a nyomunkban. A tolvaj valamelyik gyereke lehetett a kilenc közül. Lachathosz nem zavarta vissza, én meg nem foglalkoztam vele. Tudtam, hogy Wittgen is itt van a közelünkben; csak a harcászati számítógép találhatná meg.

A „csillagvándorcigány” szembefordult a fallal - talán húsz lépésnyire állhattunk tőle -, és megérintette a materializációs dekódert az övé. Fényzuhatag tört elő a csípőjéből, majd tölcsérszerűen kitárult, hogy tucatnyi színben pompázva beragyogja a szeméthegeket. A fénytölcsér közepén felvillant az ujjnyi vastag vezérvonal, és az automatika pokoli gyorsasággal rajzolta meg egy hattonnás gravoteherautó körvonalait. A süvítés elhalkult, a fény szétesett és elhomályosult, aztán piszkosszürkévé változva végleg elenyészett. Nagy dübbenés hallatszott, és a következő pillanatban megjelent előttünk a hatalmas monstrum; kék-, fehér-, narancssárga testén sápadtan ragyogott a holdak fénye. A materializációs rendszerű gravonehézgép vadonatújnak tűnt.

- Várázslát! - kiáltotta a purdé, és odaszaladt volna, de az apja elkapta a karját, és szabad kezével azonnal nyakon csapta.

- Olyán hülyé vagy, mint az anyád! Hányszor mondjám, néem várázslát, háném SONY! A gyerek megszeppenve húzta be a nyakát, én meg kis híján összeestem a röhögéstől.

- Lachathosz, ebből a buliból hagyd ki a családod legfiatalabb tagjait, mert meglehetősen veszélyes lesz.

- Nágyságos tábornok urám - legyintett a tolvaj -, éz itt álig múlt ötévés, dé már úgy ló, mint á Djokics!

- Azt azért kétlem. Küldd el a gyereket!

- Ná, futás vissza! - vakkantott a gyerekre Lachathosz. - Mért ákkorát kápsz, mint tégnáp á nővéréd!

Az oltári nagy pofon lehetett, mert a srác azonnal elinalt. Körbejártuk a teherautót, nem tagadom tetszett a dolog.

- Honnan van? - kérdeztem teljesen fölöslegesen.

- Táláltám.

- Aha.

- Hállom, hogy árányát szállítunk rájtá?

- Nagyon úgy néz ki.

- A sógorom á gáláxis légjobb sofőrje.

- Elhíszem neked, de sofőrt majd én szerzek. Profinak kell lennie, mert a kocsi energiafegyverekkel lőnek majd ...Van egy ilyen érzésem - közöltem.

Lachathosz lekapta a kalapját, és megvakarta a feje búbját, aztán föltette a nap legizgalmasabb kérdését:

- Kézitcsókolom, hát hány émbér ákárjá mégkápárintáni ézt áz árányát?

- Lehet, hogy leszünk páran - mondtam.

Mint később kiderült, ebben egyáltalán nem tévedtem. Visszamentem a vajdához...

Késő este lett, amikorra végeztünk.

- Sikerült tisztázni minden részletet? - kérdezte Veronica.

- Úgy néz ki. A végső ár ötmillió tallér, az előleget holnap délig kéri kifizetni.
- Nem probléma - jegyezte meg a nő, aki valósággal sugárzott a boldogságtól, nagy hatással volt rá az, amit átélt a tábortűz mellett ülve.
- Most már nem táncolhatsz vissza - figyelmeztettem; erre megvonta a vállát.
- Már akkor meghoztam a végleges döntéseimet, amikor erre a bolygóra tettem a lábam.

Témát váltottam.

- Athénáék a múltadat is kifürkészték?

- Igen.

- „Arról” a dologról, mit mondtak? Veronica egy pillanat alatt elkomorult.

- Annyit láttak, hogy valami tragikus történt velem, amikor gyermek voltam.

Wittgen a kocsinál várt minket, és nem volt jó hangulata.

- Most beszéltem Steinnel, hívd vissza a kocsmában! Az elmúlt órákban állítólag már kétszer keresett.

- Miért? - tudakoltam.

- Hívd vissza!

Behuppantam a kormánymű mögé. A műszerfalba épített kom jelezte a két, nem fogadott hívást, amelyek a kocsi csengtek ki. A mesterkalandorral folytatott beszélgetésem után nem kapcsoltam ki az átirányítást a mobilomon. Tudatosan csináltam: nem akartam, hogy zavarjanak, amíg a vajdával tárgyalok.

A hívások ténye azért volt meglepő, mert Stein nem az a fajta, aki felhívogatja az embert. Beütöttem a Roxoláni Gyöngyszem számát.

Mi a fenét akarhat?

Amikor később visszagondoltam erre az egészre - ismerve minden részletet és háttértörténetét -, már egyértelműnek tűnt, hogy a Steinnel folytatott beszélgetés volt a fordulópont; utána durvultak el nagyon a dolgok, és lett minden piszok bonyolult...

Nagyon sokáig csengett, mire felvették. A képernyőn a tagbaszakadt kocsmáros látszott, ki is töltötte rendesen. Hatalmas volt a háttérzaj; a Gyöngvszemben javában tartott a csúcsidőszak.

- Hallom kerestél? - kezdtem.

- Nem is egyszer. Emlékszel arra a kettőre, akiket ultrahanggal intéztél el a szemétkamrával?

Hirtelen nem is tudtam, miről beszél, aztán beugrott minden. Mintha tíz évvel ezelőtti történet eseményekről lenne szó, pedig ma délelőtti történet a dolog.

- Képben vagyok. Az egyikük fonnan nő volt.

- Pontosan őrá akarok beszélni, mert felismertem. De nem abból, ami maradt a szerencsétlenből... az egy zacskóba is belefér... hanem az igazolványa alapján, aminek a felét megkímélte az ultrahang; ott hevert a kamrával. Ismertem a csajt, az egyik legrendesebb fonnan lány volt ezen a kurva bolygón, tavaly nyáron még nálam is dolgozott. Besegített pár hetet, hogy meglegyen a pénze az egyetemre... Luna Monknak hívták, és fönt lakott a negyedikben a szüleivel. Brett, mi a francnak kellett lelőnöd, hiszen még fegyver sem volt nála?! Nem jelezte a harcászati számítógéped?

Valami olyat nyöghettem, hogy kikapcsoltam, mert nem akartam, hogy kiszúrjanak az utcán lévők; meg úgy láttam, hogy a csaj a fegyveréhez nyúl, de Steint természetesen nem hatotta meg a dolog.

- Összevissza beszélsz, baszd meg! Ismertem ezt a csajt, és úgy szerettem, mintha a lányom lenne. Lunát valaki behülyítette, hogy alakítson fejvadászt a Gyöngyszem előtt, nyilván egy valag pénzt is beígértek neki, csak arról nem szólt senki, hogy veszélyes is lehet a dolog, ő meg naivan bevállalta. Egy harmincmillió harcászati rendszer van rajtad; miért nem kapcsolod be, ha már hordod?

Meg sem próbáltam vitatkozni, mert egyértelmű, hogy Steinnek igaza van. A beszélgetés fölért egy hidegzuhannyal, és váratlanul ott láttam magam előtt az egész jelenetet: lelövöm a férfit, aztán a lányra fordítom a fegyvert, aki azt sikítja, hogy „Istenem”, és kinyújtja a kezét, mintha...

Én meg lelövöm!

Hideg veríték gyöngyözött a homlokomon. Nem ismertem a csajt, mégis kavargott a lelkem, hányingert éreztem.

Annyira nyomasztóan hatott rám az egész, mintha a húgomat veszítettem volna el. Valami köszönésfélét rebegtem Steinnek a tájékoztatásért, és bontottam a vonalat; hátradőltem az ülésen. Veronica szótlanul, halovány arccal bámult

előre. Wittgen elgondolkodva szívtá a cigijét, az arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Tudtam, mi játszódik le benne. Ő is arra gondolhatott, amire én: vajon mi a különbség a katona és a gyilkos között?

Észre sem vettem, hogy a beszélgetés alatt mindketten beültek a kocsiba.

- Ez az egész délelőtti buli egy előre megrendezett színjáték volt - jegyezte meg Wittgen. - Mást nem tudok elképzelni.

Wittgennek is igaza volt - ez nem az én napom!

Hosszú percek teltek el, mire megszületett bennem a döntés: a kocsi számítógépétől lekértem Moscow holofonregiszterét. Nagyon reméltem, hogy a városi fonnan kolónia tagjai között nem lesz sok Monk családnevű. Pillanatokon belül jöttek az adatok A negyedik kerületben csak egyetlen Monk család lakott. Beprogramoztam a címet, és utasítottam a gravómat, hogy vigyen oda minket. A hajtómű felsüvített, és fölszökkentünk a levegőbe.

- Hova megyünk? - kérdezte Wittgen.

- Yuri Andropov Street. A házszám, mint az „Ürodüsszeia” Arthur C. Clarke-tól... A százados értette, Veronica nem.

- Brett, túl késő van ahhoz, hogy az ember a lelkiismeretével viaskodó bűnbánót játsszon - próbálkozott Wittgen, hogy megállítson, de a szavak az egyik fülemben be, a másikon ki. Nem válaszoltam. Vannak olyan pillanataim, amikor a kérdéseket sem bírtam elviselni... közel jártam ehhez az állapothoz.

A százados tudta, Veronica nem.

- Miért megyünk oda? - kérdezte a nő.

- Hogy okosabbak legyünk, miután eljöttünk onnan... A „te” Rolid valószínűleg megrendeztette ezt a színlelt támadást, hogy legyen oka függetleníteni magát tőled; nyilván ő is tervez valami akciót, talán mégsem olyan közösek a céljaink, mint hinnénk. Már az első pillanattól kezdve gyanús nekem, sejtettem, hogy nem játszik nyílt lapokkal. Azért megyek Monkékhoz, mert utána talán elindulhatok egy szalon, ami elvezet odáig, hogy mindezeket rábizonyíthassam a barátodra.

- És akkor?... - kérdezte.

- És akkor megölöm! - közöltem.

- Rolien nagyon veszélyes ember - szólalt meg pillanatnyi kivárás után.

- Én is.

Okos nő volt, mert nem próbált megszólalni többé...

Az automatika egy parkváros szélén rakta le a kocsit. Megnéztem az órát: 30.25-öt mutatott, ami a Roxolánon élők - főképpen az emberek és a hozzánk hasonló humanidák - alvási ciklusát figyelembe véve a Földi, hajnali fél háromnak felelhetett meg. Akárki is lesz otthon Monkéknál, a csengetésem felkelti majd.

Azzal is tisztában voltam, hogy életem legnehezebb pillanatai következnek..

A parkvárosban nem lehetett gravóval közlekedni, de most ez legyen a legkisebb gond: a kocsim erőtere könnyedén robbantotta szét az útelzáró alumínium tömbjeit, és tovább suhantunk a műfákkal szegélyezett sétányon. Az út jobb oldalán fényes kirakatú non-stop üzletek sorakoztak, az alacsony, alig húszemeletes házak árkádsoraiban és a terjedelmes kriolitüveglapokban visszatükröződött a kivilágított szökőkutak fénye. Ez is Moscow City; de a metropolisznak egy teljesen más, számomra sajnos, alig Ismert arca. Itt lakott a középosztály, és bánódkhattam, hogy a munkám nem ehhez a városrészhez köt... most, aztán igazán sajnálhattam!

A 2001-es számú lakóház egy buja növényzetű park szélén épült, és alig lehetett megtalálni, mert mindössze négyszintes volt. Leparkoltam előtte, és mindhárman kiszálltunk. Attól az idősebb nőtől eltekintve, aki egy csenevész szárnyú zarkamborxot sétáltatott a szemközti bokrok túlfelén, a park kehaltnak tűnt. Az ürrepülőtér állandó mormogásától eltekintve csend honolt, és a fejünk felett milliárdnyi csillag ragyogott a mélykék égboltozaton. Sápadt fénnel ragyogott mind a három hold, és el-eltűnedezték a tenger irányából sodródó szakadozott felhőfoszlányok mögött.

Lehült a levegő, és Veronica a nyakáig rántotta a dzsekije cipzárját.

A legfelső szinten, egy lakásban égett a villany.

- Azok ott Monkék - jegyezte meg Wittgen -, valószínűleg értesítette őket a rendőrség. Én sem tudnék aludni a szülők helyében.

- Jól meggondoltad? - kérdezte tőlem Veronica, de én már döntöttem. Lekapcsoltam magamról a harcászati modult, és bedobtam az ülésre. Wittgen elkapta a karom.

- Te most komolyan fölmégy a családhoz, és azt mondod a csaj anyjának, hogy bocs, de hülye voltam, és lelőttem a lányát, frankón ezt akarod mondani? Senki sem kötelez erre.

- A lelki...

- Ne szórakozzál velem, katona! - förmedt rám a százados.

- Tudod mit? Gyere föl velem! - közöltem. Wittgen a szemembe nézett, és megrázta a fejét.

- Állítólag én kurvára kemény gyerek vagyok, de ezt nem csinálom végig, ha nem muszáj.

Mérges lettem.

- Ha itt állna melletted a császár vagy a trónörökös, akkor ugyanígy beszélnél? - kérdeztem.

- De nem állnak itt, baszics! Figyelj ide, te ideho...

- Könyörgöm, ne csinálják ezt! - avatkozott bele Veronica, és szabályosan elrángatott Wittgentől. - Én fölmegyek veled, csak essünk túl ezen az egészen! Úgy néztem rá, mint húséges kutya a gazdájára.

Valóban Monkéknál égett a villany.

Amikor becsengettem, inkább voltam holt, mint eleven.

Nekem úgy tűnt, hogy percek óta állunk már a folyosón és hallgatjuk a légkondicionálás halk surrogását, de semmi sem történt. Veronica nyúlt a panel felé, és abban a minutumban felvillant a tenyéryei képernyő.

Egy fiatal fenn a lány látszott a képernyőn, aki meglehetősen feszültnek és idegesnek tűnt; ezen csöppet sem csodálkoztam. A parányi hangszóróból gyermek sírás hallatszott.

- Igen? - kérdezte.

A kocsiban idefele jövet összeállítottam magamnak egy „forgatókönyvet”, hogy kinek, mit és hogyan mondjak, de most teljesen leblokkoltam, és semmi sem jutott eszembe. Köszöntem, bemutatkoztam és utána mintha elvágta volna, egy árva szót sem tudtam mondani. Sok mindenre felkészítettek és kiképeztek azok az őrmesterek és tisztek, akikkel a katonai pályafutásom alatt találkoztam, de az ilyen kellemetlen szituációk kezelésének módozata valahogy kimaradt a repertoárjukból. Túlságosan is különösen alakult a karrierem a tengerészgyalogságnál, ahol tizenhét évesen elkezdtem ezt az egész katonásdit. Mire parancsnoki beosztásba kerültem, már olyan titkos akciókban vettem csak részt, ahol az alám beosztott valamelyik katona esetleges halála esetén sohasem én mentem a családhoz megvinni a rossz hírt; erre mindig megvolt a megfelelő ember, aki nagyon plasztikusan tudott beszélni az úgynevezett „kiképzési balesetekről”... A családokhoz nem én mentem, mert az én arcomat senki sem láthatta. Brett Shaw egyáltalán nem létezett. Veronica sietett a segítségemre:

- Luna barátai vagyunk, róla lenne szó.

A lány arcából kifutott minden szín. Nagyon emberinek tűnt; a szemük kivételével - melyek állandóan ragyogtak - a fennakok hasonlítottak ránk a legjobban az egész galaxisban.

- Délelőtt elment itthonról, és azóta nem jött meg, pedig már régen szoptatnia kellene... Jaj istenem, csak nem...

Elharapta a mondat végét.

Jézusmária, még nem tudják!

- Szeretnék magával beszélni.

Az ajtó félrecsusszant.

Hogyan is mondta Paul Wittgen pár perccel ezelőtt; „kemény gyerek vagyok”? Eddig én is ezt hittem magamról! A halványzöld bőrű és leheletvékony lányt Elinának hívták, és Luna barátnője, évfolyamtársa volt a rosani intergalaktikus egyetemen, ahol művészettörténetet hallgattak Elina Luna három hónapos kislányával tartózkodott a lakásban; a szülők két nappal ezelőtt elutaztak a Zardoz 24-re. A csecsemő már dél óta bömbölt. Elina idegesen toporgott a krémszínű, műanyag előszobában, és válaszokra várt.

Veronica mondta meg neki.

Ami utána történt, azt nagyon nehezen tudom szavakba önteni. Elina megállás nélkül, elcsukló hangon zokogott, és egyfolytában saját magát hibáztatta, hogy elengedte Lunát. Veronicának kellett megtámogatnia, nehogy összerogyjon. Leült

vele az ágyra, átölelte, magához vonta, a hátát simogatta. Vetettem egy fájdalmas pillantást a sarokban lebegő bölcsőautomatása, és ki kellett mennem a szobából, mert képtelen voltam elviselni Elina keserves zokogását, összefüggéstelen szavait, az árván maradt kislány éktelen bömbölését; még saját magamat sem bírtam elviselni... Lehet, hogy Wittgennek van igaza, aki számítógépes virtuáldrogokkal lövi magát, csak azért, hogy az érzelmek írmagját is kiölje a szívéből, ha egyáltalán odabent lakozik valami, ami több, mint hús és vér?

Egész katonai pályafutásom arról szólt, hogy öldökölnöm kellett, de „katona” voltam és nem „gyilkos”... Azzal meg sem kíséreltem nyugtatni magamat, hogy baleset volt, Brett fiú, csak baleset.

Úgy mentem ki a fürdőszobába, mint egy szellem, akinek a megszokott környezetét tönkretették, mert az új tulajdonos átrendezte az egész kurva kastélyt. Nem találtam a helyem. A legszívesebben elmenekültem volna erről a nyavalyás bolygóról. Hálát adtam annak a haragvó istennek, akiben sajnos, nem tudtam hinni, hogy nincsenek itthon a lány szülei... Lehet, hogy fegyvert adnék az apa kezébe?

Uram, megtenné azt a szívességet, hogy lelő?

Hosszú percekbe telt, mire Elina annyira megnyugodott, hogy képesnek érezte magát megválaszolni a kérdéseimet. Nem szívesen csináltam, de ez az egyetlen módja, hogy megtudjak valamit, különben tényleg nem lesz semmi értelme az idejövételünknek; hacsak az nem, hogy fölfedeztem magamban azt a Brett Shaw-t, aki valójában, „lenni akartam”.

Letérdeltem a lány elé, és a térdére raktam a kezem; ragyogó lánggal égő szeme most elhomályosult a fájdalomtól.

Veronica pillantása az enyémet kereste, és amikor tekintetünk összefonódott, talán azt láttam kiolvasni az övéből, hogy Brett, ne mondd meg neki, hogy te voltál!

Tudtam, hogy ezt a bűntudatot egy életen át hordozom majd; de Veronicának igaza volt, csak túlbonyolítanám az egészet.

- Talán hallott már rólam, Elina? IV. von Anstetten testőr ezredese vagyok, és Cavalliernek dolgozom az uralkodó parancsára. Szeretném, ha segítene nekem, és akkor megtalálom Luna gyilkosát - nagyot nyeltem. - Most kérdeznék pár dolgot.

- Nem tudok segíteni - nyöszörögte a könnyeit törölgető lány.

- Azért próbáljuk meg! Elina, mondta magának Luna, hova megy? Tudta, hogy a barátnője mire készül?

- A vőlegénye jött ide ma kora délelőtt, és arról beszélt, hogy van valami jól fizető alkalmi munka az ürrepülőtérnél - szipogta a lány. - Luna alig félóra alatt tízezer tallért kereshetne. Ha nyaranta hazajöttek a Roxolánra, mindig szoktak alkalmi munkákat vállalni.

- Konkrétan milyen munkáról volt szó? - tudakoltam.

- Joshua azt mondta, hogy meg kell ijeszteni valakit.

- Kit kell megijeszteni? Arról beszélt, ez a Joshua?

- Nem tudom, nem hallottam - mondta a lány.

- Biztos, hogy nem hallott semmit, például ezt a nevet, hogy Caramondó vagy Rolien?

- Nem. Két japán nőről beszélt, az biztos.

- Két japán nőt kellett volna megijeszteni? - kérdeztem meglepetten.

Értetlenül bámultunk egymásra Veronicával.

- Nem tudom, uram... Lehet, hogy nekik kellett dolgozni? Nem tudom...

- Értem, Elina. Tehát Joshua Luna vőlegé...

- Igen - vágott közbe a lány.

- Szeretnék mindent tudni erről a Joshuáról. Címe, komszáma... - Nem folytattam, mert eszembe jutott valami. - Hogy néz ki ez a Joshua milyen ruha volt rajta ma reggel?

- Fehér inget viselt és kalap... nem tudom, kérem!

A puskás ember!

Nem láttam értelmét, hogy több kérdést tegyek fel.

- Köszönöm, Elina - mondtam túlvilági hangon, és valósággal „kimenekültem” a lakásból.

Veronica még ottmaradt...

Legalább húsz percet vártunk a holomodelldre. Amikor végre megjelent, és beült mellém a kocsiba, láttam, hogy könnyes a szeme. Wittgen a motorháznak támaszkodott, és jointot szívott; a csillagokat nézte. Percek telhettek el, mire Veronica megszólalt:

- Hazaholofonált a szüleinek, hogy jöjjenek érte és a gyerekért! Holnap délelőtt felhívják Luna szüleit... Ez szörnyű - felém fordult, és megérintette a kezem. - Most mit fogsz csinálni?

- Holnap megölök minden japánt ezen a bolygón - mondtam cigaretta után

kotorászva. - Ha Caramondóról kiderül, hogy van valami köze ehhez a dologhoz, akkor keresztet vethet az életére, ezt mondd meg neki, ha esetleg jelentkezik!

- De hát semmi bizonyítékom sincs ellene - próbálta védeni Caramondót a nő; nem haragudhattam rá emiatt.

- Majd lesz! - jelentettem ki, és ezzel lezártam a beszélgetést. Veronica nagy sóhajrással dőlt hátra az ülésen, Wittgen pedig megcsapkodta a gravo tetejét, és behajolt az ablakon.

- Kössünk egy üzletet, Brett! Most elmegyek pókereezni, te meg szépen hazaviszed Veronicát.

- Kösz - mondtam alig hallhatóan, és a következőt tettem még hozzá: - De ne légy barom!

Wittgen rám bökött az ujjával.

- De te se!

Ebben maradtunk.

A százados otthagyt minket, és eltűnt a bokrok között, a csípőjén egy olyan harcászati számítógéppel, amivel egy perc alatt győzött volna a sztálingrádi csatában! Nagyon reméltem, hogy ma éjjel nyerni fog.

Veronica és én még nagyon sokáig ültünk szótlanul a gravóban. Lassan magamhoz tértem, és indítottam.

- Visszaviszlek az Astorba.

Egy árva kukkot sem szólt.

- Szükségem van rád - mondta a szálloda előtt.

Nem emlékszem, mit feleltem neki.

A dzsekije nem jelenthetett problémát, mert nekem is volt egy hasonlóan régi darab, és találkoztam már cipzárral, de a csipkemelltartóval megszenvedtem. Biztosan valami ősrégi modell utánzataként gyártották, és hosszan simogattam, míg végre rájöttem, hogyan lehet lekapcsolni. Végighanyatlottunk a semmiből megjelenő franciaágyon, és lerángattam róla a szűk farmert. Nem hazudott, amikor azt mondta, hogy nem hord alatta bugyit... Az utóbbi években az volt a divat, hogy a nők teljesen leborotválják magukat, és térhatású ábrát tetováltatnak a vénuszdombjukra. Neki is látszott ott valami, de nem kaptam túl sok időt a szemlélődésre.

- Gyere... csináld! Azt akarom, hogy fájjon - kérlelte elfúló hangon, és valósággal magára húzott. Sírt...

Másnap megérkezett egy gigászi úrhajó, és minden el lett kúrva.

5.

Kicsire nem adunk - a roxoláni rendőrmisztart hívtam fel. Ismertem a fazont, az ittlétem alatt már többször összefutottunk: szerintem oszlopos tagja volt annak a csapatnak, amely a báró mindig izgága sleppjeként rohángált a kastélyban, és röhögés tárgyát képező barmokból állt. Szívem szerint egy elkóborolt zarkambox megkeresését sem bíztam volna rá, de mit csináljak, ez a Mr. Koncev a rendőrmisztart. Amikor a titkárrobot bekapcsolt hozzá, és meglátott a képernyőn, nyomban elsápadt, és zavartan simította hátra a haját, ami az éles és szabályos elválasztás következtében egy jólfésült kalmopyrinhez tette hasonlatossá.

A beszélgetés nagyon érdekesen alakult: én mondtam a magamét, és ásitottam az előző éjszaka miatt; ő hallgatott, mint a sír, és néha bólintott is. A beszélgetésnek akár a következő címet is lehetett volna adni: „Rossz idők járnak manapság a japánokra”.

- Egy hónapra visszamenőleg szükségem van a Roxolánra érkezett összes, ismétlem „összes” olyan birodalmi állampolgár adatára, akik feltehetően távol-keleti származásúak. Fokozottan érdekelnek az olyan személyek, akik privát vagy bérelt úrjárművel érkeztek, valószínűleg japánok, ketten vannak és nők.

- Ha illegálisan szálltak le, akkor nem tudok segíteni.
- Tisztában vagyok vele. Ha jutottak valami eredményre, akkor hívjon fel; ha nem akkor is!

- Hívni fogom - mondta, és letette.

A karfára könyököltem, és összeceptem az orrnyergemet, felemás érzések és gondolatok kergetőztek a fejemben az éjszaka történte miatt. Veronicával szeretkezni olyan élmény volt, mint amikor egy rakoncátlan fekete párducot akarnánk tüzes karikákön átugráltatni, holott, a jutalmunk csak az, hogy nem tépi ki a szívünket.

Parancsszavamra kitárult az erkélyajtó, és bénultan néztem a könnyű fuwallattól lengedező függönyöket. Bekaptam egy élénkítő pirulát, és átordítottam Wittgennek, de csak a galambok búgtak a kőkorláton; ettől eltekintve csend volt és nyugalom. A százados még mindig nem tért vissza a pókerezésből. Valószínűleg nyeresben lehetett. Biztosan ez a magyarázat, máskülönben már hallani lehetne a robbanásokat és a lézerek süvítő hangját. Ha Wittgennek rossz kedve támadt, akkor az áldozatok száma általában meghaladta a 100-120 fát.

Rossz idők járnak a japánokra!

Nem sok reményt fűztem a dologhoz, de valahogy el kellett indulnom. A szállodákat és panziókat meg sem kíséreltem föl hívni, hogy érdeklődjek a távol-keleti származású vendégek iránt. Főlösképes fáradozás lenne, habár kiadnák nekem a vendéglistáikat (csak egy holofon Cavalliernek, ha akadémikóskodnának!), de ezzel az egész akcióval csak homokot hordanék a sivatagba. Ha ez a két nő profi, akkor sohasem szállnának meg ilyen frekvenciált helyeken. Ám ha profik, akkor tartózkodási engedélyük biztosan van - legfeljebb nem a saját nevükre kérték, mert az ilyen kaliberű emberek nem fognak amatőr módon megkockáztatni egy kiutasítást. Erre a döbbenetes bolygóra bárki leszállhatott - és be is engedték -, de, illetett" beköszönnie az ürrepülőtérén... Ott kell, hogy nyomuk legyen. Biztam Koncevékben.

Elszívtam egy cigit, és alig nyomtam el, amikor visszahívott a rendőrmíniszter - Koncevvel kapcsolatban kezdett megváltozni a véleményem.

- Találtunk egy nagyon érdekes triót: egy férfi és két nő, mind a hárman birodalmiak és távol-keleti származásúak. A férfit Ron Cublainak hívják és műkinckereskedő. A számítógép szerint a Cublai mongol név.

- Cublai, mint Kublaj kán... Nagyon érdekes. Folytassa! - kértem.

- A nők japánok! Fudzsiko Jamagusi és Mariko Haltori... Az egész banda együtt érkezett három héttel ezelőtt. Bérelt hajó hozta őket, ami azonnal elszállt, miután ezek kizsilipeltek belőle. Mindhárman bejelentkeztek, és megkapták a tartózkodási engedélyt. Hogy azóta távoztak-e, arról nincs tudomásunk... Van még itt valami, ha már beszélünk egymással, akkor hadd említsem meg! Mr. Wittgen két héttel ezelőtt a gravójával le akart ereszkedni a Csillagfény tetejére, de nem kapott zöld keresztet. Másnap megvette a szállodát, és ki rúgta az egész személyzetet. A Csillagfény igazgatója a munkaügyi...

- Ezt majd beszélje meg a századossal! - szakítottam félbe. - Köszönöm, Mr. Koncev, sokat segített.

Bontottam a vonalat, és föl hívtam Steint. A személyi komján vette föl, nyilván a saját lakásán, mert komolyzene szólt a háttérben.

- Hosszú volt az éjszaka, Brett, most készültem lefeküdni.

- Primitív szokás! Az embereid széledjenek szét Moscow-ban, és kezdjenek el keresni három embert! Egy mongol pasasról és két japán nőről lenne szó, minden bizonynyal ezek így hárman összetartoznak.

Mondtam a neveket, Stein feljegyezte őket.

- A pasas műkinckereskedő, induljatok el ezen a vonalon! Valószínűleg lakást vagy házat bérelhetnek valahol. Nézzétek meg az illegális lakáskiadókat!... Ha megtudtál valamit, azonnal értesíts!

- Oké, van még valami? - kérdezte.

- Holnapra kell nekem egy nagyon jó teherautó-sofőr.

- Robot legyen, szintetikus, humanoida vagy ember?

- Teherautó sofőr legyen, és ne csinálja össze magát, ha lének rá, miközben vezet! Ja, és ne legyen robot!

Stein köszönés nélkül letette. Nem bunkó, csak ilyen a stílusa.

Megjött Wittgen, és kisebb halom bankjegyköteget dobott az asztalomra. A helybéli pénz volt; rajta a vérbáró arcása és az értékét jelző összeg. A

rózsaszín bankók túlfelén egy palota dombornyomású képe, az előtérben valami mauzóleumszerűség. A pénzt „rubárnak” hívták, és az imperiális tallérhoz képest szart sem ért.

- Fölkapott a tornádó? - kérdezte Wittgen.

- Furcsa egy nő...

- Majd jól megpörget, és ledob valahol. Elhatároztam, hogy visszaadom a tegnapi kölcsönt.

- Most beszéltem Koncevvel, hívd vissza! - mondtam

- Miért? - tudakolta a százados.

- Hívd vissza! - feleltem.

Wittgen a vállát vonogatva kiment. Elővettem az aranyszállítmányról szóló anyagot, és a parányi elektronlemez becsúsztottam a számítógépembe. Az asztal lapja fölött megsűrűsödött a levegő, és megjelent a holoképernyő. Elindítottam a felvételt, és végignéztam.

Alig tartott tovább tíz percnél, és a lényegét tekintve egy utasításhalmaz volt, amit kényszeredett mosollyal az arcomon olvastam végig, miközben kijegyzeteltem a fontosabb részeket. Kivettem a lemezt, mire azonnal porrá omlott - ennyi maradt Cavallier titkaiból.

Fölálltam, és kisétáltam az erkélyre, mert kellett a friss levegő.

A „klasszikus szabályok” szerint ezt az aranyszállítmányt nem lehetett elrabolni; tíz Ronnie Biggsnek is beletört volna a bicskája. Ez a Biggs gyerek fél évezreddel ezelőtt élt, és a nevét együtt emlegették az úgynevezett „nagy angliai vonatrablással”, ami az energiaháború előtti korszak egyik leghíresebb bűnügye volt (Biggsről a Császári Könyvtárban olvastam). Az öreg Ronnie, ha most feltámadna, hogy segítsen nekem, bizony hiába utazna ide, megsüthetné a tudományát.

Cavallier elképzelése szerint a Csillagharcos és a kastély között valóságos csatárláncot alkotnának Cross Rolonad szintetikus rohamosztagai és a roxoláni Vörös Gárda, a vérbárót szolgáló operetthadsereg talán egyetlen hadra fogható alakulata, élén egy bizonyos Mike Bara kapitánnyal, aki egykoron kommandó-parancsnok volt a Császári Idegenlégiónál. Ismertem ezt a Barát, nagyon jó katonának tartottam. Komolyan sajnáltam, hogy ebben a buliban nem az én oldalamon fog állni.

A szállítmányt egy nagy teljesítményű gravoteherautó hozza, az útvonal a várost megkerülő hármassztráda, amelyre ezekben az órákban teremtett lélek sem hajthat rá, vagy ereszkedhet le. Ha valaki mégis megtenné, az velem és a crolljaimmal találkozik, mert mi leszünk a „mobilis” biztosítás. Feladatunk a környező utcák és a rácsatlakozó gravovonalak lezárása. Biztos voltam benne, hogy könnyedén megoldjuk a dolgot - már tízévesen képesnek éreztem magam lezárni azt az utcát, ahol laktam; el is vert az apám rendesen.

Jogosan kérdezhetnék, miért nem próbálom ekkor megtámadni az aranyszállítmányt, hiszen ott vannak a crolljaim, akik úgy kapnák be a rohamosztagosokat, mint Süss a vadkörtét.

Ez nyilvánvaló, de mégsem tehetem meg! Elmagyarázom; nem intézhetek „nyílt” támadást az aranyszállítmány ellen. Semmilyen formában nem keveredhetek bele a bűnügybe... Itt mindent más fog csinálni, én csak az „agy” leszek. A magyarázat világos, mint a vakablak - ha kiderülne, hogy IV- von Anstetten testőrtisztjei aktív szerepet vállalnak egy aranyrablásban, akkor ezzel csillagközi botrányt robbantanék ki, nem is beszélve arról, hogy semmi kedvem ilyen fiatalon, jelöletlen hamuurnában keringeni a kozmikus térben, míg világ a világ... Ez utóbbi a nyomósabb érv, tudniillik a botrányokat nagyon komáztuk Wittgennel. Ezt az aranyat csak ellopni, elcsenni, elemelni lehetett, minden fölösleges lövöldözés nélkül, és olyan óvatosan, finoman, mintha tojásokon lépdelő balett-táncosok lennének.

Na nézzük hogyan táncolunk!

Lenyúlom az aranyszállítmányt a palotába érkezés előtt: óhatatlanul nagy lövöldözés lesz és sok halott, én meg „lebukom” - elvetve!

Megvárom, míg az üzlet megköttetik Cavallier és az úrkalóz között - még mindig halvány sejtésem sem volt arról, hogy a báró mit ad cserébe a szállítmányért -, aztán óvatosan „elemelem” az árut... Ebben az esetben a minimálisra redukálható a hullák száma és a háttérben maradhatok - kivitelezhető.

Az teljesen hidegen hagyott, hogy meglopom a vérbárót... Figyelembe kellett vennem két zavaró tényezőt, az első William Martin, aki külön bekezdést érdemlő figura volt.

Ott az erkélyen állva az volt a szent meggyőződése, hogy a Kalózkirály a Roxolán bekebelezésére készül. Őszintén szurkoltam neki, és nagyon, de nagyon reméltem, hogy semmi köze az aranyhoz.

A másik zavaró tényezőnek Caramondó a neve.

Amikor az ember a megértés és „megélés” magaslati perspektívájából tekint vissza a múlt történéseire, mindig okosabb, ezen ne vitatkozzunk. De azon se vitázzunk, amit most állítok; már az első pillanattól kezdve gyanús volt nekem ez a pasas! Ki az a barom, aki elhiszi azt a sületlenséget, hogy valaki, könnyedén – odavetett félmondatokban –, szemrebbenés nélkül úgy mond le százmillió értékű aranyról, mint egy elvesztett pénztárcáról, csak azért, hogy leléphessen egy köteg, tízmilliót érő bemutatóra szóló birodalmi kötvénnyel? Kérem, ha tollas lenne a hátam, a roxoláni állatkertben állnék sugárrács mögött és nem a császár jobbján, két lépésnyire a berilliumgyémánt tróntól!

Csak legyen ellened bizonyítékom, kicsinállak ott helyben!

Álltam az erkélyen, és néztem a távolba nyúló, lépcsőzetesen ereszkedő várost, amely nyitott ékszerdoboz gyanánt csillogott a felkelő napok fényében. Az éjszaka fellegei már tovaszálltak; igen forró napnak néztünk elébe.

Idehallottam, hogy Wittgen a másik szobában üvöltözik:

– A rendőrséget is megveszem kilóra, baszics...

Na, nézzük tovább!

Aki a legnagyobb gondot okozta, az Veronica volt.

A vajdának igaza lehetett, amikor azt mondta, hogy Veronica, képtelen lesz megölni Rolonadot. Én sem kívánom, hogy ő lője le... Egyértelmű, hogy én fogom megtenni.

No, de hogyan?

Mindent, mindent ezért a szőke nőért csináltam. Nem érdekelt az arany, sem a dicsőség, és magasról szartam a pénzre. Ki akartam csinálni Rolonadot, mert egy szemét állat volt, és tönkretette egy kislány életét... Olyan érzelemmentesen fogom fejbe löni, mintha papucsot rúgnék odébb.

De ha „bezárkózik” az űrhajójába, vagy milliányi testőrrel veteti körül magát, akkor hogyan kapjam el?...

El kell őt csalnom a hadseregétől távol, és akkor...

Az aranyra nem fog „rámozdulni”, azt ő üldözni nem fogja – legfeljebb a Vörös Gárda –, hiszen addigra már semmi köze sem lesz hozzá... Ragaszkodjak Veronicáék eredeti elképzeléséhez, és raboljam el Jessica Rolonadot meg a kalóz unokáját?

Én raboljam el???

Akkor kellett volna okosnak lennem, amikor először szóba álltam velük; most már késő! Most már belekeveredtem, és csak előre menekülhetek.

A fejemben dörömböltek a gondolatok, és legszívesebben vasabroncsot húztam volna a koponyámra, hogyne robbanjon szét.

Mi az istennek küldi ide az estély (vagy az aranyszállítmány?) előtt egy nappal a fél hadseregét a Kalózkirály?

Mire készül Caramondó?

Még nem kaptam válaszokat.

Néztem Moscow-t, de nem lettem okosabb.

Nagy bőrszárnyacsapkodás és veszett rikácsolás közepette egy zurk telepedett le a korlát végén. A vérszívó denevér és a pelikán keverékéből előállt lény félrefordított fejjel bámult felém, és ritmikusan csattogtatta a bohóccipő nagyságú, tűhegyes fogakkal megáldott csőrét. Igen csúnya dög volt, és módfelett veszélyes. A védelmi rendszer elpusztította a nagytestű madarakat, ezért a zurk megjelenése fölért egy megfejtésre váró rébussszal... Arra gondoltam, hogy már évek óta itt lakhatott a kastély titokzatos tornyai között, és közben óvatosan előhúztam az ultrahangpisztolyomat. A zurk talán tíz lépésnyire lehetett tőlem – gyerekjáték lesz eltalálni –, de megúsza a találkozásunkat, mert alig fordítottam rá a fegyvert, amikor nagyot rikkantott, csapott egyet a szárnyával, és elsuhant.

A következő pillanatban az is kiderül, mi riasztotta meg. Iszonyú csattanással zuhant le egy aranylemez a magasból! Tőlem alig karnyújtásnyira csapódott a korlátnak, és az éle lepattintotta a márványszegélyt (ha engem talál el, biztosan kettészél!). A hatalmas tábla átfordult, és tovább bucskázott a fórum irányába.

Meghült bennem a vér!

A két kezem kevés lenne hozzá, hogy összeszámoljam hány űrcsatában, kommandós-akcióban és lövöldözésben vettem részt. Alig múltam harminckét éves, és a Galaxis Császárának testőr ezredese vagyok; valami nagyon kemény fickó, erre kinyír egy ügyetlen bádogos?

Fölnéztem.

Ott voltak mind a tizenketten, és veszettül integettek lefelé, az egyikük még kiáltott is, hogy Bocs, haver, a szél felkapta és elhozta hozzám a hangját. Furcsán fintoroghattam, és hitetlenkedve ráztam a fejem. Ha valaki engem ki akar nyírni, és a sikertelen merénylet után csak annyit mond, hogy bocs, haver, én azt azonnal lelövöm, de most csak néztem fölfelé, míg a nyakam meg nem fájdult; tán még vissza is intettem.

Isteni jel?

- Hát ez nem lehet igaz! - fakadtam ki, és bejöttem az erkélyről. Átmentem Wittgenhez, aki éppen azon ügködött, hogy megtolja a világos vezért; valami sakkfeladvány látszott a táblán.

- Sakk! - rikkantotta a százados.

- Átvesszük a crollokat.

- Jó - mondta erre Wittgen, és egyfolytában az állást nézve felállt. A keze kinyúlt egy figuráért.

Gombokat nyomogattam a csuklókomomon: kicsengett, és fölvette a kastély harcászati tisztje.

- Hívja össze a croll rajparancsnokokat! - utasítottam.

- Igen, ezredes úr!

- ...és MATT!!! - ordította Paul Wittgen.,

Mi gondja van, ennek az embernek, kérem?

Ha találkoztak már crolljal - és túléltek -, akkor nincs mit mondanom; a jelenet azóta is visszatérhet rémálmaikban. De ha nem láttak még ilyen lényt, akkor a következőt tessék elképzelni! Maguk előtt áll egy körülbelül négy méter magas, botsáska-lótetű keverék hibrid lény, amelyik embervérrel és friss döggel táplálkozik (ha éhes, akkor a halottakat is szívesen felfalja). Számtalan fogókarja mellett még tucatnyi csáppal is megáldotta a jóisten, de az óriáspolip csak kezdő pankrátor hozzá képest, ha használni kezdi azokat. Álló helyzetből könnyedén ugrik tíz métert, ami már önmagában fölér a repüléssel, és ha valami nem tetszik neki, azt akár röptében is leköpi, majd leszáll, és a nyála által pempővé alakított anyagot (legyen az bár élőlény vagy páncél) úgy szürcsöli föl, mint a Lachathosz kilenc gyereke a csokis pudingot. A legdöbbenetesebb mégis az, hogy a croll intelligens lénynek számít, ugyanis saját bolygója, kultúrája és technológiája van. Fordítógép nélkül beszél a standardot, és szereti az amerikai futballt...

A vérbáró crolljai ráadásul sugárkezelt páncélt és harcászati számítógépet hordtak. Komolyan mondom, amikor először találkoztunk velük, csak álltunk és tátottuk a szánkat: később szép lassan megkezdtük rohamosztagos kiképzésüket. Az első dolog, amit meg kellett tanulniuk: amelyikük öt méteren belül megközelít minket, azt azonnal elpusztítjuk - ám hetekbe tellett, mire hátat mertem fordítani nekik.

A rajparancsnokok kettős sorban igazodtak fel a kastély boltíves pince-helyiségében, az állomány többi tagja a falak mentén húzódó kazamatákban szuszogott. Moscow holografikus modellje lebegett körülöttem, és megtartottam az aranyszállítmánnyal kapcsolatos első eligazításomat. A croll tisztek veszettül figyeltek, Wittgen egy boroshordó tetején lovagolva figyelt, a kezében korszerű energiavető. Jó, ha van ilyen az embernél, ha a crollokkal társalog.

Nem sejtettük, hogy ezekben a percekben, milyen sorsfordító dolgok zajlanak a városban.

- Hej hó, hej hó, a törpeélet jó. Hej hó...

Az asztalon masírozó materializált robottörpék alig voltak nagyobbak a sótartónál, Höfeherke már könnyedén bekukkanthatott volna a vörösborral teli kristálypohárba. A jó hangulatú, vidáman éneklő menet megkerülte a szalvétatartót, és elindult az asztal közepe felé.

- Kapcsold ki, kicsim, étteremben vagyunk - mondta az ezüstkosztümös fiatal nő, és letette a villát. Feszültnek és idegesnek tűnt.

- Na, de anyu! Senkit sem zavar - nyafogta a kisfiú.

- Tedd el a dekódert, mert elveszem - mondta a nővel szemközt ülő apja, és belekortyolt a borába. Letette a poharat, és megtörölte a száját. - Kapcsold ki, mert mérges leszek!

Ennek a férfinak tízezernyi katona engedelmeskedett a Roxolánon, de apa lévén, saját bőrén tapasztalta, hogy egy gyereknek néha nehezebb parancsolni, mint tucatnyi hadseregnek. Most mégis sikerült, és a fia kelletlenül, de azért engedelmeskedett, és lekapcsolta a játékot. Az apja odahajolt hozzá, és megsimogatta a fejét. A környező asztaloknál mindenki mosolygott, egyedül a család testőrei álltak rezzenéstelen arccal. Ketten voltak, egy férfi és egy nő. A szakértők szerint a Roxolánon ez a testvérpár minősült a legjobbnak, Szlobodan Djokics után. A tíz asztallal előrébb ülő japán nőt ez teljesen hidegen hagyta. A férfi intett a szmokingos pincérnek, aki késlekedés nélkül azonnal odajött.

- Méltóztatik még valamit parancsolni?

- Köszönjük, Albert, nagyon finom volt - mondta a férfi, és átnyújtotta a hitelkártyáját. - Fizetek

- Ahogy méltóztatik parancsolni, tábornok úr - hajlongott a főpincér, és elkanyargott az asztalok között.

- Meddig fog tartani ez az egész? - kérdezte a nő, és az asztal lapja fölött átnyúlva megfogta a férje kezét.

A férfi nem válaszolt, mert megjöttek a fürge pincérrobotok, és leszedték az asztalt. Pillanatok alatt végeztek, és nesztelenül távoztak.

- Kapcsolja föl a hangpajzsot! - utasította a férfi két lépésnyire álló egyik testőreit. A nő megérintett egy láthatatlan gombot a harctechnikái övében. - Legalább három napig, de az is lehet, hogy sokkal tovább. Meglehetősen nagy azoknak a tábora, akik úgy gondolják, hogy hiba volt idehívni a Kalózkirályt. Egyesek szerint Martin hódítani jön; hát nem tudom... Ha mégis így lenne, akkor tartogatók a számára egy-két meglepetést. Teljes készültségben vagyunk, nem is lett volna szabad elhagynom a laktanyát, de arra gondoltam, hogy napokig nem találkozhatok veletek.

- A Gárdaparancsnok mit mond? - kérdezte a feleség.

- Mike Bara egy klasszikus zsoldosvezér és oda áll, ahol több a pénz, megmondom őszintén, hogy nem bízok benne, de ha konfliktusra kerül sor, akkor nyilván Cavallier oldalán bocsátkozik a harcba.

- A katonai szakértők? Shaw-ékra gondolok.

- Nekik nem sok közük lesz ehhez a dologhoz. Azért szívesen meghallgatnám Shaw véleményét, de napok óta nem találkoztam vele. Cavallier abszolút szabadkezet adott neki... vagy a crollokkal van, vagy valahol a városban. - A férfi közelebb hajolt, és suttogva folytatta; hiába kapcsoltatta fel az interferencia pajzsot, az ősi reflexek még erősek voltak. - Elmondok neked valamit, de maradjon kettőnk között. Bizalmas információ, én is csak most tudtam meg... Shaw és Wittgen nem a császári elitgárda tagjai. Csak nagyon kevesen vannak a Roxolánon, akik pontosan tudják, hogy valójában honnan jöttek.. Shaw-ék „feketecsuklyás” praetorianusok és a Különleges Űrszolgálat katonái!

- Jézusmária! Császári testőrök vannak a bolygón? Nem hittem volna, hogy a báró ennyire jól fekszik az uralkodónál? Mi a fene az a „Különleges Űrszolgálat”?

- Az uralkodóhoz legközelebb álló tizenkét „feketecsuklyás” titkos szövetsége. Erről az alakulatról nagyon keveset tudni, és a tagjairól az a hír járja, hogy a „fekete mágia” adeptusai. Ezt momentán nem hiszem el.

- Mi az a mágia, szívem? - tudakolta a feleség.

Mariko ivott egy kortyot az előre kifizetett ásványvizéből, és továbbra is a Stulz testvérek által védelmezett családot nézte. Előbb a testőröket, aztán a tábornokot!

Else Stulz hiába kapcsolta fel az interferencia pajzsot, azt sem ő, sem a tábornok nem gondolhatta, hogy pár asztalnyira ül valaki, aki szájról tudja olvasni a standard-angolt. Mariko „hallgatta” a beszélgetőket, és a terv körvonalazódott a fejében. Tudta, hogy nem szabad lehetőséget adnia a két testőrnek - ha azoknak sikerül felkapcsolni a pajzsokat, lőttek az egésznek.. A liftben!

Mariko lehunyta a szemét, és pillanatok alatt meditativ állapotba hozta magát. A kezét az asztalon fekvő napernyőjére tette, és várt... A napernyő egyáltalán nem az volt, aminek látszott. A nyele nem volt más, mint egy ügyesen és álcázva kialakított japán „rövid kard”, amit sinobigatanának hívtak. A pengéje nem hosszabb, mint a wakizasié, de egyenesre kovácsolták, hogy könnyebben elrejthető

legyen.

Ezt a kardot, csak a nindzsák használták..

A főpincér időközben visszatért a kártyával.

A tábornok felállt. A testőrök tekintete végigsiklott az éttermen. Hans Stulz elindult a gravoliftek felé, a húga kissé oldalra lépve utat engedett a családnak; ő volt a közvetlen biztosítás. Már évek óta együtt dolgozott a bátyjával; így alkottak párt, és védelmezték a potenciálisan veszélyeztetett személyeket, már a Császári Titkosszolgálatnál is így csinálták.

- Most vissza kell térnem a kastélyba, mert hamarosan megérkezik az úrhajó.

Délután majd hívlak. Lehetőleg ne hagyjátok el a lakást! Stulzék majd veletek maradnak - mondta a férfi, és követte Hansot. A gyerek az anyjának nyújtotta a kezét, a másikban a dekódert szorongatta. Mindenki indult a liftek felé.

Mariko megfogta az összecsucott napernyőjét, és felállt.

A család izgatott pillantások keresztüzében haladt el az asztalok között; a Hans mögött lépdelő, egyenruhás férfinak az arcát a turisták kivételével mindenki ismerte Moscow-ban.

A csoport megállt a szélső liftnél.

- Mennyi az idő? - kérdezte a nő.

- Tizenkettő-harminchét - mondta Else anélkül, hogy bármilyen órára is rápillantott volna.

Megérkezett a lift, és kinyílt az ajtaja. A család követte az elsőnek belépő Hansot. Else megfordult, hogy behátráljon utánuk, amikor odalépett Mariko.

- Kérem, fáradjon a másik lifthez - kérte tőle Else, és táltartott tenyérrel megálljt parancsolt a kimonós nőnek, aki fdlnézett, és tekintete a testőr háta mögött álló magas férfiét kereste.

Kettejük tekintete összefonódott; a japán nő pillantásában volt valami parancsoló.

A tábornok egy pillanat alatt a szaimindzsucu, a nindzsa hipnotizációs technika áldozata lett, és aláírta mindannyiuk halálos ítéletét.

- Jöjjön csak, hölgyem, elférünk! Engedje be, Else!

Mariko elmosolyodott, és udvariasan fejet hajtva belépett a liftbe. Hátat fordított a csoportnak, az ajtó bezárult...

Az étterem a felhőkarcoló huszadik emeletén volt, a gravitációs lift alig tizenöt másodperc alatt tette meg az utat.

A földszinten négyen vártak az ajtó megnyílására. Két turista házaspár. A fiatalok nászutasok voltak, és azért utaztak a Roxolánra, hogy lássanak valami érdekeset - a bolygónak galaxis-szerte „szép” híre volt. Hamarosan láthattak... De csak egy pillanatig!

Éles „bimm-bamm” hallatszott, ahogy a lift megérkezett, és szétnyílt az ajtó. Az ifjú, szerelmes asszonyka abban a pillanatban meghalt, és mire a férj felocsúdhatót volna, a feje már el is vált a törzsétől, hogy vértfröccsenő, iszonyúan morbid pörgéssel a szemközti recepciós pultra zuhanjon.

A fiatal házaspár a nindzsa útjában állt!

A pult mellett álló biztonsági őr a fegyveréhez kapott, és félig elő is rántotta, de abban a pillanatban Mariko csuklóból levágta a kezét. Örült sikoltozás és eszeveszett rohangászás kezdődött a szálloda előcsarnokában. A földre hullott játékekódér véletlenül bekapcsolt, és materializált törpék kezdték el tocsogásukat az egyre terjedő vértócsában:

- Hej hó, hej hó, a törpéélet jó...

Mariko eltűnt, mint a kámfor.

Még a crollokkal voltam, amikor értesítettek a merényletről. Hazudnék, ha azt mondanám, nem döbbsentem meg. Az első pillanatban arra gondoltam, hogy a dolognak némi „katonapolitikai” színezete van.

A meggyilkolt férfit Johannes Austinnak hívták, és a roxoláni hadsereg főparancsnoka volt. A vérbárót szolgáló katonai sleppben - Mike Barát le számítva - őt lehetett az egyetlen olyan főtisztnek tekinteni, aki negyvenhét éves kora ellenére komoly katonai múlttal rendelkezett, és képes lett volna borsot tömi William Martin vagy más inváziós erő orra alá. A hadsereg vezérkarában rajta kívül csak dilettánsokat találhatott az ember - mindannyian Cavallierrel álltak rokonságban. Austin helyettese például a vérbáró unokaöccse

volt, és a katonák jobban utálták, mint a szart. Nem lepődnék meg rajta, ha egy rohamnál kapásból hátba lőnék – már amennyiben elől szalad, amit kétlek! Akárki ölette meg a tábornokot, nyilván Martinnak dolgozott. Kiváló időzítés volt: órákon belül esedékes a Kalózkirály előőrsét (inváziós haderejét?) szállító csatahajó landolása, és a hadsereg tisztikara egy csapással lefejezve! Szó szerint „lefejezve”!

Valójában akkor döbbsen meg, amikor megláttam az áldozatokat. A harcászati tiszt videofonja után félórával már ott guggoltam a nyitott liftajtó előtt, és dühtől rángatózó arccal szívtam a cigimet.

– Jézusom! – csúszott ki a számon, amikor megláttam az alvadozó vértócsa közepén fekvő gyermeket. A kis srác nem lehetett több hétévesnél, és széttárt karokkal, hanyatt feküdt az anyja lábánál – a nőt valósággal kibelegzték, vére vörösre festette a kosztümkabátját.

A lift belseje leginkább egy mészárszékre hasonlított, még a falak és a mennyezet is vöröslött a szétspriccelő, kirobbanó vértől. Austin tábornok fej nélkül hevert a padlón, a teste, mint egy sarokba hajított rongybabáé. Else és Hans hasonló sorsra jutottak, mint Austin felesége, de nekik a kézfejük is levágták... egyikük sem tudta előrántani a sugárpisztolyát. A csípőjükön lévő harcászati modul kijelzője zölden villogott; a számítógép passzív üzemmódban állt, pedig a mentálkapcsolat szenzora oda volt csíptetve mindkét fülcimpájukra... Képtelen voltam másra gondolni, minthogy a támadó „nem ember”. Gyorsabb, mint a harcászati modul?

A halott házaspár rossz időben, rossz helyen állt – emlékezetes nászút lehetett. – A gyereket miért? – kérdezte Wittgen.

Szótlatlanul ráztam a fejem.

Az egyik nyomozó áttört a fotóriporterek eleven falán és az előtte kéklő rendőrségi sugárkordonon. Zsebre tett kézzel állt meg mellettem, az arcán semmi sem látszott; az elmúlt percekben ő már túljutott döbbenete csúcspontján.

– Hol van Austin feje? – kérdeztem tőle, és felálltam.

– Nem találjuk, valószínűleg a merénylő magával vitte, ami a „fejvadászat” erősen szakrális megnyilvánulásának tűnik. Maga szerint ez itt micsoda; valamilyen biológiai fegyver?

– A szemtanúk írt láttak? – kérdeztem vissza.

– Egymásnak ellentmondó tanúvallomások születtek, a késtől a lézerfegyverig minden szír-szart láttak, ettől egy csöppet sem lettünk okosabbak. Maga szer... – kérdezte volna ismét.

– Ezt karddal csinálták, szerintem wakizasival. Értetlenül nézett rám. Nem csodálkoztam rajta, hiszen a „kard” szónak a jelentését már nem sokan ismerhették a galaxisban; azok az idők régen elmúltak

– A kard egy hosszú kés – adtam meg a meglehetősen populáris magyarázatot. – Ilyen vágásokat csak szamurájkarddal lehet ejteni, higgye el nekem, hogy azzal mészárolták le őket! Hét-danos aikidó mester vagyok, és tizenhat éve foglalkozom japán harcművészetekkel, értek hozzá. Mit tudunk a támadóról?

– Egy japán nő volt.

Ez bombaként hatott, összenéztünk Wittgennel.

Nincs még arra bizonyíték, hogy a Gyöngyszem előtti támadást Caramondó szervezte volna meg. Annyit tudunk, hogy minden bizonnyal két japán nő lehetett a megbízó... Ha azoknak a nőknek az egyike felelős Austin meggyilkolásáért és a „Caramondó-japán nők” kapcsolat igaz, akkor lehet, hogy a mesterkalandor Martinnak dolgozik? Ezzel a merénnyel egyszerűen előkészíti a Kalózkirály invázióját? De miért tenné, és mi ezért a fizetsége?

Martin egy tonna színarannyal fizeti ki?

Túl sok kérdés merült fel ahhoz, hogy nyugton maradhassak, ez az ügy kezdett idegesítően bonyolult formát ölteni.

– Na, akkor, most szálljunk ki ebből a buliból! – jegyezte meg Wittgen.

Fölhívtam Veronicát. Az arca ragyogott a boldogságtól, de most nem volt idő enyelgésre.

– Ha Caramondó jelentkezne, akkor mond meg neki, hogy azonnal találkozni akarok vele, de ne említsd neki a Luna Monkkal kapcsolatos gyanúmat!

– Történt valami? – kérdezte a holomodel.

– Nem lehetetlen, hogy a te Rolid megölette a hadsereg főparancsnokát! Ne, ne szólj semmit! – mondtam.

Még a képernyőn át is láttam, hogy a nő mennyire elsápad.

– Mikor találkozunk? – kérdezte félénken.

- Nem tudom - adtam meg a gyors választ. - Az ebéd elhalasztva „háború” miatt!
Nem is tévedtem olyan nagyot...

6.

Objektív okoknál fogva nem volt derűs hangulatunk, de mégis képtelennek éreztük magunkat arra, hogy megálljuk röhögés nélkül, persze, mindez arra a jó adag cinizmusra vezethető vissza, amivel a délután eseményeit szemléltek. Álltunk az erkélyen, és nagyon jól „szórakoztunk”.

Úgy gondoltam, hogy Martin rohamosztageit egy energiafegyverekkel jól ellátott úrfregatt hozza, de amikor az űrhajó belépett a Roxolán légkörébe, és megközelítette az űrrepülőteret, kis híján keresgélnem kellett a leesett államot. Nem egy fregatt, hanem a Birodalmi Hadiflotta egyik rombolója közeledett, és nem a szokványos levezetési útvonalon, hanem a hegyek felől. Mint valami repülő, páncélozott szörnyeteg, úgy úszott be a város felé, és minden árnyékba borult. A kastély egeket ostromló csúcsai valósággal felszántották a hasát, ahogy méltóságteljes lassúsággal elúszott a fejünk felett. Sztatikus villámok cikáztak a testéből és vörös-kékes fénybe vonták az elsötétült Moscow Cityt. A szörnyeteg dübörgésébe beleremegett az egész kristálykastély, és odalent a de luxe kerületben százszámra robbantak szét az archaikus üvegből készült ablakok. Száz ezer ember fogta be a fülét, ahogy a monstrum elhaladt a város felett, és a remegéstől megmozdultak a tárgyak.

Csörömpöltek az evőeszközök és megindultak a poharak, akárcsak a sakkfigurák Wittgen tábláján. A százados tátott szájjal bámulta, hogy a megelevenedett figurák „összehoznak” egy állást.

- Ezerkilencszázkilencvenöt, Prága... Szmiszlov-Polgár Judit, cseszd meg! - kiáltotta a százados, és fölkapta a sakktáblát, nehogy a romboló dőreje tovább rezegtesse a figurákat, és elrontsa a csodát. - Kihívom az űrhajót egy sakkipartira! - rikkantotta Wittgen, és úgy örült, mint egy gyerek a karácsonyi ajándéknak.

Később olyan események történtek, hogy Wittgen kénytelen volt letenni a sakktábláját. Visszajött az erkélyre, mert ezt látnia kellett: kitört az invázió!

Ismertem Cavallier elképzeléseit. Akkor adta elő őket, amikor először hallottam, hogy William Martin a Roxolánra jön. Nyilván mindenkinek létezett egy forgatókönyve - kár, hogy a kalóz és a vérbáró nem egyeztetette a kettőt.

Cavallier azt hitte - mert elhitették vele -, hogy a rohamosztagosok majd az ellenőrzésük alá vonják az űrkikötőt, s később a város főbb ellenőrzési pontjait; ez utóbbit közvetlenül a Kalózkirály érkezése előtt.

Tévedett!

A szürke színű, sugárkezelt rohampáncélba bújtatott kalózok megkergült természetek módjára özönlöttek szét a városban, és gyorsabban terjedtek el, mint középkorban a pestis. Azonnal ellenőrzésük alá vonták az űrkikötőt és az első két kerületet, majd hihetetlen intenzitással nyomultak egyre feljebb. Húsz perc sem telt belé, és megláttam az első páncélozott szállítójárművet a fórumon. Egy óra sem telt el a romboló leszállása óta, Moscow mindenestül az űrkalózok hatalmában volt, aztán az is elkezdődött, amitől a legjobban tartottam: az energiafegyverek süvítő hangja hallatszott a város több pontjáról, kisvártatva az első kerület nagyobbik része lángokban állt.

Szerettem volna látni Andrei Cavallier arcát.

- Menjünk le és robbantsunk fel egy-két termonukleáris töltetet! Na, tejük már... - könyörgött Wittgen, mint egy rosszcsont.

- Nem ami bulink - intettem le.

Eltelt pár perc, és Veronica hívott fel.

- Mi a manó folyik itt? - kérdezte.

- Ehhez ami Caramondó barátunknak is köze van - feleltem. - Szedd össze a cuccaidat, kapsold ki a Meinl Zahariust, tedd zsebre, és maradj a lakosztályodban, hamarosan érted küldök egy rohamosztagot, ami felhoz a kastélyba!

- Crollokat? - érdeklődött a holomodellel.

- Azok megennék az összes recepcióst. A biztonsági csoport megy érted, innen fentről. Tíz perc alatt ott lesznek.

- Jó, várok

Alig tette le, máris befutott a következő hívás. Ha a pasas nem ad képet, akkor

is azonnal felismerem.

- Nágyságos úr, kik ézék a műányágba öltözött vitézek, hogy a hálál kápná él őket?!

- Kálózok a csillágvégről - utánoztam Lachathosz egyedülálló kiejtését. - Mondd meg a vajdának, hogy vezessen át benneteket valami biztonságos helyre, de azonnal tűnjetek el az ürrepülőtér közeléből!

- Már lémentünk a csátornába.

- Annál jobb helyet el sem tudok képzelni. Athena ott van valahol? - kérdeztem.

- Itt fészük a háját melléttém.

- Beszélni akarok veled.

- Érré „kéthetés” élőjegyzést léhet csak félvénni... - felelte Lachathosz.

- Ne kúrj föl agyilag! Szólj a vajda lányának, hogy jöjjön a készülékhez! Merész kérés volt, mert a vajda lányát idegen meg sem szólíthatta. Két éve ismertem a csajt, de három szót nem váltottam vele eddig. Fél perc sem telt belé, és megjelent a kétkörömyi képernyőn. Gyönyörű nő volt; egy rózsaszál a szemédombról.

- De szép ember maga, kapitány - sóhajtott a köszönésképpen. - Nem akar megszöktetni?

- Nem, „mademoiselle”, nem ment el a józan eszem! Azt szeretném kérdezni, találtak-e valami furcsát Veronica életében, úgy hat-hét éves kora tájékán?

- Aztán mire gondol, szép vitézem?

- Nem mondok semmit. Találtak-e, vagy sem?

- Hétéves korában komoly tragédiát jelez a csillagok állása; elvesztette a szüleit... többet nem láttunk

- Köszönöm. - Elköszöntem, és bontottam a vonalat; ennyire voltam kíváncsi.

- Nem bízol a csajban? - kérdezte Wittgen, és gúnyosan mosolygott.

- Senkiben sem bízom - feleltem.

A következő hívás személyesen Cavalliertől jött, miszerint azonnal menjek hozzá! Furcsa mód, jó hangulatban indultam el.

Cavallier dolgozószobájában akkora jövés-menés volt, mint egy hiperáruházban aranyvasárnap délutánján. Ott lehetett mindenki, aki csak számított valamit ezen a nyomorult bolygón - most már én is. A vérbáró viszonylag nyugodtnak tűnt, és elgondolkodva ült az íróasztala mögött, de a többiek úgy izegtek-mozogtak, mintha hangyabolyt költöztettek volna a nadrágjukba. Szinte mindenki katona volt. Katona?... Szerintem ezeken az embereken csak azért volt váll-lap, hogy meghallják, ha esik az eső.

Yuri Savonov, aki alig két órával ezelőtt vehette át Austin posztját e díszes bagázs élén, olyan intenzitással szaladgált faltól falig, hogy a ketrecében dühöngő, éhes oroszlan csak köszvényes vénembernek tűnt hozzá képest. A vérbáró hadseregében rendszeresített téglapiros egyenruhát viselte - tele kitiiltetésekkel -, és erőteljes hangon üvöltözött személyi komjába. Az adjutánsai eleven uszály gyanánt loholtak az erősen kopaszodó, magas és paszulykarót formáló férfi nyomában, aki a merénylet óta tábornoknak képzelte magát, holott csak annyi taktikai, stratégiai érzéke volt, hogy az üres zarkamborx-ól ellen is termonukleáris csapással indítana támadást. Terveztem, hogy rákérdezek nála: a roxoláni haderők miért lapulnak, mint szar a fűben? Mondanom sem kell, hogy a lakosztályban egybegyűltek legnyugodtabbika Szlobodan Djokics volt: egy közepes teljesítményű sugárpuskával a kezében, sötét árnyék módjára állt a vérbáró háta mögött - valami titokzatos képességéből adódóan nyilván egyszerre látott és hallott mindenkit.

Cavallier azonnal magához intett, amikor meglátott. A slepp eleven legyező módjára nyílt szét előttem - megérkezett a „szakértő”!

- Mi a véleménye, ezredes? - kérdezte Cavallier.

- Ne hordja ezt a nyakkendőt, méltóságos uram - feleltem nyugodtan.

Azonnal olyan „kuss” lett, mint a hiperűrben.

- Ez hallatlan! - kiáltotta valaki. Kisvártatva megint beindult az eszeveszett rohangászással fiúszerezett zsongás, de Cavallier erőteljesen az asztalra csapott, és átvette az irányítást.

- Mindenki hagyja el a lakosztályt, és várakozzon odakint! - Felém bökött két körmű, csontos ujjával. - Maga marad! Üljön le, kérem!

Senki sem mert ellenkezni. Savonovék mentek kifelé, én pedig kihúztam egy karosszéket, de a következő pillanatban mindenki tiszteletteljes vigyázzba

merevedett, még Cavallier is felemelkedett. Annyi történt, hogy kitárult a helyiség oldalajtaja, és az udvarhölgyei színpompás koszorújától övezve belépett a báróné. Ritkábban lehetett találkozni vele, mint egy ódon kastély szellemével. Már három hónapja voltam a Roxolánon, de most láttam őt negyedszer. Közepes termetű, enyhén molett, kortalan nőnek és a kozmetika csodájának tűnt... Olyan brillek csillogtak a fülében, melyeknek az árából hónapokon át lehetne állomásoztatni az Űrflottát a Tejúton túl, és egy folyami pontyon nem volt annyi pikkely, ahány rubin vöröslött a köntösén. Hűvös pillantással mért végig mindenkit, pisszenni sem mertünk - a nő „komplett” pszicho- és szexuálpatológiai eset volt. Odahajolt a nem különb férjéhez, és fotonhajtómű legyenek, ha nem ezt mondta:

- Andrej mnye nadajel etot bardak, zgyelajrye sto nyibugy.

- Uszpkokjtyesz, pazsalujszta - válaszolta a vérbáró.

Egyszerre tucatnyian nyúltak az övükre tűzött fordítógépükhöz.

Cavalliert leszámítva csak ketten nem mozdultak: Djokics és jómagam. Én akkor sem kapcsoltam volna be, ha van nálam. Elmélyülten nézegettem a Pneumatikus bakancsom orrát, Djokics pedig elmélyülten nézett „mindenkit”...

A vérbáró sugdolózni kezdett hidrogénszőke feleségével, miközben megállás nélkül legyintgetett Savonovéknak, hogy „menjenek már kifelé”.

Kisvártatva a helyiség kiürült, és hármásban maradtunk. Djokicsot nem számítom ide, mert a legendák megszámlálhatatlanok.

Egy apród karosszéket hozott a bárónénak, és a dáma leült. Az apród kiszaladt, és követte át a szintén lényegtelen hölgykoszorú is. A nők, ha hiszik, ha nem, dúdoltak, amikor kivonultak; ez még mindig jobb, mint a császári udvarban - Caroline-Blindamoor és Gwandolyn hercegnők udvarhölgyei lebegni szoktak. Végre sikerült leülnöm, de ismét feltárult az ajtó - ez egy mozgalmas délután -, és bejött az a férfi, akire érdemes pár mondatot áldozni: Mike Bara kapitány közeledett, a Vörös Gárda parancsnoka.

A pasas pontosan úgy nézett ki, mint egy zsoldosvezér az akció-holofilmekben. Sugárkezelt rohampáncél simult a tagbaszakadt testére; a vértet nem mindennapi izmokat takarhatott. Markáns arcvonásokkal megáldott férfi volt, akinek ide-oda járt savókék szeme, hogy új ellenfeleket keressen magának, amelyeknek még én sem lennék a helyében. Negyven éves kora ellenére már többször érintette meg a fegyvere tűzgombját, mint egy átlagember az ajtónyitó-panelt. A sisakját a hóna alatt hozta, és most odavágta az íróasztal szélére. Meg sem próbált leülni, mert minden szék összetört volna a páncélzata alatt.

Az a két fickó, aki a nyomában lépdelt, és árnyékként követte minden lépését, hasonlóan furcsa figura.

Az egyik testőrdroidként szolgált, és olyan energiafegyverek lógtak körbe az övén, amelyeket jószerivel még én is alig ismertem fel. Jelentéktelen szintetikus arca volt; annyira érzelem mentes tekintettel, amilyen csak egy két lábon járó harcászati számítógépnek lehet.

A másik árnyék volt az igazán érdekes: hatalmas konténert cipelt a hátán, annak a segítségével lehetett irányítani a gárdát. Aki a Vörös Gárda ellen eséllyel akart indulni, annak először ezt a pasast kellett kilőnie, kommunikációs egységgel együtt. Csak egy a baj! A gárdistán olyan erőterek voltak, hogyha felrobban a széke alatt egy atomtöltet, akkor legfeljebb kirepül az ürbe, és ha nem találkozik odafönt a pékkel, akkor biztosan éhen hal...

Bara pattintott az ujjával, és a konténeres megfordult. A hátára csatolt kommunikációs egység roppant egyszerűnek tűnt: tucatnyi képernyő és három különböző színű videofon. Nem ismertem a rendeltetésüket, de a piros színű majdnem minden hadseregben a vegyi, biológiai vagy nukleáris csapásmérés elrendelését jelentette.

- Mi a kedvenc színe, báró úr? - kérdezte Bara, és a keze kinyúlt a kagylók felé.

- Csak nyugalom - mondta gyorsan Cavallier, és az asztalra könyökölve előrehajolt. Tornyot formált az ujaiból, a szemüvegén megcsillant a díszes kristálycsillárok fénye. - Erre nem lesz szükség, kapitány! Küldje ki vagy küldje hátrébb az embereit, és helyezze magát kényelembe!

Bara megvonta a vállát, és ismét csettintett: a zsoldosok hátráltak három lépést.

- Inkább állnék - közölte.

- Akkor álljon - mondta a vérbáró, és felém fordult. - Az imént kénytelen voltam megnyugtítani a méltóságos bárónőt, hogy a kialakult helyzet korántsem olyan

zavaros, mint amilyennek látszik. Ön is úgy gondolja, hogy Martinék megszállnak minket?

- Szeretném emlékeztetni a tegnapi beszélgetésünkre, amikor kifejtettem a véleményemet, de ha kívánja, felidézem az akkori szavaimat: „negyven évig nem mennek el innen!” Ezt mondtam, miután ön közölte velem, hogy William Martin idejön. Emlékszik?

- Ó, hogyne - felelte a vérbáró.

- Most már bizonyos, hogy a Kalózkirály készül valamire - folytattam -, Austin tábornok meggyilkolása volt a nyitány. Az Ön törzskarát egy pillanat alatt lefejezték, és ez Martin embereinek az akciója volt. Ne haragudjon, hogy ezt mondom, de a Vörös Gárda kivételével jelen pillanatban a hadserege szart sem ér, és jobb, ha leteszi a fegyvert...

- Csatlakozom! - szúrta közbe Mike Bara.

- Továbbra is úgy gondolja, hogy William Martin a barátja? - fejeztem be egy költői kérdéssel az iménti mondókámat.

- Igen, uraim...

Döbbenetesnek tartottam ezt a naivitást; nem tudtam, mire vélni. Hátradőltem, és feladtam a küzdelmet. Barára hagytam a dolgot; hadd szenvedjen ezzel a barommal, ha van hozzá türelme!

- Méltóságos báró úr - kezdte Bara -, a világtörténelemben sok példa akadt arra, hogy bizonyos meghatározó személyiségeket a legjobb barátjuk szúrt hátba... A dolgok egyáltalán nem úgy alakulnak, ahogy eltervezte. Azért vagyok itt, hogy határozott parancsot kapjak: ezt a csürhét visszazavarjam az úrhajójába, vagy hagyjam, hadd égessék fel Moscow-t? Önnek kell döntenie, és minél gyorsabban, mert hamarosan a kastély kapuját fogják döngetni. Várom a döntését!

- A parancsom a következő: a Gárda maradjon készültségben, de ne csináljon semmit!

- Kérem - jegyezte meg a zsoldosvezér, és a pillantásából a következőt véltem kiolvasni: sík hülye vagy, barátom.

Cavallier velem folytatta:

- Én azt nagyon jól tudom, hogy a Viharos Galaxis érkezése előtt a kalózhadaknak semmi keresnivalója a városban, de meglehetősen különös helyzet állt elő.

Bizonyos biztonsági intézkedéseket kellett meghoznom, és ezek végrehajtásában Martinék is nagy szerepet kaptak Talán egy kicsit túllőttek a célon, de nyugodjanak meg, uraim, továbbra sem kell tartanunk a bolygó megszállásától. Mindjárt elmagyarázom..

Az nagyon jó lesz, gondoltam. Illett volna rákérdezni, hogy milyen különös helyzetről beszél, de inkább arra tereltem a szót, ami a leginkább borzolta az idegeimet.

- Mielőtt erre rátérne, mondja már el nekünk, hogy miért tűri el Austin meggyi oltatását? Remélem, tudja, hogy a tábornok egész családját lemészárolták?!

- Persze, persze, mindez nagyon sajnálatos esemény, és értetlenül állok a dolog előtt, de nem hiszem, hogy Martinék állnának a háttérben, mindenesetre tisztázni fogom ezt a dolgot azzal az emberrel, aki hamarosan elhagyja a rombolót, és tiszteletét teszi nálam a kastélyban. Szeretném, ha mindketten jelen lennének ezen a reményeim szerinti „beszélgetésen”... _ Arra tippeltem, hogy a kalózhadsereg parancsnokáról beszél, de kellemes meglepetés ért. - Lady Ilona érkezett meg két órával ezelőtt, és őt várom ide.

- És hol van a Lady férje? - adta magát a következő kérdés.

- Majd a Viharos Galaxissal érkezik a holnapi nap folyamán; közvetlenül az estély kezdete előtt... most mit hümmög, ezredes?

- Méltóságod úgy gondolja, hogy a Kalózkirály felesége majd szépen bocsánatot kér Austin és a családja lemészárlása miatt? Uram, az ön bolygóját ellenséges haderő szállta meg... - Jól kihangsúlyoztam az ellenséges szót. A hadseregének főparancsnokát meggyilkolják, és még ezek után sem hajlandó tudomásul venni, hogy az a nő, aki előtt hamarosan megnyitja a kastély kapuját, nem a barátja feleségeként, hanem egy ultimátum átadójaként érkezik?

- Csatlakozom! - harsogta ismételten a zsoldosvezér. Azért Barának ennél sokkal bővebb szókinccse volt, de amit itt az elmúlt percekben mondtam, ahhoz nem lehetett mit hozzátenni.

- Rémeket lát! - villogtatta a szemüvegét a bolygó ura. - Ezért a parányi felfordulásért az a „különös helyzet” a felelős, amiről az előbb beszéltem.

Lady Iloriával tisztázni fogom ezt a kellemetlen Austin ügyet és azt is, hogy a rohamosztagosai miért használnak energiafegyvereket a lakosság ellen. Bara mégis

jó lenne, ha leülne, mert kitekeredik a nyakam...

Az óriás kikapcsolta a védelmi mezejét, és lehuppant a báróné melletti karosszékbe. Az ötszáz éves bútordarab akkorát reccsent, hogy egy jóérezsű farestaurátor biztosan elsápadt volna.

Cavallier már másodszor beszélt valami „különös helyzetről”. Erős kényszert éreztem, hogy végre rákérdezzek. A válasz fölért egy hidegzuhannyal.

- Tegnap beszéltem arról, hogy felkészültünk a Császári Birodalombiztonsági Hivatal speciális kommandóinak a beszivárgására, ám úgy tűnik, nem eléggé! Pár órával ezelőtt kaptam meg egy meglehetősen jó pozícióba beépült emberem jelentését, hogy állítólag a Roxolánon már hónapok, ismétlem hónapok óta leszállt egy különleges kommandó. Hétköznapi embereknek álcázva élnek Moscow-ban, és várnak egy adott pillanatra. Ekkor aktivizálják magukat, és támadnak A célpont Martin és Rolonad! Lady Iloriát értesítettem erről, mielőtt a hajója belépett volna a Roxolán légkörébe. Értik már a felfordulás okát, uraim?

- Kapizsgáljuk - válaszoltam Bara helyett is. - A titkosszolgálatuk dolgozik az ügyön?

- Egy emberként.

- Eredmény?

- Még semmi.

- Ha az az állítás, miszerint a kommandósok már hónapok óta itt vannak és várnak, fedi a valóságot, akkor ebből a következő konklúzió vonható meg - összegeztem -: az ön becses köreiben található valaki, aki már az idei év tavaszán riaszthatta a birodalom-biztonságiakat, hogy milyen vendégek várhatóak a júliusi ünnepségsorozaton. Tudomásom szerint a meghívottak listáját csak nagyon kevesen láthatták. Hónapokkal ezelőtt amennyire volt képlékeny az a dolog, hogy kit hív meg és kit nem?

- Nagyon képlékeny volt - válaszolta Cavallier.

- Ebből viszont arra lehet következtetni, hogy a „legbizalmasabb” köreiben található valaki, aki a CSBH-nak dolgozik. Gratulálok, méltóságos utam - tettem még hozzá némi cinikus felhanggal. Rettenetesen élveztem a dolgot

- Mit tanácsol? - kérdezte a körmeit kocogtató Cavallier. Megvontam a vállam, és igyekeztem megkerülni a kérdést.

- Erre nem terjed ki a hatásköröm.

- És maga? - fordult Cavallier Barához, aki kikerekedett szemmel pofátlanul bámulta a bárónő combjait.

- Mindenkit karóba kell húzni, a szentségit neki! - közölte.

Az én pillantásom is megakadt a nő combján. Cavallier felesége keresztbe tett lábakkal ült, mint egy „pultoskurva” a Gyöngyszemben, és messziről látszottak a friss harapásnyomok az átlagnál kissé vastagabb, de így is erotikusan izgató lábán, közel az ágyékához. Nem vagyok fogász, de annyit én is meg tudtam állapítani, hogy a harapások nem emberi fogaktól származtak. A vérbárónak és a kedves nejének igen érdekes lehetett a szexuális élete...

Próbáltam elterelni a gondolataimat a perverz módon izgató látványtól...

A CSBH ügynöke Caramondónak is dolgozhat, tehát kettősügynök? A mesterkalandornak briliáns hírforrása van a kastélyban.

- Térjünk vissza a kommandósokra! - folytatta a vérbáró, és visszatértem a valóságba. - Ezzel kapcsolatban számítok a maguk szakértelmére. Kapitány, most nagyon figyeljen, mert ha valakinek meg kell állítani őket, akkor az csak maga és a Gárda lehet... Ezt a sok hülyét azért küldtem ki, jobb ha nem ütik bele az orrukat! Hallottak erről a csoportról, hogy GAMMA?

Összenéztem a zsoldosvezérrel.

- Uram, szeretném kivenni az évi rendes szabadságomat! - mondta a Vörös Gárda parancsnoka, és vetett egy pillantást az órájára. - Ettől a pillanattól kezdve. Ha nem írok, ne válaszoljanak!

- Tessék??? - hökkent meg Cavallier, és értetlenül nézett Barára, aztán rám. Megpróbáltam megmagyarázni neki, és egy kérdéssel indítottam.

- Olyan információkat kapott, hogy a GAMMA-csoport hónapok óta a Roxolánon van? - tettem fel a kérdést.

- Igen.

- Azonnal hagyja el a bolygót!

~- Kérem???

- A GAMMA, amit Herites-Chisi-csoportnak is hívnak, a modemkori hadviselés legkorszerűbb fegyverekkel felszerelt és döbbenetesen hatékony kommandója - magyaráztam. - Ez egy nukleáris csapásmérő rohamosztag, amelynek a harcértéke

közel azonos a Praetorianus Gárdával... Legjobb tudomásom szerint Rolonad vejét is ők ölték meg. Ha a GAMMA akarja elkapni a kalózokat, akkor jobb, ha azok ide sem jönnek

- Mit tudnak ezek a katonák, amit mi nem? Mekkora a rombolóerejük? - kérdezte a vérbáró.

- Megatonnában kéri vagy megajoule-ban?

- Úgy kérem, GAMMA megértsem - közölte Cavallier.

- Egyetlen kommandós a hirosimai töltet húszezerszeresét hordozza - jegyezte meg Bara.

- Értem - bólintott Cavallier, de nem tűnt túl meggyőzőnek, szerintem fogalma sem volt arról, hogy a kapitány miről beszél. Előrehajolt, és nekem szegezett egy teljesen értetlen és fölösleges kérdést: - Maga szerint hol bujkálnak?

- Fogalmam sincs, méltóságos uram. Annyi viszont bizonyos, hogy a GAMMA tagjai nem szoktak az álmennezet felett kuporogni, várni az optimális felállásra. Ha Herites ezredes vezeti őket, akkor a legváratlanabb meglepetésekre is felkészülhetnek; ez a férfi a Császárság leghíresebb kommandó-parancsnoka. Ha a „gammások” támadnak, azt teljes mellszélességgel csinálják, és az első pillanatokban legkevesebb egymillió áldozattal kell számolni. Ha a Lady úgy gondolja, hogy kifüstölheti őket azzal, ha felgyújtja fél Moscov-t, akkor nagyon téved.

- Pedig ezt hiszi.

- Rosszul hiszi! Ennek a nőnek körülbelül akkora agya lehet, mint egy croll-tapadókorong. Majd kérdezze meg tőle, miért ölette meg Austint? Azt hitte, hogy a tábornok a GAMMA mellé állna, ha kitör a balhé?

Teljesen váratlanul megszólalt a bárónő.

- Arra egyikük sem gondol, hogy Austin tábornokot a GAMMA állította félre?

Mind a hárman a nőre néztünk, és töprenghettünk, hogy mit is mondott. Ha belegondolunk, akkor nem is állított olyan nagy baromságot, habár az igazi taktikai húzás az lett volna, ha Barát teszik el láb alól. Heriteseknek ez legfeljebb annyi nehézséget jelentene, mint egy terhes nőnek lemenni a hipermarketbe; kissé kényelmetlen, de nem gond. De volt egy apró zavaró tényező, amiről csak én tudhattam: a Caramondó-japán bérnyílkozók-GAMMA háromszög csúcsait jelen állás szerint képtelenség összekötni. Azt még könnyen elhihettem, hogy a mesterkalandor Martinnak dolgozik, no de a GAMMA-nak?... Ezt nem tartottam valószínűnek. Az agyamban dörömbölni kezdett egy feltételezés: ha valóban Caramondó felelős a tábornok haláláért, akkor a merénnyel csak annyi lenne a célja, hogy összeugrasson mindenkit, mert a későbbi felfordulásban így könnyebben leléphet az arannyal?

Azt várhatja! Ha nálam lesz a szállítmány, azt ugyan el nem veszi tőlem!

- Helyezze első fokú készségbe a Vörös Gárdát, és miután tisztáztam pár nézeteltérést Lady Iloriával, fésüljék át az egész várost! - adta ki az utasítást Barának Cavallier. - Az összes gyanús viselkedő elemet szedjék össze, és vessék alá pszichoszondás vizsgálatnak! Ha a GAMMA odalent van, akkor elkapjuk őket még az estély előtt!...

A kapitány felállt, és szó nélkül kiment - nem azzal kereste a kenyerét, hogy vitatkozzon a 77-al, akinek a zsoldjában állt. Az emberei csináltak egy szabályos hátraarcot, és követték. Szerintem nem sok kedvük lehetett ehhez az egészhez. Maradtunk hármasban. A szemem sarkából láttam, hogy a báróné engem néz, és közben a szája szélét nyalogatja.

Na neeee!

- Tudom, hogy maga IV. von Anstetten testőre, de ha esetleg... - kezdte volna Cavallier, de abban a pillanatban hitet tettem az álláspontom mellett.

- Nem! Csakhogy értse: már azt sem lett volna szabad elvállalnom, hogy a tranzakció lebonyolításáig őrzöm az aranyszállítmányt, de ezt még fogjuk föl „rohamosztagos gyakorlatnak”... Ahhoz, hogy a crollók kiképzésén túl még mi minden történik a Roxolánon, semmi közöm.

- Jó, erre még visszatérünk, ezredes. Most megtenné azt a szívességet, hogy kettesben hagy a bárónővel... Pár percről lenne szó, addig fáradjon ki az erkélyre!

- Hogyne, méltóságos uram - sóhajtottam, és felálltam. Próbáltam nem odanézni a felesége szétharapdált, hófehér combjára.

Cavallier visszaneézett a válla felett, s odaszólt Djokicsnak:

- Lazítson maga is!

Álltam az erkélyen, tőlem egy-két lépésnyire a „Nagy Djokics”... Eljött a soha vissza nem térő, óriási alkalom, hogy megismerkedjek vele. No, de hogyan? Kínáljam meg cigarettával?

Nem dohányzik

Mondjam el neki, hogy amióta fegyvert fogtam a kezembe, ő a példaképem?

Rám se néz.

A mesterlövész-isten ott állt mellettem. A sugárpuskát lefektette az aranyozott korlátra, és szemlélni kezdte Moscow-t a zakójából előhalászott elektronikus távcsövön át. A másik kezével néha a zsebébe nyúlt, és feltört egy mogyorót, a héjakat ledobta a mélységbe. Szótlanul rágcsált, és le sem sajnálta, hogy ott állok tőle két lépésnyire. Megköszörültem a torkom, és megszólítottam:

- Szép város.

- Az - felelte tömören.

Na, haladunk!

- Lehet, hogy hamarosan új munkaadó után kell néznie, Mr. Djokics - Jegyeztem meg. - Egy kalózhadseregtől még maga sem tudja megvédelmezni Cavalliért.

- Maga tényleg „feketecsuklyás”? - kérdezte a szerb, és továbbra is Moscow-t vizsgálgatta.

- Igen.

Ahhoz képest túl sokat beszél...

Na, menj a francba!

Egy pillanat is elég volt hozzá, hogy megállapítsam: Szlobodan Djokics nem egy kommunikatív típus. Visszavonulót fújtam, és jobb dolgom nem lévén én is előszedtem a távcsöveget. Odalent konszolidálódni látszott a helyzet. Az első kerületben lángoló tüzeket mind eloltották, és a város egyetlen pontjáról sem hallatszott lövöldözés. Akárhová néztem, mindenütt szürke páncélos rohamosztagosokat láttam, akik az egybetolt W és M jelét hordták a sugárkezelt vértjükön. A város főbb sugárútjai mentén sorban álltak a páncélozott szállítójárművek, a közlekedés megbénult. Mivel minden járművet leparancsoltak a levegőből, ezért a végtelen gravokaravánok döglött anakondaként heverték az utakon. Állítottam az elektronikus optikán, és behoztam magamnak a Szent Dzszerzsinszkij teret (a vérbáró minden nagyobb teret, utat és középületet, valamilyen őséről nevezett el), ahol valami furcsa történhetett, mert mindenki izgatottan rohángált. Találtam egy kis csoportosulást a tér szélén, és tehetetlenül néztem, hogy mi okozta a riadalmat. Martin rohamosztagosai kirángattak egy férfit a gravójából, és eltaszigálták a közeli villanyoszlopig; a járdán három halottat számoltam össze.

Kivégzések?

- Nézze a Dzszerzsinszkij déli részét! - kiáltottam Djokicsnak.

Közben előlépett a páncélos, energiapajzsos tiszt, és a férfira szegezte az oldalfegyverét - egyértelmű, hogy mire készült, csak azt nem értettem, miért. A tiszt beszélgetni kezdett az egyik emberével, aki heves bólogatásba kezdett a sisakos fejével.

A tiszt váratlanul az oldaltokba csúsztotta a pisztolyát, és elindult vissza a közelben lebegő csapatszállító felé. Hirtelen megtorpant, mint aki meggondolja magát. Visszament a katonákhoz, újra előhúzta a fegyverét, és lelőtte az oszlopnál görnyedező férfit, aki pillanatok alatt égő fáklyává változott, és elterült a világítótest tövében.

- Látta? - kérdeztem Djokicstól, és elvettem a szememtől a távcsövet.

A szerb is letette a saját készülékét, és továbbra is melankolikus pofával rágcsálta a mogyorót. Nem szólt egy árva szót sem, még csak felém sem nézett. Megfordult, és visszament a szobába, követtem a tekintetemmel. Djokics odament a sarokban álló hatalmas kínai vázához, és előhúzott belőle egy ugyanolyan sugárpuskát, mint amilyen kint feküdt a korláton. Visszajött az erkélyre, és a kezembe nyomta

- Jól lő? - kérdezte valami földöntúli rekedt suttogással, de teljesen hangsúlytalanul beszélt, akár kijelentésnek is vehettem volna.

- Úgy hírlik. Mire készül? - tudakoltam.

- Lelövöm a tisztet, de segítenie kell...

Ez nagyon izgalmasan hangzott, ugyanis a Dzszerzsinszkij tér ide kétezer méterre lehetett, és ebből a távolságból ezzel a fegyvertípussal nem lehetett átlőni a tiszt energiapajzsait, a sugárkezelt páncélról nem is beszélve.

- Méltányolom a lelkesedését, de ez nem fog menni, Djokics - jegyeztem meg, és

kifejtettem az aggályaimat. A mesterlövész most először nézett rám.

- Magának tökéletesen igaza van, ezek a fegyverek alkalmatlanok erre a feladatra, de én akkor is lelövöm a fickót, innen az erkélyről, de ketten kell, hogy csináljuk a pajzsa miatt.

Valószínűleg megdöntettem vele az egyéni rekordját, mert ilyen sokáig még senkihez sem beszélhetett egyhuzamban.

- Hogyan csináljuk?- érdeklődtem.

- Az első lépés az energiapajzs: maximális teljesítménnyel egyszerre kell eltávolítani ugyanazon a ponton az övére kapcsolt kisugárzó egység fölött. Ha ez sikerül, akkor pár másodpercre leesik az energiaszintje, és a mező átlőhető. A páncél az egy másik dolog, azt én megoldom, csak csinálja, amit mondom. Most összekapcsolom a két puska elektronikáját, magának csak célozni kell, a lövést majd én adom le. Az a lényeg, hogy pontosan célozzon. A fegyvere ugyanabban a nanoszekundumban fog tüzelni, mint az enyém.

- A páncélt nem tudja átlőni ebből a távolságból.

- Nem a páncélra lövök majd. Miután lefogyasztottuk a pajzsát, öt másodperce lesz arra, hogy szétlője a világítótestet a mozgójárda felett!

Ez már a mesterlövészet metafizikájának tűnt.

- A világítótestet? Minek? - értetlenkedtem.

- Ha valami váratlanul felrobban a feje felett, akkor mire kényszerítik a reflexei? Arra, hogy felnézzen, nem?

- De, igen.

- Hát ezért löje szét! Azt akarom, hogy a tiszt felnézzen, a többi az én dolgom.

A puska optikai célzóberendezését használja, és felejtse el a fedélzeti komputert, különben bemérnek minket! Kezdjük!

Fölraktuk az optikai távcsöveket, és beállítottuk a távolságot. Djokics egy vékony zsinórt húzott ki a fegyvere vezérlőpaneljéből, és a végén lévő csatlakozót bedugta az én panelemben lévő aljzatba. Bekapcsolta az automatikát, és könyökével megtámaszkodva a korláton megcélozta a tisztet.

Én is megkerestem a célpontot. Ebből a távolságból a hagyományos célzórendszeren keresztül akkorán láttam, mintha tíz lépésnyire állna

- Járt már Szarajevóban? - kérdezte váratlanul Djokics. - Na, az egy szép város.

- Még nem - feleltem. - Melyik bolygón van?

- Egy nagyon messzin... Ha lefogyasztottuk a pajzsát, azonnal lekapcsolom egymásról a puskákat, hogy egymástól függetlenül is tudjunk lőni. Ne felejtse, öt másodperce lesz a lámpára! Szóljon, ha lőhetek!

Fogalmam sem volt, hogy Djokics mire készül, de csináltam, amire kért. A tiszt nyugodtan állt az emberei gyűrűjében, páncélkesztyűs keze a csípőjén. A fejét áramvonalas sisak fedte, és ott villogott körülötte az erőtér. A szálkeresztet rávezettem az övére csatolt kisugárzóra

- Most.

Djokics lenyomta a tűzgombot. A két puska egyszerre lőtt, és vöröslő tényhullám borította be a tiszt páncélzatát. Az energiafolyam odébb taszította a meglepődött rohamosztagosokat. A tiszt rémülten kapcsolgatott az övén, és kereste az okát, miért nincs védelmi mezeje.

- A lámpát! - utasított Djokics.

A kiáltással egy időben már lőttem is, a világítótest színes szikraesőt hányva robbant szét tíz méterrel az utca felett. Mindenki felkapta a fejét - a legyengült pajzsú tiszt ugyanúgy.

Djokics abban a pillanatban még egyet lőtt. A lézersugár a másodperc egymilliomod része alatt ért célba, s becsapódott azon a leheletnyi résen, amit a felfelé néző tiszt nyitott meg a mellvért nyakrésze és a sisak pereme között. A pókszál vékony tűzsugár könnyedén szúrta át a speciális szövetet, és a tiszt vérgőzt robbanó, lángoló torokkal repült hátra. Mielőtt a járdára zuhant volna, már meghalt... A rémült rohamosztagosok eszeveszett zárótűzet nyitottak a semmire, és hátrálni kezdtek a páncélosuk felé.

Leengedtem a fegyveremet, és minden biztonnyal úgy néztem Djokicsra, mint zsidók a szent frigylárára, miután leomlasztotta Jerikó falait.

- Ezt, hogy a pi...

- Láttá, nem? - vonta meg a vállát Djokics, és visszafektette a puskáját a korlátra. Összeszűkült szemmel nézett rám, majd a zsebébe nyúlt, és a kezembe nyomott egy mogyorót.

- Megdolgozott érte, ezredes.

Ha mogyorót kell rágcsálni ahhoz, hogy így lőjünk, akkor ezentúl minden nap

feltörök egy zsákkal.

Egy ilyen embert vajon érdekel egy tonna színarany?

Az éjfélete overallos férfi minden biztosítás nélkül állt a tenyérszi széles csatornavárában, és iszonyú magasságból bámult le az alatta elterülő, végtelen távolba nyúló városra. Moscow ebből a perspektívából csodálatos látványt nyújtott.

Az overallost teljesen hidegen hagyta a lábánál elterülő mélység - ebben hasonlított Paul Wittgenre. A kettesük közötti parányi különbség viszont sokkal misztikusabbá tette a csatornában álló személyét: ő az a fajta volt, „aki sohasem esett le”.

Egy fehér trikós, nadrágtartós, kövér férfi lépett ki a harmadik kerületben álló házának a lapos tetejére, és háttal a vérbáró kastélyának leült a pneumatikus nyugágyába. Szétnyitotta a kezében tartott holografikus újságot, és olvasni kezdett. A nadrágtartós tudta, hogy mi a hosszú élet titka: a város bizonyos részein percekkel ezelőtt még bőven lövöldöztek, de ő mégis képesnek érezte magát arra, hogy leüljön a lebukni készülő napok bágyadt fényében, mert szánni akart tíz percet az esti különszámra. Csak semmi stressz, és megérjük a századik születésnapot...

Hat kilométerrel mögötte és egy kilométerrel felette a fekete overallos megérintette a jobb halántékát. Bekapcsolta a szeme helyére telepített implant egységet, és a nadrágtartós válla felett beleolvasott az újságba.

Egy másik feketébe öltözött alak közeledett a csatornában. Olyan könnyedén és magabiztosan lépdelt a veszélyes, keskeny úton, mintha született házimacska lenne. Megállt az első mellett, és lenézett Cavallier fórumára: hangyánál is kisebbnek tűnő emberek jártak-keltek odalent.

„A „Vörös Gárdát” első fokú készütségsbe helyezték, a lehallgatott hívásokból arra következtettek, hogy minket keresnek. Utasítás?

- Maradunk kéksben - felelte a kérdező, és tovább olvasta az újságot.

- Az előbb energiafegyverekkel lőttek a kastélyból. Kielemezték?

- Mr. Djokics és az ezredes tartottak egymásnak egy kis lögyakorlatot. Mikor jön a nő a térképekkel?

- Ma éjjel.

- Örjítő ez a várakozás.

- Ha három hónapot kibírtunk, ez a pár óra már nem lesz akadály. Kezdjék meg a felkészülést, 36.00-kor elrendelem a sárgát! Elmehet.

A férfi megfordult, és visszament, de mielőtt eltűnt volna a tetőkijáróban, a másik utána szólt:

- Örnagy!

Peter Chisi, a GAMMA parancsnokhelyettese visszafordult.

- Uram!

- Vigyázzanak azokkal a kurva aranylemezekkel! - mondta Gabriel Herites. - Ha még egyet lever valamelyikük, esküszöm, repül utána!

- Igen, ezredes úr!

Alig bírtam kivárni, hogy leléphessek Cavalliirtól. Azonnal rohantam Wittgenhez, és „robbantottam a bombát”.

- A GAMMA már hónapok óta a Roxolánon van!

- Vov! - rikkantotta Wittgen „moscow-i” nyelven.

A meglepetést kifejező fonéma leginkább a standard voááá-nak felelt meg - kulturált körökben egyiket sem használták. Mostanság ha egy arisztokrata meglepődött, akkor Gwandolyn hercegnőt utánózta: kifordított kézfejükkel a tenyerünkbe ütünk, és azt mondjuk, hogy „kúl”. Az ügyesebbek ájulást is színlelhetnek.

Wittgen azonnal abbahagyta a reneszánsz stílusban materializált bútorok között eltáncolt kung-fu formagyakorlatát - a Fu Jow Pai, a tigriskarom-technika mestere volt -, kerített egy törülközőt, és indult zuhanyozni. Mentem utána, mint egy hűséges pincsikutya; rengeteg mondanivalóm volt. Menet közben fölkaptam egy „Jack Daniels”-es üveget, és pontról pontra beszámoltam a történetekről.

- Csodálom, hogy erről nem szóltak nekünk - jegyezte meg a százados. - A Különleges Űrszolgálatnak és a GAMMA-nak már volt egy-két közös bulija, habár én egyikben sem vettem részt, de tudok róluk. A szervezeten belül gyorsan terjednek

a legbizalmasabb hírek is. Jó lenne tudni, hogy Heritesék tudtak-e arról, hogy itt leszünk a Roxolánon?

- Szerintem őket is meglepetésként érte. A császár úgy küldött ide minket, hogy „pszt, csak hárman tudunk erről”, nem hiszem, hogy átszólt volna a birodalombiztonságiaknak a küldetésünkről, azok meg nem értesítették az Udvar a saját akciójukról. A GAMMÁ-t valószínűleg meglephette a jelenlétünk. Már hónapok óta itt lapulnak valahol, és azon lamentálhatnak, hogy fölvegyék velünk a kapcsolatot, vagy sem.

- Ez nem lenne rossz húzás a részükről, mert nincs sok kedvem atomtámadás közben furikázni egy tonna arannyal. Szerinted hol bujkálhatnak?

- Paul, ugyanolyan hülye vagy, mint Cavallier! Honnan a francból tudjam?! Wittgen időközben kikászálódott a tusoló alól, ami a félezer évvel ezelőtti technikai szinten állt; Cavallier élt-halt az antikért. Megállt előttem, és kikapta a kezemből a whiskyt.

- El a kezekkel a malátalémtől! Szerinted miért van itt a GAMMA? Csak nem egy aranyszállítmányt akar megkaparintani, mert az nagyon vov lenne, baszics!

- A kalózokat akarják elkapni - jelentettem ki határozottan, és folytattam a beszámolómat. Elmeséltem Djokicsot is. Wittgen nagy szemeket meresztett.

- Hagyományos optikai célzórendszerrel, kétezer méterről átlőtt egy ujjnyi széles gumírozást? - hitetlenkedett.

- Át - bólintottam.

- Állatdurva!

Ehhez nekem sem volt mit hozzá tennem. A mondókám végére hagytam a „desszertet”.

- Harapásnyomokat láttam Yrina combján, nem emberi fogakét! - közöltem.

- A bárónő nem piskóta. Tehát igaz?

- Most már nyilvánvaló. Azért lehet olyan ritkán látni, mert a szörnyek úgy megkínózhatják, hogy utána hetekig nyomhatja az ágyat. Momentán meg sem lepődöm. Neki és Cavalliernek nincs közös gyereke, mind a ketten brutálisan kegyetlenek és nyilván a szexualitás az a terület, ahol megkapják a megfelelő lehetőséget a bennük felgyülemlett feszültség levezetésére, kvázi erősen kompenzálnak, a nő biztosan így működik. Perverzek mindketten. Mellesleg az egész Cavallier rokonság hülyékből áll, nem vetted még észre? - kérdeztem.

- Dehogynem. Igaz, hogy Yrina csak valami Lennont hajlandó olvasni?

- Az egy zenész volt a dekadens korban - mosolyogtam. - A bárónő kedvence egy bizonyos Lenin, aki igen kapós bestsellereket írt a huszadik század elején... Wittgen legyintett, és öltözni kezdett.

- Most hogyan tovább; mi lesz az arannyal?

Az órámrá néztem, amiről óriási hiba lett volna azt hinni, hogy „csak” óraként funkcionált.

- Tíz standard óra múlva „leszáll”...

- Van már valami terved? - érdeklődött a százados.

- Alakul, nyugodj meg! - mondtam.

- Ezredesem, én olyan nyugodt vagyok, hogy menten egy turbékoló gerlepár ül a vállamra. Apropos madarak: egy riadt kismadár kuporog az ágyadon, és csak a te kezedből hajlandó csipegetni. Nincs félórása, hogy felhozták a biztonságiak, és úgy pityereg, mintha kitéptem volna kezéből a trónörökösnőt ábrázoló térhatású holopuzzle-jét.

Miért utálja ez az ember ennyire Veronicát? Átmentem a szobámba.

Arra számítottam, hogy Veronica valóban az ágyon kuporog, de láttam, hogy kinn áll az erkélyen, és Moscow-t nézi a kezdődő kézületben. Óvatosan becsuktam magam után a hatalmas kétszárnyú ajtót, és osztonni kezdtem az erkélyajtó felé, de a pillantásom megakadt a terjedelmes ébenfa asztalon: rendetlen összevisszaságban holofelvételek hevertek a lapján. Odaléptem, és magam felé fordítottam a legfelsőt. Karjában kisgyermeket tartó fiatal nőt ábrázolt. Nem ismertem fel őket, de volt egy érzésem, hogy Jessica Rolonadot és fiát látom.

A következő képen látható férfi sokkal közismertebb arc volt. Cross Rolonad látszott a felvételen. A holofotó borzalmas minőségű volt, és akárhogy forgattam a kezemben, a háttér mindig elmosódott, kontúrtaian maradt. Letettem. A többi kép szintén az úrkalózt ábrázolta, de hasonlóan pocsék minőségűek voltak. Amatőr géppel készülhettek, vagy olyan távolságból, ameddig még Djokics sem lát el. A legkülönösebb dolog, ami az asztalon hevert, egy divatmagazin volt. Még papírból készült, és az anyagát molekulárisan stabilizálhatták, hogyne málljon,

ne porladjon szét az évszázadok alatt. Megnéztem a címlapot: a „Vogue” több mint félezer éves példánya, amit 1996-ban nyomtattak. Egy egész oldalas hirdetésnél volt nyitva, amelyben valami szívdöglesztő „bőr” a cége legújabb kenceficéjét reklámozta.

- Azt mondják rá, hogy kiköpött Cindy Crawford.

Felkaptam a fejem, és leejtettem a magazint. Veronica megfordult, és a korlátnak támaszkodva beszélt hozzám, lehet, hogy már percek óta engem nézett. Az áttetsző függöny méltóságteljesen lebegett a könnyű huzatban.

- Mi holomodellek csak így emlegetjük, a „kiköpött Cindy”. A fél galaxis tudja, hogy hasonlít rá.

- Kicsoda hasonlít kire? - értetlenkedtem.

- Lady Iloria Cindy Crawfordra. Ez az utóbbi a szakmám jeles képviselője volt a huszadik század végén. Máig nagyon népszerű, amit annak köszönhet, hogy a halála után berillium-üvegkoporsóban kilótték az űrbe.

Veronica bejött az erkélyről, és a karomba zártam.

- Honnan tudsz Lady Iloriáról? - kérdeztem. - Csak az előbb beszéltem erről Paulnak.

- Már az Astorban is arról beszélt mindenki, hogy a Lady érkezett meg azzal a hatalmas döggel. A szálloda úgy remegett, hogy a Zahariusom magától kikapcsolt - szipogta a nő.

Wittgen nem hülyéskedett, amikor azt mondta, hogy Veronica sírt.

- Mi a baj, bébi? - kérdeztem.

Kibontakozott az ölelésből, és lecsúszott, lehuppant a közeli karosszékre.

Sokáig szótlanul, bénultan nézett a semmibe, aztán hirtelen belefogott; a szavak darabokban hullottak az ajkáról, és nekem kellett összeszednem, egybeépítenem őket, hogy tudatomig jusson az értelmük. Veronica monológja hasonlatos volt a médiumok transzállapotához, döbrent arccal néztem, és hallgattam.

Az életéről beszélt, a gyermekkoráról, az évekkel ezelőtt bimbózni kezdő, majd vérvörös rózsává bomló karrierjéről... De beszélt a boldogtalanságról is, amellyel furcsa, különös szövetséget kötött a sorsa. Elmondta az átböngött éjszakák történetét, a sikertelen és kudarcba fulladt kapcsolatainak krónikáját. Ezek a szerelmek brutálisan intenzívek voltak, de sohasem tartottak tovább pár ölelésnél, pillanatnyi suttogásnál a sötétben, amely sokkal inkább a sikolyok otthona volt... Beszélt férfiakkól, nőkről, barátokról, akiket csak a pompa és a csillogás vonzott, de nem annak a szegény lánynak a varázsa, aki egykoron a múltját feledve indult a Rosanról, hogy maga mögött hagyja a borzalmas emlékeket.

Ám az emlékek gonosz szellemek gyanánt jártak vissza, és kísértettek a gondolataiban; nem hagyták nyugton, nem hagyták, hogy megadassék neki a felejtés karizmája, igaz, ő sem akarta. Megtehetette volna, hogy törölteti az emlékeit, ahogy annak idején ezt egyszer már megtette vele a nagybátyja, aki saját lányaként nevelte fel... Ám ő képtelen volt rá.

Az Isten arra rendeltette, hogy emlékezzon, és így gyakoroljon kegyeletet azok iránt, akiktől az életet kapta; emlékezzon rájuk, mert életüket adták az életért, amikor védelmezték őt.

Arról beszélt, hogy Veronica Heywoodot nem szerette az Isten, és ő Veronica de Morney-ként vajon miért kellene, hogy vizsontszeresse?... Magamhoz öleltem, és megpróbáltam megnyugtatni. Minden boldog emlékemről szívesen lemondtam volna, ha ez kell hozzá, hogy sikerüljön. Elmondta, hogy mennyi mindent köszönhet Caramondónak; bízott a férfiban, és nagyon szerette.

És azt is bevallotta nekem, hogy mennyire gyűlöli már...

Félt. Ott a karjaiban megvallotta, hogy mennyire gyenge: nem tudja megölni Rolonadot, senkit sem képes meggyilkolni! Ha így lenne, már réges-rég megölte volna önmagát...

Nem érdekelt, hogy mit gondol vagy mond Paul Wittgen; egyre inkább úgy éreztem, beleszerettem ebbe a nőbe. Ostoba vagyok, lehet. De ember vagyok, ráadásul férfi! Igazuk van a crolloknak, akik azt állítják, hogy mindannyian hülyék vagyunk, mert kaotikusak az érzelmeink: bőgünk, ha meghal egy másik ember, de amikor ezernyi hal meg, csak tovább lapozunk az újságban.

- Rolonad olyan mocskos módon hal majd meg, amilyen mocskos módon élt. Meghal, mert megölöm! - jelentettem ki határozott hangon, és még jobban magamhoz szorítottam Veronica törékenynek tűnő testét. Rengeteg dolgot szerettem volna elmondani neki, például a Caramondóval szemben táplált gyanúmat is, de nem tettem meg. Tudtam, mennyire fájna neki ez a dolog. Úgy érezte, a férfi magára

hagyta; a mesterkalandor tegnap óta nem jelentkezett.
A lehető legrosszabbkor szólalt meg a kom a csuklón. Nagyon dühös voltam, amikor felvettem. Stein volt a hívó.
- Itt vannak! - mondta, és azonnal letette.
Itt vannak?... Martin kalózái most lövik szét a kedvenc kocsmámat!
- Paul! - ordítottam át a másik szobába.
- Mi van?
- Nagyteljesítményű harcászati-rendszer és taktikai atomgránátok! Indulunk!!!
- Rock and roll, öcsém!

Hátul mentünk be a konyha felől.

A harcászati számítógép tizennégy rohamosztagost jelzett. Ketten kint álltak a Gyöngyszem előtt parkoló páncélozott csapatszállítónál, a többiek az ivóban tolongtak. Mindannyian szintetikusok
Tudtuk, mit kell csinálnunk és azt is, hogyan kezdjük neki. Ez nem olyan, mint a fantasy-ben, ahol a børszoknyás nő, akit két fejezettel előbb mentettünk meg, „talán” leszúr kettőt, a gladiátor „esetleg” bevállalja az orkokat, mi meg a két legszélsőt, de ha mégis baj lesz, akkor úgyis ott a tűzmágusunk hátul...
Itt nincs idő gondolkodni! Vagy a vérükben van, vagy bele se kezdjenek! Azért adok pár jó tanácsot! Ha egyszer olyan helyzetbe kerülnek, hogy több energia-impulzusfegyveres ellenféllel kell megküzdeniük, akkor járjanak el a következők szerint: először mindig azt kell lelőni, aki a legjobban lő! Ha nincs arról információjuk, hogy ki a mesterlövész, akkor legelsőre lőjék le a csoport vezetőjét! Ha fogalmuk sincs ki az irányító, akkor kezdjék a legközelebb állókkal!... Van egy utolsó variációs lehetőség is: tegyük föl, hogy maguk IV. von Anstetten császár testőrei, akkor azt is csinálhatják, amit mi Wittgennel: bementünk és azonnal lelőttünk mindenkit!

Ne várják, hogy részletezzem, mert nem voltak részletek

Arra emlékszem, hogy dühös voltam...

Azt az energiadezintegrátort, amit használtunk, Herden 75-ösnek hívták, de csak a prototípus változata létezett - a fegyver túl iszonyatosra sikeredett ahhoz, hogy gyártani kezdjék. Miután átgázoltam a tűzön, a romokon, a szétrobbant, szétégett, kicsavarodott testeken és a szintetikus rohamosztagosokból kirobbant hűtőfolyadék ragacsos tócsáin, melyek forttyogva gőzölögtek az elektrobionikus trutymótól iszamós, izzásig hevült dúrpadlón, fogtam e bájos jószágot, és úgy vágtam oda az egyébként is romokban heverő bárpultra, hogy az beszakadt. Stein halovány arccal mászott elő a romok alól. Még kába volt az iménti hangrobbanásoktól, és vaksin pislogott az általunk okozott fényzőn hatására. Kikapcsoltam minden pajzsomat.

- Sokat fogok inni valami erősből!

Stein szó nélkül keresett egy ép üveget, és megpróbált tölteni remegő kezével. Wittgennel nekitámaszkodtunk a bárpultra, és a főbejárati oldal Széprobbant falán át, a rőtvrös lángokkal égő, szétolvadt csapatszállítót néztük

- Mennyi az idő? - kérdezte Wittgen, és felhajtotta a whiskyjét.

- Olyan roxoláni fél tizenegy.

- Szépen ég ez a harckocsi, nem?

- Aha...

Én kimondottan imádtam a XX. és XXI. századi, kétdimenziós hollywoodi mozit; kezdtem úgy érezni magam, mint egy Tarantino film főszereplője...

A kocsmában életben maradt törzsközönségének azon tagjai, akiket a detonáció kirepített az utcára, most ott toporogtak a csapatszállító roncsai körül, s holtra vált arccal bambultak befelé a lángokban álló és tönkrelőtt helyiségbe. Még félig aléltan az átélt eseményektől néztek minket. Két szintetikus pincérlány - az egyiknek hiányzott a bal karja - a tüzet oltotta. Mi ittunk. Hirtelen megszólalt valaki az egyik oldalfalnál megbúvó, épen maradt bokszból.

- Uraim, a „Toscában” nincsenek ilyen látványos belépők, mint a maguké.

A következő pillanatban a lézeres irányzékok jelzőfénye ott ült a férfi orrnyergén.

- Nagyon lassan álljon fel, barátom, és lépjen ki a fényre! Tudja, mint a „Toscában” a tenor... - mondtam neki olyan hangon, hogy a hozzá tartozó leheletemtől egy kiló színhús két hétre lefagyna az ikernapok alatt.

Az előbbi „beszólás” gazdája mérhetetlen lassúsággal emelkedett fel a székéről (okos fickó!), és komótosan elsétált az ivó közepéig; fegyvereink irányzéka

rezzenéstelenül követte. A számítógépeink felkészültek az energiapajzsok mentálparanccsal történő aktivizálására.

A férfi megállt, és felénk fordult, a tűz megvilágította alakját.

Emberi lénynek néztem, olyan negyven körül lehetett. A harcászati számítógép szerint nem volt nála semmilyen fegyver, de még egy kicsorbult bicska sem.

Moscow-nak ebben a kerületében ez legalább olyan elképzelhetetlen dolog volt, mint egy kozmokeresztény templom vetített csillagképek és feszület nélkül. De nem ez volt az igazán meglepő, hanem a szeme. A számítógépem nem jelezte, hogy mentálerősítőt használna, ám a tekintete mégis úgy fúrt át minket, mint kötőtű a rohadt mandarint; valami megmagyarázhatatlanul furcsa, átható pillantása volt - amikor a szemembe nézett, egy csapásra meztelennek éreztem magam.

Pneumatikus bakancsot hordott, éjfékete nadrágot, hasonló színű pólót és borvörös bőrkabátot. Magasnak és kisportoltnak tűnt, olyan férfi benyomását keltette, akit szívesen fotóznak be a térhatású macsó lapokba.

- Maga kicsoda? - kérdeztem a fejére célozva.

- Markus Wandemberg.

Nohát ettől nem lettem okosabb, és a hüvelykujjam parányi mozdulatával lejjebb vettem a fegyverem rombolófokozatát - minek robbantsam fel, ha megsütni is lehet.

Stein az utolsó pillanatban lépett közbe.

- Le ne lödd, Brett! Ő lenne a sofőr!

Nekünk olyan fickó kellett, aki nem ijed meg, ha energiafegyverekkel tüzelnek rá? Ha igen, akkor Mr. Wandemberg átment a felvételi vizsgán nem kell ahhoz rommá lőni egy kocsmát, hogy valakinek hatásos legyen a „belépője”...

Évek óta ismerem Steint. Azt nem állítom, hogy barátok vagyunk, de sokat dolgoztam neki; ennél jobb referenciát el sem tudok képzelni a Roxolánon... Stein ma délután szólt, hogy lenne egy meló. Azt is elmondta, hogy magának kellene dolgozni.

- Miért nem hord fegyvert? - kérdeztem.

- Kerülni szoktam a konfliktusokat; sofőr vagyok és nem párbajhős.

- Ha évek óta ismeri Steint, akkor miért nem találkoztunk az elmúlt három hónap alatt egyszer sem? - tudakoltam. - Nap mint nap járok a Gyöngyszembe.

- Fél évig dolgoztam a Belfegoron, tegnap jöttem meg. Volt ott egy két fuvarom a rendszer külső bolygói közt... illegális csempészáru.

- Tehát nem csak teherautót vezet?

- Én mindent vezetek, ami repül vagy gurul. Milyen melóról lenne szó?

- Csigavér, Mr. Wandemberg! - mondtam.

Nem lett volna okos dolog sokáig álldogálni a kocsmá romjai közt, ezért két kerülettel feljebb, egy földalatti parkolóház mélyén próbáltunk megtudni valamit egymásról. A gravóm pattogva hulló motorral a többi kocsi mellett. Wandemberg előre ült mellém, és úgy dumáltunk. Wittgen a Herden 75-ösön matatott valamit a hátunk mögött. Úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, de azért hegyezte a fialét. Láttam a tükörből, hogy alkalmanként felpillant.

Wandemberg ahhoz az embertípushoz tartozott, amelyik a legelterjedtebb az ismert univerzumban: bolygóról bolygóra vándorolt, és minden munkát bevállalt. Nem volt rasszista, de azért utálta a „nem humanoid” fajokat. Elmondása alapján értett a fegyverekhez, és alkalmanként használta is őket. Miután megkérdeztem tőle, milyen szinten, azt felelte, hogy „nem vagyok egy Djokics”...

Oda-vissza elmeséltettem vele a fél életét, és a végén meghoztam a döntésemet.

- Rendben van, nekem fog dolgozni. Ezt leginkább annak köszönheti, hogy Stein ajánlotta; ha ő azt mondja magáról, hogy megbízható, akkor ezt „leesnek” veszem.

A meló annyi lenne, hogy el kell vezetnie egy materializációs rendszerű gravoteherautót, amire minden bizsonnyal lőnek majd... a további részleteket holnap megtudja. Holnap 21.00-kor legyen a Zsdanov Street 29. előtt, fegyvert hozzon magával!

- Kik lőnek a teherautóra? - kérdezte.

Elhatároztam, hogy alávetem egy utolsó tesztnek

- A roxoláni hadsereg, a Vörös Gárda, Cross Rolonad szintetikus rohamosztágosai... talán még William Martin kalózái is.

- Oké - felelte.

Ennyi volt a reflexiója - tetszett a pasas.

- Akkor mindent megbeszéltünk. Most szívódjon fel!

- Még nem beszéltünk meg mindent - jegyezte meg, és megrándult egy parányi izom a szája szegletében.

- Százezer, tallérban - jelentettem ki gondolkodás nélkül.
- Holnap a Zsdanovon leszek - mondta, és kiszállt a kocsiból.
Egy pillanat múlva már a számítógép sem találta volna meg. Hátrafordultam Wittgenhez.

- Nos?

- Maximális pontszám.

Álldogáltunk egy darabig, aztán indítottam a hajtóművet, hogy visszatérjünk a kastélyba. Nem hittem volna, hogy közeledek életem legemlékezetesebb randevúja felé.

7.

Felerősödött a szél, és éjszakára lehűlt a levegő. Ez már nem olyan lehűlés volt, mint a tegnap éjjeli - a tapasztalt városlakók tudták, hogy vihar, igazi roxoláni égzengés készülődik.

A harmadik, vörös színű holdat, amely időtlen idők óta mozdulatlanul függött a tenger fölött, most tépett rongyfoszlányokhoz hasonló felhők takarták el a kíváncsi szemlélő elől, míg az első égi kísérő csak fél arcát mutatta, mintha szégyellné a vérbáró városát. A középső hold a horizont alatt sápadozhatott, hogy társául szegődve a lassan felkelni készülő nagyobbik napnak másnap déli 18.00-ra végre odaúszhasson az arcát rejtő égi párja mellé.

A szél enyhének már korántsem mondható fuvallatai végigsöpörtek Moscow negyedik kerületi kertvárosa fölött, és megadták a jelet a képvezérlő-emóciókomputerek érzékelőegységeinek: a házak belső kertjeiben úgy remegtek meg a holografált fák, bokrok és virágok, mint szűz lányok az első ölelés után.

Caramondó kikapcsolta a kertet, és visszafordult a mezítelenül fekvő nők felé. Fudzsiko és Mariko testén még ott gyöngyözött hármójuk heves szeretkezésének az izzadsága. Mariko hanyatt feküdt, és kuncogva élvezte a játékot, amiben a két oldalán könyöklő partnerei vonták be: Caramondó szőlőszemhez hasonló birrabogyót ültetett a köldökébe. Fud7.ciko előrehajolt, és ügyesen a szájába vette, elrágta, és lenyelte. A párdúc testű nők egymásra nevettek; Caramondó közben újabb trükköket eszelt ki. Felszólította Marikót, hogy kissé tárja szét a combját, mert a következő birrabogyónak „sokkal erotikusabb” helyet talált. Az Austin család gyilkosa engedelmeskedett, és Caramondó egy trükkös mozdulattal elhelyezte a gyümölcsöt a langymeleg, puha szemérmében.

- Onnan is ki tudod ügyeskedni az ajkaiddal? - kérdezte a csillogó szemű Fudzsikótól.

- „Hai, Caramondó-szan” - nevetett a nő, és lecsúszott az ágyon. Bebújt a barátnője izmos combja közé, és ajkát Mariko ágyékára tapasztotta. Mariko mély érzéki sóhajt hallatott, és az ujjai eleven fésűként túrtak a partnernője hajába. Caramondó az ajkára hajolt, és csókolózni kezdtek...

Skorpió lebbentette félre a bejárati ajtó függönyét és megtörte a varázst _ Rolien, fejezze be a testmozgást, és jöjjön ki, mert mutatni akarok valamit! A függöny visszalebbent, és megdördült az ég.

Caramondó feltápászkodott, és belebújt a fürdőköpenyébe. Vetett még egy pillantást a nőkre, akik mellőzve minden sallangot, gyorsan a lényegre tértek, és egymáson megfordulva franciázni kezdtek, mint valami jobb holopornóban. A kalandor ivott egy korty bort a kisasztalon álló ezüstkupából, majd kiment Skorpióhoz. A bérnyilkos a szokásához híven dohányt szívott, és törökülésben kuporogva az esti elektronikus lapokat böngészte. Caramondó odatelepedett mellé. Odakint zuhogni kezdett az eső.

- Jó lenne, ha nem készítené ki a csajokat, még szükség lesz az energiájukra - jegyezte meg a mongol. - Ez a villa tegnap óta zajosabb, mint a Gagarin!

A Gagarin, a város legismertebb bordélyháza volt. Caramondó vigyorgott, mint a vadalma.

- Mi a fene, kukkolni is szokott? Mert ha igen, akkor elmondhatja, hogy legalább látott valamit, barátom - mondta önelégült hangon a mesterkalandor, és a közeli székre akasztott kabátja zsebéből előkotorta a tubákosszelencéjét. - Hol talált rá erre a két romlott nőszemélyre?

- Ez maradjon az én titkom, és mielőtt kérdezné: nem adom el őket, ahhoz túl sokat invesztáltam beléjük, hogy olyanok legyenek, amilyenek. - Skorpió átnyújtotta az újságot Caramondónak. - A „Moscow News” esti száma! Bejött az elképzelése, mert mindenki azt hiszi, hogy Martin ölette meg Austint. A Lady megérkezését és a merényletet ügyesen összekapcsolják, de tudni kell olvasni a

sorok közt.

Caramondó elnyomott egy ásitást, és átvette a lapot. Szétnyitotta, ahol a képriportok voltak, és megérintette a felvétel aktivizáló csíkját. Az adott cikkhez tartozó kép megelevenedett, és az esti szám harsogni kezdte a szpíker hangját. Ugyanezt az anyagot adta le a holovízió délutáni hírműsora is. Caramondó elolvasta a felvételhez mellékelte kommentárt, aztán képernyőstül összegyűrte az újságot, és megdobta vele Austin tábornok fejét, ami az asztalon lévő porcelántálban állt.

Austin fejről lemosták a vért. A levágott fej olyan életszerűnek tűnt, mintha csak egy morbid bűvészmutatvány részét képezné. Az élettelen szemek vádlón meredtek a kalandorra.

- Maga honnan veszi, hogy ez volt az elképzelésem? Ha következtetéseket akar levonni a történetekből, akkor engem kérdezzen, ne a médiáknak adjon hitelt! Jó, hogy nem hívja föl a tudakozót! - morogta a mesterkalandor.

- Maga nem kötötte az orromra,, hogy miért kell félreállítani Austint, én meg hangosan gondolkodom. Austin halála miatt a fél város azt hiszi, hogy Martin a Roxolán lerohanására készül, és tulajdonképpen ez be is következett; láthatja, micsoda „fejetlenség” van Moscow-ban! Van egy olyan érzésem, hogy maga a Kalózkirálynak dolgozik. Ha így van, nyugodtan elmondhatja, ez csak növelné a biztonságérzetemet! Mi más oka lett volna megöletni a tábornokot, ha nem az, hogy előkészítse vele a kalóz invázióját?! - morfondírozott a mongol.

- Kurvára nem érdekel a kalóz inváziója, miattam darabokra is szedheti ezt a bolygót, mint valami kozmikus puzzle-t! Ami engem érdekel, Rolonad aranyszállítmánya. Austint azért kellett kinyírni, hogy ne legyen a képben egy épkezláb katonai vezető, aki üldözhetné az elrabolt aranyat. Shaw-ék így könnyebben meglephetnek vele és nekünk sem lesz komolyabb gondunk, amikor kizsaroljuk tőlük. A tábornok félreállításával két legyet ütöttem egy csapásra: most mindenki Martinra gyanakszik, és a készülő invázióról beszél, illetve egy olyan ember került a roxoláni hadsereg élére, aki már hónapok óta a tenyeremből eszik. Cavallier hiába kapkod fűhöz-fához, ez a pali csak látszólag mozdul majd az elrabolt aranyra... Ugyanis nekünk dolgozik.

- Yuri Savonov? Savonov a beépített embere a kastélyban? - csodálkozott Skorpió.

- Igen - krákogta Caramondó. - Elég nagy faszkalap, de közel van a tűzház.

Szívem szerint a bárónét szerveztem volna be, de nincs olyan ember, aki ezt meg merné tenni...

Villám hasított az éjszakába, és kisvártatva megdördült az ég. Skorpió elmélyülten pőfékelt. Caramondóra bökött a pipája szárával.

- Óriási taktikai hibát vétett, Rolien! Ha elrabolják Cavalliertől az aranyat, az a „Vörös Gárdát” fogja utána zavarni. Mike Barát, a zsoldosvezért kellett volna beszerveznie, vagy éppen megöletnie Austin helyett.

- Nem, barátom - vágott közbe Caramondó. - A Vörös Gárda azokban az órákban azzal lesz elfoglaltva, hogy élet-halál harcot vívjon William Martinnal, nem fognak azok semmilyen aranyat sem üldözni! De nehogy azt higgye, hogy a bolygó megszállását akarják megakadályozni, a dolog ennél sokkal érdekesebb, izgalmasabb lesz! Tudja, miért jön Martin a bolygóra?

- Miért? - kíváncsiskodott a mongol.

- Én biztosan tudom, hogy azt a titokzatos szállítmányt akarja megkaparintani, amit Cavallier az aranyért ad! Na, ehhez mi szól?

- És az mi lesz? - firtatta Skorpió.

- Ezt még én sem tudom. Savonov sem tudja. Nehezebb erről információt szerezni, mint belekukkantani a „nagy kozmikus szűz”, Caroline-Blidamoor császárlány és trónörökösnő bugyijába. Nem tudom, mi lesz az, de nagyon fontos lehet, ha Martin ennyire ráharapott. Nem akar ő inváziót indítani Cavallier bolygója ellen. Ő csak az arany ellenértékére hajt... Tényleg jó lenne tudni, hogy mi az.

- Maga szerint Shaw tudhatja? - Nem hiszem.

- Tudja mi lesz az érdekes? Cross Rolonad reakciója, hiszen Martin, így a saját alvezérét károsítja meg. Ez meglehetősen zavaros.

- Ne foglalkozzon vele, ez Martin és Rolonad ügye!... Rolonad egyébként sakokban lesz tartva a lánya és az unokája elrablása miatt, tehát ezzel Martin malmára hajtjuk a vizet, ami később jól jöhet még a végső elszámolásnál. Ha belegondolunk, akkor „burkolt formában” mégis a Kalózkirálynak dolgozunk. Azt nem tudom megérteni, hogy a Lady miért lövette szét fél Moscow-t, miután leszállt? Olyan érzésem van, mintha keresnének valakit vagy valakiket... - töprengett a mesterkalandor.

Caramondó, aki nem tudott a GAMMÁ-ról, elnyúlt a gyékényen, és összefonta ujjait a tarkója alatt. Nézte a festett mennyezetet, és elgondolkodott. Veronica életét az aranyért? Vajon hogyan reagál erre az ezredes?

- Találkoznia kellene Shaw-val még az estély kezdete előtt, nehogy gyanút fogjon - mondta a mongol. - Szeretném tudni, hogy időközben milyen csapatot sikerült összeszednie. Jó lenne, ha részt vállalna az akcióban, mert Veronicát csak akkor tudom elrabolni, ha maga is aktívan közreműködik. - Skorpió újratömte a pipáját, aztán föltett egy titokzatos kérdést, amelynek a jelentését csak ő és a kalandor érthette: - Megmondja majd a nőnek?

- Nem tudom - felelte Caramondó.

- De ha megmondja, akkor meg kell ölnie.

- Tudom.

- Shaw egy életen át a nyomában lesz.

- Hacsak nem hal meg - jegyezte meg Caramondó.

- És ha testőrré alakul? Akkor mindenkinek befellegzett - mondta a bérgyilkos.

- A csuklya felkapcsolásához császári engedély kell. Az Űrkastély húszezer fényévnyire van a Roxolántól, és Shaw-nak egyszerűen nincs annyi energiája, hogy fölnyissa a „fénykaput”. De ha sikerülne is neki, nem fogja elmondani von Anstettennek, hogy részt vállalt egy bűnügyben... Nem fog testőrré alakulni.

- Erre játszik? - firtatta a mongol.

Caramondó nem válaszolt.

Hiszek az előjelekben, ezért úgy gondolom, hogy az a döbbenetes vihar, ami azon az éjszakán Moscow-ra szakadt, mindenképpen előrevetítette a később történetek hangulatát.

Villámok cikáztak, és egymást érték a dörgések. Úgy szakadt az égi áldás, hogy Noé is frászt kapott volna a látványtól. Volt annyi tapasztalatom, hogy tudjam, a vihar nem tart majd sokáig, de annál intenzívebb lesz. Felkapcsoltam a gravóm víztaszító sztatopaj7sár, és az eddig történeteken rágódva dőltem hátra a kényelmes ülésben, gondolataim Veronica, Rolonad, Caramondó és Martin körül forogtak. Az találtam a legbosszantóbbnak, hogy képtelen voltam átlátni, megérteni, ki miért jött, ki mit akart... Caramondóval volt a legtöbb bajom. Ez a figura arról híresült el, hogy mesterien tudja bonyolítani a látszólag egyszerűnek tűnő történések szálait, és a végén már senki sem értett semmit. Így csinálta a „Varemus-koronaékszerekkel”. A fél galaxis tudta, hogy Rolien V. Arcadió tört (töretett) be a Rosani Kincstárba; csak nem tudták bizonyítani... Senki sem tudta rábizonyítani.

Sajnos, nem volt arra bizonyítékom, hogy ő a felelős a kocsma előtti támadásért. Csak a megérzéseimre hivatkozhattam, azok meg azt súgták, hogy a mesterkalandornak van némi köze a japán nőkhöz, így viszont a tábornok elleni merényletért is őt lehetett felelőssé tenni. Martinnak dolgozna?

Ott lesz az estélyen?

- Ha Luna és Austinék miattad haltak meg, esküszöm, kicsinállak!

- Mit morogsz? - kérdezte Wittgen.

Hümmögtem egy sort válasz gyanánt, és azon töprengtem, mit mondjak Caramondónak, mit kérdezzek tőle, hogy ne riasszam el idő előtt. El akartam kapni.

Belőlem nem csinálsz hülyét, kisfiam!

Veronica a kezét tördelve toporgott a lakosztályom kellős közepén.

- Hol voltatok ennyi ideig? - kérdezte.

- Esténként futni szoktunk. Volt nagy harsonaszó, csinnadratta, miegymás?

- Nem értem - mondta a holomodel.

- A Lady megérkezett a kastélyba?

- Azt hiszem, igen... - felelte Veronica. - Keresett téged egy öltönyös kopasz nő. Azt mondta, hogy Cavallier nagyon mérges, amiért nem voltál ott valami fogadáson. Hozott neked egy levelet is, oda tettem az asztalodra.

- A kopasz nőt Olgának hívják, és Cavallier egyik titkárnöje. Nem csodálkozott azon, hogy itt talált? - kérdeztem, és fölvettem a halvány zöld borítékot.

Megszagoltam, és úgy találtam, hogy nagyon kellemes illata van.

- Nem csodálkozott semmin, biztosan tucatnyi nőt szoktál felhozni ide - gúnyolódott Veronica, pedig nem volt igaza.

Amióta a Roxolánra küldtek, csak két nővel létesítettem szexuális kapcsolatot -

ha Veronicát is ideszámolnám, már hárommal. Az a két nő prostituált volt, és nem hoztam fel őket a kastélyba. Nem voltam Paul Wittgen, aki komplett örömlakásokat bérelt a város különböző kerületeiben, és legalább négy nőt tartott el. Amikor megunta a csajokat, egyszerre bemutatta őket egymásnak – az éjszakai lokálokban nincsenek akkora női bunyók, mint amilyenek kitörnek ilyenkor... Felbontottam a tenyérnyi borítékot. Nem a vérbáró ódon papírjából készült és a benne lévő kártya sem. Elolvastam a kézzel írt sorokat. Nagyon bamba képet vághattam, mert Veronica megkérdezte:

- Csak nincs valami baj

- Remélem, hogy nem is lesz.

Mindössze annyi történt, hogy Lady Iloria meghívott magához a lakosztályába...

Gondoltam, megadom a módját, és a praetorianus díszegyenruhát vettem fel, a létező összes kitüntetésemmel – egy numizmatikus ott helyben megfaszult volna. Veronica és a százados persze végignézték, hogy miképpen próbálok pávát alakítani az embermagas tükör előtt.

-- Vihar tombol a kastély felett – jegyezte meg Wittgen. – Vigyázz a villámokkal, baszics, mert ha ennyi plecsnival a melleden kilépsz a Lady erkélyére, még jól mellbe vágnak, aztán nézhetsz!

- Nem az erkélyére hív, hanem az asztalához – feleltem.

- Ühüm – hümmögte Wittgen, és az egyik, helyi holocsatorna meteorológusának stílusában folytatta: – Nagynyomású anticiklon terpeszkedik Moscow felett, és újabb tornádók kialakulása várható, khm... Brett, ha egy ujjal hozzáérsz ehhez a nőhöz, az életet hátralévő részében tízezernyi fejdadás és hatalmas kalózflotta üldöz majd a csillagvilágban. Bérgyilkosok lesnek rád még a salátástálból is. Ha a Lady esetleg arra akarna rábírní, hogy segíts nekik aranyat lopni, akkor a nevemben is kiröhögheted. Egyébként jó szórakozást!

Szó nélkül otthagytam őket; Veronica idegesen nézett utánam.

Lady Ilona a vérbáró kastélyát választotta éjszakai szállásul, és nem a fél úrkikötőt beborító csatahajóját. A Kalózkirály asszonyát az úgynevezett „kék szalonban” látták vendégül, a meghívókártya odaszólt. Feltételeztem, hogy hatalmasak lesznek a biztonsági intézkedések. Valóban így volt.

A külső biztosítást a sugárkezelt mellvértjükön „sarlókalapácsos” emblémát viselő vörösgárdisták adták. Azonnal utat nyitottak nekem, és beengedtek a „kék szalon” előcsarnokába, a tükörterembe, ahol száz példányban jöttem saját magam felé, mire áthaladtam rajta Itt már hemzsegték Martin rohamosztagosai. Előre jelezhatték az érkezésemet, mert nem volt velük gond. A szalon kétszárnyú ajtaja előtt csak egyetlen polgári ruhás fickó állt. Idősebb pasas volt, és fényre sötétülő napszemüveget hordott, a két csípőjén egy-egy standard sugárpisztoly. Djokics kettő?

A testőr – csak az lehetett – nem szólt egy árva kukkot sem. Jól megnézett magának, aztán a tenyere rásimult az aranyveretekkel díszített ajtóra, és az hangtalanul föltárult.

Odabent minden kék volt, kivéve azt az iszonyatosan csúf és púpos gnómot, aki elém toppant a falikarok ragyogó fényében, és rám nyafogott, hogy adjam át a fegyveremet. A szörnyet emberi lénynek néztem, habár olyan ronda és amorf volt, hogy még a vak croll sem fogadná el a kezéből az embervérrel teli kelyhet.

Közöltem Mr. Quasimóddal, hogy nincs nálam fegyver. A törpe összevont szemöldökkel vizsgálgatott valami műszert – nem mindennapi teljesítmény volt, hiszen az egyik szeme centikkel lejjebb pislogott, mint a másik –, aztán rám förmedt, hogy a szemközti ajtón „fáradjak be”.

Búcsúzólul pukedlizett, én meg elhűlve néztem. Lady Iloria meglehetősen furcsa alakokkal vetette körül magát. Csak egyetlen logikus magyarázat létezhet: az öreg fickó odakint és a gnóm, nyilván tudhattak valami olyat, amit az átlagember biztosan nem.

„Befáradtam” az ajtón, és elképedve láttam, hogy itt aztán tényleg minden kék. Ragyogó (kékes) fény a csillárokból, körben hasonló színű szobrok és virágok. A nehéz brokátfüggönyök elhúzva súlyosodtak, és még az odakint cikázó villámok is kékek voltak, nyilván a műveg színezésének megfelelően... Amerre csak néztem thonett stílusban faragott, bútorok álltak a türkizkék szőnyegeken. Azt hiszem, jázminillat terjengett. A terjedelmes helyiség túlfelén valamilyen ismeretlen,

furcsa zenét játszott egy még furcsább zenekar: fiatal nők hegedültek egy különleges hangszer körül, amit csak erős túlzással lehetett volna zongorának nézni – később megtudtam, hogy csembalónak hívják. A szalonban a zenekaron kívül egy teremtetett lelket sem láttam.

Megkerültem a hosszú, keskeny asztalt, és megálltam előttük. Különös számot adtak elő, fogalmam sincs, mit hallok, habár ismerősnek tűnt a császári udvarból, ott rendszerezések voltak az ilyen performace-ok. A muzsika nem csak azért tetszett, mert a nők nem kékben voltak... Közel öt perc telhetett el, és a szám véget ért. A hegedűs „bőrök” elhalványultak, és eltűntek a székeikkel, hangszereikkel, kottaállványaikkal együtt, de ott maradt a csembaló és az előtte ülő döbbenetesen gyönyörű nő...

Ő volt Lady Iloria.

Láttam azt a Crawford nőt az újságban. Azt is sejtettem, hogy William Martin nem fog frigyre lépni egy bűnronda nővel... No, de kérem, ez már azért „túlzás”!

A Lady „full” extra nő volt...

„Full” frizura, „full” gyönyörű mosoly, „full” csodálatos alak és arc; ezt a nőt nagyon megcsináltak. Veronicának igaza volt, mert úgy láttam, hogy a Lady valóban „kiköpött” mása annak a régi modellnek – még lencsényi anyajegy is látszott a bal szájszöglete fölött. Szerintem Martin megtalálhatta az úrben Cindy Crawford üvegkoporsóját, és elkészítette az egykori szépsége klónját. Virulógusokkal felgyorsíthatta a biológiai folyamatot, és elvette feleségül a végterméket... Nem mertem rákérdezni, sem akkor, sem később.

A Lady, mintha harmonizálni akarna a környezettel, testhez simuló opálkék kosztümöt hordott. A lábán egy gyémántokkal díszített, fekete, aranycsatos cipő. Nyakában milliőkat érő gyöngysor csillogott; már messziről láttam, hogy álcázott harcászati számítógép.

Felém fordult a csembaló előtti széken, és kecses mozdulattal hátralódította szemébe hulló dús gesztenyeszín hajkoronáját. Rám mosolygott, és amikor megszólalt, szabályosan elolvadtam a hangjától.

- Szereti ön Mozartot, ezredes úr?
- Csak a cheeseburgert szeretem.
- Értem – kacagott a csodálatos jelenség. – És táncolni szeret?
- Csak „elektrospeedre”, Lady. Miért kérdi?
- Mert az estélyen első a táncrendemben, Mr. Shaw!
- Vov! – mondtam.

Sípolni és villogni kezdett a nyakéke legkisebb gyöngye. Felnyúlt, és az érintésével elhallgattatta.

- Kérem, ne használja a roxoláni jassznyelvet, mert a fordítógépem azonnal aktív üzemmódra vált!... Köszönöm.

Felállt, lesimította a ruháját, és üdvözlésre nyújtotta a kezét. Az udvari etikett előírásainak megfelelően kezét csókoltam a tüneménynek. Ugyanaz az illat áradt belőle, ami a borítékból és a kártyából. Saját kezüleg címezhettem, írhatta őket. Ez minden biznnyal roppant megtiszteltetés a számomra, csak az a kérdés, hogy mindezt mivel érdemeltem ki.

Vajon mi a fészkes fenét akarhat tőlem, morfondíroztam magamban. Elhatároztam, hogy addig innen el nem megyek, amíg meg nem tudom...

- Szép kitüntetései vannak, ezredes úr. Gondolom, mindegyiket kiérdemelte, és nem a zardozi bolhapiacon vásárolta... Bátorság Erdemérem, Birodalmi Nagykereszt... Császári Bíbor Érdemrend a rubinokkal... Ezt miért kapta, elárulja nekem?

- Egyszer megmentettem a két császárlány életét a Föld-Mars fotonvitorlás regattán. Utána kaptam meg a testőr ezredesi rangot is.

- Alig harminc évesen? – susogta a nő. – Nos, igazán figyelemreméltó karriert tudhat a magáénak Igaz, hogy az apja a praetorianus csapatok parancsnoka?

- A papa egy nagy csibész – jegyeztem meg udvariisan mosolyogva.

- Ő, és a fiacskája?

- Hasonlóan – mondtam, és ha nem lett volna két fülem, biztosan körbevigyorgom a fejem.

Mire észbe kaptam már egy kanapén ültünk. A hátunk mögött cikáztak a kék villámok, a vihar a fejük felett tombolt, de semmit sem hallottunk belőle; az ablakok tökéletes hangszigetelése miatt.

Rátértem a lényegre.

- Lady, engem már sok meglepetés ért életemben, de az ön vacsorameghívása túltesz mindenem. Amikor megérkeztem, újabb meglepetés ért. Kérem, javítson ki,

ha tévednék, ezt a vacsorát kettesben költjük el? Mert, ha igen, akkor kénytelen leszek belecsípni a karomba.

- Máris csipkedheti magát - kacagott Lady Iloria. - Ne is keresse a többi vacsoravendéget, mert kettesben leszünk. Meglepi?

- Nagyon, méltóságos asszonyom...

- Jaj, ne szólítson így, mert frászt kapok ettől az arisztokratikus etikettől - szólt közbe, és játékosan meglegyintette a kezem. - Bátran szólítson Iloriának, maga meg Brett lesz, oké?

- Oké, Iloria..

Mi a francot akarnak ezek tőlem?

Tovább folytattam a puhatolózást, közben komoly erőfeszitésembe került, hogy ne legeltessem a szemem a kosztümkabát alatt domborodó csodálatos keblén. Néha-néha odapillantottam, az is bőven elég volt a gyönyörködéshez.

- Van egy olyan érzésem, La... Ilona, hogy nem ma délután hallott rólam először. Szeretném tudni, honnan származnak az információi? - kérdeztem mézesmázos hangon. Tudtam, hogy nem kapok egyenes választ.

- Moscow-ban vannak utcák, az utcákban házak, a házakon ablakok, és minden tizedik ablakban a férjem egyik kémje könyököl; nézik az utcai forgatagot, és nyitva tartják mindkét szemüket. Van, akinek több szeme és füle van; nem csak emberekkel dolgoztatunk... A Roxolánon sincs ez másképpen. A galaxis úgy melleleg tele van ablakokkal, Brett! Maga még a Roxolánon sem volt, amikor mi már tudtuk, hogy hamarosan idejön. Elfogadja ezt a magyarázatot? - kérdezte végül Lady Ilona, és megeresztett egy csábos pillantást. Tudtam, hogy játszik. - Nem - mondtam kurtán, és töretlenül mosolyogtam. - Miért vagyok én olyan fontos önöknek? Szeretném, ha válaszolna erre a kérdésre.

A Lady felemelt egy ezüstcsengőt a lábunknál álló asztalkáról, és megrázta.

- Vacsora közben vagy vacsora után óhajtja a választ?

- Majd utána. Vacsora közben beszéljünk könnyed, ám annál figyelemreméltóbb dolgokról, mint például az ön földöntúli szépsége.

- Óóó... netán szeretne elfogyasztani desszert helyett? Na, erre nem volt mit mondanom.

Begördültek az ezüstmál készült robotlakájok.

Játszik a csaj, játszik.

A vacsoráról nincs mit mondanom: a robotlakájok tálták fel, három fogásból állt, és eszméletlenül finomnak találtam. Fogalmam sem volt, hogy mit eszek, de nem is érdekelt. Lady Ilona az a vacsorapartner volt, amilyenről minden férfi álmodik. Rém kulturáltan beszélgettünk a lehető leglehetősebb dolgokról, közben megállás nélkül szemeltünk egymással. A nő sugárzóan erotikus jelenségnek tűnt, és ezt tudta is magáról. Valószínűleg élvezhette, hogy úgy játszhat a férfiakkal, mint macska az egérrel. Játszozhat velük, s azok nem „játszozhatnak” vissza. Mindenki tisztában volt vele, hogy tucatnyi sugárpisztollyal kell majd farkasszemet néznie, hacsak megpusztilja a fülét ennek a démoni nőnek... Senki sem merte megpusztilni, még az ujja hegyét sem... A vacsora alatt az is kiderült, hogy nagyot tévedtem, amikor azt mondtam Cavalliernek, miszerint Lady Iloria agya nem nagyobb, mint egy croll-tapadókorong. Ez a nő nem csak szép, de okos is. Figyelemreméltó párosítás, akárhogy is nézzük

Veronica de Morney is gyönyörű nő, de hiányzik belőle a tűz. Lady Ilonában viszont lobogó lánggal égett valami megfogalmazhatatlan. Kezdtém azt hinni, hogyha ez a nő még hűséges is, akkor lámpással sem lehetne nála tökéletesebbet találni e széles univerzumban. Irigyeltem William Martint!

Míntha sejtette volna, hogy mire gondolok, elmesélte a megismerkedésük történetét. Nekem volt egy preconcepcióm a Crawford-klónról, ezért egy szót sem hittem el a sztorijából, de azt el kellett ismernem, olyan romantikusnak és szívügyesítőnek tűnt, hogy Hollywood producereként azonnal lecsaptam volna rá. Ezt meg is jegyeztem, s már a likőrnél tartottunk.

- Azért minden részletet nem mondtam el, Brett. Ebben a történetben valójában több hulla van, mint egy akció-holofilm. Nem hiszem, hogy elkelne úroperaként.

Ilyen jópofa dolgokról csevegtünk, én meg egyre idegesebb lettem, hogy végül is, mit forgat abban a bájos fejecskéjében?...

A robotok leszedték az asztalt, és visszaültünk a kanapéra. Engedélyt kértem,

hogy rágyújthassak - amit meg is kaptam -, aztán könnyítettem a szerelésemen, és levettem a hófehér díszegyenruhám kabátját. Ő is levehette volna igazán a kosztüm felsőrészét, sajnos, nem volt melege... Kényelmesen elhelyezkedtem, és vártam, hogy rátérjen a lényegre. Hamarosan megtette, és megkezdődött életem leghihetlenebb félórája.

- Miért nem kérdez rá arra, amire mindenki? - szegezte nekem a kérdést Mrs. Martin, született Ilona Akter, alias Cindy Crawford klón.

- Konkrétan mire gondol a Lady? - tudakoltam.

- Miért nem kérdezi meg tőlem, hogy a férjem miért ölette meg Austin tábornokot?

- A férje miért ölette meg Austin tábornokot? - kérdeztem.

Egészen odahajolt hozzám, a leheletét szinte éreztem az arcomon.

- Akkor most magának is a tudomására hozom ugyanúgy, mint Cavalliernek: nem ölettük meg Austint! Az én férjemről sok minden elmondható, de az nem, hogy gyermekeket és nőket mészároltasson le gravoliftekben. Soha nem adna ki ilyen parancsot! Semmi érdekünk Austint holtnak tudni. Ha száz Austin állna a roxoláni hadsereg élén, akkor is órák alatt elfoglalhatnánk a bolygót, ha akarnánk! Ha akarnánk!!! De mi nem akarunk ilyet!

- Elárulná nekem, tulajdonképpen mit akarnak? - kérdeztem a cigarettám parázsát nézegetve. - De ne válaszoljon ilyen hülyeségeket, hogy „részt venni az estélyen”, mert a röhögéstől itt helyben kidobom a taccsot az égszínké szőnyegre!

A „taccsot”-ra sípolni kezdett a nyakéke. Kikapcsolta, felnyúlt, és lekapcsolta, majd letette az asztalra.

Vetkőzik már, jól van!

- Tudja, azért hívtam meg vacsorázni, hogy „pontosan” erről beszéljek magával. A férjemet határozott cél hozta erre a bolygóra, és nem az, hogy a maga szavaival élve „részt venni az estélyen”. Az estély csak ürügy...

Sokáig hallgattam, mert az előbb megütötte egy szó a fületem. Nem mehettem el mellette szó nélkül:

- Hozta?

- Bocsásson meg, nem értem - mondta a Lady.

- Ilona, azt mondta az előbb, hogy „hozta”... A férjét határozott cél „hozta” ide. Nem azt kellett volna mondania, hogy „hozza majd”? Netán Martin is megérkezett azzal a rombolóval, amivel ön? A férje már itt van, csak nem mutatja meg magát?

Tudtam, hogy ezzel a kérdésemmel elterelem majd a beszélgetés fonalát arról, ami engem is a legjobban érdekelt, tudniillik miért jött (jön) Martin a Roxolánra, de megérte ez a kis kitérő, mivel láttam rajta, hogy zavarba jött.

- Hozta vagy hozza, nem mindegy? A férjem még nincs itt, majd holnap jön Rolonaddal.

Most én hajoltam oda hozzá.

- Hazudik - mondtam olyan lazán, hogy majdnem darabokra hulltam. A Moscow fölötti villámlás semmiségnek tűnt ahhoz képest, ami a nő a szeméből áradt.

- Ezt nem nagyon merték ne...

- De én merem! - szakítottam félbe. - Ne feledje, minden tizedik ablakban könyököl valaki, ergo, nagyon jól tudják, hogy ki vagyok! Bassza meg, asszonyom, én ki merem mondani... - Azt hiszem, hogy az „asszonyom” szót nyomtam meg jobban.

Hallgatott egy darabig. Váratlanul lerúgta a topánját, és felhúzta a lábát a kanapén. Felém fordulva odakönyökölt a háttámlára, és villámló szemmel nézett rám. Wittgen ebben a pillanatban döntötte volna hanyatt. Én vártam, mint egy holdkomp a dokkolásra.

A csend már-már kezdett kínossá válni. Hogy jussunk valamire, átvettem a kezdeményezést.

- Azt vettem ki az eddigi szavaiból, hogy a privát titkosszolgálatuk meglehetősen jól működhet. Információkkal rendelkeznek rólam, nyilván a küldetésem részleteivel is tisztában lehetnek, tehát fölösleges ilyeneket mondanom, hogy a nyári szabadságomat töltöm a Roxolánon... Jól mondom? Bólintott.

- Feltételezésem szerint Cavallier beszélt rólam. Megtudnám, milyen minőségben?

- Katonai szakértőnek titulálta - felelte a Lady.

- Ez még fedi is a valóságot. Mást nem mondott?

- Nem.

- Ühüm ...Tudnak arról a megköthető üzletről, ami Cavallier és Rolonad közös bulija? Nehogy azt mondja, hogy „nem”, mert...

- Tudom, kidobja a taccsot... Tudunk az aranyszállítmányról! - mondta a nő.

- Akkor hallgatom.

- Nem értem.

- Nézze, nagyon jól tudom, miért jöttek a Roxolánra, és azt is sejtem, minek köszönhetem ezt a vacsorameghívást. Nem látom értelmét, hogy tovább húzzuk-halasszuk a dolgot; a vacsora menyei volt, de most térjünk a lényegre... Senki sem hallhat minket? - kérdeztem.

- Megtettem a megfelelő intézkedéseket. Kérem, mondja el nekem, miért jöttünk a Roxolánra! Ne vezesse félre a „jöttünk” szó, kedves Brett! Higgye el nekem, hogy William még mindig az Unikornison van.

Nekem már ott volt az a bizonyos bogár a fülemben, és nem hittem el, amit Martinnal kapcsolatban állít. Biztos voltam benne, hogy a Kalózkirály a Roxolánon van... Csak az lehetett a kérdés, miért húzódik meg a háttérben. Talán a GAMMA miatt?

- Elhiszem, amit mond - hazudtam könnyedén. - Tehát térjünk a lényegre! Az a meggyőződésem, hogy a férje minden lehetőséget megragad majd arra, hogy Cavalliert és Rolonadot elgáncsolja az utolsó pillanatban. Feltételezésem szerint szeretné megakadályozni az üzletet, mégpedig azért, mert magának akarja Rolonad aranyszállítmányát. Summa summarum önöket az „aranyéhség” hozta a Roxolánra... El akarják rabolni az aranyat. Azt is tudom, ma este miért ettem tűzdelt őzgerincet törtburgonyával... Nagyon jól tudják, hogy én vagyok a szállítmány őre itt a kastélyban. Én és a crolljaim. Azért hívott meg vacsorázni, hogy közben megvesztegessen, Ugye? A férje előre küldte lobbizni az ügy érdekében, drága angyalom? Nos, hazudnék, ha azt mondanám, hogy számomra ez nem megtiszteltetés, ha a Kalózkirály az én segítségemben bíz, de kénytelen vagyok önöket elkeseríteni: nem vagyok hajlandó egy unciányi aranyat sem ellopni, elrabolni,.. Önöknek biztosan nem... - tettem hozzá végezetül.

Az első pillanattól kezdve sejtette, hogy William Martinnak is az arany-szállítmányra fáj a foga. A tervezés kezdeti stádiumában még úgy gondoltam, hogy azonnal kiszállok a buliból, ha ez bizonyossá válik. Alig kilenc standard órával az arany érkezése előtt, beigazolódott a feltételezésem. Talán nem túl okos dolog Martinnal összerúgni a port, de azon a kanapén ülve elhatároztam, hogy nem táncolok vissza, most már végigcsinálom. Az arany Veronicáé és Wittgené lesz. Egyetlen kérdőjel szerepelt az ügyben, és azt Caramondónak hívták-.. „És ha Martin meg a kedves neje fejét kiszolgáltatom a GAMMÁ-nak? No, de hol találom őket?

Önelégült mosollyal néztem a karnyújtásnyira kuporgó nőt.

- Megkínálna egy cigarettával? - kérdezte a Lady.

- Hogyne! - vigyorogtam.

Kihúzott egy szálát a dobozból, és tüzet adtam neki a 250 éves zippómmal, ami az egyik legbecsesebb holmim volt - a galaxisban alig találni olyan bolygót, ahol lehetett benzint szerezni a feltöltéséhez.

Letette kettőnk közé a tenyérnyi ezüsthautartót - annak is kékes színe volt-, aztán a csillároknak fújta a füstöt, közben tűkön ültem.

- Mit szól az elméletemhez, Iloria? - kérdeztem rá.

- Tehát úgy gondolja, hogy meg akarjuk szerezni az aranyat, és ehhez a maga segítségét kérjük?

- Igen.

- Ezredes úr, higgye el, a férjemnek annyi aranya, platinája, uránja és más értékes holmija van, hogy mellmagasságban beboríthatná vele egész Moscow-t! Maga óriási tévedésben van, ugyanis minket egyáltalán nem érdekel az az arany, amit Rolonad holnap idehoz, hogy elcserélje valamire. Minket kizárólag csak az a „valami” érdekel.

Mindenre számítottam, csak erre nem. A kérdés adta magát.

- Megtudhatnám, hogy az micsoda? Ezt már megkérdeztem Cavalliertől is, de elsumákolta a választ. Múkinsz? - tapogatóztam.

- Az Unikornison lévő palotánkban annyi műkincs van, hogy még a toaletten is azokat látom. Már évek óta Tiziano „Acteon halálával” szemezek, ha pisilnem kell... A műkincseket aukción szoktuk vásárolni, kedves utam, minden különösebb felhajtás nélkül. Nem műkincsekről van szó.

Az oldalamba akkora lyukat fírt a kíváncsiság, hogy az öklöm beesett volna, ha odanyúlok. Roppantul akartam tudni, hogy mi az a titokzatos áru, amivel Cavallier Rolonadot kifizeti, de eszembe jutott egy lényeges momentum, és azonnal rákérdeztem, mielőtt elfelejteném.

- Egy valamit nagyon nem értek! Önök tehát arra az árura hajtanak, amit Cavallier az aranyra cserél Rolonaddal? Árulja már el nekem, miért akarnak keresztbe tenni Cross Rolonadnak, aki a saját alvezérük és a barátja?

- Ühüm... Maga szerint Rolonad honnan szerezte ezt az egy tonna nukleár-alkímiailag tisztított aranyat? - tette fel a kérdést a Lady.

- Fogalmam sincs - vontam vállat.

- Akkor elmondom: tőlünk lopta!

- Tehát ez Martin aranya?

- Már nem - nevetett a nő -, ez már hónapok óta Rolonad aranya. Nem akarom untatni a részletekkel, de nagyon régóta tudjuk, hogy Cross megkárosított minket, és csak azért nem számoltattuk el, mert a tudomásunkra jutott, hogy az arannyal milyen üzletre készül. Hagytuk, hogy a dolgok maguktól haladjanak a végkifejlet felé. Persze, jogosan kérdezhetné, miért bonyolítjuk túl ezt a dolgot, hiszen ha visszavettük volna, ami a miénk, és mi akarnánk üzletet kötni Cavallierrel, akkor sokkal egyszerűbben juthatnánk hozzá ahhoz az áruhoz, amit most elrabolni szándékozunk. Ez igaz, csupán van egy apró zavaró momentum. Rolonad Cavallier rokona, és a vérbáró csak a családján belül akar ebből az üzletből tőkét kovácsolni; minket, „kivülállókat” nem engedne a húsosfazék közelébe. Ha Martin jönne ide egy-két tonna arannyal, abból nem lenne üzlet. Rolonaddal hajlandó szóba állni, velünk nem. Hát most kiszínünk velük! Rolonad meghalni jön a Roxolánra, mert a férjem kinyírja, amiért megkárosította! Ám előtte megvárjuk, míg elcseréli az aranyát a nő... Cavallier megijed, és elfogad minket üzletpartnernek, ami a későbbiekben mindannyiunk számára gyümölcsöző lesz.

- Martinnak feltett szándéka, hogy kinyírja Rolonadot? - kérdeztem rá.

- Saját kezűleg! - hangzott a válasz.

Nagyon sajnáltam, hogy ezt Veronica nem hallja.

- Fogadjunk, hogy ezt a felfordulást, amit a városban csinált, figyelmeztetésül szánta Cavalliernek?!

- Megnyerte a fogadást, Brett!

- Nem a GAMMA-t akarta kiugrasztani a bokorból? - firtattam.

- Eszem ágában sem volt. Testközelből ismerem a GAMMÁ-t, és nagyon jól tudom, hogy Heritesék nem mozdulnának rá egy ilyen kis csetepatéra. Honnan tud a CSBH kommandójáról; Cavallier tájékoztatta a titkosszolgálatát jelentése alapján?

- Igen, kikérte a véleményemet.

- És maga mit mondott neki?

- Azt, hogy azonnal csomagoljon, és tűnjön el a bolygóról!

- Hát ez nagyon frappáns szaktanácsadás - nevetett a Lady, és elnyomta a cigarettáját. Időközben a lyuk akkora lett az oldalamon, hogy egy kosárlabda, „csont nélkül” szállna át rajta.

- Mit ért az alatt, hogy „testközelből” ismeri a GAMMA-csoportot? - kérdeztem, és a hamutartót visszatettem a kisasztalra. Óvatosan közelebb húzódtam.

Váratlan dolog történt: kerített egy párnát a háta mögé, és elhúzódott a kanapé végébe.

- Megmasszírozná a lábfejem? - kérdezte, és kinyújtotta harisnyás lábát.

- Szívesen, amennyiben a férje szabadságra küldi az összes fejvadászát... - nevettem, és az ölembe fektettem a lábfejét. Hülye voltam a masszírozáshoz, ezért simogatni kezdtem, és próbáltam elterelni a gondolatomat a merevedésemről. Nagyon frivol helyzet állt elő, mert biztosan érezte a sarkával, hogy „kíváncsi fáncsiból” pillanatok alatt himmé változtam... -

Tehát volt már szerencsénk Herites ezredeshez'? - tértem vissza a fontos dolgokhoz.

- Kétszer is... Eddig mindig megúsztuk - felelte a Lady.

- Állítólag hónapok óta itt bujkálnak a Roxolánon, és önöket várják. Nem félnek tőlük?

- Majd maga megvéd minket, ezredes úr!... Jól masszíroz. Nagy konspiratőr lehetett ez a nő! Megtekertem a nagylábujját.

- Juj! - kiáltotta, de nevetett.

- Tudja, nekem az uralkodó testőr ezredeseként az a hobbym, hogy járom a galaxist, és alkalmanként lelövöldözöm a birodalombiztonságiak kommandósait! Ne

vicceljünk egymással, Ilona! Nem leszek a testőrük a GAMMÁ-val szemben, ezt jó, ha tudomásul veszi a férjével együtt.

Megvonta a vállát.

- Kár. - Csupán ennyi volt a válasza.

Rövid csend.

- Tudni szeretném, mit kap Rolonad az aranyért? Mi az, amit minden áron meg akarnak szerezni? - kérdeztem.

Rámutatott az asztalon álló ezüstcsengőre.

- Olyan jól fekszem itt. Megtenné, hogy háromszor egymás után megrázza?

- Háromszor?

- Nem kétszer és nem négyszer! - kuncogta.

Megtettem, amit kért, és a következő pillanatban bejött a gnóm, aki nyilván várta már a jelzést. Aranytálcat hozott a kezében, és lerakta az asztalkára, majd ugyanolyan szótlanul, mint ahogy bejött, kisántikált a szalonból. Az ajtó bezárult mögötte, és újra kettesben maradtunk.

A tálcán számomra ismeretlen, kiszáradt növénysszervség látszott. Hosszú, egyenes szára volt, a végén egy akkora gumóval, mint két csecsemőköl - nem találtam túl bizalomgerjesztőnek. Kérdőn néztem a Ladyre.

- Rolonad ezt kapja az aranyért? - tettem fel a kérdést.

- Ühüm

- Ez mi az istenharagja?

Ilona lábat cserélt - föl sem tűnt, a kiszáradt kóróval szemezttem.

- Biztosan hallott már a háromszáz évvel ezelőtti pusztító DDL vírusról, ami egy meteor-becsapódás következtében megfertőzte az egész Földet. Mire az emberiség észbe kapott volna, az úrjáratok a környező kolóniákra is behurcolták. Akkor egy csapásra kipusztult a kultúrnövények majdnem teljes populációja. Eltűnt a kukorica, a gabonafélék és a gyümölcsök egy része, hadd ne soroljam! Ezek a növények azóta sem teremnek meg a Földön és az elfertőződött bolygókon. A géntechnológiai eljárások semmit sem érnek, mert a vírus azóta folyamatosan mutálódik és új formákban jelenik meg. Andrei Cavallier huszonöt évvel ezelőtti a fejébe vette, hogy keres a kozmoszban egy DDL által meg nem fertőzött „tisztá” bolygót, és meg is lelte, amikor rábukkant a Roxolánra. Leszállt, és elfoglalta. A császár beavatott volt, és tudta, hogy mekkora üzletre van kilátás; csak ezért hunyt szemet a vérbáró inváziója felett. Cavalliernek az volt a terve, hogy kitenyészt egy három évszázaddal ezelőtti nyomtalanul eltűnt növényt. Negyed évszázadba telt, de sikerült neki! Ez a titokzatos növény a mák! Ott fekszik a tálcán, kérem, fogja kézbe, és nézze meg közelebbről!

Kezembe fogtam a máknak nevezett valamit, de csöppet sem lettem okosabb. A kóró szárazon csörgött a kezemben.

- Ne haragudjon, hölgyem, de ez a furcsa valami egy fityinget sem ér, holott úgy beszél róla, mintha a termesztése az univerzum legnagyobb üzlete lenne. Van egy olyan érzésem, hogy százszor, ezerszer értékesebbnek tartja az aranynál...

- Ha nem milliószor értékesebb, Brett! Amit a kezében fog, egy kiszáradt példány, de a mák nem akkor ér sokat, ha úgy csörög, mint a rumbatök! Valójában beérés előtt érdemes foglalkozni vele, úgy napfelkelte vagy napnyugta tájékán. Ekkor kell bevagdosni a zöld magházat, hogy kifolyassák belőle a „mákonynak” hívott tejnedvet. Ebből az összegyűjtött és kiszáritott tejnedvből parányi pogácsákat gyúrnak, s ezeket a csodálatos, kívül feketés színű, belül rózsaszín apróságokat már bátran nevezhetjük ópiumnak. A lényeg az ópium feldolgozása; az allcaloidájából sok minden készülhet, de most csak kettőt mondok: morfium és heroin! Minket ez az utóbbi érdekel! A heroin egy kábítószer, ami eltűnt évszázadokkal ezelőtt... Most újra felbukkanhat, és mi uralnánk a teljes piacot. Brett, ez az évszázad legnagyobb üzlete! Nos, mit szól hozzá?

Mindenre számítottam, csak erre nem!

Mi van akkor, ha IV. von Anstetten tényleg tudott erről a dologról? Nyilván szakítani akart az üzletből!

Ezt nem tudtam elhinni...

- Asszonyom, nagyon nehéz betörni a narkópiacra egy elavult anyaggal. Fejhosszal vezetnek a számítógépes virtuáldrogok és a joint.

- A joint??? Ne haragudjon, hogy ezt mondom, de látszik, hogy nem szakértője a kérdésnek! Az úgynevezett füves cigikben már évszázadok óta nem marihuánát szívunk, mivel a DDL a kenderféléket is eltakarította. Kokain sincs, a kókacsemeték is hasonló sorsra jutottak. Amit az előbb szívtunk, az sem igazi dohány, miképpen nincs valódi bor, kávé és... ismét hadd ne soroljam! Amikor

megérkeztem, Cavallier megkínált a tokaji borából; azt hiszi, hogy az valódi? Egy frászt! Itt semmi sem valódi, csak a burgonya, bizonyos hagymafélék, no meg a mákunk! Említette a számítógépnarkót. Az igazán jó minőségű programok nagyon drágák, és az emberek nagy többsége képtelen megvásárolni. Mi negyed annyiért adnánk a heroinunkat. Ez egy nagyon erős hallucinogén anyag. Úgy fog elterjedni az Imperiumban, hogy öröm lesz nézni. Mi a véleménye?

- Megenged egy videofont? - kérdeztem.

- Kit akar hívni?

- A világ legnagyobb narkószakértőjét. Én valóban nem értek ehhez a dologhoz, de ő igen.

- Csak tessék - mondta a Lady. Fölhívtam Wittgent.

- Mit szólnál ahhoz, ha újra piacra kerülne a heroin? - kérdeztem tőle.

- Kibaszott nagy üzlet lenne! Kár, hogy nincsen mák...

Bontottam a vonalat, és kikapcsoltam a korcomat, hogy senki se zavarjon. A kezem óvatosan feljebb csúszott Ilona lábán. Hagyta.

- Ugye, tisztában van vele, hogy császári testőr ezredes vagyok?

- Természetesen! De nem rendőr és nem a GAMMA-csoport tagja.

- No és? - firtattam.

- Ajánlunk magának egy üzletet: nem akarunk nagy lövöldözést. Rolonad nyersópiumát a lehető legnagyobb óvatossággal és körültekintéssel akarjuk megszerezni. Ebben számítunk a maga segítségére, utána szépen a tudomására hozzuk Cavalliernek, hogy mi az új felállás. Hajlandó nekünk segíteni? A jutalma nem marad el.

A legszívesebben megfojtottam volna a kalóz feleségét, ehelyett óvatosan odaereszkedtem mellé, a kezem eszem ágában sem volt elvenni a térdéről. Természetesen nem akartam segíteni nekik; nem ment el a józan eszem.

Aztán mi lenne a fizetségem, Mrs. Martin?

- Például gond nélkül megkaphatja az aranyat. Nos?

- „Gond nélkül”? - vontam fel a szemöldökömet. - Mit ért az alatt, hogy „gond nélkül”?

Kivárt egy röpke pillanatig, aztán robbantotta a bombát.

- Napok óta tudjuk, hogy az aranyszállítmány elrablására készül. Nagyon örülünk, hogy megvárja, míg az üzlet megkötetik, tudniillik, ha Rolonadtól venné el az aranyat, ezzel nekünk is keresztbe tenne. Dolgozzunk össze, Brett! Ha már arra jár a kastély trezorjai környékén, akkor „legyen szíves” felpakolni az ópiumot is.

Azt hiszem, elsápadtam...

Megtehettem volna, hogy elkapom a nyakát, dühöngeni kezdek, netán tiltakozom, és kikérem magamnak a gyanúsítgatást. Mindegyik nagy ostobaság... Azt a módszert választottam, hogy lazára vettem a figurát, s így továbbra is jó pozícióban maradhattam. Nyilvánvaló, hogy igényt tartok William Martin „aranyára”, és mégis olyan helyzet alakult ki, hogy én tehetek nekik szívességet. Az a helyzet, hogy kecsgetető ajánlatot kaptam, hiszen a sötét terveket kovácsolgató Caramondó (biztos voltam benne, hogy rosszban sántikál!) egy pillanat alatt sarokba lenne állítva...

Martin és mi, együtt Cavallier és Rolonad ellen?

- Honnan tudnak arról, hogy el szeretném rabolni az aranyszállítmányt - kérdeztem csendesén.

Láttam Ilonán, hogy komolyan meglepődik. Biztos voltam benne, hogy csak egyet kellene kiáltania, és négy irányból negyvenen rohannának be a szalonba.

- Nem is tagadja? - kérdezte a nő, és megpróbált felülni, de gyengéden visszanyomtam. A kezem újra a térdére tévedt.

- Nem - válaszoltam.

- Miért csinálja? - érdeklődött a nő.

- Mert unatkozom...

- Ezt nem hiszem - mondta Iloria. - Ki a megbízója, mert biztosan van?

- Ezt nem mondhatom meg - feleltem. - Honnan tudják, hogy az aranyra hajtok? Ki a kémük? A szóba jöhetőek száma igen alacsony.

- Tudja, minden tizedik ablakban könyököl valaki... Ezt meg én nem mondhatom meg.

- Így nem jutunk semmire, tündérem.

- Jutnunk kellene valamire? - kérdezte ártatlanul.

- Jó lenne - suttogtam, és a kezem mérhetetlen lassúsággal elindult felfelé a combján. A szeme sem rebbent. - Valójában miért van szükségük a segítségemre,

azt a kurva ópiumot nélkülem is meg tudnák szerezni, ha akarnák, nem igaz? Hajlandó válaszolni a kérdésekre, Lady Iloria? Lenyúlt, és megfogta a kezem.

- Azért szálltam le fél nappal a férjem előtt, hogy magát sok mindenről meggyőzzem... Ezredes úr, szeretnénk, ha megvédené bennünket a GAMMA-tól. Egyedül maga képes ellenük sikeresen harcolni, ha konfliktusra kerülne a sor. Semmi mást sem kérünk, csak hogy álljon mellettünk, ha Herites ezredes lecsap ránk. Egy tonna arany lesz a fizetsége, amiért gyakorlatilag egyetlen lövést sem kell leadnia... Az uralkodó sohasem tudja meg... Elengedte a kezem, én meg gondolkodtam veszettül.

- Hát nem is tudom - mondtam titokzatosan, és a szemébe néztem. Vajon Martin sejtheti, hogy mi módon akar megpuhítani a kedves neje?

- Mi a döntése, Brett?

- Ha nemet mondok, elkeseredik?

- Igen, akkor elkeseredom. De tudja, mit? Ezzel a simogatással már annyira kompromittált, hogy nem lenne értelme abbahagyni. Mondjon később „igent” vagy „nemet”, de most legyen szíves, dugjon meg! Nem kellett kétszer kérnie...

Hogyan szokta mondogatni Paul Wittgen százados, ez az ízig-vérig „csillagközi Casanova”?

A szex csupán neurokémia, semmi más. Lehet, hogy igaza van? Szerethetünk egy nőt, és ölelhetjük reggeltől napestig. Ő viszontszerethet minket, de mégis miért élvezheti jobban egy vadidegennel azt a pár percet, holott, látszólag az a másik nem jobb nálunk? Mert a szex kémia?!

Nem tudom, milyen lehetett Ilona és Martin „kémiaja”, csak azt tudom, hogy az a röpke félóra a Ladyvel olyan intenzív erotikus élmény lehetett a nőnek, amelyet valószínűleg még sohasem élt át...

Hihetetlen egymásra találás volt, úgy passzoltunk össze, mint műborsó a műhéjával - döbbenetes dugás volt!

Amikor elcsendesültek gyönyörteli kéjes sikolyai, magamhoz vontam, és gyengéden simogattam, babusgattam, mint valami égi dőrejtől megriadt, hónapos kutyakölyköt. A teste még mindig remegett, és az élménytől gyönyörködő könnyeket sírva szorosan ölelt magához. Hosszú körmeit a hátamba vájva simult hozzám.

- Ha „ezek után” nemet mondasz, megöllek - szipogta, és maszatolni kezdte a könnyeit.

„Ezek után” én semmit sem mondtam.

Mielőtt távoztam volna, a kezembe nyomott egy gyűrűt; az ujjáról húzta le. Vékony platina gyűrű volt, tetején parányi rubin csillogott.

- Ezt kapod tőlem emlékebe, hogy soha ne felejts el!... Nem csak memoriterként használható, ha felmutatod Martin embereinek, azok teljesítik minden parancsodat, erről én kezeskedem.

Csak az úroperettekben vannak ilyen hasznos ajándékok - gondolkodás nélkül felhúztam az ujjamra.

- Elmegyek - jelentettem ki határozottan.

- Döntöttél? Mit mondjak Martinnak?

- Bármit, csak azt ne, hogy mi történt kettőnk között - tanácsoltam.

- Nem ment el a józan eszem - mondta a Lady.

- Máskor is megcsaltad már?

- Most először és utoljára...

Odamentem hozzá, és az állánál fogva kényszeríttettem, hogy a szemembe nézzen.

- Fontos, hogy tudd: nem magamnak lopom majd el azt az aranyat, egy unciányi sem kell belőle... Erről ennyit, többet nem mondhatok. Ha a GAMMA a férjed fejére hajt, nem avatkozom közbe... Ám téged megvédelek. Ne kérdezd hogyan, mert fogalmam sincs!

Csókot leheltem az ajkára, és mentem volna kifelé, de elkapta a zubbonyom szarát.

-Várj!

Elment a csembalóig, és a mellette álló faragott tálalóról levett egy terjedelmes dobozt. Valamivel nagyobbnak tűnt, mint egy aktatáska és díszcsomagolás vette körül.

Iloria visszajött hozzám, és kezembe nyomta a „meglepetést”.

- Karácsony még messze van, de ez itt a férjem ajándéka. Védj meg minket a Herites-Chisi-csoporttól, és utána használd tiszta szívvel! Ami a dobozban van, abszolút egyedi darab. A Katedrális dobta piacra. Hallottál már róluk?

- Persze - jegyeztem meg gúnyosan. - Mese az időutazókról és egy láthatatlan templomról...

- Az nem mese! Martin találkozott velük...

Megvontam a vállam, hónom alá kaptam a dobozt, és indultam az ajtó felé.

- Ha az estélyig látni kívánsz - szólt utánam -, vagy beszélni akarsz velem, akkor tudod, hol keress! Gondolkodj el az ajánlatainkon, Brett! Nem szóltam semmit, és nem fordultam vissza.

A dobozban egy ötvenmillió tallérba kerülő, ébenfeketén csillogó MMX Art of Laser volt.

8.

- Brett fiú, te eladtad magad egy MMX-ért? Gratulálok!

- Nem adtam el magam, ezt te is nagyon jól tudod. A fegyvert természetesen nem fogadom el ajándék gyanánt, reggel visszaviszem neki. Tovább magyarázkodtam volna, de Wittgen pillantása mindennél beszédesebbnek tűnt: jobb, ha meg sem szólalok!

- Nem viszed te ezt sehova! Jól jön majd, ha a galaxis összes kalózflottája a nyomodban lesz.

- Egyetlen flotta sem lesz a nyomomban - horkantottam, kezdtem ideges lenni. Azt próbáltam elhíttetni magammal, hogy Wittgen egyszerűen irigy, és ezért csesztet egyfolytában az éjszaka történetek miatt.

Jelen helyzetben próbáltam figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy Wittgennek az élet úgynevezett nagy kérdéseivel kapcsolatban „általában” igaza szokott lenni. Valószínűleg most is így van, de azt akkor sem tűrhetem, hogy olyan naivnak tartson, mint egy kóristalányt a Császári Filharmonikusokat kísérő énekkarból.

Mégis megszólaltam:

- Az utóbbi percekben nem vagyok beszédes kedvemben, de a következőt feltétlen el kell mondanom: azon kívül, hogy Cross Rolonadot szénné égett fejjel akarom látni, semmi sem érdekel. Sem Cavallier aranya, sem a Kalózkirály ópiuma. Abszolút hidegen hagy, hogy mennyi harcászati-implantokkal turbósított humanoid és nem humanoid fejvadász kajtat utánam, mint ahogy az sem érdekel, mekkora flották próbálják nyakon csípni Brett Shaw-t. Lady Ilona nem olyan nőnek tűnik, mint akit kislánykorában a fejére ej...

Kinyílt az oldalajtó, és az ásítozó Veronica tipegett be rajta. Selyem hálóingje olyan átlátszó volt, hogy akár le is vehetné, hisz' nem nagyon látszódná különbség.

- Mit akart tőled? - kérdezte bágyadt hangon. Elaludhatott, míg a visszatérésemre várt, de most felriadt a hangunkra, amelynek sztentori zengéséhez képest a startra készülő birodalmi űrcirkáló hajtóműveinek dübörgése csupán egy pedofil hülye kéjjel teli, rekedt zihálásának tűnt. Hogy jobban értsék: ordibáltunk egymással.

- Semmi különöset - nyugtattam a nőt.

Odalépett hozzám, erre „automatikusan” átkaroltam.

Wittgen mondott valamit, amiben egy nagyon csúnya szó is szerepelt, aztán lábat cserélt az asztalon, és az MMX-szel megcélzott egy elgurult teniszlabdát, ami ott árválkodott a szemközti fotel alatt.

PAKK - hallatszott a lövés, és a labda odébb gurult.

- Itt már minden „kifordult” önmagából - morogta Wittgen, és halk koppanással letette az MMX-et.

Wittgen mondata ott lógott kettőnk közt a levegőben. A százados nem fűzött hozzá kommentárt. Sejtettem, mire céloz a kijelentésével. Én vagyok az, aki

„kifordultam” önmagamból, csak nyomaiban emlékeztetek arra a Brett Shaw-ra, aki a Roxolánra jött crollokat kiképezni. Látszólag nincs rajtam változás, de mégis más lettem - olyan, mint az a teniszlabda, ott a fotel alatt.

Odamentem hozzá, és felvettem a bazsarózsa-mintás szőnyegről.

A császári testőrgárda ezredese voltam, és oszlopos tagja a szupertitkos bevetéseket végrehajtó Különleges Űrszolgálatnak. A kőbalta és az antianyag-gránát közt eltelt közel százezer évben nem alkotott olyan fegyvert emberi elme, amelynek ne ismertem volna működési elvét és használatának fortélyait, mégis döbbenetesen szembesültem az MMX hatásával.

Wittgen a fegyver egyik extrém funkcióját használta, amikor rálőtt a labdára: az ART of LASER megváltoztatta a céltárgy körüli tér dimenzionális szerkezetét, és a teniszlabdát „kifordította” magából.

Gumírozott fele lett kívül, és „szőrös” belső fele most belülrre került! A normális téridő világában – amelyben éltünk – ezt csak úgy lehetett volna megcsinálni, ha a labdát előbb kilyukasztjuk, aztán kifordítjuk, mint valami kesztyűt, a testét pedig átnyomjuk a lyukon...

Ezen a teniszlabdán nem látszott lyuk –

A fegyver által gerjesztett többdimenzionális térben az ilyen különös műveletek lyukak nélkül is elvégezhetők.

– Furcsa érzés lehet belül hordani a rohampáncélt és kívül a vastagbelünket – jegyezte meg Wittgen. Csöppnyi ironia sem csendült ki a szavaiból, talán most értette meg, hogy komolyra fordultak a dolgok.

Odadoxtam neki a teniszlabdát. Elkapta, forgatta a kezében, majd letette az MMX mellé.

– Itt az ideje, hogy komolyan beszéljünk egymással, Brett!

– Menj vissza a szobádba! – fordultam a türelmetlenül toporgó Veronicához.

– De...

Nem kellett még egyszer mondanom, elég volt rápillantanom, és szó nélkül kiment. Olyan halkan húzta be maga után az ajtót, mint egy robotdajka, ha alszanak a gyerekek

Kettesben maradtam a századossal.

– Egy! – kezdte Wittgen. – Ha a GAMMA tényleg a Roxolánon van, akkor itt bármelyik pillanatban egy hatalmas tűzgömbbé változhat minden, hisz' mindketten tudjuk, hogy Herites nem normális. Kettő: Martinék honnan a fészkes fenéből tudhatnak arról, hogy az aranyszállítmány elrablására készülünk? Brett, az a helyzet, hogy tucatnyi kérdésem lenne, de itt álljunk meg, és próbáljunk kieszelni valamit! Épkézláb koncepciókra vágyom, különben átsétálok a bolygó túloldalára, és szarok bele az egészbe!

Már napok óta erősen dolgoztak bennem a szteroidok. Arra készültem, hogy drasztikusan csökkentem a kondicionálásomat – szerettem volna egy-két órácskát aludni az aranyszállítmány megérkezése és az estély kezdete előtt.

Wittgen iménti, hozzám intézett tirádája után viszont nyilvánvalóvá vált, hogy mindezekről „soványmalac-vágta” sebességgel kell lemondanom, mert ha tovább húzom-halasztom az említett dolgokkal kapcsolatos döntéseimet, akkor fönnáll annak veszélye, hogy a társam valóban szedi a sátorfáját, és kiszáll a buliból. Nem akartam kísértetni az ördögöt!

Nagyjából kész tervekkel rendelkeztem, de korainak tartottam, hogy minden lapomat kiterítsem. Maradékaltanul megbíztam Wittgenben, ám nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy Martinnak kémei vannak a Roxolánon. Nem sok ember tudott a készülő aranyrablásról...

Mi a biztosítéka annak, hogy nem Paul Wittgen százados a téglá?

– Jó, rendben van! – mondtam hirtelen, és visszatettem az MMX-et a díszdobozába.

– Hamarosan mindenki, aki számít, ott lesz a Zsdanovon. Akkor végérvényesen tisztába tesszük a dolgokat. Képesnek érzed magad arra, hogy várj még pár órát?

Wittgen hallgatással válaszolt, ami nála a beleegyezés jele. Gyorsan másra tereltem a szót, mielőtt meggondolná magát.

– Figyelj, Paul, mindent tudni akarok a heroinról. Szeretnék helyénvaló döntéseket hozni. Annyit már most elárulhatok, hogy a kábítószer-szállítmány megsemmisítését tervezem.

Wittgen kurtán bólogatott, és csak annyit mondott:

– Igen.

– Ha jól emlékszem az adatokra, akkor Dresser, egy német vegyész fedezte fel 1898-ban. A heroin a morfiumnál körülbelül ötször veszélyesebb ópiumalkaloida, és amíg létezett, a mindenkori hatóságok semmilyen formában sem engedélyezték a fogyasztását.

– Orvosi célokra sem? – tudakoltam.

- Kimondottan narkómán szempontból vizsgálom a kérdést, ilyen vonalon abszolút illegális a szer. Használták egykoron a gyógyászatban is, azt hiszem, a dokik „diacetit-morfin”, vagy „diamorfira” néven ismerték. A XX. században élt egy főszer, bizonyos Porak, aki nagy tapasztalatú kábítószer-szakértőnek számított, valami francia orvos volt a drága. Ő például kimondottan javasolta, hogy kilószámra zabáljuk a heroint, mert ennél jobb fájdalomcsillapítót keresve sem találhatnánk. Sejtethet, hogy azt a könyvét, amiben mindezeket közhírré tette, még a század első felében írta, amikor fingja sem lehetett arról, hogy később mi következik.

- A heroin elterjedt - vontam meg a nyilvánvaló konklúziót. Wittgen olyan pillantásokkal méregetett, mint tanár az ostoba diákokat.

- Erre hogy jöttél rá, baszics?!... Hamarosan világszerte ismert anyaggá vált. Németországból kisvártatva átkerült Franciaországba, majd Anglia, Olaszország és Spanyolhon meghódítása után elindul kelet felé, ahol teljesen tönkreteszi a „sima” ópiumüzletet. A csempészeskereskedelem megcélozza az amerikai narkósokat, a heroin előzönlí a régi USA piacát, ott a legelterjedtebb droggá válik. Még a század közepe előtt meghódítja a Földközi-tengeri országokat, és csempészése a legjobban fizető vállalkozás Törökországtól Marokkóig... Ezek országok voltak a Földön...

- Ne nézz hülyének, én is tudom! - mondtam.

- Igen? Találkoztam olyan emberrel, aki azt hitte Afrikáról, hogy a Lófej-köd egyik megnevezése, valami helyi nyelvjárásban.

- A heroinnál tartottunk... - tértem vissza a témához.

- Sokkal súlyosabban hat a morfiumnál, amit szintén az ópiumból nyernek. Az absztinenciás krízisei komoly légzési zavarokkal és totális depresszióval járnak. Meglehetősen gyors lefolyású szer, amelyre ha rászakik az ember, akkor három-négy óránként kénytelen „lőni” magát, különben tíz körömmel kaparja a falat. Egy heroinista vagy rajta van az anyagon, vagy a megvonástól szenved; nincs köztes út, ez nem számítógépes virtuálnarkó.

- Mi a „jutalom”? - érdeklődtem.

- Amikor a hatása érvényesül, eszméletlen eufóriát érzel. Körül-belül olyan lehet, mint dugni a hiperűrben.

Nem tudtam, hogy az milyen érzés lehet, és nem is akartam megtudni. Wittgen még hosszú percekben át beszélt a heroinról, leginkább az elvonási tüneteket írta le; az ellenségeimnek sem kívánnám, hogy így szenvedjenek

- Ez kurvára veszélyes anyag, Brett! Ha újra piacra kerül, ráadásul olcsón, akkor egy-két éven belül a fél galaxis feldobja a talpát és a csápját! - fejezte be a kiselőadást Wittgen.

Fikarcnyi kétségem sem volt, hogy jól látja ezt a dolgot.

- Ha lenyúljuk az aranyat, és felégetjük az ópium-szállítmányt, akkor legkevesebb három, egymástól független hadsereg lesz majd a nyomunkban. Jól meggondoltad a dolgot, Brett? - kérdezte a százados.

- Azt hiszem, igen - bólintottam.

- Ez nem sok jót ígér a praetorianus harcászati modulok és a csuklya nélkül. Megvontam a vállam; jelen pillanatban többre nem tellett tőlem.

- Menet közben kialakul. Ez olyan, mint holdkompot vezetni, Paul.

- Jaaa - biggyesztette le az ajkát Wittgen, és rágyújtott. Szívta a „műcigit”, benne a „műdohányt”. Kérdőn nézett rám. - Most mire várunk?

- Az aranyra.

- Aztán?

- Aztán az estély kezdetére.

- Ühüm... alatta csináljuk a balhét?

- Úgy tervezem. - Hallgattam egy sort, és Wittgent tanulmányoztam. Gondoltam egy merészet, és rákérdeztem:

- Martinnak kémjei vannak a bolygón. Maradéktalanul megbízhatok benned?

Megtehetném, hogy pszichoszondával ellenőrizlek, de nekem elég, ha igennel válaszolsz.

- Mi van?

- Akár te is lehetsz a kalóz hírforrása. Nagyon sajnálom, de ez is egy alternatíva. Remélem, nem haragszol?

Wittgen arra sem méltatott, hogy rám nézzen.

- Neked az a szerencséd, Brett, hogy ezen a széken ülve nem rendelkezem azzal a technikai apparátussal, amivel keresztül tudnálak lőni, mint egy kóbor zarkamborxot. További kérdéseidet tedd fel a másik szobában annak a hálóinges

libának, aki behülyített minket... illetve téged.
Ennyit Paul Wittgen testőr századosról.

- Csak „igennel” vagy „nemmel” válaszolj, tudod, mint Caramondó a Gyöngyszemben... Ismered William Martint?
- Nem - nyögte Veronica. Szegény, semmit sem értett a dologból. A pszichoszonda kijelzőjét néztem.
- Információval látod el William Martint?
- Hogy kérdezhetsz tő...
- Drágám!!! - Megismételtem a kérdést.
- Nem - jött a határozott válasz.
- Beszéltél valakinek a terveinkről?
- Nem.
- Caramondó akkor hívott utoljára, amikor a kocsimban ültünk?
- Igen.
- Ha jelentkezik, azonnal szólsz nekem?
- Igen.
A pszichoszonda szerint Veronica olyan „tisztá” volt, mint a nászutas-lakosztály lepedője az Astorban.
Kikapcsoltam a műszert.
- Szeretsz?
Veronica kikapta kezemből a pszichoszondát, és bekapcsolta.
- Nem!!! - ordította a parányi mikrofonba, de semmi sem történt.
- Talán előbb a kérdést - mondtam vigyorogva.
- Szeretsz? - kérdezte, és az orrom alá dugta a készüléket.
- Igen.

A szonda szerint ez így is volt.

Veronica dühtől pirosuló arccal hajította az ágyra a százezer talléros elektronikát, és a lehető legkulturáltabb hangon megkérdezte, hogy ebben az esetben miért nem bízom meg benne. Próbáltam elmagyarázni neki. Beszéltem az Iloriával töltött órákról a kényesebb részleteket valahogy kifelejtettem - és elnézést kértem a gyanúsítgatásért. Mindezeket tekintse úgynevezett biztonsági lépéseknek, és ne nehezteljen rám! Meg kell értenie: amire készülünk, az korántsem veszélytelen vállalkozás, nem rosszcsont hülyegyerekek vasárnap délelőtti matinéja egy úrállomás lakóblokkjában, hanem egy csúcstechnológiával megvívott háború, amelyben - ne adj, Isten - sokkal több hullával számolhatunk, mint ahány csillag ragyog Moscovra ha leszáll az éj.

Wittgent biztosan meglepte, hogy szőke szépségem azonnal megértette. Veronica nagyon jól tudta, mibe fogott bele, amikor a Roxolánra jött. Csak azt nem sejtette, hogy ilyen bonyolult lesz...

- Rengeteg ember dolgozhat Martinnak... és Rolinak is. Van valami tipped, hogy kik lehetnek ezek? - tette fel a kérdést a holomodell.
- Halvány fogalmam sincs - feleltem.

Tényleg nem volt!

Ha azon az estén tudtam volna, hogy ki kinek dolgozik, talán minden másképpen alakul...

Nem tudtam.

Finom női kéz kopogott halkan a hálószoa aranyveretes, kétszárnyú ajtaján.
A báróné fölneézett a könyvből, amit éppen olvasott.

- Kto tam?

- Olga - jött a válasza folyosóról.

Yrina ölébe ejtette V. I. Lenin, „A szociáldemokrácia két taktikája a demokratikus forradalomban” című szociofantasyját, és vetett egy pillantást a szemközt álló ingaórára.

Eljött az idő!

- Zahagyi!

Az ajtó kinyílt, és belépett a szürke öltönyös, kopasz nő. Már évek óta őt tekintették Cavallier legfőbb bizalmasának, és a báró iránt mutatott lojalitásához nem fért kétség. Yrinához fűződő különös viszonya a Kristálykastély egyik legnagyobb titka volt, és a két nő mindent elkövetett annak érdekében, hogy az is maradjon. Yrina és Olga meglehetősen közel álltak egymáshoz -

korbácstávolságnyi közelségbe. A bárónő alkalmanként kikötöztette magát a férje titkárnőjével, és kéjtől mámoros hangon, könnyben úszó szemmel könyörgött a fájdalomért, amit rendre meg is kapott. Ezekben a pillanatokban érezte csak igazán a proletariátus szenvedését...

Yrina furcsa, sejtelmes mosollyal az arcán nézett Olgára, és izmos, fűrge nyelvével izgatottan nyalogatta kék színű ajkát. Olga kuncogni kezdett.

- Erre most nincs idő, drágám.

- Sajnos... - suttogta Yrina, és kikászálódott az ágyból.

Olga egy székes karfájáról leemelte díszes köntösét, és tartotta, míg a meztelen nő belebújt.

Yrina kapkodva öltözködött, és idegesen kötötte meg a köntös övét.

- Kellene csinálni valamit a frizurámmal - jegyezte meg a tükör előtt állva, és kinyúlt a gyöngyház-berakásos aranyfésűért. Olga elkapta a csuklóját.

- Nem szabad késnünk, Yrina! Ha nem érsz oda időben, ők jönnek érted...

Megszerezted a térképek másolatát?

- Igen - mondta a bárónő, és a zsebére ütött.

- Helyes.

Olga hangjában érezni lehetett a megkönnyebbülést. Tehát, sikerült neki, gondolta vidáman. Hiába számított Cavallier egyik legnagyobb titok.

hordozójának, az ópiumföldök térképeihez még ő sem férhetett hozzá.

A két összeesküvő csendben elhagyta a hálótermet, és végigosontak az arany falikarokban pislákoló gyertyák fényében derengő folyosón; lépteik zaját elnyelték a vastag bársonyszőnyegek. A lakosztályokhoz vezető folyosó egy másikba torkollott, ahol szembetalálták magukat a keletre néző hatalmas panoráma ablakokkal. Odakint az éjszakában már csak elvétve cikáztak a villámok, s dördült az ég. Az éjszaka támadt vihar tombolása lassan alábbhagyott, és a közeli pirkadat első halovány sugarai tapogatni kezdték a távolban elnyúló hegyek magasabb ormait.

- Ó, milyen szép! - sóhajtotta a bárónő. - Vajon hányszor látom még a roxoláni hajnalt?

Olga bátorítólag megszorította barátnője kezét.

- Nyugodj meg, édesem! Holnap estére már miénk a bolygó... Cavallier titkárnője a gravitációs liftet hívta. Yrina szorosan odaállt mellé, és idegesen fürkészte a távolba elnyúló folyosót. Nem kellett hozzá pszichoszonda, hogy bárki megállapíthassa: Yrina Cavallierova kis híján szétrobban az idegességtől.

Egy perc sem telt bele, és hangtalanul szétnyílt a rózsaszín műanyaglap, de mielőtt beléptek volna a fürkébe, mozdulatlanul állva tűrték, hogy a belőle kisugárzó vörös kutatósugár letapogassa őket.

A kastély számítógépe pillanatok alatt azonosította a két nőt, akik a következő percben már szédítő sebességgel repültek felfelé, az egeknek törő tornyok csúcsaihoz.

A kilométeres magasságokban félhomály uralkodott, és fog-vacogtató volt a hideg.

Yrina összeborzongott, és bekapcsolta köntöse fűtését. Olga igazított egyik pecsétgyűrűjén, és az ékszer mikroreflektorral változva éles fénytölcserrel világította meg további útjukat, ami egy mohlepte, ódon csigalépcsőn vezetett még feljebb.

Idefent egyfolytában süvített a szél, és más borzalmas hangok is hallatszottak. Amerre elhaladtak, felriasztották a torony éjszakai bérlőit, és egyre nőtt azoknak az iszonyatoknak a száma, melyek mögöttük lopakodtak. Genetikailag módosult roxoláni macskapatkányok röpködtek körülöttük, és Yrina hallani vélte a bórszárnyaikba takaródzó, fogazott csőrüket csattogtató zurkokat a sötét sarkokból. Az egyre szűkülő nedves kőlépcsőkön meglevenedett bizarr makaróniként tekeröztek a húsevő futónövények tüskés indái, és mohón kaptak a karcsú bokák után.

Yrina belécsimpaszkodott az előtte haladó Olgába, és semmi pénzért sem engedte volna el a kopasz nő karját.

Egy rács állta útjukat... Olga elővett egy infra-kódkulcsot. A krómacél zárhoz illesztette, és a kapu nyikorogva felnyílt.

- A múltkor nem erre jöttünk - nyögte Yrina.

- Rendre változtatják a tartózkodási helyüket - magyarázkodott Olga

- Ezen az éjszakán ebben a toronyban vannak.

A tekergő lépcsősor hirtelen véget ért, és egy masszívnak látszó sugárkezelő páncélajtó súlyosodott előttük. Olga elhajtotta a kezelőlap előtt remegő, ragacsos pókhálót, és beütötte a kódot.

Halk szisszenés hallatszott, és az ajtó megmozdult.

A két nő belépett a padlástérbe, a GAMMA birodalmába, ahol Gabriel Herites volt az úr.

Herites ezredes beszélt:

- Én semmit sem kérek öntől, méltóságos bárónő. Én parancsokat szoktam kiadni, és ez alól csak egy kivétel van: a Galaxis Császára. Ő az egyetlen olyan ember, akinek kötelező engedelmeskednem, mindenki más vagy azt csinálja, amit mondok, vagy megy a tepsibe. Fölfogta, amit hall? Esetleg ismételjem meg oroszul?

- Nyet.

- Most melyik kérdésre válaszolja, hogy „nem”? - kérdezte Chisi őrnagy. A fekete harcipáncélba öltözött férfi egy vaskos gerendán ült, ujjai ritmikusan doboltak az ölében keresztbe elfektetett energiavető elülső markolatán. Kurtára nyírt hajú, ravasz tekintetű fura figura volt, kommandósokra egyáltalán nem jellemző kackiás bajusszal, és a Birodalombiztonsági rohamosztatok tisztjeitől teljesen elütő gondolkodásmóddal. Talán ez utóbbi jellemzője miatt lehetett a GAMMA parancsnokhelyettese, méltó társa Gabriel Heritesnek, akit korának katonai szakértői szerint az energiaháború utáni korszak legkiemelkedőbb katonai parancsnokának lehetett tekinteni.

Herites ezredes már harmincöt éves korában legenda volt; aki egyszer találkozott vele, soha többé nem felejtette el... Harcolni is csak egyszer lehetett ellene. Második alkalom senkinek sem adódott, hiszen a halottak csak a horrorfilmekben szoktak visszatérni...

Herites ezredes Chisi mellett állt, és csípőre tett kézzel nézte a megszeppent nőket. Parancsnoki rohampáncélt hordott, de minden másban közte és beosztottjai között nagyobb volt a különbség, mintha egymás melléépítenének egy bordélyházat és egy karmelita kolostort. Hosszú, hátközépig érő hullámos haját copfban fogta össze a tarkója mögött, és krisztusi körszakálla leginkább a XX. századból idecsöppent olyan narkósmotoros rockerhez tették hasonlatossá, aki bármelyik pillanatban képes lepattanni a Harley Davidsonjáról, hogy fölgújtson egy gyorsbüfét, mert amikor utoljára erre járt, langyosnak találta a sörüket. A Herites-Chisi-csoport minden egyes tagja különnek számított, de létezett egy másik közös jellemezőjük is: a világ legjobban képzett kommandós csapatát alkották. Olyan fegyverzettel rendelkeztek, amelyről csak tíz év lemaradással értesülnek a császári reguláris erők, az átlagember pedig soha.

Herites vigyorogva leintette Chisit, és odaszólt a helyettesének, hogy sodorjon neki egy jointot.

~ Visszafordult a tetőkijárat előtt toporgó nőkhöz.

- Tehát értjük egymást, Yrina?

- Da... Igen - dadogta a bárónő, aki szabályosan remegett, mint a kocsonya, de nem a hideg miatt.

- Helyes! Ön most engem biztosan nye kultúrnij-nak tart, de ez legalább annyira nem érdekelt, mint a Roxolán sorsa. Ha azt akarja, hogy megkíméljük a bolygóját, akkor engedelmeskedjen szó nélkül!

- Minden úgy lesz, ahogy parancsolja... Csak ne semmisítsék meg a kastélyt! Könyörgöm!

A bárónő térdre hullott a porban, és szétrántotta a köntösét. Az esőáztatta fagyos hajnali huzat korbácként csapott meztelen testére.

- Tegyenek velem bármit, csak kíméljék meg a bolygómat!

- Na, ezt sürgősen fejezze be! - csattant Herites ezredes hangja. Az állával Yrinára bökött. A mozdulat Olgának szólt, aki holtra vált arccal lépett elő a sötétből, és felsegitette a pityergő nőt.

Az ezredes átvette Chisitől az időközben megsodort füves cigit, és tűzért kotorászott a harctechnikai övére kapcsolt tasakokban. Sem nála, sem az őrnagnál nem volt öngyújtó.

Herites az ujjai közé fogta a marihuána-utánczat és műdohány keverékéből előállított jointot. Kezét a feje fölé emelte. - Tűzet!

Valahonnan hátulról a padlás sötétjéből egy tűvékonyságú, kék lézersugár tört elő, és meggyújtotta a cigarettát.

Herites kisvártatva „ráállt” a anyagra, s ettől a pillanattól kezdve már nem érdekelte semmi; a két rémüldöző nő biztosan nem. Ő elmondta nekik, amit akart, a többi Chisi őrnagy dolga...

Chisi felállt, és félrevonta a nőket.

- Megjegyezte az utasításokat? - kérdezte Yrinától.

- Igen.
- Ismételje meg őket!
- Miután az estély elkezdődött, és meggyőződtem arról, hogy Martin, valamint Rolonad a kastélyban tartózkodik, leadom maguknak a jelet. Ezt követően azonnal távozom, és további utasításig az előre meghatározott helyen tartózkodom...
- Hol ez a hely?
- A Téli Palota, fenn a hegyekben... Miért kell elmen...
- Nyugodjon meg, nem lesz atomrobbanás - szakította félbe az őrnagy
- Haraso... Olga velem jöhet? - kérdezte a bárónő. Chisi furcsán elmosolyodott.
- Hát persze. Olga magával lesz... - Chisi intett Cavallier titkárnőjének - Menjen el a palló végéig, ott álljon meg, és forduljon felénk!
Olga nem látta értelmét, hogy ellenkezzen. Yrina és a Roxolán, továbbá az ő sorsa most ezeknek a katonáknak a kezében volt...
A kopasz titkárnő megállt a mutatott helyen.
Chisi lekapcsolta az övéről azt a készüléket, amit a modern haditechnika egyik legnagyobb katonai titkaként kezeltek. Materializációs és teleport rendszerek már évtizedek óta léteztek, de az élő biológiai struktúrák utaztatása a térben megoldatlan feladatnak bizonyult. A kísérletekben felhasznált állatok összekuszálódott DNS-lánccal, remegő kocsonyaként, nyálkás biomasszaként érkeztek meg az A pontból a B pontba, mint egy hányingert keltő rémfilm szereplői. A katonaság fejlesztőmérnökei lázas sietséggel igyekeztek megoldani a problémát, és ennek a rohammunkának az a készülék lett az egyik „mellékterméke”, amit Chisi elővett. A titokzatos szerkezetet „holocsapdának” hívták, és csak a GAMMÁ-t szerelték fel vele. Akik látták már működni, azonnal tudták, hogy miért...
A „holocsapda” nem tűnt nagyobbnak, mint egy ősrégi fényképezőgép, még a formája is hasonló volt. Viszont a hatás, amit el lehetett vele érni, „kissé” érdekesebb: vakítóan éles fény villant, majd Olga teste átlátszóvá vált, végül eltűnt... Mindez pillanatok alatt játszódott le, Yrinának még egy Bozse Moj-ra sem jutott ideje.
Cavallier feleségét rosszulletet kerülgette. Arcából kifutott minden szín, és meg kellett támaszkodnia egy közeli gerendában. Oroszul motyogott maga elé, tekintetében egy sarokba szorított állat félelme tükröződött.
Olga eltűnt, az én drága Olgámat meggyilkolták ezek az állatok!
Peter Chisi rá sem hederített.
Ellenőrizte a „holocsapda” fedélzeti komputerének adatait, s elégedetten vette tudomásul, hogy a trükkös szerkezet kiválóan működött - most használták először éles helyzetben. Kihúzta a gépből az átlátszó plexilapot, és az egyik halvány fényben derengő lámpatest felé fordítva vizsgálgatni kezdte. A titkárnő térhatású alakja ott látszott a lapon. A látvány nem sokban különbözött egy 3D-s holofotótól. A felvétel a nő valós életének utolsó pillanatait rögzítette. Olga arca a meglepetés eszenciájává változva látszott a képen, és a szemlélőt annak a biztos konklúziónak a levonására készítette, miszerint kijelenthesse: Cavallier titkárnője sem értette, mi történik vele.
Yrina Cavallierovának sem adatott meg a megértés karizmája. Képtelen lett volna felfogni, hogy barátnője nem halt meg, csupán „mindenestül”, álmaival, gondolataival, félelmeivel, örömeivel, bánatával, teljes individualitásában egy lemezen „van”, amelyről bármikor lehívható, újraéleszthető, holografikus műalkotásból ismét érző emberi lényvé visszaalakítható...
Yrina semmit sem értett, Chisi őrnagy pedig nem óhajtott magyarázatokkal szolgálni. Odanyújtotta „Olgát” Yrinának, de az nem nyúlt érte.
Herites lépett elő a sötétből.
- Az ott a barátnője, gyerünk vegye el!
- Maguk hazudtak nekem - nyöszörögte a bárónő. - Azt mondták, hogy Olga velem jöhet... - Yrinát csupán pillanatok választhatták el a velőtrázó sikoltozástól. Ezt senki sem akarta.
- Olga természetesen önnel lesz - világosította fel Herites -, csupán a kosztümkabátja zsebében, de hordhatja retikülben is, ha úgy kényelmesebb; ez engem abszolút nem érdekel. Elmondom, mi érdekel: néha vegye majd elő a következő órák alatt, és nézegesse, eközben mindig jusson eszébe, hogy nekünk dolgozik! A barátnőjét holografikus börtönbe zártuk. Jelen pillanatban semmit sem érez, arról az időről, amit a lemezen tölt, nem lesz tudomása. Ha eljön az ideje, levesszük onnan, és visszakaphatja épen, egészségesen. De vigyázzon! A lemez akár össze is törhet, és akkor Olgának mindörökre vége. A továbbiakban

maradéktalanul kövesse az utasításaimat...Van kérdése?

A bárónő elájult.

- Mossa föl! - sóhajtott a Herites. Az utasítás Chisinek szólt, aki a nő halántékához nyomta a pszichoszondáját.

A bárónő magához tért.

A bárónő „újra” elájult...

A bárónő „újra” magához tért; Heritesék a végtelenségig voltak képesek ilyen pszichójátékokra, de egyre jobban csökkent a türelmük. Hosszú hónapok óta kuksoltak a kastély padlástereiben, miközben azt akarták elhitetni a fél bolygóval, hogy bádogosok... Akik a szakszerűen felrakott aranylapokat látták a tornyok csúcsain, még el is hitték.

Yrina végül hagyta magát meggyőzni, és zsebre tette Olgát. Percek múltán már arra is képesnek érezte magát, hogy logikusan gondolkodjon.

- Olga Bonder a férjem bizalmasa. A hiánya „azonnal” feltűnik majd mindenkinek-
..

- Pontosan ez a célom.

Ezen az éjszakán nem ez volt az első dolog, amit Yrina nem értett.

- Megmagyarázná, hogy ez mire jó? - kérdezte.

- Nem - jött a legegyszerűbb válasz.

A bárónő leporolta a köntösét.

- Elmehetek?

- Visszatartja valami, méltóságos asszonyom?

- Az az állat, amit a múltkor...

- Ha végeztünk, újra megkaphatja.

Yrina motyogott valamit - senki sem értette, csak a komputer, majd elbotorkált a sötétben.

Már régen megbánta, hogy elárulta a férjét...

- Azt hiszem, csak egyetlen kérdéses pont van hátra - mondta Chisi őrnagy. - Brett Shaw és Paul Wittgen!

Herites ezredes gondterhelten látszott, minden GAMMÁ-s tudta, hogy ez nem véletlen. Miután csoportjuk a Roxolánra érkezett, és sikeresen beépült a kastélyba, bombaként érte őket a meglepetés: a híres testőr duó, a vérbáró crolljainak kiképzője, méghozzá IV. von Anstetten áldása mellett.

Herites a megfelelő titkos csatornákon tájékoztatást kért a parancsnokaitól - természetesen túlzott, amikor azt mondta Yrinának, hogy csak a császárnak tartozik elszámolással -, de semmivel sem lett okosabb. Brett Shaw ezredes és Paul Wittgen százados roxoláni jelenlétéről nem tudott, nem tudhatott a Birodalombiztonsági Hivatal.

A két feketecsuklyást maga az uralkodó küldte a bolygóra, s ilyen kondíciók mellett nyilván a Különleges Űrszolgálat akciójáról lehetett szó.

Herites nem tudta, mit csináljon. A tervezés első fázisában termonukleáris csapást tervezett a kalózok ellen. Ebben az esetben figyelmeztetni szándékozott Shaw-ékat: az estély kezdete előtt lépjenek le, mert nem tudja szavatolni a biztonságukat. A dolog akkor kezdett bonyolulttá válni, amikor a GAMMA két héttel az ünnepségsorozat kezdete előtt újabb utasításokat kapott: William Martint és Cross Rolonadot élve kell elfogni, az ópiumföldekkel és szállítmányokkal kapcsolatos döntések nem változtak... Ez utóbbi volt az egyetlen jó hír; Herites dühöngött. Hírnevét azzal szerezte, hogy akciót jó előre, precízen megtervezte, és maradéktalanul végre is hajtotta, de ki nem állhatta, ha improvizálni kényszerítik; most pedig ez történt. Totális megsemmisítésre készült, és nem elfogásra.

Az újonnan kialakult helyzet, új kérdéseket szült. Sorra mindegyiket sikerült megválaszolni, de az utolsó, a legégetőbb még mindig nyitott volt: mi legyen a praetorianusokkal?

Jó döntéseket úgy lehet hozni, ha az ember információkkal rendelkezik. Brett Shaw-val kapcsolatban semmilyen adat nem állt rendelkezésre. Az a Galactic B. Consultingnak nevezett biztonságvédelmi cég, amelyik felszerelte a kastély méregdetektorait, a Császári Titkosszolgálat alvállalkozása volt. A detektorok egyben korszerű kémsugár-berendezések is voltak. Mindent láttak, s hallottak, ami az épületben történik, csupán a testőrökkel kapcsolatban mondtak csődöt. Shaw és Wittgen olyan korszerű védelmi rendszerekkel bástyázták körül magukat, hogy még a GAMMA technológiája is „térdre hullott”.

Ha Shaw bement egy étterembe, hogy megebédeljen, az egész épület hőképestül, röntgenképestül eltűnt a képernyőkről. A löképelemző rendszerek megbolondultak, a szonikus keresőműszerekben kiégtek a biztonsági visszacsatolások. Paul Wittgen kifürkészése pedig komoly életveszélyekkel járt. Alti elektronikus rendszeren át, vizuálisan akarta megfigyelni, abban a pillanatban megvakult.

A GAMMA műszaki tisztjét huszonnégy óra leforgása alatt sikerült az örületbe kergetniük. A Torma becenévre hallgató, magas, fekete hajú, enyhén kopaszodó férfi elkeseredett arcot vágva rázta a fejét.

- Wittgen egy szál ftirdőköpenyben kimegy az erkélyre, és tönkremennek a műszereim. Hol a francban hordják ezek a védelmi rendszereiket, a seggükbe dugva?

- Majdnem eltalálta - adta meg a felvilágosítást Herites. - A praetorianus modul a testükbe van építve. Ha aktivizálják a „csuklyát”, a sztatikus páncél átfolyik a bőrük pórusain, és megszilárdul rajtuk.

- Ezt nem hiszem el.

- Én sem hittem el, amíg egyszer nem láttam.

Torma befejezte a zsörtölődést.

Az estély előtti nap éjszakáján újabb probléma jelentkezett, az eddigi legsúlyosabb: Lady Ilona és Brett Shaw találkoztak. Herites a fél életét odaadta volna azért az információért, hogy miről beszélgettek.

- Bajban lehetünk, ha a csaj arra kéri Shaw-t, hogy dolgozzon nekik, ő meg belemegy - mérgeződött Chisi őrnagy. - Most mit csinálunk? A praetorianusokat kezeljük úgy, mint leendő ellenfeleket?

Herites a szakállát simogatta. Ez nála a tanácsstalanság legbiztosabb jele volt. Ritkán csinálta.

- Először akkor találkoztam Shaw ezredessel, amikor tagja lettem annak a bizottságnak, ami az „El Nath!” ügyet vizsgálta ki. Shaw-t és Wittgent azért állították a szőnyeg szélére, mert saját parancsnoki jogkörüknél fogva olyan döntést hoztak, hogy felrobbantanak egy csillagot, ami „útjában áll” a Gárda egyik katonai hadmozdulatának. A döntőbizottság valószínűleg elmarasztalta és leszerelte volna mindkettejüket, de az ítélethozatal előtt hologramon megjelent a császár, és azt tanácsolta a jelenlévőknek, hogy hozzanak enyhe ítéletet, különben mehetnek hegeszteni valami rohadt messze keringő úrállomásra... Egyesek azt beszélik Shaw-ról, hogy hön szeretett császárunk törvénytelen fia... Nem tudom, talán mégis igaz Shaw-ékat természetesen felmentettük a vádak alól, és mehettek Isten hírével. Később megkérdeztem Shaw-t, hogy mire gondol, miközben fölrobbant egy csillagot? Tudja, mit válaszolt?

- Fogalmam sincs, uram - felelte az őrnagy.

- Azt válaszolta, hogy egy „narancsra”!...

- Nagyon boldog lennék, ha ez a két faszi nem dolgozna a kalózoknak Mindenki egyetértett a parancsnokkal.

- Van egy olyan érzésem, hogy Shaw-ék készülnek valamire - jegyezte meg Chisi.

- Mi a véleménye?

- Hasonló. Azt hiszem, várnak valamire.

- Mire?

- Az aranyra.

A tenyérszíni képernyőn a kastély harcászati tisztje látszott.

- Rolonad kilépett a hipertérből! A távolság tizenkét vonás, két óra múlva Roxolán körüli pályára áll, a landolás várható időpontja tizennyolcnulla-öt.

- William Martin? - érdeklődtem.

- Rolonadot egy kisebb flotta kíséri, de a Viharos Galaxist nem tudjuk azonosítani.

Ez mindenesetre jó hírnek tűnt. Amíg a Kalózkirály zászlóshajója nem lebeg a város felett, bármi megtörténhet. Még az is, hogy én irányítom az eseményeket...

- Ez már fél siker, baszics! - mondaná Wittgen.

Cigarettáért kotorásztam, közben soroltam az utasításaimat:

- 16.30-ra zárják le az összes hosszanti sugárutat és a serpentineket a kerületek közt! A levegőben csak madarakat akarok látni, de azokon is legyen kitűző, különben leszedem őket! Komolyra fordítva a szót: ha a vadászgépeinken kívül bármit meglátok Moscow felett, azonnal tüzet nyitunk rá... 17.00-ra teremtett és tervezett lelket sem akarok látni a sugárutak mentén, mert óra tizenöt perckor kint leszek a crollokkal. A külső sztrádára nyíló utak széléről

takarítsák el az összes parkoló gravomobilt. Szükségem lesz két közvetlen videofonvonalra. Egy Cavalliernél csengjen, a másik pedig Mike Bara állandó közelében... Jobban van a felesége?

- Ööö, igen, uram, köszönöm a kérdését. Már lábadozik

Az érdeklődésem őszinte volt, és átéreztem a harcászati tiszt nevének tragédiáját, de a „lábadozik” szóra kis híján elröhögtem magam. Az történt, hogy a csajszi házimunkát végzett, és levette a jegygyűrűjét. Ez még nem lenne baj, de kétmaréknyi knunplihéjjal együtt kidobta az atomizálóba. Meg ez sem baj, de képzeljék, utána nyúlt, hogy kivegye... Amikor meghallottam a sztorit, két napon keresztül egyfolytában röhögtem.

Wittgennel összeszedtük a cuccot, aztán leültünk kajálni, mert ki tudja, a nap folyamán mikor lesz rá időnk. Felkeltettem Veronicát, és tartottam neki egy laza eligazítást, hogy amíg távol vagyunk, mit csináljon, mit ne csináljon, mihez nyúljon, mihez nem.. Ásítózott és bólogatott, próbálta palástolni a benne felgyülemlett feszültséget. Tehetséges színésznő volt, de engem nem tudott megtéveszteni.

- Csak nyugi! - mondtam neki, és lecsatoltam a csuklójáról a videofont. Most már tényleg idegesített, hogy Caramondó nem jelentkezik. Még az is megfordult a fejemben, hogy a mesterkalandort valaki kicsinálhatta. Végül is örültem volna, ha így alakul: egy óriási gonddal kevesebb. A videofont azért vettem el Veronicától, mert ha Caramondó mégis itt kavar Moscow-ban, és végre méltóztatik hírt adni magáról, akkor jobb, ha velem beszél, és nem a szőke szösszenettel. Caramondó szerepe továbbra sem volt tiszta előttem. Egyetlen bizonyítékom sem volt ellene, nemhiába tartották mesterkalandornak, a manus valóban profi. Felhívtam Cavalliért, aki sokkal feszültebbnek tűnt, mint az elmúlt napok alatt bármikor. Azt hittem, az aranyszállítmány miatt, de miután befejeztem az alapszintű tájékoztatást a kiadott utasításaimról, megtudtam, mi a problémája. Sikerült meglepetést okoznia

- Megvan a kastélyba beépített ember... illetve nincs meg, mert felszívódott, de a fél hadseregem őt keresi, még Ilona is adott rohamosztákosokat.

- Ki lett a hunyó, méltóságos uram?

- Nem fogja elhinni, ezredes! Olga, a titkárnőm!

Ha azt mondja, hogy a szélkakas a nyugati-torony tetején, nem lepődök meg ennyire.

- Ez hihetetlen. Van ellene bizonyítéka?

- Csak sejtéseim vannak, de száz százalék, hogy ő az emberünk. Megmondom magának őszintén, hogy még a feleségemre is gyanakodtam, ám az a lehetőség, hogy Olga a császáriaknak dolgozik, még gondolati szinten sem merült fel bennem. Látja, Shaw, így bízunk meg a hozzánk közelállókban!

Cavallier képernyőn villogó arcába fújtam a füstöt.

- Hát ez az, méltóságos báró úr, „hát ez az” ...

A vérbáró elfojtott egy ízes, orosz káromkodást, aztán hivatalos hangon azt vakkantotta, hogy „folyamatos tájékoztatást kérek”, végül köszönés nélkül bontotta a vonalat.

- Olga Bonder a GAMMA ügynöke! - mondtam Wittgennnek, alá reggelizés helyett legkevesebb ötször szedte szét és rakta össze a protonsugárvetőjét.

- Ez kam - mondta fel sem nézve.

Az órára néztem: itt az idő!

Percekkel később egy leszakadt teherlift sebességével ereszkedtünk alá a kastély alagsorában sorakozó crollókig, és a dögöknek megtartottam az utolsó eligazítást. Úgy kezdtem, hogy öröm lesz veletek dolgozni, disznók!

Ez nem is olyan biztos...

9.

Páncélozott csapatszállítóink fület bántó süvítéssel rongyoltak ki a kastély kapuin. Fölnyíltak az energiapajzsok, és kisvártatva Moscow sugárútjain száguldtunk - a boltok bezárva, lakosság az atombiztos pincékben.

Az osztagparancsnokokat az alájuk rendelt csapatokkal együtt sorra kitettük az előre meghatározott ellenőrzési pontokon, majd átrepesztettünk a negyedik kerületen, és katonai alakzatban leparkoltunk a központi sztráda mentén. A páncélosok gyorsan és zökken mentesen hajtották végre az akciót, minden nagyon klappolt; ha a jó, öreg Rommel ezt látná, biztosan könnyezne a meghatottságtól. A komputer fölnyitotta a tetőnyílást, és Wittgennel fölmásztam a parancsnoki

páncélos tetejére.

Hétágra tűztek a napok, és döglesztő volt a kora délutáni hőség, Moscow felett valósággal vibrált a levegő. Az egyik közeli mellékutcában egy-két gravomobil parkolt, gondoltam megmozgatom egy kicsit az „embereimet”.

- Tüntessék el onnan azt a két kocsit! - adtam ki a parancsot.

- Brrrrroooooáááááhh! - bömbölte a croll altiszt, de olyan hangerővel, hogy a környék összes ablaka abban a minutumban plexiporrá robbant. Két croll-rohamosztagos nyomban ugrott, hogy teljesítse a parancsot. Az „ugrást” szó szerint kell érteni: a kocsik talán tíz-tizenöt méterre parkolhattak, de a szörnyek egyetlen lendülettel mellettük termettek. Annak, ami utána történt, nyilván nem örült a biztosítótársaság. Az egyik croll fölemelte az út szélén parkoló luxuskocsit, és minden megerőltetés nélkül egyszerűen áthajította a közeli kertes ház fölé. A gravo óriási csörömpöléssel ért földet, csodáltam, hogy nem robban föl. A másik croll sokkal kreatívabbnak bizonyult, mert kettétépte az áramvonalas sportkocsit, mint egy kilós műrozskenyeret, majd a roncsokat föltette egy garázs tetejére. A kocsik tulajdonosai talán végignézték a jelenetet a házaikból, de furcsa módon mégsem szaladtak ki az utcára, hogy tiltakozzanak..

Föltettem a napszemüvegemet, Wittgen rágyújtott. Ezzel megkezdődött a nap leggyötrőbb szakasza; a várakozásé.

Rolonad Csillagharcosa leginkább egy gigantikus szőlőfürtre emlékeztetett. Egetverő dőrejjel közeledett a tenger felől, és hamarosan megkezdte a landolást. A hírhedt kalózhajót valóban egy kisebb úrflotta kísérte, fedélzetükön több tucatnyi körözött gazemberrel. Legalább egy órán áttartott, míg mindenki letette magát a kerámiára, végül elcsendesült az űrkikötő.

Egy pillantás a csuklómra - eddig minden az eredeti forgatókönyv szerint zajlott, Rolonad tartotta az időpontokat. A számomra fenntartott biztonsági vonalon felhívtam a gárdaparancsnokot.

Az egyik törzstiszt vette fel, a készülék nyilván a „konténeres” manus hátán csengett.

- Gárda hatos, Malcolm!

- Itt meg „Moci Vince”! Shaw vagyok, kérem a kapitányt!

Bara pillanatok alatt átvette.

- Nehogy azzal kezdje, Shaw, hogy elszabadultak a crollok!

- Ne féljen, erősen fogjuk a póráz! Látom, jöttek jó páran... Próbálják úgy intézni, hogy a Rolonadot követő slepp és az arany között legyen minimum száz méteres távolság, mert ahogy elhalad előttem a teherautó, azonnal beállok mögé a páncélosokkal. Tolják hátrébb a kíséretet, mert nem akarok torlódást!

- Így fogjuk intézni.

- Mi hír William Martinról?

- A Viharos Galaxis egyelőre sehol. Azt, hogy a király megérkezett-e, nem tudom. Lehet, hogy Rolonaddal jött?

- Tőlem aztán kérdezheti, kapitány! Megtalálták a GAMMÁ-t?

A válasz késett egy kicsit; Bara előbb franciául üvöltözött valakivel...

- Hé, itt van még? - kérdezte kisvártatva.

- Itt.

- Darabokra szedtem egész Moscow Cityt, de egy darab GAMMÁ-st sem találtam. Ezek nagyon felszívódhattak, vagy dezinformáció az egész! Mindenesetre, ha a menet eléri a kastélyt, felkapcsoljuk a Muranovskyt, aztán Herites annyi termonukleáris töltetet robbanthat, amennyit csak akar!

Az Igor „Bull” Muranovsky által tervezett energiapajzs a legkorszerűbbnek tartott védelmi rendszer volt szerte a galaxisban. Hangsúlyozottan nukleáris-csapáseelhárítási célból hozták létre, tervezője nevéből adódóan IBM-nukleárpajzsnek is nevezték Megbízhatóságához nem fért kétség, a császári űrkastélyt is egy ilyen védelmezte külső támadás ellen.

Fogalmam sem volt, hogy Cavallier hol vásárolhatta a sajátját. Bara kikapcsolt, én meg elmélázva vakargattam az állam - ekkor merült fel bennem először az a gondolat, ami később, órákon át mindig visszatért: ha a GAMMA valóban támadásra készül, akkor miért nem most teszi? Herites nem hülye! Nagyon jól tudhatja, hogy a Muranovskyn csak a Praetorianus Gárda tud átmenni. Ha Cavallier aktivizáltatja a pajzsot, akkor képtelenség bejutni a kastélyba, pedig a kalózokat odabent lehet a legkönnyebben elintézni... Mondjuk az estély alatt...

Töprengésemnek az vetett véget, hogy egyre erősödő süvítés hallatszott. Páncélozott gravomobilocok közeledtek a sztrádán, bennük a Vörös Gárda polgári ruhás, különlegesen képzett rohamosztigosai ültek Alig haladtak el előttünk, máris felbukkant egy hatalmas, sztatisztikus pajzsokkal védett luxus limuzin. A kocszi színezüstrbál észült, és úgy ragyogott a napfényben, mint egy nagyobb ékszerdoboz. Ablakait lefüggönyözték, és nem látszódtak az utasok. Valószínűleg Rolonad ülhetett odabent és a családja. Pillanatokra látni véltem, amint egy kecses női kéz félrelibbenti az oldalablak függönyét, de a kép tovasuhant, és nem lettem okosabb...

Vajon William Martin a kocsiban ül?

Három katonai páncélos közeledett, és mögöttük ott dübörgött a teherautó, benne egy tonna nukleár-alkímiailag tisztított arany.

A hatalmas monstrumot két csapatszallító követte, utánuk egy hosszú szakaszon semmi.

Bepattantunk a kocsinkba, Wittgen megpaskolta a vezető vállát. - Hajrá!

Páncélosaim fülrepesztő hangot hallatva fordultak ki az útra, és fokozatosan gyorsulva eredtek a teherautó nyomába. A croll-osztagparancsnokok sorra bejelentkeztek, eddig minden zökkenőmentesen alakult Percek múltán kitárultak a gigászi kastély páncélkapui, hogy elnyeljék a díszes menetet

Hátunk mögül átható dübbenés hallatszott Visszanéztem. Felkapcsolták a pajzsot; Herites ide nem jön be, az biztos! Arra természetesen senki sem gondolt, hogy a GAMMA parancsnoka már hónapokkal ezelőtt megoldotta ezt a problémát.

- Puff neki, ott a nukleárpajzs - morogta maga elé Caramondó, és leengedte a távcsövet. Skorpió házának tetejéről lehetett látnia központi sztráda végét. Caramondó a fél délelőttöt a lapos tetőn töltötte, hogy végignézze Rolonad és az arany érkezését.

Tudta, hogy Shaw-ékat nem lehet megfigyelni elektronikus rendszeren keresztül, ezért a ZEISS cég háromszázötven évvel ezelőtt gyártott, hagyományos optikával rendelkező katonai látcsövet hasznába. Skorpió mellette állt

- Aktivizálták a Muranovskyt, ezek nagyon félhetnek valamitől - jegyezte meg a bérnyilkos.

- Na, hallja, a galaxis legnagyobb gazemberei odabent vannak Nem lepődnék meg, ha holnapra kilépne a hiperűrből a Császári Hadiflotta. - Caramondó a tokjába csúszttatta a ZEISS-t, és lezárta a fedelet - De holnap ilyenkor, mi már nem leszünk itt!

Skorpió hallgatott egy darabig.

- Föltett szándéka, hogy elmegy az estélyre? - kérdezett rá végül.

- Ezt még nem döntöttem el. Az biztos, hogy hamarosan felhívom Shaw-t

- Eldöntötte, mit mond majd neki?

- Semmit sem mondok neki; egyfolytában ő fog beszélni. - Hmm..

Caramondó felkattintotta díszes aranyórája tetejét

- Itta sarkon van egy nagyon jó étterem, jöjjön nézzük meg! Megebédélünk, utána szunyókálunk egy kicsit, aztán megszívadjuk a fél bolygót!

- Tetszik a program - kuncogott a mongol.

A teherautót követő két csapatszallítóban zsoldosok ültek. Még életemben nem láttam ilyen szedett-vedett társaságot, de ilyen korszerű energiafegyvereket sem! Mindenkinél Herden 78-as volt, mind ez idáig úgy tudtuk Wittgennel, hogy a 75-ös továbbfejlesztett változata csak tervezőasztalon létezik! Ezek szerint tévedtünk - van új a nap alatt.

A zsoldosok között nem lehetett látni olyan két embert, akin egyforma ruha volt, de mindegyikük profinak tűnt Amikor megláttam, hogy ki a parancsnokuk, azonnal tudtam, honnan fúj a szél. A zsoldosvezér egy ötven éves nő volt, akit a szakmában egyszerűen Helgaként emlegettek Királynői termetű, markáns arcélű nő közeledett felénk, már messziről látszott az arcát elcsúfitó, hosszú forradás, aminek története fölért egy legendával. Ha Rolonad Helgát bérelte fel az ópiumszállítmány őrzésére, akkor marha nagy lövöldözésnek nézünk elébe. Ez a nő túl ostobának és brutálisnak tűnt ahhoz, hogy megvásárolható legyen.

- Na, jó napot, urak! - köszönt ránk, és parancsokat kezdett osztogatni, még annyit sem mondhattunk: bikkimakk - Mi őrizzük az ópiumot, maguk az aranyat! Most lepakoljuk az aranyat, és a robotok elhelyezik a széfekben. Az estély után megköttetik az üzlet. Cavallier és Rolonad lemennek, kezét ráznak, koccintanak, aztán uzsgyi! Fölpakoljuk a narkót, és tűz! Ha esetleg nem ismertek volna fel,

Helgának hívnak és nagyon nem szeretem, ha valamit kétszer kell elmondanom valakinek maguk értelmes fasziknak látszanak. Ha bármi kérdésük van, most tegyék fel!

A kérdések sorát Wittgen nyitotta meg.

- Maga normális?

A következő pillanatban kéttucatnyi 78-as szegeződött ránk.

Mi körülbelül annyira lettünk idegesek, mint egy tisztiorvos, ha megtudja, hogy szalmonellás az eperleves.

Helga lekapta a napszemüvegét, és jól megnézte magának Wittgent.

- Nagyon jól tudom, kicsodák maguk - sziszegte a híres bérgyilkos nő. -

Megkaptam Rolonadtól a tájékoztatást: vigyázzak, „feketecsuklyások” vannak a Roxolánon... De tudják, mit? Nem érdekel!

Nem tudom meddig fajult volna a dolog, mert hirtelen árnyék vetült ránk, és a gazdája tovább növelte saját legendáját

Szlobodan Djokics lépett ki a csapatszállító mögül, komótosan rágcsált valami almához hasonlatos gyümölcsöt

- Kér egy harapást, Helga? - kérdezte Djokics, és végignézett a zsoldosokon. - Friss, egészséges gyümölcs, fiúk..

Ha nem látom, nem hiszem el: mindenki leengedte az energiafegyverét, és vigyorogni kezdett Helgával az élen.

Még nem ért véget a meglepetések sora, ugyanis a szerb mögött előbukkant egy másik alak A restaurátor csak volt az, Cavallier dolgozószobájából! Különös módon öltözködött: ötszáz éves cowboy csizma, fekete lábhoz feszülő nadrág, hasonló színű póló - eszméletlenül gyönyörű melleket takart - és kopott bőrdzseki. A lány oldalán ugyanúgy két sugárpisztoly lógott, mint Djokicsnak Furcsa mosollyal nézett ránk

Helga abbahagyta a vigyorgást, és szabályosan elsápadt Ez már nekem is sok volt, de ebben a helyzetben nincs mód kérdéseket feltenni.

Ki lehet ez a csaj?

Djokics szólt hozzánk

- Mindenki csinálja azt, amiért megfizetik. Helga magának és az embereinek semmi keresnivalója az udvaron. Húzzanak lefelé a pánceletermekhez!... Maga pedig menjen a báró úrhoz, a díszudvarban várja!

Ez utóbbit már nekem mondta.

Djokics szemezett velünk egy darabig, aztán elsétált, a lány két lépésről követte. Kettőt pillantottam, s ott sem voltak

Helga jobbnak látta, ha csöndben marad, de nem hagytam ennyiben a dolgot.

- Hé, ki ez a csaj? Ismeri?

A nő végighúzta ujját a bal arcfelét elcsúfító forradáson. A lézerplasztika évszázadok óta nem ismert lehetetlent, a tíz centis seb nyomát könnyedén el lehetett volna tüntetni, de Helga nem tette meg. Meghagyta örök mementóul...

- Igen, ismerem. Ezt ő csinálta - felelte.

- Nem William Martin? Eddig úgy tudtam, ismerem a maga sztoriját lepődtem meg. Helga intett a fejével, hogy vonuljak vele félre. Megtettem neki.

- Sokan így tudják - kezdte halkan a nő -, ezt én terjesztettem el, mert az igazság nevetségessé tette mindenki előtt... Maradjunk annyiban, hogy ettől a lánytól van a seb. Öt évvel ezelőtt történt, nem akarok róla többet beszélni. Számolgatni kezdtem magamban; baj volt az időpontokkal.

- Ez a csaj akkoriban nem lehetett több tizenkét-tizenhárom évesnél.

- Pontosán tizenhárom éves volt - felelte mérgesen Helga, és indult volna, de elkaptam a karját. A zsoldosok minket néztek

- Ki ez a csaj? - tudakoltam.

- Danica Djokics, Szlobodan Djokics lánya. Azt mondják, sokkal jobban lő, mint az apja.

Már nem emlékszem, mit mondtam erre; talán nyögtem egyet, az is lehet. Ahhoz képest, hogy köpni-nyelni nem tudtam, ez is szép teljesítmény, nem igaz?

Jobban lő, mint az apja?

Konklúzió: Danica Djokics egy Isten.

Úgy mentem át a díszudvarba, mintha önmagam árnyéka lennék.

- Maga miért mereszt ekkora szemeket, ezredes? - érdeklődött Cavallier.

- Láttam Istent, báró úr - feleltem.

- Nu vót, egy érző ember! Meg ne térjen itt nekünk az estély előtt! Cross, hadd

mutassam be önnek Shaw ezredest, a császár feketecsuklyását crolljaim kiképzőjét!

A vérbáró mellett álló, meglepően alacsony, enyhén köpcös férfi mosolyogva nyújtott kezét.

- Ezredes, magáról csak jót hallani, nincs kedve nekem dolgozni?

Kérem, ne nehezteljen rám, de a kalózokat csak a holofilmekben szeretem! - Az.. uralkodó testőrtisztjeként megengedhettem magamnak egy ilyen poént. Ült a dolog, mert mindenki jót nevetett.

Kezet ráztam Rolonaddal, aztán Cavallier sorra mindenkinek bemutatott; sosem hittem volna, hogy ilyen udvarias is tud lenni.

Nem túlzok, ha azt állítom, hogy Cavallier két oldalán a csillagközi alvilág krémje állt. Nem vagyok az Intergalaktikus rendőrség nyomozója vagy ügynöke, aki naprakész információkkal rendelkezik, és úgy ismeri a bűnözőket, mint saját tenyerét, de még én is felismertem egy-két arcot.

Cross Rolonad leginkább egy jóllakott madárpókra emlékeztetett. Egykoron bikaerős férfi lehetett, de a kor és a gondok túl nagy súllyal nehezédtek a vállára, és az ötvenedik életéve után kissé eltunyulhatott, izmaiból elszállt a régi erő. Sajnáltam, hogy ódivatú, fényre sötétülő napszemüveget hord, így nem nézhetek a szemébe, miközben kezét rázunk - a tekintet sok mindent elárul. Kezének szorítása erősnek és határozottnak tűnt; ez viszont jó jel. „Török basa” alkata ellenére - ami nálam negatív ómen - szimpátiát sugárzott magából. Fura gondolatom támadt. Nem ismerhettem őt, nem tudhattam, milyen lehetett tizenkilenc évvel ezelőtt, de volt egy olyan érzésem, hogy ez az ember nem erőszakolt meg egy hétéves kislányt...

Öltönyét egy méregdrágán dolgozó angol cég készítette; fegyvert nem láttam lógni a csípőjén.

Rolonad jobbján egy Leslie Copfmann nevű, tejfölszőke, karcsú férfi állt. Pontosan úgy öltözködött, mint Han Solo a „Star Wars”-ban, még a mosolya is hasonló volt. Másban nyilvánult meg a különbség, de abban nagyon! Solo egy jópofa csirkefogó volt, Copfmann pedig egy állat. Azzal szerezte a hírnevét, hogy a terfoláni háborúk idején a zorhami alkirályt szolgálva ezernyi ártatlan embert mészárolt le, később kinyírta a prixiék uralkodóját. galaxis-szerte azt beszélték róla, hogy William Martin legjobb barátja.

A további figurák sem tűntek veszélytelennek. Mindannyian ravasz rókapillantással mértek végig, valószínűleg nem láttak még testközelségtől praetorianust. E díszes társulat tagjainak bátran ki lehetett volna osztani 1500 év szigorított börtönt, az más kérdés, hogy ezek a fazonok sohasem kerülnek rács mögé. Ezeknek az embereknek nem kell tartaniuk hivatalos vádemeléstől és nemzetközi bíróságtól. Akik a díszudvar pálmáinak árnyékában pezsgöztek, olyan potenciális gyilkosok, hogy minden ilyen fölösleges sallangtól megkíméli őket a galaktikus társadalom. Ezeket a bűnözőket a GAMMA-csoport üldözte, Herites pedig nem tart vádbeszédeket, ő gombokat szokott nyomogatni.

Leheletfinom csókkal illetem azt a kecses női kézfejet, ami minden bizonnyal a luxus limuzin függönyét igazgatta. Tulajdonosa nem volt más, mint Jessica Rolonad.

Láttam Veronica fotóit, azokon sokkal csinosabbnak tűnt. Valójában egy szomorú mosolyú, kicsinyke veréb állt előttem, apjával ellentétben törekenynek és módfelett szerénynek látszott. Sugárzott róla, hogy nehezen viseli férje pár hónappal ezelőtt bekövetkezett halálát, amiért Heritest lehetett felelőssé tenni. Mondott pár udvarias szót, én azonnal visszabókoltam neki. A fia mellette állt, és a kezét fogta. A srácot olyan tíz év körülire saccoltam. Kíváncsi szemeket meresztett rám, pillanatok alatt barátjává fogadott.

- A császárnak tényleg vannak sárkányai? - kérdezte tőlem. Barackot nyomtam a kiskrapek feje búbjára

- Bizony vannak. A hercegnők etetik őket.

- És tényleg olyan hatalmasak?

- Még „annál is” hatalmasabbak - nevettem.

Az ártatlan (még ártatlan!) gyermek odafordult Rolonadhoz, és megkérdezte tőle, neki mikor lesznek sárkányai.

- Majd ha császár leszel, bassza meg! - válaszolt a búbajos nagypapa. Mindenki jót derült, én odébb sasszéztam, hogy megismerkedhessek Lady Iloriával.

Amit a következő percekben eljátszottunk, akkora alakítás volt, hogy a „Royal Shakespeare Company” kapásból műsorra tűzhetné! Nem múlt egy napja, hogy aktív szereplőként éltük meg a kozmikus tér legnagyobb szeretkezését, most pedig azt

próbáltuk elhíttetni mindenkivel, hogy ebben a pillanatban látjuk egymást először...

Továbbra is irigyeltem Martint; a felesége fenomenális nő, erről lépten-nyomon meggyőződhettem

Összezsapta selyemlegyezőjét, és megbökdöste vele a rohampáncélom mellvértjét. Jó hangosan beszélt, hadd hallja mindenki!

- Egy valódi praetorianus, hölgyeim és uraim! A pillantása kész narkotikum, testemet kéjes borzongás járja át. Itt áll előttünk egy férfi, aki gyorsan hoz döntéseket, és megvéd minket Herites kommandósaitól, ha úgy hozza a sors.

Gratulálok, Mr. Shaw!

A jelenlévők valószínűleg ismerték Mrs. Martin stílusát, és ezért nem hökkentek meg. Bevallom, jómagam csodálkoztam egy kissé, de nem Ilona erősen „populáris” stílusán, hanem mondandójának üzenetén, ami kimondottan nekem szólt, engem célzott. Ez a nő három mondatban sikeresen összefoglalta az éjszaka történeteket. Beszélt a szexről, a „narkotikumról”, a GAMMÁ-ról, burkolt formában még arról is, hogy jó lenne, ha végre döntenék. Kijelentése üzenetértékű volt, ráadásul megajándékozott egy beszédes pillantással: Tartozol nekem, piszok disznó! Nem tudom, ő mit vélt kiolvasni a tekintetemből, de szétnyitotta a legyezőt, és elfordult tőlem. Mosolygott.

Később kezembe nyomtak egy pezsgőspoharat, és mindenkivel koccintottam, aki számít valamit. Cavallier később félrevont, és tájékoztatást kért az aranyszállítmányról. Megnyugtattam, hogy minden a legnagyobb rendben, a crollok ott állnak a páncéltermek körül. Cavallier sűrűn bólogatva hallgatott végig, aztán egyetlen kézlegyintéssel tudomásomra hozta, hogy távozhatok. Sohasem csinált ilyet, szerintem kicsit pózolt a kalózok előtt: lám, ő, Andrei Cavallier egy apró kézmozdulattal utasíthat egy „feketecsuklyást”!

Észrevettem, hogy a Djokics család tagjai engem néznek. Az apuci tekintetéből ugyanúgy lehetett olvasni, mint a Ladyéből: Miért nem rúgja föl azt a macskajancsit, ezredes?

- Én vezetek! - jelentette ki Wittgen, és behuppant a volán mögé. Ökölrel odavágott a műszerfalnak, mire bekapcsoltak a fedélzeti számítógépek. Veronica hátraült, én a gravo mellett állva lamentáltam a díszudvarban történeteken. Kapkodva szívtam a cigimet, és készültem beülni a százados mellé, amikor megláttam Danica Djokicsot.

Szapura léptekkel haladt a parkoló gravók között, és a déli szárny felé tartott.

- Ő az? - kérdezte Wittgen.

- Ühüm...

- Tuti, hogy „anyagozik” a csaj, innen látom!

Wittgen húsz lépés távolságból pillanatok alatt bárkiről megállapította, hogy használ-e drogdekódot vagy sem; de ez most abszolút lényegtelennek tűnt. Néztem Djokics lányát, és biztattam magam, hogy gyérünk menj oda hozzá! Most kell megismerkedni vele, amikor van rá lehetőség. Ki tudja, mikor látom legközelebb, a galaxis őriási, az univerzum végtelen...

Wittgennek szóról-szóra beszámoltam Helgával lezajlott beszélgetésemről. Kedvenc századosom röhögött:

- Ilyen nincs! Helga már akkor fogalom volt, amikor ekkora lehettem, nem nagyobb - mutatta, hogy mekkora. - Ő lőtte le a Braxton fivéreket a Macvarduron '59-ben, úgy is nevezik „a női Djokics”!

Ezek után nehogy bemeséld nekem, hogy egy tizenhárom éves csitri megjelöli az arcát. Ekkorát nem kell vetíteni, baszics!

- Fogd már föl, hogy maga Helga mondta!

- Az a nő teljesen szétdekóderezte már az agyát, összevissza beszél.

Ha Wittgen valamit a fejébe vett, csak fegyverrel a kézben lehetett meggyőzni az ellenkezőjéről. Voltak páran a Roxolánon, akik úgy gondolták, nekik sikerül.

Tényleg „voltak” páran...

Most ott álltam a gravo mellett, és néztem a távolodó Danica Djokics hátát. Wittgen sürgetett, hogy üljek be, mert így is késésben vagyunk. Még egy utolsó slukkot szívtam a cigiből, és messze pöcköltem a filterig égett dekket.

Egy életem, egy halálom - elindultam a Djokics lány után.

- Danica!

A lány a déli palotaszárny márvány lépcsősorán lépdelt felfelé. Amikor meghallotta, hogy szólítják, megállt, és megfordult. Meglátta, hogy jövök át a parkolón, és integetek neki. Udvariisan lesétált pár lépcsőfokot, és elém jött. Kíváncsian nézett rám.

Három lépésre megálltunk egymástól.

- Helló, Brett Shaw vagyok Ha jól számolom, most találkozunk harmadszor. Javítson ki, ha tévednék! Maga Danica Djokics?

- Nem kell kijavítanom. De szólítson Danának; mindenki így hív. - Dana Djokicsnak meglehetősen fura hangja volt. Djokicséknál ez ugyanolyan családi örökség lehetett, mint az extrém célrési képesség. Szlobodan beszéde nem tűnt többnek rekedt suttogásnál, a lánya meg bátran elmehetne blues-énekesnőnek egy úrállomás koszos kocsmájába Olyan mély hangon beszélt, hogy beleborsódzott a hátam... Ez egy archaikus hasonlat, tudniillik borsó sincs.

Lazára vettem a figurát, és elővettem azt a mosolyomat, ami általában bejött a nőknél.

- Nem akarom feltartani, Dana, de szeretném megköszönni, hogy akkor éppen arra jártak.. sok baj van ezekkel a fránya zsoldosokkal. Ha nem lépnek közbe, most indul a tűzijáték, és nem éjjel, ahogy Cavallier eltervezte. A másik, amit mondani szeretnék Vigyázzon nagyon azzal a Helga nevű nővel, mert nagyon rákészült magára. Az estély alatt sűrűn nézzen a háta mögé, Helga csak az alkalomra vár.

Dana udvariasan bólintott.

- Köszönöm, Mr. Shaw, hogy figyelmeztet, de én is észrevettem. Helgának nem lesz módja fegyvert rántani, ebben biztos lehet.

- Maga tényleg olyan jól bánik a pisztollyal, mint ahogy mondják? kérdeztem vigyorogva.

- Tudok löni - jelentette ki szerényen, szemét lesütve Dana Djokics.

Egy magamfajta fickónak kész áldás járni egy ilyen leányzóval, de ki az az örült, aki felvállalja azt a terhet, hogy Szlobodan Djokics lehet az apósa, ha nem vigyáz?!

Ezen a ponton illetett volna elbúcsúznom, ehelyett föltettem neki eddigi életem harminckét évének legmerészebb kérdését. Csak utána kaptam észbe, hogy kiszaladt a számon.

- Akar ötmillió birodalmi tallért keresni egy-két órai, könnyű munkával?

Ha szöges korbáccsal vernének, akkor sem tudnám megmondani, hogyan mertem ezt kérdezni. A szituáció leginkább olyan helyzetre emlékeztetett, amikor páros lábbal ugrunk a sötétbe... Wittgen harcászati számítógépe összeköttetésben állt az enyémmel, tehát a százados mindent hallhatott. Lelki szemeimmel látni véltem, hogy mérgében a kormányművet harapdálja.

Dana lelépett egy lépcsőfokot.

- Sejtem, hogy „körülbelül” miről lehet szó, és a válaszom: nem! A félreértések elkerülése végett szeretném tudomására hozni a következőket. Nincs pompásabb dolog, mint ötmilliót keresni, de én restaurátorként jöttem a Roxolánra, és nem párbajhősként. A palota dugig van híresebbnél híresebb bérgyilkosokkal, udvarain hemzsegnek a zsoldosok Válasszon közülük, Shaw ezredes! Fejezzük be ezt a beszélgetést!

Olvastam valahol, hogy addig kell ütni a vasat (vagy szilíciumot?), amíg meleg!

- Egy teherautó útvonalát kellene biztosítania. Nem élő erőre tüzelne, hanem csapatszállítókra.

Nagyon jól tudtam, hogy amit mondok, annak semmi értelme. Arra számítottam, óvatlanul belelép a csapdába, és érdeklődni kezd a dolog iránt - ötmillió tallér „nagyon sok” pénz, kész vagyon.

Sajnos, Dana Djokicsot nem olyan fából faragták, mint a zsoldosok többségét.

Határozott fejrázás volt a válasza. Elindult felfelé a lépcsőn, még arra is ügyelt, nehogy visszanézzon.

Ezt elszúrta.

Visszamentem a gravóhoz. Beültem, az automatika zárta az ajtót. Kerültem Wittgen pillantását, aki „természetesen” nem állta meg szó nélkül.

- Brett, neked van öcséd? Mert „egyedül” nem lehetsz ennyire hülye! - induljunk, Paul, késésben vagyunk!

- Ühüm... - morogta az alkalmi sofőr, és megragadta a kormányt.

Olyan három másodperc alatt gyorsultunk fel 100 kilométer per óra sebeségre. A számítógép közölte a kódot a Muranovskyval, és a megadott szakaszon átsüvítve, ezüst nyílként vágódtunk ki Moscow házai fölé.

Wandenberg eddig is szimpatikus figurának tűnt, de most újabb piros pontot érdemelt: ült a Zsdanov 29 előtti pneumatikus padon, és az egyetemes SF irodalomtörténet legszínvonalasabb válogatását, a hatmillió kötetes „The Best of

Cherubion"-t olvasta. Halántékán egy korszerű mentálgyorsító, így is tíz évébe telik, mire végez vele.

Amikor meglátta, hogy kiszállunk a gravóból, levette a gyorsítót, és zsebre tette a kikapcsolt könyvet. Felállt.

- Késtek - mondta, és hátára kanyarította kopott bőrszakját.

Harcászati számítógépeink szerint nem további SF-antológiák súlyosodtak benne.

- Dolgunk akadt. Látott erre úrcigányokat? - érdeklődtem.

- Csak azokat láttam. Három odabent vár a lépcsőházban. Adjak személyleírást?

- Főlöszleges, sejtem, kik azok Az egyikén barna kalap van.

- Mindegyiken barna kalap van - vonogatta vállát Wandemberg, s rágyújtott egy nagyon ritka és drága szivarra. Leendő sofőrünk azonnal felismerte Veronicát.

- Csak nem???

- Csak „de”! - vágtam el a további beszélgetés fonalát. Belöktem a lépcsőház ajtaját, a többiek utánam. Lachathosz és két hasonló kinézetű társa ránk szegezett lézerpisztolyokkal fogadtak bennünket

- Nem pánikolunk! - figyelmeztettem őket. Nyomban eltették a pisztolyokat.

Lachathosz szokásához híven azonnal magyarázkodni kezdett.

- Ezén a fuccsá bolygón nágyon rossz á közbiztonság. Ámérre nézék, Csák fégyvérésüket látni, nágyságos tábornok úr. Jobb áz óvátosság, ném? Ana gondoltára, hogy...

- Elég! - akasztottam meg a fület bántó szörnyűségnek minősíthető, Idegtépő szóáradatot. - Minden emberedet riasztottad?

Embérékét, humánnidokát égyáránt! Kint várnák áz utcán. Álcázvá várnák, ném lesz hibá!

- Ki ez a kettő? - intettem feléjük. A férfiak kalapot emeltek.

- Az unokátéstvéreim, Ionescu és Szábolcs.

Azonnal eldöntöttem magamban, hogy „egyesnek” és „kettesnek” hívom őket. Ezekkel a nevekkal nem óhajtottam megbirkózni.

A ház üvegből, krómból, dúrból és műanyagból épült, csak luxuslakások voltak benne. Wittgen a másodikon bérelt egy apartmant, ahová alkalmanként fölcsípett csajokat, és emberszabású nőtényeket szokott felcipelni egy pásztoróra reményében. Wittgennel az élen felsétáltunk, és hamarosan szembesültünk a legnagyobb káossal, ami csak létezett az ismert univerzumban. Amerre a szem ellátott, mindenütt szanaszét dobált ruhák, párjuk vesztett katonai bakancsok, egymásra dobált, kétes tisztaságú gatyák és töménytelen mennyiségű női fehérnemű hánykolódott a hirtelen támadt huzatban. A falaknak támasztva katonai hátizsákok, tartalmuk nagyrészt a szőnyegpadlón hevert. Tucatnyi, különbázó típusú energiafegyver feküdt az asztalokon, székeken. A bejáratnál szemközt álló kanapéról egy komplett rakétaelhárító- rendszer szemezett velünk, szerencsére kikapcsolt állapotban.

Wittgen átgázolt a félig rágott csokoládék, régen megpenészedett pizzák, a kiürült whiskysüvegek színes kavalkádján, és valahogy eljutott a lakás számítógépének konzoláig. Beütötte a kódot, és beprogramozta a takarítást. A gardrób szekrényből méteres robotok totyogtak elő, és szembeszálltak a káossal. Hihetetlen, de két perc múlva már le lehetett ülni.

Wittgen vigyorogva konstataálta, hogy alakulnak a dolgok, és kiment az erkélyre, hogy meglocsolja a virágokat A százados szerette a növényeit - istentelenül jó ember volt, én csak tudom!

Veronica a konyhában tett rendet, és perceken belül forró mükává gőzölgött előttünk. Körbeültük a műanyag dohányzóasztalt, aktivizáltam az elektronikus védelmi rendszereket, és azzal kezdtem, hogy bemutattam Wandemberget.

- Mr. Wandemberg lesz a sofőr!

Mindenki bólintott: oké a Wandemberg.

Kimondva, kimondatlanul mindenki engem tekintett főnöknek. A tekintetek rám szegeződtek, és a jelenlévők egy emberként várták, hogy elkezdjem. Nem váratam őket sokáig.

- Mindenki tudta, miért gyűltünk egybe itt a Zsdanovon. Mondókámnak nem fogok nagy feneket keríteni, mert nagyon kevés időnk van, bízom abban, hogy a hallgatóságom profikból áll, és semmit sem kell kétszer-háromszor elmagyaráznom Térjünk a lényegre! Pontosan három roxoláni óra múlva elkezdődik Andrei Cavallier estélye a Kristálykastélyban. Körülbelül ezerötyszáz vendéggel számolhatunk, ezek nagytöbbsége már az IBM-pajzson belül található. A pajzson belül két olyan dolog van, ami minket foglalkoztat. Az első és legfontosabb, egy tonna arany, ami jelen pillanatban a Tóépület alatti páncéltermek mélyén pihen,

kettős biztosítással. Odalent zsoldosok találhatók, pontosan huszonnégyen vannak, és a vezetőjüket Helgának hívják, gondolom mindenki hallott róla eleget... A Pán céltermék külső biztosítását croll-rohamosztagosok adják. Ezeknek én vagyok a parancsnoka, gyakorlatilag nem lesz velük probléma. A másik dolog, amire koncentrálnunk kell, egy férfi, illetve a családja. Cross Rolonadról beszélek és a lányáról, Jessicáról, valamint Terry Rolonadról, a kalóz unokájáról. Az éjszaka folyamán kettős feladatot kell megoldanunk. El kell rabolnunk az aranszállítmányt, és túszként magunkkal fogjuk vinni a Rolonad családot... Cross Rolonadot is!

Ez mindenki számára új volt. Veronica meghökkenve nézett rám, Wittgen a fülét vakargatta. Wandemberg, aki az emberrablásról most hallott először, jelezte, hogy szólni kíván. Bólintottam.

- Amikor először dumáltunk a parkolóban, maga százezer tallért ajánlott fel nekem. Szeretném, ha rátenne egy keveset erre az összegre.

- Mekkora összegre gondol, amikor azt mondja, hogy „keveset”?

- Álljunk meg félmilliónál, és befogtam a szám

Kimondtam egy összeget, és Wandemberg befogta a száját. Elégedetten pöfékelt a szivarjával, szeme sarkából egyfolytában Veronicára pislogott.

- Nem is kérdezi, miért akarom elrabolni William Martin alvezérét?

Elvégre túsznak a lánya is bőven megtenné.

Wandemberg a fejét rázta, és a mennyezetnek fűjt egy füstkarikát

- Nem kérdezek semmit, ezredes. Az előbb tapasztotta be a szám egymillió tallérral. Mondja meg, mit kell csinálni, és én csinálom. Elégedetten konstatáltam, hogy Wandemberggel nem lesz probléma

Egy pillantás Lachathoszékra: puhakalaposaink az anyanyelvükön sutyorogtak valamit, ember nincs, aki értené.

Wittgen hozzájuk vágott egy vázát.

- Figyel, és nem sugdolózik! - förmedt rájuk

- Figyelünk, figyelünk...

Veronica nem állta meg szó nélkül. Nem lepett meg; számítottam rá.

- Brett, beszélhetnénk négyszemközt?

- Nem látom sok értelmét, hogy egymás előtt titkolózzunk. Bizalmas a dolog? Mert ha nem, akkor mondd gyorsan, ugyanis nincs sok időnk.

- Jó, rendben van. Leszel szíves magyarázatokkal szolgálni! Eredetileg úgy terveztük, hogy Jessicát és Terryt raboljuk el, az arany majd váltságdíj lesz, amit Rolonaddal hozatunk egy előre meghatározott helyre. Később módosítottál az elképzeléseken, és aranyrablásról kezdtünk beszélni, a túszooldal kapcsolatos álláspont nem változott. Jelenlegi állás szerint Cross Rolonadot is magunkkal hurcolnánk. Szabadna megtudnom, miért? Magyarázatomat igyekeztem rövidre fogni.

- Hogy meg tudd ölni, édesem, mielőtt ezt más tenné meg.

Megértette, miért mondom ezt. Az elbeszélésem alapján tudta, hogy Martin mire készül - miután az ópiumüzlet megkötötték, a Kalózkirály maga öli meg alvezérét, ezt Lady Ilona határozottan kijelentette. Veronica számára nyilvánvalóvá vált; ha nem kapjuk el Rolonadot, lemondhat a bosszújáról. Őt pedig semmi sem érdekelte azon kívül, hogy ott állhasson

Rolonad előtt egy sugárpisztollyal a kezében.

- Ezek szerint Jessicáékat nem is kell...

- De, igen - mondtam gyorsan, mielőtt nagyon belebonyolódik a dolog - Jessicának és Terrynek nem az lesz a szerepe, hogy hozzánk csalogassa Rolonadot, ők fedezetnek kelljenek. Ha a dolgok rosszul sülnének el, akkor arra hivatkozhatunk, hogy segítettünk a GAMMÁ-nak, kvázi elkaptunk két prominens személyt. Érted?

- Próbálok - sóhajtott a szépséges holomodellem.

Wandemberg pillantása ide-oda cikázott a beszélgetés alatt. Miután sikeresen megnyugtattam Veronicát, rákérdezett egy bizonyos dologra. Helyében én is ezt tettem volna.

- Gondolom, hamarosan rátérünk a technikai részletekre, de mielőtt ez megtörténne, világosítson fel, jól hallottam: maguk meg akarják ölni Cross Rolonadot?

- Jól hallotta - bólintottam a sofőr felé.

- Megtudhatnám, miért? - firtatta.

- Ez személyes ügy - válaszoltam.

Természetesen nem akartam elmondani neki Veronica történetét. Az ügy túl személyes, bizalmas és fájdalmas ahhoz, hogy terítékre kerüljön. Wandemberg nyilván nem feszegette volna a dolgot, de a nő úgy látta, hogy fölösleges

titkolóznia.

- Elmondhatod neki, Brett - jelentette ki határozott hangon. Megtettem, amit kért. A dolog nem tartott tovább pár percnél, Wandemberg mindvégig feszült figyelemmel hallgatott. Miután befejeztem, egy kurta bólintással jelezte, hogy tudomásul vette a dolgot.

- Tehát tizenkilenc évvel ezelőtt a Rosanon? Hmm...

- Igen. Van még kérdése, Wandemberg?

- Mi az a GAMMA?

- Ez egy megkerülhetetlen kérdés, de egyelőre tegyük ad acta. A végén mindenképpen visszatérünk rá, oké? Rátérhetek arra, amit Wandemberg „technikai részleteknek” nevezett? - A kérdés mindenkire szólt. Nem vártam, hogy bárki is megválaszolja, azonnal folytattam: - Feladatunk tehát kettős, nézzük először az aranszállítmányt! Az aranyrablás három fő részből fog állni, ezek a következők: Lachathosz csoportjának bejuttatása a kastélyba, a széfek kirámolása, végül kijutás a kastélyból. Menjünk sorra mindegyiken! Ha bárkinek kérdése van, jegyezze meg, és a végén tegye föl! Nézzük az első kérdést! Aki számára nem világos, most megértheti: Lachathoszékra azért van szükség, mert nem használhatjuk a robotokat. Működtetésükhöz ismernünk kellene a vezérlődjukat, de ez a legkisebb gond. A problémát valójában az jelenti, hogy a központi számítógép azonnal észlelné, hogy működnek, és leadná a riasztást. Perceken belül megérkezne a Vörös Gárda, ezt nyilván egyikünk sem akarja. Az aranyat tehát kézi erővel pakoljuk fel, illetve pakolják fel Lachathoszék, mellette biztosítják is az akciót, ha észbe kapna az őrség. Térjünk vissza a kérdés lényegére, és foglalkozzunk a bejutással! Mint tudjuk, Cavallier fölkapcsoltatta a Muranovskyt, ezzel jól betett nekünk. Arra számítottam, hogy a védelmi mezőkön átcsempészem majd a vándornépet, sajnos, erről le kell mondanunk. Egyetlen megoldás lehetséges, ez pedig a közműrendszer... Sikertült meglepetést okoznom.

- Tudomásom szerint a régi csatornarendszert Cavallier betömette - jegyezte meg az erkélyajtónál támaszkodó Wittgen. - És körülbelül két évtizeddel ezelőtt. - Nem tömette be, csupán leválasztotta a régi város közműrendszeréről. A kastély alatt számtalan alagút található, ezekben jelenleg a kastélyhoz tartozó vezérlőrendszer fénykábelelei futnak. A kastély tizenkét szint mélységben nyúlik le a sziklaalapzatba, a legalsó szint a közüzemi blokké; itt található a fűzőreaktor és a központi számítógép agyközpontja. Számítottam a Muranovskyra, ezért ezt a bejutási alternatívát is átbeszéltem a vajdával, amikor a Vándornépnél voltunk. Olyan ígéretet tett, hogy felkészülnek erre a lehetőségekre is. - Kíváncsian fordultam Lachathosz felé. - A régi közműrendszeren át kell bejutnotok! Meg tudjátok oldani?

- Kézitcsókolom, nágyságos rendőrmisztér úr, mi úgy bejutunk, hogy öröm lesz nézni. Őki még árrá jár, azt mind lelőjük.

- Senkit sem kell lelőni. Egyáltalán nem akarok lövöldözést, amíg nem muszáj. Szeretnék hallani a részleteket. És emberi nyelven. Örömmel láttam, hogy Lachathosz könyökkel oldalba böki a mellette ülő „kettest”; akiről nagyon reméltem, hogy érthetőbben fogalmaz. A kopott hawaii mintás inget, barna mellényt és fekete pantallót viselő, cingár férfi bekapcsolt egy holografikus térképet. Ősrégi felvétel lehetett, az évtizedekkel ezelőtti Moscov-t ábrázolta. - „Dik”, ez itt Moscov huszonnégy évvel ezelőtti állapotában a közműrendszerek térképe. Egyik szakemberünk tegnap éjjel behatolt a Városháza számítógépes hálózatába, az információ onnan származik. Világosan látszik, hogy a közműrendszer a későbbi palotaszintet is behálózta. Ott régen egy bányászkolónia állt, amíg meg nem kezdődött a kastély építése... Ha a régi állapotokat összevetjük az újabbakkal, akkor azonnal szembetűnő, hogy vannak átfedések. - „Kettes” fölkapcsolt egy újabb hologramot, ez a modem Moscov-t ábrázolta, majd gombokat nyomogatott a tenyérszíjra. A szoba padlóját keszkesz, tucatnyi színben pompázó vonal hálózta be, ember legyen a talpán, aki kiigazodik rajtuk, Szabolcsnak sikerült.. lehet, hogy nem ember?

- Ha jól megnézik, láthatják, hogy három ponton lehet behatolni a kastély alá. Ezek régi kábelalagutak, amelyeket húsz éve már senki sem használ, még karbantartó egységek sem járnak bennük. Természetesen mindegyiket lefalazták, körülbelül azon a ponton, ahol a kastély védelmi mezői állhatnak, de nem gond átjutni rajtuk; intenzív ultrahanggal megoldható a dolog.

- Mivel falazhatták le a járatokat? - kérdeztem.

- Kerámiabetonnal

- Ez biztos?

- Az építkezés egyes adatai hozzáférhetőek. Arra a végkövetkeztetésre jutottunk, hogy kerámiabetont használtak Remélem, hogy így is lesz, és nem ér minket kellemetlen meglepetés.

- Azt mondta, három útvonal létezik. Melyiken jönnének be?

„Kettes” felállt, és az ujját végigfuttatta egy vöröslő fénycsikon; kezd érteni a dolgot.

- Az északon... Ha a számításaim pontosak, a fúziós reaktor hűtőrendszerénél lyukadunk ki...

Pattintottam az ujjammal Wittgennek, aki felkapcsolta a kastély holografikus alaprajzát. Kinagyítottuk a reaktorblokkot, és kezdetét vette egy hosszan elnyúló okoskodás, hogy Lachathoszék vajon hol törhetnek át, miután sikeresen szétverik a kerámiabetont.

Percek múltán arra a megállapításra jutottunk, hogy „nagy valószínű, céggel” a fúziós reaktor hűtőrendszerének második szintjén bukkannak elő. Összenéztem Wittgennel, aki alig láthatóan bólintott

- Azt hiszem, világos a dolog - összegeztem az eddig hallottakat. Wittgen százados a megfelelő ponton és időben várja majd magukat. Ne felejtsek, ez nagyon fontos: pontosan 28.00-kor a hűtőrendszerénél kell lenniük. 27.45-kor kezdődik a tűzijáték, minden teremtetett lélek fent lesz az udvaron és a mellvédeken, a reaktornál csak egy-két technikus marad. A százados elintézi őket, és maguk gond nélkül bejuthatnak az épületbe. Miután bejutottak, föl kell jönniük a főépület előtti udvarba, ahol várom magukat a teherautóval...

- A téherautó ném nálám lesz? - kérdezte Lachathosz.

- Nem, kedves barátom Dobd csak oda annak az embernek! Wandembergre mutattam Lachathosz nem akadékoskodott A miniatürizált teherautót lekapta az övéről, és átdobta az asztal föléli Wandemberg ügyesen elkapta, és forgatni kezdte a kezében.

- Tudja vezetni ezt a típust? - kérdeztem tőle.

- Akár az Isten! - Wandemberg felmutatta a teherautót - Úgy gondolja, legyen az én zsebemben?

Odahajoltam hozzá.

- Mi a fészkes fenét csinálunk, ha Lachathoszék elakadnak útközben, vagy tűzharcba keverednek? Ha az úrrománál van a teherautó, és nem jut be időben, mire pakoljuk fel az aranyat? A kezünkben mégsem vihetjük ugye? - soroltam a kérdéseket.

- A legvégső esetben ott a TRAVEL, ami hozta. Azzal mi van?

- Honnan tudja, Wandemberg, hogy egy TRAVEL hozta? - firtattam.

- Ne tegyen fel ostoba kérdéseket, ezredes! Onnan tudom, hogy ott álltam a bambuló tömegben, amikor Rolonad megérkezett Jött utána egy baszott nagy teherautó, gondolom, nem babaholmi volt a rakterében. Ide a rozsdás bököt, hogy azon a teherautón jött az az arany, amit le akarunk nyúlani. Tévedek?

- Nem téved, és minden elismerésem a „rozsdás bökőért”; régi duma.

Wandemberg elégedetten pőfékelt, majd a következő mondataival arról tett bizonyosságot, hogy sokkal rafináltabb, mint hinném.

- Van egy sztorim, ezredes, hallgassa végig, és mondja el a véleményét! Cross Rolonad egy tonna aranyat hoz a Roxolánra, feltételezésem szerint Cavalliernek. Ha másnak hozná, nem a vérbáró széfjeiből kellene ellopunk Egy tonna aranyat nem szoktak csak úgy pusztára odaadni, valamit illik adni érte... És az a valami ugyanúgy ott van a széfelekben, különben Helgáék miért kuksolnának odalent, a maga crolljai bőven elegendő lennének a szállítmány őrzésére. Elmondom, mit gondolok Helgáék arra a valamire vigyáznak, a crollok meg Helgáékra. Maga tudja, mit őriznek a zsoldosok, vagy kitaláljam én?

- Szerintem száz év alatt sem találná ki. Most megmondom magának elvégre egy csapatban játszunk. Helgáék nyersópiumot őriznek

Wittgen szerint az egész galaxisban nem lehetett több száz embernél aki tudja, hogy mi azaz ópium. Úgy látszott, Wandemberg tagja a klubnak

_ Azt csak mákból lehet nyerni, az meg évszázadok óta nem létezik - jegyezte meg.

- Ez az idő nagy csinnadratta közepette véget ért. Cavallier díszvacsoráján mákos tészta a főfogás, Mr. Wandemberg! A vérbárónak van mákja. Annyi mákja van, mint égen a csillag - közöltem.

- Biztos ebben? - hitetlenkedett a férfi.

- Biztos. Ha hiszi, ha nem, tegnap Lady Iloriával vacsoráztam, és tőle tudom.

Wandenberg fütttyentett.

- Gerincre vágta a csajt?

- Majd egyszer elmesélem - vigyorogtam, és felegyenesedtem.

Wandenberg lassan elnyomta a szivarját a piszkos asztallapon álló koszos hamutartóban.

- Ha nem a Vándornéppel jövök be a kastélyba, akkor hogyan jutok át az energiapajzson?

- Maga sokkal okosabb annál, hogy ne jöjjön rá a megoldásra - mondtam.

- Tehát magával leszek. Be tud vinni?

- Egy embert bármikor.

- Úgy legyen.

Rátértünk a második és harmadik főrészt elemzésére. A másodikkal nem volt sok gond: utasítom a crollokat, hogy húzzák el a csíkot, Helgáékat pedig lekapcsoljuk. A Herden 78-asok nem aggasztottak, mert a Marcus Prohebius Gigantja lesz rajtunk. Ezt a harcászati rendszert csak a császári elitgárda használta, és hatása elementálisabb volt, mint az anyósunk váratlan érkezése karácsony Szentesté.

Lachathoszéknak az lesz a feladata, hogy fölpakolják a szállítmányt, védelmezzék a teherautót, végül biztos helyre rejtsék az „árut”. Látszólag egyszerűen hangzik - tudtam, hogy nagyon nehéz lesz végigcsinálni...

Az aranyrablás harmadik, záró akta a menekülés. Bonyolult és összetett probléma, ami ott kezdődik, hogy a teherautónak át kell jutnia a Muranovskyn! Wittgen beszélt:

- Az IBM-nukleárpajzs képes átengedni kisebb szállítójárműveket, ha azok leadják a speciális kód szignálját. Ez kocsinként változó, összesen tizenöt van nyilvántartva. Cavallier limuzinja, a báróné gravohintaja a szintetikus lovakkal, Mike Bara kocsija és így tovább... Sejthetik, hogy a teherautónk csak úgy tudja elhagyni a kastélyt, ha a pajzsot lekapcsoljuk. Ki vállalja, mert én nem?

Mindenki engem nézett. Nekem egyszerre nagyon sok gond szakadt a nyakamba. Jelen kell lennem az estélyen, hogy segítsek Veronicának, el kell kapnom Cross Rolonadot - elhatároztam, hogy egyedül csinálom -, madárul koordinálnom kell mindenki mozgását. A helyzetet Wandenberg oldotta meg egy váratlan huszárvágással.

- A maguk gravója adja le a nyitókódot, és száguldjon a pajzs felé! Körülbelül háromszáz kilométer per óra sebességgel kell menniük. Én közvetlenül maguk nyomában leszek, ha szorosan követjük egymást, és sikerül ezen a sebességen tartanunk a két kocsit, akkor mindketten átjuthatunk. Csak így lehet megcsinálni. Ellenkező esetben le kell kapcsolniuk a pajzsgenerátort, más megoldás nincs. Nos?

Sokáig hallgattunk; egyértelmű, hogy nekem kell döntenem.

- Képes ilyen sebesség mellett rátapadni egy gravóra?

- Mondtam, hogy Isten vagyok - mosolygott Wandenberg. - Azt állítják rólam, hogy a második legjobb pilóta vagyok a Császárságban.

- Az első meg biztosan az öccse! - jegyezte meg Wittgen.

- Téved, Wittgen százados. A galaxis legjobb pilótája William Martin.

Kezdett elegendően lenni William Martinból! Ezé a manúse a legnagyobb magán kézen lévő űrhajó, ő a legbiztosabb kezű párbajhős, ő a Császárság legjobb pilótája, ő dugja a világ legjobb nőjét (most már én is!), mindezek mellett arctalan, sebezhetetlen és halhatatlan...

William Martin, alias Superman!

Röhögtem egy sort.

- William Martin egyelőre úgy be van szarva a GAMMÁ-tól, amelyre hamarosan kitérek, mi is az, hogy maga helyett a feleségét küldte csak a Roxolánra, ő nem mert idejönni. Bárkivel hajlandó vagyok fogadni három kiló színaranyban, hogy Cavallier hiába várja, nem lesz ott az estélyen! Ki fogad velem? Paul? - kérdeztem.

- Nincs miért fogadnom, ugyanígy gondolom.

- Veronica?

- Hagyjál...

- Wandenberg?

- Szívesen fogadok magával, de nem három kiló aranyban. Legyen a tét félmillió

tallér! Ha William Martin nem lesz ott az estélyen, akkor nem kell kifizetnie a munkabérem. De ha ott lesz, akkor fölpackoljuk a nyersópiumot is. Mit szól hozzá?

- Maga nem normális! - hüledeztem.

- Akkor lennék az, ha nem nyúlnék le egy akkora ópiumszállítmányt, aminek az értéke egy tonna aranyéhoz közelít.

- Hé, haver - szólt közbe Wittgen. - Az aranyat visszük, az ópiumot pedig elégetjük. Világos?

Wandemberg újabb szivarra gyújtott.

- És abban a pillanatban ahogy felgyújtják, megszólalnak a tűzjelzők! Uraim, nem három robot fog letotyogni a lépcsőn, hogy kifújja az oltóhabot, hanem a vörösgárdisták jönnek. Persze, kiiktathatnák a biztonsági rendszert, de ezzel az erővel kikapcsolhatnák a nukleárpajzsot is, nem? Mindkettő végrehajtása esetén be kell jutni a vezérlőszintre, ami a közporra toronyban van... Mielőtt megkérdeznék, ezt például honnan tudom, elmondom, hogy negyven éve vagyok roxoláni lakos. Ha felpackoljuk a nyersópiumot, ezzel a cselekedetünkkel száznyi energiapajzsnál is nagyobb védelmünk lesz. Ki az az idióta vörösgárdista, aki tüzelne egy olyan teherautóra amelyen a „kalózok ópiumát” szállítják? Gondolják végig: ha meg akarja semmisíteni a kábítószert, ezt megtehetik a kastélyon kívül is, de mindenképpen el kell vinnünk, hogy ezzel sakkban tarthassuk a fél bolygót. Wittgen tért először magához, talán a „sakk” szó miatt, ez mindig felvillanyozta.

- Igaza van, baszics! Packoljuk fel azt a kurva ópiumot, mi bajunk lehet?!

- Páckoljuk fél! - tárta szét a kezét Lachathosz.

- Maga nem Lady Ilonának dolgozik véletlenül? - kérdeztem Wandemberget.

A galaxis második legjobb pilótája elégedetten dőlt hátra.

- Nem.

Hittem is, meg nem is.

10.

A rendelkezésünkre álló idő rövideje miatt erősen felpörgettük az előttünk álló feladatok átbeszélését, és több „mi lesz akkor, ha” kezdetű forgatókönyvön mentünk végig. Egyetlen szálát sem varrtunk el, hiszen fölösleges, nem is lehet ennyire előre tervezni. Ötven százalékos esély mutatkozott arra, hogy megússzuk egyetlen leadott lövés nélkül.

- Hol rejtjük el az árut? - kérdeztem Lachathosztól.

- Á csátomáréndszerbén. Jól védhető hely.

- Kérem a pontos koordinátákat!

Puhakalaposom megadta az adatokat, logisztikai-egységem rögzítette a hallottakat. Az úrvándor rákérdezett arra, amelynek kivitelezése a legnehezebbnek látszott.

- Hogy lész ézékkél á túsokkál? Á gádzsi még á kiscsávó ném léhét problénrá, dé áz á kálóz rétténétésén kémény émbér, nékém élhihédi, kézítcsókolom.

- A „kémény” emberrel majd én foglalkozom. Nincs konkrét elképzelésem, de meg fogom oldani - feleltem. - Paul!

- Jelen!

- A tűzijáték után fel kellene jönnöd a bálterembe, feltéve, ha Lachathoszek rendben bejutottak. A tűzijáték után kezdődik a bál, hatalmas lesz a kavarodás, alatta kell végrehajtanunk az akciót.

- Addig a „romák” mit csinálnak? Tábortűzet gyűjtanak a díszudvaron és Pálinkával a kézben körbetáncolják? Lachathoszek nem ismerik a kastélyt, egy ilyen létszámú fegyveres csoport azonnal szemet szúrna mindenkinek. Velük kell maradnom, apukám, különben el lesz szúrva az egész. Odalent maradunk a hűtőblokknál, amíg nem kapjuk meg a hívójelet. Nem tudok végig ott maradni a bálteremben. Te meg a bula, bőven elegek vagytok..

Veronica pirosuló arccal bökött saját magára.

- Már ne haragudj, Paul, de én vagyok a bula?

Wittgen majdnem mondott neki valamit, amikor ezt Wandemberg, az ügyeletes „meglepetésember” sikeresen megakadályozta váratlan bejelentésével.

- Majd én fölmegek magával, ezredes. Nem ez lesz az első eset, hogy rész veszek egy olyan akcióban, ahol arra kérnek valakit, hogy szálljon be legyen szíves egy kocsiba, mert ha nem, hát tarkón lesz löve.

- Ezt én értem, de a dolog nem olyan egyszerű, mint ahogy látja, barátom. Azt mondja, feljön a bálterembe? Oké! Szmokingot hozott a zsákjában? Én például

praetorianus díszegyenruhában leszek, mert különben a lakájok nem engednének be. Maga a kopott bőrkabátjában a lépcsőházig sem jutna el. Sajnálom, de ez nem megy.

Wandenbergnek mindenre volt válasza.

- Nem vagyok ám olyan okos, mint amilyennek látszom, de szerintem azonos a méretünk. Fogadjunk újabb félmillióban, hogy magának legkevesebb három szmoking lóg a szekrényében. Bingó?

Szerettem olyan emberekkel dolgozni, akik szoktak gondolkodni. Nekem számtalan problémát kellett egyszerre megoldanom, és kezdtem átsiklani a részletek felett. Érződött, hogy napok óta nem aludtam. Wandenberg kipihentnek látszott, és pörgött az agya.

- Ha így folytatja, minden pénzem elnyeri - mondtam vigyorogva. - Azt hiszem, működni fog a dolog. Ami nagyon lényeges: odafent senkinél sem lehet energiafegyver és számítógép, testőrök viszont lesznek, nem is kevesen. Rolonad személyi testőrei szintén fegyvertelenek, de külön-külön annyi dan-fokozatuk van különféle harcművészetekben, ahányan ebben a szobában ülünk. Ha most megkérdezem magától, hogy tud-e bunyózni és maga igent mond, az még édeskevés az üdvösséghez.

- Maga tud bunyózni? - kérdezett vissza Mr. Univerzális.

- Ha szabadidőm engedi, a Császári Elitgárda harcművészeti oktatója vagyok... - feleltem. - Rendben van, ketten hajtjuk végre. - Veronicához fordultam. - Halljuk az elképzelésed! Tehát elcsalod a bálteremből Jessicát és Terryt?

A nő akkorát sóhajtott, hogy majdnem kiszálltam az ablakon.

- Hát... hát nem is tudom. Jessica a barátnőm. Ő még annak hiszi magát, de én ... Nem tudom, Brett.

- Mit nem tudsz, az Isten szerelmére? - kezdtem türelmetlen lenni. - A Gyöngyszemben azt mondtátok, hogy konkrét terveitek vannak, szeretném hallani őket, angyalom.

Az lett volna a meglepő, ha Wandenberg nem szól bele.

- Bántja a fülem a „mondtátok” szó. Hányan vannak maguk?

- Csigavér, Wandenberg! Hamarosan kiselőadást tartok majd egy Caramondó nevezetű különös figuráról, de addig maradjon nyugton, és hegyezze a fülét! Folytasd, Veronica!

- Sajnálom, Brett, de egyetlen épkezláb ötletem sincs. Ti annyira profik vagytok, csak kitaláltok valamit.

Most én sóhajtoztam - tudtam, hogy ez lesz belőle.

- Azt mondtad, hogy elhoztad magaddal az Yves Saint Laurent legújabb kollekcióját, azzal akarod elcsalni a bálteremből. Ez az alternatíva bár akkor sem tetszett nekem, amikor először hallottam, de ha nincs jobb ötleted, akkor megvizsgáljuk mennyire kivitelezhető. Elmondom, mi a probléma. Jessica és Terry körül ugyanúgy személyi testőrök állnak, mint Rolonad körül. Ahová a nő és a kislfia megy, odamennek testőreik is. Jessicákat le kell hozni a teherautóhoz, és... - Elharaptam a mondat végét, mert váratlan dolog történt velem. Sem akkor, sem később nem találtam rá magyarázatot, olyan érzés volt, mint a megvilágosodás pillanata. Buddha ült a fa alatt, és „beugrott neki minden”... ez a megvilágosodás! Én álltam egy Zsdanov Street-i lakás nagyszobájában, két lépésre a holotévétől, másfélre a bőrgarnitúrától, és úgy láttam magam előtt az egész tervet, mint Mozart a Varázsfuvola muzsikáját, hangjegyről-hangjegyre, holott még le sem kottázta. Frankón, minden összeállt az agyamban, kész tervvel rendelkeztem. Már csak egy probléma van: mindezt hogyan mondom el nekik, tudniillik megérzéseket, emóciókat, felvilágosodásokat, csak profetikus személyek képesek érthetően interpretálni...

Próféta, az nem vagyok, ez nyolcszentség!

A fejem búbját vakargattam.

- Van egy tervem...

Mindenki rám figyelt, beszélni kezdtem...

Caramondó lekattintotta a tubákosszelencéje tetejét. Egy-két szipogás után hatalmasat tüsszentett, majd maga elé húzta a csúcstechnológiának számító SHARP-Intercom 4-esét, és beütötte a hívókédot. A tenyérynyi képernyő összeállt a levegőben, és felvillant a készülék fölött. Kicsengett.

-...így a túszoikat nem mi fogjuk kivinni a gravóban és a teherautón, hanem a Ionescu-csoport...

Valamelyik kom kicsengett a bal csuklómon.

Visszahúztam a dzsekim ujját. Amikor megláttam, hogy Veronica komja ciripel, azonnal tudtam, hogy ki a hívó.

Caramondó!

Összenéztem Wittgennel.

- Ne mondj nekem semmit - tanácsolta a százados. - Ha elijeszted, sohasem kapjuk el!

Jeleztem, hogy mindenki maradjon csöndben, és megnyomtam az ékkének álcázott hívásfogadó gombot. Veronica komja inkább ékszer volt, hűtő hagyományos videofon, képet nem adott.

- Tessék, Brett Shaw vagyok!

- Helló, ezredes. Gondolom, úgy hiányzom maguknak, mint épülő úrállomásnak a fotonvihar?! Ne haragudjon, hogy nem jelentkeztem harminchat órája, de tucatnyi fejvadász üldöz, és nincs egy nyugodt percem. Tegnap este belekeveredtem egy kis lövöldözésbe, de hála az MMX-nek került egerutat nyernem...

- Nyilván fénysebességgel menekül az üldözői elől, Caramondó, és az általunk megtapasztalható téridő világára mindmáig érvényes relativitáselmélet alapján, így lassabban jár az órája, mint az enyém. Több mint hetvenkét roxoláni órája nem jelentkezett, barátocskám, és nekem nagyon elegendő van az olyan fazonokból, mint maga! - Wittgen integetni kezdett, hogy vigyázzak, nehogy elszóljam magam. Társam a műszereivel szemezett, és azt próbálta megállapítani, honnan jöhet az adás. Mutatta, hogy húzzam az időt.

- Meg sem lepi, hogy nem Veronica vette fel? - kérdeztem a mesterkalandortól.

- Sejtettem, hogy maga lesz az. Veronica az első vagy második kicsengés után mindig fölveszi. Most ötöt csengett... Hol rejtegeti bájos amazonunkat?

- Áll a zuhany alatt - hazudtam kapásból.

- Erre csak azt tudom mondani, amit az utóbbi napokban tanultam a bennszülöttektől: vov! Tudja az a legfőbb problémám, hogy az üldözőim miatt nem merem megközelíteni a Sugar Baby Love-t sem. Biztos vagyok benne, hogy csapdát állítottak nekem az ürrepülőtér környékén. Természetesen nem leszek ott az estélyen, hiba lenne odamennem.

Caramondó beszélt, csak beszélt egyfolytában, nekem pedig nagy kedvem támadt, hogy rákérdézek: mondja már, nem ismer véletlenül két japán nőt? De sikerült megfékezni magam. Ezt a manust évek óta egyetlen rendőrség sem tudta elkapni, vagy ha sikerült valami apróságért lecsukni, általában másnap már szabadlábon védekezett, illetve úgy felszívódott, mintha sohasem létezett volna. Ha rá akarom bizonyítani, hogy Luna Monk többek között miatta halt meg, és hogy Austin az ő bérgyilkosai által lett lemészároltatva, akkor csapdába kell csalnom, el kell hitetni vele, hogy én vagyok a kozmosz legnagyobb balekja, hadd higgye, úgy rángathat, mint egy marionettfigurát!

- Akkor most mi lesz? - kérdeztem tettetett aggódással. - Maga nélkül csináljuk a bulit?

Sokáig hallgatott, mintha érezné, hogy kam az egész duma. Már-már azt hittem, pillanatokon belül bontja a vonalat.

- Persze - mondta hirtelen.

- Utána találkozunk? - érdeklődtem.

- Ez természetes. Hogy áll az előkészületekkel?

- Az utolsó fázisban vagyunk, eddig minden a legnagyobb rendben.

- Pompás! Az estély alatt hajtják végre az akciót?

- Igen.

Újabb szünet.

- Beszélhetnék Veronicával? - krákolta a következő kérdést Caramondó, mire következett eddigi beszélgetéseink leggyorsabb válaszadása.

- Nem akar magával beszélni!

- Ahh... Mit szól az Austin gyilkosságához, ezredes?

Azt hittem, menten szétrobbanok a méregtől. Még volt pofája rákérdézni! Szentül hittem, hogy köze van a merényletnek. Erre rákérdöz, mintha csak az újságból tudna róla.

- Nem semmi - hallottam a saját hangom. - Úgy tudom, hogy elvitték a fejét! Nem látta valahol véresen heverni?

Wittgen erre megint integetni kezdett.

- Jó vicc! - horkantotta Caramondó. - Érdekel is engem az a szerencsétlen, amikor annyi gondom van? Akárki csinálta, profi munka volt az biztos... William Martin nem szokott fukarkodni, ha meg kell fizetni a minőséget... Szeretnék kérdezni valamit. Sikerült megtudnia, hogy Cavallier. mit ad cserébe az aranyért? Megmondom őszintén, hogy a kíváncsiság rettenetesen furdalja az oldalam, gondolom, maga is így van ezzel?

Ez meglepett. A hangjából azt véltem kihallani, hogy őszintén beszél.

Tényleg nem tud az ópiumról?

- Egy-két Rubens festményt és Leonardo Mona Lisáját - válaszoltam ismét gyorsan.

- Ez baromság! A Mona Lisa megsemmisült, amikor 2098-ban a Louvre porig égett.

- Művészettörténetből elégtelen a teljesítménye, Caramondó. Ha igaza lenne, akkor Giaconda hogyan mosolyoghatna nap mint nap a vérbáró hálósobájában... - Húztam az időt, de Wittgen csak a fejét rázogatta. Úgy látszott, hogy Caramondó bemérhetetlen. Meguntam a dolgot, és inkább az egyenes utat választottam: - Megtudhatnám, honnan beszél?

A válaszadás-gyorsasági rekordom pillanatokon belül megdőlt.

- Nem!

- Nézze, ugyan Veronica komján beszélünk, de a harcászati rendszerem kommunikációs egysége dekódolja a jeleket, kvázi lehallgathatatlan vagyok, nyugodtan megmondhatja.

- Ezredes, az első perctől kezdve tisztában vagyok vele, hogy maga lehallgathatatlan. Nem képzelem, hogy bizonyos konspirációs ügyekben kötetlen bájcevelyt folytatnék magával, ha nem így lenne! Beszéljünk inkább arról, hogy...

- Találkozni akarok magával, most ebben a pillanatban! - közöltem.

- Ez teljességgel lehetetlen.

- Már miért lenne lehetetlen? - kötöttem a zarkamborxot a karóhoz. - Maga egy, két lábon járó csúcstechnológia, meg én is az vagyok. Ennyire ne féljen már azoktól a kurva fejvadászoktól! Emlékszik, milyen könnyen elintézték őket a Roxoláni Gyöngyszem előtt? Mintha aznap délben behülyített egyetemisták lettek volna...

Sajnáltam, hogy nem láthatom az arcát ezekben a pillanatokban. Bogarat tettem a fülébe, talán már sejti, hogy tudok valamit. Ez épp határeset, ennyit még megengedhetek magamnak, több célozgatással biztosan elijesztem,

- Helló, most miért hallgat? - kérdeztem a karperectől, csak nagy sokára jött a válasz.

- Amikor eljön az ideje meg fogom keresni, ezredes. Sok sikert...

- A GAMMÁ-nak dolgozik, mesterkalandor?

Mint később kiderült, ez lett a „tízezer talléros kérdés”. Lelki szemeimmel látni véltem, hogy a pasas elsápad a készüléke előtt ülve.

- Mit kérdezett? Ismételje meg!

- A GAMMÁ-nak dolgozik, Caramondó? A hírhedt Herites ezredes is hivatalos az estélyre. Mit gondol, miért kapcsolták fel a katonai titoknak számító Muranovskyt, azért mert szépen zümmög?!

- Majd hívom! - közölte a mesterkalandor, és letette.

Fölrúgtam az üvegasztalt - nem akadt jobb ötletem, hogy levezessem a dühömet.

Caramondó nem sápadt el. Előhalászta a tubákosszelencéjét, és magam erőltetett egy tüsszentést. Elgondolkodva nézte az asztal lapját.

Savonov nem tájékoztatott a GAMMÁ-ról. Lehet, hogy nem tud róla, vagy Shaw hazudik. De miért hazudna?

- Skorpió!

Hangtalanul siklott félre a falba épített ajtó, és a mongol pillanatokon belül ott állt Caramondó mellett.

- Mindent hallottam. Mi az a GAMMA? - érdeklődött a bérgyilkos.

- Szerintem nem maga az egyetlen, aki ezt most megkérdezi a Roxolánon! A négyes változat szerint megyünk tovább. Intézkedjen!

- Atomtámadás? - hebegte a bérgyilkos. Ő lett sápadt, nem a megbízója.

Caramondó felállt, és magára csatolta az MMX ART of LASER-t.

- A Herites-Chisi-csoport teljesen kiszámíthatatlan. Imádkozzon valami megbízható istenhez, hogy Herites ne „alfa-vörös” utasítással legyen a Roxolánon, mert akkor marha nagy baj van. Amikor legutóbb ilyen kondíciók mellett támadhatott, utána évekig kellett számolni a hullákat.

- Miért, mi történt?

Caramondó kivett a gyümölcskosárból egy olmót. Az olmót egykor „almának” hívták a beavatottak. Pirosas színben pompázott és gömbölyded volt. Miután találkozott a DDL-lel, kék lett és kocka alakú. Caramondó elhúzta a kockát Skorpió arca előtt.

- Egy kurva bolygó kimozdult a kurva pályájáról! Értve vagyok?

- Ne kockáztassunk! - mondta a mongol.

Gyors lehiggadásban világ bajnok vagyok!

Alig halt el az asztallap csörömpölése, máris széles vigyorral az arcomon néztem körbe.

- No, mi van? - kérdeztem.

- Stop! Ez az én kérdésem - jelentette ki Wandemberg, és felállt, hogy lerázza magáról az üvegcserepeket. - Elárulná, ki volt ez az ember? Úgy tűnik, nem szívlelheti.

- Ő volt Mr. Rolien Arcadió. Ismerősen hangzik a név?

- Ne vicceljen, ki ne ismerné! Mennyi köze van a dolgunkhoz?

Egy pillantás Veronicára, aki az asztal maradványait szedegette össze. A nő bólintott, szerintem elege lehetett az egészből.

Mindenről beszámoltam Wandembergnek. A Roxoláni Gyöngvszemtől kezdve, Austin meggyilkolásán át, egészen az iménti videofon beszélgetésig. Sofőrünknek az volt a véleménye, hogy már az első percekben le kellett volna lőnöm ezt a Caramondónak nevezett piperkőcöt.

Módfelett egyetértettünk

- Maga szerint mire készül? - kérdezte Wandemberg. Nyilván neki is sejtései támadtak: Caramondó nem játszik nyílt lapokkal.

- Valami olyasmire, mint a Varemus koronaékszerek esetén. Másokkal dolgoztat, aztán lelép... bizonyíték nincs. Ez az ember erről nevezetes. Rengeteg ember próbálta eddig elkapni, mind ez ideig sikertelenül. Azt állítja, hogy itt a Roxolánon is fejedelmek üldözik, szerintem kam az egész... Nézze, nem tudom, hogy mit kezdjek ezzel a pasassal! Bemérni nem tudom, fingom sincs, hol bujkál, egyáltalán nem tudom, hol keressem. Egy valamit tehetek: teszem a dolgom, és nem foglalkozom vele... egyelőre. Mit szólnak a tervemhez? - kérdeztem végül. Fölöttébb vidámnak tűnhettem, próbáltam oldani a levegőben szinte tapinthatóan jelen lévő feszültséget.

Hosszú néma csend.

- Szávázzuk még a dolgot! - kurjantotta Lachathosz, és azonmód emelte is a kezét. „Egyes” és „Kettes” csatlakozott hozzá.

Normális körülmények között nem szerettem a sietséget, de most elnéző voltam, Lachathoszéknak tüstént indulniuk kell, ha a meghatározott időpontra be akarnak jutni, egyetlen percet sem késlekedhetünk.

- Csináljuk, ahogy a méltóságos úr éltérvézté. Érré szávázok.

Lassan felemelkedtek a kezek, Wittgen kissé habozott, de végül ő is felnyújtotta a sajátját.

Elhagytuk a lakást. Wandemberg bekapcsolta a teherautót, és miután materializálódott, lassan, módszeresen körbejárta a monstrumot. Megrugdosta a gravoparallokat, bekukkantott a géptest alá, végül bepattant a fülkébe, és ellenőrizte a fedélzeti komputert.

Elégedetten ugrott le mellénk a járdára.

- Nem rossz, nem rossz. Honnan van?

- Lachathosz találta.

- Jaaa... Találjon már nekem is egyet.

A romák közben messze jártak. Átszaladtak az út túloldalára, és eltűntek a koraesti forgatagban. Próbáltam kiszűrni Lachathosz embereit, de egyetlen gyanús figurát sem láttam, hogy követné a sietős léptekkel távolodó trió

- Megbízhatunk ezekben? - kérdezte Veronica, miközben beszállt a kocsimba.

Egyikünk sem válaszolt neki.

Wandemberg kikapcsolta, megvárta, amíg lekicsinyedik, és zsákjába csúsztatta a teherautónkat, aztán bepattant a nő mögé. Wittgen előreült, de most én vezettem.

- Akció indul! - kiáltottam, és levegőbe emeltem a másfél tonnás gépet. Miközben

a nukleárpajzs felé száguldtunk, egyfolytában azon töprengtem, miért vagyok ilyen jókedvű, holott semmi okom rá.

Caramondó természetesen az első pillanattól kezdve tudta, hogy nem fog elmenni Cavallier estélyére – már hónapokkal a Roxolánra érkezése előtt eldöntötte magában, hogy így lesz.

Különféle hírcsatornákon, az információt bármikor kiszolgáltató kriplikén, jól tájékozott csempészekén, a csillagközi alvilág legjelentéktelenebb besúgóin keresztül tájékozódott a készülő aranyüzletről, és már akkor el. határozta, hogy megszerzi a szállítmányt, amikor még Cavallier sem tudhatta előre, hogy megvalósulhat-e az „évszázad üzlete”. Caramondó nagy taktikus volt, még az sem kizárt, hogy a legnagyobb, aki bolygóról-bolygóra vándorolt az Imperiumban. Mint minden ilyen ember, a szerencsével sem állt hadilábon. Miután találkozott Veronica de Morney-vel, hálát adott az istennek, hogy útjába sodorta a nőt. Veronica részévé vált annak a tervnek, amelynek gyakorlati megvalósulása most utolsó stádiumba érkezett.. Caramondó tisztában volt vele, hogy a neheze még hátra van, de bízott a legendás jó szerencséjében. Sikerülnie kell, ilyen professzionális előkészületek után nem érheti kudarc.

Három hónappal az ünnepségsorozat kezdete előtt leszállt a Roxolánon – bioálarcban és álnevet használva –, hogy feltérképezze a terepet. Ekkor vásárolta azt a házat, ahol Skorpióék társaságában húzódott meg. A vásárlás és a beköltözés közt eltelt hónapokban titokzatos szakemberek olyan különös átalakításokat végeztek a negyedik kerület kertváros-szekciójában található ingatlanon, amely valóságos erődítménnyé változtatta a békebeli hangulatot árasztó villát.

Az óvatlan belépőt elektronikus és gravitációs csapdák sokasága fogadta, a ház alkalmas volt arra, hogy megvédje lakóit. Korszerű harcászati számítógépek egész láncolata alkotta az első védelmi vonalat. Az általuk aktivizálható energiafegyverek akár a Vörös Gárda rohamát is pillanatok alatt megfékeznék. Caramondó elégedettséget érzett, amikor először körbesétált, és sunyi rókamosollyal az arcán konstataálta, hogy befektetése sikerrel kecsegtet. Történjen bármilyen malőr a későbbiekben, itt biztonságban érezheti magát... A GAMMA-ra viszont nem számított.

Hülye vagyok, hogy erre nem gondoltam, lamentált magában, miközben átvette Fudzsikótól a teáscsészét. Az Imperium legnagyobb kalózái adnak egymásnak randevút a Roxolánon. Bele kellett volna kalkulálnom, hogy a CSBH megneszeli a dolgot, és ideküldi Heritest...

Skorpió jött be a kertből, és lekuporodott Caramondóék mellé. A mesterkalandor és a lányok a lakkozott asztalkánál ültek

- Felkészültünk egy esetleges termonukleáris csapásra – jelentett be a bérgyilkos. – További utasítás?

- Adja ide a cukrot! – morogta Caramondó. Gondolatai messze jártak, alig figyelt Skorpióra.

Ha Herites valóban a Roxolánon van, akkor vajon mire vár? Caramondó Herites helyében akkor támadott volna, amikor felcsendül az estély nyitókeringője: minden gazember egy helyütt található, fegyver senkinél sincs. Logikus, hogy az estély alatt kell indítani az akciót. A GAMMA nyilván tud a nukleárpajzsról, de akkor miért hagyta, hogy felkapcsolják Cavallierék? Azon át még ők sem fognak bejutni. Semmi értelme atomtámadást intézni Moscov ellen, a kastély a célpont. Caramondó rezzenéstelen arccal kortyolta a gőzölgő műteát, és törte a fejét... Hirtelen letette, szinte leejtette a csészét. Skorpió meghökkenve nézte; megbízója még egyszer sem vágott ilyen meglepett arcot, mint most.

- Csessze meg! – nyögte Caramondó, és felpattant, az asztal majdnem felborult.

- Hééé! – kiáltotta Skorpió a mesterkalandor után, aki kirohant a helyiségből. Súlyos lábdobogása arra utalt, hogy egyenesen a tetőre rohan.

Skorpió japán nyelven rámondott a lányokra, és szaladt a férfi után.

Caramondó ugyanott állt, ahol délelőtt, de most nem a sztrádát nézte, hanem kezében a ZEISS-szel elmélyülten vizsgálta a Kristálykastély tornyait. Egyfolytában, megállás nélkül káromkodott...

- Baj van? – érdeklődött Skorpió.

Caramondó leengedte a távcsövet, és idegesen, remegő kezekkel kotorta elő a tubákosszelencéjét. Orrába tömködté a dohányt, aztán hatalmasat tüsszentett. Kézfejjével törölgette az orrát, és odabökött az alig fél kilométerre tőlük égnek szökő, halványkéken vibráló Muranovszkyra.

- Az aranyunkból hamarosan egy sárga gőzfelhő lesz, vagy még az se! Egyetlen fém

sem bírja a tízmillió fokos hőmérsékletet.

- Beszéljen világosan, Rolien!

- Nagy bajban vagyunk, Skorpió. Ezek odabent vannak

- Kik?

- A Herites-Chisi-csoport, maga barom; őket hívják GAMMÁ-nak! Onnan az elnevezés, hogy amikor támadnak, nagyon erős a gamma-sugárzás! Értesítenem kell Shaw-t, mert az aranyrablás kellős közepén lehet, hogy atombombát robbantanak a fejük felett! Ha így lesz, lőttek az egésznek

Caramondó előkapta a komját, és beütötte a hívószámot. Szinte azonnal felvették. Shaw látszott a képernyőn, a saját komjáról beszélt. A praetorianus ezredes már díszegyenruhában pompázott.

- Ezt nem akarom elhinni - mondta Shaw. - Be akarja pótolni a kétnapos lemaradást, mesterkalandor?

- Emlékszik, beszélt nekem a GAMMÁ-ról?!

- Igen. Azóta is összeszorított seggel jár, mi?

- Itt maga lesz az, aki szorulni fog, Mr. Shaw. Heritesék odabent vannak!

Shaw oldalra pillantott, nem lehetett tudni, hogy kire. Közelebb hajolt a saját képernyőjéhez, arca valósággal kitöltötte Caramondó komjának vibráló négyszögét.

- Ezt honnan veszi? Olga magának is dolgozott?

- Gondolkozzunk logikusan! Herites nyilván az estélyre vár, viszont hagyta, hogy felkapcsolják a Muranovszkyt. Tudja, miért hagyta? Azért, mert teljesen lényegtelen, olyan probléma, amit nyugodtan figyelmen kívül hagyhat. Ennek csak egyetlen magyarázata lehetséges: a kommandója már odabent van, odabent a pajzs túloldalán! Fogalmam sincs, hogy juthatott be, amit viszont biztosan tudok: abban a pillanatban, ahogy a zenekar belefog az első keringőbe, maguk eltűnnek egy izzó gömbben... Az istenit, keresse meg és nyírja ki őket, vagy beszéljen a fejükkel! Találja meg éket mindenképp!

Shaw egyik pillanatról a másikra bontotta a vonalat.

Mind a négyen a kastélybeli lakosztályomban tartózkodtunk. Veronica estélyibe öltözve ült az egyik karosszéken, Wandemberg a szmokingok között válogatott. Caramondó hívása fölért egy villámcsapással. Fejemet vakarva álltam a szőnyeg kellős közepén, fogalmam sem volt, hogy most mit csináljak. Amit Caramondó mondott, fölöttébb hihetőnek tűnt, és volt benne logika. Ez az egyetlen létező magyarázata annak, hogy a GAM MA miért nem támadott a nukleárpajzs felkapcsolása előtt.

Idebent vannak!

Vetközni kezdtem, Wittgen szó nélkül követte példámat. Wandemberg furcsa módon ideges lett.

- Most mire készül, jóember, elindul és megkeresi a GAMMA-sokat?

Nem gondolja, hogy ez fölöttébb veszélyes vállalkozás?

- Muszáj megtalálnom őket, két óra múlva kezdődik az estély. Ne haragudjon, de termónukleáris csapást nem kalkuláltam bele a terveinkbe. Ha megtörténik, vége mindennek, ráadásul maguk meghalnak..

- És maguk?

- Mi nagyon jól bírjuk. Többet nem mondhatok, mert katonai titok.

Azt hittem, ezzel elvágom a beszélgetés fonalát, de tévedtem. Veronica zokogó rohamot kapott, és kiabálni kezdett, hogy elege van, nem bírja tovább.

Nem volt időm felpofozni.

Kirohantunk a lakosztályunkból, és végigszáguldtunk a folyosón. Menet közben felkapcsoltuk az erőtereket, és beélesítettük a fegyverrendszereket. Meglehetősen ütőképes csapattá változtunk. Rendelkeztünk célponttal is, csak nem tudtuk, hol keressük

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy valójában védelemre rendezkedtünk be, hiszen eszem ágában sincs megtámadni a GAMMA-t, nem ment el a józan eszem.

Első és egyben legfontosabb kérdés, hol keressem őket?

Rohanásunk az első beépített konzolnál ért véget. Megálltunk, kifújtuk magunkat, aztán lekaptam a kagylót, és felhívtam a karbantartást. A diszpécser csak nagy sokára vette fel.

- Tessék, műszak!

- Shaw ezredes vagyok, a crollók parancsnoka. Ellenőrizték a privát liftek

memóriáját két hétre visszamenőleg! Arra vagyok kíváncsi, hogy Olga Bonder mikor melyiket használta és hova ment velük!

Wittgen elismerően bólintott.

Ez jó ötlet - morogta. - Kíváncsi vagyok, hogy a belső elhárításnak eszébe jutott-e, amikor a nő után nyomozott?

- Kétlem - válaszoltam meg a kérdést. - Ezek egytől-egyig segghülyék.

Reménykedjünk abban, hogy Olga tényleg Heritesnek dolgozott, és reménykedjünk abban is, hogy alkalmanként találkoztak egymással...

- Ezen az alternatíván biztosan végigment a belső elhárítás - akadékoskodott Wittgen. - Ennyire nem lehetnek hülyék!

- De, ezek ennyire hülyék, Paul! Mindenki abból a koncepcióból indult ki, hogy a GAMMA valahol Moscow-ban bujkál. Azt biztosan megvizsgálták, hogy a nő mikor hagyta el a kastélyt. Még mindig nyomozhatnak utána, de odakint a falakon túl. Ki az a barom, aki azt gondolná, hogy Herites idebent van?!

- Például te meg én...

- Például.

A diszpécser visszatért a képernyőre.

- Az adatokat felküldöm a képernyőjére. Mehet?

- Jöhet.

Halványzöld számsorok haladtak felfelé a kék háttér előtt. Olga Bonder Cavallier titkárnőjeként sűrűn használta a privát lifteket, legalább háromszázszor az elmúlt két hétben. A szemünk előtt elvonuló adatok sűrűjében elveszett az értelem.

- Menjünk az utolsó harminchat órára! - utasítottam a diszpécseret. Titkon arra számítottam, hogy Olga idebent tűnt el a kastélyban, ebben az esetben az utolsó adat... - Ez az! - kiáltottam, és végigfuttattam ujjam a számsoron. - Idenézz, Paul! Ma hajnalban fölment a Központi Torony százhuszonhatodik szintjére, és ez az utolsó bejegyzés. Paul, ez a nő nem jött le többé! Máig odafönt van, valószínűleg a holtteste... - Olga Bonder neve mellett fekete keretben villogott a VIP jelzés. Nem értettem, mit jelenthet, ezért rákérdeztem a diszpécsernél.

- Nem egyedül ment föl, kettesben volt valakivel, akinek VIP-kódja van. Vagy a báró, vagy a bárónő lehetett vele - jött a válasz.

- Hoppácska! - kurjantottam. - A VIP-személy lejött odafentről? Ehhez meg kell néznem egy másik adatsort. Nézze meg!

Wittgen a harci páncélon kopogott.

- Hé, ember! Az, hogy Olga nem jött le, még nem jelenti azt, hogy máig odafönt van. Lejőhetett akár gyalog is.

Ezt az érvet olyan könnyen söpörtem el, mint viharos szélroham a Moscow-i sikátorokban összegyűlő szemetet.

- A központi torony nem járható át gyalog a százhuszonhatodik szint fölött. Onnan tudom, hogy egyszer jártam odafönt.

Wittgen elhallgatott.

- A VIP-személy lejött, és egyedül volt a liftben.

Biztos voltam benne, hogy Herites odafönt van!

- Köszönöm a segítségét, barátom. Arra szeretném kényszeríteni, hogy felejtse el ezt a beszélgetésünket, különben együtt fok ebédelni a crollokkal, de nem az asztalnál fog ülni, hanem a tányérban! Érti, amit mondok?

- Mi sohasem beszéltünk egymással, ezredes úr.

Értelmes emberekből lehetett csak diszpécser - ezen a bolygón biztosan Átmentünk a Központi Toronyba, ahol minden szinten hatalmas sürgés-forgás fogadott minket. Apródok rohagáltak, és mérgezett egerekként ugráltak körül az egyre több vendéget. Vagyonokat érő nagystélyiben pompáztak a dámák, a díszes falikarok fényében vakítóan csillogtak az ékszerek. A bálterem hatalmas ajtajai még zárva voltak, de már gyűlt a vendégsereg. Legnagyobb döbbenetemre elélem toppant Artois bárónő, akit (sajnos) ismertem a császári udvarból.

- Ni csak, Shaw ezredes, ha nem tévedek! - kiáltotta vidáman a mat. róna, és jött felém. Színaranyból készült protokoll-robotjai ott zümmögtek a nyomában. - Mit keres a Roxolánon? Netán itt lesz valaki a császári családból?

- Nem tudom, méltóságos asszonyom. Én teljesen más minőségben vagyok itt. - Közelebb hajoltam, és a fölébe súgtam. - Most villanyszerelő vagyok

A nő azonnal kapcsolt.

- Áhááá... titkos hadművelet, értem.

Időközben megjött a lift. Próbáltam lerázni a nőt, de azt keményebb fából faragták, mint gondoltam. Hirtelen minden átmenet nélkül azt kezdte ecsetelni,

hogy milyen exkluzív utazáson vett részt.

- A fényklippert Bolygórózsának hívják, és kéthetes turnusokban fordul a Rosan és a Meredith között. Nahát, Shaw, magának is ki kell próbálnia, én minden évben egyszer végigjárom.

- Méltóságos asszonyom, én be nem tenném a lábam egy kirándulóhajóra! - ordítottam túl a zshivajt. Kétség nem fér hozzá, hogy így is gondolom. Az élet furcsa dolgokat produkál. Ha ezekben a percekben valaki felvilágosított volna, hogy évekkel később majd ezen a fényklipperen leszek biztonsági tiszt, azt biztosan körbe röhögöm...

Wittgen mentette meg a helyzetet, és valósággal berángatott a gyorsliftbe. Felmentünk az ötvenedik emeletig, ahol a bárónő lakosztályai találhatók. Egyikünk se mondta a másiknak, hogy mire gondol, mert annyira nyilvánvaló, hogy a titokzatos VIP-személy csak Yrina lehetett...

- Ez azért nem semmi- jegyezte meg Wittgen.

Elosontunk a bárónő hálósobája előtt, és befordultunk egy ablaksoros folyosóra. Megláttuk a liftet, Wittgen azonnal hívta.

Semmi sem történt.

Álltunk, mint croll-csáp a hideg sósavban, és nem tudtuk hogyan tovább. Még hetven emeletet felmehetünk gyalog, de mi lesz a többi hattal? A százhuszadik szint fölött lépcső már nincs, és Olgáék a legfelsőre mentek...

- A bádogosok! - kiáltottam a homlokomra csapva. - Ez nem lehet igaz, ilyen nincs!

- Vov! Ezek már három hónapja idebent várnak? - Wittgen sem győzött csodálkozni.

- Most mi lesz, itt szobrozunk, míg a rohampáncélom kivirágzik? Mi van ezzel a rohadttalifttel?

Nem állt módomban megválaszolni a kérdést, azonnal passzoltam a műszaki osztálynak.

Kicsengett, és felvette az előző diszpécser.

- Megint én vagyok. Mi van a Központi Torony kettes gyorsliftjével?

- A felső liftek egytől-egyig ki lettek kapcsolva Cavallier utasítására. Nem akarja, hogy a vendégek elkóboroljanak a kastélyban. Odafent már teremtettt lélek sincs, délelőtt mindenki lejött.

- Hol vannak a bádogosok?

- Ezt nem tudom, hívja a karbantartókat. Az biztos, hogy tegnap még a Központi Toronyban dolgoztak

Most is ott lesznek!

- Oké, barátom, kapcsolja be a kettest!

- Sajnálom, de nem tudok segíteni. Nem tudom üzembe helyezni a felső lifteket, mert letiltották a vezérkódot. Az összes műszaki kérdésben Cavallier titkársága kompetens az estély alatt. Még a vezérlőtiszt sem cselekedhet az engedélyük nélkül.

Túlbonnyolítanám a helyzetet, ha elkezdek mindenkit körbetelefonálni.

- Mi a helyzet a tűzjelző rendszerrel? Le tudja kapcsolni a liftaknában?

- Csak a vezérlőből lehet lekapcsolni.

- Akkor kapcsoltsassa le velük! Mondja azt nekik, hogy ki kell küldenie egy karbantartót. Mondja azt, hogy egyre több a téves riasztás...

- Ezt nem fogják elhinni, mert a riasztások hozzájuk is befutnak. Valós riasztást kellene produkálni, ekkor arra hivatkozhatnék, hogy műszaki zavar, és lekapcsolnám velük az érzékelőket, amíg a karbantartó kimegy.

- Értem. Nyissa föl az ötvenediket a felső gyorslift ajtaját!

Csak a titkárság engedé...

Nem vártam meg, hogy végig mondja. Egész életemben utáltam a bürokráciát.

Hátraléptem kettőt, és intenzív lézersugárral szétrobbantottam a lift ajtaját.

Behajoltam, és lángoló darabokká lőttem a fülke tetejét. A kékes lánggal égő tetődarabok kirobbantak az aknába, a vezérlőben és a diszpécser melletti konzolon egyszerre szólalt meg a tűzriasztás. A kastélyban némák maradtak a szirénák. Cavallier mindet lekapcsoltatta, hogy egy esetleges katasztrófa esetén ne törjön ki pánik.

A komon keresztül hallottam, hogy hős diszpécserünk a vezérlővel beszél, és azt ecseteli, hogy téves riasztásról lévén szó nem kell kiküldeni az automatákat, viszont felküld egy karbantartót, hogy ellenőrizze a rendszert, ezért kapcsolják ki a központi felsőlift aknájának összes tűzjelzőjét.

Fél perc múlva jó híreket kaptunk.

- Bevették, a rendszer kikapcsolva. De a liftet már akkor sem tudom beindítani,

ha lenne rá kondícióm. Valami baj lehet a vezérlőpaneljével.

A bajt Herden 75-ösnek hívták.

Kikapcsoltam a komor, és beléptem a szétlőtt tetejű fülkébe. Fejünk fölött az akna sötétlett, az oldalán pislogó jelzőfények a végtelenbe veszve halványultak el.

Néztem fölfelé, amíg a nyakam meg nem fájdult.

- Akkor most fölme gyünk, Paul. Van jobb ötleted?

- Nincs. Tűzzünk fölfelé!

- Ez a beszéd!

Lecsaptuk sisakjaink virtuális löképelemzőjét, és aktív üzemmódra kapcsoltuk a harcászati rendszereket. Elhatároztuk, hogy most felme gyünk a százhuszonharmadikra; nincs olyan isten a galaxisban, aki képes lenne ezt megakadályozni. Hetvenhat emeletnyi liftakna ásított felettünk. Egy kezdő tűzoltó is frászt kapna, ha látná, számunkra pusztá formalitás a felmenetel. Vita nincs - találkoznom, s beszélnem kell Heritesszel, mielőtt öklömnyi darabokra robbantaná a Roxolánt. Száz százalékgig biztos voltam benne, hogy a birodalombiztonságiak ezredese és emberei odafönt lesznek.

Bal combomról lekapcsoltam a speciálisan kialakított lövedéket, és betöltöttem a Herden harmadik vetőcsövébe. Kattanásig nyomtam, és elfordítottam kilencven fokkal. Átható szisszenés hallatszott, amikor kipattant a kumulatív robbanótöltettel ellátott nyílhegy. Az övcsatom fölé telepített gravomotort szabad futásra kapcsoltam, és kihúztam az atomizált fémszálat. Olyan vékonynak látszott, hogy jószerivel egy bátor keresztes pók sem merne megindulni rajta, pedig korszerű ürtechnikai fejlesztésnek számított, és harminc tonnát meghaladó szakítószilárdsággal rendelkezett. A szál végét csatlakoztattam a robbanónyilhoz, és megkezdtem a célkeresést.

A Herden fedélzeti számítógépe talált odafent egy masszívnak látszó keramitacél gerendát. Százkilencven méterrel a fejünk fölött haladt át az akna végében, szabad szemmel észrevehetetlen volt.

A löképelemző lehozta az infraképet, úgy gondoltam, ez a mi gerendánk. Szinte egyszerre lőttem Wittgennel, a célra vezető mikrorakétát a Herden irányította. Rakétanyilaink kilőttek az aknába, és eltűntek a sötét végtelenben. Olyan irdatlan sebességgel húzták maguk után az elszakíthatatlan fémszálat, hogy Hemingway „öreg halásza” biztosan sírógörcsöt kapna, ha itt állna mellettünk és látná.

Az infra szerint elkaptuk a gerendánkat. A becsapódás pillanatában aktivizálta magát a kumulatív töltet, és a sugárkerámia-nyílhegy berobbant az acéltestbe. A nyílfej alá telepített parányi töltet szétrobbant, és szétspriccelte tartalmát. A kiáramló molekuláris ragasztó egy mikroszekundum alatt megkötött, az eredmény nyilvánvaló: ettől a pillanattól kezdve vagy a fémszál szakad el, vagy a gerenda roppan ketté, de a nyilak még az idők végezetén is helyükön maradnak. Induljunk fölfelé!

A gravomotor megkezdte a szál felcsévéelését, és egyre gyorsulva emelkedtünk. Átkapcsoltunk a Marcus Prohebius rendszerre, ami gravosugarakkal pályvázott ki minket, hogy ne kezdjünk körbe pörögni, valamint tolta előttünk a sztatikus energiapajzsot, aminek következtében vörös izzásig hevültek az akna falán futó kábelkötegek és felforrósodott a levegő. Ujjnyi vastag kék-sárga villámok csapkodtak körülöttünk - mentünk felfelé, mint a zsinóron húzott csillagszórók. Ezért kapcsoltattam ki a tűzjelzőket! Amikor világossá vált, hogy a gravoliftet nem tudjuk használni, és csak a szálon mehetünk, az is egyértelmű lett, hogy megkergülnek a biztonsági rendszerek

Senkinek sem óhajtottam tudomására hozni, hogy Brett Shaw a tetőre megy, elég, ha Herites tudja! Biztosra vettem, hogy a kommandó-parancsnok tisztában van vele, hogy ezekben a pillanatokban mi történik a liftaknában. Az erőteret azért toltuk magunk előtt, mert nem akartam, hogy felkészületlenül érjen, ha valami „csúnyát” akarna dobni szegény fejünkre. Ez esetben visszalövök, és holnaptól minden beázik, ugyanis nem lesz tető!

A céliránynak szegezett Herdenekkel lassan közeledtünk a százhuszonhatodik szint aknaajtaja és a gerendánk felé, az előbbi már infratávcső nélkül is kiszúrtuk magunknak, még egy perc, és felérünk.

Mielőtt átgondolhattam volna, hogyan tovább, a gravomotor lassulni kezdett, és közeledett a sötéten szürkellő aknaajtó.

Hirtelen megálltunk a szálon. Alattunk hetvenhat emelet ásító sötétje. Egyikünk sem akaródzott lenézni, holott nem vagyunk szédülős fajták.

A legfelső szint ajtaját ugyancsak titkársági engedély nyithatta. Ezen olyan jól mulattam, hogy azonnal berobbantottam!

Az ajtó lángoló törmeléke aláhullott az aknában, hallani véltem az iszonyú csörömpölést, ahogy leérkeznek a fülkéig. A Marcus Prohebius szerint odalent minden kigyulladt, de abszolút hidegen hagyott. A tűzjelző rendszert kapcsoltattam ki, és nem a tűzoltót, nem igaz?

Wittgen sem akart kimaradni a buliból, és a szétroncsolódott ajtón át kivágott a százhuszonharmadikra egy Ice Global típusú negatív polaritású thermogránátot. Nem szerettem ezeket a fegyvereket, de a hatásuk mindig lenyűgözött. A számítógép szerint igen kiterjedt flóra és fauna élt idefent – eddig a pillanatig! Az Ice Global – amit a katonai szakzsargonban IGLOként emlegettek – mirelitté változtatta az emelet minden élőlényét. Az aknába belehelt az Antarktisz, és a hőmérséklet pillanatok alatt mínusz 200 Celsius fok alá zuhant, mire a harcászati rendszerem azt mondta, hogy ZUMMM, és rögvest izzadni kezdtem. Kiléptünk a jéggé dermedt sötétségbe, és leakasztottuk a szálát. A rendszer körbekémlelt, de sem infra, sem ultra mellett nem talált semmi kézzelfoghatót, csak egy jéggel bordázott kacskaringós lépcsőt, amely fokról-fokra szűkülve vezetett egyre feljebb, amerre a toronycsúcs tört az eget elhomályosító Muranovsky felé.

– Föl a lépcsőn! – instruáltam Wittgent, aki azonnal előretört, és intenzív mikrohullámokat kibocsátva a Herdenéből, megindult felfelé. A százados elhatározta, hogy most ropogósra süti mindazt, amit sikerült megfagyasztania. Ennek stratégiai szempontból nincs sok értelme, de hadd lássák Heritesék, hogy mennyi energiánk van...

Biztosan Iátják!

A lépcső egyre keskenyedett, végül egy masszívnek látszó vasajtóba torkollott. Az infra átlátott rajta, de nem jelzett semmi érdemlegeset. Ez még nem jelenti azt, hogy a túloldalán csak a szél süvit; jobb az óvatosság!

A padlástérbe vezető ajtót csak kóddal lehetett nyitni. Gondolhatják, nem kezdtem el telefonálgatni a műszaki osztályra! Betöltöttem egy páncéltörő rakétát, de mielőtt kilőttem volna, furcsa és váratlan dolog történt; az ajtó zárszerkezete kattant, és a páncéllap szisszenve megnyílt.

Herites utat nyit nekünk?

Nem álltunk le, hogy eltöprengjünk a látottakon, hanem egymást biztosa behatoltunk a padlástérbe, amely olyan üresnek és kihaltnak tűnt, mint egy kirabolt uzsonnás táska. Wittgen arra készült, hogy idefent is megsüt mindent, de az utolsó pillanatban leállítottam.

– Nem! Kapcsolj ki mindent, Paul!

– Mindent? A harcászati számítógépet és a pajzsokat is?

– Igen. – Wittgen tiltakozni próbált, ezért kénytelen voltam kimondani az éppen aktuális varázsszót: – Ez parancs, százados!

Ezt nagyon ritkán szoktam mondani Wittgennek. Általában gondolkodás nélkül reagált rá. Hiába voltunk haverok, ha harcoltunk, én pillanatokon belül ezredessé változtam, ő meg századossá.

Ezt bátran tekinthetjük profizmusnak

Lekapcsoltuk minden támadó rendszerünket, végül a sztatikus pajzsokat. Életem során voltam már nagyobb biztonságban is, mint ezekben a pillanatokban, de jobb ötletem nem lévén, kénytelen voltam „vabankra” játszani: vagy bejön, vagy nem! Abból indultam ki, hogy Herites nem akar minket megtámadni. Ha ez lenne a célja, régen megtehetné volna, például a liftaknában. Ha holtan akarna látni minket, akkor a századik emeletig sem jutunk el, most pedig itt állunk a padlástér félhomályában.

Parányi porszemek kavargtak a tető résein át betűző fénysugarakban, és egyetlen parányi jel sem árulkodott arról, hogy ebben a sejtelmes félhomályban egy szuperkommandó húzná meg magát, támadásra várva. Mérhetetlenül nagy csönd uralkodott az öles szálfagerendák közt, valahol csöpögött a víz...

Felléptem egy pallóra, és elindultam előre, Wittgen mögöttem. Az ajtót bezárta mögöttünk egy láthatatlan kéz, furcsa módon a műszereim semmit sem jeleztek

Végigmentünk a pallón.

Egy vakolatlan téglafal, állta utunkat (eszméletlen építkezési technika), de ajtót sehol sem láttam. Átkapcsoltam infrára, és elnéztem a sötétbe. Ott van. Leléptem a pallóról, s bokáig süllyedtem a porba és vakolattörmelékbe. Elmentem az öt lépésnyire sötétlő vaslemezes ajtóig, megvártam, míg Wittgen mellém lép, és mellőzve minden fölösleges sallangot, vagy kiképzésünk által belénk sulykolt

behatolási technikát, egyszerűen lenyomtam a kilincset, és benyitottam.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem lepődtem meg!

Tucatnyi színben pompázó geometriai ábrák forogtak a levegőben, és mindent beragyogott az apokaliptikus fényözön. Lézerfényből szőtt négyszögek, kúppalástok és körcikkek élték önálló életüket, zöldeskék számsorok emelkedtek ki a porból és enyésztek el a ferde mennyezet alatt. Hajszálvékony vonalak pókhálója lebegett a padlástérben, egy megelevenedett tervrajz vonult el ámulattól tágra nyílt szemünk előtt. Egy női hang - minden bizonnyal egy számítógép - utasítások monoton sorát kántálva zenged a fülünkben; a szövegből semmit sem értettem.

- Kétszázhuszonhetes számú csatornavápa, harminc centis korc. Kicsi Moriarty hozza vissza a flasit, köszönöm... Kétszázhuszonhetes számú csatornavápa.

- Na, ne csesszegetess! - vonta meg a konklúziót Wittgen, és elővett egy olyan atomgránátot, amit a csillagközi emberjogi szervezetek tiltakozása miatt tíz évvel ezelőtt betiltottak vagy húszezer bolygó hadseregében.

Intettem neki, hogyne szórakozzon, és megindultam a hologramok közt húzódó keskeny pallón. Tettem előre három lépést, és megláttam Gabriel Heritest. Enyhén szétvetett lábbal állt a palló közepén, és elmélyülten nézegette a cigarettája parázsló végét.

Megálltunk egymással szemben, Herites nem nézett fel.

- Tegye el azt a játékszert! - mondta unott hangon.

Wittgent sok mindennek lehetett tekinteni, de hülyének azért nem. Nem váltta meg, hogy megerősítsem Herites parancsát - mert parancsot adott ki, ehhez nem fér kétség-, és visszatűzte az övére a jelzett holmit.

Herites felnézett.

- Amikor az ötvenedikén berobbantották a fülkeajtót, azonnal tudtam, hogy maguk azok Nem kérdezem, hogyan jöttek rá, hogy mi vagyunk idefent. Megmondom őszintén, örülök, hogy rájöttek, mert ezzel óriási terhet vettek le a vállamról.

- Herites ezredes a csuklójára pillantott. - Ha jól számolok, akkor körülbelül két óra múlva egy 2D-s, fekete-fehér felvételtől énekelni kezd az 1998-ban elhalálozott kiváló dalnok, Franky Boy; azt hiszem, a Strangers in the Night című számot. Ez a bál nyitószáma. Amikor Mr. Sinatra a szám végére ér, és kitör a taps, én támadni fogok.. A kastélyban közel tizenkétezer ember tartózkodik, ezek meg fognak halni... - Herites még mindig az óráját tanulmányozta. - Nem kevesebb mint öt és nem több mint kilenc perc alatt... Shaw ezredes és Wittgen százados, Önöknek hatvan standard-percük van, hogy elhagyják a bolygót, amelyen hamarosan kezdetét veszi a Császár Birodalombiztonsági Hivatal akciója. Nagyon sajnálom, de ellenvetésnek nincs helye, én itt az uralkodó akaratát képviselem. Egy ilyen indító-dumára nehéz mit lépni. Azt hiszem, nekem sikerült. Magam is meglepődtem, milyen jól improvizálok.

- IV. von Anstetten azért küldött minket a Roxolánra, hogy megszerezzük az arany- és ópiumszállítmányt! Önöknek ötvenkilenc standardpercük van, hogy elhagyják a bolygót, amelyen hamarosan kezdetét veszi a császár Különleges Űrszolgálatának akciója. Nagyon sajnálom, de ellenvetésnek nincs helye, én itt az uralkodó akaratát képviselem.

Miután ezt eldaráltam, és megláttam Herites arcát, biztosra vettem, hogy benne leszek a jövő évi Rekordok Könyvében, az „egyetlen ember, akinek sikerült megdöbbenenie Gabriel Heritest” címszó alatt. A GAMMA parancsnoka tamaskodva nézett rám. Fejét rázva kettőt lépett előre, és csípőre tett kézzel megállt előttünk.

- Shaw ezredes, amit maga állít, az teljességgel lehetetlen! Engem azzal a paranccsal küldtek ide, hogy likvidáljam, illetve fogjam el az úrkalózokat, valamint semmisítsem meg a kábítószer, mielőtt elhagyná a bolygót. Maga erre azt állítja, hogy IV. von Anstettennek „tervei vannak” az ópiummal? Ezt nem hihetem el, ez abszolút lehetetlen!

Herites meglehetősen kultúráltan fogalmazott, amikor azt mondta, hogy az uralkodónak „tervei vannak”. Azt azért mégsem mondhatja, hogy nagytiszteletű császáruk egy rohadt narkódealer...

- Pedig ez az igazság, Herites - hajtogattam a magamét -, gondolja csak végig!

Három hónapja vagyunk itt. Komolyan azt hiszi, hogy ennyi idő kell a crollok kiképzésére? Ugyan már, ezredes úr! Mi is az estélyt várjuk, hetek óta tervezgetjük az akciót, ekkor megtudom, hogy maga a Roxolánon van... Egyszerűen arról van itt szó, hogy a birodalombiztonságiak önálló, külön-bejáratú akcióba kezdtek, és előtte nem koordináltak a titkosszolgálatokkal meg a Kamarával. A

maga főnökei elfelejtettek kihallgatást és engedélyt kérni von Anstettentől, aminek az lett a vége, hogy a Special Space Services és a GAMMA egymással párhuzamosan, de egymásról nem is tudva akciózik Cavallier bolygóján. Higgye el, én sem ismerem a háttér motivációkat, csupán parancsot hajtok végre... Hallgatom magát, és komolyan frászt kapok attól, amit mond! Azt állítja, hogy el kell intéznie a kalózkodókat? Gondolom, Mrs. Martin is célpont? Hát ez fenomenális, ezredes úr, mivel én meg határozott parancsot kaptam arra vonatkozólag, hogy minden eszközzel védelmezem Lady Ilonát, aki bizonyos okoknál fogva hallatlanul fontos a császárnak... Mielőtt a Roxolánra jöttem volna, von Anstetten magánkihallgatáson fogadott, kezét a vállamra tette, hosszan a szemembe nézett, és bizalmasan arra kért, hogy a Lady biztonságát mindenképp tartsam szem előtt. A Ladyt és az ópiumot az Űrkastélyban akarom látni, ezt mondta a Galaxis Császára. Herites, ha itt beindítja a termonukleáris tölteteit, akkor tényleg hegeszteni fog élete végéig valami nagyon messzi bolygón... Emlékszik? Megakasztottam a hazugságfolyamot, hogy levegőt vegyek a további folytatáshoz. Iménti monológom minden bizonnyal a Világegyetem történetének legnagyobb és őszintén reméltem, hogy egyben leghihetőbb kamja volt. Herites, mit ne mondjak, kérdően nézett rám, aztán egy futó pillantással végigmérte a mellettem álló Wittgent, aki természetesen nem állta meg szó nélkül.

- Bármilyen megeshet, még a csiga is eleshet.

Már-már nekiveselkedtem, hogy tovább bolondítom a GAMMA parancsnokát, amikor Herites tudomásomra hozta, hogy nem kíván több izmozást, úgy látszott, sikerült „célegyenesbe” fordulnunk

- Ezt sürgősen beszéljük meg, Shaw!

- Én is így gondolom - sóhajtottam teátrálisan. - Csak ne idegeskedjen!...

Egy férfi bukkant elő a közeli oszlop takarásából. Fellépett a pallóra, és odaállt Herites mellé. Még sohasem láttam a fickót, de bizonyosnak tűnt, hogy Peter Chisi őrnagy áll előttünk. Számítógép legyen a talpán, ami megmagyarázza, hogy a harcászati rendszerem miért nem észlelte eddig, habár alig négy méterre bujkált, mialatt Heritessel dumáltam.

- Az ezredes úr nem szokott ideges lenni - mondta Chisi köszönés helyett. - Olyan nyugodt természet, hogy dödöllét lehetne enni a hátáról. Az ideges én szoktam lenni, Peter Chisi vagyok

- Örvendek - vakkantottam, Wittgen meg mordult valami köszönésfélét.

Chisi kurtán bólintott, széttártam akarom.

- Megdumáljuk, fiúk?

- Azt hiszem, nincs más alternatíva - jegyezte meg Herites, és egy gerendára mutatott. - Üljenek le!

Arra gondoltam, hogy a GAMMA talán még abban is segít, hogy sikerüljön az általam eltervezett akció. Ebben az esetben megjár nekem valahol egy márványszobor...

Amikor arra gondoltam, hogy belekevertem a császárt, libabőrös lett a karom. Ha az uralkodó fülébe jut a dolog, nekem végem.

- A félreértések elkerülése végett, nem tervezek atomcsapást. Ha másképp lenne, akkor a beélesített tölteteket találná idefent, és nem minket. - Herites a csupasz téglafalnak támaszkodva beszélt. Wittgen és jómagam ismeretlen tartalmú, titokzatos ládákon ültünk az ezredessel szemben, Chisi unottan rugdosott egy öklömnyi tégladarabot. Néha-néha vetett felénk egy gyanakvó pillantást. -

Eleinte azt terveztem, hogy mindent és mindenkit eltakarítok - folytatta a GAMMA parancsnoka. - De pontosan két héttel ezelőtt megváltoztatták az eredeti utasításokat. Nem tudok mit csinálni, ezért kénytelen-kelletlen alkalmazkodnom kellett a legújabb elvárásokhoz. Az új parancs már nem totális megsemmisítésről, hanem „bizonyos potenciálisan veszélyes személyek elfogásáról” rendelkezett.

- Név szerint lettek megnevezve? - kérdeztem. Igen izgatott, hogy kik lehetnek Herites listáján, habár sejtettem, még a sorrendet is elképzeltem magamban. Mint később kiderült, nem sokat tévedtem.

- Igen. A legelső helyen William Martin áll. A legnagyobb gondot is ő okozza. Többek közt azzal, hogy elfelejtett eljönni a Roxolánra.

- Még megjöhet.

- Tíz éve ismerem William Martint, azóta koslatok a nyomában, lassan már haverok

leszünk. Martin nem fog a Roxolánra jönni, annál több esze van. A feleségét küldte ide egy akkora úrhajóval, mint a Central Park New Yorkban. De ezt magának magyarázom?!...

- A Lady hányadik a listáján, ezredes?

- Ha igaz az, amit a császárral kapcsolatban állít, akkor innentől kezdve sehányadik. Eredetileg őt is el kellene kapnom.

- Rolonad?

- Élve vagy halva, de muszáj elkapnom - mérgelődött a GAMMA parancsnoka. - Ugyanúgy, mint Leslie Copfmannt. Hirtelenszöke banditánkat kis híján háromszáz rendszerben ítélték halálra távollétében.

- A többiek? Lehetnek vagy ezren, hmm...

- Mennek a darálóba.

- „Alfa-vöröst” kapott? - kérdeztem, és alig bírtam palástolni izgatottságomat, ugyanis sok múlhat a válaszon. Ez a megjelölés teljes szabadkezet biztosít a GAMMA parancsnokának, lényegét tekintve az elsődleges utasítások végrehajtása után azt csinálhat, amit akar. A császári elitcsapa, toknál szolgáló kommandó-parancsnokok sem kaptak mindenesetben „alfa-vöröst”. Herites esetében az szokott meglepő lenni, ha nem hatalmazzák föl.

- Ez egy „alfa-vörös” akció, Shaw ezredes.

Egy darabig hallgattunk Herites sodort magának egy cigit, és rágyújtott. Az illatáról azonnal éreztem, hogy marihuána-utánezatot szív. Vetettem egy gyors oldalpillantást Wittgenre: mosolyogva nézett a lába elé.

- Beszéljünk komolyan, mik a szándékai? - kérdeztem Heritestől. Eljött az ideje, hogy rátérjek a lényegre, tudni akartam, mire számíthatok

- Az estély alatt totális támadást indítok, egyszerre több ponton. A legújabb felállítás szerint csak Cross Rolonadra és Copfmannrarakhatok bilincset, amennyiben a Lady valóban a maguk védelmét élvezzi... Ezért találkoztak tegnap éjszaka?

- Ezért is - mondtam gyorsan.

Persze minden további nélkül passzolhattam volna Mrs. Martint a GAMMÁ-nak, de egész életemben hálás típusként ismertek - főleg a nők. Megígértem ennek a nőnek, hogy megvédelmezem a GAMMA-tól. Amikor ezt az ígéretemet tettem, még nem tudtam, hogy miképpen fogom megvalósítani, de időközben kaptam egy lehetőséget a sorstól, és élni akarok vele. Most itt ülök Herites ezredessel szemben, és egyre csak hazudok, hazudok, hazudok..

Lady Ilona lelke biztosan nem patyolat tiszta, de kit érdekel? Megajándékozott valamivel, és most visszakapja a kölcsönt. Aztán ki tudja, mit hoz a sors?

Egyszer megmentettem Lady Ilona életét - ez igen sokat nyom a latban, ha eljön az idő, amikor nem Heritessel, hanem magával a Kalózkirályal ülök majd szemben... És akkor megkérdezi, milyen érzés volt dugni a nejével, mondaná mindjárt Paul Wittgen. De nem mondta. Töprengve nézte a pneumatikus bakancsa orrát.

- A „kiköpött Cindy” miért fontos annyira von Anstettennek? - tette fel a váratlan kérdést Chisi őrnagy. Kimondottan kezdtem utálni a pasast, mert arra kényszerített, hogy újabb hazugságokat kreáljak a császárról. Mire észbe kaptam, az egész uralkodóházat belekevertem.

- Amikor Cavallier negyed évszázada lerohanta és megszállta a Roxolánt, komoly külpolitikai válságot robbantott ki. A von Anstetten család nem avatkozott közbe. Az uralkodó persze küldhetett volna csapatokat, hogy kiverje innen a bárót. Cavalliért úgy seggbe rúghatták volna, hogy a Newtoni törvények értelmében máig egyenletes sebességgel repülne a kozmoszban. Mint tudja, nem ez történt. És azt vajon tudja-e, miért nem történt meg? Azért mert a császár nagyon jól tudta, hogy Cavallier mire készül! A Roxolánt nem fertőzte meg a DDL-vírus, és a báró olyan ígéretet tett az uralkodónak, hogy idecsődíti a világ legjobb virulógusait, botanikusait... hadd ne soroljam, hogy kiket még... mert arra készül, hogy újraalkot tucatnyi elfeledett növényt, köztük a mákot, amiről nagyon jól tudja hogy nem csak kiflibe töltik! Tudta, hogy a mák egyben ópiumot is jelent, ami egy réges-rég elfeledett, de most hamvaiból főnixként újjászülető, igen hatékony kábítószer, amelynek előállítási költsége törtrésze a modern szintetikus vagy virtuális drogoknak? Termesztése századunk mezőgazdasági technológiája mellett hihetetlenül primitív előkészületeket igényel, ráadásul óriási a haszon! Cavallier tisztában volt mindennel, és mindezeket elmondta a császárnak is, aki cinkostársává vált. Ezért nem lett a báró kiseprűzve innen... A mák létrehozása viszont tovább tartott, mint sokan hitték; pontosan huszonöt

évig. IV. von Anstetten érdekelt az ópium-heroin üzletben. Hát ezért vagyok én a Roxolánon, és ezért fontos Lady Ilona von Anstettennek. Persze, nem ismerhetem azokat a motivációkat, amelyek alapján egyes emberek döntéseket hoznak, én is csak parancsokat szoktam teljesíteni, az analizálás mások feladata. Nem tudok mit hozzá fűzni, valószínűleg ez az igazság.

Vártam, hogy Wittgen felálljon, és átnyújtson nekem egy csokor virágot amellyel jutalmazza színészi teljesítményemet, amit a „Sértegetek az uralkodóházat és ítéljük magunkat halálra” című holodrámában nyújtottam.

Persze, semmi sem történt, senki sem mozdult, és mindenki néma maradt.

Felnéztem Heritesre.

- Nos?

Ennyit kérdeztem, ennyi bőven elég.

A GAMMA parancsnoka közben a joint végére ért. Földre ejtette, és eltaposta a körömgig égett dekket.

- Az a szerencséje, Shaw, vagy éppen mindannyiunk szerencséje, hogy nem tudom ellenőrizni, amit mond. Csak az intuíciónra hallgathatok, amikor döntéseket kell hoznom ebben a rettentő kényes ügyben. Tud várni át percet? Konzultálnom kell Chisi őrnaggyal.

- Akár tízet is várok, de siessünk, mert odalent már hangol a zenekar, és a csillárok fényénél izzadnak a dákák.

Wittgen lassan felnézett.

- Benned egy költő veszett el, baszics - mondta halkan, majd még halkabban ezt fűzte hozzá: - Szerintem ezeröttszáz évet fogsz kapni. Hajói viseled magad, harmadolhatják, csak fél évezredet kell leülnöd. Majd látogatlak

Én nem fűztem hozzá semmit.

Heritesék közben félrevonultak, és nem hallhatták a sutyorgásunkat - vagy úgy tettek, mintha nem hallanák -, mi pedig szépen rágyújtottunk egy műbagóra.

Wittgen elmélyülten bambulta a szemközti tűzfalat, én meg a sorsomon lamentáltam. Jól megforgattam a lapátot abban a „bizonyosban...”

Elpöccintettem a cigimet - nem esett jól.

Néztem Heritest, és megpróbáltam olvasni a gondolataiban. Semmire sem jutottam. Ez a férfi fikarcnyi érzelmet sem sugárzott ki magából. Egyetlen, villanásnyi árulkodó jel sem mutatta, hogy mi játszódhat le a fejében Az arca rezzenéstelen, tekintete kifürkészhetetlen volt; megmintáznák róla a nyugalom szobrát.

Vajon mire gondolhat; beveszi a mesémet? - töprengtem egyfolytában.

Lépéslőnyben voltam, mert valóban nem tudta ellenőrizni szavaim hitelét. Ennek egyszerű a magyarázata: A Különleges Űrszolgálat és a GAMMA nem egy akciót hajtott végre közösen. Az eredményt általában Herites számlájára írták, a Special Services olyan titkos szervezet volt, hogy jóformán senki sem tudott róla; a parancsokat közvetlenül az uralkodótól kaptuk. Az ilyen akciók alkalmával volt szerencsém tanulmányozni Herites csoportjának stratégiáját, és erre az ismeretre alapoztam a blöffömet. Bárnyit hazudhattam, tudtam, hogy Herites nem tudja leellenőrizni, mert nem fog intergalaktikus hívást kezdeményezni a Birodalombiztonsági Hivatal felé. A GAMMA állandóan vételen volt, de sohasem adott. Ezzel minimálisra lehetett csökkenteni annak esélyét, hogy a célpont - adott esetben a vérbáró és díszes vendégserege - bemérheti őket. Herites nem fog adásra kapcsolni, hogy ellenőrizzen, különben is azokkal a hihetetlen dolgokkal kapcsolatban, amelyeket én állítok, nincs kihez fordulni megerősítés és visszaigazolás végett.

A császárt mégsem hívhatja fel.

A GAMMA parancsnoka számára kényszerhelyzet állt elő: vagy ragaszkodik az eredeti koncepciójához, és ráront mindenkire, aki a kastélyban tartózkodik - Martin hiányában főképpen Iloriára -, vagy elhiszi, amit az uralkodó testár ezredese mond, és egyeztet velem.

Herites döntött. Fél perc sem telt bele, és újra ott állt előttünk, mögötte az „árnyékembernek” tűnő Chisi.

- Szeretném hallani a Különleges Űrszolgálat akciójának pontos részleteit. Csak ennek ismeretében tudok kooperálni magával.

- Rendben van, Herites. Mindketten a császárt szolgáljuk. Jelen esetben, ha nem is együtt, de egymással párhuzamosan fogunk dolgozni. Maga fedezi a hátamat, amíg elrabolom az aranyszállítmányt az ópiummal együtt, és miután kimentem a nukleárpajzson, azt tehet a kastélyban maradtakkal, amit csak akar.

- Mrs. Martinnal is?

- Lady Iloria, mint jeleztem a „védencem”... ezt kívánja a császár. Az említett

hölgy velem együtt hagyja el a kastélyt.

Ebben a pillanatban találtam ki. Miután kimondtam, rá is döbbsentem, mekkora barom vagyok Ezt, hogy a francban fogom megoldani? El tudtam képzelni Wittgen arcát ezekben a pillanatokban.

- Értem - jegyezte meg Herites. - Most halljam, mit terveznek!

Nem volt mit tenni, mindent elmondtam neki. Legújabb előadásom csupán két lényeges momentumot nem tartalmazott, Veronicát és Caramondót. Ebben a változatban nem ők lettek a megbízók, hanem a Galaxis Császára Végére hagytam a meglepetést.

- Elkapom magának Cross Rolonadot. Azt nem garantálom, hogy élve hajítom a lába elé, de elkapom, ebben biztos lehet.

- Leslie Copfmann?

- Ő legyen a magáé - válaszoltam gondolkodás nélkül. - Úgy mellel, mit szól a tervemhez?

Herites a vállát vonogatta.

- Tulajdonképpen nem rossz, de felejtse el ezt a rohanjunk nagy sebességgel a nukleárpajzsunk dolgot! Ez nem fog sikerülni. A pajzsot ki kell kapcsolni, különben sohasem jut ki a szállítmánnyal. Mint hallom, nem szerepel a terveik között a vezérlőhelyiség megszállása, e nélkül pedig nem fog menni a dolog.

_ Oké, akkor maguk foglalják el a vezérlőt - vigyorogtam. Nagyon sok múlt azon, hogy Herites erre mit válaszol. Ha igent mond, sínen vagyunk

- Majd, meglátom - mondta a GAMMA parancsnoka. - Eredetileg nem terveztem, hogy felmegyünk a toronyba. Még gondolkodnom kell ezen.

Megkopogtattam az órámat.

- Csak ne túl sokáig, tisztelt uram, mert hamarosan rázendít Frank Sinatra és nekem a bálteremben kell állnom abban a pillanatban. Nem lenne okos dolog az első szám alatt támadnia, tudniillik az embereim ekkor még nem érnek be. Kezdjük a tűzijáték alatt!

- Megbízik a vándornépben? - kérdezte Chisi őrnagy.

- Ebben a műfajban az ürromák a legjobbak. Már dolgoztam velük, és maximálisan meg voltam elégedve, miután végeztünk.

- Ahogy gondolja, nem szólok bele. Jöjjenek velünk!

Átmentünk a tűzfal túloldalára. Egy ugyanolyan félhomályos helyiségben álltunk, mint az imént, a távolban két, emberes méretű és ismeretlen tartalmú konténer sötétlett. Herites matatott valamit az övé, és felkapcsolta a kastély három méter magas, színpompás hologramját, ami lassan forgott a talapzata körül. Leguggoltunk az áttetsző fényrajzolat mellé, a kommandó-parancsnok kinyújtott kézzel mutogatni kezdett.

- Azok a villogó piros pontok az embereim, amint látja mindegyikük elfoglalta már a kijelölt helyét. Próbáljunk valami olyan koncepciót kidolgozni, amelybe beleilleszthetők az előre meghatározott részfeladatok. Nem szeretek változtatni az utolsó pillanatban.

Néztem a piros pöttyöket - nyolcat számoltam össze -, mindegyik a bálterem mellett villogott a személyzeti blokkban.

Herites emberei pincéreknek álcázzák magukat?

Rákérdeztem a dologra, az ezredes furcsán mosolygott.

- Nyolc pincér van odalent, és mindegyikük pszicho-szondás behatás alatt áll. így azt is mondhatjuk, hogy nekem dolgoznak anélkül, hogy ennek tudatában lennének Az embereim náluk vannak..

Herites elhallgatott. Semmit sem értettem.

- Beszéljen világosan, Herites! Mit akar azzal mondani, hogy az emberei a pincéreknél vannak?

- Pontosán azt, amit mondok Az embereim bizonyos pincérek zsebében vannak. Sajnálom, de többet nem mondhatok, ez abszolút katonai titok.

Összenéztünk Wittgennel, mintha egymás arcáról le tudnánk olvasni a magyarázatot. Cseppet sem lettünk okosabbak

- Ha nem akarja megmondani, hát ne mondja meg! Apropos, mi lett Olga Bonderrel? Ő dolgozott maguknak, vagy a bárónő?

- Nem válaszolok erre a kérdésére, ezredes - jelentette ki Herites, és felállt. - Szeretném, ha meghallgatná az én elképzeléseimet. Mondhatom? Mondja.

Kerek öt percen át beszélt. Amikor befejezte, csak álltunk és tátottuk a szánkát. Az enyhe kifejezés, hogy ez az ember mestere a kommandós akcióknak.

Herites már-már művészi tökélyvel tologatta az embereit egy képzeletbeli sakktáblán. Az én tervem sem tűnt egyszerű gyakorlatnak, de a GAMMA-é olyan

magas szintű konspirációval összekötött rohamosztagos támadásnak látszott, ami nyugodtan lehetne tananyag a katonai akadémiákon.

- Szent Kleofás! Ezt mikor agyalta ki, ezredes?
- Az elmúlt hetek alatt a tetőn üldögélve. Tetszik?
- Eszméletlen. De hogy tud ennyi foglyot ejteni? Hova rakja őket?
- Elférnek egy kisebb táskában.

Már megint kezd!

A továbbiakban összehangoltuk akciónkat. Azt kértem Heritestől, hogy tartsa föl a Vörös Gárdát, ha támadást intézne ellenem. A reguláris csapatokat ő sem tartotta sokra. Abban mindkettőnk véleménye egyezett, hogy a Yuri Savonov vezette társaság nem több egy operett-hadseregnél. Gond Mike Barával és vörösgárdistáival lehet, azok közül is azzal az ötven francia gyártmányú szintetikus rohamosztagossal, akik (amelyek) már évek óta követték a kapitányt, bárhová is ment a kozmoszban.

Már csak annyi maradt hátra, hogy megbeszéltük és összehangoltuk a rádiófrekvenciákat. A végére hagytam a legizgalmasabb kérdést.

- Abban a pillanatban, hogy akciója a második szakaszba lép és összekapcsolódik az enyémmel, Cavallierék azonnal tudni fogják, hogy a toronyban tartózkodik, és a vörösök megszállják a gravolifteknéit. Hogyan jönnek le innen?

Herites jelzett Chisinek, aki odament a legközelebb álló konténerhez, és beütött egy kódot az oldalt található kezelőlapra. A mellmagasságig érő konténer ajtaja lenyílt a földre, és felharsant egy semmihez sem hasonlítható átható zaj.

Leginkább dőrejeknek tűnt, és beleremegett az egész tetőszerkezet. Vakító fény villant a fémláda mélyéről, és a következő pillanatban lassan előgördült egy kétkerekű furcsa jármű. Mind ez idáig úgy hittem, hogy ismerem az összes katonai járművet. Sajnálattal kellett megállapítanom, hogy tévedtem, amikor ilyen tudást hittem magaménak.

Az a jármű, ami legördült a földre hajló ajtón, számomra teljesen ismeretlen típusú volt. Később azt is megtudtam, miért.

- Amit itt lát, felbecsülhetetlen érték! - harsogta túl a pokoli zajt Herites. - Ötszáz éve nem gyártanak ilyet. Ez a modell egy 1998-ban gyártott és katonai célokra átalakított Yamaha V-max. A legkorszerűbb energiapajzsokkal szerelték fel, a tűzereje egyszerűen döbbenetes. Vektorális gravorendszer stabilizálja. Akinek vaj van a fején, csak szarjon be, ha meglát egy V-maxot! Mit gondol, manapság mennyibe kerül egy ilyen veteránmotor?

- Fogalmam sincs! - üvöltöttem túl a zajt.

- Annyiba, mint egy MMX Art of Laser!

Erre nem tudtam mit mondani.

És hogyan jönnek le vele, mert a százhuszadik fölött nincs lépcsőház, a liftet meg darabokra lőttem.

- A gravorendszer segítségével, de ez legyen meglepetés.

Megvontam a konklúziót: Herites és a helyettese nem normális, nyilván agyukra ment a sok harc. Chisi leállította a gépet. A fülem még percekig csengett utána.

- Tehát mindent megbeszéltünk? - kérdezte Herites. A kezemet nyújtottam.

- Igen.

Kezet ráztam a GAMMA parancsnokával.

11.

- Készüljetek fel, percekben belül kezdünk!

- Hé, ember! - értetlenkedett Wandemberg. - Megtalálta azokat a fickókat?

Minden fölösleges magyarázat nélkül átnyújtottam egy elektron-lemezt. A számítógépem természetesen felvette az egész beszélgetést Heritesszel.

Wandemberg jelezte, hogy hamarosan meg fogja nézni... Odahajoltam hozzá.

- Minél előbb, Mr. Wandemberg! Egy superkommandó csücsül a fejünk fölött, ez némileg megváltoztatja az eredeti terveket.

- Most viccelődik?

- Szoktam én olyat?... Majd mindent megbeszélünk... menet közben!

Váratlanul kopogtak az ajtón, odakaptam a fejem.

Ki az?

Dana Djokics vagyok-hallatszott odakintről.

Ez a meglepetések napja lesz?! Veronica kérdően nézett rám, Wittgen a fejét rázva támasztotta a falat. Wandemberg viaskodni kezdett a csokornyakkendőjével,

számára semmit sem jelentett Dana Djokics neve. A Djokicsra igazán reagálhatott volna, de biztosan nem hallotta tisztán... Egy csapásra az lett a nap kérdése, hogy miért jön a lány.

- Bújjon be! - kiáltottam.

Dana Djokics lépett be a lakosztályunkba. Illedelmesen mosolygott, és kurta biccentéssel üdvözölte Veronicáékat. Legutóbbi találkozásunk óta csak annyit változott, hogy lecserélte a bőrdzsekijét egy méregdrága és a Jupiter harmadik holdján varrt fekete farmermellényre. Ezt a legendás anyagot csak nagyon gazdagok hordták. Nekem is volt egy ilyen szövetből készült nadrágom, egy hongkongi kiállításon vásároltam két évvel ezelőtt.

- Beszélhetek magával, Shaw ezredes? - kérdezte a Djokics lány.

Engem kivéve - már előre felállt a szőr a hátamon - mindenki meghökkent a hangjától. Veronica tátott szájjal ült az öblös fotelban, Wittgen az orra hegyét vakargatta. Láttam rajta, hogy piszkosul tetszik neki a lány. Ebben semmi meglepő sincs, hiszen attól eltekintve, hogy Dana Djokics minden bizonnyal ugyanolyan örült, mint a kedves papája, nagyon jó nőnek minősült. Wandenberg oda sem nézett.

- Semmi akadály, Miss Djokics. Gondolom, négy szemközt?

- Megköszönném.

Kitessékeltem az erkélyre.

Fülledt volt az éjszaka, a mélykék égboltozaton sápadtan ragyogtak a holdak. A legoptimálisabb alapállás, ha szerelmet akar vallani az ember. De feltételeztem, hogy a lány nem ezért jött.

Nem láttam sok értelmét, hogy mézesmázos szófordulatokkal indítsak. Az elmúlt órák alatt talán az volt az egyetlen őszinte mondatom, amit akkor mondtam Heritesnek, hogy kevés az időnk. Rögtön a lényegre tértem.

- Ne húzzuk az időt, Dana! Szeretné folytatni a délutáni beszélgetésünket?

- Mi lenne a feladatom? - kérdezett vissza Djokics lány.

A fenébe is, ez komolyan vette, hogy ne hozzuk az időt!

- Tehát érdekli a dolog? Mit ne mondjak, ettől a sebességtől kissé meghökkentem.

- Az a maga baja, ezredes. Érdekel a dolog, különben nem lennék itt. Nos, mi van azokkal a csapatszállítókkal?

- Hamarosan elmondom, de előtte legyen szíves, árulja el, hogy minek köszönhető ez a száznyolcvan fokos fordulat, ami beállt a hozzáállásában?

- Mi van azokkal a csapatszállítókkal? - kántálta Dana Djokics, mint egy meghibásodott android.

Hosszan egymás szemébe néztünk. Előbb vagy utóbb úgyis el kell mondanom minden részletet, tényleg nincs értelme húzni az időt.

- A Galaxis Császáranak parancsára ma éjszaka el fogom rabolni Andrei Cavallier arany- és Cross Rolonad ópiumszállítmányát. A Birodalombiztonsági Hivatal GAMMA-kommandója ebben a segítségemre lesz. Ha nekem dolgozik, akkor kegyed részévé válhat e pompás csapatnak! Ez a dolog lényege, gondolom, sikerült meglepetést okoznom.

Dana Djokics elfordult a fényben úszó város felé, és az anyanyelvén morgott valamit. Egy árva szót sem tudtam újszerbül. Álltam a lány mellett, és arra vártam, hogy történjen valami. Vetettem egy futó pillantást a szobába, Veronica félig elfordulva ült a fotelban, és minket nézett.

- Ha magának dolgozom, akkor az uralkodót szolgálom? - kérdezte a lány.

Egyértelmű, hogy erre mit válaszoltam.

Következett egy újabb félperces töprengés, aztán megszületett a döntés.

- Megegyeztünk! Tartja még az ötmilliós tarifát?

- Igen - feleltem.

- Akkor valóban megegyeztünk - jelentette ki a csillogó szemű mesterlövész-lány, és átnyújtott egy darab cetlit. Vetettem rá egy pillantást, egy számsor látszott rajta. Tudtam, hogy bankszámlaszám. - Azonnal utaljon át nekem kétmilliót, most itt az erkélyen, aztán beavathat a részletekbe - folytatta Dana a korlátnak támaszkodva.

Nem tétováztam. A komon keresztül alig egy perc alatt elintéztam a dolgot.

- Megtörtént. Most következzenek a részletek. Az akció meglehetősen bonyolult, ha képtelen követni, nyugodtan kérdezzen közbe, lényeges, hogy mindent értsen! Dana Djokics bevetette ellenem szokásos mosolyát.

- Ne izguljon, különös képességeim vannak a megértés terén is! Ebben egy pillanatig sem kételkedtem.

Percekkel később visszamentünk a lakosztályba - Veronica szerint egy óráig ácsorogtunk a „csillagok alatt” -, és azzal az elcsépelte szófordulattal búcsúztunk egymástól, hogy „hamarosan találkozunk”.

Dana indult, hogy tegye a dolgát, ahogy megegyeztünk, de Wittgen nem lett volna az, aki, ha nem szól utána.

- Szóval te jobb vagy, mint a papa, galambom?

Dana megtorpant az ajtóban, visszafordult a százados felé.

- Azt beszélnek.

- Ugyan már, manapság mindenki szétdekóderezi magát, és összevissza beszél, mint a császár pénzügyminisztere adóemelés előtt. Hiszem, ha látom! - mondta a százados.

Akartam szólni Wittgennek, hogy vegyen vissza a lendületéből, de elkéstem a dologgal, mert Dana azonnal felvette az elédobott kesztyűt. Nem lehetett mit tenni, érdeklődve vártuk, mi sül ki ebből, nagyon reméltem, hogy nem akarnak párbajozni.

A lány csípőre tett kézzel állt a szoba közepén, és Wittgennel szemezett, aki keresztbe font karral támaszkodott a lakosztályába vezető ajtó mellett.

- Bizonyosságot akar? Ám legyen! - mondta Dana, és megkérte Veronicát, hogy a tőle karnyújtásnyira álló könyvszekrényről vegyen le egy könyvet. Veronica nyújtózkodott, és az alsó polcra kihúzott valami piros bőrkötésű, ódon kötetet. Három hónapja éltem Wittgennel ezekben a lakosztályokban, de egyetlen könyvet sem vettünk a kezünkbe, ami a polcokon porosodott - elég volt elolvasni a gerincfeliratokat.

Holomodellünk homlokára felszaladt szemöldökkel forgatta kezében a félezer éves kötetet.

- Hatodik Lenin? Az meg kicsoda? - értetlenkedett.

- Az nem hatodik, hanem a Vlagyimir Iljics rövidítése - villogtattam intellektusomat, és kivettem a szociofantasyt a nő kezéből. Mőfidelet furdal a kíváncsiság, hogy mi sül ki ebből. Wittgen nem mozdult a faltól, sofőrünk pedig behúzódott egy homályos sarokba, az utóbbi percekben nagyon csendesnek tűnt. Átnyújtottam a kötetet Djokics lányának. Az kinyitotta, lapozgatta, beleolvasott, végül megállapodott a százhuszonhetedik oldalnál. Megtörte a könyvet, nehogy becsukódjon, és felállította az íróasztalomra. Elhátrált a falig pontosan tíz lépést, és előhúzta a jobb csípőjénél lévő sugárpisztolyt. A fegyver egy korszerű Smith & Wesson volt, leginkább profik használták.

Dana a fegyveren babrált, közben ellátott minket a megfelelő instrukciókkal. Szerintem élvezte, hogy mutathat nekünk valamit.

- A legkisebb fokozatra kapcsolom, különben kigyulladna a könyv. Pontosan tizenháromszor fogok tüzelni, kevesebb mint négy másodperc alatt. Csak a százhuszonhetedik oldal felső bekezdésére célozok, az összesen kilenc sor... Felkészültek?

- Mehet - nevetett Wittgen, szerintem ő sem tudta, mire készül a lány, ezzel nyilván nem volt egyedül.

Dana a tokjába csúsztatta a pisztolyát. Megropogtatta ujjait, aztán, Aztán nem tudom, hogy mit láttam, a mozdulat olyan gyorsnak tűnt, mint egy villám Moscow felett: Dana előrántotta a Smith & Wesson-t, és rálőtt a könyvre, ujjja olyan sebességgel kattintgatta a tűzgombot, mint egy távírdász a billentyűjét valamikor a rádiózás hőskorában. Hanghatás semmi, még a tűvékonyságú lézersugarat sem láttuk. Szerintem három másodpercbe sem telt, amikor a pisztolyt megpörgette a kezében - mintha utánózni akarná az apját -, és visszacsapta a fekete bőrtokba.

- Ezt már nyolc évesen is megcsináltam, az apám nagy öröme. Nézze meg a könyvet, uram! - mondta Wittgennek, és kiment az ajtón, még azt sem mondta „vaskalap”.

Fölvettem a Lenin-kötetet az asztalról, és a fény felé tartottam a százhuszonhetedik oldalt. A lézertalálatok tűhegynyi égött lyukak voltak a vékony papíron. Azonnal láttam, hogy mi történt. Úgy gondoltam, nem fűzők hozzá kommentárt. Kitéptem a lapot, és odavittem Wittgennek, aki valósággal rácsapott, és vizsgálgatni kezdte.

A következő pillanatban otthagytam csapot-papot, és rohant Dana Djokics után.

- Mi történt? - érdeklődött Veronica.

- A felső kilenc sorban átlőtte az összes „O”- betűt!

- Akkor ez most vov?

- Az nem kifejezés! - nyögtem, és tekintetem megakadt a szemközt álló faliórán. Ha minden a terv szerint halad, akkor Lachathoszék most fordulnak rá az északi alagútra!

Wittgen visszatért, és tudomásunkra hozta, hogy életében először szerelmes.

A Moscow City alatt húzódó járatrendszer teljes hossza jóval meghaladta a kétszáz kilométert, ennek egyharmadát rendszeresen bejárták és ellenőrizték a közigazgatási fennhatóság irányítása alá tartozó karbantartó robotjárőrök

A járatrendszer további részein az enyészet uralkodott, egyes folyosó szakaszokon immár negyed évszázada egyetlen ember sem járt, a kábel' csatornában futó vezetékek döglött kígyó módjára tekerőztek a sötétben, és mindent átjárt a rothadás szaga.

Furcsábbnál furcsább állatok éltek az alagutakban, egy fegyvertelen ember percekig sem maradna életben.

Lachathosz az infravörös megfigyelőrendszerén keresztül tanulmányozott egy gravomobil nagyságú pókot, aminek hálója áthatolhatatlannak látszott ragacsos szövevénnnyel zárta el további útjukat. Az iszonytató dög királyi módon trónolt az alagutat elzáró hálója közepén. Lachathosz kisteljesítményű ultrahangvetővel „piszkálgatta”, ám a gigantikus rovar meg sem rezdült.

_ Lévádászom az anyámát, ilyét még nem láttam - mondta mérgesen a huszonkét fős csoport vezetője, és átkapcsolt a belső kommunikációs egységre. - Dzsánázzon előre válámi tökös gyérék, és intézzé el ezt a dögöt!

A csoport tagjai fél térdre ereszkedve sorakoztak a vezérük mögött. Mindenki korszerű infra szemüveget hordott. A katonai fejlesztésnek számító készülékek a Vörös Gárda megrendelésére érkeztek két héttel ezelőtt, de a címzett sohasem kapta meg őket. A szállítmányt tartalmazó konténer szőrén-szálán eltűnt, miután kisiklott a teherúrhajó rakteréből.

Természetesen Lachathoszéknak tucatszámú mód állt rendelkezésükre, hogy túljussanak a nyolclábú óriáson, de a számítógép kiértékelése szerint a hálójának túloldalán ismeretlen tartalmú palackok sorakoztak Lachathosz azonnal letett a lézerről és a repeszgránátokról. Föltétlen el akarta kerülni az esetleges robbanást, hiszen fejük fölül hallani lehetett az utcazajt. Az első kerület alatt jártak, nagyon közel a felszínhez. Ha a palackok felrobbannak, már félúton befellegzett az akciónak, mert beszakadhat a mennyezet, és meglehetősen körülményes lenne megmagyarázni a moscow-i rendőröknek, hogy közel kéttucatszámú állig felfegyverzett úrróma mit keres az úttest alatt.

Egy férfi araszott előre, és farzsebéből előhúzott egy üveg pálinkát.

- Gyűjtsuk föl - magyarázta Lachathosznak, aki kikapta az üveget a kezéből, és letekerte a kupakot.

- Éllénőrzöm a bomba minőségét - jelentette ki határozottan, és belekortyolt a szilvapálinkába. - Nagyon fájntos - mondta, miután ivott, és kézfejével a száját törölgette.

- Kéne egy rongydarab - közölte a bomba-szakértő úrvándor.

- Váláki tépjén lé égy dárabot az ingéből! - adta ki a parancsot a vezér, de senki sem mozdult. Lachathosz megrángatta az egyik mellette guggolót. - Á tiéd jó lész, fiám!

- Ezt a bérma-keresztanyámtól kaptam! - tiltakozott a protonszugárvetős férfi. - Vakuljak meg, ha elszakítom egy pók miatt!

A megoldhatatlannak látszó helyzetet egy előrefurakodó, zöld szoknyás lány oldotta meg. Leült Lachathosz mellé, hátát a falnak vetette és lehúzta a bugyiját. Szó nélkül átnyújtotta a vezérnek, aki elégedetten hümmögött egy sort, majd a falatnyi fehérneműt megáztatta a pálinkában, és bedugaszolta vele az üveget.

A Molotov-koktél kisvártatva útjára indult, és a pók visítva kezdett csapkodni a lángtenger közepén. A hálót gyorsan elemésztette a tűz, a vöröslő fényzőn eltakarta a döbbenetes rovar, ám az végső elkeseredésében dadásba lendült, és nekiugrott Lachathoszéknak.

Egyszerre tízen lőttek rá, feledve minden palackot a háttérben. Szerencsájük volt, mert nem következett be a robbanás, és a lángoló pók apró darabkákra fröccsent. A felforrósodott bűzös trutymó egy emberként terítette be a csoport tagjait.

Áthatoltak a füstölgő állati maradványokon és ott, ahol a háló feszült az ezüstös szövevény úgy tízméteres szakaszon fonta be az embermagas alagutat,

számtalan csontváz hevert a ragacsos falak tövében. Egy fiatal nő összeaszalódott holtteste lógott a falon, a szerencsétlen alig pár napja válhatott áldozattá. A csatornapók valószínűleg feljárhatott a felszínre zsákmányért, Lachathosz határtalan büszkeséget érzett, hogy elpusztították a szörnyet.

Eljutottak a rozsdásodó palackokig. A rajtuk vöröslő halálfej azonnal egyértelművé tette, hogy okos taktika volt elkerülni a felrobbanásukat. A folyosó kettéágazott, a bal oldali árat egy karvastagságú acélrudakból készült rács zárta el, a túlsó felén súlyosan büzlő szennyvíz hömpölygött. Szabolcs felkapcsolta a holografikus térképet, és nem szolgált örömteli hírrrel. - Sajnos erre kell tovább mennünk. Ez nehéz szakasz lesz, de elvezet a kastély alá.

Lachathosz vetett egy futó pillantást az órájára. Örömmel konstataálta, hogy tartják a részidőt.

- Vágjátok át a rácsot! - utasította az embereit, és tekintete összeakadt a zöldszoknyás lányével, az huncut módon mosolygott.

- Több bugyim nincs.

Az előre meghatározott időben három átható gongütés jelezte a ragyogó bál kezdetét. A kastély fényárban úszó, díszes csarnokaiban dobozolt heringek módjára álltak a meghívottak, és izgatottan várták, hogy megnyíljanak a hat méter magas, aranykeretes, hófehér ajtók. Az első gongütés elmúltával elhalkult az állandó zsongás, majd követte őt a második, utána püsszenést sem lehetett hallani, hogy a harmadik végeztével az ámulat hangjai és meglepetés kiáltásai fakadjanak az ajkáról.

A terjedelmes ajtók feltárultával a vendégcsereg arcába csapott a fény, és felcsendült egy dallam. A pompás ruhákba öltözött vendégek egy emberként lódultak meg, és színesen hömpölygő, ékszerektől csillogó kavalkádjuk betódult a bálterembe, amely a pompa és fényűzés szempontjából ezekben az órákban még a császári úrkastélyban található kristálytermekkel is felvehetette a versenyt. Sőt! Cavallier megalomániás hajlamainak egyedülálló jeleként a bálterem határozottan a császári bálterem ikertestvérének tűnt, ám minden alkotóeleme, aranyozott rokokó bútorzata és furfangos ornamentikája azt hivatott bizonyítani, hogy Andrei Cavallier, a Roxolán ura még az uralkodó hírhedt fényűzéséhez képest is tud újat mutatni, mintegy bizonyítékként mérhetetlen gazdagságának. A vérbáró báltermében minden kétszer nagyobbnak tűnt, mint a császáréban. Még több csillár még több arany, még több lakáj. A zenekar is kétszer akkora volt, talán még Mozartot is szebben játszották?

Száznál is több lakáj keringett a vendégek körül, akik nem győztek ámuldozni. Hihetetlenül bonyolult holografikus fényjátékok eszeveszett kavalkádja örvénylett a mennyezetről lógó fakorona nagyságú kristálycsillárok között. A lézerből szótt élőképek a Cavallier dinasztia legdicsőösebb pillanatait voltak hivatottak felvetíteni a Nagy Októberi Felismeréstől a KGB megalapításáig. Azt hiszem, hogy ez utóbbi az úgynevezett Kozmikus Generál Beavatás? Nem tudom, de nem is volt módom gondolkodni a dolgon. Hiába néztem végig a főpróbát, hiába ismertem a program minden egyes pontját, a látványt képtelen voltam földolgozni magamban. A bál nyitópillanataiban álltam a fal mentén Veronicával a jobbomon, és kitekeredett nyakkal néztem fölfelé, mint valami nyáladzó gyerek, aki először lát landoló úrhajót.

A Mozart zene elhalkult, és a terem túlsó végében támadt fényorgia kellős közepén megjelent a Cavallier dinasztia. A legutóbbi divat szerint öltözött csoportot a báró és titokzatos neje vezette. Kitört a taps, és sűrű „bravók” röpködtek a levegőben. Tekintetem Lady Iloriát kereste, de a kavargó tömeg elnyelte karcsú alakját. Egy pillantás balra, Wandemberg egy magas karcsú dámával cseverészett. Kezében pezsgőspohár, és kulturált módon kortyolgatta a drága italt, melynek egyetlen cseppje többbe került, mint egy átlagos roxoláni család egyhavi energiaszámlája.

Sofőrünkön úgy állt a szmokingom, mintha eleve neki szabták volna.

Veronica odahajolt hozzám, és a fülembre súgta, hogy ha Wandemberg tényleg „csak egy” egyszerű sofőr, akkor ő elmeapácán.

Mintha az apáca szó mágikus jelentéssel bírt volna! Alighogy a nő kimondta, Wittgen megszólalt a bal fülemben. A Praetorianus Gárdánál rendszeresített kommunikációs rendszert használtuk. Elméletileg nem csak egymást hallottuk, hanem mindent, ami fontos lehet.

- Nézz jobbra, szenteltvíz szagot érzek!

Megállás nélkül, mosolyogva, óvatosan a jelzett irányba néztem, aztán elfojtottam egy kurta káromkodást. A rózsaszínben pompázó, lakkozott fal mentén a kozmokeresztény Templomos Lovagrend három tagja közeledett. Bokájukig lengedező hófehér palástjukon elnyújtott bíborvörös kereszt sötétlett, ezüstpáncéljukon ötvösművészeti remek gyanánt domborodott az I.H.S. jel. A molekulárisan stabilizált, sugárkezelt ezüstbe és hófehérbe öltözött lovagok mögött egy fekete csuhás, az Opus Dei által gyártott és felszentelt szintetikus szerzetes lépdelt, halántékán már messziről látszott a Hittani Kongregáció kondicionálásának vonalkódja. Az Opus Dei-androidok a galaxis legveszélyesebb szintetikusai voltak Jelen szervezet már a XX. században is létezett, és a Vatikán titkosszolgálatának tartották

Hogy az a Magasságos! Mikor szálltak ezek le?

A lovagok odaértek hozzám. Kurtán biccentettek a díszegyenruhámnak, de a szerzetes (fene a programozóját) azonnal felismert, nyilván bejáratos volt az Udvarba.

- Dicsértessék a Jézus Krisztus!

- Mindörökké - feleltem.

- Maga mit keres itt, ezredes?

- Havi ötvenezer tallért.

A szintetikus szerzetes sűrűn pislogott. Töménytelen program futhatott benne, de a humort kifelejthették Karon fogtam Veronicát, és gyorsan elsétáltunk onnan.

- Hogy kerülnek ezek ide? - értetlenkedett Wittgen.

- Kettőt és könnyebbet! Remélem, semmi közük az ópiumhoz - morogtam, és rámosolyogtam Artois bárónőre. Hála istennek a matróna nem karolt belém, hanem elsodródott a tömeggel, hogy meghallgassa Cavallier nyitóbeszédét, amit szintén kívülről ismertem, mint az egyszeregyet.

A vérbáró egy aranyfényben izzó emelvényen állt, és vigyorgott, min olasz a citromra. A felesége mellette sápadozott, a mosolya nagyon átlátszó álarcnak tűnt.

Sejtettem, honnan fúj a szél.

Számomra nyilvánvaló volt, hogy Yrina jó pénzért, vagy inkább a beígért hatalomért eladta férjét Gabriel Heritesnek. Árulóvá vált, és most majd' szétveti az ideg. Herites, akárhogy is faggattam, nem mutatott hajlandóságot, hogy elmondja a nővel kapcsolatos igazságot. De ha egy vak kiveszi az elektronikus műszemét, még akkor is láthatja, hogy a nő tiszta ideg! Yrina úgy viselkedett, mint egy élőhalott. Mindannyiunk imádott bárónéja nem fordult, hanem kanyarodott, zavarában szinte rátaposott minden lábra, és úgy imbolygott, mint egy részeg croll kinyújtott csápja.

Bárkivel fogadtam volna egy láda szkaffban, hogy a nő a GAMMA téglája. Olga Bonder legfeljebb összekötő, egy jól kifundált trükk, egy mesteri félrevezetés lehetett. Herites az utolsó pillanatban, amikor már a fél bolygó őt kereste, eltűntette a vérbáró titkárnőjét, s ezzel a húzásával minden gyanút elterelt Yrináról. Az ezredes jól okoskodott, csupán egy apró momentumról feledkezett meg: a bárónő olyan rossz színésznőnek minősült, hogy a Hamletben még a koponya szerepét sem osztanám rá, ha rendező lennék.

Miközben ezeken járt az agyam, Cavallier nagy szónoknak bizonyult. Homíliaja igen csúrcsavaros, barokkos hasonlatoktól és költői kérdésektől eltelt szónoklattá alakult, amit rendre megszakított a felcsattanó taps, amelynek ritmikus visszatértét nem holmi fizetett klakk irányította, hanem a vendégsereg soraiban fel-feltörő spontán lelkesedés, mely jeles bizonyítékát adta annak, hogy a kozmosz e jelentéktelen részében tényleg rajongásig szeretik ezt a barom állatot.

Izgatottan vártam azt a pillanatot, amikor Herites beront a falon keresztül, és kétkerekű gyilkoló géppé átalakított V-maxával vért gőzölgő, lángoló húscafattá lövi ezt a bohócot. Azt sajnálhattam, hogy ekkor már nem leszek a kastélyban, és így nem láthatom a GAMMA apokaliptikus tombolását.

Cavallier lassan befejezte az öntömjénezést, és learatta az utolsó tapsvihart.

Ekkor a tömeg középen kettévált, és utat engedett az aranyba, gyémántba és műselyembe öltözött vérbárói klikknek, amely a válogatott apródok és testőrök gyűréjében átvonult a bálterem hosszában, hogy elfoglalja helyét a díszhelyeken. A nők tízméteres uszályokat húzva maguk után gőgös arckifejezéssel követték a bárót és halálsápadt feleségét. A Cavalhet dinasztia elvonult előttünk, Veronica azonnal készített vagy tizenöt fotók

Tekintetem Wandemberget kereste.

Az előre megbeszélte helyen szobrozott, és óvatos pillantásokat vetet felém. Úgy tettem, mintha köhécselnék, és a számát takarva Wittgent hívtam, aki azonnal bejelentkezett. Emberi számítások szerint a középső ajtó környékén állhatott. - Ha elkezdődik, indulhatsz! - morogtam a markomba. Wittgen visszasusogta, hogy „oké”.

Eddig minden az elképzelésünk szerint alakult. Az egyáltalán nem rombolta az illúziómat, hogy lényegében még semmibe sem fogtunk bele.

Az a program, amelynek kezdetére vártunk, az estély első harmadát töltötte ki. Egy zenés-táncos esztrádműsor veszi majd kezdetét, és ennek végeztével kezdődik a tulajdonképpeni bál, melynek csúcspontja a 36.00kor induló tűzijáték. A tűzijáték után indulna a zártkörű program, amelyre csak exkluzív meghívóval lehet bejutni. Azért célszerű az a megfogalmazás, hogy „indulna”, mert ekkorra már Herites lesz az úr. Én biztosra véltem, hogy a zártkörű programnak egyszer s mindenkorra befellegzett.

Természetesen a vendégcsereg mit sem sejtve várta a látványos műsor kezdetét. A nők kezében motollaként jártak a színeesebbnél színeesebb legyezők, és a dámák irigy pillantásokkal méregették egymás méregdrága ruhakölteményeit. A férfiak csillogó szemeket meresztettek a mélyen kivágott dekoltázsokba, és ismerve a császári udvar intrikáit - itt is ugyanaz a hatásmechanizmus érvényesült -, minden biztonnal nemtől és kortól függetlenül mindenki azt tárgyalta, hogy kikinek a szeretője, ki mikor milyen implantot szereltetett magába, és vajon hány éves egy bizonyos nő.

Sárga-fekete ruhás apródok sürgölődtek körülöttünk, és hangtalanul suhantak az első kerület szállodáiból felhozott pincérek. Kíváncsi szemmel méregettem őket, vajon kik lehetnek azok, akik úgymond „hordozzák” a GAMMA kommandósaikat. Herites titokzatos kijelentése továbbra sem nyert értelmet számomra. Az valószínű, hogy Herites és Chisi meglepetésre készülnek. Ismerve a GAMMA-sokat biztosra vettem, hogy lesz meglepetés... Nagy meglepetés lesz!

Elhomályosultak a fények, és a színpad, amelyen eddig a XVIII. századi szalonkabátba bújtatott, fejükön rizsporos parókát hordó zenészek ültek, most elfordult, és megjelent a nyitóprogram zenekara. A felállítás klasszikusnak tűnt: ütős, vonós és húros hangszerek, ez utóbbiak elektronikus erősítéssel, valamint egy fél tucat fekete öltönyös lányból álló fúvósszekció. Az én tetszésemet leginkább a doboknál ülő figura nyerte el. Amikor a banda belefogott, azonnal kamatoztatta képességeit. Valami istenverte bolygón született, és hat keze volt. Nem ecsetelem, hogy milyen virtuóz módon használta őket, egyszerűen zseniálisan dolgozott velük. Egyedül a szológitárost ismertem fel, galaxis-szerte közismert, híres zenész. Nem tudom mekkora gázsiért jött el a Roxolánra. B. B. Smith-nek hívták, és úgy gitározott, mint az isten; nekem is volt tőle három HCD-m.

B. B. Smith belekezdett, és felcsendült egy brutálisan dinamikus dallam. Fények bomlottak ki a fejünk felett, és láss csodát, az egyik csillár elindult lefelé, amelyről piros selymekbe öltözött táncosok ugrottak a márványra, hogy az első sorban álló vendégek nagy meghökkenésére szinte az orruk előtt táncoljanak a XX. század egyik közismert dallamára, amely az asztrológiáról szól. Először a próbák alatt hallottam a számot, addig nem is tudtam, hogy létezik - Wittgen szerint szégyelljem magam -, és azonnal magával ragadott. Most is a hatása alá kerültem Veronica ijedten nézte hogy tapsolni kezdek a ritmusra, mint oly sokan körülöttünk. A nő nem ér, tette, miért élvezem azt a borzalmat, számára az volt a zene, ha két vagy három számítógép elkezd „lallalázni”. Mit tudott ő mondjuk a rockról? Biztosan azt hitte, hogy egy diabetikus keksz elnevezése.

Egy anyaszült meztelen színes bőrű lány emelkedett ki a színpad közepén, és énekelni kezdett. A táncosok a vállukra vették, körbehordozták, közben a lány pörgött, forgott, fantasztikus hangja eljutott a gigantikus mé, retű bálterem legtávolabbi sarkába is...

- Fénylő hold lesz majd egy új idő, mikor a Jupiter a Marssal együtt áll - énekelte a párdüctestű lány, és száznyi embernek esett le az álla. Az asztrológia és az okkultizmus tiltott, édes gyümölcsébe már évtizedek óta tilos beleharapni, erre Cavallier estélyén a bolygóállásokról énekelnek Wittgen röhögött, amikor elmondta neki, hogy mit láttam és hallottam a próbán. Szerinte a „Hair” nem erről szól... Nem értettem, hogy a százados miről beszél.

Megláttam Lady Iloriát. Tucatnyi testőr állt mellette, és közvetlenül a jobbján ott vigyorgott Rolonad is. A kalóz mellett Terry és a szomorú arcú Jessica. Legkevesebb húsz hústorony vigyázta minden lépésüket, fegyvert egyikük sem

hordott. Ismét összenéztem Wandenberggel, aki aprót bólintott, mintegy jelzésképpen, hogy „igen, látom”.
- A harc és minden rosszfelhő elszáll, s helyére a szeretet áll - szólt a dal, és Wittgen elindult a reaktorokhoz...

Szabolcs az elmúlt percekben legalább nyolcszor kapcsolta be a közműrendszer holografikus térképét. Sajnos, a valóság sokkal bonyolultabbnak tűnt, mint az elméletben kidolgozott összes létező alternatíva. Lachathosz csoportja tíz perce ácsorgott egy hármás elágazásnál, amit egyáltalán nem jelzett a térkép. Lachathosz eleinte türtőztette magát, de egyre sűrűbben nézte az óráját, végül nem bírta tovább, és kifakadt:

- Szípöcsém! Azt né mond, hogy éltévédünk, mért á tábornok úr kiloknizzá á filédét, és á purdék még siráthátják az ápjukát. Áz ányád kényérit, ázt vákéráltád, hogy tudod, mérré kell menni.

Szabolcs rá sem hederített Lachathoszra, hanem összedugta fejét Ionescuval, akiről az a hír járta, hogy reaktormérnöki diplomája van. A dolognak az egyetlen szépséghibája, hogy ezt a diplomát még senki sem látta, a rossz nyelvek szerint még Ionescu sem.

- A baloldali ág sehova sem vezet - jelentette ki Szabolcs, és kérdőn nézett a románra, aki filter nélküli műcigit szívott. Még egy utolsót beleszívott, és beleejtette a lábánál sötétlő, vegyszerszagú pocsolýába. Megvonta a vállát.

- După aparate, bralul central duce sus. Părerea mea este, că irebuie să mergem spre dreapta.

- Világos - mondta Szabolcs, és jelentett Lachathosznak. - A „Mérnök” azt mondja, hogy a jobboldalin kell mennünk, az biztos elvezet a kastélyhoz.

Lachathosz kénytelen volt ráhagyatkozni a „szakértőkre”. Megragadta plazmalézerét, és éleset fűtlyentett. A hang hosszan visszhangzott a nedvesedő csövek között. - Indulunk, hágyjátok ázókat á gombákát!

A csoport tagjai azzal ütötték el a várakozás perceit, hogy az akna falán termő éneklőgombákkal szórakoztak. Lézerfegyvereik csövével piszkálgatták a dinnye nagyságú nyirkos növényeket, amelyek nagy pöffenéssel nyíltak meg, s ilyenkor különbázó hangokat hallattak, innen az elnevezésük

- Utánám! - harsogta Lachathosz, és infra szemüvegét megigazítva megindult előre. Igazi vezérnek mutatkozott, a többiek szó nélkül követték, csak a gombák ordítotztak a hátuk mögött.

Tíz perc múlva beleütöztek a kerámiabetonba. Lachathosz ebben a pillanatban érezte először, hogy komolyra fordult a dolog.

- Hozzátok élőré áz ultráháng fűrót!

12.

Wittgen százados legelőszár a fegyverekért indult, s ehhez fel kellett mennie két szintet, ahol a könyvtárszoba állt. A dolognak roppant egyszerű a magyarázata: Cavallier közvetlenül az estély kezdete előtt az összes lakótornyot lezáratta, és a várágárdisták megszállták a lépcsőházakat, a liftek kikapcsolva álltak az indulószinteken. Ezek a biztonsági lépések azt a célt szolgálták, hogy egy esetleges konfliktus kitörésekor - tétélesen a GAMMA-nak a nukleárpajzson belülre jutására gondoltak az elemzők - a gárdistáknak ne kelljen számolni a gigantikus építmény különbözö pontjain bóklászó civilekkel, akik a vétlen áldozatok számát szaporítanak, ha lövöldeizésre kerülne sor. Gondolom az sem elhanyagolható tényező, hogy a vérbáró kastélyá túl sok titkot őrzött ahhoz, hogy kívülállók szembesülhetnének vele.

A vendégek csak a báltermet, a fölötte található két emeletet és az alsó hét szintet járhatták be külön kíséret nélkül, bizonyos helyekre pedig egyáltalán nem tehatték be a lábukat. Aki túl kíváncsinak mutatkozott, pillanatokon belül hamuvá égett, és a Vörös Gárda stílusát ismerve ez még a „humánusabb” változat, ha bizonyos illetők eltüntetetéséről van szó.

Az összes homályos folyosót, boltíves galériát, felfelé, s lefelé vezető, s- és melléklépcsőházakat Mike Bara rohampáncélos osztagosai vigyázták.

Cavallier úgynevezett „menekülési útvonalakat” is nyitott, melyeken át a több ezres vendégereg rövid idő alatt elhagyhatta a Kézponti Torony épületét.

Mindent professzionális módon előre megterveztek, a báró szaktanácsadói kiváló munkát végeztek - komolyan sajnáltam, hogy mindegyikük meghal majd.

Az akció megtervezésénél mindezeket jó előre figyelembe kellett vennünk, ezért úgy határoztam, hogy felszerelésünket nem hagyjuk a lakosztályainkban - bajos lett volna a feljutás, miután elkezdődött az estély -, ha. nem a könyvtárban rejtjük el, ahol ezekben az órákban senki sem teszi tiszteletét. Miután Wittgen úgymond „megmutatta magát” a bálteremben, szép csendesen lelépett, és a ragyogóan kivilágított lépcsőházban felballagott a tizedikre. Úgy gondoltam, hogy majd gond nélkül sikerül magához vennie mindkettőnk harcászati számítógépeit és a többi hasznos holmit...

A százados vígan füttyörészve kerülgette a roskadásig megpakolt ezüstitálcákat egyensúlyozó pincéreket, és az imitt-amott feltünedező vendégeket, akik kisebb csoportokra szakadva, itallal teli pohárral kezükben ácsorogtak a könyvtárszobához vezető folyosón. A vendégek egytől-egyig a falakon látható festményeket csodálták, halkan beszélgettek, és kivétel nélkül műértőnek bizonyultak. Néha csilingelve összekoccantak a metszett üveg poharak, és a halk duruzsolásba női kacaj vegyült - a két szinttel lejjebb dübörgő zenebona idefent tompa lüktetéssé szelídült. Ezek a vendégek nem értek be a bálterembe, vagy igényesebbek lévén túl dekadensnek találták a XX. századi operettekől és a következő két évszázad musicaljeiből összeállított zenei programot, ezért inkább fölsétáltak a felső szintekre, ahol ugyanúgy pincérek és díszruhás lakájok lesték minden kívánságukat.

Gárdistákat sehol sem lehetett látni - ez még korántsem jelenti azt, hogy Bara emberei nincsenek a közelben. Idefent hűvös volt, viszonylagos csend uralkodott, és rezzenéstelen lánggal égtek a falikarokban álló „igazi”, már csak kelet-Európában gyártott gyertyák.

Wittgen nyugodt léptekkel közeledett a könyvtár ajtajához, de már messziről látta, hogy a dolgok nem fognak simán alakulni. Megállt egy hatalmas falitükrök előtt, és úgy tett, mintha a nyakkendőjét igazgatná. Láthatatlan hajszalakat csipett le a hófehér zubbonya ujjáról, miközben szeme sarkából a könyvtár rézkilincses ajtaját méregette, illetve azt a két, szürke öltönyös, csokornyakkendős alakot, akikről valósággal ordított, hogy személyi testőrök. A két férfi unott pofalemezzel szobrozott az ajtó előtt, nyilván azt voltak hivatottak megakadályozni, hogy valaki benyithasson a könyvtárba.

Wittgen pillanatok alatt tervet kovácsolt, hogy miképpen jusson át az izomagyú gorillákon, amikor tovább haladva észrevette a harmadik testőrt Egy bőrrel kárpitozott fali beugróban ült, és melankolikus arccal lapozgatott egy holomagazint. Az újság fénye visszatükröződött az arcán, és az így megrajzolt karakter valósággal üzenetértékkel bírt: ez a férfi olyan fajta, aki először lő, s csak utána tesz fel kérdéseket, amennyiben nem halt meg a célpontja. A magazint lapozgató férfi felnézett, és kiszúrta magának Wittgent. Ettől a pillanattól kezdve le sem vette a századosról a szemét, az újságot lassan letette egy alacsony asztalkára.

Wittgen azonnal ejtette a tervet.

Eredetileg arra készült, hogy az ajtónál állókat minden különösebb sallangot és nekikészülést mellőzve, egyszerűen leüti. Túl közel álltak egymáshoz, és nem számítottak támadásra, ő pedig tisztában volt saját képességeivel.

Kialakulhatnak olyan helyzetek, amikor a pusztá öklén és lábán kívül nem használhat mást, de ez bőven elég. Paul Wittgent az összes létező szituációra felkészítették kiképzői. A harmadik testőr jelenléte viszont megoldhatatlan problémát jelentett: méterekkel odébb ült! Ha Wittgen rátámad a társaira, bőven lesz ideje fegyvert rántani. A százados laza mozdulatokkal közeledett feléjük, aztán megállt vagy tíz lépésre, és egy Rubens festménnyel szemezve rágyújtott. Eljátszotta az éppen erre bóklászó, magányos vendéget. A testőrök kíváncsi pillantásokkal méregették. Az ajtónál állók egyike kaviáros szendvicset rágott, ugyanúgy letette a közeli komódon álló papírtányérra, mint társa a magazint. A három testőr érdeklődése nem is annyira Wittgennek, mint inkább a praetorianus egyenruhának szólt.

Wittgen megindult feléjük, aztán rájuk vigyorgott. Az ujjai közt tartott cigivel a könyvtár krémszínű ajtajára bökött.

- Olvasni támadt kedvem, fiúk. Be lehet menni?

- Még egy jó darabig nem - jelentette ki a magasabbik testőr. A kezét enyhén behajlítva tartotta a teste mellett.

Profi!

- Ki van odabent? - érdeklődött Wittgen.

- Ne foglalkozzon vele, fiacskám! - mondta csendesen a falmélyedésben ülő, és ugrásra készen maga alá húzta a lábát.

Wittgen feléje bökdösött a cigarettával.

- Biztosan maga Athos, azok ott ketten meg Aramis és Porthos. De hol van D'Artagnan, szendvicsekért ment?

- Jobban jár, ha visszamegy táncolni - mondta unott hangon a testőr, és szigorúan nézte Wittgent. - Maga praetorianus?

- Ne vicceljen! Nem tudta, hogy odalent álarcos bál kezdődött? A haverem például sajtos baguette-nek öltözött.

Wittgen lazán tovább sétált, és benyitott a tizlépésnyire lévő következő ajtón. Ezt a helyiséget senki sem lakta, és a kastély számtalan dísztermének egyikeként funkcionált. Berendezése a XVIII. század végén készült bútorokból állt, és e század jellegzetes szűrő- és vágófegyverei sorakoztak a beépített kandallót körülölelő vörös drapérián.

A százados gondolkodás nélkül leemelt helyéről egy spanyol vívótón, és az övébe tűzte a csupasz pengéjű fegyvert. Esze ágában sem volt visszamenni a folyosóra, mert a vakmerőséget csak egy paraszthajszál választja el az idiotizmustól. A galaxis legnagyobb hősei erről gyakran megfélemeztek, de Wittgen nem tartozott ezek sorába. Isten tulajdonában volt egy lista, amelyen a „nagy túlélők” neve szerepelt, és Paul Wittgen pirossal lett odavésve.

Kiment az erkélyre.

A könyvtár hosszú erkélye tőle át méterre kezdődött. A problémát csupán az okozta, hogy az erkélyek között tízemeletnyi mélység tátongott, [út nekifutás nélkül legfeljebb egy croll tudott volna átugorni.

A százados lenézett. Alatta liliputi nagyságú emberek sürgölődtek a fényesen kivilágított díszudvaron. Főlnézni fölösleges volt - tudta, hogy száztizenhat emelet nyúlik az egekbe a feje felett.

- Nem erről volt szó - morogta, és kilépett a korláton túlra. Meg. kapaszkodott egy ujjnyi vékony peremben, és mint egy sziklamászó lengeni kezdett a díszudvar felett. Ujjai hegyével a leheletnyi kiszögellésbe kapaszkodva arasolni kezdett a könyvtár erkélye felé. Kisvártatva a lábával már elérte a márványkorlátot, hamarosan a keze is biztos kapaszkodót talált. Leugrott az erkélyre, és kifújta magát. Visszanézett a másik erkélyre, és büszkén megállapította, hogy amit az imént véghezvitt, azt nem sokan tudták volna utánacsínálni.

Előhúzta övéből a párbajtőrt, és a könnyű huzatban lengedező függönyhöz osont.

Leguggolt, és óvatosan félrehajtva az anyagot bekukkantott az olvasóterembe, aztán nagyon sajnálhatta, hogy a szomszédos helyiség falán nem XXII. századi lőfegyverek sorakoztak, feltöltött energiatelepekkel.

Az egyik közeli pamlagon hárman ültek Középen egy talpig zöldbe öltözött emberszabású férfiú terpeszkedett, és két fiatal nőt ölelt, akik a Világegyetem legősibb mesterségének képviselőiként tartózkodtak a könyvtárban. A trió nem olvasni jött. A férfi humanoidának látszott, mivel egyszerre négy keze tapogatta a lányokat, akik közül az egyik biztosan földi származású volt. A munkatársnője egy zöldes bőrű fonnani lány. A férfi (vagy inkább hímnemű) bal alsó keze a szőke földi csaj bugyijában, ugyanazon oldali felső keze a lecsupaszított keblén matatott. A túloldali végtagok a fonnan lányt vetkőztették.

Wittgen a függöny mögött kuporogva jól látta, hogy energiafegyver lóg a férfi mindkét csípőjén.

A százados nézte egy darabig a kéjben tobzódó triót, és arra várt, hogy a férfi végre csókolózni kezdjen valamelyik prostival. Tudta, hogy abban a pillanatban beugrik az ajtón, és gondolkodás nélkül leszúrja a négykezűt, valamint azonnal elhallgattatja a szőke csajt...

Statisztikailag igazolt tény, hogy a széke földi prostituáltak nagyon hangosan szoktak sikítani, és az odakint álló Három Testőr nyilván nem süket.

A dolog lassan formát öltött, mert a könyvtártermet bordéllá változtató úrkalóz ráhajolt a szőke eperszín ajkára, és narancssárga nyelve fürge csatába kezdett a lányával. Wittgen félrehajtotta a függönyt, és három gyors lépéssel a pamlagnál termett. A penge megvillant a lámpafényben, és átszaladt a humanoida torkán. A borotvaéles acél elmetszhette az ütőeret, mert kékeszöld vér párafelhője robbant a lányokra és Wittgen ruhájára. A százados markolatig döfte a tört áldozatának torkába, és szabad kezével gondolkodás nélkül leütötte a pánikolni készülő földi lányt, majd egy nyári zivatar villámának gyorsaságával betapasztotta a másik prostituált száját.

Mindez olyan felfoghatatlan gyorsassággal történt, hogy a fennlány csak zavarodott és sűrű pislogással tudta lereagálni. A szőke csak mozdulatlanul nyúlt el a pamlagon, a négykező himnusz pedig hörgött még egy kicsit, majd végleg elcsendesedett.

Kérem, ne bántson! - kérlelte Wittgent a zöldbőrű lány csillogó tekintete. A férfi nem engedett a kezének szorításán, de közelebb hajolt, és ezt suttogta: - Ha csöndben maradsz, nem bántalak!

A lány egy kurta bólintással válaszolt, és Wittgen elvette a kezét.

- Maga kicsoda? - kérdezte elcsukló hangon a rémült lány.

- Én a huzat vagyok, tudod, ki-be járok az ablakon - mosolyogta Wittgen, és elvette a halott férfi fegyvereit. - Maradj mozdulatlan, és ne szólj egy szót sem! - utasította a lányt, aztán hátrálni kezdett a szemközti könyvszekrény felé. Kinyitotta az alsó ajtót, és előrángatott két terjedelmes katonai zsákot. A zsákokat felhajította az olvasópultra, és kibontotta a sajátját. Előhúzott egy olyan energiafegyvert, amelyet a tágra nyílt szemű lány még science-fiction holofilmekben sem látott. Wittgen bekapcsolta a Herden 75-ös fedélzeti komputert, és megcélozta az ajtót. - Sikíts, aztán fogd be a füled!

A lány sikítani akart, de próbálkozása nem tűnt többnek, mint egy kismacska nyivákolásának. Wittgen nem akart több kísérletet, és átlőtte a nő mellett a pamlagot: a prostituált velőtrázóan felsikított!

A következő pillanatban a testőrök valósággal bedöntötték az ajtót, majd lángoló csontvázuk legkevesebb tízezer darabkára szétrobbanva terítette be a könyvespolcokat.

A lány elájult - Wittgen Shaw-t hívta.

- Most indulok lefelé, gondjaim voltak

- Késésben vagy - mondta Shaw. A háttérzajtól alig lehetett érteni, hogy mit mond. A bálteremben dübörgött a zene, és valaki arról énekelt, hogy jöjj el napfény... - A puskát és a pisztolyt tedd le, ahol megbeszéltük, aztán kapcsolj rá!

- Ne izgulj, ha ideges vagy, szedjél hangyát! - mérgelődött Wittgen, majd tette a dolgát.

- Valami baj van? - kérdezte tőlem Veronica. Lekaptam egy pezsgővel teli Poharat egy arra sétáló pincér tálcájáról, és a karom nyújtottam a holomodelnek - Paulnak gondjai akadtak, nyilván nem túl komolyak. Valószínűleg szaporodik a hullák száma... Induljunk el Cavallier felé!

Az estély első harmada közben véget ért, és megkezdődtek a tulajdonképpeni bál előkészületei. Felnyíltak az oldalsó termekbe vezető ajtók, és a Vendégek nagy része megrohmozta a száz méter hosszan felállított svédasztalokat. Bizonyos tervnek kaszinóként szolgáltak, amelyekben az összes népszerű szerencsejáték helyet kapott, ki-ki választhatott ízlése szerint. Cavallier mindenki számára megadta a választás lehetőségét: aki nem akart keringőzni, az degeszre tömhetette magát, vagy eljátszhatta vagyonát. Természetesen erről az alkalmi kaszinóról nem tudott a Birodalmi Szerencsejáték Felügyelet.

A vérbáró és díszes kompániája nem mozdult a terem végében felállított emelvényről. Cavallier a vendégek jókívánságait fogadta, és kiváló marketingpolitikát folytatva igyekezett mindenkivel kezet rázni. Yrina mellette ült, és szerintem pillanatokra lehetett az elájulástól. Nem óhajtottam részt venni a tolongásban, de Cavallier kiszúrt magának, és nagy döbbenetemre felállva integetni kezdett, hogy menjek csak oda. Mint később kiderült, a lelkesedés valójában Veronica de Morney személyének szólt, akit még a tizenéves apródok is azonnal felismertek. A zsibongó tömeg szétnyílt előttünk, és a körülöttünk ácsorgó dámák irigy pillantásokat vetettek Veronkára a szétnyitott legyezőjük felett. A jelenlévő férfiak kigúvado szemmel próbálták gondolatban levetkőztetni a világhírű modellt, aki felkapcsolta a tűzpiros fénydiadémmját, és kezét nyújtotta a bárónak. Cavallier kezet csókolt a nőnek, majd rám förmedt, hogy hol rejtegettem eddig a pillanatig az „Imperium legszebb nőjét”... Nem maradt lehetőségem a válaszadásra, ugyanis közeledett valaki, aki kis híján letaszította Veronicát a képzeletbeli dobogó legfelső fokáról. Lady Ilona jelent meg a színen hollőfekete köpenyekbe burkolózó testőrei kíséretétől övezve, és fellépdelt az alacsony lépcsőfokokon. A Kalózkirály feleségének öltözete minden tradíció megcsúfolásának tűnt: Ilona nem estélyiben pompázott, hanem úgy öltözködött, mintha éppen most készülne egy teherszállító úrhajó elfoglalására.

Arannyal futtatott rohampáncélt hordott, az övéen egy passzív állapotban várakozó, korszerű materializációs fegyverrendszer. A testőrtök köpenyei alatt hasonló cucc csillogott, és egyikük sem látszott olyan fazonnak, amelyik megijed a saját árnyékától. Normális körülmények között mindenkinek fel kellett volna háborodnia, de épp az ellenkezője történt: a körülöttünk állók tapsban törtek ki, és a Lady jól begyakorolt mosollyal aratta le a sikert. Az iménti eseménysor azzal a tanulsággal szolgált, hogy William Martin kedveseként bármit megengedhetünk magunknak

Cavallier abban a minutumban „dobta” Veronicát, és udvarolni kezdett a Ladynek – Kedvesem, fantasztikusan áll magán ez a rohampáncél. Igazán figyelemre méltó öltözet egy Strauss keringőhöz. Remélem, hogy partneremnek tudhatom ebben?

– Ez csak természetes, Andrei, de az első táncosom mindenképpen Shaw ezredes lesz, ezt már tegnap eldöntöttem. Ugye, emlékszik? – fordult felém a Lady. Tudomására hoztam, hogy emlékszem.

Cavallier bemutatta egymásnak a két nőt, akik feledve minden protokollt, megpuszilták egymást.

– A kisfiam alig hét éves, de már most a te térhatású poszteredet követeli az ágya fölé – csicseregte a „kiköpött Cindy”. – William már arra is gondolt, hogy egyszer elrabol téged a fiúnk születésnapjára ajándék gyanánt...

Mindenki jót nevetett, még Veronica is – a következő pillanatban elájult a báróné, az udvarhölgyei azonnal odaugrottak hozzá.

Pillanatnyi zűrzavar támadt, és ezt kihasználva odahajoltam Iloriához.

– Föltétlen beszélünk kell egymással... Ki kell, hogy vigyelek a kastélyból.

A tánc alatt – susogta a nő, és sajnálkozva nézte Yrinát, akit valaki ölbe kapott, hogy kivigye az előcsarnokba. – Mi történt ezzel a szerencsétlen nővel? Lehet, hogy hamarosan keresztanya leszek?

– Yrina erős gamma-sugárzást kapott – mondtam titokzatosan.

Lady Iloriának megvillant a tekintete.

– Értem – felelte kurtán.

Még közelebb hajoltam.

– Hol késlekedik Martin?

– Nem fog idejönni, most már biztos...

Biztos voltam benne, hogy hazudik. Wandenberg megszólalt a bal fülemben, és annyit mondott, hogy „jönnek”... Lassan megfordultam. Cross Rolonad és családja közeledett.

Paul Wittgen az egyik mélyföldszinti teherlifttel lement a mínusz hetedik szintig, és egy csendes zugban magára öltötte az Elitgárda rohampáncélját. Vörös jelzőfények égtek a kriolit-páncél falú szerviz folyosó teljes hosszában, és halltan duruzsolt a légkondicionálás. Számtalan oldalajtó követte egymást a falak mentén. Mindegyikük kódkártyával működött, és különféle raktárakba engedett bejutást... Ha engedett.

A százados végigment a folyosón, ami kisvártatva éles jobbkanyart vett. Az újabb és még hosszabb szakasz legvégén az utat elzáró sugárrácsok villogtak, mögöttük a reaktorblokk B kapuja látszott az őrséggel. Wittgen tisztában volt azzal, hogy a kamerák minden lépését közvetítik, és az őrség látja, hogy elindul feléjük. Még ötvenlépésnyire sem közelítette meg a rácsot, amikor a komputervezérlésű energiavető máris célba vették. A kastély energiaellátását biztosító fúziós reaktor úgy működött, mint egy kontrollált és szabályozott körülmények között felrobbantott hidrogénbomba, ezért fokozott biztonsági intézkedések voltak érvényben az alsó szinteken. Természetesen ez a szigor és minőség a fegyveres állomány tagjaira is vonatkozott – a reaktorőrség nem nyeretlen kétévesekből állt.

Wittgen megállt a külső sugárrács előtt, és megvárta, míg előjönnek az örök. Nem kellett sokáig várakoznia. Kisvártatva felsüvített egy keskeny páncéllap, és feltűnt két katona. Kezüket az oldalfegyverük markolatán nyugtatva megálltak a sugárrács túloldalán, egyikük máris a hivatalos szöveggel indított, Wittgen nem is számított másra.

– Jelszám kiegészítést kérek! TIZENKETTŐ!

Wittgen minden gond nélkül bejutott volna a reaktorblokkba, ha tudja, hogy az estély alatt mi a B kapu őrségének kiadott jelszám. Ha például HÚSZ lenne a végösszeg, akkor csak a NYOLCAT kellene kimondania. De Wittgen nem tudta a jelszámot, és így inkább visszakérdezett:

- Maguk itt örök, vagy pozőrök?

- Tessék?

- Semmi, semmi, csak úgy magamba beszélek - motyogta Wittgen, és Praetorianus rohampáncélban egyszerűen átlépett a sugárrácson. A hatás nem maradt el.

A katonák azonnal fegyvert rántottak, de a százados számítógépe gyorsabb volt, mint a gondolat. A szabad programon futó fegyvertechnikai rendszer gravitációs hullámot bocsátott a két férfira, akik iszonyú erővel vágódtak a reaktorblokk széles ajtajának. A harmadik, aki a megfigyelő helyiség páncél ablaka mögött ült, a biztonsági panelhez kapott. Wittgen azonnal rálőtt Shaw ezredes MMX Art of Laserével - a férfi egy szempillantás alatt kővé vált, a keze örökre megmerevedett az automata-lézervetők indítógombja felett. Meglepő módon a páncéllap sértetlen maradt. Wittgen bement az ajtón, és egyetlen jói irányzott rúgással darabokra törte a bőrrel párnázott forgószékekben ülő őrt, mint egy sárga földig leittasodott kínai régész Huan-Ti császár agyagkatonáját, majd átprogramozta az energiavetőket. A lézerágyúk ettől a pillanattól kezdve módfelett utálták a vörösgárdistákat...

Wittgen elvette az egyik összetört csontú katonától a zsiliplap kódkártyáját, és bedugta a panelba. A páncéllap nagy dübörgéssel indult felfelé. Wittgen belépett.

Dinamikus és ritmikus zümmögés fogadta. Ismeretlen rendeltetésű műszerkonzolok sorakoztak a falak mentén, és szemet bántóan villogtak a különféle színekben pompázó jelzőfények. A fúziós reaktor két szinttel lejjebb dolgozott. Ez volt az a hely, ahol kész öngyilkosság lenne energiafegyvereket használni.

Wittgen előhúzott egy 422 évvel ezelőtt gyártott 9 mm-es Walther PPK/S-t, és egy emberderék vastagságú tartóoszlopnak támaszkodva a lő fegyver csövére feltekerte a hangtompítót. Éppen idejében! Egy fekete kezeslábasba öltözött és műanyagsisakos reaktor-technikus bukkant elő a közeli hűtőcsövek mögül. A százados kibiztosított, és csőre töltött.

- Kukucs! - kiáltott a férfira, aki odakapta a fejét, és azonnal meghalt, mert a százados homlokra lőtte. A test tompa puffanással elzuhant. Wittgen átlépte a hullát, és elindult a fatörzsekként merevedő csövek közt, mint Robin Hood a sherwoodi erdőben.

Egy képernyővel teli fal előtt három technikus ült körül egy alacsony asztalkát. Ketten sakkipartit vívtak, a harmadik kibicelt. Sisakok az asztalon. Három halk pukkanás, mintha pezsgőt nyitnának a pincérek tucatnyi emelettel feljebb, és a férfiak eldőltek, mint a zsák, szerencsére egyikük sem sodorta le a táblát. Wittgen megállt a sakktábla fölött, és kielemezte az állást. Rövid gondolkodás után megtolta a világos Vezért, és levette a sötét futót. Még keltőt lépett, és sakkot adott sötétnek...

- Baj lesz a pozitronokkal, Andrei Nikolaevits! - mondta valaki jobbról, és kilépett egy oldalt megnyíló fotocellás ajtón, aztán két lövést kapott a mellkasába, és hanyatt zuhant oda, ahonnan jött. Egy ötödik férfi súlyos léptei hallatszottak a baloldali keskeny vaslépcsőn, amint lefelé jött. Miután bekerült a százados látóterébe, már nem lépett, hanem gurult, és golyóval a szívében elterült a gumírozott padlón.

- Alakul, alakul - morogta magamagának a százados, és elgondolkodva letette a pisztolyt a sakktábla mellé. Három lépésben lerendezte a partit, aztán megint fogta a fegyvert, és elindult körbe. Kisvártatva tárat cserélt a Waltherben, és vígan fütyörészve egy bájos gyermekdalt, amit az anyjától tanult, gyorsan, pontosan és módszeresen mindenkit lelőtt, aki csak élt és mozgott a reaktorblokkban. Az energiafegyvereket érzékelő detektorok semmit sem jeleztek. Percekkel később egy terjedelmes falrész előtt állt, és a műszereit vizsgálgatta. Hátrált tíz lépést, és a falat megcélozva leadott egy nagyfrekvenciás, koncentrált szonikus jelet. Nagyon remélte, hogy lesz rá válasz.

Ionescu lekapta filéről a fejhallgatót, és jelzett Lachathosznak. A puhakalapos hátrament a műszerekhez, és bambán bámulta a kijelzőket.

- Mi van?

- Nagyfrekvenciás jel - adta a felvilágosítást Szabolcs. - A százados a helyén van.

- Ménnyi idő álatt juthátunk át?

Szabolcs elnézett az élen haladó, nagyteljesítményű ultrahangpajzs felé, aztán vetett egy gyors pillantást a műszerekre.

- Húsz-huszonöt perc...
- Jélézzétek vissza á századosnák!

Megnéztem a pontos időt. Úgy számoltam, hogy Lachathoszék félórán belül bent lesznek az épületben, és nagyon reméltem, hogy „odalent” minden az elképzeléseink szerint alakul. Rolonad észrevette a mozdulatomat.

- Túl sűrűn nézi az óráját, ezredes. Netán vár valamire?
- A tűzijátékra, Mr. Rolonad, kissrác korom óta nem láttam ilyet
- Lesz tűzijáték? - lelkesedett Teng, és rángatni kezdte a nagyapja szmokingját. Jessica rendreutasította a fiát.
- Hogyne lenne - vigyorogtam. - Akkora tűzijáték lesz, hogy mindenki megemlegeti.

Nem is tudom, hányan álldogáltunk egy csoportban a zenekarral szemben. Cavallier időközben lelépett, de mindenki itt volt, aki számított valamit Rolonad megállás nélkül beszélt, és mindenki rajta legeltette a szemét. Akármekkora gazember is volt ez a pasas, az biztos, hogy nem lehetett unalmas figurának tekinteni.

Jómagam vele szemben álltam, a jobbomon Veronica és Jessica, balról pedig Lady Iloria karolt belém, mintha ezer éve haverok lennénk. Legkevesebb negyven ember állt körülöttünk, és itta minden szavunk. Rolonad a fiatalokáról beszélt. Olyan érzésem támadt, hogy történetei egytől-egyig intő példák a kis Terry számára

- ...Nem is tudom, hogy ez mikor történt, ha jól emlékszem a macvarduri háborúk alatt, amikor IV. von Anstetten, császári megbízólevelet adott nekem és Peter Martinak Szóval hadd ne szaporítsam a szót, az a lényeg, hogy jól megszívattak minket! Az a teherhajó nem euticéniumdihropentatont szállított, hanem úrgárdistákat. Sejtheti, mi történt...

- Elkapták magukat? Csodálom, hogy túlélte - mondtam, és intettem az egyik ugrásra kész pincérnek Utoljára a császári udvarban ittam pezsgő, most igyekeztem pótolni a lemaradást.

- Én is ezen csodálkoztam három kerek éven át, míg sitten voltam, röhögte Rolonad, és a slepp vele vidult. - A Varionon voltam egy szigorított börtönbolygón, akkor még nem számítottam akkora gazembernek, mint mostanság, és csak harmincöt évre ítélték. Három éve rohadtam ott, amikor végre Martin kiszabadított. Jó, kis buli volt a szentség!

- Peter Martin barátsága kész főnyeremény - jegyeztem meg a tömegnek. Sokan bólogattak, Rolonad legyintett, és egy hajtasra eltüntetett egy pohár Whiskyt.

- William szabadított ki, a kis Willy... Mennyi lehetett akkor? Hát nem több tizenhét évesnél. Várjon csak, ezredes, megmondom én magának, hogy ez mikor volt, pontosan 52-ben, tizennyolc évvel ezelőtt.

Megállt kezemben a pohár.

- Azt mondja, hogy 48 és 52 között sitten volt? - kérdeztem vissza.

- Kétségbe vonja a szavaim hitelességét, ezredes úr? - fortyant föl Rolonad.

- Nem, dehogy - motyogtam, miközben úgy járt az agyam, hogy majd' szétrobbant. Ha igaz, amit Rolonad állít, akkor ő biztosan nem gyilkolhatta meg Veronica szüleit 51-ben a Rosanon...

Veronica odahajolt hozzám, és a fülembe súgta, hogy beszélni akar velem.

Remegett a hangja, neki is az járhatott a fejében, mint nekem.

Udvariasan elnézést kértünk a díszes kompániától, és félrevonultunk.

- Hallod ezt, Brett, hallod? Hogy tud valaki ilyen undorítóan és folyékonyan hazudni?

Számomra a dolog ennél sokkal bonyolultabbnak tűnt.

- Azt hiszem, kicsim, hogy Rolonad nem hazudik Aki itt hazudott az Caramondó.

Kreált egy történetet, hogy a közeledbe férközhessen.

- De miért tette volna ezt? Mi előnye származhat ebből? Brett, én semmit sem értek

Félrehúztam a nőt, mert az ajtón bejöttek a táncosok, akik felkészültek a nyitótánc előadására. A terem távoli falára egy vászon ereszkedett le, és elhomályosultak a fények Minden elcsendesült. Gyorsan kimentünk az ajtón, hogy elmondjam Veronicának, ami napok óta a bögycsőben volt.

- Amit most elmondok, csak elmélet! Csak akkor tudnám bizonyítani, hogy jól okoskodom, ha sikerülne elkapnom Caramondót, és mindent kiszednem belőle. Napok óta olyan érzésem van, hogy Caramondó egyszerűen felhasznál téged az aljas tervei megvalósításához. Feltételezem, hogy ő már hosszú hónapokkal ezelőtt tudott arról, hogy Rolonad és Cavallier között egy titokzatos üzlet van

készülőben, nyilván arról is lett információja, hogy az űrkalóz egy tonna színaranyat hoz a Roxolánra. Rengetegen dolgoznak neki a galaxisban, egyszerűen megneszelte a készülő üzletet. Elhatározta, hogy megkaparintja magának a szállítmányt, de ehhez egy komplett hadsereget kellett szerveznie, hiszen a vérbáró fegyvereseit egyedül képtelen legyőzni, ez nyilvánvaló. Különbféle titkos hírcsatornákon keresztül az is a tudomására jutott, hogy a Praetorianus Garda két tagja a Roxolánon tartózkodik. Szent meggyőződése, hogy Caramondó a következőképpen okoskodott: „a bolygón tartózkodó testőrök hathatós segítsége nélkül ezt az akciót nem lehet véghezvinni. Valamilyen úton-módon magam mellé, az ügyem mellé kell állítanom Brett Shaw-t és Paul Wittgent. Ők fegyverrel a kézben támogatnak, akkor biztosan meg tudom szerezni az aranyszállítmányt”... Ekkor Caramondóban felmerül a legfőbb kérdés: „mi az, ami az ügyem mellé állíthatná a testőröket? Vajon létezik-e olyan észérv, ami meggyőzheti arról Shaw-t, hogy álljon mellém?” Caramondó hosszú heteken keresztül töpreng a megoldáson, és ekkor megismerkedik veled. Te pedig elmondod neki az élettörténetedet, többek között azokról a fájdalmas eseményekről is beszámolsz, amelyek hétévesen értek. Caramondó ebben a pillanatban rájön az egyetlen létező megoldásra. Körmönfont tervet eszel ki, és ennek részeként elhitegeti veled, hogy akkor, 19 évvel ezelőtt Cross Rolonad volt az, aki megölte a szüleidet és megbecstelenített. Elhinti benned a bosszú magvát, ami hamarosan kicsírázik, és egy szép, zöldellő lombú fa lesz belőle. Ettől a lombkoronától aztán majd senki látja az igazságot, még én sem, és tulajdonképpen ez a lényeg, tudniillik, én sohasem segítettem volna Caramondónak, ha nem esik meg rajtad a szívem. Csak miattad állok itt a bálteremben és készülök arra, hogy kinyírjak egy tucat embert. Csak miattad teszem ezt, és Caramondó előre látta, hogy így lesz! Tudta, hogy sajnálatot érzek majd irántad, és szolgálni fogom az igaz ügyet. Miután megérkeztetek a Roxolánra, a te Rolid eljátszatta azt a kis színjátékot, amelyben Mona meghalt. Azért volt erre szükség, hogy legyen indoka a háttérben maradásra. Ez az ő stílusa. Rolien Vialli Arcadió erről ismert: mindig a háttérből irányít, és nyom nélkül távozik. Esküszöm, hogy ezúttal nem fog neki sikerülni... Nincs mit hozzáfűznöm, ennyi a történet, Veronica. Arra számítottam, hogy a nő kiborul, sírni kezd, esetleg leesik a vérnyomása, és elájul, mint Yrina a bálteremben, de Veronica új oldaláról mutatkozott be: ha hiszik, ha nem, megvonta a vállát, és tisztán, érthetően artikulálva, a mindenki által beszélt és értett standardon a következőt hozta tudomásomra:

- Szarok az egészre!

Még egy vov-ra sem maradt időm, csak a távolodó nő hátát nézhettem. A holomodell visszament a bálterembe. Jobb ötletem nem lévén, sietve utána indultam. Még láttam, hogy belekarol Jessicába, aztán Terryvel hármásban eltűnnek a sötétben. Meg sem próbáltam keresni őket, inkább Wandemberget hívtam.

Vajon mi játszódhat most le ebben a szerencsétlen nőben? Valaki hosszú hónapokon keresztül hülyítette, és ő szinte minden életenergiáját beleölte bosszúja tervezgetésébe, erre kiderül, hogy minden, ami igaznak látott, csak az üveggyöngy hamis csillogása az ékkő varázsához képest...

- Hol van most? - kérdeztem a sofőrtől.

- Ahol lennem kell.

- A harmadik szám alatt induljon fel a kilencedikre, és várjon a gardrób szobában!

- A fegyver?

- A helyén lesz.

A mai estén ez az egyetlen dolog, amiben biztos voltam. Ha Wittgen valamit a helyére tesz, akkor az ott is van!

Lassan elindultam Cross Rolonad felé, hogy én is a helyére tegyek egy, két dolgot...

Mialatt Veronicával beszélgettem, elkezdődött a tulajdonképpeni bál. A hatalmas terem túlsó végén aláereszkedett vásznon egy régi-régi koncert. felvételt láthattunk, amelyen az a bizonyos Frank Sinatra énekelt. Mindenki megigézve bámulta a karcosnak tűnő, fekete-fehér felvételt, ami egy muzeális korú vetítógép produktumaként adott talpalávalót a terem közepén keringő, profi táncosoknak. Halvány lila gőzöm sincs, hogy Cavallier miért ragaszkodott ehhez a felvételhez. A báró egyébként is betegesen vonzódott a XX. századhoz, ahhoz a korszakhoz, amely alatt egyik őse megalapította a dinasztiát.

Nyilván volt valami oka annak, hogy a báró ragaszkodott ehhez a számhoz, habár a félezer éve halott Franky Boy Strangers in the Nighth -ja szerintem akkor lesz

keringő, amikor a bolygó ura felszabadítja a jobbágyait, vagyis sohanapján... Keringőzni csak azért lehetett rá, mert valójában mindenre lehet keringőzni, még rock and rollra is, legfeljebb körberöhögik az ember gyermekét. A roxoláni színház társulatát mindez cseppet sem zavarta, és gyönyörű ruháikban szabályosan keringtek, pörögtek a fiúk és lányok az egyébként fülbemászó dallamra. Idegenek az éjszakában? – töprengtem a dolgon, és mosolyogva támasztottam a falat a középső bejárati ajtó mellett.

Egy kaviáros szendviccsel a kezemben lassan elindultam a fal mentén Kisvártatva megláttam Veronicát. Állt Jessica és Terry mellett. Nem mentem oda hozzájuk. Három mereven álló lakáj takarásából néztem a triót. A gondolataim csapongtak, csak nehezen tudtam kordában tartani őket.

Jessica Rolonadot, ezt a sápadt kiségeret pár nappal ezelőtt még azért akartam elrabolni – emlékezzenek, legelőször még részt sem akartam venni ebben –, mert ő és gyermeke túszt lett volna a kezünkben, egy csali, ami hozzánk édesgeti Rolonadot és az aranyát. Másodjára, azért akartam túszt ejteni, hogy lefedezzem magam a GAMMA és a hatóságok felé. Lám, Brett Shaw segíti a birodalombiztonságiak munkáját, horribile dictu elkapja a nyavalyás kalózok porontyait, így nézzük el neki, hogy a zavarosban halászik. Végül harmadik esetben, azért akarom Jessicát és Terryt kivinni innen, mert félttem őket. Mert megkedveltem őket. Anyát, s gyermekét el akarom tüntetni Herites célkereső komputerei elől.

Kiszúrta Rolonadot, hogy odébb áll Cavallier társaságában. Mérlegre kellene tennem a vele kapcsolatos érzéseimet is. Láttam az anyagát, amit Veronica adott, ez az ember egy állat... Most viszont úgy ismertem meg, mint egy jópofa csirkefogót, szegények támogatóját, kisírt szemű árvák gyámolítóját, az igazság bajnokát, aki mint egy népi hős, elvesz a gazdagoktól, hogy adjon a szegényeknek... És biztos, hogy nem erőszakol meg hétéves kislányokat! Most mit csináljak, táncoljak vissza? Ezek után Rolonadot miért akarom elkapni, azért mert megígérttem Heritesnek? Mi lesz akkor, ha Herites rájön, hogy hazudtam neki, és csak azért kevertem bele a császárt, hogy ezzel megfékezzem a kitömi készülő eszeveszett tombolását?

William Martin állítólag meg akarja ölni Rolonadot! Van valami közöm hozzá? Nincs értelme beavatkoznom a banditák belharcába...

És végül mit kezdjek azzal a felismeréssel, hogy ezen a roxoláni estén a barátomná, elkötelezettemmé tehetem a galaxis legnagyobb kalózeit?

Túl sok kérdés merült fel, és túl kevés volt az idő, hogy sorra megválaszoljam őket. Egyetlen lehetőség maradt: a cselekvés! Frank Sinatra és a táncosok befejezték Fölcsattant a taps, és kigyúltak a hatalmas kristálycsillárok ragyogó fényei. A színpad lassan elfordult, és megjelent a zenekar, a mai estén immáron a harmadik és végső felállásában. Nem sokat várokoztattak minket, és belefogtak egy igazi keringőbe. Ismertem a programot, és onnan tudtam, hogy ez már Johann Strauss. Mire észbe kaptam volna, Lady Ilona máris nyújtotta a karját, és elsőként közöttük léptünk ki a parkettre.

– Figyelmeztetem, ezredes, hogy botlábú vagyok – susogta csodaszép partnerem, és mosolyogva tűrte, hogy középre vezessem.

– Én meg botfülű – kontráztam az iménti vallomást. Átkaroltam a nő derekát, és elsodródtunk a muzsika hullámain. Száznyian követték példánkat.

– Milyen keringő ez? – kérdezte, s hosszan a szemembe nézett, mellesleg tánc közben így is illik.

– Nem mindegy? Nevezzük talán Ópiumkeringőnek...

Miközben pörögtünk, odahajoltam Iloriához, és azonnal a lényegre tértem, minek cifrázzuk a dolgot, nyilván ő is ugyanezt tenné a helyemben.

– Pontosan huszonöt perc múlva hagyd el a termet, és menj le a földszintre, egyedül gyere, testőröket ne hozz magaddal! Át kell menned a díszudvaron, majd a szökőkút mögött nyíló boltíves csarnokon! Amikor átértél, jelt fogok adni. Kiviszlek a kastélyból, még a GAMMA támadása előtt... Ne, ne kérdezz semmit; most nincs idő magyarázkodásra! Tedd, amit mondok, és életben maradsz!

– Az ópium?

– Elszállítom az arannyal együtt.

Hát persze, hogy ezt kell tennem, önmagamát kényszerítettem ebbe a helyzetbe.

Már rég nem arról volt szó, hogy helyben nem semmisíthetem meg a jelzőberendezések miatt, hiszen a GAMMA mindent lekapcsol. Pontosan Herites miatt kell eljátszanom ezt a színjátékot, hisz' az ezredes úgy tudja, hogy az ópium a császáré... A GAMMA parancsnoka szeme láttára – tehát a kastélyban – nem

égethetem fel a szállítmányt.

- Martin egy életen át hálás lesz neked... és én is...

- Erre inkább nem mondok semmit.

- Szeretlek, Brett - mondta, és hosszan a szemembe nézett.

Ha keringőznek egy úrkalóz feleségével és az szerelmet vall, sohase higgyenek neki! Én is így gondolkodom...

A második és a harmadik számot is végigtáncoltuk. Következett Kálmán Imre és a Csárdáskirálynő. A zenekar húzta agyba-főbe, Cavallier majdnem beugrott a nagybőgőbe, úgy ropta. Abszolút hidegen hagyta, h0láy a kedves nejét pár perce még hárman támogatták, és abból kettő orvos volt.

Táncol, te barom! Úgysem táncolsz már sokáig!

Wandenberg ekkor már a kilencedik emeleten kuksolt egy gardrób szoba sötétjében. Reményeim szerint kezében egy beélesített Winchester sugárpuskával. A gardrób ajtóval szemben, tőle tizenöt lépésre egy tálaló állt, amelyen drága ezüstkészlet csillogott. Szobadísz volt, sohasem használták. A legnagyobb ezüstitálban várakozott az impulzuspisztolyom. Amikor megfogom majd a pisztolyt, Wandenberg kilép az ajtón. Körülbelül tíz célponttal számoltunk, és mindegyiknél lézerfegyver lesz.

A dologban az volt az izgalmas, hogy nem lehetett tudni, sikerül-e.

Most még táncoltam, de szemem sarkából már Rolonadot néztem. Majd egy óvatos pillantás a csuklómra: öt perc múlva megmozdulnak a csillárok!

Pontosan öt perc múlva Herites aktivizálta a GAMMA egyik titkos fegyverét, és enyhe tektonikus-mozgást idézett elő azon a kontinentális talapzaton, amelyen Moscow City állt. Az alig észrevehető földrengést jóformán csak az érzékeny szeizmikus mérőműszerek érzékelték, a bálterem csillárai, ha meg is rezdültek, ebből semmit sem lehetett észrevenni. A központi vezérlőben viszont megkergültek a behatolás jelző műszerek, és az ügyeletes technikus felemelte a kom kagylóját, hogy a harcászati tisztet hívja.

- Nyugtázza az összes érzékelőt, ez csak a földrengés miatt van! - kapta az utasítást, és így is cselekedett.

Arra senki sem gondolt, hogy a fúziós reaktor hűtőblokkjában éppen ezekben a pillanatokban robbantották be a falat, miután Wittgen megadta rá a jelet. Austin halála után már csak egyetlen olyan ember volt a kastélyban, alá másképp gondolkodott. Mike Bara a gárdaparancsnokságon tartózkodott, és egy negyven monitort tartalmazó fal előtt állva kanalizta magába azt a hatalmas tál franciasalátát, amit sikerült megmentenie az egyik svédasztalról. A képernyők a kastély stratégiai pontjait mutatták, kéttucatnyin egyáltalán nem látszott mozgás.

- Mi volt ez? - kérdezte a kapitány teli szájjal.

- Földrengés - adta a felvilágosítást az egyik francia gyártmányú szintetikus.

- Ühüm - nyögte a Gárda parancsnoka, és a tálat odavágta a vezérlőpultnak. - Kurva rossz ez a francia saláta! Na, hívják föl a szeizmológiai intézetet!

Lachathoszék sorra kimásztak az általuk kirobbantott lyukon, Wittgen azonnal átvette a parancsnokságot.

- Felettünk és alattunk reaktorteknikusok dolgoznak Interferenciapajzsot kapcsoltam fel, tehát nem hallhatták a robbanás zaját, ami még nem jelenti azt, hogy nem fognak kiszűrni minket. Ebben az esetben csak akkor lőhettek, ha tűzparancsot kaptok tőlem. Értve vagyok?

- Ném lesz hibá, nágyságos úr!

- A megszólításom százados!

- Bocsánat...

- Megbocsátok... a csoport ettől a perctől kezdve kettéválik. Ionescu és hat embere idelent marad, és biztosítja a menekülési útvonalat. Ha bárki lejön a szintre, és kiszúrja a berobbantott falat, azt azonnal likvidáljátok!

Elméletileg senki sem fog lejönni, mert műszakváltásig több mint két óra van hátra. Folyamatosan kom kapcsolatban leszünk, ha bármi probléma adódik, inkább jelezzétek. Lachathosz és a többiek velem jönnek, feladatunk a következő: a B kapun keresztül hagyjuk el a reaktorblokkot, és a lépcsőházban felmegyünk a földszintig, ahol pozíciót foglalunk el, s várjuk az ezredes úr parancsát.

Miután az ezredes és Mr. Wandenberg megérkezik, a Lachathosz csoportból három fő

viSSzahozza a túszoKát ide, akiket azonnal kivisz a Ionescu brigád. Akik fönnmaradnak, azok velem együtt csatlakoznak az ezredeshez, és elfoglaljuk a pánCéltermeket... Kérdés van? Ajánlom, hogy ne legyen!

Az ajánlat meghallgatásra talált.

A csoport kettévált. A „Mérnök” és az emberei elfoglalták a pozícióikat, Lachathoszek pedig Wittgen vezetésével elindultak felfelé. Wittgen rendelkezett annyi harci tapasztalattal, hogy a csoport tagjainak mozgásából azonnal látta, hogy profikkal dolgozik, ez mindenképpen megnyugtatónak tűnt. Egyedül Lachathosz és meglehetősen egyéni stílusa jelentett problémát. A közel húszfős kommandó már a zsiliplapnál járt, amikor a „puhakalapos” hátulról megkocogtatta a százados pánCélját, és fejével az oldalt álló zuhanyzó felé bökött.

- Százados úr, a csátorná miatt büzlünk, mint a trágyádomb. Hát, hádd zuhanyozzunk le, az időbe béléfér.

- Ezt hol olvastad, baszics? Ne kúrj föl agyilag már a legelején, oké?

- Jól ván, ná...

A csoport tagjai egymást biztosítva hatoltak előre. Kisvártatva már a lépcsőházban jártak, és magabiztosan haladtak felfelé a piszkosszürke fénnel megvilágított vaslépcsőn. Az akció mind ez idáig zökkenőmentesen haladt. Wittgen nagyon remélte, hogy emeletekkel feljebb a bálteremben hasonlóan alakultak a dolgok. Nem irigyelte Shaw-t és Wandemberget, akiknek sokkal nehezebb dolguk volt...

Föltétlen beszélnem kell magával, lehetőleg négyszemközt - mondtam. Rolonad hosszan a szemembe nézett, aztán óvatos mozdulattal letette a poharát, és egy kendővel megtörölte a száját.

- Hm... no és milyen minőségében, ezredes? - kérdezte. - Mint Cavallier crolljainak kiképzője, vagy mint IV. von Anstetten testőrtisztje? Megmondom őszintén, hogy ez utóbbi változat sokkal inkább megmozgatja a fantáziámat, ráadásul ez a „négyszemközt” dolog, igen titokzatosan hangzik. Netán titkokat óhajt a tudomásomra hozni? Vigyázzon, Shaw, én egy született pletykás vagyok!... Miről lenne szó? Ne kívánja, hogy most és itt mondjam el, a dolog meglehetősen bizalmas. Annyit elárulhatok, hogy császári megbízólevelekről lesz szó, olyanokról, amilyenekről maga beszélt a bál előtt. Az sem lehetetlen, hogy hoztam magának egyet...

Ezt az egészet tíz perccel ezelőtt találtam ki. Miután eszembe jutott azonnal ejtettem a „Veronica divatbemutatója” című változatot. Amit kiagyaltam, szenzációs ötletnek tűnt! Császári megbízólevél? Húsz éve nem állítottak ki ilyet. Nincs olyan úrkalóza a csillagvégnek, amelyik ne hagyna ott csapot-papot, ha kap egy ilyen ajánlatot.

A pontosság kedvéért el kell mondanom: először arra gondoltam, hogy felajánlom segítségemet a GAMMA ellen, amelynek támadása hamarosan várható: jöjjön velem, és én megmentem! A dolognak az volt az egyetlen szépséghibája, hogy abban a pillanatban felveszi a kapcsolatot az úrhajójával, és onnantól kezdve, nem tíz testőrt kell lelőnünk, hanem ezer rohamosztagost!

Rolonad nagy mestere lehetett annak, hogyan palástolja a meglepetését Hümmögött egyet-kettőt, lecsipett egy morzsát a szmokingja ujjáról, úgy tett, mintha egyáltalán nem érdekelné a dolog, holott majd' szétrobbant a kíváncsiságtól. Rám nézett, krárogott egy sort, aztán ezt mondta:

- Nagyon érdekes. Ez fölöttébb különös, ezredes úr... Hol tudnánk beszélgetni? Bekaptad a horgot, öcsi!

- Jöjjön velem!

Rolonad elfordult a svédasztaltól, intettem neki, hogy kövessen. A hat testőr jött utánunk, mintha zsinóron húznánk őket. Elmentünk Veronicáék mellett. A holomodellel Jessicával és Terryvel beszélgetett. Egy röpke másodpercre összeakadt a tekintetem Veronicáéval. A pillantásából azt véltem kiolvasni, hogy tudja, mi a dolga.

- Hova mentek? - kérdezte az apjától Jessica.

- Üzlet - jött a kurta válasz.

Váratlanul újabb ötletem támadt, így van ez, ha improvizálni kényszerül az ember.

- Jöjjön a lánya is, Rolonad!

- Az imént beszélt arról, hogy bizalmas a dolog.

- Netán nem bízik Jessicában? Ez a dolog őrá ugyanúgy vonatkozik

- Miről van szó, apám? - kérdezte a kalóz lánya, és abbahagyta Terry orrának törlését.

Rolonad válaszképpen morgott valamit, és hozzám fordult, ott szobroztunk a bálterem kijáratánál a forgalmat akadályozva.

- Mit ért az alatt, hogy a lányomra ugyanúgy vonatkozik? Beszéljen világosan, Mr. Shaw!

Eljött az ideje, hogy bekeményítsek

- Na, figyeljen ide, kedves barátom! Maga a galaktikus társadalom szabályozott keretein túl, én pedig a keretein belül próbálok élni és érvényesülni. Maga a csillagvilág egyik körözött banditája, sokak szerint csak egy rosszindulatú daganat a társadalom testében, amit ki kell vágni vagy égetni. Korunk nagy sebésze, Gabriel Herites ezt sokkal szebben tudná elmagyarázni, de hál' istennek nincs itt... Tehát maga egy gazember, én meg a Császár Praetorianus Gárda ezredese vagyok, ami helyből és nekifutás nélkül a legbizalmasabb állás az Imperiumban. Papíron a következőképpen néz ki a dolog: amikor maga belép ezen az ajtón, nekem azonnal és felszólítás nélkül úgy kellene lelőnöm, mint a pinty... a pinty egy madár, ami kipusztult... De én ezt nem teszem meg, inkább teljesítem az uralkodó parancsát, ami magával és a lányával kapcsolatos, kvázi az estély egy bizonyos pontján, egy bizalmas beszélgetést fogok lefolytatni önökkel. Ha velem jön, akkor megtudja, hogy miről van szó! Egyébként pedig nem, mert a császár üzeneteit nem szokták tolmácsolni ezerötszáz ember füle hallatára, egy kivilágított bálterem kellős közepén. Most vagy tátja a száját, vagy nem, de a császár üzent magának valamit! Érdekli a dolog, Rolonad?

Nem tudom, hogy a híres William Martin mit lépett volna egy ilyen monológra, mindenesetre Rolonadra hatott a dolog. Nem hiszem, hogy berezelt volna, amiért így beszélek, vele, egyszerűen szerethette az olyan embereket, akik nem szoktak sokat vacakolni.

- Miért nem ezzel kezdte? - kérdezte Martin alvezére, és a lánya testőreihez fordult. - Maguk ketten itt maradnak Terryvel, a többiek velünk jönnek!

Veronica, megtenné azt a szívességet, hogy míg visszajövünk, pesztrálja az unokámat?

- Szívesen - bólogatott Veronica. Ő legalább sikeresen kimaradt a lövöldözésből. Ha Rolonad nem kéri meg, hogy maradjon itt a sráccal, akkor én kértem volna erre.

- Hova még, mama? Mehetek én is?

- Nem, kisfiam, tudod ezek olyan dolgok...

Azért ez a gyerek nem akárkinek az unokája! Valószínűleg már ilyen fiatalon felvilágosították, hogy vannak olyan dolgok, amelyekhez csak a nagypapának van köze. A kölyöknek azt is elmondhatták, hogy Cross papa nem azért ilyen gazdag, mert jól menő látványpékséget vezet valami úrállomáson.

Terry nem szólt egy szót sem, mi meg kimentünk a ruhatárhoz, ami sokkal inkább fegyver lerakó volt, és igen erős őrség vigyázta. A bálterembe nem lehetett fegyvert behozni, még egy árva csúzlit sem - ezért keltettek oly nagy feltűnést Ilona és fekete köpenyes testőrei a materializációs övekkel Rolonad és emberei tartották magukat az etikett szabályaihoz. Most mindannyian felvették az energiapisztolyokat. Rolonad egy gyönyörű lézervetőt csatolt a derekára, a fegyver csillogott az ezüstberakásoktól, míg testőrei a hónuk alatti tokba rejtették a kerámiából készült Glockokat. Jessica kíséretéből ketten csatlakoztak hozzánk, tehát nyolc ellenféllel számolhatunk. A dolgot csupán az bonyolította, hogy Rolonad is favert ránthat, őt pedig nem akarjuk lelőni... egyelőre még nem.

Elindultam felfelé egy oldalsó lépcsőn, a csoport a nyomomban lépdelt. Rolonad és a lánya halkan beszélgettek Nem figyeltem oda, s így nem hallottam, hogy miről folyt a diskurzus. Minden idegszállammal a következő percekre koncentráltam. Megállapodtunk Wandemberggel, hogy egy bizonyos szót kell kimondanom, akkor kiront a gardróbba.

Felértünk a kilencedikre, és végimentünk a bársonyszőnyeggel borított folyosó amelyet végig lovagi páncélok díszítettek. Megálltam egy faindás ajtó előtt, és kezemet a kilincsre tettem, ám az egyik testőr udvariasan félretessékelt, és ő nyitott be elsőnek. Szemére helyezett egy infra, célkereső készüléket, és felmérte a terepet. Felkészültünk erre is. Tudtam, hogy Wandembergnek hópajzsa van - Wittgen nem csak puskát hagyott a gardróbban.

A testőr csak szabad szemmel találhatná meg sofőrünket, ahhoz viszont ki kellene szűrnia a gardróbajtót, ami valósággal beleolvad a rózsamintás csiricsaré

falikárpitba. „Nem fogja észrevenni”, nyugtattam magam, és lássatok csodát, nem is vette észre. Egyetlen ponton bukhatunk meg, ha a fickó számítógépe futtatni kezdi a fegyverfelismerő programot. Abban bíztam, hogy ebben az esetben a Winchester és az én energiapisztolyom – utóbbi az elit gárda arzenáljába tartozott – olyan korszerű álcarendszerrel rendelkezik, amely sikeresen félrevezeti a testőröket. Rolonad felderítője megelégedett az infrával, és így nem talált semmi különösöt. Bólintott, hogy bemehetünk, ami úgy nézett ki, hogy két gorilla bement, utána én következtem, majd Rolonad, végül a lánya és még egy testőr. Az ajtót kívülről becsukták, két izomagyú kívül maradt a folyosón. Ez nem a legoptimálisabb felállás, de nincs mit tenni, tudtuk, hogy így lesz, számítottunk erre.

A szobába lépő testőrök szétszpricceltek a szélrózsa minden irányába. Az egyikük, egy harminc-harmincöt év körüli nő éppen az ajtóval szemben lévő komódnál horgonyzott le, karnyújtásnyira az ezüstkészlettől. A többi is piszkos jó pozíciót vett fel, ugrásra és tüzelésre készen, persze mindannyian engem néztek. Nem kellett mondanom Rolonadéknak, hogy foglaljanak helyet, azonnal lehuppantak egy faragott lábú, erősen rokokó kanapéra. Vetettem egy gyors oldalpillantást a gardróbajtóra. Teljesen beleolvadt a falba, senki sem vette észre.

Rolonad, hogy nyomatékot adjon szavainak, a kanapé karfájára csapott – Ne várakoztasson minket, ezredes, szerintem kezdjük! Miről lenne szó?

– Én is ezt mondom, kezdjük el – jelentettem ki, és határozottan elindultam az ezüstkészlet felé. – Isznak valamit?

– Maradjunk inkább józanok, talán szükség lesz rá.

– Esetleg műkávét vagy műteát? – kérdeztem ártatlanul, és bele-belekukkantottam az üres cukortartóba, s felemeltem a teáskanna tetejét – Megbocsásson! – mondtam a testőrnőnek, aki kissé odébb lépett, gondolta keresek valamit... Az a valami tizenöt centire volt tőlem: egy süteményestálca, nagy félgömböt formázó fedővel. Kár, hogy nem látok át az ezüstön számítógép nélkül.

Mi van akkor, ha Wittgen nem rakta oda a pisztolyt?

– Nem áll szándékában a lényegre térni? – türelmetlenkedett Rolonad Én álltam, és meredten bámultam a tálcafedőt.

– Dehogynem – jelentettem ki határozottan, aztán egy életem egy balálom jó hangosan, hogy mindenki hallja, azt mondtam, hogy: BASZICS!

Az impulzuspisztoly a tálcán volt, felkaptam, és abban a minutumban fejbe lőttem a testőrnőt! Kivágódott a gardrób ajtaja, és ketten azonnal meghaltak. Rolonad emberei pokoli gyorsasággal rántották elő a fegyvereiket, én pedig előrevetődtem a záporozó lézersugarak közepette.

Egetverő dörejek és vércsevijjogásszerű hangok hasítottak a szoba csendjébe. Valaki eltalált, de a praetorianus díszegyenruha sugárkezelt anyaga csökkentette a lézer intenzitását; ha más ruha van rajtam, azonnal meghalok. Nekivágódtam valami bútornak, és mindent felborítottam. Valakit lelőttem.

Csak Wandembergben bízhattam, aki erőteret is aktivizált.

Később nem tudtam felidézni magamban, hogy mi is történt valójában, de az egész nem tarthatott tovább hat-hét másodpercnél. A szemem káprázott az apokaliptikus fényözönytől, és sűrű pislogások közepette tápáskodtam föl a szőnyegről. A szobában fanyar ózon és megégett emberhús szaga terjengett. Hat hullá hevert a padlón. A másik két testőr csak a küszöbig jutott el.

Ahogy elnéztem a szétrobbant és feketére pörkölődött, még mindig füstölgő bordáikat, azonnal tudtam, hogy Wandemberg Winchestere intézte el őket. A galaxis legjobb sofőrje – aki elfelejtette közölni velünk, hogy mellesleg mesterlövész – a tátott szájú Rolonad és a félájult Jessica előtt állt. A sugárpuska csövét Rolonad homlokának szegezte. A dolog olyan gyorsan zajlott le, hogy a kalóz félig sem tudta előrántani oldalfegyverét.

– Legmélyebb tiszteletem, én a sofőr vagyok, szólítson egyszerűen Marcusnak!

Most szép nyugodtan, a két ujjával megfogja a fegyvere markolatát, és nagyon lassan előhúzza! Nem ajánlom, hogy bármi rosszban sántikáljon, mert a feje minta lesz a kárpiton.

Határozottan meg voltam elégedve Wandemberggel. Most már bizonyos, hogy okos döntés volt alkalmazni. Rolonad szó nélkül engedelmeskedett, biztosan arra gondolt, hogyha ez az ember a sofőr, akkor milyen lehet a többi – nyilván sejtette, hogy összehangolt akcióval van dolga, és nem ketten vagyunk. Az ő profizmusa abban nyilvánult meg, hogy szó nélkül engedelmeskedett Wandembergnek. A kért módon előhúzta a fegyverét Wandemberg elvette tőle.

Eközben, hogy hasznossá tegyem magam, a két hullát behúztam az ajtóból. Rolonad

mereven bámult a reászegezett Winchester csövébe, de hozzám beszélt.

- Nem is olyan régen még azt ecsetelte, hogy mekkora erkölcsi nagyság hozzám képest. Emlékszik, maga szarláda? És maga a császár testőr ezredese? Elmondom, hogy mi maga...

- Fejezze be! - csattant a hangom, és a gardróbból előráncigáltam a felszerelésem. Bekapcsoltam a gyorsítót, s körülbelül tizenöt másodperc alatt rajtam volt a rendszer. Aktivizáltam a materializátort, és a gárdapáncél hagy szisszenéssel jelent meg a testemen. Ettől a pillanattól kezdve csak a Vörös Gárda lehetett komoly ellenfél. Rolonad azért sem fejezte be, és tovább nyomta a szöveget.

- Mire hajt, maga rohadék? Fizet valaki a fejemért, vagy az ópium érdekli? Biztos vagyok benne, hogy tudja, mit kapok az aranyért cserébe. Az ópiumot akarja elrabolni?

Nem láttam sok értelmét, hogy leálljak vele brusztolni. Csak azért tettem meg, mert látni akartam az arcát, látni akartam rajta a meglepetést.

- Szarok az ópiumra! Maguk egytől-egyig attól vannak elájulva, hol a heroin újbóli piacra dobása mekkora üzlet, holott, már a XXI. század elején kifutotta magát ez a szer. A galaxisban mindenki virtuáldrogot használ, és hódítanak a szintetikus szerek. Mit akarnak maguk ettől az elavult, természetes anyagtól, a kutyának sem kell majd.

- Maga sík hülye ehhez az egészhez, Shaw! Az úgynevezett elavult dolgoknak mindig megvan az új reneszánsza. Ez a divatra és a zenére ugyanúgy érvényes, mint a kábítószerekre, ez egy dolog. A másik, hogy jól látja ezt a kérdést, csak itt nem erről van szó, ezért nincs igaza! A heroin valóban óriási üzlet, csak nem úgy, ahogy maga hiszi! A régen elfeledett heroin a pszichére gyakorolt hatása alapján tényleg nem rúghat labdába a legújabb anyagok mellett, ezért az ópiumalkaloidák elterjesztésében nem az a nagy üzlet, hogy a többi, már bevezetett anyag mellett próbáljuk terjeszteni a piacon... Nem tudom, hogy magát ki tájékoztatta, de higgye el, hogy félrevezették! Maga meg akarja kaparintani ezt a szállítmányt, mert üzletet lát benne, de nem is sejti, hogy mi a valódi cél, mi az igazán nagy buli... a heroint...

Nem tudta befejezni, mert Wandemberg lesújtott az állára a puskatussal. Eldőlt a pamlagon, Jessica felsikoltott. Wandemberg visszakézből szájon vágta a nőt, aki szintén elhanyatlott.

- Fejezze be! - mondtam ismételten, de ez most Wandembergnek szólt. Valójában nagyon is érdekelt, amit Rolonad mondott, de most nincs idő végighallgatni. Mellesleg tudtam, hogy mire megy ki a játék, egyértelmű, hogy Rolonadnak miért lett szómenése. Az oldalára akart állítani, ha Wandemberg hagyja, hogy tovább beszéljen, pár mondat után eljutott volna a pénzig, ahhoz a bizonyos összegig, amelyet nekem ajánlana fel, ha futni hagyom... Rolonad elájult, így nem kaptam lehetőséget, hogy elmondjam neki: nem azért ejtettük túsul, hogy megzsaroljuk az esetleges üzleti részesedésért.

Veronicát hívtam, és közöltem vele, hogy „jöjjön ide a gyerekekkel”!

Pár perc múlva Terry és ő feltűntek az infravörösön. Ekkorra már aktív üzemmódban állt a harcászati számítógépem, és kissé felgyorsítottam a dolgok menetét: ahogy benyitottak a szobába, a két testőr azonnal infarktust kapott. Biológiai rendszerrel támadtam, nem akartam nagy zajt csapni a nyitott ajtó mellett. Teng valószínűleg semmit sem értett, és azonnal az anyjához szaladt. Elbőgte magát. Jessica átkarolta, és magához szorította. Veronica odaállt az időközben magához tért Rolonad elé, és azzal indított, hogy leköpte.

- Azt hiszi, hogy beveszem a meséjét erről a börtönbolygóról? Én nagyon jól tudom, hogy maga és az emberei hol voltak akkoriban... Én nagyon jól tudom! - Veronica elbőgte magát, és tíz körömmel ugrott volna az úrkalóznak, de Wandemberg az utolsó pillanatban eltaszította onnan. Nem éppen a legfinomabb, de roppant hatásos mozdulat volt. Rolonad a „puskatus” óta jobbnak látta, ha csendben marad. Zavartan pislogott, és szerintem semmit sem értett. Veronica ezek szerint nem hitt neki, és nem hitt az én elméletemben sem. Mit ne mondjak, rosszul esett a dolog, de azokban a pillanatokban kisebb gondom nagyobb volt ennél.

- Indulunk! - utasítottam Wandemberget, és a tálaló mellett kitapogattam a rejtett ajtó nyitópaneljét. A sofőr a fejével intett a foglyul ejtett triónak, hogy „mozgás”!

Rolonadék felálltak, az úrkalóz az állát tapogatta. Most először rémültnek tűnt.

- Ha van magában egy csöppnyi emberség, akkor nem bántja a családomat. Tegyen

velem, amit akar, de őket engedje el!... Kérem!

Ezt az utóbbi szót tízévente egyszer mondhatta ki. Nem foglalkoztam vele.

Odaléptem elé, az arcunk szinte összeért.

- Őket biztosan nem fogom bántani. Őket kimentem innen... Ne, ne kérdezzen semmit! Magával már más a helyzet, Rolonad! Ha be tudja bizonyítani, hogy akkoriban tényleg egy börtönbolygón kuksolt, akkor én biztosan nem ölöm meg, sőt, számíthat a segítségemre. Ha nem tudja bebizonyítani, akkor viszont meghal...

Rolonad kikerekedett szemmel nézett rám.

- Egyedül Martin tudna igazolni. Ő viszont...

- El kell keserítenem - vágtam közbe. - Martin egy paraszthajszálat sem tenne keresztbe a maga érdekében, ugyanis azt tervezi, hogy megöli... Mert maga ellopta az aranyát!

Rolonadnak elfehéredett az ajka.

- Ez ugye, nem igaz, apám? - kérdezte a halálra rémült Jessica. Rolonad képtelen volt válaszolni. A lényegre tértem.

- A kastély tele van titkos járatokkal, ez itt az egyik. Most lemegyünk a földszintre. Megköszönném, ha nem támasztanáak nehézségeket.

Rolonad nem merte megkérdezni, mire készülök

13.

Mike Bara és válogatott rohamosztagosai úgy zúdultak le a gárdaparancsnokságra vezető márvány lépcsősoron, mint a ferge. A kapitány energiatelepeket lökött a lézervetőjébe, hosszú harcra készült. Jobbról-balról kapta a jelentéseket, mindenki ordított.

- Minden bizonnyal mesterségesen előidézett szeizmikus lökések voltak, kapitány úr, ezért nem szerepelt az intézet havi előrejelzésében. Biztos abban, hogy...

- Herites okozta! A földrengéssel megbolondította a behatolás jelzőket, hogy fedezzen valakit, aki időközben valószínűleg be is jutott... Azonnal ellenőrizzenek minden vendégektől elzárt részt! Két osztag induljon a reaktorhoz, és vizsgálják át az üzemi szintet! Hívják fel a reaktorblokk összes ellenőrzési pontját!

Bara megtorpant a lépcsősor távében, és utasításokat harsogott. A gárdisták eszeveszett rohangászásba kezdtek. Súlyos léptek döngtek a márványon, sorra bekapcsoltak a személyi pajzsok Bara odalépett a komtisztjéhez, és a férfi hátára csatolt konténerből felkapta a zöld telefont. A vezérlő azonnal bejelentkezett.

- Herites bejutott! - harsogta a kagylóba. Lecsapta, és felvette a kék - Gárda-A és Gárda-B századok, kettes direktíva!

Az említett századoknál elrendelték ariadót. A rohamosztagosok pillanatokon belül a páncélozott csapatszallítóknál voltak, és a légpárnás monstrumok nagy süvítéssel emelkedtek fel a földről. A „kettes direktíva” alapján egetverő hangzavarral száguldottak a nukleárpajzs felé.

Bara okos stratégiának bizonyult. Látszólag megosztotta az erőit, pedig csupán „biztonságba helyezte” ütőerejének nagy részét. Amíg rendelkezik hadra fogható századokkal, melyek csapástávolságon kívül állnak a GAMMA-tól, addig lehet esélye Heritessel szemben. Minden más esetben, csak annyit tehet, hogy felemeli a fekete telefont, és elrendeli az evakuálást, amennyiben lesz még rá idő. Magához intette egyik adjutánsát.

- Értesítsék Cavalliért, de ne a személyi komján, Herites lehallgathatja a vonalat! Ha a báró parancsokat akar osztogatni, akkor jöjjön ide, vagy álljon át a Gárda rendszerére!

A tiszt franciául kezdett üvöltözni. Egy tizedes máris rohant.

Bara bekapcsolta az összes létező védelmi rendszerét. Izzadni kezdett a páncélja alatt, habár a ruházata légkondicionált volt. Csak annyit tudott a GAMMA-ról, hogy a parancsnoka mindig visszaszámol, mielőtt átrajzolná egy bolygó térképeit. Nagy barom voltam, amikor erre a rohadt bolygóra jöttem!

Chisi őrnagy elégedetten bámulta a képernyőket. Herites mögötte állt, és keresztbe font karokkal meredt a semmibe. A hátuk mögött uralkodó félhomályban halltan duruzsoltak az alapjáraton várakozó V-maxok. Egy láthatatlan

hangszóróból a régen elfeledett Six Days On The Road szól. A GAMMA parancsnoka mindig ezt hallgatta támadás előtt.

- Bara sejti, hogy idebent vagyunk - jegyezte meg Chisi, és kitekerdett testtel felnézett a parancsnokára. - Utasítás?

- Nem csak sejti, hanem tudja is! Visszaszámlálás ötszázról! Az embereket vegye le a lemezről!

Chisi ujjai vitustáncot jártak a szenzoros billentyűzeten. A titokzatos adatokkal teli képernyő bal felső sarkában villogni kezdtek a vörös fénnel égő számok.

500, 499, 498...

Gabriel Herites meggyújtotta utolsó jointját...

Azon az emeleten, ahol a bálterem található, több szobát és a hozzájuk vezető mellékfolyosókat alkalmi konyhának rendeztek be. A vendégek számára felnyitott termék és a „konyha” között megállás nélkül sürgölődtek a szalonkabátos pincérek és a sárga-fekete ruhás apródok. Az oldaltermekben felállított svédasztalok utánpótlásáról gondoskodtak, illetve a galaxis összes ismert italajtóját kínálgatták. A munka megállás nélkül folyt, és ez így is lesz legalább holnap délig... Akik ezt gondolták, azok nagyon tévedtek

Egy pincér közeledett a bálterem felől. Ezüsttálcáját letette az alkalmi tálalópultra, tucatnyi kollégája tolongott körülötte, óriási volt a hangzavar, a folyosó végéről idehallatszott egy XXI. századi modern keringő - olyan is volt...

A pincér új tálcát fogott meg, majd a többieket kerülgetve visszaindult. Hirtelen megtorpant, és bambán nézett maga elé. A tolongásban senki sem figyelt fel rá... Arcából kifutott minden szín, és pillanatok alatt kiverte a víz. Verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán, kénytelen volt letenni a tálcát, és meglazította a nyakkendőjét. De ez sem segített. Egyre rosszabbul érezte magát. Koordinációs zavarai támadtak, és tétova mozdulatokkal lépett el a falig. A fülében tompa zúgás nyomta el a zivaj és a muzsika hangjait, majd kisvártatva megszólalt valaki, bent az agyában...

- Nyisson be az oldalajtón!

Képtelennek érezte magát az ellenállásra, azonnal engedelmeskedett.

Benyitott a jelzett ajtón, hűvös félhomályban állt. Becsukta maga után az ajtót.

- Vegye elő a lemezt! - kántálta a monoton, titokzatos hang.

Jézusom, milyen lemezt?

Gépiesen engedelmeskedett. Mire felfoghatta volna, hogy mit is tesz, már a belső zsebébe nyúlt, és kivett onnan valamit. Nem tudta, mi az, és nem emlékezett arra a pillanatra, hogy odatette volna.

- Ez hogy kerül hozzám?

A lemez egy holografikus felvételnek tűnt, és valamilyen futurisztikus páncélzatú katonát ábrázolt.

- Dobja a földre, és hagyja el a helyiséget!

Robot módjára engedelmeskedett, aztán hátrálni kezdett az ajtó felé, keze a kilincset tapogatta a sötétben. A földre dobott lemez furcsán fluoreszkált, a fény egyre erősödött.

- Hagyja el a helyiséget, öt másodperc az aktivizálódásig!

Valami rejtélyes oknál fogva a pszichoszondázás csődöt mondott: a férfi lebénult, és nem mozdult. A különös fény visszatükröződött kiguvadt szemében.

- Aktivizálódás! - hallotta a szenvtelen hangot, odabent a koponyájában. Ekkor értette meg, hogy valamilyen titokzatos komputer beszél hozzá

Kiesett a transzállapotból.

A fény robbanásszerűen tört elő a tenyérynyi lemezből, és a férfi sikolyra nyitotta a száját, amikor meglátta „Kicsi Moriartyt”...

Az ajtó túloldalán semmit sem lehetett hallani. A nagy rohangálásban az sem tűnt fel senkinek, hogy az ajtó alatti résen, szép lassan terjed a szőnyegen egy agyvelődarabkákat magával sodró sötét vértócsa.

A kastély különböző pontjain sorra rosszul lettek a pincérek...

Egy parányi szobában kuksoltunk, és az ablak redőnyén át a rózsaszín márványlapokkal fedett udvart kémleltem. Az ablak előtt eget-földet verő dübörgéssel rongyoltak a Vörös Gárda páncélozott csapatszállítói, úgy éreztem magam, mint egy sarokba szorított kommandós egy régi-régi amerikai háborús filmben. Odakint felvonulnak a németek, én meg a szemközti páncélteremmel

szemezek. Mindenre számítottam, csak erre nem. Mike Basa a kastélyon kívülre helyezi át főerőit. Ez minden, csak jó hír nem!

Az Elitgárda rendszerén átkapcsoltam Wittgenre, aki az udvar túloldalán várakozott Lachathoszékkal. Wittgen csoportja a báróné fitness-szalonjában húzódott meg, szemben velünk. Ugrásra készen várták a parancsaimat.

- Mi az isten folyik itt, Paul? Bara átcsoportosítja a csapatait?

- Én is úgy látom. Valószínűleg kiszúrta Heritest.

- Akkor támadná a tornyot!

- Nem tudom. Jó lenne, ha a gárdisták eltakarodnának az udvarról, mert így nem tudjuk feltűnés nélkül megcsinálni. Hívd föl Heritest! - tanácsolta a százados. Egyszerre két problémát is okozott, hogy az udvar nem volt átjárható: Wittgennek át kellett volna küldeni két embert, hogy Rolonadékat vigyék le a Ionescu csoporthoz. Ha a vörösgárdisták nem tűnnek el villámgyorsan az udvarról, akkor Rolonad és családja velem kell, hogy maradjon, pedig már régen kifelé kellene tartaniuk a csatornarendszeren keresztül. Wandemberg nem viheti le őket, mert nem ismeri a kastélyt, különben is idefent van rá szükség pillanatokon belül. Én szintén nem mehetek el. Wittgen ebben a helyzetben egyetlen embert sem tud átküldeni... A másik probléma, hasonlóan égetőnek tűnt. Herites határozottan kijelentette, hogy a támadása előtt semmi értelme rádióforgalmazással próbálkozni a GAMMA felé, mivel úgysem válaszolnak vissza.

Váratlan dolog történt: Bara csapatai mögött összezárult a Muranovsky, és következtek a reguláris csapatok. Először azt hittem, hogy követik a Gárdát, de csalódnom kellett. Tucatnyi páncélos állt meg az udvaron, valósággal „bebetonozták” magukat.

Ezekben a percekben fogalmam sem volt, mi is történhetett pontosan. Már-már arra gondoltam, hogy fölhívom Bara kapitányt, amikor váratlan dolog történt: maga Herites ezredes keresett meg engem! Olyan tisztán szólalt meg a fülemben, mintha itt állna mellettem.

- Viasszaszámolok! Százhúsz...

Herites harmincöt percet sietett a saját forgatókönyvéhez képest!

Megállapodtunk, hogy egyszerre kezdünk a tűzijáték alatt, erre nekidurálja magát, én meg itt állok karnyújtásnyira a vörösgárdistáktól!

Bassza meg, ez viasszaszámol, és százhúsznál tart!

Nem volt, mit tenni, gyors döntést kellett hoznom.

- Paul, két perc múlva támadunk, készüljete fel!

- Ebből lövöldözés lesz - jegyezte meg a százados. Nem kellett sok ész egy ilyen felismeréshez.

- Maximális fegyverzettel megyünk nekik, használd az MMX-et! A parancsot én adom ki!

Wittgen visszajelzett, hogy vette az adást. Odafordultam a sarokban kuporgó Rolonadékhöz, akiket Wandemberg és a holomodell tartott sakkban. Veronicánál közepes teljesítményű sugárpisztoly volt, ügyetlenül tartotta a kezében, és Rolonad fejét célozta vele. Töretlenül hitt abban, hogy a férfi a szüleinek gyilkosa, s az ő megbecstelenítője. Én már percek óta nem hittem ebben.

- Figyeljen ide, Cross! - mondtam az úrkalóznak. Mire észbe kaptam volna, hogy a keresztnevén szólítom, már ki is mondtam. - Perceken belül megtámadom a páncéltermeket, hogy elraboljam az aranyat és az ópiumot. Utána kiviszem magukat, aztán majd meglátjuk... Wandemberg és Veronica itt maradnak magukkal. Ne ellenkezzenek, mert Mr. Wandemberg használni fogja a fegyverét, erre határozott utasítást kapott tőlem! Fogták, amit mondtam?

- Maga egy rohadt, mocskos állat! - üvöltötte Rolonad.

Wandemberg azonnal fejbe rúgta, még Veronica is felszisszent. Jessica és Terry sírtak. A nő magához szorította a kisfiát, az ajka enyhén remegett. imádkozott. Biztosan nem értem imádkozott, pedig ahogy elnézem Bara embereit, elkelt volna, az biztos, tudniillik a Vörös Gárda még mindig kifelé zúgott a Muranovskyn. Azt hiszem, van egy ilyen régi duma még az őskorból, hogy „annyian vannak, mint az oroszok”... Ha hiszik, ha nem, ezek tényleg annyian voltak, ráadásul tényleg oroszok voltak, csak a tisztjeik franciák.

Magamban visszafelé számoltam, körülbelül egy perc lehet hátra. Bekapcsoltam az összes támadó rendszeremet.

A tizedes lóhalálában rohant fel a bálterembe, az emberei mögötte loholtak.

Cavallier közben megunta a táncot, és az egyik kaszinóteremben leült pókerezni.

Jó hangulatban tologatta a zsetonokat, percek óta nyeresben volt.

A tizedes meg a többiek izgatottan toporogtak a hatalmas kétszárnyú ajtóban, végül a tizedes vett egy nagy levegőt, és átverekedte magát az asztalt körülállókon, és odahajolt a vérbárhoz, majd a fülébe súgta:

- A GAMMÁ-sok már a kastélyban vannak...

- Idióta! - vakkantotta Cavallier oda sem nézve, és mutatta, hogy három lapot kér.

A tizedes fogta, és kivette a lapokat a báró kezéből. Mindenki leesett állal bámult. Cavallier valósággal tátozott a méregtől.

- Kák vász závut? Kto vész kámángyír? - üvöltözte a Roxolán ura, és paprikavörös arccal pattant fel. Alig ért a gárdista mellkasáig. A tizedes ugyanúgy visszaüvöltött.

- Herites bejutott!

Cavallier tátogni kezdett. Megszédült, és meg kellett támaszkodnia. Ketten odaugrottak, hogy megtámogassák. A vendégek meghökkent arcot vágva szemlélték a jelenetet, számukra a „Herites” név semmit sem jelentett. Még vagy harminc-harmincöt másodpercig biztosan nem...

A báró elájult.

Pár órával ezelőtt még azt hittük, hogy ötvenszázaléknyi esélyünk van arra hogy megúszhatjuk fegyveres harc nélkül. Eljött az a pillanat, amikor egyértelmű lett, hogy végképp elveszítetteik a „békés megoldás” utolsó lehetőségét. Minden ehhez vezető alternatíva délibábbá változott, és én ott álltam kirohanásra készen, egy Herden 75-össel a kezemben. Testemen rohampáncél, a harcászati számítógémem aktív üzemmódba kapcsolva és 360 fokos löképelemzésre állítva várja, hogy az utolsó pillanatban meggondoljam magam.

Eredetileg nem így tervezetem, de az élet ismételten bebizonyította, hogy sokkal különb forgatókönyveket ír, mint bármelyik hollywoodi fizetett bértollnok. Ám a hatás mégis ugyanaz: izgalom, vér és szerelem. Hát nem is tudom, lehet, hogy könnyek is lesznek?... Megcéloztam az egyik közeli csapatszállítót, és vártam. Nem tudom, hogy Herites hol tart a visszaszámlálásban. Úgy gondoltam, nem lehet több hátra, mint...

- Tíz... kilenc... nyolc - hallottam egy szenvtelen automata hangját a sisak rádióban, lám, az ezredes megkönnyítette a helyzetem. Megadja számomra a lehetőséget, hogy ne lepődjek meg túl nagyon. Éreztem, hogy egy parányi izzadságcsepp gördül le a halántékomon, hatalmas erővel szorítottam az energiafegyver elülső markolatát, végül vettem egy hatalmas levegőt...

Egy... zéró.

A következő pillanatban ránk szakadt a mindenség - Herites földrengést keltett! Arról kaptam tájékoztatást, hogy a behatolás jelzőket egy enyhe földlökéssel fogja megbolondítani, hogy fedezze Lachathoszék bejutását, de erről a kataklizmáról elfelejtett szólni. Azt mondta, amikor elkezdi, minden mozgásban lesz - azt hittem, az embereiről beszél, ezek szerint rosszul hittem. A műszereim „hetes” erősségű földlökéseket mértek a Richter-skála szerint, valóban minden mozgásban volt. Gyönyörű pánik lehetett a központi toronyban és odalent a városban. Az udvaron leparkolt csapatszállítók körül rémülten tántorogtak a katonák. Erőtereket kapcsoltak fel a fentről záporozó, kristály-, üveg-, kerámiabeton- és acéltörmelék ellen. Robbanások hallatszottak minden irányból, ahogy megbénulni készült a kastély energiarendszere, és karvastagságú sztatikus villámok söpörtek végig az udvar hosszában.

Nem vártam tovább, és tüzet nyitottam a csapatszállítóra.

A páncélos lángoló darabokra robbant, és a detonáció elsöpört egy egész osztagot. A szemközti épületből Wittgenék is megkezdték a támadást. Tucatnyi színben pompázó, süvítő hangú lézercsíkok szabdalták a levegőt, és Savonov emberei hullottak, mint ősszel a legyek. Az osztagparancsnokok hátrarendelték a katonákat, és a roxoláni reguláris erők tagjai behúzódtak a szemközti épület árkádsorai alá, ahol a páncéltermekhez Vezető lejáratok voltak.

Wittgenék önállósították magukat, és előtörtek a fitnesszalon menedékéből, hogy egy kékesen villogó energiafalat maguk előtt tolva megkezdjék a végső rohamukat. Savonov emberei egyre kisebb ellenállást tanúsítva igyekeztek visszavonulni, és lehúzódtak a mélybe vezető lépcsősoron, miközben eszeveszetten rázkódott minden, s hatalmas lobból égő tűzrózsák nyíltak a kastély minden pontján. Óriási kőtömbök zuhantak le a magasból, és alaktalan roncsokká passzírozták a lángoló páncélosokat. Több embert láttam elvágódni Lachathosz társai közül, ahogy átlőtték előttük a pajzsot... Eljött az ideje, hogy kitörjek az udvarra, és

hathatósan beavatkozzam a küzdelembe. A védelmi mezőim 75 százalékát arra összpontosítva, hogy megvédjenek az alázuhanó betontömböktől, kirobbantottam magam előtt a falat, és iszonyú tüzesőt bocsátva a kint rekedt katonákra, előrenyomultam a pán céltérmekek irányába.

Meglepően erős ellentűz fogadott, és kezdtek lemeríteni a pajzsom energiaszintjét. Savonov operetthadserege komoly ellenállást tanúsított, erre egyikünk sem számított. A Marcus Prohebius-rendszeremet hívtam segítségül, és mikrohullámokkal kezdtem bombázni a rohamosztagosok állásait, akik sorra megsültek a lézer ellen vont pajzsai mögött. Átkapcsoltam a crolljaimhoz, és a roxoláni hadseregnek megadtam a kegyelemdöfést.

- Ellenséges erő a pán céltérmekek előtt. Támadás! - adtam ki a parancsot.

A számítógépeknek a maximális fokozatra kellett kapcsolniuk a fényszűrőket a szörnyetegek támadása miatt. A pán céltérmekek külső védelmét biztosító croll-rohamosztagosok iszonyú üvöltéssel bukkantak fel a szétnyíló zsiliplapok mögül. Bömbölésük még a rázkódó föld átható moráját is túlharsogta. Pillanatok alatt mindenkit lemészároltak, és Wittgenének is nekiestek volna, ha nem állítom le őket az utolsó pillanatban. Átgázoltam a lángoló törmeléken, és a többiek csatlakoztak hozzám. A négy szörnyeteget kirendeltem az udvarra hátvédnek, és a pokoli módon megcsonkított, megégett hullák közt bukdácsolva, végre ott álltam a pán céltérmekek ajtaja előtt. Tudtam, hogy Helga és a Herden 78-asok odabent várnak minket.

- Berobbantani! - adtam ki az utasítást.

A bálteremben eszeveszett pánik vette kezdetét, amikor elkezdődtek a rengések. Ezernyi ember sikoltozása rezegtette a törhetetlen ablaktáblákat, és az egymást taposó örült tömeg kitódult az előcsarnokokba. A gigantikus méretű csillárok kiszakadtak helyükből, és az alattuk hullámozó emberekre zuhantak. Már az első pillanatokba száznyan haltak meg, ahogy a rémült tömeg elsodorta és letaposta őket. Fényes arcú, drága selymekbe öltözött dámák halálos hörgések közepette fetrengnek a márványt taposó lábak közt. A nők rémült sikoltozása és a férfiak üvöltözése összekeveredett a földrengés átható, monoton dübörgésével, valamint a lézerfegyverek süvítésével. Többen fegyverrel a kezükben próbáltak utat nyitni maguknak, és szerencsétlen áldozataik lángoló ruhában omlottak a hideg kövezetre. A fegyveres biztonsági embereket elsodorta a tömeg, a helyzet kezelhetetlenné vált. Ezer ember próbált kimenekülni a Központi Torony recsegve-ropogva ingadozó épületéből, és eleven áradat gyanánt zúdult le a fényes lépcsőházakban. Az alázuhanó törmelék megállás nélkül szedte áldozatait, és a szilánkokra szétrobbanó műmárvány éles darabkái által megsebesített, véres arcú emberek tántorogva zuhantak el a lépcsőket burkoló vörös bársonyon. Százak buktak át a lépcső korlátján, és sikoltozva zuhantak le a mélybe. Kialudtak a fények, és égzengéshez hasonlatos detonációk nyomták el a rémült sikoltozást. Kitört a tűz, hogy Cavallier vendégei eleven fáklyaként váljanak az enyészet martalékává.

A tizedes, aki Cavalliernek a rossz hírt hozta, az energiavetőjével próbált rendet vágni maga körül, hogy kijusson az épületből. Az embereit elsodorták mellőle, rajának tagjai túl későn rántottak fegyvert. A tizedes ripityára lőtt egy oldalajtót, és valósággal kizuhant a melléklépcsőházba. Tucatnyian rohantak utána, de visszavetette őket egy lángoló törmelék szülő, döbbenetes detonáció. A lépcsőház leszakadt, és a tizedes eltűnt a lángtengerben...

Az egyik menekülő, akit az iménti robbanás rongybabaként vágott a falhoz, teljesen véletlenül nézett fel, és akkor meglátta őket. Felmutatott a magasba, és sikoltozott megállás nélkül. Most már mások is látták, és arcukon úrrá lett az iszonyat.

Furcsa, emberhez hasonló lények zsongtak a mennyezeten. Kékes fényben izzó különös pán céltérmekekből ágas-bogas villámok csaptak elő, ahogy rajban élő bogarak módjára szétfolytak a plafonon. A kék fény átragyogott a zsíros fekete füstön, és az egyik lény megmozdult - az alant állókra vetette magát.

Nem volt több szemtanú, hogy a Központi Toronyban a GAMMA az úr...

A Vörös Gárda C századának egyik osztaga az alagsorban nyomult előre. A katonák faltól falig tántorogtak a földlökések alatt, és rémült arcot vágtak a formatervezett rohamsisakok alatt. Parancsnokuk megállás nélkül a koordinációs

tisztet hívta, de a gárdaparancsnokság nem válaszolt, a sisakrádiókból csak sztatikus sercegés hallatszott.

- Zavarják az adást! - ordította az osztagparancsnok, és embereivel a nyomában tovább haladt előre a remegő, rázkódó folyosón. Hirtelen kialudtak a fények, és a gárdisták átkapcsoltak infravörös rendszeriekre. Az utolsó parancsuk az volt, hogy ellenőrizzék a reaktorblokkot.

Az osztag befordult a B kapuhoz vezető százméteres folyosóra.

A B kapu Wittgen által átprogramozott védelmi rendszere a másodperc törtrésze alatt megsemmisítendő célpontként azonosította a közeledő gárdistákat, és tüzet nyitott. Az élen haladó tiszt a személyi pajzsa ellenére szétrobbant. Az emberei hátrálni kezdtek, és lézernyaláb esőt zúdítva az automata energiavetőkre, azonnal visszahátráltak.

- A védelmi rendszer tüzet nyitott ránk! Erősítést kérek! - üvöltözte a rádióba a rangidős, aki egyből átvette a parancsnokságot, de nem kaput választ. Utasítás hiányában neki kellett döntenie. - Minden energiát a védelmi mezőkre! Ha eljutunk a vörös vonalig, az ágyúk már nem tudnak ránk fordulni! Utánam! A tiszt megindult előre, de akkor vakító kék fény sugárzott rájuk. Többen felnéztek, és a mennyezeten futó csövek közt meglátták Gabriel Herites valamelyik harcosát.

Ez volt az utolsó, amit láttak az életükben...

Három perc sem telt bele, s a földlökések véget értek. A nyomasztó morajlás megszűnt, de ekkor új, minden eddiginél félelmetes hang hallatszott a kastély lángokban álló tornyai felől. A hangot mesterségesen felerősíthették, és hullámszerűen csapott le a magasságból. Mindenki hallotta, aki túlélte az iménti kataklizmát.

Mike Bara rémült arcot vágva meredt a műszerkonzol hangfalaira. Ő is hallotta, amit oly sokan, és nem tudta, mire vélni, csak sejtései voltak, melyeket nem osztott meg senkivel.

Ő és az emberei bénultan álltak a gárdaparancsnokságon. Az elmúlt percekben minden csapatrészével megszakadt a kapcsolatuk. A képernyők csak rombolást, tüzet és pánikot mutattak, a GAMMA átvette a hatalmat Andrei Cavallier kristálykastélya fölött.

- Mi ez a zaj? - kérdezte az egyik technikus, és faggatni kezdte a számítógépet, de az ugyanúgy néma maradt, mint Bara tisztjei. A francia gyártmányú szintetikusuk tanácstalanul hallgattak, mindenki Mike Barától várta a megoldást. A gárdakapitány lassan kinyúlt a piros telefonért, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, és felkapta a kék színűt.

- Készítsék fel az űrhajómat!

Mike Bara nagyon bátor ember volt, de hülye azért nem! Nem óhajtott egy percet sem időzni abban az épületben, amelynek tetejéről épp most jön lefelé Herites ezredes.

A Yamaha V-max fegyverrendszere kirobbantotta a tetőt, és Herites nekilódult. Chisi nagy bömböléssel követte.

Ahogy Herites motorjának első kereke kilendült a semmibe, automatikusan bekapcsolt a vektorális gravorendszer, és a V-max kihuppant a függőleges falra. Heritest egy bonyolult és biztonságos heveder együttes tartotta a gép nyergében. A fizika törvényeinek megfelelően ő megállíthatatlanul zuhant volna lefelé az ötszáz méteres mélységbe, de a motor számára a gravitációs húzóerő most a függőleges falszakasz felé hatott.

Chisi odaállt mellé a saját gépe nyergében ülve.

A GAMMA főtisztjei túráztatni kezdték a gépeket, melyek hangjától cseréptörmelékké robbant az alacsonyabb tornyok tetőzete, és szinte látni lehetett, hogy a dinamikus hanghullámok szétszórják az odalent lángoló Páncélosok roncsait.

- Hány halottra számít, ezredes? - kérdezte Chisi, és lehúzta a sisakja szemellenzőjét.

- Hat- és hétezer között! - ordította Herites, és gázt adott.

A V-max a hátsó kerekére emelkedve indult meg lefelé, s amikor a nyolcvanadik emelet magasságában visszahuppant, megkezdte a tüzelést.

Helga arra kért, hogy fogjam a kezét, amíg haldoklik.. Hátát a berilliumtitán falnak vetve hevert a baloldali széf szétrobbant páncélajtaja mellett, a teste deréktól lefelé csak két elszenesedett, füstölgő csonk. Odaguggoltam mellé, és megtettem, amit kért.

- Miért nem mondta, hogy az aranyra hajt... megbeszélhettük volna.

Erre nem tudtam, mit válaszolni. Körülöttünk kesernyős füst szállt, ég vörhenyes lángokkal égett a széfekhez vezető folyosószakasz. Helga emberei véres és megégett torzókként heverték a bejárati zsilip mögött, egyikig sem élte túl a támadásunkat.

A zsoldosvezér kezének szorítása lassan engedett. Szemében elhomályosult a lámpák sápadt fénye, és feje félrebillent. Meghalt. Felálltam, az élet ment tovább...

- Mozogjatok! - förmedtem Lachathoszékra, akik a szétlőtt tehermozgató robotok miatt, kénytelenek voltak kézi erővel megpakolni a páncéltermek lejárata előtt materializálódott gravitációs terelőt. - Perceken belül el kell hagynunk a kastélyt! Nem voltam rózsás hangulatban. Rengeteg embert veszítettünk, ráadásul a neheze még hátra van: Bara átcsoportosított főerői az utolsó pillanatban elhagyták a halálra ítélt kastélyt, s most személyi atompajzsokat felkapcsolva, mozdulatlanul álltak a sugárutak mentén. Beélesített fegyverzetrel vártak, s csak ők tudták, hogy mire, nekem pedig ki kell mennem a Muranovskyn...

Kintről robbanássorozat hangja hallatszott, fejünk felett recsegve-ropogva égett Cavallier gyönyörű kristálykastélya. Miután Herites leszáguldott a tetőről, végképp elszabadult a pokol. A roxoláni reguláris erők és a Vörös Gárda C százada nem mutatott sok ellenállást. A robbanásokból ítélve még több ponton harcban álltak a GAMMA-val, de a superkommandó rendületlenül nyomult előre, s csak idő kérdése, mikor számolja fel az utolsó fegyveres csoportot. Nagyon nyomasztott Lady Ilona sorsa. A Központi Torony masszív tömbjének alsó tizenöt szintje lángokban állt, és a falakat folyamatos detonációk szaggatták. Több ezer vendég tartózkodott odabent, és képtelenek voltak elhagyni ezt az égő csapdát, amelynek lángjai lassan felemésztették őket. Abban a pillanatban, hogy elfoglaltuk a páncéltermeket, a személyi komján hívtam a nőt, de ki sem csengett. Ostoba módon szerveztem meg Ilona kimenekítését a kastélyból, hibát követtem el... Biztosra vettem, hogy a nő meghalt.

Lachathoszék felnyitották a konténert, és ölükben cipelték az aranytéglákat. A jobboldali széfben pedig ott állt Wittgen és Wandemberg. Csípőmagasságig érő bálák sorakoztak előttük, legalább tizenkét darab. Wandemberg megbontotta az egyiket, és kirángatott belőle egy tenyérnyi csomagot. Kibontotta, hogy megvizsgálja a tartalmát.

- Ez a nyersórium, uraim!

Parányi, pogácsára emlékeztető gömböcskét tartott az ujjai közt. Kettétörte, és óvatosan megízlelte, majd elismerően bólogatott.

- Kiváló minőség!

Szívesen rákérdeztem volna, honnan tudja, milyen a kiváló minőség, fiz' három évszázada senki sem kóstolhatta ezt az anyagot, de Lachathosz egy emberének biztosítása mellett Veronica és a foglyaik jelentek meg a rommá lőtt ajtóban, és sokkal fontosabb dologom akadt. Megfogtam Veronica karját

- Heritessel úgy állapodtam meg, hogy biztosítja a B-zsiliphez vezető utat, haladéktalanul induljatok lefelé! Az Ionescu-csoport kivisz benneteket az almarendszeren keresztül a bázispontig. Reményeim szerint fél órán belül mi is ott leszünk a szállítmánnyal, de előbb le kell ráznunk a Gárda A és B századait.

- Hol van Dana?

- Nagyon remélem, hogy a Stalin Tower tetején, amennyiben a felhőkarcoló átvészelte a földrengést... Siessetek, Jessicát és Terryt vigyétek magatokkal!

- Bármit megadok magának, ezredes, csak engedje el őket - mondta fájdalmas hangon Rolonad, és tett felém egy lépést. Lachathosz embere máris ütni készült a protonfegyver műanyag tusával. Kezem az energiavetőre csapódott, és megakadályoztam a mozdulatot.

- Rolonad, tulajdonképpen megmentem a családját. Ezt most nehéz lenne elmagyaráznom, hogy miért teszem, de valójában nem is óhajtom. Fogadja el magyarázatnak, hogy ez az igazság... Maga viszont velem jön a teherautón, mert ahogy lesz egy kis időnk, beszélgetni fogunk! Induljatok! - fordultam végül Veronicához.

A gyermekét rémülten magához ölelő Jessica ekkor egyszerűen leköpött. Normális körülmények között illett volna visszakézből szájba vágnom, de most erre nem volt időm.

- Látom, nem érti a dolgot, hölgyem. No, de se baj!

Veronicának nem vártak tovább. Pillanatokon belül elhagyták a páncéltermeket.

- Itt semmisítjük meg, vagy odakint? - kérdezte Wittgen, és hanyag mozdulattal belerúgott az egyik bálába. - Nincs már olyan vörösgárdista, aki ideszaladna a

riasztásra.

Ez nyilvánvaló, a gombot most is megnyomhatnám, és akkor volt ópium, nincs ópium. A gondot csupán Herites ezredes és a műszereinek közelsége okozta. Ha a kastélyban semmisítem meg a kábítószert, a GAMMA parancsnoka azonnal tudni fogja, hogy félrevezettem, és dühében nekünk ugrik És a praetorianus modul nélkül nincs esélyünk ellene.

- Kivisszük! Pakoljátok fel! - utasítottam Lachathoszékat, akik azon nyomban megkezdték a bálák felpakolását.

Visszatértünk az udvarra. Még mindig nagy lánggal égtek a hadsereg járművei, és mindenütt halottak heverték. Az előttünk magasodó Központi Torony épülete gigantikus fáklyaként világította meg a sűrű füsttől takart mélykék égboltozatot. Vettem egy pillantást a közeli díszudvar felé: szintén pokollá változott, és a kövezetén pörkölődő halottak között rengeteg vendéget láttam. Sikerült kijutniuk az épületből még a lépcsőházak leszakadása előtt, de az izzó zsarátnokként utánuk robbanó törmelék őket sem kímélte. Túlélőket is láttam, amint szakadozott és megégett ruhában, véres, félőrült arccal bókásztak az udvaron heverő roncsok és törmelék között Tucatnyi nyelven kiabáltak segítségért...

Lady Ilonát sehol sem láttam.

- A nő meghalt - mondtam csendesen. - Sajnálom, nagyon sajnálom Ezt nagyon elszúrta.

- Nem halt meg - jegyezte meg hirtelen Wandemberg, és kinyitotta a gravoteherautó ajtaját, hogy felkapaszkodjon. - William Martin felesége sokkal ügyesebb annál, hogy bennéjjen egy rohadt bálteremben. Indulunk?

Nem volt válasz. Utasítottam az embereimet, hogy beszállás. A crollók egyetlen intésemre felugrottak a teherautó tetejére. Rakományunk egy tonna színarany és százmillió tallér értékű nyersópium.

Wandemberg megragadta a kormányművet, és indított. A monstrum megemelkedett, és suhanni kezdett a talaj fölött. Ráfordultunk a Muranovsky felé vezető alagútra. Wandemberg hirtelen fékezni kényszerült, és úgy álltunk meg, hogy a crollók kis híján lebecskáztak a porba. Sofőrünk azért kényszerült ilyen váratlan megállásra, mert közvetlenül előttünk egy Yamaha V-max keresztezte az utat. A harci-motor körül három, ismeretlen páncélzatú katona állt. Kékes fényben izzó aura ölelte körül őket, ugye, mondanom sem kell, hogy nem szembesültem eddig ezzel a technológiával.

A V-maxon Peter Chisi ült, nyilván tudta, hogy közeledünk, és elállta az utat, reméltem, nem sántikál semmi rosszban. A GAMMA őrnagya lekászálódott a félelmetes gépéről, és kezében egy különös fegyvert lóbálva elindult felénk a füstködön át. Rolonad kiguvadt szemmel nézte a férfit, és nem sok hiányzott hozzá, hogy nyüszítsen félelmében. Wandemberg sem mutatkozott túl nyugodtnak.

- Tudja, mi van a kezében? - kérdezte tőlem sofőrünk.

- Hát nem mézeskalács kistűkörrel a közepén - feleltem.

- Közeledik egy Stockbauer romboló, jobb lesz, ha mosolyogva fogadják. Ez a fegyver egy önmagát tenyésztő számítógépes organizmus, a Katedrális kedvenc csecsebecséje.

- Most nem érek rá meséket hallgatni! - jegyeztem meg mérgesen, és kinyitottam az ajtót. Leugrottam a duralumínium úttestre, és átlépve pár hullán, elindultam Chisi felé. Félúton találkoztunk

- Nos? - nyitottam a GAMMA tisztje felé, aki a vállam felett a sofőrfülke mélyén sötétlő alakokat vizsgálta. A fegyvere valóban örületes dolognak tűnt. Folyamatosan lüktetett, pulzált és változtatta a színét. Tényleg olyan, mintha élne.

- Nincs mit mondanom, fél sikerről számolhatok be - fordult felém Herites helyettese. - Az igazi nagyvadak idejében elhagyták az épületet, mintha előre sejtették volna az egészet. Leslie Copfmannt nem tudtuk elkapni, pedig Martin hiányában ő lenne a legértékesebb zsákmány. Számítógépeink szerint a halottak között sincs... A kastély gyakorlatilag az ellenőrzésünk alatt áll, a vezérlőt és a gárdaparancsnokságot elfoglaltuk, nyugodtan nekimehet a nukleárpajzsna, ki lesz kapcsolva. A csoportja másik fele egyébként sikeresen kijutott, már a csatornarendszerben járnak. Sikerült elzárnia a crollokat?

- Ennek a négynek kivételével odalent vannak az alagsorban. A zsilip csak kódra nyílik. Jobban járnak, ha nem próbálják berobbantani: százötven sáskacsótány nyüzsög a pincében, ha kiszabadulnak, még maguk is pakolhatnak... Az előbb említette a „nagyvadakat”, mi van a többiekkel, őrnagy?

- Milyen többiekkel?

- Cavallier, Yrina és a többi prominens személy? - kérdeztem vissza. Tényleg érdekelt a sorsuk.

- A báró a foglyunk. Yrina és Savonov tábornok biztos, hogy öngyilkosok lettek... Nem látta Szlobodan Djokicsot? Vérdíjat tűztek a fejére, jó lenne elkapnunk. Sajnos, ugyanúgy felszívódott, mint a kedves lánya.

Tényleg, hova tűnt Djokics? Már a bál alatt sem láttam!

- Fogalmam sincs, hol lehet, nyilván időben megpattant Danával együtt.

- Nyilván... Sikerült biztonságra helyezni Lady Ilonát?

Na most kell jól hazudnom, gondoltam, és azt mondtam Chisinek, hogy Veronicáékkal együtt elhagyta a kastélyt. Fogalmam sincs, hogy elhitte-e, mert nem kapott lehetőséget a hallottak lereagálására. Váratlan affér zavarta meg beszélgetésünket: tüzet nyitottak ránk!

Energiapajzsaink természetesen drasztikusan csökkentették a lézertalálatok intenzitását, és a maradék védelmet, könnyen megoldotta a páncélzatunk. Mindezek ellenére nekicsapódtam a falnak. A Vörös Gárda három életben maradt rohamosztagosa bukkant elő a páncéltermek irányából. Azon kevés hősök - vagy örültek - közé tartoztak, akik még az utolsó pillanatokban sem adták meg magukat, és elszántan továbbharcoltak. Megállás nélkül nyomultak előre, és lőttek mindenre, amiről úgy vélték, hogy elpusztítandó célpont. Az egyik crollom darabokra robbant.

Mire visszatámadtam volna, Chisi megtette helyettem.

Az őrnagy feléjük hajította a Stockbauert, ami (aki?) szemvillanás alatt egy izzó dárdává változott, és elhúzott a három rohamosztagos között. A vörösgárdisták hamuvá égtek az energiapajzsaik mögött, és sugárkezelt páncéljuk alakatlan kupaccá olvadva szétfröccsent a köveken. Alángoló dárda tovább száguldott, tett egy kurta kanyart a páncélosok füstölgő roncsai közt, és visszaröppent felénk.. Még egy kurta pillanat, és megállt az őrnagy kezében. Fénye kihunyott, és megpihent az őrnagy alkarján. A titokzatos fegyver ekkor beszélni kezdett a gazdájához valamilyen nyelven... Chisi visszadörmögött valamit.

Próbáltam megőrizni a józan ítélőképességemet, csak pokoli nehézségek árán sikerült. Az őrnagy csak annyira tűnt izgatottnak, mintha elkapná egy kiadós zápor, ami sztatisztikus esernyő nélkül éri egy park kellős közepén.

- Kérj ebből kettő darabot! - szólalt meg Wittgen a harcászati korcban.

- Sikerült elkapnia Rolonadot? - érdeklődött Chisi.

- Ja...

- Ha jól látom, odabent ül a kocsiban. Átadná nekünk a foglyot?

- Sajnálom, őrnagy, de még nem. Legyenek türelemmel...

Chisi szűrős szemmel vizsgálgatott, de hál' istennek, nem feszegette a dolgot, nyilván Herites figyelmeztette, hogy lehetőleg kerülje velem a konfliktust. Elterelte Rolonadról a szót.

- A Vörös Gárda gépesített lövészalakulatai megszállták a várost, és Lady Ilona páncélosai újra elhagyták az úrhajót. A helyzet meglehetősen zavaros, de a továbbiakban nem óhajtunk beavatkozni, feladatunkat elvégeztük. Két órán belül landolni fog a Vöröskereszt egyik úrhajója. Ha a Gárda esetleg akadályozná a leszállást, akkor megtámadjuk őket, egyéi ként nem!

- Maguk szorgalmazták a Vöröskereszt leszállását?

- Persze. Herites ezredes végül is egy született humanista.

- Ehhez nem fér kétség - jegyeztem meg egy robbanássorozatoktól rázkódó, lángokban álló kastéllyal és sok ezer halottal a hátam mögött. - Indulok, őrnagy, guruljon odébb a motorjával!

- Oké, vigyázzon a páncélosokkal!

- Vannak embereim a városban - nyugtattam a GAMMA tisztjét, és visszamentem a teherautóhoz.

Volt egy rossz sejtésem, hogy az igazi problémát nem a vörösgárdisták okozzák, hanem egy olyan ember, akit nem láttam már napok óta... Veronica legalább biztonságban van.

Odafentről még hallatszott a csatazaj, amikor elhagyták a reaktorszintet. A detonációk tompa robajai visszhangot vertek a gigászi méretű csövek közt, és a két fogoly rémülten tekingetett felfelé. Vakító fényben égő sztatisztikus kisülések csapkodtak a csoport körül, nagy óvatossággal kellett megközelíteniük a falba

robbantott nyílást.

Tulajdonképpen, nem is foglyok, morfondírozott magában Veronica, ahogy az előtte haladó Jessicát és kisfiát nézte. Rolonad lánya kisírt szemmel haladt Ionescu és emberei mögött, kisfiát a karjába vette. A sort Veronica és a Lachathosz-csoport négy tagja zárta, Szabolcs vezette őket.

Vajon megérti-e, hogy nem akarjuk bántani őket? - kérdezte magamagától a holomodel, és nagy sóhajtozással mászott be a lyukba. Shaw terve szerint a negyedik kerület alatt húzódó víztározóig kell eljutniuk, ahol megtörténik a találkozás. Az ezredes és a többiek szintén odajönnek az aranszállítmánnyal, amennyiben sikerül lerázniuk a Vörös Gárdát. Veronica legszívesebben félrehívta volna Jessicát, hogy mindent elmondjon neki, de erre most nem volt idő - menni, sietni kellett, nincs lehetőség elmét megvilágosító magyarázatokra. Egykori jó barátjánője a gyűlölettel szikrázó pillantásokat vetett felé, az ajka valósággal remegett a visszafojtott dühtől. Veronicában egymást érték a csapongó gondolatok. Folyton az járt az eszébe, amit Shaw-tól hallott a bálterem előtt. Ha helytálló az ezredes elmélete, és Rolonad valóban egy börtönbolygón kuksolt, amikor azok a dolgok történtek, akkor Caramondó hazudott! Nem Rolonad az egykori megbecstelenítője... Veronica majdnem sírt tehetetlen dühében. Úgy érezte, hogy Caramondó a hazugságaival sokkal jobban megalázta, mint az állat, akkor a Rosanon.

De miért tette volna? - kérdezte Veronica. Észre sem vette, hogy magában beszél. Arra eszmélt, hogy az egyik úrvándor a kezébe nyom egy éjjellátó készüléket.

- Ezt vegye fel, szépasszony! Egy darabig a sötétben megyünk Ionescu segített neki, és Jessica is kapott egy hasonló eszközt. Valaki elvette tőle a gyereket. Szabolcs rövid instrukciókkal szolgált:

- Az előttünk álló szakaszon muszáj átvergődnünk, habár helyenként csípőig ér a szennyvíz. Miután átjutottunk, már könnyebb dolgunk lesz, és van világítás is.

- Siessünk - mondta Veronica. Valaki a kezét nyújtotta Rolonad lányának, de ő makacsul elhárította a segítséget.

Nekiindultak a pokoli sötétségnek. A térdük magasságában hullámozó mocskos lé orrfacsaró bűze szinte elviselhetetlennek tűnt, és minden méterért meg kellett küzdeniük. Veronica többször megbotlott, de az utolsó pillanatban mindig sikerült valakinek elkapni a karját. Hosszú percekig tartott a kegyetlen menetelés, míg végül kikászálódtak a mocskból. Aztán bokáig érő iszamos sárban cuppogott a cipőjük, az egyik férfi megállás nélkül káromkodott legelől. A folyosó enyhén jobbra kanyarodott, és feltűnt az első halvány fénnel világító lámpatest az oldalfalon.

- Na, végre! - nyögte Veronica, aztán elfojtott egy káromkodást: a cipője eddig kiválóan bírta a strapát, de most az utolsó pillanatban megadta magát, és nagy cuppanással maradt a bűzlő iszap foglya. - Legalább ezt az öt métert kibírhattad volna - mérgelődött a holomodel. A kezében szorongatott energiavetőt átnyújtotta az egyik férfinak, és a fálnak támaszkodva lehajolt, hogy megszabaduljon a másik cipőjétől is.

Jessica percek óta várt a megfelelő alkalomra, hogy bosszút álljon egykori barátjánőjén. Rolonad lánya nem sokat értett a körülötte zajló eseményekből. Annyit fogott fel az elmúlt egy óra eseményeiből, hogy őt és kisfiát elrabolta egy rakás ismeretlen, az apját pedig minden bizonnyal kivégzik... Mindezekért Veronicát tette felelőssé.

- Te rohadt kurva! - sikoltotta elszántan, és nekiugrott a cipője pántjával viaskodó nőnek. Belemarkolt a szőke hajkoronába, és tépte, rángatta, mint egy megveszekedett fúria. Veronicát készületlenül érte a támadás. Nekizuhant a nyirkos falnak, és elszántan védekezett mind a tíz körmével.

Valaki odaugrott, hogy szétválassa a két nőt, de Ionescu nyomban kiabálni kezdett, hogy aki beleavatkozik, annak vele gyúlik meg a baja. Elkapta az elkeseredetten zokogó Terry karját. A kisfiú püfölni kezdte Veronicát, Ionescu röhögve elrántotta onnan. A férfiak hangosan kiabálva, egymást túllícitálva tették meg tétjeiket, és előkerültek a gyűrött roxoláni banklegyek

- Ötszázat a szőke gádzsira! - harsogta valaki. Többen lehurrogták, és megtették a tétjeiket Rolonad lányára, aki időközben lebirkózta Veronicát a mocskba.

A két barátnő elszántan verekedett, és az iszapban fetrengve próbálták kikaparni egymás szemét. Jessica keményebb nevelést kapott, mint a modell, és lassan felülkerekedett. Törékenynek látszó alkata ellenére leszorította Veronicát, és ököllel ütötte az arcát. A nőknél kisvártatva cafatokban lógott a ruha, szinte mindketten meztelenek voltak.

Ionescu és emberei lelkesen szurkoltak. Hangosan kiabálva biztatták a két megveszekedett nőténytigrist. A nagy hangzavarban azt sem hallották meg, hogy egyre gyorsabban kattog a mozgásdetektor. A leghátul álló végre észbe kapott, hogy valami baj van, de akkor már késő volt. A férfi meg. pördült, és abban a pillanatban kettévágta egy katana. A teste vért robbantva omlott a mocsokba. Leghamarabb Ionescu eszmélt, de Skorpió pengéje valósággal lefejezte. Fudzsikó és Mankó rontottak elő a homályból, s egy különös, rituális táncot lejtve keringtek, pörögtek a szűk helyen. A csillogó pengék újra meg újra lecsaptak, hogy arasson a borzalmas halál. Rövid és elfojtott halálsikolyok kísérték ezt a pokoli keringőt, amely alatt levágott kezek hulltak a cuppogó, véres iszapba, felvágott hasfalakból robbant a vér ragacsos párafelhője. A vándorok átvágott torkukat és kitüremkedő belüket markolva, vértbugyborékoló, halálos hörgéssel dőltek el a falak mentén...

Veronica köhögött, hörgött és fuldoklott, ahogy Jessica fojtogatni kezdte. Megpróbálta lefejteni torkáról a nő kezét, de Rolonad lányába ördögi erő költözött, és nem lehetett megfékezni. Haja mocskosan és ziláltan takarta arcát, s csak egy örülettől csillogó szempár sugárzott mögüle. Jessica elvesztette minden önkontrollját, és elhatározta, hogy mindenért megfizet, még gyermeke apjának haláláért is.

Veronicát lassan elhagyta minden ereje, és egyre erőtlenebbül kapálózott. A szeme elé vörhenyes köd ereszkedett, és fülében tompa zúgásként hallatszott a vér dobolása. Keze lassan lecsúszott Jessica csuklójáról...

Villant egy borotvaéles penge, és Jessica feje elvált a törzsétől. A rettenetes torzó vért spriccelt magából, aztán elernyedve zuhant a félholt holomodelldre. A nő feje nagyot toccsant az iszapban, és minden elcsendesedett.

Veronica nem volt részese az eseményeknek. Fájdalmasan zihálva, köhögve és zokogva hevert a mocsokban, a keze a semmit tapogatta. Jessica forró vére a meztelen keblére fröccsent.

Sikoltott, sikoltott megállás nélkül... magához ölelte a feneketlen sötétség.

Amikor magához tért, anyaszült meztelenül feküdt egy ágyon. Keze és lába szétfeszítve, csuklóján és bokáján érezte a kötelek szorítását. Egy arc hajolt fölé.

Caramondó!

- Miért, Roli, miért? - nyöszörögte, és szeméből előtörtek a könnyek. A mesterkalandor furcsa mosollyal nézte, aztán lassan előrehajolt, és lecsókolta a nő könnyeit.

- Sajnálom.

- De hát honnan tudtad, hogy...

- A gyűrűd, amit tőlem kaptál, egy irányjeladó, hogy mindig tudjam, merre jársz, kedvesem. Alig negyedórája kapcsoltam be... Tulajdonképpen jókor érkezünk.

- Miért tetted ezt velem? - zokogta Veronica.

Caramondó mérhetetlen lassúsággal odahúzódtott mellé, és kezével végigsimított a nő combján. A keze elindult felfelé. Megsimította a feszes hasfalat, majd egy pillanatra elidőzött a keblek halmán... Hirtelen megragadta Veronica állát, és durván maga felé fordította. A nő kénytelen volt ránézni.

- Miért? - kérdezte ismét, könnyektől csillogó szemmel a holomodell. Caramondó odahajolt hozzá, és megsúgta neki.

Veronica de Morney üvölteni kezdett.

Miután áthajtottunk a lekapcsolt Muranovskyn, teherautónk nagy szisszenéssel leparkolt egy hófehér márványpalota főbejáratí lépcsője előtt. Mindannyian kiszálltunk, és a fejünket vakargatva próbáltunk úrrá lenni a kialakult patthelyzetén. Valamit sürgősen ki kellett találnom, ha nem akartam, hogy az idők végezetéig itt szobrozzunk. A harcászati számítógépek töménytelen információval láttak el minket, és nem kellett hozzá akadémikusan gondolkodni, hogy gyorsan megvonjam a konklúziót: a Vörös Gárda páncélosai elálltak minden sugárutat, jóformán semmi esélyünk, hogy eljussunk a negyedik kerületig, ahol le tudunk hajtani a földalatti víztározóig. Ha minden fegyverrendszerünket lekapcsoljuk, és a pajzsokra koncentrálnak az energiát, akkor sem juthatunk át, a „vörösök” már félúton elkapnának minket. Pár nappal, sőt, még pár órával ezelőtt is azt gondoltam, hogy alig egy-két osztag fog csak üldözni, miután sikerül lelépnem a szállítmánnyal. A mai csípős hajnalon azonban minden prekonceptiót sutba lehetett dobni. Egy egész hadsereg sorakozott fel velünk

szemben. Beálltak a stratégiai pontokra, és az istennek se mozdultak. Valószínűleg észlelték a Forumon várakozó teherautót, és azt is tudták, mi a rakománya... Nem támadtak, csak várakoztak. A számítógépek szerint Lady Iloria rohamosztagai eközben lassan nyomultak felfelé, s már a második kerületet is elhagyták, ez csak bonyolította a helyzetet.

Egy croll-csáp kopogtatta meg hátulról a páncélosomat. Megfordultam, és fölnéztem a rakodótér tetejére. A croll altiszt ledugta hozzám pokolian ronda fejét.

- Elárulná, ezredes, hogy mi a fészkes fene folyik itt?

- Arrghlll, meragllahhh brox, braghalammmrlh - válaszoltam a szörnyeteg nyelvén. Szerintem sikerült összefoglalnom a lényegét.

- Tíz százalékot kérünk - hörögte a croll. Visszahörögtem, hogy „oké”.

Miután mindent megbeszéltem a sáskacsótányokkal, félrevontam Wandemberget és Wittgent.

- Nincs sok értelme, hogy tovább várakozzunk, rá kell fordulnunk a Lenin sugárútra. Ha eltérünk az eredeti útiránytól, Dana nem tud tüztámogatást nyújtani. Vélemény?

- Mi a biztosítéka annak, hogy Dana a Stalin Tower tetején lesz? - kérdezte Wandemberg.

Csak annyi, hogy ő egy Djokics.

- Ez nagyon kevés az üdvösséghez.

Előkaptam egy parányi rádiót. A számhoz tartottam, és lenyomtam az „adás” gombot.

- Sas hívja Keselyűt, jelentkezzen! Vétel...

Wandemberg arca elé emeltem a rádiót, amelyből rövid sercegést követően Dana Djokics hangja hallatszott.

- Keselyű jelentkezik Sasnak. Sas, nem erről volt szó, most mit csináljak? Vétel...

- Pontosán öt perc múlva mozgassa meg a páncélosokat a Leninen. Előrenyomulok a megadott pontig, tüztámogatást kérek! Vétel...

- Értem, öt perc...

Eltettem a rádiót, és széttártam a karom.

- Nincs más választásunk - jegyezte meg Wittgen, és felkapaszkodott a teherautóra, Wandemberg beült a volán mögé. Előttünk lángokban állt a fél város, a földrengés iszonyú károkat okozott. Hátunk mögött a kastély lángjai festették vörösre a pirkadatot. Az épületet még mindig óriási detonációk rázkódtatták. Felnéztem a hatalmas, egekbe szökő falakra. Valahol odabent tanyázott Herites és a bandája, igazán kijöhetnének segíteni egy kicsit...

Hátramentem, és megcsapkodtam a rakodótér ajtaját. - Nekik megyünk, kapaszkodjatok!,

Lachathoszék visszadörömböltek. Összesen öten maradtak életben a csoportból. Még egy utolsó eligazítás a crolloknak, akik egy fémpalackból - nem tudom, melyik cipelhette magával - hetvenöt százalékos sósavat ittak, mintegy célzózvíz gyanánt. Kínálgattak engem is, de vigyorgva elhárítottam.

- Lőjenek mindenre, ami mozog!

Katonai pályafutásom legrövidebb eligazítása volt.

Amikor beszálltam Wittgen mellé, eszembe jutott, hogy illetet volna megnyugtatom Danát: nyugodjon meg, az apjának sikerült időben lelépnie, aggodalomra semmi oka! A fél életemet odaadtam volna Szlobodan Djokics segítségéért.

A földrengés komolyan megijesztette Dana Djokicsot, aki a harmadik kerületben magasodó felhőkarcoló tetején húzódott meg. Körülötte egy kisebb arzenál volt kiterítve, minden olyan energiafegyver képviseltette magát, melyek segítségével eséllyel lehetett szembeszállni tucatnyi páncélossal... Tucatnyival, de nem ötvenkettővel!

Pontosan ennyi gravorendszerű harckocsi állt a sugárutak mentén, legtöbbjük a Leninen. Mindegyikük személyi atompajzsot aktivizált, amit képtelenség átlőni. Dana nem tudta, mit csináljon. A rádióját átkapcsolta egy titkos frekvenciára, és szerbül kezdett forgalmazni. Rajta kívül csak egy olyan ember tartózkodott a Roxolánon, aki fordítógép nélkül megértette, hogy mit beszél.

- Ne haragudj, de Shaw azt mondta, hogy legfeljebb tíz-tizenkét páncélos lesz a nyomában. Ezekkel itt nem tudok mit csinálni. Öt perc múlva tüzelnem kell, most mi lesz?

Szlobodan Djokics egy másik irodaház tetején kuporgott, és gyümölcsjoghurtot

kanalizgatott.

- Én mondtam neked, hogy ne avatkozz bele ezekbe a dolgokba, de neked aztán beszélhet az ember, kislányom! - mondta mérgesen a mesterlövész, és az üres joghurtos dobozt lehajította a tetőről. Hátát az alacsony mellvédnek vetve ült a szürke műanyagon. Körülötte súlyos, zsiros füst lebegett, amely egész Moscow-t beborította. Djokics a zsákjából előkotort egy újabb joghurtot, és kibontotta. Le sem nézett az utcára, úgy adta az instrukciókat. - Három páncélos olyan, mint egy gravosugarakon közlekedő fúziós reaktor. Elég, ha az egyiket kilöved, ekkor zavarok keletkeznek az energiaellátásukban. Szerintem le fogják kapcsolni a pajzsokat, és a maradék energiát a harctechnikai rendszerekre összpontosítják. Ezután kilőhetők, de ne használd a számítógépet, mert azonnal bemérnek!

- De hogyan löjem ki, papus? - nyafogta Dana, miközben beállította az optikát. Djokics felsóhajtott, és felhörpintette a maradékjoghurtot. Ezt a dobozt is lehajította, majd meglazította a zsákja száját, és előhúzott egy Remington sugárpuskát. Kézfejjével megtörölte a száját, majd feltérdelt, megcélzott valamit a távolban, és lőtt.

BUMMMM!

Akkora detonáció rázta meg a negyedik kerületet, hogy a hajnali földrengés semmiségnek tűnt hozzá képest. Djokics csak annyit tett, hogy a megfelelő ponton belélt az úttestbe, ami alatt a város energiaellátásáért felelős egyik energia elosztó található. A Remington ereje semmit sem ért egy atompajzs ellen, viszont a pontos találat következtében bekövetkező robbanás a levegőbe emelte a Lenin sugárút nagy részét, és a beszakadó úttest magával rántotta a Vörös Gárda tucatnyi páncélosát, köztük az atompajzsot központilag aktivizáló, egyik speciális járművet is, ami pillanatok alatt eltűnt a törmelék alatt.

A Vörös Gárdát Bara hiányában Malcolm „hetes” irányította. A szintetikus főtitestisztában volt azzal, hogy a csapatok igazi parancsnoka ekkora már régen belépett a hiperűrbe, és nagyon messze jár a Roxolántól. Vetett egy pillantást a megfelelő műszerekre: az atompajzsok teljesítménye 25 százalékra esett vissza. Gyorsan kellett döntéseket hoznia.

- Atompajzsot lekapcsolni! Minden energiát a fegyverrendszerekre!

- A teherautó befordult a sugárútra! - ordította a harcászati operátor a Vezérpáncélos mélyén.

- Célozzák be, és külön parancs nélkül, tűz!

A következő pillanatban a kormánynál ülő vezető, aki egy elektronikus rendszeren keresztül tájékozódott, fájdalmas üvöltéssel kapott a szeméhez, és teste megfeszült.

- Nem látok! - üvöltötte. Az egyik szintetikus kikapcsolta a férfi biztonsági övét, és a tehetetlen testet kirángatta a bőrpárnás ülésből. Behuppant a férfi helyére, és megragadta a volánt.

A képernyőkön sorjázni kezdtek az adatok. Malcolm átkapcsolt a harckocsiparancsnokok hullámhosszára, és üvölni kezdett, hogy álljanak alakzatba, s aktivizálják a szűrőket. A Gárda páncélosainak optikai rend, szerét lézertalálatok érték, de a harcászati rendszer képtelen volt meghatározni a támadás irányát. A támadó nem használt komputeres célravezetést, így gyakorlatilag bemérhetetlennek bizonyult. A páncélosok meglódtak, és felemelkedtek az automatikus lövegtornyok. Malcolm páncéltörő rakétákat indított minden létező irányba, és remélte, hogy ezzel sikerül megzavarnia a támadókat. A sugárút mentén minden a levegőbe repült. A földrengés által megkímélt házak sorra lángba borultak, és apokaliptikus fényözön köszöntötte a korahajnalt. A sorozatos robbanások megrázták egész Moscow-t, és a hang visszaverődve a kastély mögött égnek szökő sziklafalról egészen a távoli tengerpartig visszhangzott. A két Djokics sorra kilőtte a páncélosokat. Az apa az elektronikus rendszereket bolondította meg impulzusfegyvereivel, és mindenkit megvakított, aki ezeknek hiányában optikai célzó berendezést kezdett használni, Dana pedig lángoló konfettivé lőtte szét a lövegtornyok ionágyúit. A Djokicsok nagyon gyorsan és pontosan dolgoztak, de úgy tűnt, hogy még ők sem isteni lények - a harcászati számítógépek végül is bemérték őket, és a lézervetők tüzes pokollá változtatták a Stalin Tower tetejét. Danát egy közeli detonáció nekivágta a tetőkijárat kerámia ajtajának, a fegyver kihullott a kezéből. Csak pillanatokra vesztette el az eszméletét. Lassan feltápáskodott, és megpróbált visszavonulni az izzó pokollá változott lépcsőházban. Rakétahajtóművel ellátott, harci konténeres vörösgárdisták ereszkedtek a tetőre, és intenzív tüzesővel árasztották el a hátráló lányt. Dana kettőnek átlőtte a pajzsát, majd bevetette magát a

lépcsőházban tomboló lángtengerbe.

Az ionágyúk zárótüze mellett egy másik rohamosztag Szlobodan Djokicsot próbálta ártalmatlanná tenni, de ahogy előbukkantak a füst mögül, mindannyian meghaltak, még a levegőben... Djokics szintén meghátrált a támadás előtt, és a következő tetőre érkező rohamosztag már csak a hült helyét találta a szerbnek.

Malcolm vezérpáncélosa meglódult, és hátratulatva szétzúzta egy szupermarket kirakatát. A nagy teljesítményű ionágyú zümmögve elfordult, hogy megcélozza a közeli felhőkarcolót.

- Takarítsák el a felső tíz emeletet! Tűz!

Az elementáris erejű energiahullám következtében a Stalin Tower felső emeletei megszűntek létezni. Lángoló betondarabok, olvadozó fém és műanyag iszonyú esője záporozott a magasból, hogy beborítsa a sugárúton alakzatba álló páncélosokat, akik folyamatosan tüzeltek egy irdatlan sebességgel közeledő teherautóra...

Malcolmnak sejtelve sem volt, hogy kik lehetnek az utasai, és mi a szállítmány. Annyit tudott, amennyit a vezérpáncélos számítógépei: a gravoteherautó abból az épületből jött ki, épen és sértetlenül, amelyben Gabriel Herites GAMMA-ja az úr, tehát mindenképpen célpontnak kell tekinteni. A száguldó gépjárművet meglepően erős pajzsok védelmezték, akárki irányította a védelmi rendszereit, értette a dolgát.

Malcolm „hetes” is értette a dolgát, ezért folyamatosan támadta a közeledő gépet. Nem is gondolta, hogy a halállal kokettál. Egy gyors pillantás a képernyőkre: Gabriel Herites és Peter Chisi továbbra sem mozdultak...

Minden energiát a pajzsokra kapcsolva repesztettünk lefelé. A széles sugárút egy végtelen hosszú, szürke falú aknának tűnt, amelynek távolba vesző végéről folyamatosan záporoztak felénk a vörös fényben pompázó és halált hozó lézersugarak. A látvány kísértetiesen emlékeztet arra a régi-régi filmre, igaz, ott úr-vadászgéppel száguldott a hős...

Itt viszont senki sem akart hőst játszani!

Dana nem várta ki az ötödik perc végét, de jobb is így. Előbb vagy utóbb úgyis neki kellett indulnunk, kész időpocsékolás a várakozás.

A teherautó megremegett, ahogy az ionágyúk találatai belemartak az előttünk tolt energiafalba. Elértük az első páncélosok vonalát, és a crollok tüzelni kezdtek a nagyteljesítményű ultrahangvetőkkel. A szörnyek szilárdan kapaszkodtak kocsink tetejébe, és halált megvető bátorsággal ontották a halált. Hihetetlen intenzitású viszont-tűz alatt álltunk. Wandemberg szilárdan tartotta a kormányt, végül kénytelen volt lassítani. Lesodródtunk az útról, és a teherautó bal oldala szikraesőt húzva maga után nekivágódott egy áruház falának. A szemközti utca végén beállt páncélos lézervetői utánunk fordultak, és átforrósodott csöveikből szórni kezdték a tűzpiros sugarakat. Azok vijjogva szelték a levegőt, de a hátsó pajzsunk eltérítette őket, és így ripityára lőtték a földszinti hipermarket pultjait. Az áruház eddig valahogy megúsza, de most megpecsételődött a sorsa: az első emelet leszakadt, és félig betemetett minket. Wandemberg egy pillanatra elvesztette uralmát a kormány fölött, de az utolsó pillanatban sikerült korrigálnia, és áttörtünk az öles lángokkal égő törmeléken.

Az egyik crollom folyamatosan lőtt egy páncélost, végül sikerült lefogyasztania a harcjármű egyéni pajzsát. A társai intenzív ultrahanghullámokkal végezték be a munkát, végül a nyomunkban száguldó harci gépezett lemaradt, mint Marson gyártott sportcipőről a márkajelzés... Pillanatokon belül forró fémporrá robbant szét, de örömünk nem tartott sokáig. Újabb páncélosok bukkantak elő, és tüzeltek megállás nélkül. Az egyik crollt elvesztettük, és vészesen csökkent a pajzsunk intenzitása, az nem kifejezés, hogy bajban voltunk!

- Nem tudom az úton tartani! - ordította Wandemberg, és másodpercekkel később nagy csörömpöléssel átszakítottuk egy gyorsétterem mind ez idáig törhetetlennek hitt kriolit-üveg kirakatát. A teherautó szétrombolta a belső berendezést, és darabokra törve a pultot átütötte a szemközti falat. Az étteremben természetesen egy teremtet lélek sem tartózkodott, de nem a hajnali órák miatt. Az épeszű emberek az atom-biztos óvóhelyeken kuporogtak. A földrengés óta Moscow kihalt várossá változott, át viszont nem lehet mondani, hogy mindezekről függetlenül nem történik benne semmi érdekes.

A fél mosdóhelyiséget, tucatnyi lemezszekrényt és bútorroncsok összekuszálódott halmazát toltuk ki a mellékutcába. A hattonás monstrumot végleg lelassította az ütközés ereje, és elvesztettük minden pajzsunkat, Wandemberg tényleg a

„galaxis legjobb sofőrje” lehetett, mert még mindig uralta a gépet. Teherautónk nagy szuszogások közepette rázta le magáról a belékapaszkodott roncsokat, és elindult az utcán. Egy üldöző páncélos próbált utánunk kanyarodni, de nem fért el a szűk helyen. A parancsnoka közvetlen közletről szétlőtte a szemközti ház homlokzatát, és a harckocsi végre utánunk fordult a záporozó törmelékes közepette. Irdatlan sebességgel jött utánunk a szűk helyen, és lövegtornya okádni kezdte a lézertűzet. Nem lehetett kétséges, hogy ebből a távolságból apró darabkákra lő minket, de az utolsó pillanatban sikerült befordulnunk az utca végén, és csak egyetlen találatot kaptunk a fenekünkbe, amitől a sofőrfülke mögött kigyulladt minden. Wandemberg nagy nehezen stabilizálta a gépet, Wittgen pedig kihajított egy gravitációs gránátot a jobboldali ablakon. A páncélos nagy szisszenéssel állt meg az utcácska végén, a löképelemző rendszerei egy minutum alatt végeztek velünk... Két másodperc a lövésig, aztán vége! Ekkor Wittgen gránátja felrobbant, és volt páncélos, nincs páncélos. Eközben meghalt a másik croll, élettelen csápjai a szélvédőt csapkodták

- Lőjék már szét azt a rohadt teherautót! - üvöltözte Malcolm a rádióba, és a műszerpulton kapcsolgatott. - Használjanak atomfegyvert, de kapják el végre! - Vadászgépek három óránál! - kiabálta a harcászati mérnök. Malcolm vetett egy riadt pillantást a térkiértékelőre, és csak azért nem változott hamuszürkére az arca, mert nem kapott emocionális programot Mire újabb parancsokat harsoghatott volna, az áldás meg is érkezett felülről. Lady Ilona űrhajója beavatkozott a harcba, mit ne mondjak, épp idejében!

14.

A gigantikus űrhajó valósággal kiszórta magából több tucatnyi űrvadászát, akik ragadozó madarak módjára csaptak le célpontjaikra. Váratlanul támadásba lendült a mind ez idáig mozdulatlanul várakozó kalózsereg is. A Lady (vagy William Martin?) páncélosai megkezdték az előrenyomulást, és végigdübörögtek az alsó kerületeken.

A roxoláni Vörös Gárda abban a pillanatban új pozícióba állt, és felvette velük a harcot. Elkeseredett küzdelem vette kezdetét Moscow egész területén. Nagy teljesítményű lézerfegyverekkel tüzeltek a házak között, páncéltörő ionrakéták húztak el a sugárutak hosszában.

Szerencsére, sikerült kikeverednünk ebből a kaotikus pokolból, és pajzsait vesztett, ronccsá lőtt teherautónk végül behajtott egy alagútba, ami a negyedik kerület valamelyik részét kötötte össze a harmadikban lévő parkvárossal.

Fogalmam sem volt, hogy merre járunk, de legalább biztonságban éreztük magunkat. Wandemberg az enyhén jobb felé kanyarodó alagút bejárata után, tíztizenöt méterrel megállt, de nem kapcsolta ki a motort. Azonnal kiszálltunk Wittgennel,

és hátramentünk. Kinyílt a rakodótér ajtaja, és Lachathoszék kiugráltak a kerámiára. Kisebb-nagyobb sérülésekkel sikerült megúszniuk az elmúlt húsz percet. Lachathosz mérgesen törülgette a vérző orrát, és Ionescuékát hívta, de nem kapott választ. A városból idehallatszott az elkeseredett csata zaja, Ilona egyik vadászgépe alig karnyújtásnyira húzott el az alagút szája előtt. A gép sebesen pörgött a hosszanti tengelye körül, és becsapódott valahol a közelben. A detonáció robaja végigsöpört az alagúton, a puhakalapos emberei közül többen a fülükhöz kaptak. Lachathosz megvárta, míg elül a robbanás visszhangja, és újra próbálkozott, de hiába üvöltözött a rádióba, Ionescu nem válaszolt...

- Hállániuk kéné, hogy hívom őket, á bétyárhétszentségit néki! Dzsassz, léhét, hogy élkapták őket á vörösök? A Devla rohásszá még mindégükét!

A saját rendszeremen megpróbáltam felhívni Veronicát, de én sem kaptam választ. Fölöslegesnek tartottam, hogy idegeskedjek. Azzal intéztem el magamban a dolgot, hogy Moscow egész területén dülő és korszerű energiafegyverekkel vívott küzdelem miatt kommunikációs zavarok támadtak, s ezért sikertelen minden forgalmazás.

Danát próbáltam elémi rádión, de hasonló volt a helyzet. Tudtam, hogy a gárdisták lángokban álló romhalmazzá lőtték a Stalin Towert, csak reménykedhettem, hogy Djokics lánya időben lejutott a tetejéről.

Körbejártam a gravoteherautót, és elégedetten megpaskoltam az irtásig hevült forró testét. Okos döntést hoztam, amikor ezt a gépet választottam - az életünket mentette meg. Nem feledkeztem meg Wandembergről sem, aki vigyorogva

könyökölt ki a fülke ablakán, kezében egy szivar.

- Gratulálok, maga tényleg nagyon jól vezet - mondtam.

- Köszönöm... Most hogyan tovább, egyáltalán hol vagyunk?

- Ez a Szent Krupszkaja alagút, ami levezet a kertvárosig. Legalábbis azt hiszem, de a komputer úgyis mindjárt megmondja. Kicsit eltértünk az eredeti útiránytól, de se baj, az a lényeg, hogy ép bőrrel megúsztuk. Itt szépen kivárjuk, míg elcsendesedik a harc, aztán elmegyünk a víztározóig... Szálljon le, Rolonad, beszédem van magával!

Kinyílt az ajtó, és a nehéz testű férfi viszonylag fürgén ugrott le mellém. Úgy látszott, túl van a kezdeti döbbenetén. Eleinte megrémisztette, hogy mit akarhatunk tőle, mostanra talán sejtette, hogy a dolog sokkal bonyolultabb, mint amilyennek látszik. Szerintem nem értette, hogy mi zajlik Moscow-ban. Ebben társra talált bennem, ugyanis én sem értettem...

Rolonad tekintete egy pillanatra megállapodott a távolban füstölgő kastélyon, aztán rajtam. Csípőre tett kézzel állt előttem. Eközben Wittgen odasétált hozzánk

- Mi történik itt? Hol van a lányom és az unokám?

- Egyszerre csak egy kérdést, Cross! Remélem, sejti, hogy valójában megmentettem magukat Herites ezredes elől, ami akárhogy is nézzük, nem kis teljesítmény. Nem kívánom, hogy hálálkodjon, mert az is elképzelhető, hogy csupán percek vannak hátra az életéből, erre a kis időre meg minek, nem igaz? Most, mit dülleszt a szemét, mint valami döglött ponty?... Adok magának pontosan két percet, hogy bebizonyítsa nekem az ártatlanságát egy bizonyos ügyben. Most elmondom, miről van szó, utána visszaszámolok. Miután letelt a százhusz standard másodperc, és nem kaptam meggyőző választ, maga meghal! Korrekt?

- Maga egy rohadt, moss...

- Tizenkilenc évvel ezelőtt élt egy kislány a Rosanon, úgy hívták Veronica Heywood...

És elmondtam neki a történetet.

Percekkel később Rolonad furcsa változáson ment át. Paprikavörössé változva a méregtől úgy csapkodott maga körül a levegőben, mintha egy láthatatlan dongót akarna elhessegetni. Ide-oda kapkodta a fejét, és kis híján eszt vesztve nézett rám. Már attól féltem, hogy elveszíti minden önkontrolját, és elkapja a grabancomat.

- Ez hazugság! Mondtam magának, hogy akkoriban sitten voltam Maga kitalálta ezt az ocsmány történetet, hogy legyen indok az én félreállításomra. Maga ugyanúgy a GAMMA ügynöke, mint sokan mások, csak eközben a saját szakállára is dolgozik, ugyanolyan sunyi, mint a császára. Ott dögöljenek meg mindketten, ahol vannak!

- Még egy perced van, baszics! - nyomatékosította iménti szavaimat Wittgen, és mellbe taszította az úrkalózt.

Rolonad nekiesett a teherautónak, Lachathoszék kíváncsi szemeket meresztve jöttek előre. Egyetlen életben maradt crollom a kocsi tetején szörcsögött, arra készülve, hogy leköpje, és ez által füstölgő pacává változtassa a sarokba szorított banditát. Wandemberg a szokásához híven kivonta magát a történetek alól - ki sem szállt a sofőrfülkéből.

- Értse meg, hogy nem én voltam! - ordította Rolonad, miként a félelme dühvé változott. Úgy viselkedett, mintha fel sem fogná, hogy mire készülök. Alapjában véve ez egy okos taktika, de engem abszolút nem érdekelt. Az órák tanúsága szerint a megadott két percből pontosan harminc másodperc volt hátra, amikor előhúztam az oldalfegyverem.

Ólomlábon vánszorogtak a másodpercek, és az energiafegyver csövét Rolonad homlokának szegeztem. Valójában nem volt ellene bizonyítékom.

Sohasem tudtam meg, hogy lelőttem-e volna, mert valaki éles hangon közbeszólt:

- Nem ő erőszakolta meg a hétéves Veronicát!

Egyszerre kaptuk oda a fejünk. Wandemberg kipattant a sofőrfülkéből, és leugrott az útra.

Komótosan odasétált hozzánk, és zsebre dugott kézzel vizslatta a Villámló tekintetű Rolonadot. Az, mintha rádöbbsen volna valamire. Ujjával lassan Wandembergre bökött, és szólni készült, de sofőrünk abban a pillanatban tökön rágta egy jól irányzott láblendítéssel, majd furcsa mosollyal az arcán nézte a kerámiára rogyó és összegörnyedő férfit.

Reflexszerűen Wandembergre fordítottam a fegyvert. Wittgen is azonnal kapcsolt, Lachathoszék semmit sem értettek az egészből, ebben mindig nagyok voltak.

- Ki maga valójában?

Wandemberg nem válaszolt, csak nézett rezzenéstelen arccal. Kék-vörös fények villantak az alagút sötét mélyén, valami közeledett a túlsó végéről. Furcsa módon nem reagáltam a dologra, valami azt súgta, hogy „ló barátok” tartanak felénk. Wittgen és a többiek tátott szájjal nézték, ahogy Lady Iloria két páncélosa előbukkan az alagútban. Alítunk a reflektorok éles sugarában, én még mindig Wandemberggel szemeztem, Rolonad a földön nyögdecselt. A páncélosok megálltak tőlünk húszlépésnyire, és Mrs. Martin rohamosztagosai pattantak ki a felhajló oldalajtókon, illetve csak hittük, hogy azok.. Ezek a katonák is a Kalózkirály jelét hordták a mellvértjükön, de a teljes felszereltségük és fegyverzetük tekintetében, sokkal ütőképesebbnek látszottak, mint azok a szintetikusok, akik terrorizálták a Roxoláni Gyöngyszemet pár nappal ezelőtt. William Martin igazi rohamosztagosai vettek körül minket, a kozmosz legveszélyesebb fickói, a Viharos Galaxis legénysége. Az egyik páncélos mögül előkanyarodott egy páncélozott gravo, és legnagyobb döbbenetemre kiszállt belőle Leslie Copfmann. Abban a minutumban felkapcsolt az erőtere, csak néztem meglepetten. Ugyanolyan személyi pajzsa volt, mint a Galaxis Császáranak! Tudtam, hogy ezen akkor sem juthatok át, ha három atombomba van a zsebemben, egy meg a fogaim közt. A gravo következő utasa Lady Ilona volt. Méregdrága, színváltó palliumot hordott, természetesen fantasztikusan nézett ki. Megállt a kocsi mellett, és minket nézett szótlanul.

- Tegye el a fegyverét, és figyeljen rám, ezredes! - szólított meg Wandemberg. - Nincs sok időm, hogy rébuszokban beszéljek, pedig szívesen megkérném rá, hogy a Marcus Wandemberg név kezdőbetűit tolja egybe, ekkor szembesülhet egy szimbólummal, amit az egész galaxis ismer... Nem kérem erre, mert percek óta tudja, ki vagyok valójában.

- Maga William Martin! - mondtam automatikusan.

Martus Wandemberg, alias William Martin gonosz mosollyal pillantott le a harctechnikai övemre. Minden energiámat a pajzsainkra kapcsoltam, a fegyvereimben alig pislákkolt az élet. Telepeim tartalék-üzem módban működtek, körülbelül annyi esélyem van, ha rátámadok, mint légynek a pók ellen miután beleragadt a hálójába. Wittgen rendszerei hasonlóképpen jártak. Itt álltunk a világ legnagyobb banditájával szemben, körülöttünk harminc állig felfegyverzett úrkalóz, és nekünk van egy-két árva lézerfegyverünk. Nem tudom, hogy Martin a szerencse istennőjének törvénytelen gyermeke-e, vagy tudatosan játszott enne a helyzetre? Ha ez utóbbi az igaz, akkor ő a legrafináltabb fazon, akivel eddig találkoztam. Ha mégsem így van, akkor meg a jó édesanyját!

Martin tekintetének hipnotikus ereje lehetett, mert lassan leengedtem a agyverem, aztán visszacsúsztottam a tokjába. Nem láttam sok értelmét, hogy bohóckodjak egy jelentéktelen sugárpisztollyal, amikor egy komplett hadsereg vesz körül. Az alagút vége felől még mindig hallatszott a csatazaj, habár egyre távolodott, és intenzitása csökkent, ahogy a Vörös Gárda kezdett felmorzsolódni a jól szervezett kalózhadak folyamatos pörölycsapágy alatt.

Martin egy kurta bólintással nyugtázta, hogy megjött az eszem. Leverte a hamut a műszivarjáról, és beszélni kezdett.

- Öt percben nagyon nehéz bármit is összefoglalni, de én ennyit szánok erre, többet nem. Próbálok az elején kezdeni. Azon a viharos éjszakán, amikor találkozott a feleségemmel, többször megkérdezte tőle, honnan tudunk a készülő aranyrablásról. Akkor és ott nem kapott választ, de most elérkezett az ünnepélyes pillanat: Jacob Stein, a maga kedvenc kocsmájának tulajdonosa az én roxoláni beépített emberem, és évek óta nekem dolgozik. A Gyöngyszemben nagy a jövés-menés, és az emberek egy ilyen helyen hajlamosak kifecsegni a titkaikat, még maga Shaw ezredes is. Hiába tekinthető profinak, és hiába kapcsol fel interferencia-pajzsot, Stein a legkorszerűbb lehallgató-berendezésekkel lett ellátva, a többi sejtetheti... Amikor napokkal ezelőtt betette oda a lábát Veronica de Morney és Rolien Vialli Arcadió társaságában, hogy sutyorogni kezdjenek valami aranyrablásról, mi már aznap értesültünk róla. Terveztem, hogy a Roxolánra jövök, mert vissza akartam szerezni ezt az aranyat attól az embertől, aki aljas módon ellopta tőlem, ráadásul meg akartam kaparintani az ópiumot, csak azt nem tudtam, hogyan hajtsam ezt végre. No, persze könnyedén elfoglalhattam volna az egész bolygót, és a tervezés korai stádiumában ez szerepelt is a terveim között, ám a hírforrásaim azt jelentették, hogy Gabriel Herites és Peter Chisi a Roxolánon tartózkodik: tárt karokkal várnak engem, így lefűjtam a háborúsdit. Ekkor lép a képbe Brett Shaw és az ő parányi akciója! Hallatlanul megkönnyítették a helyzetemet, mivel eleve azt tervezgették, hogy

lelépnek Rolonad aranyával. Ahogy erről értesültem, csupán annyit kellett elérnem, hogy próbálják kihozni az ópiumot is... hadd üssünk két legyet egy csapásra! Arra gondoltam, hogy a bolygón jelen pillanatban maguk az egyetlenek, akikkel a GAMMA nem mer ujjat húzni. Két feketecsuklyás praetorianus, ráadásul az egyikük a saját maga által táplált legenda szerint amolyan „puszipajtás” viszonyban van az uralkodóval, ő, micsoda fantasztikus lehetőség!... Kieszelttem, hogy előreküldöm a feleségem, aki megkezdí magánál a puhatolózást. Megpróbálja az oldalunkra állítani, és ennek fejében felajánlja az aranyat. A Shaw-akció így „félhivatalossá” válik, ráadásul még azt is elhitetjük magával, hogy a bolygón tartózkodó kalózhadak akár a segítségére is lehetnek. Az arany pedig legyen a fizetség, ha megvéd minket Heritestől, mivel a dolognak az a lényege, hogy a maguk akciójának fedezete mellett még a GAMMA sem árthat nekünk. Mint később kiderült, jól okoskodtam, persze, arra én sem gondoltam, hogy legnagyobb ellenségeink jószerivel nekünk fognak dolgozni. Az a maga zsenialitását dicséri, hogy sikerült hülyére vennie Heritest. Legyen rá büszke, szerintem nagyon kevés tagot számlál az a klub, amelynek tagjai ezt elmondhatják magukról. Itt szeretném megköszönni, hogy a bál előtt a kezembe nyomta a lemezt, amelyről mindent megtudhattam... Gondolom, furdalja az oldalát a kíváncsiság, miért én lettem a sofőr? A válasz roppant egyszerű, és két részből áll: először is maga egy kiváló katona, ráadásul képes szembeszállni Heritesszel is, ha úgy hozza a sors, ergo célszerű Brett Shaw közelében tartózkodni! Másodszor: én azért lettem a legjobb a legjobbak között, mert mindent én végzek el, a piszkos munkát sohasem bízom másra. Ha ellenállhatatlan vágyat érzek egy aranyórára, akkor azt én lopom el, és nem egy felbérelt zsebtolvaj... William Martin egy ilyen ember! Nézz, nincs több mondanivalóm, ne kerekítsünk nagy feneket a dolgoknak! Én most távozom a Roxolánról, de itt hagyom magának az aranyat, ahogy a feleségemmel megállapodott. Legyen ez a fizetése, hiszen többszörösen megdolgozott érte. Viszont magammal viszem az ópiumot, mert az jár nekem...

Martin elhallgatott, és senki sem mozdult.

Egy ilyen helyzetben, amelybe kerültem, legfeljebb két variációs lehetőség adott: vagy eljátszom a „keményet”, holott, sehol sem vagyok, vagy bedobok egy-két poént, aztán meglátjuk, mi lesz. Maradtam az utóbbinál, miközben majd' becsináltam a gatyámba.

- Magának nagyon jó dumája van, Wandemberg vagy Martin... vagy mit tudom én, hogy kicsoda, az utóbbi napokban annyi nevet kellett megjegyeznem Tudja, van egy probléma! Szerintem, amikor maguk felszállnak, akkor a mindenki által nagyra becsült Herites ezredes azon nyomban befejezi a Lenin-kötetek égetését, lazán kísétál az egyetlen épségben maradt erkélyre, megcélozza az úrhajóját egy olyan cuccal, amit csak öt év múlva láthatunk először egy fegyverkiállításon, aztán kalap-kabát... Most maga jön!

Martinnak a szeme sem rebbent.

- Amikor felszállok, Herites azt fogja hinni, hogy az a Lady Ilona távozik, akit maga védelmez. Nézi-nézi az Excaliburt, amelyről azt hiszi, hogy éppen most szállítja el a „császár ópiumát”... Mondom, hogy nagyon megkeverte Heritest! Állítom, még integetni is fog. Mellesleg, ha megpróbálja értesíteni, komoly meglepetés éri, mivel az összes létező hullámsávban zavarom a kommunikációs rendszereket. Ezt addig folytatom, amíg be nem lépek a hiperűrbe.

- Képtelen vagyok fölfogni, hogyan tartotta a kapcsolatot az embereivel és a feleségével?

Wandemberg előhúzza zsebéből a holokönyvet.

- The Best of Cherubion! Ebben minden benne van, még a személyi komrendszerem is.

Kifogytam a kérdésekből.

Martin megkért minket, hogy álljunk odébb. Szótlanul megtettük, a croll leugrott a teherautó tetejéről, és odatornyosult mögénk. A szörnnel együtt összesen nyolcan maradtunk, nyolc balek... Martin az övére tűzött dekóderhez nyúlt, és kikapcsolta sokat szenvedett teherautónkat. Felvillant a fény, és az aranyat tartalmazó konténer nagy zökkenéssel hullott a kerámiára. A nyersópiumos bálák is lehuppantak. A Kalózkirály pattintott az ujjával, hatan máris ugrottak a rohamosztagosok közül, hogy elcipeljék őket a csapatszállítóig. Perc sem telt bele, és a narkó Martin birtokába került.

Lady Ilonát néztem, sajnáltam, hogy nem vagyok gondolatolvasó. Csak játszott nekem azon a csodálatos éjszakán? No, és a bálteremben? Amikor azt mondta, hogy szeret, akkor vajon őszintén beszélt-e? Néztem a nőt, és akkor abban a roxoláni

alagútban nem kaptam választ a kérdéseimre... Valami furcsa tűz égett a szemében. Nézttem ezt a csodálatos nőt, és egy parányi izom megremegte a szám szegletében.

Martin azt is tudja, mi történt kettőnk közt?

Az ópiumot felpakolták, mi álltunk bénán, Martin búcsúzni készült.

- Köszönöm, amit értem tett, de azért hálálkodni nem fogok. Kapott százmillió értékű aranyat, legyen vele boldog. Rolonad a magáé, nyírja ki, ha úgy gondolja. Azt a csapatszallítót néztem, amelyikbe bepakolták az ópiumot, és felnevettem.

- Mit akar ezzel a világpiacon? Senki sem fogja megvenni. Nem kóstoltam a heroint, de biztos vagyok benne, hogy nem veheti fel a versenyt a legkorszerűbb elektronikus drogokkal. A piacnak csak egy nagyon kicsi szegmensét tudja betéríteni vele. Ez a nagy üzlet? Ne nevettesse ki magát, Martin!

Martin gúnyosan mosolygott.

- Engem nem a hagyományos narkópiac érdekel, Mr. Shaw! Ilona nem beszélt arról, mi az igazi célom, túlbonyolította volna a helyzetet Rolonad majdnem elmondta, de az utolsó pillanatban sikerült szájba vágnom, mert ki nem állhatom, ha kifecsegek a titkaim. De tudja, mit? Elmondom magának! Hallott már az LSD-ről?

- Nem.

- Én igen! - szólt közbe Wittgen. Martin a továbbiakban neki magyarázott.

- Talán azt is hallotta róla, hogy a XX. század negyvenes éveiben teljesen véletlenül fedezték fel egy laboratóriumi kísérlet melléktermékeként Hallott erről, százados?

- Persze, ismerem a témát.

- Nem, nem ismeri a témát, Mr. Wittgen! Az LSD-t valójában egy fonnan csempészűrhajó hozta a Földre. Új piacot kerestek az egyik szintetikus anyagnak, és elhatározták, hogy leszállnak egy Tiltott Bolygóra, ahol hozzájuk hasonló faj él. A fonnanok kísértetiesen hasonlítanak ránk, ez az egyetlen nem emberi faj a galaxisban, amelyik képes velünk a közös utódnemzésre. A géntechnológia szakemberei eleinte nem győztek csodálkozni, de mégis így van. Köztünk és a fonnanok között csupán annyi a különbség, hogy pár száz évvel előttünk járnak...

Elhűlve hallgattam Martint. A „tiltott bolygók” fogalmát nem mi emberek találtuk ki, és nem a SF-íróink, hanem a nálunk sokkal idősebb civilizációk, akik évszázadokon keresztül figyeltek minket. Alkalmanként teleszálltak az emberiség anyabolygóján, de elhatárolták magukat a közvetlen kapcsolatfelvételtől, hisz' az emberiség még a XXI. században is egy kulturális kataklizmát élt volna meg, ha idő előtt kapcsolatba kerül valamilyen fejlettebb civilizációval. Sok Tiltott Bolygó volt a kozmoszban, de két évszázaddal az első űrrakéta fellövése után végre lekerültünk a listáról: összefutottunk a prixiékkal... A továbbiakat nem részletezem. A császárikor kezdetére az ember lett a galaxis legtökösebb polgára.

Martin története lényegében arról szólt, hogy volt egy-két faj, amelyik megszegte az általuk közösen ratifikált egyezményt, és egyszerűen új piacnak tekintette a Földet, méghozzá új narkópiacnak. A történet itt nem ért véget, sajnos, volt folytatása...

- Meg mindig vannak tiltott bolygók - folytatta Martin -, az utóbbi években sorra mindegyiket meglátogattam. Találtam egy olyat, ahol kiköpött emberek élnek, majdnem a mi XIX. századi kulturális és technikai fejlettségi szintünkön. Valamivel magasabbak és vékonyabbak, mint mi, de más lényegi különbség alig van. A Kozmikus Megfigyelőszolgálat folyamatosan megfigyelés alatt tartja őket, és a jelenlegi állás szerint olyan háromszáz-háromszázötven év múlva vehetjük fel velük a kapcsolatot, ha csak ők nem futnak össze velünk. Az előzetes számítások szerint körülbelül száz év múlva már birtokolják az atomtechnikát, és fellövik az első űrállomásukat... De nem erről szól a történet, uraim! Ennek a bűbajos kultúrának vannak meglepően egyedi megnyilvánulásai, például nem ismerik a házasság fogalmát. Kommunákban élnek, szinte kommunisztikus alapokon szerveződő közösségekben... Ami valójában megfogott engem, hogy erősen narkománok, de nagyon gyenge anyagaik vannak Mr. Shaw és Mr. Wittgen, örömmel jelenthetem önöknek, hogy hamarosan lesz ópiumuk! Most szépen megkóstoltatom velük, aztán megnézzük, hogy a klíma és a talaj mennyire alkalmas a más természetűsére. Ez egy óriási piac, uraim! Valószínűleg erre a bolygóra helyezem át a székhelyem. Mielőtt megkérdeznék, hogy ez számomra miért kecsegtető lehetőség, hát gyorsan elmondom, hogy az amerikai Cosa Nostra a fonnan kábítószerkartell fedőszerve volt.

Köpní-nyelni nem tudtunk. Feledve minden óvatosságot, odahajoltam Martinhoz, az arcunk szinte összeért.

- Maga elmebeteg.

- Sokan mondják! Na, isten önökkel, testörök - vigyorogta a Kalózkirály, és a bénultan álló Rolonadhoz fordult. - Egykoron a barátom voltál, az életem kockáztattam érted. Ennek vége. Meghagyom az életed, de soha többé ne kerülj a szemem elé!... Az úrhajód ne keresd a kikötőben, mert a csapataid átálltak hozzám, és velem együtt elhagyják a bolygót. - Martin elindult az övéi felé. Hirtelen megfordult. - Nem Rolonad tette azt Veronicával. Akkor valóban sitten volt. Nekem elhiheti, mert én szabadítottam ki.

Mire felocsúdhattunk volna, a Kalózkirály és csapatai távoztak. Nem sok hiányzott hozná, hogy belerúgjak Rolonadba.

- Maga szerencsétlen, ostoba fajankó! Több mint húsz éve ismeri William Martint, erre képtelen felismerni? Úgy tudom, hogy maga az egyik alvezére, netán tévedek? - kérdeztem.

- Állandóan változtatja az arcát és a hangját - hebegte Rolonad. - Sajnálom.

- Sajnálhatja is, maga barom!

Valósággal beleremegett a Roxolán, amikor a két úrhajó felemelkedett.

Vészstarttal indultak, és hatalmas testüket pillanatokon belül elnyelték az alacsonyan kavargó felhők. Az ég még hosszú percekig dörgött, majd a zaj egy nyugtalan vadállat mormogásává szelídülve, lassan elhalt a sokat szer, védett Moscow felett.

Lachathosz nem várt tovább egy percet sem. Azonnal előkapta a rádióját, és bejelentkezést kért Ionescuéktól. A „Mérnök” továbbra sem válaszolt.

- Várj még tíz percet! - mondtam az úrvándornak. - Ha ilyen sebességgel távolodik a bolygótól, akkor hamarosan belép a hiperűrbe. Akármilyen technológia van a birtokában, onnan nem tudja zavarni a kommunikációs hálózatokat.

Kivártuk a tíz percet, és Lachathosz újra próbálkozott, az eredmény: semmi.

Megkíséreltem elérni Veronicát, de ez sem sikerült - még ki sem csengett.

Gondoltam egyet, és felhívtam a roxoláni „pontos időt”... Pillanatokon belül az automata darálni kezdte a számokat...

- A rendszerrel semmi probléma, Veronicáékkal történhetett valami - fordultam Wittgenhez. A százados nem válaszolt. Valahova a messzeségbe nézett, és furcsán mosolygott, csak ő tudta, miért.

Martin nagyon rafinált módon a teherautónkat is elvitte, nehogy gyorsan viasszaszaladjak Herites ezredesnek panaszkodni. Valószínűleg arra alapozott, hogy hosszú percekbe telik, míg Moscow-ban találok egy működőképes gravót. Jól okoskodott, mert amerre néztem, csak rommá lőtt házakat és járműroncsokat láttam. A felkelő napok egy valóságos romhalmazra néztek le, hihetetlenül nyomasztó csend uralkodott, szinte bántotta a fülem.

- Hívjunk táxit! - okoskodott Lachathosz, senki sem foglalkozott vele.

Megpróbáltam elérni Dana Djokicsot, de a rádió néma maradt... Lehet, hogy a lány meghalt?

- Miért nem hívod fel Heritest? - gúnyolódott Wittgen.

A legszívesebben szájba vágtam volna, amikor a kom ciripelése belehasított a csendbe. Összerezzenem.

Caramondó?

Valóban a mesterkalandor volt a hívó. Amikor megláttam az arcát, azonnal tudtam, hogy baj van: most nem vigyorgott, mint egy nyáladzó idióta. Az arcáról keménység és elszántság tükröződött.

- Percek óta hívom magát, de Herites biztosan zavarja a rádió- és komforgalmat.

Gratulálok a sikeres akcióhoz... erről ennyit, most térjünk a lényegre! Ne próbálja hívni Veronicát, mert nincs abban a helyzetben, hogy válaszoljon!

Jelenleg a vendégszeretetemet élvezi, ezt értse úgy, ahogy akarja! Veronica mindent elmondott nekem, és meglepődve hallom, hogy van hat bála nyersópiumunk is.

Ez roppant örvendetes, én nagyon jól tudom, hogy ez az anyag micsoda,

megmondom őszintén, ezt nem hittem volna Cavallierről. Az utasításaim a következők: az aranyat és az ópiumot az ötödik kerületben lévő Royal-golfklubba kell szállítaniuk egy standard órán belül. Pontosan 06.00-kor automatikus

irányítás mellett a pályán landolni fog a Sugar Baby Love, és azt követően, hogy a zsilip megnyílik, pakolják be az árut, aztán távozzanak. Veronica végig velem lesz, de csak akkor látja viszont épen és egészségesen, ha követi az

utasításaimat. Ahogy a fényjachtom komputere jelzi, hogy maguk végeztek, újra

jelentkezem. Vigyázzon, Shaw, ne kövessen el semmilyen ostobaságot, mert

Veronica azonnal meghal!

- Tizenkilenc évvel ezelőtt, maga járt a Rosanon? - kérdeztem csendesen.

- Nincs értelme, hogy tagadjam, valóban így van. Azon az éjszakán részeg voltam, és nem tudtam, mit csinálók, nem is emlékeztem rá, csak másnap ugrott be sok minden, miután elolvastam a lapokat. Mit tesz Isten, közel húsz év elteltével teljesen véletlenül összeismerkedtem egy világhírű holomodell-lel, aki elmeséli nekem az életét, gondolhatja, mennyire meglepődtem... Akkoriban épp egy aranyrablás terve foglalkoztatott, csak azt nem tudtam, hogyan hajtsam végre... Veronica beszámolt nekem a maga elméletéről, amit felvázolt neki a bál alatt. Ismételten gratulálnom kell, ezredes, lényegében beletrafált az igazságba!

- Beszélni akarok Veronicával!

- Miután az ópium és az arany a hajón van, beszélhet vele, addig nem.

- Megölöm magát, Caramondó! Esküszöm az élő istenre, hogy...

Közbevágott. - Úgy hallom, van egy MMX lézere. Egy a baj, ezredes, hogy nekem is van! A Praetorianus Gárda felszerelésével pedig semmi esélye ellenem, ezt maga is nagyon jól tudja. Ne legyen ostoba, Shaw!

- Értesítem az uralkodót! - közöltem.

- Legkevesebb negyvennyolc standard órába telik, mire választ kap, én viszont másfél óra múlva már nem leszek itt. Természetesen megkísérelheti a Fénykapu felnyitását, de nincs annyi energiája... Különben is, mit mondana von Anstettennek, he?

Erre nem tudtam, mit válaszolni. Úgy nézett ki, hogy Caramondó győzött. Az elmúlt órák alatt csak kudarcok értek.

- Jessica? - nyöszörögte Rolonad a hátam mögött, Caramondó meghallotta, és vágott egy grimaszt.

- Nocsak, maga még életben van? A lánya éppen arra készült, hogy megfojtsa a legértékesebb tüzszomat, amikor az embereim közbeléptek. Nagyon sajnálom, Rolonad, de Jessica meghalt. Az unokája itt van velünk Számomra csak nyűg a gyerekek, de ha Shaw okosan viselkedik, akkor talán viszontlátja, többet nem ígérhetek

Képtelen vagyok leírni azt az állati üvöltést, ami előtört Rolonadból. A férfi térdre zuhant, és hangosan átkozta az Istent. Azt hittem, megbolondult, Lachathoszék alig bírták lefogni.

- Nincs sok ideje, Shaw! - figyelmeztetett Caramondó, és bontotta a vonalat.

Nem emlékszem, hogy azokban a percekben az elkeseredett és tehetetlen dühön kívül mást is éreztem volna. Nagyon nehéz döntés előtt álltam, ugyanis az utolsó esélyemet csak akkor tudom kijátszani, ha aktivizálom a Praetorianus harcászati rendszert, ehhez viszont fel kell nyitnom a Fénykaput, azaz mindent el kell mondanom Herites ezredesnek: csak ő rendelkezik az ehhez szükséges energiával. Rolonad befejezte a tombolást. A pillantása, mint egy vadállaté. - Adjanak egy fegyvert!

Összenéztem Wittgennel. Szinte egyszerre bólintottunk.

Részlet Gabriel Herites ezredes, a Császári Birodalombiztonsági Hivatal kommandó-parancsnokának szenátusi meghallgatásából:

Elnök - A jelentésében leírtak és az itt elmondottak alapján ama a következtetésre jutottunk, hogy ön akkor követte el az első hibát, amikor nem tett lépéseket annak érdekében, hogy leellenőrizze Shaw ezredes állítását, miszerint a Különleges Űrszolgálat akcióját hajtja végre. - (Többen bólogatnak a bizottság jelenlévő tagjai közül). - Elfogadja ennek az állításnak a helyénvalóságát, vagy fölhoz valamit mentségére?

Herites: - Elfogadom, de szeretném jelezni, hogy nem volt lehetőségem a parancsnoksággal történő kapcsolatfelvételtre.

Első bizottsági tag. - Nem volt lehetősége, vagy nem állt módjában?

Herites: - Nem állt módomban, szenátor úr.

Elnök - Kénytelenek voltunk megtenni ezt a kis kitérőt, hiszen szóba kerültek bizonyos hibák. Erre még visszatérünk, ígérhetem. Javaslom, lépünk tovább, és előszóban vázolja fel nekünk a további történéseket! Ha bármilyen olyan momentum eszébe jut, amelyre nem tért ki a jelentésében, akkor erről számoljon be a bizottságnak, a döntéshozatal szempontjából minden újabb információ lényeges lehet. Kérem, onnan folytatni, hogy Shaw és Wittgen testőrtisztek visszatértek a kastélyba!

Herites: - Nagyon meglepődtem... Azt gondoltam, hogy Shaw-ék távoztak Lady Ilona úrhajójával. Az ezredes elmondása alapján Mrs. Martin a császár védelmét

élvezte, ezért nem nyitottam tüzet az Excaliburra. Feltételeztem, hogy az ópium és az arany szintén a fedélzeten van... Miután Shaw visszatért a kastélyba, mindent elmondott nekem. Felvilágosított, hogy a velünk történt első kapcsolatfelvételkor egy általa kreált történettel állt elő, amellyel az volt az elsődleges célja, hogy félrevezessen, lényegében rávegyen arra, hogy a keze alá dolgozzak Beszámolt arról, hogy személyes motivációk készítették az aranyrablásra, és arra, hogy megvédelmezze Lady Ilonát...

Elnök - Mi volt az ön reakciója?

Herites: - Határozottan jól szórakoztam, elnök úr.

Második bizottsági tag (felháborodottan): - Ez nevetséges! Herites: - Én is úgy gondoltam.

Elnök - Azt tartjuk nevetségesnek, ahogy ön reagált erre a dologra! Mód felett szeretném figyelmeztetni, Herites ezredes, hogy az iménti állítása jegyzőkönyvbe kerül, olyan megjegyzéssel, hogy „komolytalan viselkedést” tanúsít, ami döntő lehet a végső megítélése szempontjából. Ne rontsa az egyébként is gyenge pozícióit! Következő a kérdésem: miért nem vette őrizetbe Shaw-t és Wittgent, holott, a technikai apparátusuk elégtelen lett volna a tettleges ellenszegüléshez?

Herites: - Nem kondicionáltak arra, hogy letartóztassak császári testőrtiszteket, valamint Shaw lehetőséget biztosított számomra, hogy elfoghassam a többszörösen körözött csillagközi gyilkost, bizonyos Rolien Vialli Caramondót. Ezt mérlegelve biztosítottam számára a szükséges energiát.

Felháborodott moraj a bizottság tagjai felől...

Elnök - Ezt senki sem hiszi el magának, ezredes! Kérem, reagáljon azokra a vádakra, hogy ön csak az aranyszállítmány bizonyos részének felajánlása után mutatott hajlandóságot a Shaw-val történő érdemi tárgyalásra! Részesedést kért a zsákmányból. Igaz ez az állítás, vagy hamis?

Herites: - Az állítás nem fedi a valóságot.

Elnök - Hajlandó ezt a kijelentését eskü alatt megerősíteni?

Herites: - Egyszer már esküdöztem a kihallgatás kezdetén, sajnálattal kell közölnöm önökkel, hogy még egyszer nem teszem meg!

Elnök (a komputerszenzor felé fordulva): - Kérem feljegyezni, hogy Herites ezredes megtagadja az együttműködést a szenátusi vizsgálóbizottsággal!

Komputer: - FELJEGYZVE.

Harmadik bizottsági tag: - Önnek túl hosszú a haja!

Herites: - Önnek meg lóg a melle, szenátorasszony!

Komputer. - FELJEGYZVE.

Elnök (az asztalt csapkodva): - Elég legyen ebből! Azt tagadja, hogy ön és Shaw között született egy bizonyos fokú megállapodás, amely az uralkodó személyét is érinti?

Herites: (nevet)

Elnök: - Válaszoljon a kérdésre!

Herites: - Nincs semmilyen megállapodás, elnök úr.

Elnök - A választ rögzítettük Térjünk vissza a történetéhez, ezredes úr! Tehát Shaw elmondta önnek az igazságot, és ekkor úgy döntött, hogy biztosítja az energiát a Fénykapu felnyitásához. Mi történt ezután?

Herites: - Erről nehéz beszélnem.

Elnök - Fejezze ki magát a saját szavaival, és hagyja a katonai terminológiát! Garantálom, hogy meg fogjuk érteni. Nem vagyunk ostobák!

Herites: - Na persze... A díszudvarban nyitotta fel. Nagyon éles, vakító fény látszott, ami vonalszerűen haladt felfelé körülbelül tízméteres magasságig, aztán kettévált és a párhuzamosan álló fényvonalak távolodni kezdtek egymástól, s közöttük megnyílt a kapu. A jelenség csak szemből volt látható, oldalirányból és hátulról nem lehetett észlelni. Szemből be lehetett látni a trónterembe. Még sohasem jártam ott, de azonnal felismertem. Három „feketecsuklyás” állt az előtérben. Amikor meglátták a kapu előtt térdelő Shaw-t, utat nyitottak a császárnak, aki a szemközti lépcsősoron lépdelt lefelé. Túljött a testőrök vonalán, és megszólította az ezredest, aki válaszolt. Az Udvar hivatalos nyelvén, latinul beszéltek egymással, ezért egy szót sem értettem belőle...

Shaw és Wittgen lehajtott fejjel, fél térdre ereszkedve hódoltak az uralkodó előtt, aki végighallgatta praetorianusainak hosszú önvádaskodását. A Galaxis Császárának arcán nem tükröződtek érzelmek, tekintete olyan rezdület, lennek, arcának kontúrjai olyan élesen megrajzoltnak tűntek a háta mögül előtörő opálkék

fényben, mintha csak egy szobor lépne elő az Ūrkastély panteonjából. IV. von Anstetten végtelenül hosszú ideig hallgatott, aztán lassan felemelve jobbát, s a testőrtisztekre mutatott.

- Legyen! - harsogta sztentori hangon.

- Laus tibi...

S akkor elkezdődött, hogy sokan megértsék, mi a Hatalom...

Vörös és kék fénypázmák csaptak elő a trónterem mélyéről. Az energiahullám körülölelte a császár sötét alakját, valósággal átverte a testét, majd lecsapott a két praetorianusra, akik széttárt karokkal térdeltek a porban.

Herites és emberei a számítógép vezérelte megfigyelőrendszeren keresztül váltak részesévé az eseményeknek Shaw-ról és Wittgenről mintha pillanatok alatt leégne minden ruha. Bőrük a jég rianásához hasonló módon megrepedezett, s ezekből a pokoli sebekből most higanyhoz hasonló fém folyt elő, hogy beborítsa kékes lánggal égő testüket.

- Jön a csuklya! - ordította a GAMMA parancsnoka, amikor minden műszere megvakult, s megbolondultak a harcászati számítógépei.

A bekövetkező detonáció földhöz vágta a kommandósokat... A misztikus energiák ellenállhatatlanul törtek elő, és áthatoltak mindenben.

Caramondó az arca elé tartotta mindkét kezét, hogy még utoljára láthasson valamit, mielőtt elsorvasztja a kastélyból előtörő és a városon végigsöprő, kék energiahullám.

- Neeee! - üvöltötte torkaszakadtából, aztán a koponyájáról savas füstölgéssel lerohadó hús bűzös böffenése volt az utolsó, amit érzett. Visszahúzódott a fény. Elnök (hosszú hallgatás után): - Ebből nem sokat értünk, ezredes úr! Kérem, fogalmazzon világosan! Most jelen volt, vagy nem volt jelen, amikor ezek a dolgok történtek?

Herites: - Láttam bizonyos dolgokat, majd Shaw által tájékoztatva lettem a későbbi történetekről, elnök úr. Többet nem mondhatok! Továbbá fontosnak tartom elmondani, hogy az uralkodó teljes hírzárlatot rendelt el: senki sem beszélhet arról, hogy pontosan mi történt Moscow Cityben, (után Shaw-ék megkapták a csuklyapáncélt.

Elnök - Az uralkodó kizárólag a testőrtisztekre vonatkozólag döntött így. Shaw köztudottan nagy fecsegő hírében áll, még arra is képes, hogy regényt írjon a bál éjszakájának történetéről. Hagyjuk ezt, menjünk tovább! Láttam a kalandor és az embereinek holttestét?

Herites: - Később láttam valamit, amire Shaw azt mondta, hogy holttestek... két férfié és két nőé. Úgy néztek ki, mintha egy kárhozottat a pokolból rángatnának vissza az utolsó pillanatban.

Második bizottsági tag: - Mi történt a holomodellel?

Herites: - Miss de Morney és Teng Rolonad életben maradtak.

Második bizottsági tag: - Beszélt velük a történetek után?

Herites: - Nem, szenátor úr.

Második bizottsági tag: - Miért nem?

Herites: - Mert a császár átemelte Veronicát a kapun, és nem tudom, hogy mi lett a nő későbbi sorsa.

Második bizottsági tag: - A gyermek?

Herites: - Elment a nagyapjával.

Elnök (dühösen): - Többek között az volt az eredeti parancsa, hogy élve vagy halva, de fogja el Cross Rolonadot! William Martin kicsúszott a keze közül, mert ön bedőlt Shaw meséjének. Ha felmutatná nekünk Rolonadot, legalább enyhítené vele az önre kirovandó büntetés súlyát, de még az utolsó pillanatokban sem állt a helyzet magaslatán, és hibát hibára halmozott, Herites ezredes! Miért nem tartóztatta le a kalózt?

Herites: - Cross Rolonad a barátom.

Elnök - Tessééék?

Herites: - Mondom, Cross Rolonad a barátom!

A bizottság tagjai hosszan sugdolóznak egymással.

Elnök: - Hol az arany?

Herites: - A császár birtokában... egy része minden bizonnyal.

Elnök - Minket kimondottan a többi rész érdekelt! Magánál mennyi van?

Herites: - Lényegében ezt a kérdést egyszer már megválasztottam. Újabb sugdolózás.

Elnök - Bűnösnek érzi magát amiatt, hogy az ópiumnak nevezett kábítószer William Martin birtokába került?

Herites: - Az általam írt jelentés kitér arra, hogy Paul Wittgen egy gyűjtőtöltetet helyezett el az egyik bálában, miután behatolt a páncéltermekbe. Feltételezésem szerint ez a töltet megsemmisítette az ópiumot, miután Martin belépett a hiperűrbe. Kérem, olvassa el újra az általam írt és a bizottságnak átadott dokumentumot!... Köszönöm!

Elnök - Értem. Összességét tekintve bűnösnek érzi magát amiatt, hogy önkényesen eltért az eredeti parancsokban meghatározott utasításoktól és magánakcióba kezdett, kockáztatva ezzel az emberei testi épségét?

Herites (nevet): - Nem érzem magam bűnösnek.

Elnök. - Az imént azt ígértem önnek, hogy bizonyos kérdésekre még visszatérünk, de mindannyian úgy látjuk, hogy ez a történetek végső megítélése szempontjából teljesen fölösleges. Ön egyáltalán nem mutat együttműködést, Herites ezredes. A bizottság most visszavonul, és meghozza az ítéletét! Készüljön fel rá, hogy... A tárgyalóterem közepén, holografikus képen megjelenik IV von Anstetten alakja. Az uralkodó a berillium-gyémánt trónon ül, jobbján a díszegyenruhás Brett Shaw áll. A bizottság jelenlévő tagjai, valamint a, Gabriel Herites, elsőrendű vádlott az udvari etikett szabályainak meg felelően térdre ereszkednek.

IV. von Anstetten: - Az „alfa” Hydrae, ami a katalógusokban „Alfard, néven szereplő csillag, és a Földtől mindössze százharminc fényév távolságra izzik, rendelkezik három parányi bolygóval. Élet nincs rajtuk, de magnézium és urán annál több... Reménykedünk, hogy Herites tábornok minden kérdésükre megadja a választ. Hölgyeim és uraim, most távozem!

A császár és Shaw ezredes holografikus képe szétfoszlik..

Jegyzőkönyvi részlet vége.

Emberi szavak segítségével nagyon nehéz, jóformán nem is lehet beszélni a praetorianus misztikáról és a „csuklyaköpeny” okkult hatalmáról. Testőrtiszt vagyok, de valójában nem én irányítom a rombolóerőt - személyem csupán katalizátora a császár természetfölötti hatalmának. Eszköz vagyok az uralkodóház kezében, a von Anstettenek okkult erejének, önálló tudat nélküli interpretátora, misztikus erejének kiterjesztője a csillagok között.

Sokan nem hisznek benne, azt hiszem, hogy szegény Austin is csak nevetett, amikor szóba hoztam előtte. Ha még élne és látná, legalább elgondolkozhatna rajta, milyen szűk a modern tudomány és a mágia határmezsgyéje. Legalább látná, ami még nem jelenti azt, hogy értené is... Kevesen vannak a beavatottak. „Nagy” von Anstetten talán nem véletlenül tiltotta be az ezoterikus tudományokat?! Mi ez, ha nem hatalomféltetés?! Nem tudja senki, hogy honnan származik a von Anstettenek különös és titokzatos képessége. Talán ez is attól a rejtélyes Katedrálisról? Látják, ezen még sohasem gondolkodtam...

A hatalom átadásának pillanatában mindent tudtam Caramondóról. Tisztán magam előtt láttam Skorpiót és a két bérgyilkosnőt. Láttam a gondolataikat, tudomásom volt a múltjukról, részévé váltam az elmúlt napok eseményének... Az idő és a tér más értelmet nyert a csuklya alatt. Magaslati perspektívából szemléltem az eseményeket, akár a tegnapi történeteket is megváltoztathattam volna, de a császár visszatartott.

IBrett Shaw ugyan minden lényeges kérdésre megadja a választ, de az Ópiumkeringő végén az olvasó mégis azt érezheti, hogy kérdőjelek tüntető menete vonul el kíváncsi tekintete előtt. Tudniillik hiányérzete támad. Shaw ezredes miért nem számol be részletesen az utolsó órák eseményeiről és miért nem részletezi Veronica kiszabadításának történetét? Shaw magyarázata legalább olyan titokzatos, mint a regény utolsó oldalai: a Caramondóék feletti győzelem már a rózsakeresztes hagyományból levezethető császár misztika, és a feketecsuklyás okkult harcászat története. IV. von Anstetten pedig határozottan megtiltotta Shaw-nak, hogy erről beszéljen nekem. Ekkor még nem tudtam, hogy az ezredesnek egyszer majd megered a nyelve és a császári udvar okkult hatalmáról szóló „Megátkozott, bolond világ” című elbeszélés pontosan ott kezdődik, ahol a roxoláni ópiumrablás története végződik.

Amikor a házhoz értem, Caramondó és mindenki, aki őt szolgálta már halott volt. Az uralkodó szerint elkárhoztak.

Manapság sokat gondolkodom. Azon töprengök, én mit tettem volna Herites helyében? Valószínűleg ugyanezt, elvégre háromszáz standard kilogramm színarany az már egy kész vagyon, ráadásul a császár barátsága megér egy kis energiaátadást, nem igaz, tábornok úr?

Lassan Veronica is megtalálja a lelki békéjét. Wittgen a múltkor látta a Vanity Fair 3D-s címlapján, és azt mondta, hogy őszintén mosolygott... Ha Paul így gondolja, akkor biztosan ez az igazság. Sokan élnek a Roxolánon, akik akarva-akaratlan kényszerű szereplőivé váltak annak az éjszakának. Ezek az emberek és humanoidok lépten-nyomon azt kérdezik egymástól, hogy mi történt a Djokicsokkal? Valahogy kipattant a híre, hogy aktív szerepet vállaltak az eseményekben, de utána senki sem látta őket. Külön üzletág alakult ki abból, hogy keresték a holttestüket. Hát ezek az értelemmel megáldott lények nem tudják, hogy a legendák halhatatlanok? Úgy mellesleg William Martin felbérelt pár fejevadászt... Nem éppen úriemberhez méltó viselkedés.

MEGÁTKOZOTT, BOLOND VILÁG

Tisztelettel ajánlom Tamás Attilának, aki alapvető instrukciókkal szolgálta Magyar Szent Korona XXIV. század utáni történetét középpontba állító turáni legendakör megformálásához...
1.

A szörnyeteg - annak lehetett tekinteni, semmi kétség - előttem hatalmasodott, én meg tátott szájjal bámultam fel rá. Szerencsére sikerült megedzenem magam a roxoláni crollokon, s így a hátamon nem kezdett futkározni a hideg. Sok ocsmány dolgot láttam már vándorlásaim során, de ez a hatalmas valami, ami állítólag értelmes lényként lett katalogizálva, túltett minden eddigi élményemen. Szélesre tátott pofájában, több sorban, tühegyes és acélszínű fogak sorakoztak, a legkisebb is nagyobbknak látszott, mint egy jól megtermett banán. A titokzatos lény legalább hat méter magasra nőtt, kobaltkék teste sejtelmesen csillogott az oszlopcsarnokot megvilágító elektrofáklyák fényében. Előrenyújtotta mellső végtagját, mely kardpengéhez hasonló, éjfékete karmokban végződött, s tálca nagyságú, vérvörös szeme a semmit fürkészte. A hátából kinövő és denevérszárnyakhoz hasonló karmos bőrlebernyegeket teljes szélességben kitarva magasodott a csarnok kellős közepén, egyetlen pillanatig sem érezném magam biztonságban a közelében, ha nem tudnám, hogy régen elpusztult már. Eddig még nem találkoztunk démonokkal a kozmoszban, íme, ennek is eljött az ideje. Őszintén reméltem, hogy IV. von Anstetten nem azért rendelt a trónterembe, mert azonnal indulnom kell ezeknek a dögöknek a bolygólyára, hogy lepofozzam őket... Egyáltalán, hol van ez az istenverte bolygó?

- Ez az izé még nem volt itt tegnap délután - mondtam a mellettem álló csuklyás testőrnek.

- Este hozták, egy darabig itt lesz kiállítva.

Csípőre tett kézzel körbejártam a lényt, nem győztem csodálkozni.

- Honnan származik?

- A 17. Űrflotta felderítői bukkantak rá a Nagy Magellán felhőben. Rovarszerű kolóniákban él és meglehetősen agresszív. Ez az egyetlen példány, amit sikerült elfogni. A testet biológiailag stabilizálták, majd sugár kezelt lakkréteggel vonták be, többet én sem tudok róla.

- Ühüm... Miért hívatott az uralkodó?

- Nem tudom, ezredes úr.

- Pedig jó lenne, ha tudná, testörtiszt, ugyanis hajnali fél három van - mondtam mérgesen. Amióta visszatértem Andrei Cavallier bolygólyáról, nem voltam jó formában.

A feketecsuklyás csak nagy sokára válaszolt, szerintem maga sem hitte a dolgot.

- Jönnek a turániak.

Sok mindenre számítottam, de erre azért nem.

Jesszusom, akkor inkább a démonok...

A von Anstetten család tagjai előszeretettel tartózkodtak olyan helyiségekben, ahol meglátszott a lehelet. A trónteremben most is csontig hatoló hideg

uralkodott. Amikor beléptem szélesre táruló kapuján, a praetorianus díszegyenruhámnak automatikusan bekapcsolt a fűtése. A szolgálatban lévő csuklyások félreálltak, hogy utat nyissanak a terfoláni hegyikristályból készült és tucatnyi színben pompázó lépcsősor felé, melynek legtetején ott sugárzott a berillium-gyémánt trón. A trón háttérében és a fejem felett milliárdnyi csillag ragyogott a sztatisztikus falakon túl, és olyan érzésem támadt, hogy a végtelen űrben lépdelenek egyre feljebb valami láthatatlan lépcsősoron. Ahogy haladtam felfelé, egyre jobban vonzott az univerzum mélysége, s mire a császárhoz értem, kis híján szédelegtem a fényklipperek sebességével reám törő érzések és benyomások alatt. Egy pillanatra lehunytam a szemem, hogy kisöpörjek a tudatomból minden fölösleges képzetet és emóciót. Próbáltam szabályosan lélegezni, ellazítani az izmaim... Az uralkodó színe elé járulni, és felmenni a kristálylépcsőn, valójában egy meditációs folyamat: aki képes az önkontrollra, megláthatja a császárt, minden más esetben már félúton meghal, mert elhamvasztják a galaxis trónja körül keringő harcioktaéderek, melyek úgy olvasnak az ember gondolataiban, mint a Vándorpép asszonyai a nyitott tenyerekben. Ezek az emocionál-harcikomputerek nagyon kellemetlen ellenfeleknek bizonyultak, ha az ember rosszban sántikált. Azt sem szerették, ha a közeledő rosszra gondolt... Csak kevesen tudhatták, hogy milyen misztikus technológia okolható a működésükért, állítólag a császár tudata irányította őket. Mindent láttak, mindent hallottak, és ők szabályozták a Fénykaput, amin át IV. von Anstetten természetfölötti ereje a kozmikus térbe áramlott.

Az utolsó tíz lépcső különböző színekben pompázott. Valójában beavatási fokozatokat szimbolizáltak, de a császár szűkebb körein kívül senki sem ismerte jelentésüket, és ha akadt olyan ember, aki tudott valamit, az Igyekezett eltitkolni, hiszen az életével játszott: ezekről a dolgokról senki sem beszélhetett! Az uralkodó utáni legnagyobb beavatott Caroline-Blindamoor, a császár nagyobbik lánya, és a trón várományosa volt. Kislánykora óta ismertem a hercegnőt, bátran ki merem jelenteni, hogy barátok voltunk. Tulajdonképpen együtt nőttünk fel, és sohasem titkolóztunk egymás előtt, mégis amikor felnőtt férfiként, már a testőrség ezredeseiként szóbahoztam a „Beavatás Lépcsői”-t, gyermekkori szerelmem majdnem kivégeztetett. Csak a hatodik lépcsőig mehettem fel külön engedély nélkül. A lépcsőt Tiferetnek hívták, ennyit még tudhattam, többet nem! A fölötté fénylő fokozatoknak még a nevét sem ismertem, de egy régi véletlen folytán annyit tudtam, hogy a legutolsót, úgy nevezik Málkhút.

Megálltam, és vártam. Nem néztem fel, mert nem lehetett felnézni.

IV. von Anstetten sötétlila-fekete császári tógájába burkolózva, kezét ölébe ejtve, lehorgasztott fejjel gubbasztott a beavatás utolsó lépcsőfoka fölött lebegő trónusán, és nem mozdult. Gyér hajjal borított, erősen kopaszodó fejét egy bőrfonatokból készült különös sapka borította, amit ünnepi alkalmakkor egy aranypántra cserélt, koronát egyszer sem láttam rakta. Igya nem tudnám, hogy hatvan éves, legalább százhatvannak nézném. Aki nem ismerte közelebbről, már-már azt hihette, hogy halott, hisz' a farkasordító hidegben alig látszott lélegzetének párája. Természetesen az uralkodó nagyon is eleven volt... Hirtelen elfordította arcát a legfelső lépcsőfokról, és rám nézett, illetve engem kezdett érzékelni. Ez a pontos kifejezés, hiszen születésétől fogva vak volt, még inkább pontosítva a dolgot egyáltalán nem volt szeme, vagy valami olyan, amit annak lehetne tekinteni... A galaxis legnagyobb titka tárulkozott fel előttem, immáron sokadszor: a csillagvilág leghatalmasabb ura, a negyedik von Anstetten császár legalább annyira volt emberi lény, mint az a démon odakint az oszlopcsarnokban. Ne kérdezzék meg tőlem, hogy akkor kicsoda-micsoda, ha nem ember! Előbb fogom megtudni, hogy mi áll a Tiferet és a Málkhút között, mint azt, hogy a von Anstetteneket honnan és micsoda borzalmas univerzumból szalajtották a téridő félőrrült istenei.

- Nézz rám, fiam!

Felemeltem a tekintetem. A tűzvörös száj alig mozdult, ahogy tulajdonosa beszélt hozzám. Von Anstetten hangja egyetlen emberi vagy gép által modulált hangra sem hasonlított. Egy költő meg tudná énekelni, egy festő le tudná festeni ezt a hangot, én viszont alkalmatlan vagyok arra, hogy szavakba öntsem. Gondoljanak egy olyan hangra, amilyen hang egyáltalán nem létezik..

- Áldottak a Hatalmasok!

- Mindannyian, örökké... Lépj elé!

Engedelmeskedtem, és ajkammal érintettem a Birodalmi Gyűrűt. Az oktaéderekből

sugárzó különös fény furcsán csillant az éjféketére lakkozott, hosszú körmökön, eközben a trónterem egyik homályos sarkából felcsendült Vivaldi Négy Évszak című muzsikája. Nem ismertem fel a tételt, és nem néztem oda

- Megoldódtak a problémái a Rigel rendszerrel? - kérdeztem a császártól, csakhogya kérdezzek valamit. Az említett csillagközi köztársaságban nukleáris háború dúlt, és von Anstetten csapatokat küldött, hogy megteremtse a békét. A dolog kimenetele nem volt kétséges.

- A harcok véget értek, a rigeli kormány a helyén van - válaszolta az uralkodó.

- Ez meglep, császárom...

- A kormány a helyén van, vagyis az ottani szokásoknak megfelelően, arccal lefelé, összedrótózott kézzel és lábbal, mésszel leöntve, két láb mélyen... Üljlé! - mutatott von Anstetten egy pneumatikus székre, ami abban a pillanatban előpattant a semmiből, azaz materializálódott a trón közvetlen közelében. Ez óriási megtiszteltetés volt, azonnal helyet foglaltam.

Azt hittem, hogy a misztériumhordozó és harcias turániakról kezd beszélni, de ismét Cavallier és a Roxolán volt terítéken. Az egyik oktaéder forgása lelassult, valószínűleg megérezte, hogy unom a témát.

- Még mindig haragszom rád, fiam! - kezdte a Galaxis Császára. - sokkal több kárt okoztál, mint hasznot, és legszívesebben hamvasztószékbe ültetnélek, amiért praetorianus főtisztként belekeveredtetél ebbe a kellemetlen ügybe. Most mégsem erről akarok veled beszélni, hanem valami másról, habár e két dolog némileg összefügg egymással, tudniillik kapsz tőlem egy utolsó lehetőséget. Ha megfelelsz az elvárásaimnak, akkor megtarthatod a rangod...

IV. von Anstetten elhallgatott, és nem vázolta számomra a másik alternatívát.

- Rendelkezzen velem - jelentettem ki elszántan, izmaim megfeszültek. A császár halványan elmosolyodott, és intett, „csak nyugalom”...

- Hamarosan az Űrkastélyba látogat egy igen nagyhatalmú ember, aki ellen minden bizonnyal merényletet akarnak elkövetni. Valószínűleg a sajátjai akarják meggyilkolni, többet a mi titkosszolgálatunk sem tudott kideríteni. Azzal a feladattal bízlak meg téged, hogy minden létező eszközzel akadályozd meg ezt a merényletet! Ha sikerül, akkor újra kegyeimbe fogadlak, és a Cavallier-ügyben megbocsátást nyersz...

Minden normális ember ilyenkor további pontosítást kér, mielőtt döntene. Nekem nem volt lehetőségem, hogy bármiben is döntsék. Ez maradt az egyetlen esélyem, másik variáció csak egy másik dimenzióban létezett.

- Rendelkezzen velem, felséges uram! Miről lenne szó?

- Mit tudsz a Turáni Csillagszövetségről?

Áhá, tehát mégis igaz!

- A XXV. század elején a hanyatló Novus Ordo Seclorum korában elindult egy óriási kitelepülési hullám a Földről. A Turáni Csillagszövetséget az a másfélmillió magyar alapította, amelyik közel húsz év leforgása alatt ekkor hagyta el az anyabolygót, hogy új hazára leljen a galaxis peremén, a Konföderáció határain túl. A kolónia teljes izolációban élt és minden kapcsolatot megszakított a végóráit élő Seclorummal. Könnyedén átvészelték annak bukását, és mire a fiatal Birodalom megszilárdította volna a hatalmát, a Turáni Csillagszövetség már komoly politikai, gazdasági tényezőnek számított a peremvidéken... Tudtommal máig annak számít, mert a turániak, vagy ahogy magukat nevezik a madzsarok a galaxis legjobb software-fejlesztői, és ők adják a leghűségesebb zsoldosokat a környező koronabirodalomoknak. Körülbelül ötven évvel ezelőtt viszont két részre szakadtak, az „északi” Lazlo Klánra és a „déli” Tamas Klánra, amelyek állandó harcban állnak egymással. Nem tudom, hogy miért ütik egymást, ha áttanulmányoznám a magyarok történelmét, nyilván rájönnék a megoldásra. Valószínűleg jellemző rájuk a pártoskodás és a vitézkedés... Az Impériumnak mind ez ideig csak egyszer okoztak problémát, amikor II. von Anstetten uralkodása alatt a harcosokat tömörítő Tamas Klán hipertér-gáttal lezárta a környező agrárbolygók kereskedelmi útvonalait, hogy védelmi pénz fizetésére bírja őket. Azt hiszem, a Klán felügyelte, az összes út. vonalat. A megzsarolt bolygók katonai segítséget kértek az Ön nagyapjától aki a Turáni Csillagszövetség ellen felsorakoztatta a császári elitcsapatokat, a többi már történelem, és alapvető tananyag a Laudis Katonai Akad. mián...

Elhallgattam, mert a császárt nem akartam emlékeztetni a nagypapa kudarcára - a von Anstettennek módfelett büszke természetűek voltak... Akkoriban mindössze annyi történt, hogy a madzsarok először használták stratégiai célokra és tömegesen az általuk kifejlesztett elektrodinamikus plazmaíjat, ami minden

bizonylyal - ezt, mint katonatiszt állítom - a modemkora harcászati legkülönösebb fegyvere. Persze, mondanom sem kell, hogy a turániak a Birodalom történetében először, s mind máig utoljára cipóra ütötték a császári csapatok száját. A orosz nyelvek szerint II. von Anstetten szívrohamot kapott, amikor meghallotta a hírt. Mindenki arra számított, hogy a trónra kerülő fiatal császár - a későbbi Nagy Anstetten - majd szétesen a madzsarok között, akik megállás nélkül azóta is vivátoztak a nagy siker miatt, de épp az ellenkezője történt. A politikai elemzők nagy döbbenetére III. von Anstetten még csak a kisujját sem mozdította, sőt, engedményeket tett a Turáni Csillagszövetségnek: az agrárbolygókat kötelezte a jogos igények kielégítésére, valamint a madzsaroknak átadott három új bolygót a peremvidéken! Amikor arról érdeklődtek nála, hogy mindezt miért teszi, csak a szokásos bölcseléseinek egyikével válaszolt: „ami nem tartozik össze, az úgyis széthullik”... Nagy Anstetten igen bölcs ember volt, ehhez nem fér kétség - már ha ember volt, ugye?

Tíz év sem telt bele, s beigazolódott, amit III. von Anstetten állított! Állandósultak a Tamas Klán és a Lazlo Klán közötti ellentétek, s a törzsek háborúba keveredtek egymással. Megindult a harc a Turáni Csillagszövetség központi bolygója, a Pannon birtoklásáért, és az évtizedeken keresztül elhúzódo csatározások komoly véráldozatokkal jártak mindkét fél részéről. De a Birodalom nem avatkozott közbe, hisz' a turániak még így is komoly stabilizáló tényezőnek számítottak a csillagvégen, mert kordában tartották a környező adófizető bolygókat. A polgárháború, az Udvar részéről madzsar belpolitikának lett minősítve, és a turániak lennének a legjobban megsértődve, ha a császár ezek után mégis beleütné az orrát ebbe a helyi adokkapokba... Ennyit tudtam a madzsarokról, és az utóbbi években alig hallottam felőlük. Izgatottan vártam, hogy az uralkodó elmondja, miért hívatott... Valamilyen készülő merényletről beszélt? Nocsak!

- Pontosan arról beszéltem - szólalt meg hirtelen a császár. Megfeledkeztem arról, hogy az oktaéderek figyelik a gondolataimat, és közvetítik azokat. Kényelmesen elhelyezkedtem a székben, és a karfára könyökölve vártam, hogy IV. von Anstetten méltóztasson megadni a felvilágosítást. Nem váratott sokáig. - A jelenleg fennálló probléma gyökere a madzsarok vallása, ami kísértetiesen emlékeztet az eredeti magyar ősvallásra. A Földön maradt magyarok még mindig az Euro-Ázsiai Unió tagjaként élnek Európában, és az egyre kiterjedtebb iszlám asszimiláció közepette mindmáig megőrizték keresztény hagyományaikat, míg a Turáni Csillagszövetség törzsei ezzel be az ősi sámánista, animista hitet vallják. Vallási vezetők a sámánok, ezeket ők táltosoknak hívják, és jó okunk van feltételezni, hogy okkult hatalommal bírnak, amelynek ereje teljesen ismeretlen előttünk. Pontosan két hónappal ezelőtt, amikor még a Roxolánon voltál, a Birodalombiztonsági Hivatal egyik speciális akciócsoportja felderítést végzett az Elanor-Hys tartomány egyik szegmensbolygóján, ahol egy szerencsétlen véletlen folytán konfliktusba keveredett valami helyi hatalmasság magánhadseregével. Normális körülmények között a birodalombiztonsági akciócsoportosai könnyedén kivágták volna magukat a kellemetlen szituációból, de arra senki sem számított, hogy a csetepatéba bekapcsolódik az a turáni íjászszázad is, amelyik a helyi erők zsoldjában állt. A madzsarok szabályosan lemészárolták a felderítőket... Jó okunk van feltételezni, hogy a madzsarok sikerüket táltosaik mentális erejének köszönhetik...

A dolog rettenetesen érdekesnek tűnt. Ilyenkor szoktam rágyújtani, de a császár jelenlétében erről szó sem lehetett.

-...Semmit sem tudtunk a madzsar táltosok mentális képességeiről - folytatta IV. von Anstetten. - Így elhatároztam, hogy kémeket küldök a turániakhoz: tudjanak meg mindent vallási vezetőikről, ismerjék meg titkos tanaikat, férközzenek be a mágiát gyakorló elit soraiba, és később tegyenek objektív jelentést tapasztalataikról. Valamennyi ügynök az okkult tudományok szakértője volt, egytől egyig az én tanítványaim.

- Azt mondja, voltak?

Az uralkodó szemtelen arcáról szenttelen mosoly sugárzott.

- A madzsar táltosok azonnal megölték őket!

- Hihetetlen technikai felkészültségük lehet, felséges uram.

- Semmilyen technikai felkészültségük sincs! Mentális képességeik vannak. A turáni háborúban is táltosok harcolnak egymás ellen, most már világos előtttem a dolog.

- Mi lett az elanori események következménye?

- Tiltakozás egy diplomáciai jegyzék formájában. Egy ilyen reakció abszolút fajsúlytalan a csillagközi nagypolitikában, de kiválóan alkalmas arra, hogy elaltassa egyes izgága emberek gyanakvását, legfőképpen a madzsarokét.

- Ezek után hírszerzőink lekapcsolása meglehetősen nagy erkölcsi veszteség részünkről. Nem lepődnék meg, ha a madzsarok ezt követően még azt sem hinnék el, amit kérdezzük. Hogyan próbálja kiköszörölni a csorbát? - tudakoltam.

- Új kardot kovácsolok, a kicsorbultat pedig eldobom... - von Anstetten odafordult a baloldali oktaéderhez: - Ezt a mondatomat jegyezzék fel szállóigeiként!

A mentális-kémkomputer felvillant, egy közmondással gazdagabbak lettünk.

- Mi az új terve, felség?

Az uralkodó elgondolkodva összekocogtatta fekete körmeit. Apró, kéüőes fényben izzó szikrák pattogtak az ujjai végén.

- A nagyapám kereste a konfliktust a madzsarokkal, de rajtavesztett Nagy Anstetten halogató politikát folytatott, mert azt hitte, hogy a turániakból hiányzik a birodalomalapítók keménysége és határozottsága, ezért nem kell őket komoly ellenfélnek tekinteni. Csak egy nacionális alapokon szerveződő kolóniát látott bennük, amely hamarosan szétszilálódik a belső ellentétek miatt. Mára már nagyon jól tudjuk, hogy a madzsarok átvészelték legnagyobb belső válságukat, és minden esélyük megvan rá, hogy szövetségük komoly csillagbirodalomra váljon. Ennek az átalakulási folyamainak a letéteményese egy Ajtony nevű férfi, aki nem más, mint maga a Nagysámán, vagy Főtáltos, vagy nevezzük, ahogy akarjuk... Ajtony a Lazlo Klán tagjaként született, és száz éve ő az első olyan vallási vezető, aki képes volt egy tárgyalóasztalhoz ültetni mindkét törzs vezetőit. Valójában a turáni polgárháború egy évvel ezelőtt véget ért. Bizonyos nacionalista csoportok még most is egymásra kiabálnak, de a Főtáltos igen erős kézzel szorítja a gyeplőt, és nem enged elveiből. Meglehetősen karizmatikus személyiség, akit hallatlanul nagy tisztelet övez... Az elmúlt egy hónap alatt nekem elsősorban azt kellett eldöntennem, hogy örülök-e a turáni központosítási törekvéseknek, vagy sem. Arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy egyelőre örülök, hiszen a leendő Turáni Birodalomból akár kiváló szövetséges is válhat a későbbiekben. Az Impérium határszéli világai egyre rendszertelenebbül fizetik a birodalmi adót, a Kincstár komoly hiányokkal küszködik, hatalmas a gazdasági recesszió, pár éven belül megszaporodnak majd a helyi lázadások, a folyamat a peremvidéken kezdődik, s burjánzik egyre beljebb. Most még a folyamat elejét éljük, de van remény, hogy megakadályozzuk a hanyatlást! Most kell szigorúan betartatnunk a törvényeket, különben minden kaotikussá válik! Én egy olyan birodalmat akarok átadni Caroline-Blindamoore-nak, amelyik a szó klasszikus értelmében véve: működőképes. Erős szövetségesekre van szükségem, és erre a szerepre Ajtony népénél keresve sem találhatnék jobbat.

A császár hátrahúzódt a berillium-gyémánt trónján, és egy percre elhallgatott, mintha megpihenni vágya a hosszú monológ után. Nem sürgettem, hogy folytassa. Rezenéstelen arccal könyökölttem és vártam, hogy szóba kerüljön konkrét feladatom.

Urunk és Parancsolónk hirtelen előrehajolt.

- Negyvennyolc órán belül a Turáni Csillagszövetség csillagrombolója az Erdély Aranvkora, fedélzetén a Főtáltossal, megközelíti az Űrkastélyt. Úgy láttam jónak, hogy találkoznom kell ezzel az emberrel, aki legnagyobb döbbenetemre azonnal elfogadta a meghívást és semmilyen feltételt nem támasztott. Ajtonyt elkísérik a madzsar politikai élet legfőbb képviselői, köztük táltosok mindkét klánból. Úgy vélem, hogy ez a találkozó mindannyiunk számára gyümölcsöző lesz. A turániak küldöttségében a Tamas Klánt egy elektrodinamikus íjászszázad képviseli, ők látják el a testőri feladatokat. A titkosszolgálat jelentése alapján viszont jó okunk van feltételezni, hogy bizonyos madzsar nacionalista csoportok, amelyek a Tamas Klánon belül működnek, egyáltalán nem nézik jó szemmel Ajtony központosító törekvéseit és azt a külpolitikát, amelynek eredményeképpen ez a találkozó létrejöhetett. Logisztikai egységeink arra a végkövetkeztetésre jutottak, hogy Ajtony ellen merénylet készül, nagy valószínűséggel itt a zári palotában... Az oktaéder szerint kérdezni akarsz valamit?

- Miért éppen itt? A Pannonon sokkal könnyebb lenne megölni Ajtonyt. A nacionalisták csak a saját helyzetüket nehezítik meg azzal, hogy a császári űrkastélyban akarnak leszámolni politikai ellenfelükkel.

- Ez nyilvánvaló, de láss a dolgok mélyére, fiam! Ha Ajtony egy merénylet

áldozatává válik a tárgyalások alatt, akkor galaxis-szerte mindenki arra fog gondolni, hogy pusztá hatalomféltésből én tetettem el láb alól, mert önmagam ellenpólusának tekintve nem tűrhettem, hogy egy ilyen karizmatikus és misztikus személyiség vezető szerepet játsszon a Csillagközi Birodalom színpadán. A Tanvas Klán nacionalistái és az őket vezető táltosok nem akarják a Birodalom és a Turáni Csillagszövetség közeledését, ez nyilvánvaló. Ha a merénylet sikerül, a teljes madzsarságot sikeresen szembefordíthatják a Birodalommal, s ebben a folyamatban hathatós támogatásra találhatnak azokban a bolygóiban, amelyek évek óta csak a leszakadási törekvéseikről híresek. Nem sorolom fel őket, mert reggelig nem érnék a végére. Ha a császári palotában sikerül meggyilkolniuk Ajtonyt, akkor rövid időn belül mi hadban állunk a Turáni Köztársasággal, amely legalább kétszáz világot fog egyesíteni. Nem akarom, hogy ez bekövetkezzen, minden áron meg kell védenünk Ajtonyt!

Ez számomra is nyilvánvaló volt. Jöttek a kötelező kérdések:

- A beszélgetésünk elején azt mondta felséged, hogy minden létező eszközt felhasználhatok a siker érdekében. Kérdésem a következő: megkapom a csuklyát?

- Nem!

- Ezt megmagyarázná?

- A turániaknak még csak sejtenie sem szabad, hogy okkult képességeink vannak. Hadd higgyék azt, hogy ők az egyetlenek, akik ilyen hatalommal bírnak. A császári fogaduson ezért egyetlen feketecsuklyás sem lesz a közelemben, csak a praetorianus gárdisták adják az őrséget. Annak, hogy titkoljuk az ilyen képességeinket, messzemenő politikai okai is vannak: ezt az adunkat még nem játsszuk ki... A másik ok, sokkal érthetőbb: az Ajtony elleni támadás minden bizonnyal mágikus természetű lesz, és egy táltos fogja végrehajtani. Ha az okkultista testőrség jelen van, akkor a merénylet ezt azonnal kiszűrja, és visszavonulót fújhat.

- De hát pontosan ez a célunk.

- A célunk az, hogy elnyerjük Ajtony bizalmát! Ezt nem úgy érhetjük el, hogy beszélünk neki egy merényletről, akit sikerült elijesztenünk, hanem azzal, hogy elétezzük a merénylet fejét! Valójában ezt hívják marketingpolitikának... ezt is!

- Pár perccel ezelőtt arról beszélt, hogy a Tamas Klán táltosai lemészárolták a birodalombiztonságiak kommandóseit, nyilván mágikus metodikát alkalmaztak, különben bajosan sikerült volna. Ezek után, hogyan állíthatnák meg egy misztikus képességekkel megáldott merénylet a csuklya nélkül?

- Mondtam, hogy bizonyítanod kell! Nem képzeled, hogy könnyű feladatot kapsz! - hozta tudomásomra az uralkodó.

Majdnem sikerült valami olyanra gondolnom, hogy az oktaéderek csörömpölve gurulnának le a kristálylépcsőn, ha kiolvasnák a fejemből. Eszembe jutott egy lényeges dolog.

- Feltételezésem szerint a merénylet a madzsar küldöttség valamelyik tagja lesz. Szükségem lenne valamilyen fedősztorira, amivel állandóan a közelükben lehetek

- Ez könnyen megoldható. Úgy leszel bemutatva, mint a belső biztonsági szolgálatom tisztje, aki a madzsar íjászttestőrök és a Praetorianus Gárda közti koordinációért felelős. A testőrségem csapattisztjei természetesen be lesznek avatva, nem szabad kiderülnie, hogy „feketecsuklyás” vagy, s mint olyan mágikus hatalommal büszk, ha aktivizálsz a páncélt.

- Szükségem lenne egy-két emberre a Különleges Űrszolgalat állományából - jegyeztem meg. - Tudom, hogy Wittgen századosra is megorrolt a roxoláni események miatt, de nélküle csak félkarú óriás vagyok

- Wittgen a rendelkezésedre állhat. Azt vehetsz be a csapatodba, akit csak akarsz, de ne legyenek nagyon sokan... maximum hárman-négyen.

- Deborah Gardner hadnagy?

- Legyen.

Az említett hölgy a Császár Különleges Űrszolgalatának egyetlen női tagja volt, és legalább annyira veszélyes, mint egy komplett űrflotta, ha nem veszélyesebb... Az űrflották ugyanis nem ölnek pusztá kézzel, és nem nyernek whiskyívő versenyt már tizenhét évesen. Gardner testőrhadnagy, akit a szolgálatnál mindenki „Degának” hívott, azóta huszonhét éves lett, pokolian csinos, és kétszer olyan rafinált, mint Wittgen és jómagam együttvéve.

A következő pillanatban azt vettem észre magamon, hogy kezdek úgy beszélni az uralkodóval, mint egy beosztottammal. Nem különösebben érdekelt, hogy az emocionál-komputerek mit szólnak hozza, mert feléledt bennem a professzionálisan

kiképzett testőrtiszt.

- Szükségem van a program teljes és részletes leírására. Kérem a turáni küldöttség minden egyes tagjának önéletrajzát, ahol ismerjük a részleteket, ott azokat is kérem, a legkisebb és legjelentéktelenebbnek látszó momentum is döntő fontosságú lehet. Mindent tudni akarok a sámánizmusról és a magyar ősvallásról. Kérek egy vázlatot a magyar történelem főbb momentumairól, egészen a XXV. század elejéig, és egy részletes memoritert a Turáni Csillagszövetség százötven éves történetéről, az alapítástól napjainkig. Kerítsenek egy embert, aki látott már elektrodinamikus plazmaíjat, és túlélte a vele történő találkozást. Továbbá szükségem lenne egy pszichotronikus oktatógépre, mert meg akarok tanulni magyarul... Első nekifutásra több nem jut az eszembe, felség. Kérem, dolgoztassa meg a titkosszolgálatát!

- Mire visszatérsz a szállásodra, az anyag már az asztalodon lesz.

Ezt nevezem sebességnek! A belső elhárítás nyilván hónapok óta készült erre a csúcstalálkozóra, és egy ideje tarthatott az adatgyűjtés. Egy kellemetlen momentum mégis akadt:

- A madzsarokon kívül senki sem ismeri a plazmaíjászat technikáját, és a fegyvert sohasem adják ki a kezükből - magyarázta a császár. - Erről mondj le, fiam!

- Értem. Alfa-Bravó-Vörös kondicionálásra van szükségem, és a társaimnak is.

- Rajta lesz az azonosító hologramotokon.

Az ABV-kondicionálás körülbelül azt jelentette, hogy isteni hatalmam van. Csak a Különleges Űrszolgálat tagjai kaphattak ilyet, és csak az uralkodó adhatta ki. Akinek ABV-je van, lényegében bármit megtehetett. Kezdtém elememben érezni magam. Egyre jobban fészkelődtem a székemben, nagy mehetnékem támadt; elkapom azt a kurva táltost, ha beledöglök, akkor is.

A császár látta rajtam a nagy buzgalmat, és intett, hogy távozhatok Azonnal felálltam, ajkammal illetem a Birodalmi Gyűrűt, majd indultam lefelé. De alig hagytam el a Tiferet fokát, amikor az uralkodó utánam szólt:

- A madzsarok nagyon veszélyesek, fiam! Szellemi tőkéjük kivándorlása és tehetségük aprópénzre váltása, ami olyjellemző volt az európai magyar őshazára, ma már csak egy kellemetlen emlék. A turáni madzsarok minden lehetőséget megadnak legjobb tudósaiknak, hogy kibontakoztathassák képességeiket. Hiba lenne őket félvállról kezelni, mert a hidrogénbombától a hipertér-ugrásig mindent a magyarok találtak fel! A legfőbb gondot az okozza számunkra, hogy egyáltalán nem tudjuk, hol tart jelenleg a turáni tudomány, és ehhez mennyi közük van a táltosaiknak.. Tudásuk nem pusztán technikai jellegű.

- Hol található a gyenge pontjuk, felséges uram?

A császár széttárta a kezét, egy darabig öt kék villámocská cikázott a körmei közt.

- Találd meg!

Imádtam testőrtiszt lenni...

2.

Nem tudom, hogy kik voltak azok a besenyők, de rettenetesen kemény gyerekek lehettek, ha a magyarok állandóan menekülni kényszerültek előlük, utána meg pusztá félelmük okán lenyilázták fél Európát. Nem tudom, mi lett volna, ha a besenyők kezdenek el nyilazni? Mellesleg valami nagyon nem stimmel ezzel a honfoglalás dologgal, mintha több lett volna belőle... legalább kettő. Az anyag ezen a ponton nagyon zavarosnak tűnt, az úgynevezett hungarológusok nem jutottak dűlőre ebben a kérdésben, én meg továbbléptem az elmúlt évezredek történelmében, hogy tüzetesen megvizsgáljam a hologramon megjelenő Magyar Koronát.

Első látásra, furcsán aszimmetrikusnak tűnt, mintha a teteje behorpadt volna egy ütés következtében. A csúcán látható kereszt valószínűleg ezért hajolt el oldalra, s kissé hátra. Utasítottam a számítógépet, hogy lassan forgassa körbe a felvételt. Odahajoltam, szinte beledugtam orromat a képbe, és csemegézni kezdtem az apró részleteken. Az olvasópult mögött ülő és a császári hivatalnokok egyenruháját viselő két szintetikus csajnak nagyon tetszett a dolog, mert nem állták meg kuncogás nélkül. Anélkül, hogy feléjük fordultam volna, megfenyegettem őket az ujjammal, erre gyorsan elhallgattak. Az elmúlt órák alatt sikerült jól összebarátkoznom velük

A titkosszolgálat által összeállított anyagot egy holoképernyős mikro-

számítógépen kaptam meg. Az ügyes kis szerkezet jóformán mindent tudott a turániakról és magyar őseikről, valamint futtatta a pszichotronikus nyelvprogramot is. Az egész hóbelevancot zsebembe süllyesztve átköltöztem a Császári Könyvtárba, ami természetesen még zárva volt ezen a korai órán, de a portásnak nem hagytam sok időt, hogy akadékoskodjon, azonnal felvillantottam holografikus jelvényemet. Amikor meglátta az ABV-kondicionálást, majdnem elájult a rémülettől, és legalább ötször megkérdezte, hogy parancsolok-e műkávét, élesztőből erjesztett üdítőt, vagy valami mást?

- Kapcsolja be az olvasószolgálatot!

A lányok feléledtek a pult mögött, és percek alatt semmi mással nem foglalkoztak, csak fel-alá rohangáltak, hogy mindent összeszedjenek, ami a magyar-madzsar történelemmel kapcsolatos. Még réges-régi, nyomtatással előállított könyveket is hoztak, kisvártatva ki sem látszottam az asztalomra helyezett nyomtatványok, virtuálkönyvek és holofilmek apokaliptikus halmazából. Úgy nézhettem ki, mint egy örült szobatudós, aki elhatározta, hogy addig fel nem áll az asztaltól, amíg meg nem fejti a Nagy Titkot.

Az egyik szinti egy vaskos kötettel közeledett, és átnyújtotta. A könyv lehetett vagy öt kiló és magyarul írták, de a címe még így is sokat elárult. Dr. Szélesi Sándor történész nagymonográfiáját tartottam kezemben, a Légiók Pannóniában címet viselő, minden bizonnyal alapvető munkát. Módfelett megörültem neki, mert azt hittem, hogy II. von Anstetten légióinak és a Pannon bolygó madzsarjainak összecsapásait elemzi, de miután bekapcsoltam a fordítógépet, és elolvastam a fülszöveget, egyértelművé vált, hogy az ókori rómaiakról írt tanulmányról van szó. Megnéztem a copyright-jelzést, és megtáltosodott az elmém: 2018-ban adták ki...

Kikapcsoltam a fordítógépet, és félretettem a könyvet. Gondoltam, délután majd belelapozok, emberi számítások szerint addigra már a komputer segítségével is olvasok magyarul, hacsak valami közbe nem jön.

- Mégis kérek egy kávét, és hozzanak régi atlaszokat!

Jött a kávé, forrón, feketén, s jött az atlasz gyűrötten, megfakultan.

- Csak ez az egy darab van, ezredes úr, de a virtuális...

- Köszönöm, elmehet!

Megkerestem Európa térképén Magyarországot, aztán a fiókból előkotortam egy nagyítót.

A turáni őshaza még akkora sem volt, mint a császári űrkastély és két nagyobb folyó szelte át, amely jószerivel három részre osztotta területét. Később az anyagból megtudtam, hogy az ország ennél sokkal nagyobb volt, de a XX. század elején nagy részét lecsatolták egy elveszített háború miatt... a Turáni Csillagszövetség lehet, hogy a régi sérelmek okán mintegy bosszúból terjeszkedik ilyen agresszívan?

Hm... tulajdonképpen igazuk van!

Gondoltam egyet, és tesztelni kezdtem a titkosszolgálat komputerét, hogy mennyire képes részletes információkkal szolgálni. Kiválasztottam k magyar várost, és lekértem róla minden létező adatot. A város nevében csak egyetlen magánhangzó szerepelt és megtetszett a csengése - ezért választottam -, szerintem nem lesz gond a magyar nyelvvel... hittem akkor még Egy egész oldalnyi anyag jött le róla! A lábjegyzetben még egy ősrégi rock and roll szövegét is leköszölte, amelyből megtudhattuk, hogy csak ebben a városban érdemes pulykakakast venni, de vigyázni kell a kocsisnak, la „lyukas a kas”, mert kiugrik a kakas! A „kas” szóval nem tudott mit kezdeni a számítógép, és fordítás gyanánt azt javasolta, hogy azonosítsuk a standard-angol „cash”-sel, ami készpénzt jelent, Tehát a „lyukas a cash” kifejezés minden bizonnyal „lyukas készpénzt”, azaz „lyukas garast” jelentett! A számítógép ebből már könnyen kiokoskodta a szöveg jelentését: ne Vegyünk pulykahúst, mert semmit sem ér! A dal szövegét nyilván egy magyar vegetáriánus írta.

Nem lettem okosabb, viszont le a kalappal IV. von Anstetten titkosszolgálatára előtt!

Nagyítóval a kezemben tovább szemeztam a turáni őshazával. Időközben az Űrkastély kilépett a Yumin gázbolygó árnyékából, a zöldeskék légkör fölött előbukkant a rendszer napja, egy G5 típusú és 4,55-ös fényrendű óriáscsillag. A vakító fény beáramlott a könyvtár hatalmas sztázisablakain, és az automatika felkapcsolta a szűrőket. A vállam fölött visszanézve bambultam a nem mindennapi látványt, és mire észbe kaptam, a kezemben tartott lencse véletlenül kiégette Szlovákiát.

Felhívtam Paul Wittgent.

Csak a tizedik csengetésre vette fel, és álmosan dörzsölte a szemét a képernyőn. A kép háttérében egy zöld bőrű nő feküdt az ágyon, és bosszúsán fordult a másik oldalára.

- Hé, ember! Kicsit korán van, nem? - ásította a százados.

- Gyere a Nagykönyvtárba!

- Minek?

Kissé megemeltem a hangom.

- Mert „a magyarok nyilaitól ments meg Uram minket"! Ez a szállóige máig aktuális. Mozogj, majd ha ideértél, elmagyarázok mindent!

- Nehogy már lekiabáld a hajamat hajnalok hajnalán, baszics! - horkantotta Wittgen, de mielőtt tovább értetlenkedett volna, villámgyorsan tudomására hoztam, hogy ABV-kondicionálás van érvényben, és köszönés nélkül letettem a videofont. Úgy számoltam, hogy cirka húsz perc múlva megérkezik... alig telt el negyed óra, máris ott veszekedett a portással.

Az igazolványát természetesen nem hozta magával, és úgy nézett ki, mint egy eltévedt turista. Csak térdig érő barna sortot, sportcipőt és divatos holopólót hordott, amin egy ősrégi film a Casablanca ment - persze, hogy a Portás nem akarta beengedni: Wittgent mindennek hihette az ember, csak „feketecsuklyás” századosnak nem. Humphrey Bogart éppen megölelni készült Ingrid Bergmant, amikor odaértem, és megmentettem az öreg rendész életét. Az asztalhoz tereltem az egyfolytában zsörtölődő századost, és kezébe nyomtam a mikroszámitógépet.

- Na, kapcsold ki a Casablancát, és kezdj el magyarul tanulni!

- Álljunk meg egy szóra! Megtudhatnám, hogy miről van szó?

Elmondtam neki. Utána hosszú percekig szótlánul vakargatta a fejét, végül kikapcsolta a pólóján futó 2D-s filmklasszikust és minden külön kommentár nélkül leült egy székre, lábát az asztalra tette, s futtatni kezdte a programot. Jobbnak látta, ha nem szól egy szót sem, tudta nagyon jól, hogy a Roxolánon történetek miatt ugyanolyan sáros, mint jómagam...

Méltóságteljes lassúsággal forgott a magyarok koronája, ami a XXIV. század közepén rejtélyes és máig tisztázatlan körülmények között eltűnt abból a múzeumból, ahol őrizték. Ezt nem a titkosszolgálat anyagából tudtam, hanem olvastam róla egy könyvben, ami a bűnüldözés történetének leghíresebb és megoldatlan eseteit tárgyalta. Egy ismert kriminológus írta - nem emlékszem a nevére -, és a koronával kapcsolatban felállított egy fura elméletet, aminek az a preconcepciója, hogy a magyar koronázási ékszereket nem a Földön kell keresni. Mindenesetre a történet megmozgatta a fantáziámat, de biztosra vettem, hogy nem sok közöm lesz hozzá... Mint annyi során életem során most is tévedtem, de ezt, akkor ott a Császári Könyvtárban még csak nem is sejtettem.

Arra eszméltem, hogy Wittgen hozzám beszél.

- Látom, nagyon belebambultál abba a hologramba. Mit gondolsz, ki találta fel a holográfiát?

- Biztos egy magyar - vágtam rá kapásból.

- Gábor Dénes - olvasta Wittgen a képernyőről. - 1971-ben megkapta érte a Nobel-díjat. Benne vagyok a tudománytörténeti anyagban, van itt egy-két érdekes dolog... arról mi jut az eszedbe, hogy interferencia-pajzs?

- Az biztos, hogy nem magyar találmány! A XXI. század elején az amerikaiak agyalták ki katonai célokra.

- Hogy te miket tudsz, apukám! Én meg azt mondom, hogy Fésűs László alig valamivel a XX. század közepe után már elkészítette az első interferencia-modulátort. „Csendgépnek” hívta.

- Ezt nem tudtam. Nobel-díj?

- Nincs Nobel-díj! Mr. Fésűs szárén-szálán eltűnt..2

- Politika... semmi kétség politika... túl korán találta fel!

Wittgen lábát cserélt az asztalon, és jóízűen felnevetett, csak úgy zengett a könyvtár.

- Hogy lehet valakit Kemény Oroszlánnak hívni?

Olyan régóta még nem foglalkoztam az anyaggal, de annyit azért már tudtam, hogy ilyen magyar név biztosan nincs. Odamentem a képernyőhöz, csak egy pillantást vetettem rá.

- Szilárd Leó, te szerencsétlen! - torkoltam le az egyfolytában vihorászó Wittgent. - Egyike volt annak a három magyarnak, akik 1939-ben felkeresték

Albert Einsteint, hogy rávegyék: itt az ideje figyelmeztetni az USA elnökét egy német atombomba esetleges elkészülésének veszélyére.

2 Fésűs sohasem tűnt el, tudniillik sohasem létezett. A császári titkosszolgálat sem tudhat mindenről

- Paul, ez momentán tananyag a Laudison... Einstein hallgatott rájuk, mert megírta híres levelét.

Gyorsan továbbpörgettem az anyagot, hogy megkíméljem magam Wittgen további baromságaitól, de valamin megakadt a szemem: Öbölkonfliktus, 1991 - ez is kötelező ismeret az Akadémián. Nem tudtam elképzelni, hogy a magyaroknak mi köze lehetett ehhez. Elolvastam a csatolt Szöveget, és szabályosan leesett az állam. A háború végén Kuvait olajkútjainak több mint kilencven százaléka lángokban állt, és a világ legjobb oltási szakértői, köztük a világhírű Red Adair csak széttárt karokkal álltak. Az amerikaiak egyszerűen nem rendelkeztek azzal a technológiával, amellyel el lehetett volna oltani a százméteres fáklyákat. Erre beállított pár magyar, és kezdték sorra eloltani az égő olajkutakat!

De hát volt ezeknek egyáltalán háromnál több olajkútjuk? A császárnak igaza van, ez már több mint technikai tudás.

Wittgen túlpörgette az anyagot, és átléptünk a későbbi századokba.

- Ilyenek érdekelnek, hogy „általános rákellenes gyógyszer”, vagy „fúziós reakció alacsony hőmérsékleten”, esetleg „hipertérugrás”?

- A sámánizmus érdekel, Paul. Hagyd a tudományt, és menj át a kulturális részre!

- Kapok egy félórát?

- Ez a legkevesebb.

Kimentem az előtérbe elszívni egy cigit.

A Nagykönyvtárat, akár az űrkastély legtöbb épületét, az űrgótika legnagyobb alakja, Houderdini tervezte. A legendás építész stílusát úgy lehetne a legjobban jellemezni, hogy különös szintézisét alkotta Antoni Gaudi és egy SF-holofilm díszlettervezője nyomasztó elképzeléseinek. Az általa tervezett épületekben sétálva egy horror kellős közepén érezte magát az ember, ahol nyakatekert, színes márványlepcsők vezettek a semmibe, különösen díszített és túlcizellált ajtók nyíltak háromszáz méteres lángoló aknákra, s furcsa, titokzatos helyiségek sorakoztak egymás után. Houderdini szerint építőművészetében a kollektív tudatalattit próbálta leképezni. Számára az emberi elme egy olyan kísértetkastély, melynek szörnyeteg lakói alkalmanként kikönyökölnek annak valamelyik ablakán, s ekkor megzavarodunk a pszichológusok nagy örömeire, akik persze rendszeresen megfelelkeznek arról, hogy nem nekünk van szükségünk rájuk, hanem éppen ellenkezőleg...

Amikor elmerültem a sámánizmus rejtelmeiben, ugyanazt éreztem, mint Houderdini épületeiben sétálva: nem éretem a szisztémát, nem láttam át az összefüggéseket, viszont rettenetesen izgatott a dolog, és megmozdította a lelmem. Valami van, valami történik, vontam meg a nem túl szakszerű konklúziót. A titokzatos visszavonhatatlanul megérinti az embert, ott legbelül, a lélek kikutathatatlan mélységeiben, ráadásul a szembesülés ténye intellektuális agytornára készíti az elmét, s ekkor máris megérte, hogy komolyan foglalkozzunk a kérdéssel, ami legalább olyan izgalmas, mint „emberek-szintetikusok” kosárlabda mérkőzés utolsó öt perce.

Sámán nem úgy lesz az emberből, hogy a pubertáskor hajnalán vasár. napi ebéd közben merengve nézi a húslevest, végül leteszi a kanalat, é, megszólal, hogy „pap leszek, anyám, ne is tarts vissza”... Teológiai értelemben véve ez is elhívás, de átemelve az önálló döntés kategóriájába. Korántsem olyan misztikus, a normalitás határait szétfeszítő történés, mint a leendő sámán beavatási álma, amelyben a természetfölötti erők valóban meghívják, magukkal ragadják az embert, hogy később szenzitivitása, vagy örölete által erről az élményéről tanúbizonyságot tegyen. A szellemek által történő elragadtatás, egy titokzatos utalás az altudat legsötétebb bugyraiba, ahol a leendő sámánt ízekre szabdalják a démoni manifestumok. Húsát lefejtik csontjáról, később ezt a mágikusan feldarabolt testet újra összeillesztik, majd útjára bocsátják. Nem szükségeltetik hozzá akadémikus gondolkodás, hogy megértsük az összefüggéseket és a történés szimbolikus jelentését: új ember születik, aki legalább annyira közvetítője a transzcendenciának, mint amilyen mértékben pap-próféta, költő,

természetgyógyász, misztikus beavatott. Etnológiai szempontból unikum, a pszichiátria számára pedig az örök kérdés megfogalmazódása: hogyan lehet valami isteni állapot, amit a szaktudományos redukció csupán elmebajként aposztrofál? A sámán révületbe esik, és borzong, karja lúdbőrössé válik, habzó szájjal vonagolni kezd, szeme kidülled és üvegesen csillog, akár a döglött ponty, fájdalomtűrési ingerküszöbe magasabb lesz, mint a Himalája legmagasabb csúcsa, majd a földre zuhan, hogy tanúbizonyságot tegyen az emberi elme végtelen mélységeiről. Ez akár üzenetértékű is lehet, tudniillik mindenki csapja a hóna alá aktuális Freud kötetét, pattanjon fel ajak hátára és húzzon el a bűdös francba, vissza oda, ahonnan jött, mert úgysem érti, ami itt történik! A Roxolán óta roppant módon érdekelt a kábítószer-téma, és izgatottan néztem utána az anyagban, hogy vajon ezek a misztikus emberek használnak-e narkotikumokat a megváltozott tudatállapot eléréséhez?

Pár perc elteltével mosolyt fakasztó felismerésekkel szembesültem: bizony létezett sámánbotanika. Ezek a fura figurák valóban használtak narkotikumokat, de nem nyúltak szintetikus anyagokhoz. Minden olyan szert, amit magukhoz vettek különleges tudatállapotuk elérése érdekében, a jóisten (szellemek?) által adott hallucinogén anyagnak lehetett minősíteni, s a természet patikájának jeles részét képezve ott virágzott a zöldellő réteken, vagy nyirkosodott homályos erdők mélyén... De ne higgyük, hogy a sámánizmus pusztán növények és gombák fogyasztásának következménye, ennél sokkal többről van szó. A kérdés akkor vált számomra igazán izgalmassá, amikor először olvastam a sámánisztikus zene tudatra kifejtett hatásáról. Ez az információ számomra teljesen új távlatokat nyitott, és a mosoly lassan leolvadt az arcomról, mert először kaptam úgynevezett tudományos magyarázatot! A zene hallgatása - dobok és csörgők ritmikus zöreje -, valamint a hallucinogén anyagok együttes fogyasztása meglehetősen fura fiziológiai változásokat eredményez a test és a tudat viselkedésében. Ezekre a hatásokra bizonyos, a morfiumhoz hasonló anyagok, azaz endorfinok termelődnek a szervezetben, amelyek az idegsejtek receptoraiba beépülve megváltoztatják a tudatállapotot, és bekövetkezik a révület. Lelki szemeimmel láttam, hogy az örök kétkedők vállat vonnak, és mintegy mantraként azt mormolják, hogy neurokémia... neurokémia... Na és? Ezzel nekem nem magyaroznak meg semmit, még akkor sem, ha tudom, hogy valójában minden neurokémia!

A titkosszolgálat által a sámánizmusról és a madzsar táltosizmusról összeállított anyag rettenetesen bő, minden apró részletre kiterjedő és komolynak tűnő tanulmánynak látszott. Mire a végére értem, nagyjából otthonosan mozogtam a témában, persze, azt nem mondhattam el magamról, hogy szakértő lettem, viszont rendelkeztem azokkal az alapvető információkkal, amelyek hozzásegítettek ahhoz, hogy a jelzett szellemi szférában ne lehessen palira venni. Ilyen rövid idő alatt ez a legkevesebb, amit elérhet az ember, a többi majd meglátjuk, csak jönnek már a turáni madzsarok, egyre inkább kíváncsi voltam rájuk.

Wittgen időközben oda-vissza bebarangolta az egész magyar történelmet, és megállás nélkül szitkozódott, az hiszem, valamilyen Mohács miatt.

- Hogy lehettek ekkora barmok! - fogta a fejét kedvenc századosom. - A döntő pillanatban egyetlen nemes sem volt hajlandó vállalni a felelőséget, és a magyar sereg fővezér nélkül maradt. Tudod, mit csináltak, baszics? A csata kellős közepén egy bizottságra ruházták a vezetést... Hát ilyen nincs!

Ezek szerint mégis volt.

Felhívtam Degát. Azt mondta, hogy menjünk ho77A, és kapunk reggelit, közben mindent elmesélhetünk. Felpakoltuk az összes könyvet, és indultunk a lakószektorba, de az új portás, aki pár perce állt szolgálatba, és leváltotta az öreget, akadékoskodni kezdett, hogy a Nagykönyvtárból egyetlen kötetet sem lehet kölcsönözni. Megkérdeztem tőle, hogy mikorra óhajtja a saját kivégzését: még ma délután, vagy az első szabadnapján? E két időpont közül bármelyiket választhatja, a császár ilyen kérdésekben roppant rugalmas.

A portás nagyon örült, hogy elvisszük a könyveket.

Úgy mellel megengedtem, hogy kinyissák a könyvtárat...

3.

Degának, a Praetorianus Gárda és a Különleges Űrszolgálat tisztjeként kijárt a különbejáratú, önálló apartman, amihez még egy zsebkendőnyi kertecske is tartozott, amelyben egzotikus orchideákat és egyéb, sokkal veszélyesebb,

egyértelműen húsevő növényeket termesztett. Ez utóbbiak többsége különféle istenverte bolygókról származott és volt köztük olyan, ami kimondottan imádta az emberhúst. A világ minden pénzéért sem locsoltam volna ezeket a rusnya dögöket. Deborah Gardner hadnagynak két hobbija is volt: a húsevő növények és az elektronika. Ez utóbbit tökéletesen megértettem, de a másikért érthető okoknál fogva nem rajongtam különösebben.

Becsengettünk, utána percekig szobroztunk, mert semmi sem történt. A utunk mögött surrogó járdákon császári hivatalnokok százai igyekeztek munkahelyiekre, fásult és unott pofájukat elnézve ama lehetett gondolni, hogy mindannyian szintetikusok, pedig a magyarázat sokkal egyszer Történetesen hétfő volt, a hét legutálatosabb napja... Ez a hét is jól kezdődik

- Itthon van ez egyáltalán? - mérgelődött Wittgen, s unott pofával a fejünk felett hatalmasodó Yumint nézte, amelynek irdatlan mérete és hihetetlen közelsége valósággal sokkolta azokat, akik számára nem mindennapi az ilyen látvány.

- Előbb beszéltem vele.

Már-már újra nyúltam a panelhez, amikor Dega végre méltóztatott megjelenni. Azonnal megértettük a késedelem okát. Meztláb szaladt ki a kapuhoz, s csak egy foltosra ázott fürdőlepedő takarta testét, a rusnya növények úrnője nyilván a zuhany alól ugorhatott ki. Markáns arcélű, fiúsan, kurta frizurájú, csinos nő volt, aki bátran szerepelhetne egy testépítéssel foglalkozó holomagazin térhatású címlapján. Sok nő beholofonált volna a szerkesztőségbe, hogy kérje a receptet, mert szeretne ilyen lenni.

Huncut mosollyal a szája szögletében mért végig minket, és beütötte a kapu nyitó kódját, mire a műüveglap hangtalanul kettévált.

- Bocs, de kerítenem kellett valami ruhát magamra - mentegetőzött Dega. A központi klímarendszer által szabályozott, hűvös reggeli levegőn pillanatok alatt megkeményedett mellbimbói majd' átszúrták a leheletvékony, vizes anyagot.

- Mit bámultok? - nevetett, mialatt a Szolgálatnál alkalmazott üdvözlési formának megfelelően összeütöttük az öklünket.

- Biztosan ki vagyunk éhezve - jelentette ki Wittgen, és odébb rúgott egy tekerődő növényi csapot a flaszteren. A bokor mérgesen felszisszent, és összébb húzódott. Ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy minél gyorsabban bemenjünk a lakásba. Dega előreengedett minket. Odabent a szokásos rendetlenség fogadott minket, valamint mindannyiunk szeretett németjuhásza, aki Heródes névre hallgatott és szerintem az egyik legokosabb kutya volt az egész ismert univerzumban.

Heródes azonnal felismert, és barátságos farkcsóválgatás közepette máris a nyakamba ugrott, alig bírtam lerázni magamról. Wittgennek már nem örült annyira (Paul fél évig együtt élt Degával, és a kutyát sokkal jobban megviselték az állandó veszekedések, mint a gazdit), de mielőtt morgássá és ugatássá fajult volna a dolog, Dega ráparancsolt, hogy menjen a helyére... Heródes bánatos szemeket meresztve elsomfordált, mi meg lepakoltuk könyveinket, kazettáinkat az egyetlen asztalra, aztán leültünk. Jómagam rágyújtottam, Wittgen pedig Dega egyik bugyijával kezdett játszózni, amit a székén talált. A nő kikapta a kezéből, és a kutya után hajította, aztán belebújt egy térdig érő pólóba, majd a tudomásunkra hozta, hogy csupán pizzával szolgálhat. Tudja, hogy nagyon dekadens kaja, de semmi más nincs itthon, csak kutyaeledel és nyers hús a lányoknak. Lányok alatt a húsevő növényeket értette.

Megszavaztuk a pizzát, egy testörtiszt ne legyen finnyás.

- Most magyarok, madzsarok vagy turániak? Mielőtt tovább lépnénk, tisztáznunk kellene ezt a dolgot, mert a fejem zsong ettől a sok idegen és nyelvtörő kifejezéstől - jelentette ki Dega. - Ha ezek megjönnek, és azt mondom nekik, hogy „szevasztok, magyar skacok”, lehet, hogy megsértődnek, melyik a helyes formula?

Már órák óta ültünk a sonkás-sajtos-algás-moszatos-élesztős pizza kihűlt maradványai felett (kínálgattuk Heródest, de ránk se bagózott, mert jó ízlése volt), és próbáltunk valami épkezláb tervet kovácsolni. A dolog korántsem tűnt egyszerűnek, ugyanis hiányzott a rutin - senki sem mondta el nekünk, hogy mi a módja egy rosszban sántikáló fekete táltos kihangsúlyozottan az utolsó pillanatban történő likvidálásának...

Próbáltam megválaszolni Dega kérdését.

- Mindenki madzsarnak tekinti magát, aki Ajtony népéhez tartozik, de a Földön élő és laza etnikai kötelékekkel egymáshoz tartozó csoportok, továbbra is magyarként aposztrofálják magukat. A két náció között csupán annyi a különbség, hogy Ajtony népe, ami a Turáni Csillagszövetséget alkotja, etnikailag szintiszta.

- Egy frászt! - akadékoskodott Dega. - Nem beszélhetünk szintiszta népcsoportokról, ilyen sehol sincs a galaxisban.

- A titkosszolgálat elemzői ezt állítják az anyagban, én sem az ujjamból szoptam. Állítólag a turániak eszeveszett sebességgel klónozzák magukat, a Tamas Klán íjászharcosai ezért egyformák, és annyian vannak, mint égen a csillag.

- Ezt tudja a császár? - Gondolom.

- Ez húzós ügy lesz, fiúk! - nyögte Dega, és kiment a konyhafülkébe, hogy újabb söröket hozzon.

Degának igaza volt, hisz' a titkosszolgálat által felvázolt tényekből, adatokból azt a végkövetkeztetést lehetett kiokoskodni, hogy az Impérium határán hamarosan gyülekezik - vérvonalát a sumérokig visszavezető - ismeretlen hatóerejű fegyverekkel felszerelt és mágikus irányítás alatt álló, büszke madzsar nép klónozott hadserege. Ha megindulnak, ebből újabb Mohács lesz, de kivételesen most nem az övék.

A császár ügyes taktikusnak bizonyult, amikor arra adott parancsot, hogy Ajtonyt mindenáron meg kell védelmezni. Ebben a kényes külpolitikai helyzetben egy sikeres merénylet, amelynek áldozatul eshet a madzsarság szellemi vezetője, csak nekünk lehet rossz, mert a Fősámán halála olyan politikai, hatalmi vákuumot idézhet elő a Turáni Csillagszövetségen belül, ami egyértelműen a nacionalista beállítottságú táltosok hatalomra jutását segítené elő.

Dega megérkezett a sörökkel, és visszaült mellénk Folytattuk a részletek kidolgozását, és kiosztottam a feladatokat.

- Wittgennel ketten mi leszünk a protokollcsapat. Megpróbálunk a madzsarok bizalmába férkőzni, eközben jár a szemünk, mint a sublótfiók, titkosszolgálati eszközöket fogunk alkalmazni. Mentálerősítőket használva analizáljuk a gondolataikat, és ha megvan az emberünk, kivárunk az utolsó Pillanatig, majd eltaknyoljuk a barátunkat...

- Vagy éppen mi fogunk eltaknyolni - szólt közbe Wittgen, de nem reagáltam rá. Degának kezdtem magyarázni, aki legalább kíváncsi szemeket mereszten figyelve, hogy mit akarok kiokoskodni. Eszem ágában se, volt a tudomására hozni, hogy valójában semmi ötletem.

- Menjünk tovább! Kivételesen te leszel a csapatunk erős embere. Nem kell megtanulnod magyarul, mert a feladatod csak abból áll, hogy eljátszod az árnyékunkat és ha balhé lesz, akkor előkapod a fegyvereidet, és fedezel minket. Állandó kapcsolatban leszünk, és mindent csak az én utasításomra csinálhatsz. Csak semmi hősködés, oké?

- Úgy nézek ki, mint egy hős?

- Isten ments!

- Konkrétan milyen fegyverekre gondolsz?

- Elsődleges megsemmisítési direktíva - feleltem gondolkodás nélkül.

Jól képzett rohamosztagos ilyenkor azonnal tudta, hogy mit hozzon ki a fegyverszobából. Dega egy kurta bólintással nyugtázta az információt.

- Nálatok mi lesz?

- Kábítópisztoly.

- Na, neee! - nyögte Wittgen, és lecsapta a sörösdobozt, mire Heródes hegyezni kezdte a fülét, és feltápáskodott a sarokban, ez a „na, neee” ismerős lehetett neki. - Nem képzelheted komolyan, hogy egy ilyen játékszerrel a zsebemben elektrodinamikus plazmaíjászok között fogok sétálni, miközben megpróbálok olvasni a gondolataikban?! Brett, neked a Roxolánon maradt a maradék eszed! Bejelentésem Degánál sem aratott osztatlan sikert, de ő legalább nem indulatból próbált reagálni a hallottakra.

- Nem tartom okos dolognak, hogy csak káb lesz nálatok. Egy esetleges konfliktus esetén nem lesz módom még arra is figyelni, hogy kihozzalak benneteket. Ennél jobbat kell kitalálnod, mert ez így fölöttébb veszélyes. Legalább használjatok lőfegyvereket, azokat képtelenek értelmezni a korszerű védelmi rendszerek... Perceken át jobbról-balról kaptam az ötleteket, de kénytelen voltam mindet elvetni. A titkosszolgálat jelentése kiemelt helyen tárgyalta azt a kérdést, hogy a madzsarok mennyire bizalmatlanok. Az Ajtonyt kísérő íjásszázad vezetője például egy női harcos, és a jelentés nem olyan embernek írta le, aki szívesen

lát minket a Fősámán közelében. A csaj a Tamas Klánból származott, és Deél-Ősi Fekete Enikőnek hívták - percekig ízlelgettem a nevét -, s a mellékelt személyiséggrajza alapján jutottam arra a döntésre, hogy nem lesz nálunk komolyabb fegyver. Ha Enikő arra a felismerésre jut, hogy kábítópisztolynál ütőképesebb fegyverrel rendelkezünk, akkor nem fog minket Ajtony közelébe engedni, márpedig a merénylet valahol ott kell keresnünk, ebben biztos voltam. Mindezek után abban bíztam, hogy a madzsar testőrök nem szűrják majd ki a mentálerősítőt. Amennyiben ez bekövetkezik, roppant kellemetlen helyzetbe kerülhetünk de ebben az esetben ott lesz Dega, aki láthatatlanul őrködik a közelünkben... Vagy ott lesz a császár és az okkult testőrsége. Tucatnyi kérdés merült föl. Az volt a legérdekesebb, hogy a madzsar titkosszolgálat (létezett ilyen, de jóformán semmit sem tudtunk róla) vajon sejti-e, hogy mi készül Ajtony ellen, és ha igen, akkor milyen óvintézkedéseket tesz, vagy tett ennek megakadályozására?

Kérdeztek rá Enikőnél?

A császár arra kért, hogy koordináljam a madzsar testőrök és a mi biztonsági alakulataink közti munkát, legalábbis tegyek úgy, mintha ez lenne a feladatom! Mindez nagyon szépen hangzik, de hogyan hajtsam végre, ha a madzsar testőrparancsnok a jelentés szerint valójában egy üldözési mániában szenvedő pszichopata, akinek ráadásul plazmaíja, ultrahangfokosa és bionikus harciturulja van - ez utóbbiról aztán tényleg nem tudtuk, hogy micsoda! Azt hiszem, hogy a madzsarok érkezését leginkább IV. von Anstetten katonai hírszerzése várta. A dolog kezdett egyre bonyolultabb formát ölteni; kibontottam a harmadik sörömet.

A normális emberek már órák óta megebédeltek, mire nagyjából kidolgoztunk egy tervet. Akárcsak a Roxolánon, most is nagy teret adtunk az improvizációnak, mindenestre bármi történjen, igyekszünk majd az események menetét olyan mederbe terelni, hogy kezelni tudjuk a kialakult szituációt. Elsődleges célunk Ajtony életének megvédelmezése, és a „cél szentesíti az eszközt” alapon ennek mindent alárendelünk. Abban mindannyian megegyeztünk, hogy miután az Erdély Aranykora leszáll, az események brutális gyorsasággal követik majd egymást, és bármelyik pillanatban bekövetkezhet a Fősámán elleni támadás. A legtöbb, amit tehetünk, hogy résen leszünk, és igyekszünk megakadályozni a merényletet.

Már huszonnégy óra sem volt hátra a madzsarok érkezéséig, amikor felálltunk az asztaltól, hogy kerítsünk magunknak egy éttermet - Dega további pizzákat akart ránk tukmálni, de lehurrogtuk -, amikor véletlenül észrevettem a tenyérrnyi készüléket. A jelentéktelennek látszó mattfekete dobozka kísértetiesen emlékeztetett egy fél évezreddel ezelőtt gyártott sétálómagnóra, még fülhallgató is tartozott hozzá. Dega a Szolgálat műszaki tisztjeként oda-vissza, volt az elektronikus varázsszerekért, és hasonlóképpen hozzám imádta a régiségeket. Gondoltam, ez is valami muzeális értékű bigyó. Örömmel kaptam fel az ágyról, de csalódnom kellett, mert azonnal látszott, hogy nem az, aminek hittem.

- Ez mi az isten haragja? - fogattam kezemben a tenyérrnyi dobozkat. Közben a fülhallgatóról is kiderült, hogy csak annak látszik.

- Nevezzük lélekeltolónak - vonogatta a vállát Dega, és óvatosan kivette kezemből a szerkentyűt. - A titkosszolgálatok előszeretettel használják hírszerzési célokra, de az én készülékem sokkal korszerűbb, mert nem kell a célszemélyre mikroelektrodát kapcsolni, elég az egyszeri fizikai kontaktus, például egy érintés, és benne vagy a másik tudatában... Kipróbálsz, Brett?

- Dega, ez a technológia szigorúan katonai titok! Honnan van neked ilyen készüléked?

- Hogyhogy honnan van? Ha hiszed, ha nem, én barkácsoltam! Kipróbálsz? - kérdezte ismét a csinos műszaki zseni, és mielőtt tiltakozhattam volna, a készüléket máris feltűzte az övemre, és halántékomra illesztette az elektrodákat. Fancsali pofát vághattam, mert láttam Wittgenen, hogy nagyon jól szórakozik.

Dega leültetett az ágyra, párnát rakott a hátam mögé, és arra kért, hogy helyezzem magam kényelembe. Megtettem, és izgatottan vártam, mi történik. Dega lenyúlt az övemhez, és bekapcsolta a készüléket, de attól eltekintve, hogy enyhe fejfájást éreztem, semmi sem történt! Dega beszélt hozzám, én válaszoltam. Minden nagyon „oké” volt, a dolog még annyira sem tűnt misztikusnak, mint háromszor egymásután lapot kérni 19-re és nyerni...

- Na és? - kérdeztem.

Dega mondott valamit nem értettem tisztán, mert mindent tompán hallottam - és fűttyentett Heródesnek. A németjuhász boldogan ugrott, és odaügetett az ágyhoz. Dega arra kért, hogy simogassam meg a kutáját.

Megsimogattam Heródest, a következő pillanatban tudatom a németjuhászba költözött, és egy csapásra KUTYA LETTEM!

Eluralkodott rajtam a pánik, ám Dega számíthatott erre, mert azonnal megragadta a nyakörvemet, és elhúzott az ágytól. Éreztem a szíj szorítását a nyakamon, tiltakozni próbáltam, de dühös morgásnál képtelen voltam többet produkálni.

Kiabálni akartam, hogy engedjenek ki az állatból - a tudatimplantáció hevesége ijesztő volt -, de hangom nem volt több eszeveszett ugatásnál. Igen, ugattam, hiszen kutya voltam! Láttam a saját testem, amint a falnak dőlve zombiként ül az ágyon, hogy kimeredt tekintettel a semmibe meredjen. Kutyaként élesen láttam, de baj volt a színek értelmezésével, mintha minden a fekete, a fehér és a szürke különböző tónusú árnyalatává változott volna. Hihetetlenül kiélesedett a hallásom, ám semmi sem tűnt olyan döbbenetesnek, mint az orromba hatoló illatorgia, ami különös esszenciáját adta az asztalon heverő pizza és a padlót burkoló műanyaglapok szagának, de ugyanúgy éreztem Dega parfümjét is, mint ágyékának sós langymelegségét, s az orrom látta, hogy a hűtőben nyershús van. Az ágyon heverő férfi - vagyis jómagam - erősen izzadt, míg a mellette álló Paul Wittgen jókat derült a látványon, s én megtehettem kutyalétem első felismerését: az örömmek, a bánatnak, a jónak és a rossznak szaga van.

Nem tudom, meddig tarthatott kutyaállapotom, de egyszerre csak arra eszméltem, hogy ÉN ülök az ágyon, s Heródes meghunyászkodva gubbaszt az asztal alatt, ahová félelme kergette, miután az idegen tudat kiköltözött belőle. Szegény kutya semmit sem értett a történetekből, azt hiszem, ezzel nem volt egyedül.

Dega kikapcsolta a készüléket, és levette halántékomról az elektródákat.

- Hogy érzed magad? - kérdezte, és megsimította izzadt homlokom.

- Kutyaúl vagyok - nyögtem, miközben örömmel konstatáltam, hogy nem vesztettem el a humorérzékeimet. Megpróbáltam feltápászkodni, de meg kellett kapaszkodnom Wittgen karjába, hogy sikerüljön. Hirtelen hányingerem támadt, a jellegzetes savanyú íz előntötte a számát. Mutattam, hogy baj van, és az utolsó pillanatban sikerült kitámogatniuk a mosdóba, ahol percekig támasztottam a hideg műcsempét, mire úgy-ahogy rendbe jöttem. Miután megmostam az arcom, és visszamentem a szobába, különös némajáték fogadott. Dega az ágyon ült, és a búbanatos pofát vágó Heródes fejét vakargatta, Wittgen pedig keresztbefont karral támaszkodott az asztal sarkának, és elmélyülten nézte a padlót. Valószínűleg mindketten arra számítottak, hogy hisztizni fogok, de sikertelt erőt venni magamon, és kellemes meglepetést okoznom.

- Na mi van? - kérdeztem, és összeborzoltam a vizes hajam.

- Bocs - nyögte Dega.

- Semmi probléma, drágám... Azt olvastam, hogy a sámánok állatok testébe költözve küzdenek meg egymással, legalább most megtudtam, hogy ez milyen érzés... gyerekek, ne próbáljátok ki, oké? Ezt a készüléket ne nagyon reklámozd, mert letartóztathatnak érte. Az lenne a legjobb, ha összetörnéd...

Dega ismét a vállát vonogatta - persze, eszében sem volt megsemmisíteni a lélekeltolót. Még egyszer kezembe vettem a trükkös szerkezetet, de nem lettem okosabb: ugyanolyan jelentéktelennek látszott, mint az elején. Visszadobtam az ágyra.

Egyikünk sem hitte volna, hogy milyen fontos szerepet játszik majd a későbbiekben...

4.

Álmomban ismét a Roxolánon jártam...

Andrei Cavallier bolygólyáról történő visszatérésem óta nem először üldöztek ezek a képek: Veronica de Morney, a vérbáró, Caramondó el Gruschia, William Martin és a két Djokics története visszavonhatatlanul az életem részévé vált. Belopódzott gondolataimba, nem hagytam nyugodni, s folyton új analízisre, egy hosszú önvallomás megtételére készítettem, mintha ezzel ledobhatnám vállamról azt a terhet, amit saját ostobaságom folytán magamra vettem³.

Az ópium keringője ugyan véget ért, de a történet mégsem zárult le azon a hűvös roxoláni hajnalon, s ennek tényét a történetek utáni, első császári audiencián

érttettem meg igazán. Ekkor szembesültem azzal, valójában mit is tettem, a Fénykapun átküldött energiát mire használtam. Túllöttem a célon, hiszen nem akartam elpusztítani Caramondót és bandáját! Más büntetést, egy sokkal kegyetlenebb alternatívát, az uralkodó vittuálbörtönét szántam nekik, de a dühöm kezelhetetlenné vált, s beigazolódt az ezeréves bölcsesség: ha nem tudsz uralkodni ösztöneid felett, ők fognak uralkodni feletted; a Roxolánon pontosan ez történt. Túlságosan gyűlöltem már a mesterkalandort ahhoz, hogy megmentsem a csuklya alatt manifesztálódó Ikonrendszer mágikus támadásától, ami maga a kárhozat... Szabadjára engedtem az Erőt, s mire észbe kaptam volna, a folyamat megfékezhetetlenné vált. Ellenfeleim teste a vér és a hús szétrohadt torzójaként hevert, s lelkük a pokol kavargó, bűzös leheleteként bőfögött az örök kárhozat felé vezető út kapujában... és nem tudtam visszahozni őket.

3Harrison Fawcett: Ópiumkeringő

Csak álmokképekhez hasonló érzéseim vannak arról, hogy valójában játszódhatott le az utolsó órákban, de a reám törő pillanatnyi amnéziáért nem a gyávaságomat lehet felelőssé tenni, tudniillik azért nem beszélhetek a történetekről, mert a császár szilenciumot parancsolt Wittgennek és nekem. Ez csupán félrevezetés, amolyan óvatos magyarázkodás, hogy ne kelljen beszélnem a Titokzatosról, a Numinózumról, arról, miszerint mi is csak kiszolgáltatottjai, kiszolgálói vagyunk az Anstetteneknek, akiknek minden titkuk túl sötét ahhoz, hogy megértse az egyszerű halandó, s lám mi mégis rájuk bízunk sorsunkat. Ami bizonyos, s büntetlenül elmondható. a mágikus-technokrata hatalommal bíró Anstetten császárok adeptusokká tették a Praetorianus Gárda egy részét; ennek a kétszáz főből álló elit-testőralakulatnak tagjait hívták „feketecsuklyásoknak”. Jómagam ezredesi rangot értem el a praetorianusoknál, de csuklyásként csak a Tifereten álló tanítvány lehettem... De ne kérdezzék, hogy miből áll a tudásom, mert nem beszélhetek arról, amiről még csak sejtelmem sincs.

A beavatás első fokán belénk implantálták a csuklyaköpeny modulját, és ettől a pillanattól kezdve a császár fokról fokra vezetett minket a Málkhútig, de a folyamatról „normál állapotunkban” nem tudtunk tiszta fogalmakat alkotni, és nem adatott meg nekünk az így megszerzett tudás interpretálásának képessége. A csuklya nélkül egyszerű földi halandó voltam, legfeljebb egy jól képzett katona, de nem több. Fogalmam sem lehetett a magasztos folyamatokról, melyeknek végén én lehetek a moccsatlan öröklét, a modern korok technomisztikájának örök letéteményese, s mint olyan a császári hatalom szimbóluma, a XXVI. századi mágikus aspektusainak orionális gyűjtőpontja; egy eleven harcászati számítógép, amelynek sokkal több köze van Merlinhez, és Agrippa von Nettesheimhez, mint a számítástechnikához.

Jöjjön valaki, és mondja azt, hogy a modern tudománynak semmi köze a mágiához! - körberöhögöm, és ezt megtehettem volna már ötszáz évvel ezelőtt is. Itt vagyok a bölcsesség! Mindenki számolja meg a Fenevad számát, mert az emberi szám, s gigabyte-okban könnyen kifejezhető... a császár pedig bölcs, s maga a szó, görögül démont jelent.

Vajon IV. von Anstetten hány gigabyte, s mennyire démon?

Fölbredtem, fölkeltem, és kimentem a fürdőblokkba, hogy hideg vízzel lemossam arcomról az álmaimat. Azt hiszem, sikerült. Sokáig néztem magam a térhatású tükörben, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy megállás nélkül hahotázzak.

A misztikus tudás valahol ott rejtőzött tudatom mélyén, túl a szinapszisok ágas-bogas, sűrű erdején, túl minden hagyományos tapasztalaton és intuitív folyamaton. Ott kuporgott, mint valami vadállat, s ugrásra készen várta, hogy rám boruljon a csuklyaköpeny - anélkül sohasem mutatná meg magát. Ha neurális beavatkozással, vagy más erőszakos úton próbálnám felszínre hozni, a Málkhút oktaéderei azonnal megölnének

Viisszamentem a szobámba, és lehuppantam az ágyra. Hosszú percekig rezzenéstelen tekintettel néztem a szemközti fal mogyorókrémszínű semmijét. Hirtelen mozdulattal rágyújtottam, és magam elé húztam a titkosszolgálat mikroszámítógépét - ha nincs jobb dolga az embernek, akkor meneküljön a munkájába. Hálásabb időtöltés, mint folyamatosan kutatni a transzcendencia titkát, ugyanis ez utóbbi hajlamos megőrzíteni az embert, ha túl közel merészkedik hozzá

Bekapcsoltam a tenyérszíni gépet, és az agyamból kirekesztettem mindent, ami emlékeztetni próbált az egymástól független történések szinkronizációjára a

Világegyetem legizgalmasabb rendezőelvére, a véletlenre... Vagyis nem próbáltam arra gondolni, hogy az első komolyabb számítógépet is egy magyar tervezte, név szerint Neumann János... De sajnos, nem sikerült.

- Ezek a magyarok azért tudhatnak valamit - mormogtam magam elé, az államot simítva. Időközben újra yuminárnyékba léptünk, és beköszöntött legújabb éjszakánk.

Amikor a császár űrkastélyába küldöttség érkezik, fellobogóznak mindent, és a Palotában hatalmas sürgés-forgás veszi kezdetét. Megállás nélkül gyakorlatozik a Gárda díszszázada, apródok végeláthatatlan serege futkos termekből termekbe, aranyfaltól kristályfalig, hogy minden a helyére kerüljön, minden a protokollokhoz - divatos szóval: udvarmesterek - elképzelése szerint alakuljon, különben a császár éktelen haragra gerjed, és ilyenkor gyakran büntet: magyarán rámutat valakire, és az megszűnik létezni. Profánul fogalmazva vagy a virtualitásba zuhan, vagy a pokolba. Tulajdonképpen egyre megy, mert a kettő között csak az aritmetikai leképezés szempontjából van különbség, azaz mindegyik kifejezhető a matematikai redukció segítségével - nesze neked mágia, a 'la von Anstetten... Azt hiszem, azokban az órákban nem voltam kimagasló formában, és cinikusra vettem a figurát.

Ami számomra legfeltűnőbb volt, hogy a madzsarok érkezését semmilyen csinnadratta és eszeveszett készülődés nem előzte meg, mintha a Turáni Csillagszövetség az évezred legnagyobb titka lenne, amelyről tilos beszélni, fül nem hallhatja, szem nem láthatja, hogy léteznek, és most mindez fordítva igaz! Jelen helyzetben csak a Galaxis Császára számára lehetett fontos ez a csillagközi randevú, amelynek kimenetele legalább olyan kétségesnek tűnt, mint annak lehetősége, hogy sikerül megfékeznünk egy minden bizonnyal őrült fekete táltost, aki nyilván nem egy standard lézerpisztollyal fog hadonászni Ajtony orra előtt. Helyzetünket mindenképpen megkönnyítette, hogy a trónörökösnő, valamint roppant bájos és enyhén debil, tizenhét éves húgocskája nem tartózkodott az űrkastélyban. Caroline-Blindamoor a Földön reprezentált egy jótékonysági rendezvényen, amit a Nagy Ausztrál Földrengés tizedik évfordulóján tartottak - a kontinens egyszerűen kettévált, és a kisebbik fele fél nap alatt elsüllyedt, azt hiszem éppen az, amelyiken Melbourne állt, tehát a déli része... Nem tudom, mindig gyenge voltam földrajzból. Gwandolyn hercegnő pedig fényvitorlázott valahol a Rigelen túl - reméltem, jó sokáig távol marad tőlünk. A Palotában nem én voltam az egyetlen, aki ki nem állhatta szegény lányt. Gögös volt és hiú, mintha egy B-kategóriás operettből lépett volna elő. Komolyan sajnáltam azokat a gárdistákat, a nap mint nap az ő lakosztályaiban teljesítettek szolgálatot. A hercegnők és udvartartásuk távolléte megváltoztatta, leegyszerűsítette a protokollt. A Palota szinte kongott az ürességtől, ami stratégiai szem, pontból nem is olyan rossz alapállás, mert ha a madzsar íjászok megkergülnek, és plazmával kezdenek lövöldözni, legalább lesz helyünk ipiapacs, te vagy a fogót játszani velük.

A hivatalos forgatókönyv szerint a következőképpen zajlanak majd az események: Az Erdély Aranykora helyi idő szerint 11.30-kor három vonásnyira a Yumintól kilép a hiperűrből. Az Űrkastélyt állandóan kísérő hadiflottaegység díszkíséretnek vadászokat küld elé, amelyek révkalauzként szolgálva a turáni úrfregattot átvezetik a védelmi rendszereken. Az Erdély Aranykora leküld egy leszállóegységet, rajta a madzsar testőrszázad egyik részével, akik biztosítják a fregatt leszállását a császári dokkban. Ha minden az előzetes elképzelések szerint alakul, akkor a turáni hajó 12.25-re már a sugár. kerámián áll, és a zsilipen kilép Ajtony a kíséretével - tagjai közt egy titokzatos személy, aki meg akarja őt ölni.

A küldöttséget a trónterembe vezetik, ahol a császár fogadja őket. Rövid állófogadás, semmitmondó üres bókolás mindkét részről, aztán a madzsarok elfoglalják szálláshelyeiket. Rövid pihenés után megkezdődik a hivatalos program, és a Fősámán zárt ajtók mögött tárgyalást folytat az uralkodóval, ami a végtelenségig is elhúzódhat.

Ezek után újabb szieszta következik, végül, IV von Anstetten egy díszvacsorán látja vendégül a turáni küldöttséget, amely alatt egy régi magyar költő, bizonyos John Gold - azóta magyarul elfelejtettem a költő nevét - sorait idézve: „vadat és halat, s mi jó falat szem-szájnak ingere" mindent feltálalnak, amit az

univerzum megterem.

Emberi és császári számítások szerint Ajtony másnap délelőtt épen és egészségesen távozik... Nagyon reméltem, hogy így lesz!

Leginkább arra voltam kíváncsi, milyen arcot ölt a császár, aki rendszeresen bionikus álarcokat és hangmodulátorokat hordott, ha megmutatkozott a tömegnek; valódi arcát és hangját csak a közvetlen hozzátartozói és a „feketecsuklyások” ismerték. Volt egy olyan érzésem, hogy joviális öregúrra veszi a figurát. A kozmosz jószágos nagyapójának szerepében tetszelegve talán sikerül kipuhatolnia Ajtonyék szándékait.

A protokollok által előre meghatározott időpontban mindenki kivonult az ürrepülőtér központi galériájára, és elfoglalta a helyét. Amire számítottam, bekövetkezett. A katonai hírszerzéstől talán még a takarítónők is eljöttek, akkora volt a várakozás; ez leginkább a madzsar harcosoknak és fegyvereiknek szólt.

Wittgennel csatlakoztunk a hivatalos fogadóbizottsághoz, és levonultunk a császári dokk mellé. Dega a csúcstechnológia láthatatlanságába burkolózva osont a nyomunkban.

Megkaptuk a jelzést, hogy az Erdély Aranykora kilépett a hiperútból. Egy pillantás az órára: a madzsarok pontosak voltak, mint egy atomóra.

A Tamas Klán íjásztöredékeit szállító urnaszád percek óta elcsendesülve nyugodott a sötétkék sugárkerámián, de egyetlen személy sem hagyta el fedélzetét. Enikő valószínűleg csak akkor küldi ki embereit, miután Ajtony fregattja leteszi magát a zöld fénnel pulzáló célkeresztre.

Odalent felsorakozott a díszszázad, és egy méretes természetjárban sem lehetne megszámolni annyi dolgozót, ahány biztonsági ember és praetorianus gárdista ácsingózott a dokk közvetlen közelében. Minden harmadik ember az óráját nézte, végül beúszott felénk az Erdély Aranykora – mit ne mondjak, lehetett csodálkozni!

A turáni űrhajó leszállása leginkább egy modern virtuális opera nagyjelenetére emlékeztetett, amelyben a hangok és a fények különös esszenciája valamilyen extrém dramaturgia következtében a kakofonikus összeviesszagságtól a szférák zenéjének tökéletességéig vezette el az ámuló-bámuló szemlélőt. Ez a fregatt biztos, hogy nem birodalmi gyártmány volt!

Meghökkenítő volt az alakja, ami leginkább egy ágas-bogas, fénylő lombkoronájú fára emlékeztetett, és a hangja is, ami megremegettette a dokkok páncélablakait. Még soha életemben nem hallottam ilyen átható robajt, és nem szembesültem ilyen vakító fényzőnnel, habár számtalan űrhajó landolásánál asszisztáltam már szerte a galaxisban.

A fura dübörgésnek határozott ritmusa volt, mintha az Erdély Aranykora sokkal több lenne, mint egy űrfregatt a csillagvégről. Különös érzésem támadt: a hajó egy élőlény, aminek a lélegzését halljuk, miként megpihen egy hosszú út után. Vetettem egy sanda oldalpillantást Wittgenre.

- Furcsa emberek, még furcsább űrhajója – morogta a százados, miközben nyakkendőjét igazgatta az enyhén visszatükröző panorámaablak előtt. Földön készült divatos Lorien Guss öltönyt hordtunk és elanori szarvastigrisbőr mokaszint, ingünket a Vénuszra telepített, kínai selyemhernyó kolóniának köszönhattük. Úgy festettünk, mintha most léptünk volna le egy férfi-divatlap címlapjáról. Az összes létező műtűrel rendelkezünk, amivel felszerelnek manapság egy biztonsági embert, eltekintve a kábítópisztolyoktól, amelyek a bal hónunk alatti tokban pihentek. Ez utóbbiakat én is gyermekjátéknak tartottam, de objektív okoknál fogva most nem hordhattunk mást.

Követtük a császári fogadóbizottságot és kimentünk a zsiliphez. Az egyik praetorianus főtestvér rám kacsintott. Ő tudta, hogy kik is vagyunk valójában, és miért vagyunk itt.

Boldog ember, ő legalább tudja...

Ha hologramon látunk valakit, még nem biztos, hogy a valóságban azonnal felismerjük, de Deél-Ősi Fekete Enikőt azonnal sikerült beazonosítanom. Nem esett nehezemre, hisz' egyedül állt a marcona kinézetű, hosszú bajszú klónharcosok között, de ha száz nő közül kellene kiválasztanom, akkor is azonnal rámutatnék, annyira feltűnő jelenség volt.

Bokáig érő, virágmintás szoknyát hordott és prémmel bélelt barna mellénykét, amit a madzsarok bekecsnek hívtak. Praktikus ruhadarabnak látszott, ha

figyelembe vesszük, hogy a császár közvetlen közelében egy asztalon felejtett pohárban órák alatt megfagy a víz. A testőrök gyűrűjében határozott léptekkel közeledett a zsiliphez. Lengedező szoknyája alól néha kivillant piros csizmácskája, amelybe jobb híján még a tenyeremet sem tudtam volna beleerőltetni. E különös nőszemély alig ért a vállamig; nyilván nem királynői termete miatt lett az íjászok kapitánya. Hosszú copfba font gesztenyeszín haja a fenekét verdeste, és vígan lengedezett, mint egy antik ingaóra. A jobb csípőjén himbálózó fegyvert messziről felismertem, egy kerámiából készült Glock-23-as lézerpisztoly volt, amit kimondottan őrző-védő feladatokat ellátó specialistáknak készítettek. De ami a baloldalán lógott egy széles tokban, maga volt a rejtély, és a hátam mögött surrogni kezdtek a 3D-s kamerák. Az elektrodinamikus plazmaíjat látszólag nem sok különböztette meg attól a több ezer éves ősi fegyvertől, amit annyi illusztráción és múzeumi tárlóban láthat az ember, de első pillantásra szembeötlött, hogy nincs idege, amelyre a vessző végét ráültetik. A tokban – tegez a becsületes neve – maréknyi vessző szürkéllett, de végükön nem látszott a jellegzetes toll, ami a repülés közbeni stabilizációért felelős. A kilőtt vesszőket valószínűleg egy mikrorakéta tartotta egyenesben. A fegyver meglehetősen különös konstrukciónak tűnt, és nem hiszem, hogy sokkal többet tudnék mondani róla, ha kezembe nyomná egy füttyölős műbaracktól leittasodott madzsar vitéz.

Enikő megállt előttünk, és az íjászttestőrök legyező alakban széthúzódtak a két oldalán. Minden második ember egy furcsa madarat, minden bizonytalanságot vagy sást tartott a könyékig érő bőrkesztyűbe bújtatott bal alkarján. A madarak egytől-egyig bionikus szerkezetek voltak, vörös gombszemük furcsán fénylett az Erdély Aranykora árnyékában.

– A műszereim szerint a madarak harcászati számítógépek! – szólalt meg Dega a bal fülembe telepített, parányi rádióban. A hangjából ítélve ő is meglepődött. A Fogadóbizottságot vezető Cooper szenátor elhadarta a szokásos üdvözlő formulát, és azonnal bemutatott, mint a testőr csapatok közti koordinációért felelős biztonsági tisztet. Enikő illedelmesen végighallgatta a tájékoztatást, majd felénk fordult, és udvarias mosollyal az arcán, különös kiejtéssel beszélve a császári latint felszólított, hogy „kapcsoljuk ki az emocionálszondákat”, különben a Főtáltos köszönés nélkül távozik.

Ilyen viharos gyorsasággal még sohasem buktam le, ezt meg is mondtam a nőnek, hogy egy poénnal tompítsam a kellemetlen helyzet életét, de a testőrparancsnok szép arcán egyetlen izmocska sem rezdült. Az sem tett rá különösebb hatást, hogy izes magyarsággal szólaltam meg.

– Sajnálom, Mr. Shaw, de sem ön, sem a társa, nem kutakodhat a gondolatainkban. Kérem, kapcsolják ki a készülékeket! Köszönöm.

Máig sem tudom, hogyan szűrták ki, az sem lehetetlen, hogy volt valamilyen trükkös felderítő szerkentyűjük. Nem sok értelmét láttam a magyarázkodásnak, és kikapcsoltuk a mentálerősítőket. Egy nyomasztó percig mindenki szótlanul méregette a másikat, végül átvettem a kezdeményezést.

– Óhajtja, hogy tótágast álljunk, Enikő kapitány, vagy pókfocizzuk körbe az Erdély Aranykorát?

Ezt a nőt nehéz lehetett megneveztetni, a kiónozott íjászokról nem is beszélve. Mindenki rezzentelen arccal állt, még azt sem mondták, bakfitty.

Lehet, hogy rossz a kiejtésem?

– Semmi olyat nem kell tennie, ami nevetségessé tenné a Galaxis Császárárt – mondta színtelen hangon Enikő. – Feltételezésem szerint itt a dokkban Őt képviselik... Szeretném hallani a koordinációs programtervet! Köszönöm.

Halk kattanás a fülemben, és megszólalt Dega:

– Ez a nő vagy android, vagy régóta nem dugták meg...

Szerintem a dolog nem volt ennyire bonyolult. Dega ugyanis kifelejtette azt az alternatívát, hogy egy „beképzelt liba”... Az arcomon azonban semmi sem látszott, és röpké perc alatt vázoltam a védelmi akcióprogramot, amelyben természetesen szó sem esett lehetséges merénylőkről, nacionalista fekete sámánok megfékezéséről és visszavont okkult-testőrségről...

A madzsarok szótlanul álltak, végül a testőrség kapitánya egy kurta bólintással nyugtázta a hallottakat, és megérintett valamit a derekára csatolt harcászati övön.

– Ajtony kiszáll! – hozta tudomásunkra, és tett egy szabályos hátraarcot, a nyílveszők összekoccantak tegezésben.

Hatalmas dübörgéssel nyíltak szét az Erdély Aranykora páncélozott zsiliplapjai,

és tucatnyi íjász szaladt fel a méltóságteljesen leereszkedett rámpán. Különös fények színezték vérvörösre a gyorsan párolgó hidrogén gőzpamacsait, amely mögül most előbukkant egy barna köpönyegekre öltözött csoport; a madzsar Főtáltos és kísérete...

Odahajoltam Enikőhöz.

- Igazán megdicsérhetne, hogy huszonnégy óra alatt megtanultam magyarul, a „betyár hétszentségit” neki!

Rám sem bagózott, úgy mondta:

- Volék siroilm tudotlon. Sirolmol sepedik. Boul oszuk, epedek... Érti, amit mondok, Mr. Shaw? Ugye, nem érti? Ebben az esetben, kezdje előlről a tanulást! Ez a nőt vagy megölöm, vagy belészeretek. Nincs harmadik alternatíva!

5.

Amikor szenátorai gyűrűjében megláttam IV. von Anstettent, majdnem elröhögtem magam. Kénytelen voltam elfordulni, láttam Wittgenen, hogy hasonló problémával küszködik. Mindketten nagy filmőrültek voltunk és rajongtunk az ősrégi 2D-s moziért, jóformán mindent láttunk, amit 1935 és 2030 között készítettek, s érdemes volt megnézni. Kérem tisztelettel, a császár pontosan úgy nézett ki, mint Anthony Quinn, és a hangja lágyan duruzsolt, mint egy archaikus kandalló... ezért vidultunk olyannyira.

4Az ómagyar Mária-siralom első három sora, Pais Dezső olvasata szerint.

A madzsar Főtáltos senkire sem hasonlított, akit ismertem volna, mindenesetre feltűnő jelenség volt. Hosszú, földet söprő, barna köpönyeget és egyrészes fűzőld ruhát hordott, amit deréktájékon egy széles bőrvél szorított össze. Ruházata teljesen dísztelen és hétköznapi volt, mintha ezzel is egyszerűséget akarna sugározni. Létezett egy olyan magyar közmondás, hogy „nem a ruha teszi az embert” - Ajtonyt nézve megértettem ezt.

Meglepően magas, szikár arcvonásokkal megáldott, hosszú szakállú férfi volt, aki jóval túlhaladt élete delelőjén, de tekintetéből mégis fiatalos hev és vitalitás sugárzott. Mozdulatai robbanékonyaságról tanúskodtak, ez kortalanná tette. Kimért hangon, szavait jól megválogatva beszélt, és minden_ kivel közvetlen hangot ütött meg. Tagadhatatlan, hogy karizmatikus személyiség volt, aki nem véletlenül lett a madzsarság spirituális vezetője. Aki körülötte állt, csillogó szemmel hallgatta, még Anthonv Quinn is... Azt hiszem, az uralkodónak illene kapnia egy Oscar-díjat, mert eszméletlenül nagy szerepjátékos.

Szobroztunk és fapofával néztük a kavargó tömeget. Ha valaki ki akarja nyírni Ajtonyt, biztos, hogy nem most fogja megpróbálni. Száz százalékos meg voltam róla győződve, hogyha lesz támadás, akkor azt a délutáni szieszta alatt kísérlék meg, miután Ajtony visszavonul a számára megnyitott palotaszárnyba.

Váratlanul elém toppant Enikő.

- Szeretnék ellenőrizni a szállásainkat.

- Semmi akadály, kapitányasszony. Kérem, kövessen!

Utasítottam Wittgent, hogy a trónteremben tartsa a frontot, és elindultunk hátra. A vidáman zsongó, nyüzsgő tömeg szétrebbent a rohampáncélos, kacagányos madzsar íjászszakasz előtt, mindenki utánunk fordult és kíváncsi pillantásokkal méregetett minket. Enikő arcáról mintha megvetés és gúny sugárzott volna. Nem álltam meg szó nélkül.

- Látom, nem szívlelheti az arisztokratákat. Végre van egy közös vonásunk, ugyanis én sem rajongok különösképpen a kék vérért.

- Még ha így is van, nekünk akkor sincsenek közös vonásaink, Mr. Shaw...

- Mondja, magát arra képezték ki, hogy feltűnően utáljon mindenkit, aki az útjába kerül, vagy csupán nehezen tűri a havi ciklusát, és most ezért áll haragban az egész ismert univerzummal?

Ahhoz nagyon értek, hogy pillanatok alatt megsértsek bárkit, de erről a nőről még ez is lepergett, mint sztatikus köpenyről a tavaszi zápor.

- Gondjaim vannak, Mr. Shaw.

Most mondjam azt neki, hogy nekem is?!

- Beszélje ki őket! - adtam a jó tanácsot, miközben befordultunk egy fényesen kivilágított folyosóra. - A módszer már évszázadok óta működik, és a dilidokik

szerint hatásos.
Nem válaszolt.

A turáni küldöttség tizenkét lakosztályt foglalt el a palota déli szárnyában. A madzsarok bekapcsolták és bereptették turuljaikat – időközben megtudtam, hogy mégsem sólymok –, amelyek nagy szárnyacsapkodások közepette körberikácsolták valamennyi helyiséget, végül visszatértek a bőrkesztyűs karokra.

– Tiszta! – jelentette ki az egyik íjász. Enikő szétszította az embereit, majd egy különös műszer segítségével leellenőrizte a turániak szolgálatára kirendelt belső személyzetet. A lakájok és a szobalányok egytől-egyig szintetikusok voltak, s kettős vonalban állva sorakoztak a Főtáltos számára biztosított fényes lakosztály közepén.

Enikő végighaladt köztük, majd visszatűzte övére a készüléket.

– Távozhatsz!

A szintetikus szolgálhad csendben kivonult. Nagy meglepetésemre Enikő kiküldte az ajtó mellett álló két íjászt is. Sejtettem, hogy a nő mondani akart valamit, ami túlon túl bizalmas ahhoz, hogy a testőrök fültanúi lehessenek. Dega nem adott információt arról, hogy pontosan hol tartózkodik, de biztos lehettem benne, hogy idebent áll a lakosztályban. A Különleges űrszolgálat álcarendszerét hordta, nincs olyan technológia, ami bemérhetné. A madzsarok nagyon jók voltak, de ennyire azért nem... Ezt figyelembe véve lényegében hármasban maradtunk. Enikő elreptette a turulját, ami letelepedett egy öblös karosszék karfájára, és passzív üzemmódban, halk rikácsolásba fogott, láthatóan jól érezte magát. Az ajtó becsukódott az utolsó íjász mögött, egy darabig csöndben hallgattunk.

– Nos? – vontam fel a szemöldököm. Nem túl hatásos inspiráció, ha szóra akarunk bírni valakit, de jobb nem jutott eszembe.

– Hol van a „feketecsuklyás”, mágikus testőrség, ezredes úr?

Hoppá! Nagy spílerek dolgozhatnak a Madzsar Titkosszolgálatnál! Enikő jól kihangsúlyozta a rangom, tehát mindent tudhattak rólam. Sok mindenre számítottam, de eme azért nem. A profi ilyenkor nem kérdez rá dolgokra, egyszerűen tudomásul veszi az új helyzetet, s villámgyorsan reagál.

– Hallhatnak minket? – kérdeztem csendesen, és tettem egy lépést a csípőre tett kézzel álló nő felé.

– Megtettem a megfelelő óvintézkedéseket, nyugodtan beszélhet.

– Ha megtette, ha nem, még nem biztos, hogy beszélni fogok, asszonyom! Először is engedjen meg nekem egy kérdést, aztán meglátjuk, hogyan tovább. Miért akar szétrobbanni az idegességtől?

– Ennyire látszik?

– Ennyire.

Enikő vett egy nagy levegőt, végül kimondta, mi van a begyében.

– Ajtony ellen merényletet fognak megkísérelni.

– Ne beszéljen!

– Ne nézzen engem ostobának, ezredes! Nagyon jól tudjuk, hogy maguk is tudják, titkosszolgálatunk az egyik legkiterjedtebb és legjobb az egész galaxisban.

– Igen? Akkor miért nem találják meg a Magyar Koronát? Tudtommal azt keresik százötven éve.

– Ne térjünk el a tárgytól!...

– Tényleg, milyen igaza van! Tehát, mi van Ajtonnyal?

Egy percig bánatos őzikeszemmel bámult rám, aztán gyors mozdulattal lekapcsolta a tegezt, és ijástul, vesszőstül letette egy ébenfa kisasztalra. Beült a melléte álló karosszékbe, és mutatta, hogy én is foglaljak helyet.

Állva maradtam, a harci madár engem nézett.

– Mindent tudunk magáról, Shaw ezredes. A császár legkiválóbb katonája, az okkult-testőrség egyik főtisztje, és tagja a szigorúan titkos küldetéseket végrehajtó Különleges Űrszolgálatnak, ám jelen pillanatban kegyvesztett a roxoláni események miatt... Nyugodtan javítson ki, ha tévedek

– Abban, nem lesz hiba. Folytassa! – kértem.

– Titkosszolgálatunk hónapok óta sejtí, hogy a Tamas Klán nacionalistái merényletre készülnek Ajtony Főtáltos ellen, mert rossz szemmel nézik azokat a központosító törekvéseket, melyeknek két fő eleme van. Egy: a két klán összeolvadása, kettő: közeledés a Birodalom felé. IV. von Anstetten meghívását a liberális oldal kitörő örömmel ünnepelte, de a radikális jobboldal szerint ezzel betelt a pohár, és eljött az ideje, hogy félreállítsák Ajtonyt és a vele

szimpatizáns táltosokat. Körülbelül egy hónapja dolgozunk azon... itt a madzsar elhárításra gondolok, amelynek az őrnagya vagyok... hogy kiszűrjük azt a személyt vagy személyeket, akik potenciális merényletnek tekinthetők a Főáltos legbizalmasabb köreiből, de semmire sem jutottunk. Ami bizonyos: Ajtony komoly veszélyben van, és ha meg akarják gyilkolni, akkor ezt itt fogják megkísérelni a császár úrkastélyában, hogy IV. von Anstetent lehessen vádolni a merénylet kitervelésével. Ajtony halálával olyan hatalmi vákuum keletkezne a Turáni Csillagszövetségben belül, ami a nacionalisták térnyeréséhez, a madzsarságnak egy új eszme alapján történő összekovácsolásához és egy későbbi háborúhoz vezetne a Birodalom ellen. Jelen pillanatban meglehetősen feszült a belpolitikai helyzet, és ha Ajtony meghal, az Atyaúrsten sem ment meg bennünket a konfrontációtól. Gőzerővel keressük a lehetséges merényletet, de mint mondtam, eredménytelenül. Valóban nagyon ideges vagyok, mert tudom, hogy hamarosan történni fog valami, csak azt nem tudom, mi a csuda...

Enikő elhallgatott, nyilván arra várt, hogy folytassam, és mondjak egykét okos dolgot.

- Beszéljen nekem arról, hogy: tudjuk, hogy maguk is tudják, ez módfelett érdekel engem, jobban, mint a plazmaíja.

- Maga egy különlegesen képzett ember, ezt nem kell bizonygatnom, nagyon jól tudja, miről beszélek... Miért bohóckodna egy kábítópisztollyal a hóna alatt, mentálerősítővel a zsebében a leszállásunknál, és miért játszaná el a koordinációval megbízott polgári ruhás biztonsági főnököt, amikor ezt a munkát egy kevésbé kvalifikált ember is elvégezhetné? IV. von Anstettennek az az érdeke, hogy egy vérprofi legyen a madzsarok közelében, aki galaxis-szerte arról ismert, hogy a legnehezebb szituációkból is kivágja magát. Ha józanul gondolkodunk, akkor látnunk kell, hogy a császár sem akarhatja Ajtony halálát, hiszen ez háborúba sodorná a birodalmát Maga azért ólálkodik a közelünkben, hogy a kellő pillanatban lecsaphasson a merényletre. Valójában közös célért küzdünk, ezredes úr. Ebben az ügyben valóban koordinálnunk kellene a munkát, de minél előbb, mert nagyon kevés időnk van...

- Álljunk meg egy pillanatra, őrnagy! Ha ennyire biztos a leendő merényletkísérletben, akkor most miért nincs Ajtony mellett?

- Erre megvannak a megfelelő embereink. Tulajdonképpen visszakerdezhetnék, hogy maga miért nincs ott... Szeretném, ha megértené, hogy mindkettőnk ugyanaz a cipő szorítja. Én azt a feladatot kaptam Ajtonytól, amit maga is IV. von Anstettentől: figyelni kell és a kellő pillanatban lecsapni. Valójában nem testőri munkát végzek, hanem titkosszolgálatit...Ennyi.

- Lenne pár kérdésem, de inkább ad acta teszem őket. Törekedjünk csak a lényegre! Maga szerint mikor fog megtörténni?

- A pihenőidő alatt, még a hivatalos tárgyalások előtt.

Vetettem egy pillantást az órára.

- Ajtony huszont percen belül elfoglalja a lakosztályt, tehát onnantól kezdve lesz kemény hatvan percünk.

- Így valahogy.

- Milyen jellegű támadásra számít?

- Nem véletlenül hoztunk magunkkal ennyi plazmaíjászt; így technikailag tökéletesen védettek és ütőképesek vagyunk, ezért csak egy mágikus metodikával támadó merényletnek lehet esélye... Maga „feketecsuklyás”, nyilván tudja, miről beszélek....

- Na, hagyjuk ezt! - mondtam. - Van valami sejtése arról, ki lehet a merénylet?

- Az előbbiekből logikusan következik, hogy egy fekete táltos - felelte az őrnagy.

- Ellenőrizték azokat a táltosokat, akik tagjai a turáni küldöttségnek?

- Ez volt a legelső, mielőtt kiválasztottuk volna őket. Tökéletesen megbízhatóak, és lojálisak a Főáltos iránt. Akik az Erdély Aranykorával érkeztek, mindannyian tiszták, és hűségükhöz nem fér kétség.

Kénytelen voltam mosolyogni.

- Minden madzsar ennyire naiv? Hallott már Brutusról, Enikő?

- Tudom, hogy a legmegbízhatóbb ember is gyilkosunkká válhat, de meg kell értenie, hogy Ajtony rendelkezik azokkal a mentális képességekkel, amelyek segítségével képes kiszűrni egy olyan embert, akinek nem tiszták a gondolatai... még csak mentálerősítőt sem kell használnia.

- Tehát Ajtony tudja, hogy mire készülnek ellene?

- Természetesen.

- És mégis eljött erre a tárgyalásra? - hökkentem meg. - Százezer fényévet utazott csak azért, hogy felkínálja magát egy potenciális gyilkosnak?

- Amint látja - bólintott a nő.

- Bátor ember, vagy éppen bolond...

- A magyarok, a madzsarok sorsa, hogy egy megátkozott, bolond világban éljenek, tisztelt uram. A sok hiábavalóság és lelki restség után fel kellene szabadulni már, és abbahagyni ezt az állandó, ezer éve tartó pártoskodást és önpusztítást, de mi mindent összevissza csűrünk-csavarunk, bonyolítunk, aztán sírva vigadunk, ahelyett, hogy időben cselekednénk, az állandó patópáلكodás helyett.

A komputer szerint jól beszélek magyarul, de ebből nem sokat értettem.

Komótosan elsétáltam a bejárattal szemközti falat teljesen beborító sztázisüvegig, és rágyújtottam. Néztam a Yumint, mintha az irdatlan méretű gázbolygó kavargó metánlégkörében valamennyi kérdésemre megláthatnám a válaszokat. Hamutartó mutatóban sem volt a közelben, ezért egy hatalmas vázába pöckölgettem a cigimet.

- Van valami ötlete? - kérdezte Enikő.

Továbbra is a hátamat mutatva neki egy kérdéssel válaszoltam.

- Arról kiszivárgott valami hír, hogy Ajtony milyen jellegű megállapodásra készül IV. von Anstetennel?

- Csak találgatni tudok - válaszolta Enikő. - Valószínűleg felajánlja a császárnak a Pannon szövetségét, de ennek meglesz az ára. Páran arról sutognak, hogy többek között az uralkodó segítségét kéri majd a magyar koronázási ékszerek megkereséséhez...

- Jézusom... Ha ez igaz, akkor biztosan a Különleges Űrszolgálatot fogja mozgósítani.

- Vagyis magukat! - közölte az őrnagy.

Néztem a csillagokat, és szívtam a cigit, mintha ettől okosabb lennék.

- Van valami ötlete? - kérdezte ismét Enikő. Percekig hallgattunk

A vázába ejtettem a csikket, és megfordultam.

- Van egy-kettő, mindjárt meglátjuk, mennyit érnek! Dega, merre vagy? - kérdeztem a lakosztálytól. Azonnal jött a válasz, amit csak én hallottam.

- Szemben a libával.

- Kapcsold ki a rendszert! - utasítottam Degát, és odafordultam Enikőhöz: -

Nyugodtan meglepődhet, de ezt csendben tegye, jön az egyik emberem.

Élveztem az ilyen szituációkat, hadd essen le a madzsar csaj álla.

Dega kikapcsolta az álcázóberendezését, és a következő pillanatban némi fényvillódzás és nyomasztó sziszegések közepette teljes páncélzatban megjelent a lakosztály kellős közepén. Szinte a Különleges Űrszolgálat minden létező fegyvere rendelkezésére állt, a kisteljesítményű atomgránátvetőtől az ultrahang vágóélű kommandós tőrig. A nukleáris fegyvert túlzottan tartottam, de jobb félni, mint megijedni. Dega minden bizonnyal „rákészült” a madzsar íjászokra, akiknek a harcértékéről még a császár haditechnika legelfogultabb katonái szakértői is szuperlatívuszokban beszéltek. A páncélzat materializációs rendszerű volt. Még egy pillanatig kellett várni, és az éjfélete áramvonalas sisak egyszerűen elpárolgott Dega fejéről.

Vetettem egy pillantást Enikőre: ugrásra készen, megfeszített izmokkal ült a széken, szerintem bánta, hogy az íja nincs felajzva.

- Csak nyugalom. Ez a hölgy itt Deborah Gardner hadnagy a különlegesektől.

- Örvendek - nyögte Enikő, és felállt, hogy kezet nyújtson Degának de ő gyorsan hátralépett, mielőtt nagyobb baj lenne.

- Az erőterét nem fogja kikapcsolni - magyaráztam Enikőnek. - Most az egyszer mondjon le a magyar üdvözlési szokásokról, drágám.

A turul rikoltozni kezdett, Dega harctechnikai övén pedig csipogni kezdett a támadásjelzés.

- Az íjászok felkészültek odakint! - hozta tudomásunkra Enikő. - Kapcsolja ki az erőtereit, hadnagy, mert a plazma mindenén áthatol, és a Yumin légköréig meg sem áll - tette még hozzá színtelen hangon. Azt hiszem, igaza volt, ez így nem „együttműködés”.

- Kapcsold ki! - mondtam egy szuszra.

Dega rossz szokásához híven megvonta a vállát, és kikapcsolta a védelmi rendszert. A turul kurrogott egyet, majd visszaállt passzívba. Örömmel konstatáltam, hogy a kellemetlen helyzet békésen megoldódott, és nem mészároltuk le egymást.

Éljenek a madzsarok! Meg mi is...

Vannak dolgok, melyek annyira egyszerűek, logikusan oly könnyen kikövetkeztethetők, hogy az ember hajlamos túllépni rajtuk, ezt követően persze, nehezebbre esik megtalálni a megoldást, és öklét rázva az égnek, kárhóztatja a sorsát. Az ember a bonyolultat, a titokzatost keresi, mert túl derogáló, ha leragadunk az egyszerűnél és hétköznapiánál, hiszen abban nincs semmi izgalmas. Bizony az úgynevezett „paraszti ész” sokszor hatásosabb, mint a legdrágább logisztikai program.

Mi napokig arra készültünk, hogy Ajtony lehetséges merénylője a turáni küldöttség valamelyik tagja lesz. A madzsarok saját soraikban keresték a leendő tetteket, és azon keseregtek, hogy legendás hírszerzőszolgálatuk csütörtököt mondott, mint egy lemerült telepű sugárpuska. Napokon keresztül mindenki rossz helyen kereste az összeesküvők bérgyilkosát, holott egyértelmű hol lehetett, hol várakozhatott ugrásra készen. Ott, ahol senki sem hitte volna: IV. von Anstetten úrkastélyában!

Már nem emlékszem, hogy erre pontosan mikor jöttem rá, de Dega később azt mondta, hogy akkorát ordítottam, mintha Heródes a fenekembe harapott volna.

- Mit ordibál? - hökkent meg Enikő, miközben a falra szerelt kommunikációs konzolhoz rohantam, de olyan elánnal, hogy kis híján felborítottam egy asztalt. Ekkorra már átköltöztünk az Ajtonynak szánt lakosztállyal szembeni helyiségbe, ahol percek alatt berendeztük a „főhadiszállást”. Alig húsz perc volt hátra a trónteremben tartott állófogadásból.

- Ismerem ezt az állapotát, rájött valamire - mondta Dega.

Enikő és a jelen lévő madzsarok semmit sem értettek, én meg nem értem rá magyarázatokkal szolgálni.

A belbiztonsági szolgálatot hívtam, ahol a madzsarok ittléte miatt teljes készültségben volt mindenki. Az első kicsengés után azonnal fölvetették, a képernyőn egy fiatal nő látszott.

- Shaw ezredes vagyok a testőrgárdától, ABV-kondicionálással! Kérem ellenőrizze!

- Ellenőrizve - mondta egy pillanat múltán a nő.

- Információt kérek az A-193-as videofon-konzolra, hogy mennyi madzsar vagy turáni származású személy tartózkodik az Úrkastélyban Nemzeti hovatartozásként e kettő valamelyikét regisztrálhatják az adatbankban.

Pillanatokon belül jött a válasz, ami módfelett lelohasztotta kitörni készülő lelkesedésemet.

- Jelzett nációból származó személy nincs katonai, műszaki és protokollállományban.

Enikő odalépett mellém, már értette, miben okoskodom.

- Kérdezzen rá a magyarokra is! Nem lehet tudni.

- Nézze meg a magyarokat!

Eltelt öt másodperc.

- Összesen öt magyar származású személy van állományba véve, három férfi és két nő, az egyik pár, férj és feleség. Mindegyik magyar műszaki vonalon dolgozik.

- Kérem az adatokat!

Megjelent egy táblázat, és mutatóujjamat végigfuttattam az adatokon. Értelemszerűen egy olyan embert kerestem, aki az elmúlt napokban érkezett.

- Megvan! - kiáltottam, ekkor már mindenki a hátam mögött állt, még a plazmaíjászok is. - Gábor Kolozsvári, virtuálmatematikai és szoftverfejlesztő mérnök. Harminchárom éves, nőtlen. Pontosán egy héttel ezelőtt érkezett, egyenesen a Földről. Itt a pontos címe: tíz-tizenkettes lakóblokk, narancsszektor. Meg mernék rá esküdni, hogy ez az ember valójában a Pannorról jött, és nem számítástechnikus, hanem a Tamas Klán egyik nacionalista sámánja!

- Túl fiatal ahhoz, hogy fekete sámán legyen - akadékoskodott Enikő, ám Dega egy minutum alatt lehurrogta.

- Én hallottam egy ácsról, aki harminchárom évesen meghalt és harmadnapon feltámadt. Ha jól belegondolunk, ezt még a maga Ajtonya sem tudná utánacsínálni! Ez még humornak sem rossz, de sajnos nem volt időm vidulni.

- Mennyi van hátra? - kérdeztem az egyik íjászt. - Tizenöt perc.

A következő két percre arra szántam, hogy megpróbáltam kideríteni Mr. Kolozsvári jelenlegi tartózkodási helyét. A központi adatbank szerint az Úrkastély szórakoztató kombinátjában dolgozott, és a virtuálrendszereket ellenőrizte - kívánni sem lehetne jobb fedőfoglalkozást egy mindenre elszánt terroristának. Amikor megtudtam, hogy ma nem ment be, mert „beteget jelentett”, biztosra

vettem, hogy ő a mi emberünk. Az adatbankból tudtuk az otthoni számát. Felhívtam. Hosszan kicsengett, végül felvette egy fiatal nő, aki nem adott magáról képet. Nem baj, mert én sem. Odahajoltam a mikrofonhoz, magyarul beszéltem.

- Szervusz! Hallom, hogy Gábor ma nem ment be.

- Nem érzi jól magát - válaszolta a nő szinte reflexszerűen magyar nyelven, aztán rövid szünetet tartott, nyilván észbe kapott, hogy valami nem stimmel. - Halló, kivel beszélek? Te vagy az István?

Azonnal letettem.

- Az emberünk otthon van, biztos, hogy ő lesz az!

- Hiba volt ilyen módon leellenőrizni, ezredes - jegyezte meg Enikő. - Ha valóban ő lesz az, akkor percekben belül már nem lesz a lakásban.

- Úgy gondolja?

Lekaptam Dega fejéről a Praetorianus Gárda kommunikációs rendszerét, és bejelentkeztem a parancsnokságnál. Az ABV-kondicionálásra hivatkozva „vörös riadót” rendelttem el, és megtettem a megfelelő lépéseket, hogy Mr. Kolozsvári ne hagyhassa el a lakását még pánikszerűen sem. Az más lapra tartozik, hogy energiafegyverrel bármikor szétlőheti az ajtót.

- Központilag zárják le a „narancs-tíz-tizenkettes” lakásajtóját! Ismétlem: „narancs-tíz-tizenkettes” lakásajtó! Most, azonnal!

- „Narancs-tíz-tizenkettő” lezárva!

Bejelentkezést kértem Wittgentől, pillanatokon belül megkaptam.

- Hogy áll a helyzet? - kérdeztem, fülemben tompán zsongott a vendégcsereg zivaja. Olyan érzésem támadt, mintha visszacsöppentem volna Andrei Cavallier vérbáró bolygójára, a Roxolánra - ott is volt egy emlékezetes bál...

- A turániak felzabálták az összes kaviáros szendvicset, hamarosan vége a bulinak - válaszolta a százados. - Ti, hogy álltok?

- Valószínűleg megvan az emberünk! Hagyd ott az állófogadást, és öltözz be megerősített rohampáncélba, mert te még érte! Mondom a címet...

Az idő túl rövid volt, de mégis azt akartam, hogy Wittgen kapcsolja le a férfit. A biztonsági szolgálat embereivel ellentétben neki legalább van némi esélye, hogy meg tudja fékezni egy sámánt.

Arra nem is mertem gondolni, hogy mi van akkor, ha rossz nyomon vagyunk, és ez a Kolozsvári-gyerek valóban csak egy töketlen programozó.

Nem lehetek akkora barom, hogy ennyire melléfogjak..

6.

A von Anstetten-udvarház Yumin körül keringő exkluzív úrállomásán a galaxis minden szegletéből ideáramló kiszolgálószemélyzet dolgozott, amelynek száma megközelítette a kétszázezer főt (ebbe a számba nem tartozott bele az állandóan itt állomásozó Praetorianus Gárda állománya). Legtöbbször az emberi fajt képviselték, de szép számmal akadtak még fonnanok, prixe, zordonok, sőt, még crollók is; ez utóbbiak a dokkknál dolgoztak, és erőgépeknek használták őket. Narancsszektorban az emberek szálláshelyét hívták A lakótömb-együttes a Császári Nagykönyvtár parkjának tözsomszédságában állt, és a Palotát leszámítva az Úrkastély egyik legszebb lakónegyedének tartották, amely a luxus szempontjából még a legdekadensebb igényeket is kielégítette. A kerámiafalú szűk utcácskák terjedelmes terekben futottak össze, ahol narancsszínű szökőkutak lökték magasba a virágillatú vizet - innen a szektor elnevezése -, ragyogó fények villóztak a non-stop nyitva tartó üzletek műveg kirakatai mögött, és a meghitt hangulatú bárókban halkán duruzsolt a jazz. A lakónegyed békebeli hangulatot árasztott, ezekben a kora délelőtti órákban alig lézengtek az utcákon. Üresen surrogáltak a keskeny mozgójárdák, és csak a gyorséttermekben üldögéltek páran, többnyire fiatalok, akik abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy szüleik az Úrkastélyban dolgoztak, s magukkal hozhatták családjukat.

A Biztonsági Szolgálat járőrökcsija hangtalan ereszkedéssel közelítette meg a tízes lakótömböt. Alig huppant le az úttestre, máris felnyíltak az ajtók, és négy sötét öltönyös, lézerfegyveres férfi pattant ki az utastérből. Ötödiknek Paul Wittgen ugrott ki, neki már komoly fegyverzete volt, fekete rohampáncélja tompán csillogott az opálos fényben, kezében a Heckler & Koch cég MP-115-ös nagy teljesítményű energiavetőjét tartotta. Az első pillanatban kitűnt, hogy ő a csoport „erős embere”.

- Infravörös! - adta ki az utasítást Wittgen, és a különleges ügynökök megérintették bal halántékukat, hogy bekapcsolják az elektronikus szemlencséket. A csoport egyik tagja az utcán maradt biztosítani, a többiek behatoltak a lépcsőházba, és egymást fedezve indultak felfelé.

Wittgenék még félúton lehettek a narancsszektor felé, amikor Ajtony és a turáni küldöttség megjelent a lakosztályokhoz vezető folyosón. Körülbelül harmincan lehettek, az íjászokat nem számítva. Ajtony szolgaszemélyzete közben megérkezett az Erdély Aranykoráról, és elfoglalta a számára kijelölt lakosztályokat... illetve elfoglalta volna. Tucatnyi népviseletbe öltözött madzsar lány tolongott az ajtó előtt, és kíváncsian kukucskáltak befelé, a protokollunk dült-fült a méregtől. Alacsony, köpcös fickó volt, majd' szétrepedt rajta a ruha, miközben az elektronikus jegyzetét dugdosta az orrom alá. Szerintem nem ismert fel.

- Menjenek innen kifelé!

Kisebb gondom nagyobb volt ennél. Intettem Degának, aki kitessékelte a hadonászó figurát. Egy szőke nő lépett be az ajtón. A titkosszolgálat anyagából tudtam, hogy Kottai Nellinek hívják, és a Madzsar Országgyűlés szenátora, no meg valamilyen titokzatos „kulturális bizottság” tagja - legalábbis ezt állították róla. Úgy hiszem, nyugodtan felírhatta volna a homlokára nagy világító betűkkel, hogy Madzsar Hírszerzés, az ilyeneket száz lépésről felismerem.

- Van valami probléma? - kérdezte udvarias hangon a Dior-kosztümös bula. Enikő félrehívta, nyilván, hogy beszámoljon neki az eddig történetekről... Ugye, hogy nem képviselő a lelkem, különben mi köze lenne hozzá! - Tájékoztatom a Nagysámánt! - kiáltotta Miss Kottai, és kiszaladt. Érdekes, ő „Nagysámánnak” titulálta Ajtonyt.

- Ki ez a csaj? - kérdeztem Enikőtől.

- A főnököm.

- Na, ja...

Dega összekapcsolódott Wittgen vizuális rendszerével, és a képet fölrakta a fali konzolra, azon most azt láttuk, amit a százados. Már a lépcsőházban voltak...

Még egy lépcsőforduló volt hátra, amikor a 12-es számú lakás ajtaja miszlikbe robbant - Kolozsvári menekült, de már túl későn.

Az elől haladó két ügynöknek automatikusan felkapcsolt az energiapajzsa. A vizuális szűrőrendszer tompította a fényhatást, így az infravörös nem vakította el őket, de egy pillanatra hátratántorodtak a detonációtól, és késve reagáltak. A pillanatnyi zavar viszont elég volt az ajtón kirohanó nőnek, hogy tűz alá vegye a lépcsőházat. Vakítóan kék, vijjogó energiasugarak törtek át a füstön, és áthatoltak az első férfi személyi pajzsán. A mögötte haladó ügynök viszonzta a tüzet, de a különös fegyver sugara az ő pajzsát is átverte. Lángba borult testtel zuhant le a lépcsőn, és nekivágódott a lépcsőforduló falának. A nő kiugrott a folyosóra, és folyamatosan tüzelve hátrált, miközben fedezte Kolozsvárit, aki a cikázó sugarak közepette felrohant a következő szintre.

- Ismeretlen fegyver! - ordította Wittgen, és átugrotta a lángoló emberi torzót.

Az ügynökök testi épségét sem kímélve kilőtt három rakétát a 12-es lakás felé.

A szonikus szűrők alig bírtak megbirkózni az iszonyú detonációval. A falak felrobbantak, és a lépcsőház felső része leszakadt. A magasból lángoló törmelék hullott alá, és kerámiadarabok maguk alá temették a biztonsági tiszteket.

A százados aktivizálta nagyteljesítményű mikrohullámú rendszerét, közben folyamatosan tüzelve az MP-115-össel megindult felfelé az olvadozó műanyaglépcsőn.

A nő energiapajzsa a madzsar haditechnika diadala lehetett, mert a kék sugarak még mindig záporoztak a magasból. Wittgen nem sokat teketóriázott, és betöltött egy nukleáris mikrotöltetet.

- Sajnálom, bébi!

- Atomgránáttal támad! - kiáltotta Dega.

Tehetetlenül álltunk, és néztük, már nem volt lehetőség semmilyen evakuálásra. Csak abban bíztam, hogy Wittgen nem vesztí el a józan eszét, és használja a lefojtó pajzsokat. A mikrotölteteknek több fajtája létezett, nagyon reméltem, hogy a legkisebb teljesítményűvel támad.

- Atyaisten! - suttogta Enikő.

Kékes fénysugárból szótt fénytőlcsér lobbant be a hatszintes épület fölé. A kúppalástot formázó fényzuhatag mindenén áthatolva átvágta a folyosókat és a környező lakásokat, áthatolhatatlan energiaszövedéket emelt a menekülők közé. Kolozsvári már a ház lapos tetején szaladt, amikor a kék energiafal fellobbant mögötte - a lány, nem jutott át.

- Menekülj! - sikoltotta. - Ez az Űrszolgá...

Fellobbant a fény.

A kúppaláston belül minden atomjaira hullott, és a másodperc milliomod része alatt megszűnt létezni egy iszonyúan intenzív, de annál rövidebb ideig tartó nukleáris kataklizmában. A környező tereken meg sem rezdültek a falevelek, de aki véletlenül éppen arra nézett, abban a pillanatban megvakult. A ház felső emeleteiből mintha egy gigantikus merőkanállal emeltek volna ki egy jókora darabot: a tető nagy része, tucatnyi lakás és a lépcsőház felső szintjei eltűntek a semmiben, hogy helyüket átadják egy koromfeketén tátongó, megégett műanyagszagot árasztó, olvadt falú gödörnek.

Kolozsvári az utolsó pillanatban elfordult, és lehunyta a szemét - így nem vakult meg. A lefojtó kúppalást ugyan visszatartotta az egymillió fokos hőmérsékletet és a lökeshullámot, de a sáman túl közel állt az energiafalhoz, s az átszűrődő hanghatás rongybabaként vágta egy közeli holoreklámtáblának, ami a tető szélén magasodott. Ha tíz-tizenöt lépésre lett volna a kúppalástól, akkor a fojtópajzsokra jellemző igen intenzív, de csak kis hatótávolságon belül érvényesülő másodlagos jellemezők nem hatnak rá, így viszont szétszakadt dobhártyával, vért szivárgó füllel nyöszörgött a holotábla tövében, és tudta, hogy elvesztette a játszmát.

Meg kell tennem!

Minden erejét összeszedve, lassan térdre emelkedett, arcát a csillagokra emelte, és monoton hangon kántálni kezdett, hogy széttárt karral, lemeztelenített lélekkel hívja az univerzum összes ártó, gonosz szellemét.

- Segítsetek! Segítsetek! Segítsetek!

Pillanatokon belül bejelentkezett Wittgen, a képernyőn csak lángoló romhalmazt láttunk.

- A emberünk még él, de epileptikus rohama van, orvosra lenne szükség...

- Közelítsen rá a kamerával! - mondta feszültséggel teli hangon Enikő. Megláttuk Kolozsvári Gábort. Teste rángógörcsben remegett a tetőn, kifordult szemében visszatükröződött a tűz fénye. Wittgen jól mondta, rohama van.

- Azonnal lölje le! - sikította Enikő. - Sámánrévülete van, kiküldi a tudatát! Vajon kibe költözik a lelke?

Wittgen szó nélkül tüzelt, és a férfi teste vértpárálló húscafatokká robbant szét.

- Remélem, nem túl késő! - kiáltottam, és kikaptam Dega kezéből a protongéppisztolyt. Kirohantam a folyosóra, és azonnal berúgtam Ajtony lakosztályának ajtaját.

- Mindenki lépjen el Ajtonytól! MOZGÁS!

Legalább húszan lehettek odabent, és mindegyik értetlenül bámult rám. Ajtony egy kereveten ült, lassan felemelkedett.

- Mi folyik itt, uraim?

Beleengedtem egy rövid sorozatot a mennyezetbe.

- Lépjenek el Ajtonytól!

A csoport tagjai hátrálni kezdtek. A madzsar testőrök előrántották az oldalfegyvereiket, és mindegyikük engem célzott. Enikő gyorsan hadarva beszélt, Ajtony mindent megértett. Magyar nyelvű parancsszavak harsantak, és az íjászok mindenkit kitaszigáltak a folyosóra, még a barnaköpenyes táltosokat is.

Két hatalmas kuvasz csaholt a Főtáltos mellett. Ajtony kutyai eszüket vesztették a hirtelen támadt kavarodásban, egy szolga elszántan tartotta őket a díszes nyakörveknél fogva.

A Főtáltos furcsa arccal nézte az állatokat. Ajka megrebbent, mintha mondani akarna valamit...

Ekkor, mint egy villámcsapás, úgy ért a felismerés

A sámanok állatok képében küzdenek meg egymással!

- A kutya! - üvöltöttem, és a két kuvaszra fordítottam a fegyvert.

Későn!

Az egyik tomboló állat kitepte magát a szolga kezéből, és Ajtonyra vetette magát. Mindez oly gyorsan és pillanatok alatt játszódott le, hogy jóformán semmit sem tehattünk. A hatalmas testű kuvasz a földre döntötte a szakállas férfi testét, és marcangolni kezdte, hófehér agyari Ajtony torkát keresték. Lőni nem lehetett.

Mindenki üvöltözött! A közelben álló íjászok pusztá kézzel estek neki az állatnak, de azt a fekete sámán tudata uralta, és emberfeletti erővel rendelkezett. A kuvasz már pillanatok óta sokkal több volt, mint egy megvadult állat. Agyari borzalmas sebeket szakítottak fel a madzsar Főtálos testén, aki megállás nélkül üvöltött, mindent elborított a vér.

Valaki mégis lőtt... Az állat fájdalmas vonyítással tépte ki magát a klónk izmos karjából, és pillanatok alatt a folyosón termett. Vijjogva cikáztak a lézersugarak. Most már tucatnyian lőttek a kutyára, de túl sokan tolongtak odakint, hogy pontosan lehessen célozni.

Félrelöktem valakit, és rálöttem az állatra.

A protonsugár szétrobbantotta a folyosó végét, és a kuvasz eltűnt a hirtelen támadt fényözönben.

Odarohantunk, de hiába rugdostuk szét az oldalfal és a mögötte húzódó közműrendszer füstölő roncsait, az állat teteme nem volt a törmelék közt.

- Szétrobbant - mondta valaki.

- Sajnos nem - nyögtem elkeseredetten. - Nem találtam el!

- Hova a fenébe tűnhetett?

Dega kikapcsolta a pajzsát, négykézlábra ereszkedett, és bemászott az oldalfal törmelékei közé. Hallottuk, hogy megpaskolt egy csövet. A hang tompán visszhangzott.

- Bemászott a klímarendszer csövébe.

- Egy macskának talán van ennyi esze, no, de egy kutyának?

- Ez nem kutya! - mondta hirtelen Enikő. A nő arca véres volt, kezében elszántan tartotta a plazmaíjat. Letette a fegyvert, és mielőtt visszatarthattuk volna, megpróbált a kuvasz után mászni. A tomboló dög ugyan nem pincsi méretű volt, de egy embernél még így is kisebb. Enikő hasztalanul próbálkozott. Nagy nehezen kihúztuk a lyukból, meglepődve láttam, hogy tehetetlen dühében kicsordulnak a könnyei. Ajtony vérével együtt elmaszatolta őket az arcán.

- Értesíteni kell a karbantartókat, hogy izolálják ezt a szintet -

morfondírozott Dega. - Mégsem lőhetjük szét a fél Ūrkastély álmennyezetét.

Ekkor vettem észre az övére tűzött lélekeltolót. Sok rossz szokása mellett az volt az egyik, hogy harc esetén minden létező műtyűt magára aggatott. Akkor nem gondoltam át a dolgot, és automatikusan nyúltam a készülékért. Tudtam, hogy mit akarok... Alig emlékszem azokra a pillanatokra, annyi bizonyos, hogy tombolt bennem az adrenalin.

- Mire készülsz, Brett?

- Hol a másik kuvasz?

- Megőrültél? Ezt nem...

A madzsarok nem értettek semmit, Dega pedig megmakacsolta magát, és nem mozdult.

Fogtam magam, és visszamentem Ajtony lakosztályába. Vettem egy pillantást a földön fekvő véres alakra, akit egy rakás ember babusgatott. A szolgálólányok egytől-egyig bőgtek, még az íjászoknak is homályos volt a tekintete.

Csak a praetorianus gárdisták álltak rezzenéstelen fapofával. Az egyik komótosan rágógumizott, a Császári Arénában látott már ennél különbeket

- Őrmester, hozzám!

A gárdista azonnal ugrott.

- Utasítsák a karbantartást, hogy válasszák le a Palota klímarendszerét a központi részről!

- Értettem, ezredes úr!

Többet nem tehettem, mentem a kutyához, ami még mindig tombolva csaholt az iménti események miatt. Szerencsére nem lőtte le senki, nagy elkeseredésében.

Dega a nyomomban loholt, és folyamatosan próbált lebeszélni. Nem kellett bizonygatnia, hogy örülség, amit a fejembe vettem, én is tudtam, hogy az.

- Brett, kérlek...

- Tartsátok erősen a kutyát!

Nem hallgattam a józan észre, és feltettem a fejhallgatót. Bekapcsoltam a

készüléket. Jött a szokásos fejfájás.
Megérintettem a kuvaszt...

Szagok és hangok; de inkább csak szagok, melyek az agyamig hatolnak. Az orrommal látok, ő most az infravörös rendszerem.

Idefőnt a szűk csövekben pokoli a meleg, az emberek hiába kapcsolták le a rendszert. Összegörnyedve, félig kúszva araszolok az álmennevezet fölött, bundám csatakoszá izzad a forróságtól, de nem állhatok meg, az ösztöneim hajtanak előre, mert meg kell ölnöm azt az idegen vetélytársat, amelyik megtámadta a gazdám...

- Brett! - hallatszik alulról egy női hang, azt hiszem, a rövid hajú barna. Igen, őt Degának hívják

Tudom, hogy ki vagyok valójában, tudom, miért araszolok a töksötétben, tisztában vagyok a helyzetemmel. Szívesen elmondanám mindenkinek, de csak ugatni, s vonítani tudok, mint egy kutya. Bezzeg egy másik a fajtámból biztosan megértené... Hol az a másik?

Újra erősen érzem a vetélytárs szagát. Behatol az orromba, elhatol az agyamig, kitölt teljesen. Az imént erre járhatott, és maga mögött hagyta élelme kipárolgását, amely beleivódott a klímarendszer csöveibe, a gumírozott padozatba és a falon futó optikai kábelekre, mindenbe, ami körülvesz a nyomasztó sötétben. Igen, a vetélytárs fél ezen az idegen helyen, tudja, hogy nincs menekvés, mert nyomában van egy küzdelemre éhes, hatalmas vadállat...

Az eredeti testemre gondolok, amit egy gárdista visz a karjaiban.

A szűk folyosó kettéágazik, s csak a szaglásomra hivatkozva választhatok útírányt. Követem a másikat, nem tudom, merre járhatok, vicsorogva küzdöm át magam a kutyaderéknyi helyen, nem tudom, merre visz az utam...

Dega és a praetorianusok a mennyezetre célozva lassan lépdeltek a folyosón, ahogy Brett Shaw nyomát követték. A hőképek alapján pontosan meg tudták állapítani, hogy merre jár az ezredes. Az egyik elől haladó gárdista állandóan bekapcsolva tartotta a fedélzeti komputere holografikus térképét, ami a palotaszárny minden helyiségét és folyosóját kirajzolta a levegőbe.

- Merre járunk? - kérdezte tőle Dega.

- Hamarosan bejut a színház felé. Föl kell mennünk a következő szintre, különben nem tudjuk követni.

- A fenébe... Hol van a másik?

- Valahol előtte, sajnos, gyengék a jelek. - A csoport szintén elágazáshoz ért.

- Jobbra kell mennünk, hadnagy!

A császári testőrgárdisták befordultak a folyosóra.

Enikő falféherre változott arccal, íjával a kezében követte őket.

Nem érzem az emberek szagát...

Az előbb még itt voltak alattam, de most megszakadt a kapcsolat, és az orrom nem látja többé őket.

Magamra hagynak?

A vetélytárshoz újra erősödik a szaga, valahol itt járhat előttem. Sajnos nem vérzik Amikor még csak Brett Shaw voltam, ugyan rálőttem, de nem találtam el. Ezért vagyok most, kutyaszorítóban".

Hol járhatok?

Hűvös légáramlat csap a pofámba, fényt pillantok meg a távolban. Összeszedem minden erőmet, és fájdalmas nyüsztéssel tovább kúszok a sötétben, a bundám csupa kosz, hosszan kilógó nyelvem csak port lefetyel, agyaram között csorog a nyál.

Egy rácsot látok magam előtt, amit félig-meddig széttépett, szétmarcangolt az a másik. Átpréselem magam. Az ágas-bogasfémszálak a bundámba akadnak, felsértik a mancsom, a vetélytárs szaga nagyon erős...

Kitágul a tér. Hatalmas méretű teremben vagyok Körben falikarok világítanak a vörös drapériával borított falak hosszában húzódnak, középen széksorok..

Színház?

A szag.

- A két jel egyesült! - ordította a gárdista.
Dega nem vacakolt sokat, és szétlőtte az előcsarnokba vezető ajtót. Szerencsére nem tartózkodtak odabent látogatók, ilyenkor legfeljebb próbákat tartottak. A csoport átrohant a fényes aulán, a pneumatikus katonai bakancsok súlyosan dübörögtek a márványon.

- A nézőtérre!

A lézerek vijjogva szelték a levegőt, és a hatalmas ajtó öles szikrákat hányva dőlt ki sarkaiból.

A gárdisták benyomultak az üresen álló színházterembe. És akkor meglátták őket. A két kuvasz élethalál harcát vívta a színpadon. Véresre marcangolt testük, pokoli motollát formázva keringett egymás körül, miközben tépték harapták egymást. Az egyik kutya most megtalálta a másik torkát, fájdalmas nyüsztés hasított a levegőbe.

- A kurva életbe, melyikük az?! - sikította Dega, és a két megvadult állatra célozva közeledett az emberei élén. - Melyikük, Shaw?

Valamennyi testőr az állatokat célozta, de löni senki sem mert - egyikük sem tudta, hogy a két megveszekedett fenevad közül melyik az igazi célpont.

- Álljanak félre! - kiáltotta egy női hang.

Dega falfehér arccal fordult Enikő felé, aki megfeszítette az íját, ahogy előlépett a széksorok közül.

A madzsar nő mintha transzban lett volna. Valójában ő sem tudott különbséget tenni a két összekapaszkodott, egymást marcangoló kuvasz között, de abban a minutumban, ahogy belépett a színházterembe, ellenállhatatlan erő kényszerítette arra, hogy megragadja különös fegyverét, és leszámoljon a gonosz fekete sámán lelkével. Képtelen volt uralkodni az akarata fölött, úgy érezte, hogy megszállta, beléköltözött valami földöntúli erő, amely erősebb mindennél, és kényszeríti, kényszeríti...

- Lőj, célozni én fogok! - mondta egy hang. Félelmetes, rekedt suttogásként szólalt meg a koponyájában. Ellenállhatatlan, emberfeletti hang volt.

Enikő nem tudta, nem értette, hogy mit és miért tesz, ő is részese volt egy folyamatnak, amelyben a különleges ötvözetből készült vessző egy láthatatlan idegnek feszülve irányult a célra, aztán egy pendülés, és Degáék életük végéig mesélhették, hogy valójában mit is láttak.

A fesztelenítés pillanatában az íj két végpontja között megfeszített szupergravitációs tér a fénysebesség hetvenöt százalékával lőtte ki az alumínium alapú vesszőt, ami áthaladva az íj testébe épített magnetikus integrátoron, abban a minutumban plazmává változott. Az öt milliméter átmérőjűvé nyúlt plazmasugár megérintette az egyik kuvaszt - azt, amelyik a másik torkát készült átharapni. A plazmával átlőtt kutya eltűnt, elpárologott, teste molekulákra és atomokra hullva oszlott szét a semmiben.

A lövés pillanatában „lefagyott” a praetorianusok harcászati rendszere és a Palota nagy részében leállt az energiarendszer.

A másik kuvasz mozdulatlanul hevert a kutyavértől iszamós színpadon...

7.

Tudják mi az, hogy fejfájás?

Egy kórházi ágyon tértem magamhoz a saját testemben - azt hittem, belepusztulok, annyira fájt minden porcikám. Az első ember, akit megláttam, Dega volt: ült az ágyam szélén, és a homlokom simogatta. Amikor kiszúrta, hogy felnyílt a szemem, láttam rajta, hogy majdnem elbőgi magát. Meglepő teljesítmény lett volna a Különleges Űrszolgálat hadnagyától.

- Jól vagy, Brett? - kérdezte elcsukló hangon.

- Minden, oké - nyögtem erőltetett vidámsággal, és megint öntudatlanságba zuhantam.

Amikor legközelebb magamhoz tértem, már Wittgen is ott volt. Úgy vigyorgott, mint valami debil, még ajándékot is hozott. Azokkal a szavakkal adta oda, hogy „megérdemlem”.

Kibontottam, egy darab csont volt.

- Menj te a jó édes anyádba!!!

Három napra rá IV. von Anstetten a trónterembe rendelt, lényegében ugyanazt

hozta a tudomásomra, amit a társaimtól már amúgy is tudtam... meg még egy keveset, ami senki sem tudhatott, rajta és az oktaédereken kívül.

- Több mint egy héten át voltál kómában, fiam. Az orvosok már-már lemondtak rólad, velem ellentétben, de az „öreg ördögnek” hála, újra visszatértél közénk.

- Az uralkodó előrehajolt, és az egyik körmével megbökte a homlokom, kirázott a hideg. - Fáj még a fejed? - kérdezte rekedt suttogással.

- Már elmúlt.

- Helyes! Gardner hadnagy trükkös szerkezetét megsemmisítettem, mert nem tűrhetem, hogy egy elektronika hasonló dolgokra legyen képes, mint jómagam. Amikor a kutyaiba plántáltad a tudatodat, majdnem közbeléptem, de valami azt súgta, hagynom kell, hogy véghez vidd, amit elkezdted. Az életedet az a madzsar nő mentette meg az íjával, hálás lehetsz neki... Érdekes, hogy különbséget tudott tenni a két kutya között, biztosan valami jószágos szellem sietett a segítségére, a madzsaroknak annyi van ezekből, mint a nyű... Kérdezz meg egy táltost!

- Az a „jószágos szellem” a Galaxis Császára volt?

IV. von Anstetten nem válaszolt; sohasem tudtam meg mi az igazság.

- ...Minden tönkrement, amikor használta a fegyvert! - folytatta a császár. - Muszáj lesz kipuhatolnunk a turániak szándékait, mert ha nem folytatunk okos politikát, akkor ezernyi íjász fog egyszerre löni, a többit még elképzelni is rossz... Mellesleg ismerjük a plazmaíj működési elvét, az az egy lövés elégséges volt a kielégzéshez...

Nehezen tudtam követni a császár csapongó gondolatait. Az elmúlt napokban komoly koordinációs zavaraim voltak, és részleges amnéziában szenvedtem. Az egyik doki miután megvizsgált, pajkosan megveregette a vállam, és azt mondta, hogy egy-két nap múlva „kutya bajom”... Később hiába mentegetőzött, hogy csupán „viccnek szánta”, akkor már késő volt, mert szájba volt vágva.

- Mit sikerült megállapítani erről a Kolozsváriról? - kérdeztem a császártól.

- Nem ez volt az igazi neve. Valóban fekete sámán volt, még hozzá az egyik legjobb. Nagy adeptusnak tartották, aki Ajtonnyal megegyező képességekkel rendelkezett. A madzsarokat valósággal sokkolta annak a ténye, hogy árulóvá vált. Most meglehetősen nagy perpatvar dűl a spirituális renden belül, izgatottan várom a kimenetelét. A nőről csak annyit tudni, hogy fél éve élt az Űrkastélyban, nyilván az alkalomra várt, hogy feladatot kapjon, tipikus „alvó ügynök”... mindketten a Tamas Klán tagjai voltak. Több információnk nincs velük kapcsolatban, a madzsarok hallgatásba burkolóznak, én meg nem feszegettem a dolgot Ajtonynál. Biztosan hallottad már, hogy a turániak majdnem egy hétig maradtak az eredetileg tervezett huszonnégy óra helyett. Ajtony túlélte a támadást, valójában kisebb karcolásokkal megúsza, és másnap már tárgyalóasztalnál ültünk, ahol az Impérium meglehetősen nagy sikereket könyvelhetett el.

- Azok a sebek nem tűntek „kisebb karcolásoknak”, felséges uram!

- Vannak, akik mágikus metodikával gyógyítják önmagukat. Normál tudatállapotodban még nem értheted a dolgot, csak ha egyszer eljutsz majd ide - mondta IV. von Anstetten, és a lába elé bökött. Lassan felemelkedett a berillium-gyémánt trónról, és elindult lefelé a Beavatás Lépcsőin. Úgy mentem utána, mint az árnyéka.

- A madzsarok tudnak arról, hogy a feketecsuklyások okkultisták.

- Sokan tudnak róla, csak kevesen értik - válaszolta a császár. Hirtelen megtorpant.

- A madzsarok ugyan elmentek, de itt hagytak egy rakás kérdőjelet... és egy nőt, aki napok óta türelmetlenül várja, hogy visszanyerd régi önmagad.

Erről nem beszéltek Degáék! A szívem megdobbant, amikor arra gondoltam, hogy Enikő az.. Nem volt időnk megszeretni egymást, talán majd most...

- Miss Deél-Ősi Fekete távozott! - reagált gondolatomra a galaxis ura. - A turáni titkosszolgálat egyik tisztje vár reád. Arról a megállapodásról fog beszélni neked, amit Ajtonnyal kötöttem. A hölgyet Nellinek hívják.. A Dior-kosztümös tündéri szőke?

Mire rosszat sejtettem volna, megjelent a levegőben egy elektro-lemez. Lassan forgott a levegőben, félve nyúltam érte.

- Megtudhatom, hogy mi van rajta, felség?

- Minden lényeges, amit a Magyar Szent Koronáról tudni kell. Távozhatsz!

Nem lepődtem meg. Miután Enikő beszélt nekem erről a lehetőségről, tudtam, hogy ez előbb vagy utóbb bekövetkezik, és a Különleges Űrszolgálat megkapja a

parancsot...

Megcsókoltam a Birodalmi Gyűrűt, és elindultam a kapu felé, a csuklyások utat nyitottak nekem. Már majdnem kiléptem az oszlopcsarnokba, amikor IV. von Anstetten utánam szólt. Érdekes, szinte suttogott, mégis belezengett a mindenség.

- A Tiferet fölött a Necáh van, ezredes. Még két fokozat, és megtudhatod, ki vagyok én...

- Hacsak addig, el nem visz az öreg ördög, uram...

Ekkor a császár olyat tett, amit a von Anstettenek csak évtizedenként egyszer: nevetett, és az átható kacaj sokáig visszhangzott a trónterem misztikus félhomályában...5

5A történet folytatódik A Korona hatalma című Harcison Fawcett regényében.

SZÚZ INFRAFÉNYBEN

Poul Andersonnak, köszönettel
a The High Crusade-ért, és a közelgő,
új Star Wars-filmek tiszteletére.

„Itt az Idő...” (Tristan de Luca)

XXV. János 6.0 újfent elromlott, és a Hittani Kongregáció végérvényesen kikapcsolta...6

Még az atyaisten sem tudta volna megakadályozni, hogy a hirtelenjében összehívott Szinóduson ne a Csillagközi Őrtemplomos Lovagrend választotta legyen a kozmokatolikus egyház feje, Isten galaktikus helytartója, a püspökök püspöke, és így tovább... Ha jól emlékszem, az új pápát Piusnak hívták, választott neve előtt XXIII. állt, a verziószámra nem emlékszem. De sebj; biztosan korszerűbb, mint az elődje, akinek a virtualitás volt a mániája és az Opus Deivel olyan jópofa ismeretterjesztő anyagokat dobott piacra, mint Vendégként a kánai menyegzőn, vagy az Éljük át az Ószövetséget-sorozat. Ennek egyik legsikeresebb folytatásában a Fogyasztó Szent Frigyládának érezhette magát, s míg a cybertérben húst rohasztott a filiszteusokról, szép lassan eltelt azzal a spiritualitással, amely képes kordában tartani a földi monoteizmusnak megtért harmincmilliárd embert, s földönkívülit, ezáltal meghatározva a kozmosz éppen érvényes morál-etikai értékrendjét.

Állítólag!

Mivel nagyon jól tudtam, hogy IV. von Anstetten Démoncsászár milyen szellemi szférából táplálkozott - szerintem a Birodalom nagy vallási vezetői ugyanúgy tudták, csak nem tehettek ellene semmit -, ezért legfeljebb annyira izgultam a pápaválasztás alatt, mint az a virtuáldrogoktól elkábult tinédzserlány, akivel közli az anyja, hogy holnap délután megismerkedhet a legújabb apjával. Egy fokkal sem lesz jobb a helyzet, bébi!

Azokban a napokban a fél galaxis a holovíziós csatornák előtt ücsörgött, én viszont kis híján alkoholistává váltam egy szőke tündér miatt. Ezzel az

6 A Hogyan legyünk Sherlock Holmesban Shaw említést tesz életének azon szakaszáról, amikor a császári praetorianusoktól történő távozását követően „bolygóról bolygóra, sörözőről sörözőre” vándorolt a kozmoszban. A Szűz infrafényben története ekkor játszódik.

erővel egy gravokalapács alá is tehettem volna a szívemet... Egy reggel felébredtem, és elkeseredett arccal tapogattam a kihűlt lepedőt. Berenice egyik pillanatról a másikra, minden átmenet nélkül gólyának hitte magát, de nem kelepelni kezdett, hanem „elköltözött”; én pedig nagy bánatomban támaszthattam a Rigel-rendszerben keringő Markhamill düledező úrkikötőjének valamelyik koszos csehőjában a még koszosabb pultot. Nekem ennyi jutott! A történetek miatt annyira indiszponált lettem, hogy még verekedni (illetve verni!) sem támadt kedvem, inkább rendszeresen hazasétáltam, mielőtt esténként kitörne az szokásos és menetrendszerűen bekövetkező balhé, amiért a dokkokban pihenő teherúrhajók matrózait lehetett felelőssé tenni. A kocsmát Zrux Dronnak hívták, ami az övemre tűzött fordítógépem szerint a helyi nyelvjárásban „halott programozót” jelentett, egy arra bókászó turistának pedig a biztos halált, ha véletlenül betért az ajtaján. Az őslakosok melleleg emberszabásúak voltak. Bőrük enyhén

kékes színben fénylett a rendszer fehér törpéjének fényénél, áttetsző fülecskéjük felül elhegyesedett, mint valami mesebeli elfnek, és éjfélete szembogaruk pislogás nélkül szemlélte szimpatikus világukat, amely még az emberek számára is könnyen lélegezhető légkörrel, valamint emészthető ételekkel rendelkezelt – a múltkor valami pókot ettem, ha hiszik, ha nem, íze, mint a szarvasgombának. Egyszerűen fantasztikus volt a gasztronómia. Csupán egy baj volt a villnegronokkal, de ettől falra lehetett mászni. Hihetetlen képességekkel rendelkeztek az íriszológia terén: belenéztek az ember szemébe, s ha az „áldozat” nem hordott fényre sötétülő, foncsorozott napszemüveget, vagy valami divatos implantot, akkor fél perc múlva mindent tudtak róla. Nem mentális képességeik voltak, egyszerűen az írisz rajzolatából kiolvastak mindent. Aki hazudott, pillanatok alatt lebukott! Gondolhatják sohasem öleltem villnegron nőt, hisz' bekötött szemmel nem lehet udvarolni, kérem.

Ne kérdezzék, miért lődörögtem ezen a bolygón! Amióta leléptem a császári praetorianusoktól, csak céltalanul utazgattam. Természetesen senki sem tudta, hogy ki voltam, mit csináltam egykoron. Jópofa úrcsavargónak néztek, s ami a legszomorúbb, ennek lehetett némi igazságalapja. Jöttem-mentem az úrkikötőhöz tartozó kiszolgáló-kombinátban, és vártam a felindíttatást a végleges távozásra. Ennek érdekében első lépésként elhatároztam, hogy befejezem a piálást. Azt hiszem, hosszú idő óta éppen az volt az első józan napom, amelyiken a Kongregáció Szent Hermafroditája és lovagjai kiléptek a mélyürből. Az úrlovagrend emblémájával ékesített, aranyszínű cirkáló letette magát Markhamill kikötőjének repedezett kerámiájára, és órákon belül feje tetejére állt minden. Éppen vacsoráztam...

1.

A villnegron pincér udvarias mosollyal a szája sarkában tette elém az ételt. Éneklőcsigát ettem, ami helyi specialitás. A pincér azért vidult olyannyira, mert évek óta én voltam az egyetlen emberszabású, aki játszani tudott a sültön. Ezüsttálcán tette oda a hangtűket, és mélyen meghajolt.

– Parancsol kottát, uram?

– Köszönöm, csak pötyögök valamit.

Ez hozzátartozott az étel fogyasztásához. Aki anélkül kóstolja meg az éneklőcsigát, hogy előtte nem próbál kicsikarni belőle valami épkézláb hangot, az ne nevezze magát gourmandnak!

A rózsaszín kabátos pincér elkacsázott az asztalok között, és megszemléltem a vacsorámat. Jól átsütöttek, tehát d-dúrban leszek, gondoltam, és a hangtűvel próbaképpen megszürtam az egyik vöröslő mirigyet. A csiga testében sütés közben felszabaduló gáz kiszabadult a parányi résen és halk füttyülő hangot hallatva távozott. Kisvártatva összelapult a hólyagocska, és a hang megszűnt. Most ettem ötödször éneklőcsigát, de egyszer sem volt annyi türelmem (és időm), hogy megszámláljam a hólyagokat. Lehetek vagy kétszáz, és mindegyik más hangot hallatva aszalódott össze. Fogtam a másik hangtűt, és két kézzel játszani kezdtem, méghozzá az Örömodát. A villnegronok összegyűltek a konyhába vezető lengőajtónál, és nagy áhítattal hallgatták a muzsikát, ami úgy hangzott, mintha rozsdás szájharmonikán nyekeregne valami vak zenész – Istenem nem vagyok profi – , de miután végeztem, őszinte tapsot kaptam, így örömmel eltelt szívvel állhattam neki a falatozásnak.

A személyzetet leszámítva az étteremben alig lézengtek, csak a sarokban üldögélt egy fiatal bennszülött pár. Egyáltalán nem foglalkoztak velem és a körülöttük zajló eseményekkel. Egymás kezét szorongatták az asztal felett, és szerelemtől bódultan fonták egybe bogárszerű tekintetüket. Megmámorosította őket a libidójuk: ha odarúgnék egy ultrahanggránátot, észre sem vennék. Mit csináljunk, ez a szerelem...

Berenice-nek köszönhetően gyűlöltem őket.

Két pofára zabáltam az éneklőcsigát és kortyolgattam hozzá a vöröslő műbort, amikor észrevettem, hogy a szerelmeseket szétrebbenti egy bőrkabátos alak. Odahajol az asztalukhoz, és sutyorog valamit. Nocsak, balhé lesz!? A fiatalok zavart arccal álltak fel, és sietve távoztak – senki sem állította meg őket, hogy fizessenek. Alig nyeltem le a falatot, látom, hogy további három bőrkabátos lép a helyiségbe, és óvatosan közelednek felém az asztalok között. Nem lettem

túlzottan ideges, még a villát sem tettem le. Ha William Martin fejvadászai lennének, már rég tűz alá vettek volna...

Mivel úgy gondoltam, hogy jobb az óvatosság, ezért a megfelelő jelszóval aktivizáltam a karórának álcázott harcászati komputeremet. Az arany Rolex magától kikapcsolódott a bal csuklómon, és a másodperc törtrésze alatt megváltoztatva saját vonatkoztatási rendszerének gravitációs vektorait „leesett” a mennyezetre. Onnan figyelt minket.

Nem tudtam, kik a bőrkabátosok, de biztosan nem túlzottan ostobák vagy vakmerőek; amikor kiszúrták, hogy az óram magasról ejt Newton összes törvényére, azonnal megtorpantak. A legközelebbi öt méterre állt tőlem a mellettem lévő asztal túloldalán. Átlátszatlan napszemüveget hordott a villnegrónok miatt, és embernek nézett ki, amit persze nem lehet készpénznek venni, hiszen az elmúlt másfél évszázadban a genetika tudorai olyan turmixot keverték a galaxis polgáraiból, amelyben mindenki mindenkivel összefonódva, összekeveredve ropta azt a táncot, amihez a von Anstetten uralkodóház adta a talpalávalót.

Ettem és vigyorgtam.

- Kurva jó ez a saláta, uraim...

Egy férfi lépett elő, és megállt az asztalom előtt. Felnéztem rá, nem tűnt ismerősnek.

- Mi tetszik, netalán kér egy katonát? - kérdeztem teli szájjal. Mentális kapcsolatban voltam a Rolexszel, szerintem ezt ők is tudták.

- Beszélni akarok önnel, Mr. Shaw.

Ez fölöttébb érdekesen hangzott, mert a Markhamillon rajtam és Berenice-en kívül senki sem tudta az igazi nevemet... hittem eddig.

- Kedves barátom, ennek alapvető feltételei vannak, méghozzá kettő - hoztam az idegen tudomására. - Először lecsatolja a lézerfegyverét, a szíjat a tokra tekeri, és mindenestül leteszi az asztalom szélére, másodszor az emberei szép lassan hátrálni kezdenek, mint valami modern balettben a hatyúk, és kimennek ebből a helyiségből...

- Különben?

- Különben ütött az utolsó órájuk.. Nézzen a feje fölé! Lassan felnézett.

Tudtam, hogy mit lát a mennyezeten.

A Rolex kibontotta magából a praetorianus rendszert, ami színes jégcsapok formájában kezdte leküldeni az ikonokat. A bőrkabátosoknak semmi esélye, de miután a rendszer teljesen kiépül, már a Markhamillnak sincs... A férfi átszellemült arccal nézett felfelé, a sokszínű fény visszatükröződött a foncsorozott szemüvegén, aztán úgy mozdult a keze, mintha ólomból lenne. Benyúlt a bokáig lengedező kabátja alá, és tokostul lekapcsolta az oldalfegyverét. Mindketten tudtuk, hogy ez gesztusértékű cselekedet, hiszen az általam alkalmazott pajzsokat ezzel a típussal képtelenség átlőni. A bőrkabátosok fura arccal bambulták a mennyezetből áradó fényözönt. Végül észbe kaptak, és mialatt nekiláttam a desszertnek, megkezdtek a hátrálást.

- Üljön le arra a székre, és kapja le a szemüvegét!

A férfi nem tétozott. Kihúzta a szemközti széket, leült velem szemben. Lassan levette a szemüvegét, és odatette a pisztolya mellé. Letettem az evőeszközöket. Végre jól szemügyre vettem vacsorám megzavaróját.

Jó negyvenesnek látszott, és azoknak a zsaruknak a magabiztossága áradt belőle, akik három éjjel, három nap képesek kajtatni a rosszfiú után. Háromnapos borostával borított arca fölött hideg, acélkék szemeket meresztett rám, szerintem hetekbe telt volna, míg kivárnék tőle egy tétova pillantást. Testépítőket is meghazudtoló izomzata még a bokáig lengedező bőrkabátján keresztül is tiszteletet parancsolt. Nem olyan fickónak látszott, aki éjjelente háromszor szokott felkelni heveny vesebántalmak miatt, mert sűrűn kell vizelnie. Valami azt súgta, hogy a Markhamill kormányának dolgozik. A következő pillanatban felvillantott egy azonosító hologramot, s gyanúm beigazolódott.

- Mielőtt rákérdezne, Winston Frankie Cocker vagyok a markhamilli bolygóbiztonságtól. A „Frankie” amolyan becenév, nyugodtan szólítson így, ha kedve tartja.

Nekem máshoz lett kedvem. Befejeztem a lepketortát, és rettentő kulturált módon egy aranysegélyű kendőbe törölgetve a számát, komótosan felálltam.

- Fizetek! - kiáltottam a főpincér felé, de senki és semmi sem mozdult. Lehet, hogy Frankie és a bőrkabátosai mindenkit kizavartak az utcára? A tányéromra dobtam a kendőt.

- Hatvan másodpercük van, Frankie boy.

- Meg sem hallgat?
- Már csak ötvenöt...
- Berenice-ről szeretnék önnel beszélni.
Ez telitalálat volt, mert egy minutum alatt kiestem a szerepemből. Amikor meghallottam, hogy Berenice-t emlegeti, azon nyomban összerándult a gyomrom. Az a nyavalyás nő darabokra törte a szívem, úgy gázolt át rajtam, mint megvadult elefánt a National Geographic hasra esett fotósán. Amióta lelépett, minden összezavarodott és akkora üresség támadt bennem, mintha a szívem tájékán megnyílt volna egy fekete lyuk. Gombócot éreztem a torkomban, alig hallottam saját hangomat, ahogy a pasasnak szegeztem a kérdést:
- Mi köze Berenice-hez a markhamilli elhárításnak?
- Önt ugyanúgy átverte, mint bennünket, Mr. Shaw. Berenice Noir a Kongregáció kémje, s mint olyan, választott hazám egyik legnagyobb ellensége. Három órával ezelőtt a Hermafrodita leszállásával egy időben elrabolta az achátkígyó főpapjának kislányát.
Visszahuppantam a székembe.
- És miért? - nyögtem elkeseredetten. Egyszerűen képtelen voltam elhinni, amit erről a törékenynek tűnő, szőke hajú, zöld szemű lányról hallottam
Ez biztosan valami félreértés lehet. Frankie nem arról a Berenice-ről beszél, akit én szerettem!
- Azt kérdi, miért? Azért, mert háború lesz, Mr. Shaw. A lovagrend a főpap elfogására készül!

Abban bízva, hogy jó emberismerő vagyok, kikapcsoltam a praetorianus rendszert. Kinyújtottam a kezem. Csattanás, és az óra lepottyant a nyitott tenyeremben. Frankie összeszűkült szemmel nézte, hogy mit művelek, de nem tett megjegyzést, és nem kérdezősködött. Csuklómra csatoltam a Rolexet, intettem a férfinak, hogy visszaveheti a fegyverét.

- Szeretném, ha magyarázatokkal szolgálna! - kértem.
- Hosszú lesz.
- Itt reggelit is felszolgálnak, ne zavartassa magát, de mielőtt belefog, jobb, ha tudja: a rendszert ugyan kikapcsoltam, de az oldalamon egy MMx Art of Laser lóg!

- Tudom - válaszolta alig hallhatóan, én meg töprenghettem azon, vajon a múltamról mennyit tudhat. Cocker cigarettát kotort elő a zsebéből. Felém nyújtotta a dobozt, de elhárítottam a kínálást, akkoriban ismét leszokóban voltam. Ő viszont nem zavartatta magát. Rágyújtott, az ikonrendszer hűlt helyének fújta a füstöt, és beszélni kezdett.

- Nem tudjuk, hogy Berenice Noir mit mondott önnek, miszerint mikor és miért jött a Markhamillra, de az igazság a következő. Két hónappal ezelőtt érkezett szabályos letelepülési engedéllyel, amit az elhárításnak módjában állt megvizsgálni, de semmi gyanúsat nem tapasztaltunk, így rövid procedura után beengedtük. Tudja, a Markhamillra nem könnyű bejutni. A villnegrók meglehetősen gyanakvóak az idegenekkel szemben, ennek talán a vallásuk az oka. Az achátkígyó kultuszát nagyon tisztelik a környező nem humanoid életformák, viszont rossz szemmel nézi a kozmokeresztény egyház, amit mind ez idáig sikeresen kordában tartott a császári hatalom. Az elmúlt százötven évben rengeteg támadás érte a kultuszt, ami tagadja a monoteizmust és lefitymálja a kereszténységet, s minden olyan szellemi irányzatot, ami a Földről jön. Az űrtemplomos lovagrend és a Kongregáció már több esetben megpróbált leszámolni a kígyókultusszal, de a von Anstettenek mindig közbeléptek... azt beszélik a császárról, hogy egy másik dimenzióból érkezett démon... ön, ezt biztosan jobban tudja, mint én, Mr. Shaw. Vagy ez csak pletyka?

Előrehajoltam, mint egy halláskárosult, akinek mindkét fülében elromott a dobhártya-implant.

- És vajon, miért kellene jobban tudnom, Frankie boy?

Egyértelmű volt, hogy a pasas tud a praetorianus múltamról, ettől a pillanattól kezdve sorakozni kezdtek a kérdések:

No és vajon honnan? Ennyire jó lenne a markhamilli titkosszolgálat?

- Ön egy sokat látott ember, nem igaz? - ötölt-hatolt Frankie. - A poént hadd hagyjam a végére, oké?

Egyelőre nem erőltettem a bennem felmerült kérdések megválaszolását.

Elhatároztam, hogy előbb kivárom, mi fog kisülni ebből az egészből.

- Folytassa!

- Berenice-re mindjárt visszatérek, de előbb beszélnem kell XXV. János kikapcsolásáról, amiért a Kongregációt lehet felelőssé tenni. A Vatikánban valójában egy palotaforradalom zajlott, egy olyan összeecsapás, aminek a modernisták estek áldozatul és a XXV. János 6.0 verzió. A pápát egy összeesküvés állította félre. Ennek szellemi atyja a Kongregáció, kivitelezője pedig az a lovagrend, amelyik elhatározta, hogy végérvényesen leszámol a nem keresztény eredetű kultuszokkal. Az emberiség legnagyobb spirituális csoportja egyeduralomra tör, és ennek első állomása a villnegrónok achátkígyó kultuszának eltakarítása az ismert univerzumból. Az új pápa, XXIII. Pius a lovagrend strómanja, s a Hermafrodita, aki az egyház legelvetemültebb harcos manifesztációja, úgy rángatja, mint valami bábfigurát.

- Azt állítja, hogy az új pápát a lovagrend programozta?

- Pontosan ezt állítom, Mr. Shaw!

- Valamint azt próbálja elhitetni velem, hogy az a huszonhárom éves nő, akiről mind ez idáig azt hittem, hogy archeológus és kutatni jött a Markhamillra, nem más, mint a Kongregáció hírszerző-tisztje, a Hermafrodita szolgálója?

- Igen.

- Ez baromság! Minimum karmelitának kell lennie, különben nem alkalmaznák ilyen munkára. Frankie, térjen észhez! Berenice és én éjszakákat szeretkeztünk át. Ha apáca lenne, akkor...

- A szexre engedélyt kaphatott a rendtől - jelentette ki közönyös arccal a cigarettája paraszát bámuló markhamilli titkosszolga. Hirtelen felnézett. - Ne legyen naiv, ezredes!

Hoppá!

- Honnan tudják? - kérdeztem szikrázó szemmel. Kezdettem elegendő lenni abból, hogy képtelen voltam magam mögött tudni a múltamat.

- Onnan, hogy elmondta Berenice-nek. Emlékszik, milyen jól kacagott rajta, mert nem hitte el? A nő akkor már látóterünkbe került, csak nem volt ellene bizonyítékunk Mit tehattük mást, lehallgattuk! Vártunk arra a pillanatra, amikor valami aprósággal elárulja magát, de ez a nő vérprofi, ráadásul felcsípett egy balekot... már bocsánat, de önről beszélek... akit megfelelő eszközök segítségével arra inspirált, hogy órákon át beszéljen a múltjáról. Berenice tudta, hogy megfigyelés alatt áll, ezért gyorsan kimondatta magával, hogy „praetorianus ezredes, ráadásul feketecsuklyás voltam”, és ettől az egész markhamilli titkosszolgálat összeeszményelt magát. Gondolja el! Azon dolgozunk, hogy lekapcsoljunk egy állítólagos ügynököt, aki erre felvonultat egy pasast, akinek Art of Lasere, praetorianus harcászati rendszere és csuklyás múltja van. Berenice azért csavarta el az ön fejét, hogy ezzel bebiztosítsa önmagát ellenünk. Ön úgy lett a testőre, hogy nem is tudott róla. Képzeld el a jelenetet! Kéz a kézben sétálnak a markhamilli éjszakában, erre megérkezik egy sötét gravomobil, amiből rosszarcú fickók pattannak elő, hogy elkapják a kedvesét. Mit gondolsz, mi történt volna egy ilyen helyzetben, ezredes?

- Önök azonnal halottak.

- Erről beszélek. Természetesen Berenice csak azért szedte fel önt... bocsánat, fogalmazhatok így?

- Sajnos, igen - morogtam elkeseredetten.

- Tehát azért szedte fel önt, hogy bennünket sakkban tartson. Nyilván jó előre tudta, hogy ön ki volt azelőtt. Hogy honnan? Látja, ezt nem tudom, de kapcsolódjon rá a kozmikus infószerzőjére, és kérdezze meg XXIII. Piustól, vagy attól a klerikális létformától, amelyik megtisztelte jelenlétével a bolygót. Abban az intergalaktikus székesegyházban várakozik, ami három órával ezelőtt leszállt, és bármelyik pillanatban támadhat.

- Hogy hívják a Szent Harcost? Összesen hárman vannak, melyikük jött ide?

- Jeanne - sóhajtott Frankie, és elnyomta cigijét a salátástálban. Akár a homlokomon is elnyomhatta volna, annyira lebénultam a név hallatán.

- Akkor önöknek vége...

A Csillagközi Őrtemplomos Lovagrendet egy isteni hatalommal rendelkező nagymester vezette, bizonyos Arnold de la Voltaire, aki három kegyetlen vezérharcosnak parancsnokolt. Ezek voltak a Szent Harcosok vagy pusztító Szüzek, név szerint Klára, Adalbert és Jeanne. Az utóbbit emlegették Hermafroditaként, mert női nevet kapott, holott férfi volt... vagy fene tudja! Még a teológusok

sem tudtak érthetően fogalmazni (vagy nem akartak!), amikor a laikusok rákérdeztek a Pusztító Szűzek mibenlétére, ha pedig Jeanne személye lett a téma, olyan bölcsen hallgattak, mint a kabbalisták a számítástechnika hőskorában, amikor tizenévesek kezdték permutálni a Tóra szavait, Bill Gates hathatós támogatásával keresve Isten Szent Nevét... Nem találták meg!

Jeanne és társai szintiszta energiaként léteztek, de a tömegek előtt emberi alakban jelentek meg. Klára egy barna hajú, őzike-tekintetű, karcsú leány alakját öltötte magára, kezében aranyfeszületet tartva, püspöki bíborban haladt a Szent Péter bazilikából induló húsvéti körmenet élén. Évente egyszer mutatkozott meg, kommunikálni nem tudott. Adalbert egy ezüstsín tunikás, ártatlan mosolyú, aranyhajú kisfiú képében tetszelgett, és kísértetiesen emlékeztetett Saint-Exupéry kis hercegére, viszont brutális, bolygókat a pályájukról kimozdítani képes mentális erőket uralt. Mindközül a Hermafroditának is hívott Jeanne volt a legkülönösebb, legrettenetesebb lény: talpig páncélba öltözött, kezében ultrahangpallossal vezette harcba az ürtemplomosok rohamcsapatait. Egyesek szerint alakját a XV. században élt orleansi szűzről mintázták, akivel kapcsolatban máig eldöntetlen, hogy női ruhát magára öltött férfi, vagy éppen ellenkezőleg, férfiruhába öltözött lány volt-e? Gondolom, ennek okán aggatták Jeanne-ra a Hermafrodita elnevezést. Találól! Ahol Jeanne megjelent a kozmoszban, ott fellobbant az elektromáglyák fénye, és kultúrák omlottak össze; harcászati szempontból óriási csapásmérő erővel bírt. A legendája szerint, aki szembesült a nem antropomorf formákban történő megjelenése valamelyikével, egy minutum alatt a saját székleivel játszadozó idiótává változott...

Ezek a klerikális szörnyetegek valamilyen különös, megmagyarázhatatlan entitásokként léteztek, akiket az egyház kollektív tudata alkotott meg a Hit terjesztéséért megvívott harc érdekében. Működésük folyamata kísértetiesen emlékeztetett ahhoz, ahogyan IV. von Anstetten kiterjesztette hatalmát a feketecsuklyások által. De a Pusztító Szűzek nem csupán interpretálták a hatalmat, mint a császár okkult testőrsége, hanem önálló individuumként önmaguk váltak pusztító erővé, leginkább Jeanne. Amikor egykoron a csuklya alatt álltam, nem rendelkeztem önálló egyéniséggel, s később nem tudtam felidézni a folyamatot, de a Szent Harcos igen, és folyamatosan tanult - minél többször keltette életre a Hit ereje, annál erősebbnek mutatkozott. Ha Frankie állításai fedik a valóságot, akkor a kígyókultusznak és a markhamilli kultúrának egy csapásra vége. Ha Jeanne érkezett ide, akkor a bolygónak csupán napjai vannak hátra. Vagy órái...

7Közismertebb nevén Jeanne d'Arc. (született: Domrémyben, Champagne-ban 1412. i. 6., meghalt: máglyán 1431. máj. 30., Rouenban.)

De akkor mire vár a Szűz?

Ezt megkérdeztem legújabb ismerősömtől.

- Nézze, ha Jeanne lerohanja a bolygót, másnap megérkeznek a császári csapatok, és a konfliktus eszkalálódik, ezt meg a Kongregáció szeretné elkerülni. Mindenki tudja, hogy az uralkodó nem nézi jó szemmel a spirituális rendek erőszakos hódításait - magyarázta Frankie. - Valójában a von Anstetten-család tartja kordában az emberiség és a nagy egyházak mentális erejét, ha nem tenné ezt, nyakunkba szakadna a pokol, Mr. Shaw. A Kongregáció központi palotájának homályos folyosóin azért nem hülyék sutyorognak, tehát nem lesz lerohanás, nem lesz invázió, és ez a háború nem a szokásos eszközökkel fog lezajlani. Jeanne leszállt, és most arra kényszeríti Malchior kígyófőpapot, hogy tegyen „munkalátogatást” a De pacem Domine8 ürcirkálón. Persze Malchiornak esze ágában sem lenne elmenni, csak hogy megzsarolták a lánya életével. Nem tudja húzni az időt és riasztani az uralkodót, aki megfékezhetné a lovagrendet, mert Jeanne blokkolta az össze kommunikációs vonalat a mélyűr felé. Az a nagy bűdös helyzet, hogy el vagyunk vágva. Mindössze hat óránk van hátra, és lejár az ultimátum. - Ha lejár az idő és Malchior nem lép semmit, akkor ön szerint mi történik? - Megölik a kislányt. - Hány éves? - Ötvenhét...

Röpke pillanatig meghökkenve néztem a bőrkabátosra, aztán leesett a tantusz (ez egy archaikus hasonlat - gyűjtöm őket!) Hát persze, ezek legkevesebb ötszáz évig élnek, jutott eszembe. Egy alig hatvanéves nőnemű villnegron még kislánynak

számít.

Tehát Berenice, akibe heteken át szerelmes voltam, mint egy lecsúszott zoknijú kisdíák, elrabolt egy ártatlan gyermeket, hogy odadobja a Jeannenak nevezett virtuális iszonyatnak? Szerelem és gyűlölet egymáshoz nagyon közel álló fogalmak. Eddig úgy gondoltam Berenice-re, mint egy csodálatos angyali lényre, aki végre megédesítette az életemet, de most kiderült róla, hogy valójában nem mást, mint egy borzalmas szörnyeteg. Pillanatok alatt meggyűlöltem azt a nőt, akinek napokkal ezelőtt még imába foglaltam a nevét.

Frankie újabb cigarettára gyújtott. Nem sok hiányzott hozzá, hogy kérjek egy szálát.

- A kígyófőpap nem fogja feláldozni a kislányát, inkább megalázkodik - mondta az öngyújtóját kattogtatva. - Ez van!

- Ha Malchior beteszi a lábát Jeanne úrhajójába, azonnal megölik. Ugyanazon a máglyán fog elégni, mint a kiscsaj - jegyeztem meg minden érzelemtől mentes hangon. Már régen megbántam, hogy erre a bolygóra tettem a lábam.

- Nem, Mr. Shaw, a helyzet ennél sokkal undorítóbb. A Hermafrodita behódolásra fogja kényszeríteni a Főpapot. Emlékezzen az Első Cybertéri Zsinatra, ahol a Rohmayer bíborosprogram azt mondta, hogy „egy bolygón

8De pacem Domine - Adj békét. Uram. (lat.)

először katedrális kell építeni, aztán máglyát, ha az ismeretlen faj ellenáll"! Rohmayer minden bizonnal őrült volt, de köszönjük neki, hogy Jeanne egyelőre gyakorolja a türelem keresztényi erényét. Persze kérdezhetné, hogy akkor milyen háborúról beszélek? Megmondom! Hiába alázkodunk meg, a templomainkat így is lefoglalják rombolni és a Szent Kígyókat összetörik... Föl fog lázadni a nép... és lesznek máglyák, higgye el... - Frankie elhallgatott. Tekintete az enyémet kereste. Váratlanul nekem szegezte a kérdést: - Emlékszik a zsinatra?

- Nem emlékszem a zsinatra! - vágtam közbe mérgesen. Ismét oda hajoltam Frankie-hez, a cigaretta parázsló vége szinte égette az arcomat. - És most mondja el végre, hogy mit akarnak tőlem?! Ugye, nem akarja, hogy én találjam ki?

- Pedig nagy terhet venne le a vállamról, feketecsuklyás.

- Már nem vagyok az.

- De, igen! Mert aki egykoron feketecsuklyás volt, az egész életében adeptus marad, és bárhova megy a kozmoszban, mindig a császár okkult hatalmának szimbóluma lesz. Nos, kitalálja végre, hogy miért jöttem el magához, és miért zavartam meg az éneklőcsiga evésben?

Egyszerűen nem tudtam visszatartani a röhögést.

- Szálljak szembe a lovagrenddel? Szálljak szembe Jeanne-nal? Ez az a poén, amit a végére tartogatott?

- Igen.

- Ugye, tudod, hogy az utolsó cigidet szívod, Frankie boy?

- Segítsen rajtunk, Mr. Shaw, és kapjuk el azt a kurvát!

Ez a mondat telitalálat volt.

- Ketten vannak. Ön melyikre gondol, Jeanne-ra vagy Berenice-re?

- Mikor melyikre...

Sokáig hallgattam.

- Ne örüljön előre, de adjon egy cigarettát!... Érdekel a téma, de semmi több!

- Pompás. Ígérem, kap tőlem egy egész karton cigit, de akkor most jöjjön velem!

Szerintem én voltam az első emberi lény, aki betehette a lábát egy markhamilli kígyótemplomba. Ez idáig csak kívülről csodálhattam a Szentélyt, de sohasem gondoltam volna, hogy egyszer majd belépek gigantikus kapuján. Frankie és a bőrkabátosai - ez utóbbiak egytől-egyig szintetikusok voltak - egészen a lépcsősor tetejéig kísérték, de onnan egy tapodtat sem mehettek tovább. Frankie felszólított, hogy adjam át a fegyvereimet, különben én sem léphetem át a képzeletbeli küszöböt. Végighallgattam a magyarázatait, hogy mindezen biztonsági intézkedésekre miért van szükség, aztán közöltem vele, hogy ebben az esetben hívja ki a főpapot, elvégre alig kétórás ismeretség után nem nyomhatom a kezébe az Art of Lasert és a komplett harcászati rendszert. A napszemüvegemet megőrizheti, de a fegyvereket semmiképp, azok odajönnek, ahova én megyek..

- Nem bízik bennem? - kérdezte hosszan a szemembe nézve.

- Senkiben sem bízom.

Mielőtt kialakult volna a patthelyzet, megjelent egy villnegrón lány, és közölte velem, hogy Malchior engedélyével magamnál tarthatom az MMX-et és a Rolexet. Felszólított, hogy kövessem. Rávigyorgtam a kikerekedett szemű Frankie-re, és megveregettem a vállát:

- Ne keseredjen el!

Követtem a lányt a hűvös félhomályba, miközben arra gondoltam, hogy jobb egyszer látni valamit, mint százszor hallani róla.

Nagy meglepetésben lett részem, amikor megláttam belülről a templomot.

Arra számítottam, hogy a nevéből eredően kígyók, szörnyek és más megnevezhetetlen pokolbéli entitásokkal szembesülök odabent, de kellemesen csalódtam, és ismételten azt kellett megállapítanom, hogy téves sztereotípiák áldozata lettem. A Kígyószentélyben egy árva kígyót sem lehetett látni, de még egy nyamvadt démon sem vigyorgott az oltáron, amelyet tucatnyi színben pompázó, számomra teljesen ismeretlen virágok díszítettek Mindent áthatott különös illatuk, amit a fahéj és a zsálya esszenciális keverékének éreztem. Tömény illatorgia volt, olyan, ami hamar mellbe vágja az embert, de egyáltalán nem tűnt kellemetlennek, sőt... Az alacsony oltár körül - ez érthető, hiszen egy óriásnak számító villnegrón sem haladja meg a százhatvan centimétert - fehér leplekbe öltözött nők tüsténkedtek, és nagy buzgalommal végeztek egy számomra teljesen érthetetlen szertartást, ami abból állt, hogy parányi virágcsokrokat dobáltak át az oltár fölé függesztett, hatalmas fekete karikán.

Kísérőm magamra hagyott a félhomályban. A világítást az oszlopokon imitt-amott fénylő falikarok adták, de a terem méreteit nem tudtam felbecsülni. Volt egy olyan érzésem, hogy irdatlan méretekről van szó, de a szegényes világítás megakadályozta, hogy felbecsüljem a távolságokat. Lassan megközelítettem az oltárt, és megláttam az első csúszómászót.

A karika...

Legalább tíz méter átmérőjű volt és egy saját farkába harapó kígyót ábrázolt. Már számtalan ábrázoláson láttam ezt a különös szimbólumot, de azt nem hittem volna, hogy negyvenezer fényévnnyire a Földtől istenként imádnák. A jelkép az emberiség anyabolygójáról származott, habár a szimbólumok között fölfedezhető egy megfogalmazhatatlan szakrális kapcsolat, amely az univerzalitásánál fogva a galaxis minden szegletében ugyanúgy értelmezhető. A kígyó, ami a saját farkába harap az idő végtelenségének, az örök körforgásnak a szimbóluma. Talán a villnegrónok ezt ugyanúgy felismerték?

Összerezcentem, a nagy csendben váratlanul ért a hirtelen hang, ami a hátam mögül jött.

- Az ott az Időkígyó, Mr. Shaw.

Megfordultam. A villnegrón, aki hozzám beszélt, alig volt száznegyven centiméter magas és a saját fajtája léptékeivel mérve is agastyánnak számított. A virághajigálókkal ellentétben ő bíborvörös leplet hordott, amit úgy tekintet maga köré, mint az ókori rómaiak a nevezetes tógát. Fekete szemében ott ragyogott a falikarok fénye és kékes árnyalatú, repedezett bőre olyan benyomást keltett, mintha pergamenből gyúrték volna az izmaira. Nem mutatkozott be, de azonnal tudtam, hogy nem más áll előttem, mint Malchior, a kígyófőpap.

Vagy az idő papja?

- Köszönöm, hogy beengedett.

- Egy messiás előtt nem zárhatom be a kaput.

- Ah, ön túloz.

- Ön ugyanúgy...

Nem értettem, miért mondja ezt. Mielőtt zavarba jöttem volna, gyorsan fejet hajtottam a főpap előtt. Frankie figyelmeztetett, hogy Malchiornak ez minimum kijár egy ember részéről.

Ha megismerkedek valakivel, legyen az ember vagy humanoid, mindig sokat adok az első benyomásra, mert tipikusan kategorizáló, analizáló típus vagyok. Az életem jórészt azzal telt, hogy gyorsan kellett döntéseket hoznom, ráadásul ezt fegyverrel a kézben kellett megtennem. Biztosan emiatt lettem ilyen, s mire észbe kaptam, már egy bőröndnyi, téves sztereotípiát hurcolásztam magammal a kozmoszban. Megláttam Malchiort, s azonnal eldöntöttem, hogy ez a lény jó, végtelen humánus árad belőle és elkelne belőle vagy százmillió darab minden lakott világon. Ám körülnéztem a templomban, és azt gondoltam, ez az egész kígyókultusz csak egy ártatlan hülyeség, ami nem ér annyit, hogy a

kozmoszkereszténység elsöpörjön egy egész kultúrát. Mindezt végiggondolva fölmerült bennem a kardinális kérdés: az egyház miért küldi ide az egyik Szent harcosát, ez a vacak nem ér ennyit? Magyarázat: a villnegrón papok misztériumai valamilyen borzalmas titkot próbálnak leplezni, és ezt tudja a Vatikán. A Hermafrodita azért robbant elő a mélyürből...

És Malchior a megtestesült titokhordozó.

A főpap intett, hogy kövessem őt az oltárhoz. A lányok közben befejezték a szertartást, és eltűntek az oszlopok között. Követtem az aggastyánt, aki fellépdelt velem egy virágokkal borított lépcsősoron, és odavezetett a hatalmas kígyószimbólum elé. Megálltam a jelentéktelennek tűnő, alacsony oltár előtt, és felnéztem az istenre. Az anakondára emlékeztető hatalmas szörnyeteg az oltár fölött harapott saját farkába, rubin piros szemei karnyújtásnyira ragyogtak tőlem. A fekete testet különös mintázat borította, először arra gondoltam, hogy pikkelyek, de tévedtem. Közelebb hajoltam, és nagy döbbenetemre matematikai képletek sokaságát láttam, amelyek különösen fluoreszkáltak a gyenge fényben. A Szent Kígyó egész testét beborították...

Malchior beszélni kezdett.

- A kígyókultusz misztériuma az időutazás technológiájának elméleti ismerete. A Szent Kígyó önmagán hordozza a teljes tudást, amely a helyes értelmezés következtében valósággá válhat. A titok egy univerzális úton a matematika nyelvén lett megfogalmazva. A tudás évszázadok óta létezik, és hajdanán birtokolta az emberiség egy elit csoportja, amelyről semmit sem tudunk, még a mítoszok is hallgatnak róluk. A homályos elképzelések szerint ők alkották a Katedrális, de a Novus Ordo Seclorum⁹ bukásakor visszahúzódtak a szubjektív terek világába és függetlenítették magukat az ismert univerzum téridő kontinuumától. Valójában ők a világ urai, ők az istenek.

- Ez csupán mítosz.

- Tessék, érintse meg a mítoszt! - mosolygott Malchior.

Nem nyúltam előre, inkább elfordultam az oltártól.

- Tehát ez a maguk titka?

- Igen.

- Kezd a dolog egyre érdekesebb lenni. A hallottakból arra következtetek, hogy a villnegrónok birtokolják az időutazás technológiáját?

- Ez így nem igaz. Nem tudunk utazni az időben, ehhez időgépet kellene építenünk, ami elképzelhetetlen a képletek pontos értelmezése nélkül. Ez a munka már két évszázada szakadatlan tart, és ha ebben a tempóban haladunk, akkor cirka nyolcszáz-nyolcszázötven év elteltével birtokunkban lesz a teljes elméleti tudás... ha hagyják.

- Miért nem használnak számítógépeket?

- Számítógépeket használunk, Mr. Shaw.

Tűnődve fordultam vissza az időszimbólum, a tudáshordozó felé. Még mindig Malchior iménti kijelentése dörömbölt a koponyámban: ha hagyják..

Kezdtém megérteni, hogy a keresztény harcosok miért akarják megfékezni a villnegrón kígyókultuszát. Mintha Malchior olvasott volna a gondolataimban, mert pontosan erről kezdett beszélni.

- A nagy spirituális rendek, mint a kozmoszkeresztény egyház és annak hitelesítő alakulatai évszázadok óta kutatják a Katedrális titkát, de tapodtat sem haladtak előre. A kozmoszban különös mendemondák keringenek arról, hogy a kígyókultusz valójában milyen misztériumokat hordoz, de senki sem tud pontos információkkal szolgálni, és a vallástörténészek csak nyakatekert elméleteket gyártanak róla. Amikor először szembesülnek azzal a ténnyel, hogy a Hitünk alapja a matematika, akkor a további kutatás már szétfeszíti az ő szaktudományos redukcióik kereteit, és meghátrálnak. Mi senkit sem engedünk ide, hogy kutatásokat folytasson, ezért a rólunk és a misztériumainkról kialakult kép meglehetősen zavaros, gondolom, mind ez idáig ön sem értette, hogy a Szentélyben mi zajlik. Azt hihette, hogy egy démoni szertartásrendszer gyakorlunk. Tévednék?

- Nem téved, pontosan ezt hittem.

- Ez nem lep meg. A népem személyes tragédiája, hogy a Kongregáció megsejtett valamit az igazságból, és most mindent megtesz annak érdekében, hogy végérvényesen tisztázza ezt a dolgot. Muszáj beszélnem önnek az elmúlt évek történéseiről! Pontosan egy évvel ezelőtt arra akarták rákényszeríteni az akkori pápát, hogy hozzon konstitúciós határozatot a kígyókultusz felszámolásáról, de XXV. János 6.0 határozott nemet mondott a

9 A von Anstetten uralkodóház dominátusát megelőző hatalmi berendezkedettség a Földön és a szövetséges bolygókon. Konföderációnak is hívták. Másik elnevezése: Novas Ordo Seclorum.

javaslatra. Ezzel szerencsétlenségére elindított egy olyan folyamatot, hely a kikapcsolásához vezetett. A Kongregáció vezetői okosan keverték a lapokat, és sikerült elérniük azt, ami számunkra a legrosszabb: aktivizálták a XXIII. Pius-programot, ami azonnal megadta az engedélyt. Amint látja, egy héttel a pápaválasztás után máris kiléptek a mélyürből, és addig innen el nem mennek, míg meg nem osztjuk velük a titkot. Bajban vagyunk, Mr. Shaw. Nekünk nincsenek hadseregeink, nem rendelkezünk olyan mentális erővel, ami megfékezhetné a manifesztálódott, harcos kelesztény lelkületet, amit a katolikus teológusok Hermafroditának neveznek. Tudom, hogy mit akarnak. Arra akarnak kényszeríteni, hogy átlépjek a De pacem Domine zsilipjén, hogy a megfelelő eszközök alkalmazásával kicsikarják belőlem a titkot. Az igazságot. A kislányom életével zsarolnak... és én pontosan négy óra múlva engedek a zsarolásnak.

- Tegyük fel, hogy így lesz. Mit gondol, utána mi fog történni?

- Lerombolják a Szentélyt. Az Időkígyót Rómába szállítják, hogy ők fejtsék meg az időutazás titkát. A világ urai akarnak lenni!

- Miért nevezett messiásnak? - kérdeztem kisvártatva. - Nem hiszem, hogy egy ilyen kilátástalan és tragikus helyzetben szívesen humorizálna, Malchior.

- Valóban nincs kedvem viccelődni. Mr. Shaw. Azért alkalmaztam ezt a kifejezést, mert a jelentéstartalma tökéletesen kifejezi, hogy mit hiszünk önnel kapcsolatban.

- No és mit hisznek?

- Elmagyarázom. Mivel praetorianus volt, biztosan ismeri a Galaktikus Birodalom oligarchikus felépítését. A hatalom csúcsán a von Anstetten uralkodóház áll, ezt követi a legnagyobb spirituális hatalmi berendezkedettség, a kozmokeresztény egyház, amit a Földön található Róma nevű városból irányítanak Rómával kapcsolatban nem beszélhetünk pusztán vallásos szerveződésről, amióta az egyház létezik, valójában egy politikai és történelemformáló tényező; ezért tudta megvetni lábát a kozmikus térben. Biztosan hallott már az iszlámról, a buddhizmusról és a többi nagy világvallásról. Természetesen ezek mindmáig léteznek, és szerte a kozmoszban több milliárd hívük van, de nem politikai tényezők, így szerepük csekély. Az iszlám ugyan rendelkezik ezzel a képességgel, de mivel nagyon erős morális-etikai értékrendet képvisel, ezért képtelen simulékonyan szolgálni, kiszolgálni az úgynevezett technokrata világi hatalmat... sajnos, amikor kilépett a Földről, lassan elszigetelte önmagát. Csak egyetlen példát említenék: a rituálé szempontjából megoldhatatlan feladatnak bizonyult több fényév távolságból, az intersztelláris térben haladva napjában ötször odafordítani a hívőket Mekka felé... Látom, mosolyog, de ne tegye, mi például minden vallást tisztelünk! De térjünk vissza a hatalmi oligarchiákra! Az egyház erőszakszervezete, a Kongregáció több mint egy évezrede létezik, régen Szent Officiumnak, közismertebb néven Inkvizíciónak hívták. Az elnevezést a modern korban változtatták meg, pusztán félrevezetésből: hadd higgyék a hívők, hogy ez a kora-középkortól működő, hitvédelmi szerveződés már nem létezik¹⁰. A templomos lovagrend keletkezésének időpontja a történelem homályába vész, s csak annyit tudunk, hogy a Novus Ordo Seclorum bukását követően újra föltámasztották saját hamvából újtemplomos lovagrend néven, hogy a keresztény tanokat elterjessze a kozmoszban... ha kell, akkor erőszakos úton. Az egyházat a pápa irányítja, és befolyással bír a Kongregáció felett, ami a lovagrend segítségével hajtja végre a konstitúciós rendeleteket. Elméletileg minden a császár tudtával és engedélyével történik, de az uralkodóház Nagy Anstetten óta mégsem avatkozik bele a spirituális folyamatokba, inkább struccpolitikát folytat. Hogy miért teszi ezt, ez legalább akkora misztérium, mint a miénk, habár sokkal több köze van a csillagközi nagypolitikához, mint az időutalás elméletét vázoló matematikai koncepciókhoz. Mindegy, amit nem tudunk értelmezni, azt misztériumnak nevezzük! A kozmosz legmisztikusabb ereje a császári családból árad a feketecsuklyások által. Az ön jelenléte a bolygón azt eredményezi, hogy az egyház megtorpant az utolsó pillanatban. Amikor Miss Noir tudomására jutott, hogy a szeretője valójában kicsoda, nyilván tájékoztatta a Kongregációt, és Róma taktikát változtatott. Félnék magától...

- Baromság.

- Nem tudunk másra gondolni.

Erőltetett vigyorral az arcomon ráztam a fejemet.

- Hát ilyen nincs, ez egyszerűen vicc... Mondja, Malchior, mivel magyarázza az uralkodóház struccpolitikáját? Nem hiszem, hogy a von Anstettenek félnének a klerikális hatalomtól.

- Nem tudom megválaszolni a kérdését. Ön okkult-testőrharcos volt, elméletileg tudnia kellene.

- Mégsem tudom.

- Meddig jutott el a Beavatás Lépcsőjén?

- Látnom tájékozott... Nem jutottam el az oktaéderekig.

- Talán ezért nem tudja - jelentette ki az aggastyán, aztán feltette azt a kérdést, amit mindenki feltett, miután megtudta, hogy kit szolgáltam egykoron: - Miért hagyta el a császárt? Tudjuk, hogy ezt Berenice is megkérdezte öntől, de nem adott neki világos választ. Nekem hajlandó beszélni róla?

Gondban voltam, hisz' Malchior őszinte hozzám, olyan dolgokat mondott el nekem, amiről harmincmilliárd embernek még sejtése sem lehetett. A főpap sötéten fénylő bogárszemekkel nézett fel rám. Végtelen nyugalom áradt ebből a tekintetből, s nekem nem lehetett több titkolnivalóm...

- Egymásba szerettünk Caroline-Blindamoor hercegnővel... El kellett jönnöm, Malchior.

- A császár tudja, hogy ön és a trónörökösnő...

10 Malchior felületesen fogalmaz. Róma a modern korban sem tagadta az Officium Sacra (Szent Hivatal) létezését. Az Inkvizíció hivatalos megnevezése a 11. vatikáni zsinat (1962-1965) óta Hittani Kongregáció. Elsődleges feladata - a hit és az erkölcs védelme mellett - a hit pozitívista kifejtése. Két Inkvizíció létezett: a IX. Gergely (1227 - 1241) által alapított, később a Kongregációvá átalakított „egyházi” és az 1480-tól 1820ig működő „spanyol”. Az Inkvizíciókat a Domonkos-rend működtette.

- Nem! - vágtam közbe. - És felejtse el, amit az előbb hallott tőlem! Így is túl sokat mondtam

Malchior sokáig hallgatott, ezzel időt biztosított számomra, hogy egy pillanatra magukkal ragadjanak az emlékek. Hálás voltam ezért a hosszan utó, templomi csendért...

Újra az Időkígyót néztem. Számomra teljesen ismeretlen anyagból készült.

Olajosan fénylő, sikamlós testén ott sugárzott a matematika nyelvére lefordított misztérium, minden bizonnyal az emberiség történetének legnagyobb titka.

Időutazás...

- Malchior, szeretnék nyugodtan gondolkodni. Megtenné nekem azt a szívességet, hogy legalább tíz percre magamra hagy?

- Semmi akadálya, Mr. Shaw. Mi végtelenül tiszteljük a gondolkodó emberiséget. Ezt a figyelemre méltó időtöltést a homo sapiens igazán sűrűbben gyakorolhatná. Ebben módfelett egyetértettünk..

Gondolkodnom kellett, mert valami nagyon nem stimmel, legfőképpen a gyönyörűséges Berenice-em körül...

Tökéletesen emlékszem arra az éjszakai beszélgetésünkre, amikor elmondtam neki, hogy az elmúlt években mivel foglalkoztam. Megbízta benne, ezért beszéltem neki a praetorianus múltamról. Természetesen meghökkent (ki ne hökkenne meg?), és azt mondta, hogy még életében nem találkozott ilyen nagy „füllentőgéppel”, mint én. Derült a hallottakon: „Még hogy az én pasim a Császár testőre volt?” - nevetett hosszú percekig keresztül. Persze vele nevetettem, aztán lehanyatlottunk az ágyra, és ott folytattuk az ölelkezést, ahol abbahagytuk

Azután három napra rá, csak hült helyét találtam...

Ám sehol egy üzenet a korromon, sehol egy kurva sajtécédula, rajta legalább ennyi, hogy „bocs, de meggondoltam magam...” minimum ennyi. Berenice, a drága Berenice rútul elhagyott, s én azt hittem, hogy pánikszerű gyorsasággal a Markhamillről is lelépett, de ahogy elnézem, nagyon-nagyon tévedtem. Ez a drága Berenice becsukta maga mögött az ajtót, hogy aztán kivillantsa a foga fehérjét: hát nem azért jött a Markhamillra, hogy ősrégi cserépedényekről fújja le a port, miközben azt suttogja a fülembe, hogy szeretlek, szeretlek, szeretlek...

Az a drága Berenice csak egy harci apáca, alti föláldozta a szüzességét, hogy a közelemben férközhessen.

De innentől kezdve nem értettem semmit!

Frankie szerint azon az éjszakán Berenice csak kimondatta velem, amit egyébként is tudott. Valami úton-módon – talán mentális befolyást alkalmazva – arra akart rákényszeríteni, hogy előadjam életem meséjét, és én barom, gyanútlanul bekaptam a horgot. Ezzel akarva-akaratlan a Kongregációt segítettam, hiszen az éjszakai önvallomásom Frankie-vel padlóra tette az egész markhamilli titkosszolgálatot. Mire a bőrkabátos gyerekek föleszméltek, Berenice már előkészítette az akciót és elrabolta a gyereket.

Ha nem pofázok annyit azon a rohadt éjszakán, a Kongregáció most nem tudná sakkban tartani szegény Malchiort, s talán minden másképpen alakult volna. Berenice viszont felhasznált engem, mert tudta, hogy IV. von Anstetten testőre voltam, viszont ezen a ponton megállt a tudományom, mert olyan kérdések merültek fel, amelyek megválaszolásához száznyi-ezernyi Malchior együttes tudása is elégtelennek bizonyulna: ha Berenice előre tudta, hogy praetorianus voltam, akkor a Kongregációnak és a Hermafroditának ugyanúgy tudnia kellett róla, elvégre ők küldték ide a lányt.

De akkor most miért játsszák a meglepettet?

Frankie, Malchior, a fél Markhamill azt hiszi, hogy Jeanne azért nem támad az ürlovagrend szokásos stílusában, mert itt jár-kell egy leszerelt praetorianus, aki a testőrgárda harcászati rendszerét szokta aktivizálni, ha megzavarják az éneklőcsiga evése közben.

Sajnos, Malchiorék tévednek!

Számtalanszor hallottam Kláráról, Adalbertről és Jeanne-ról, s mint katonatiszt tökéletesen tisztában voltam a harcértékükkel, ismertem stratégiájukat, kielemeztem taktikájukat, ütőerejüket, ami harcászati szempontból fölvette a versenyt a hírhedt Herites tábornok termonukleáris csapásmérő rohamosztagával, a GAMMÁ-val, tehát biztosra vehettem, hogy a „meglepetés egy kóbor praetorianus miatt” – kifejezés nem szerepel a Pusztító Szüzek és a lovagtestvérek értelmező kéziszótárában...

Ha valójában problémát jelentek a Kongregáció számára, akkor miért nem adtak olyan parancsot Berenice-nek, hogy a megfelelő pillanatban öljön meg?

Ha igaz az, amit Frankie állít, akkor Berenice egy karmelita harcosnő. Bármikor megölhetett volna! Az elmúlt három hét alatt számtalanszor kerültem vele olyan helyzetbe, amikor objektív okoknál fogva lecsatoltam a praetorianus-rendszert – nagyon nyomasztó úgy szeretkezni egy erotikától túlfűtött nővel, miközben mikrofúziós mikroreaktor ketyeg a csuklónkon. Annak semmi akadálya, hogy ölelkezés közben karóra legyen rajtunk (főleg, ha néznünk kell, hogy mikor jön haza a férj!), de ez nem karóra... Igen, néha ellenállhatatlan kényszert érzek, hogy levegyem a kezemről, és ne is lássam... Mondom, számtalan ilyen helyzet volt, amikor az a drága-kurva Berenice kinyírhatott volna...

Jeanne nem követhet el ekkora taktikai hibát, hogy megfeledkezik a likvidálásomról, így csak egyre tudtam gondolni: egyáltalán nem jelentek számára problémát! Berenice azért nem kapott reám vonatkozó likvidálási parancsot, mert egy senki vagyok a Hermafrodita és a lovagok számára, a Kongregáció nem fog meghátrálni egy nyugalmazott praetorianus ezredes előtt...

De akkor miért nem rohanják le a bolygót, és miért játszatják el ezt a kegyetlen és értelmetlen színjátékot Malchiorral?

Valamitől félnek, de mitől?

Mire letelt az általam kért idő, rájöttem!

– Mennyi időnk van hátra, Malchior?

– Két standard11 óra, Mr. Shaw.

– Föltétlen el kell mennem az úrhajómra. Egy-két dolgot szeretnék összeszedni.

– Mint például?

– Hallott már a Turáni Csillagszövetségről?

– Ő, igen. Ők nagy misztériumhordozók.

– Évekkel ezelőtt a királyuk megajándékozott valamivel, amit föltétlen szeretnék magammal vinni, amikor fölmegek önnel a De pacem Domine..

Malchior szeme felcsillant. Kinyújtotta törékenynek látszó kezét és vékony, halványkék ujjaival megszorította a karomat. Meglepően erős szorítása volt.

– Köszönjük, hogy segít és tagja lesz annak a küldöttségnek, ami...

Gyorsan meg kellett fosztanom az összes illúziójától.

– Nem lesz küldöttség, Malchior atya, csak mi ketten megyünk! Meglátogatjuk azt a mélyürből idetolakodott szerzeteskolostort, és épségben lehozzuk fedélzetéről a kislányát.

Azt hittem, meglepődik, de még az arcizma sem rezdült. Egyre jobban csíptem ezt a kis fazont, aki alig ért a köldökömig. Nem engedte el a karomat

- Mire készül, ezredes? - kérdezte sejtelmes hangon. Most szólított először az egykori rangomon.

- Tudom, hogy templomban vagyunk, de nézze el nekem, egyszerűen nem tudok jobb hasonlattal élni: arra készülök, hogy Jeanne-nal az élen megszopatom az egész templomos lovagrendet, ugyanis rájöttem, miért nem mernek támadni... Legalábbis remélem, hogy rájöttem. Ha tévednék, akkor viszont nagy bajba kerülünk. De megnyugodhat, nem szoktam tévedni!

A főpap a szemembe nézett, és nem kellett rákérdeznie, miért segítek nekik A pillantásomból biztosan kiolvasta (hát persze, hogy kiolvasta) a Berenice iránt érzett gyűlöletet és a kíváncsiságot, ami az egyik legcsodálatosabb emberi tulajdonság. A hátam mögött ott kerekedett valami megfogalmazhatatlan szakrális titok, az időutazás misztériuma, és tudni akartam, hogy az életemet érdemes-e kockáztatni érte.

Még százhusz perc, és megtudom...

- No és mi a terve?

Vettem egy nagy levegőt, és elmondtam neki. Utána nagyon sokáig hallgatott, a fejét rázogatta, mint egy reményét vesztett halálraítélt.

- Ha helytálló a feltételezése, akkor egyáltalán hogyan merészeltek ezek leszállni a bolygókra?

- Egy bizonyos pontig muszáj kockáztatni. Elvégre mi ugyanezt tesszük, nem? Nem mondott semmit, de én is tudok ám olvasni a tekintetetekből: Igen.

11 Standard óra - a Földön mért, hatvan percnél megfelelő időtartam.

Bármelyik lakott világon szálltam le, a fotonjachtommal mindenütt feltűnést keltettem. Amikor a kikötői hatóságok képviselői (amennyiben voltak ilyenek) tiszteletüket tették a dokkban, legelőször a típuson kezdtek csodálkozni, aztán a hajó nevén. A Vámpír harap vérnarancsba egyedi gyártmány volt. Évekkel ezelőtt a turániak építették, szerintem fél évszázaddal megelőzve az űrtechnológia jelenlegi állását. A hajó úgy nézett ki, mint egy hosszan elnyújtott testű, harminc méter hosszú, tűzpiros denevér, amely kitárt bőrszárnyakkal lapul a fehér törpe sugarától felforrósodott sugárkerámiára. A fedélzeti fegyverrendszerek tűzereje a fél császári flottát megállította volna, holott a jacht olyan békés jószágnak látszott, mint egy műfüvön legelésző, elektronikus játékbárány, amelyben éppen most cseréltek pozitrontelepet. A hajó fedélzetére nagyon egyszerűen lehetett bejutni: meg kellett kérni Brett Shaw-t, hogy menjen előre! Ellenkező esetben az óvatlan közeledő egy kicsit meghalt, és az esetek nagytöbbségén oly különös, mondhatnám extrém módon, hogy hetekig cikkeztek róla az adott bolygó bulvárlapjai.

Egy darabig gyűjtöttem a cikkeket, és az intersztellárison elküldtem Paul Wittgennek, hadd röhögjön. Manapság úgyis zűrös az élete Dana Djokics férjeként...

Beütöttem a kódot, és beléptem a zsilipen.

- Adjon Isten jó napot! - duruzsolta lágy női hangon és turáni nyelven a hajó komputere. Morogtam valami köszönésfélét, mert nem akartam megsérteni.

Előrementem a pilótafülkébe. Nagy szisszenés, a kriolitpáncélajtó lesüvített mögöttem. Lehuppantam a vezérmű mögé. Azzal kezdtem, amivel minden normális ember kezdené, miután elhatározta, hogy egymaga lepofozza az űrtemplomos lovagrendet.

- Whiskyt! - A márkát fölösleges volt jeleznem, mert csak egyfajta volt: Jack Daniel's.

Kinyúlt egy robotkar, és töltött - keleti kényelem az Alfa Centaurin túl.

Az évszázadokkal ezelőtt tomboló DDL-vírusnak köszönhetően, ami eltakarította a kultúrnövények nagy részét, ez a Jack Daniel's csak valami műrozsából érlelt múpia volt, de ne legyen finnyás az ember, ha nincsen más. Mivel szaporodtak a gondjaim, ezért előkotortam egy félig teli, régi cigarettás dobozt, és a bokáig érő limlomban megkerestem a muzeális korú Zippómat...

Ha sikerül meggyújtanom, akkor annyi a Kongregációnak, ha nem sikerül, akkor nem a cigim fog égni, hanem egy máglya alattam... Egy kattánás, és fellobbant a láng.

- Na, azért!

Ittam és szívtam. A hajón csönd volt és sötét.

A turáni gyártmányú komputer hagyta, hogy elmerengjek gondolataimban, aztán rossz szokásához híven beszélgetést kezdeményezett. Erről nem tudtam leszoktatni, hogy kapná be a beste programozója! Szerintem egy unatkozó nő lehetett.

- Hány halott lesz?

- Ssss...

_ Akarsz-e játszani?

- Fogd be! Kérem a központi konzolra a Kozmokatolikus Enciklopédiát, és kapcsold rám a neurálgyorsítót!

Mire kimondtam, már megtörtént. A következő negyedórát igyekeztem hasznosan eltölteni. Legelőször aktivizáltattam azt a hatvanszázaléknyi szabad neuront, ami az ember analitikus elméje mélyén évmilliók óta csak üléstrájkot folytat, és utasítottam azokat, hogy huszonnégy órára rögzítsék az egyháztörténetet az első Jeruzsálemi zsinattól XXIII. Pius virtuálpapáig bezárólag. Többször szűrőpróbaképpen belenéztem az anyagba, mit ne mondjak, tetszett...

Péter és Pál egymás haját tépi, mert nem mindegy, hogy valaki zsidóból vagy pogányból válik kereszténnyé, aztán megbékélnek egymással, helyes, de utánuk eljőve a sárkány, s vérben tocsog egy János, tiszta fantasy, kérem... Ugorjunk!

Egy prostituált azt duruzsolja Constantinus fülébe, hogy a reinkarnációra történő összes utalást, legyen szíves, ollóztassa ki a Szentírásból, ez nagyon izgalmas, aztán megtudjuk, hogy az egy Isten valójában három... Átmentem az Evangélium-file-ba, hogy megnézzem, mit mondott erről Jézus, de ő csak ötlöthetolt, mint rafinált statisztikus a választások előtt, tényleg rafinált... nini, a középkorban már volt a nőknek lelke? Korai döntés, uraim, korai; Berenice, te dög!

Oda-vissza kezdttem ugrálni.

Nagy Szent Gergely tényleg egy szent, majd a Borgiák egymást ölelik. Borgia-orgia... N. Ince kárpadra vonat mindenkit, és XXIIL. János magához ölel egy kislányt.

És mindketten sírnak...

Róma két és fél évezrede tiltja a születésszabályozást... A XVIII. században feladja a kínai missziót, és elveszít százmilliónyi hívőt, óriási felelőtlenség, de a XX. század végére a kínaiak száma meghaladja az egymilliárd főt... Mennyien lennének, ha háromszáz éve katolikusok?

Róma előre látta?

1446-ban egy favágó felemelkedik a levegőbe - máglyán ég el.

Két évre rá egy ferences barát felemelkedik a levegőbe - boldoggá avatják

Róma, miért nem lát előre?

Luther...

2006: egy plébános az űrben.

A templomosokkal gyorsabban végeztem, mint a második szál cigivel. Az első keresztes hadjárat visszafoglalja a Szentföldet¹², „s ha már itt vagyunk, itt is maradunk”, kiáltja később egy kardos vitéz, bizonyos Paynsi Hugó 1118-ban. Magához inti nyolc társát, akik erre úgy belelkesülnek, mintha négy számot már eltaláltak volna a kihúzandó ötből, aztán „uccu neki, üsd

¹² Az első keresztes hadjárat 1096-tól 1099-ig tartott, és nagy sikerrel zárult, miután 9. július 22-én a keresztesek visszafoglalták Jeruzsálemet. A templomos lovagrend megalakulásának legfőbb oka a Szentföld és az oda zarándoklók védelme volt.

a pogányt, ahol éred"! 1128-ban a pápa rábólint a dologra: hadd menjen, skacok! Nem lenne semmi baj, de a rend túlságosan nagy hatalomra tesz szert, ráadásul tagjai sokat tanulnak a muzulmánoktól - ha belegondolunk, hogy a csillagászatot, az orvostudományt és az alkímiát Európa az arab kultúrától kapta, akkor nincsen ebben semmi meglepő -, és kissé összekeverik a dolgokat. Összekeverik Krisztust Baphomettel, Szűz Máriát a druidáktól eredeztethető fekete madonnák kultuszával, transzcendenciát immanenciával, bort a vízzel, no meg egymást... Csak Szép Fülöp francia királyt nem tudják megkeverni, akinek olyan üres a kincstára, mint egy

űrkadét kirabolt uzsonnás táskája, és azt mondja: „Uraim, ezennel vége a keringőnek, innentől vigyázzmenet"! 1307-ben az utolsó nagymestert Jacques de Molayt letartóztatják, aztán 1314-ben úgy elfüstöl a talpa alá hordott máglyán, mint egy hipertér-hajtómű, ha a közelében mért gravitációs kollapszusérték nagyobb, mint a Hawking-Martens-állandó. A rend megszűnik - állítólag titokban működik tovább - és az életben maradt lovagok szétszaladnak a szélrózsa minden irányába. Csak azt nem értem, hogy akkor mi módon kerül a markhamilli ürrepülőtérré egy akkora templomos úrhajó, mint a Mont Blanc?

Nagyon hétköznapi a magyarázat: 2426-ban egy pápai bulla kimondja, hogy kelleték nagyon, mert ezek a rohadt, csápos dögök a Sarkcsillagon túl - akik mellesleg már akkor atommal rakétázták egymást, amikor az ember csontszilánkról a pattintott kőre váltott - csak nem akarnak imádkozni!

Ittam még egy whiskyt.

Megkérdeztem az Enciklopédiát, hogy mit tud a Katedrálisról, erre lejött egy halomnyi adat az építészetéről. De nem adtam fel. Katedrális, mint időutazás? Az Enciklopédiát értelmes, intelligens emberek (és gépek) állították össze. Csak ezért nem szóltak ki a programból, hogy baromarcú vagy, Brett!

Jeanne, minta Hermafrodita?

Az Enciklopédia program hallgatott, mint a sír...

Pusztán kíváncsiságból átugrottam arra a címszóra, hogy orleansi szűz, és mindent memorizáltam.

Később ez az ismeretanyag mentette meg mindannyiunk életét...

Utoljára hagytam a fegyvereket. Az egész tervem azon állt vagy bukott, hogy Berenice vajon tudott-e a karórámbe telepített praetorianus rendszerről? Ha igen, akkor mindennek lőttek... Ha nem tudott róla, akkor talán van esélyem a De pacem Domine fedélzetén.

Vándorlásaim során sok olyan emberrel ismerkedtem össze, akik ideig-óráig különböző okoknál fogva az én oldalamon állva rántottak fegyvert egy igaz ügy érdekében. Az esetek nagytöbbségében ezek alkalmi barátságok voltak, ahol a közös cél tartott össze minket, de mivel fegyvertársaimról volt szó, akikkel együtt viszem vásárra a bőröm, ezért okvetlenül beavattam őket a praetorianus harcászati rendszer titkaiba. Ez nem feltétlenül jelentette azt, hogy részletesen beszámoltam a múltamról. Csupán tájékoztatást adtam, hogyne csinálják össze magukat, amikor megjelennek az ikonok.

A Császári Testőrség harctechnikai rendszereinek működési elvét csak az értheti meg teljes mélységében, aki minimum ledoktorált hiperrelatív többdimenzionális geometriából. Én sem értettem a működési elvet, csupán felhasználó voltam. Amit értettem, a következő: a szisztéma három egymástól függetlenül működő harctechnikai-számítógépből állt, amelyek oda-vissza ellenőrizték egymást, miközben mindegyik ellátta saját elsődleges funkcióját. Támadás, Védelem, Kommunikáció. Ha bármelyik programcsomag túlterhelte magát (fél évezrede ismert szakszóval élve: lefagyott), akkor a többiek a kompatibilitásuk folytán átvették a kiesett rendszer funkcióját. Ha egyszerre két alrendszer mondott csődöt, akkor a harmadik rohamos teljesítménycsökkenés mellett de tovább vitte a komplett együttest. (A katonai szakértők legendaként emlegetik azt az esetet, amikor a turániak először használtak plazmaíjat a császári űrkastélyban, tudniillik a fesztelénítés pillanatában általános rendszerlefagyás állt be. Mondanom sem kell, hogy utána soványmalac-vágtában indult be a fejlesztési program. Akkoriban kutyaül éreztem magam¹³.) Az említett számítógépek a harcászati rendszer látható megnyilvánulásai voltak, amelyekkel mentális úton is lehetett kommunikálni. Köszönhetően a mikroelektronikának kényelmesen elfértek egy tücsökcsáp végén egyensúlyozva, de a császártól búcsúajándékként kapott arany Rolexben aztán végképp...

Tapasztalatból tudom, hogy idáig mindenki bólogat, és széles vigyorral az arcán arra kér, hogy mutassam meg. Általában megmutatom, és egyből befejezik a bólogatást, mert következik a szisztéma nem látható része. És nem DNS-kódolású mikrochipekről beszélek. A XIX. században felismerték az akárhányadik dimenziós terek létezésének lehetőségét. Egy Einstein nevű pasas olvashatott erről, mert utána nagyot dobott... A XX. században bebizonyították, hogy léteznek ilyen terek, a XXII. században felnyitották őket, és megnézték, mire használhatóak. Napjainkban pedig ott tartunk, hogy egyre inkább manipuláljuk azokat. Még száz év, és unjuk majd.

A PHR (praetorianus harcászati rendszer) legnagyobb titka, hogy a számítógépek valójában olyan kapuk, amelyeken keresztül a hiperracionális tér benyomul, áttör a megtapasztalható világba, és magával hozza mindazt, amit a rendszer perifériaként értelmezve odaát tárol. A benyomulás négy különböző színű fénysugár formájában történik, ezeket nevezik ikonoknak. A piros ikon egy kézfegyvertár, amelyben a modernkori harcászat összes ismert fegyvere megtalálható a Heckler & Koch MP 5 SD típusú géppisztolytól kezdve az MMX Art of Laserig bezárólag. (MMX-ből az egész galaxisban húsz darab, ha létezik!). A kék ikon nukleár-stratégiai és taktikai csapásmérő rendszereket hordoz, nem kell róla többet mondanom. A sárga ikonban találhatók az egyéni védelmi rendszerek, amiket bármire vagy bárkire fel tudok kapcsolni, ha szükséges, végül a fehér ikon egy speciális lomtár, amibe bármit (de nem bárkit!) el tudok helyezni vagy kivenni onnan, a fejlesztés jelenlegi állása szerint korlátozott méret- és súlyarányok.

13 Megátkozott, bolond világ.

figyelembevételével mellett. Számomra Isten Országáé akkor fog megvalósulni, amikor a fehér ikonban el tudom helyezni az űrhajómat vagy egy létformát, mondjuk a megunt csajomat. Gondolják végig: bezárhatják feleségüket (vagy férjüket) a karórájukba, és ahányszor rápillantanak, tényleg látni fogják a házasságukból eltelt időt!...

Amikor átvizsgáltam a fegyvereimet, azzal kezdtem, hogy az MMX-et elhelyeztem a piros ikonban, utána visszacsomagoltam a PHR-t. Ezzel letudtam a Rolexet, és nagyon reméltem, hogy Berenice Noir nem szúrta ki.

Egy bizonyos fegyverről viszont biztosan nem tudott a lány, mert a reá vonatkozó információ neurálisan zárolt az esetleges pszichoszondázással szemben. Ezt a turániak javasolták, különben ezzel a fegyverrel a lakott világok kilencvennyolc százaléka nem engednének be a hatóságok - a fennmaradó két százalék a Turáni Köztársaság.

Kinyitottam a ládát, és lekapcsoltam a mágneses mezőket. Elővettem a király elektrodinamikus plazmaíját. A fegyver meglehetősen bonyolult misztikával bírt, amely megkövetelt egy tucatnyi rituális gyakorlatsort. Nem hiszek az ilyen hókuszpókuszokban, de pusztán babonából - és a király iránt érzett tiszteletből - a szertartást mindig végrehajtottam.

Utasítottam a komputert, hogy az ablakokról engedje fel a páncéllapokat és kapcsolja ki a szűrőket! Vakító fény áradt a pilótafülkébe, ami elhalványította a pult lámpáit, a tenyérenyi képernyők tejfehér ködben úsztak. Hunyorogni kezdtem.

Fogtam a misztikus fegyvert, és a két kezemben vízszintesen tartva, lassan az arcom elé emeltem, a fény megcsillant a mattfekete testen. Az íj fedélzeti-komputerét verbális kóddal lehetett aktivizálni, csak turáni nyelven.

- Suhanjon Szépmező Szárnya!...

A plazmaíj bekapcsolt.

- ...Pihenjen Jószél Fúvása!

A plazmaíj kikapcsolt.

Működik.

2.

Módosítanék azon az állításomon, hogy a lovagrend űrhajója akkora volt, mint a Mont Blanc: a De pacem Domine akkora volt, mint két Mont Blanc! Utóbbi sokkal jobban fedi a valóságot. Ez a gigász kis híján a fellegeket súrolta, és úgy telepedett meg az űrrepülőtér legvégén, mint egy égből idepottyant dromedár. Körülbelül egy kilométerre állhatott az irányítóközponttól, de az arany színű test szinte betöltötte a teljes látóterünket.

Megszámlálhatatlan technikus sürgött-forgott a színes fénypázmákkal elárasztott helyiségben. Mindenki kiabált, rohángált és félve pislogott az irányítópult központi órájára. Nagyon sok villnegron katonatisztet láttam, halványkék arcuk sápadtsága nagyon jól passzolt a fehér egyenruhájukhoz. Nem lepődtem meg. A markhamilli hadsereg csapásmérő ereje egyenértékű lehetett egy parasztkarósné lódarázásával. Ezen a bolygón százötven

éve nem volt háború. Ha elszúrok valamit, és a Hermafrodita beindul, akkor soha többé nem is lesz. Mert bolygó sem lesz, baszics...

Nyílt a kék-fekete ajtó, és jöttek a bőrkabátok. Frankie idegesen integetett. Fogtam a cuccom és mentem.

- Megvan a szobor? - kérdeztem.

- Elhoztuk Mondja, Shaw, ezt komolyan gondolja?

Komolyan, Frankie. Ragasztó, aranyfesték, bőrszív?

- Minden, ahogy kérte.

- Helyes. Hol van a szobor?

- Jöjjön velem!

Kimentünk a folyosóra, ahol tolongtak a holovíziósok Persze nem bennünket akartak elcsípni, rólunk senki sem gondolta, hogy főszereplők vagyunk Valami villnegrón főagyat nyaggattak, aki természetesen nem tudott semmi érdemlegeset mondani.

- Tábornok, meg tudja erősíteni azt a hírt, hogy a lovagrend újabb úrhajói léptek be a rendszerünkbe? - kérdezte egy piros hajú, százhusz centis riporternő.

Bementünk egy ajtón, és sajnos, nem hallottam a választ, pedig módfelett érdekelt.

Egy egész templomos flotta közeledne?

Frankie felvilágosított:

- Ez csak rémhír. A De pacem Domine-en kívül más lovagrendi úrhajó nincs a rendszerben. Egész életemben utáltam a médiát. Rohadt pánikkeltők!

- A fővárosban milyen a helyzet?

A fővárosban szar a helyzet: atomriadó van érvényben.

- Milyen elhárítópajzsuk van?

- Egy HX-D sztatisztikus, stabilrendszer.

- Gratulálok, azt a lovagrend egy lendületből oxival berúgja. Mennyi időnk van hátra?

- Negyvenöt perc - pillantott az órájára, Frankie boy.

- Annyi bőven elég lesz. A világot meg lehet váltani háromnegyed óra alatt.

Megálltam a lepellettel letakart szobor előtt, és intettem Frankie „embereinek”, hogy kapják le róla a huzatot. Egy pillanat, és ott magasodott az orrom előtt Michelangelo Dávidjának egy villnegrón szobrászművész által készített gyenge másolata. A szobor részét képezte annak a sorozatnak, amit a művész a galaxis összes értelmes létformájáról készített - az ember, hím egyedének ábrázolásához a híres Michelangelo alkotást vette alapul. Megmondom őszintén, eszem ágában sem állt elmenni a markhamilli Szépművészeti Múzeumba, de Berenice, az archeológus addig könyörgött, míg vele nem tartottam. Azokban a napokban olyan szerelmes voltam, hogy eltalicskázok neki egy rádiócsillagot, ha arra kér... Persze, azonnal felismertem, hogy ez a szobor mennyire hasonlít az eredetihez, meg is jegyeztem a lánynak, de ő csak legyintett, és azt felelte, ne törődjek vele! Dehogynem!

A szíjjal felerősítettem a vesszőkkel teli tegezt a szobor derekára, aztán az íjat leállítottam „Dávid” lábához, és nekitámasztottam a hófehér márványtestnek. Hátráltam pár lépést, hogy megszemléljem művemet.

- Nem is rossz. Ragasszák oda az íjat a testhez!

A dolog megtörtént, Frankie a feje búbját vakargatta.

- Hát nem tudom...

- Figyeljen ide, Frankie! Ajándékot illik vinni, nemdebár? Ez itt, kérem, nem más, mint Szent Sebestyén a III. századból. Tudja ki volt Szent Sebestyén?

- Halvány fogalmam sincs.

- Diocletianus római császár katonája volt, méghozzá egy kiváló íjász, aki később kegyvesztett lett, mert áttért a keresztény hitre. Ekkor a saját katonáival lenyilaztatták, de a legenda szerint Isten megmentette és a sebei begyógyultak. Általában oszlophoz kötözve, nyílvesszőkkel a testében szokták ábrázolni,, de a mi változatunkban még ereje teljében van... Ő Szent Sebestyén! Úgy mellel a homoszexuálisok védőszentje, szerintem a Hermafrodita imádni fogja.

- A homoszexuálisoké? - hökkent meg Frankie.

- Ühüm... - Jártam körül a Szent Sebestyénné átalakított Dávid-hamisítványt. - A meztelen férfitestbe csapódó nyílvesszők tudniillik fallikus szimbólumként értelmezhetők.

- Maga odabújna egy férfihoz?

Azt hittem, nem hallok jól. Furcsán néztem a pasasra, ő meg végtelen nyugalommal nézett vissza rám.

- Nem hiszem, Frankie.

- Oké, nehogy félreértse. Mellesleg hol szedte föl ezt a sok sületlenséget, amit a szoborról állít?

Egy darabig szótlanul néztem Frankie-t.

Na, lépjünk tovább!

- Nem sületlenség. Egy Enikő nevű turáni íjászlány mesélt róla a Pannonon. Hosszú történet, de majd egyszer elmesélem...

Frankie elgondolkodva nézte a szobrot, és megfogalmazta aggályait. Csodálkoztam, hogy ennyit várt velük.

- Malchior vázolta az ön elképzeléseit... Shaw, a lovagok azonnal tudni fogják, hogy Sebestyén íja valódi fegyver és nem a szobor részét képezi. Konklúzió: be fogják mérni, és maguk lebuknak!

- Egy elektrodinamikus plazmaíjat senki sem tud bemérni, csak a turániak. Amíg nem aktivizálom, addig nem fog gyanakodni senki, s miután bekapcsolt, mindenkinek kalap-kabát. A praetorianus rendszer más lapra tartozik. Ha Berenice kiszúrta, akkor azonnal levetetik a Rolexemet. Ha nem szúrta ki, akkor szép eséllyel indulunk ezen a derbin. Egyébként búcsúzzon el tőlem, mert lehet, hogy most látjuk egymást utoljára.

Frankie-nek nem volt lehetősége búcsúzkodni, mert a csuklóján csipogni kezdett a kom. Az arca elé tartotta a képernyőt, és vette az adást.

- Malchior felkészült az indulásra - jelentette be egy visszafordíthatatlan folyamat kezdetét.

- Oké, fújják le a szobrot arany színűre! - mondtam a markhamilliaknak.

Az utolsó megbeszélésünk idejére kettőnk köré kapcsoltam egy interferenciapajzsot a kíváncsi fülek és műszerek kirekesztése végett. Kiselőadást tartottam az elképzeléseimről; valójában a blöffölés művészetére készül. Nem nagy ügy, jó idegek kellene hozzá és rezzenéstelen pókerarc. Malchior sűrűn bólogatott, ahogy elnéztem, értette a dolgot. Egyébként megadta a módját: papi díszruhába bújt, fejére egy kígyót formázó ezüstabroncsot helyezett. Megnéztem közelebbről, de nem láttam rajta matematikai képleteket. Jómagam felhúztam egy háromszáz éves, molekulárisan stabilizált farmernadrágot és egy Welcome to the Machine feliratú holopólót, amin meztelen szintetikus lányok kergetőztek, de nem érték el egymást soha. Malchioron egy bíborpalást lobogott, rajtam egy marhabőr dzseki feszült, lábamon pneumatikus katonai bakancs. Ideális öltözet ahhoz, hogy az ember megfékezze az ürtemplomos lovagrendet.

A kígyófőpap idegesnek látszott, amin cseppet sem csodálkoztam. El nem tudta képzelni, hogy mi fog történni vele a lovagrendi úrhajó fedélzetén.

Főlösllegesnek láttam tovább idegesíteni azzal, hogy én sem...

- Nézze, Malchior - próbáltam nyugtatni az Időkígyó főpapját -, nem fognak azzal kezdeni, hogy lézeresőt zúdítanak ránk, habár attól sem kell tartanunk, hogy lenge ruhás szüzek szaladnak elénk, ha kinyílik a zsilip. Ezek tárgyalni akarnak önnel, legfeljebb szópárbajra készülnek és nem keresztre feszítésre. Mindettől függetlenül ha bármi probléma felmerülne, akkor ott leszek maga mellett. Ha kiszúrnák a praetorianus rendszert, játssza el a műbalhét, hogy maga nem tudott róla, én majd jópofára veszem a figurát. Ja, most szólok! Ne lepődjön meg a dumámtól, ha húzós dolgokat fogok mondani. A De pacem Domine-en valószínűleg tudják, hogy ki voltam, sőt, az sem lepne meg, ha a Vatikánban egy ilyen vastag dosszié lenne rólam - mutattam, hogy mekkora -, ezért hoznom kell a formámat. Egy a lényeg: ne szúrják ki, hogy Szent Sebestyén egy plazmaíjat cipel, különben lőttek a tervemnek! Mint tudja, a szobrot ajándékba hoztuk a Hermafroditának...

- Nem fogják felengedni a fedélzetre - akadékoskodott Malchior. Legyintettem.

- Ha valóban azért nem támadtak eddig, amit hiszek ezzel kapcsolatban, akkor nem fognak azzal indítani, hogy már a zsilipnél megsértik a Markhamill küldöttségét. Figyeljen, Malchior! Most fölmegyünk a hajóra, megkeressük a kislányát és épen, egészségesen lehozzuk onnan.

- De hogyan?

Megvontam a vállam.

- Nem tudta, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek?

- Ön nagyon bátor ember vagy éppen árult. Kérem, ne haragudjon, hogy ezt mondom!

- Nem haragszom, de a helyzet ennél sokkal rosszabb: én egy hiúságában megbántott férfi vagyok, s mint olyan, egy roppant módon vérszomjas fenevad, melynek száma hatszáz és hatvanhat. És ezt a Kongregáció Berenice-nek

köszönheti. Na, induljunk! Járt valaha templomos úrhajón?

- Természetesen nem.

- Akkor készüljön föl a látványra!

Néha oldalra pislogtam, hogy lássam az arcát. Malchior sűrűn hunyorgott, ahogy az éjfékete szemében visszatükröztek a vakító jelzőfények.

És még nem látta a templomot!

Fölsétáltunk a százméteres rámpán, és a gravitációs sugarakon lebegő Szent Sebestyén szoborral a hátunk mögött megálltunk a gigantikus méretű zsiliplap előtt. Egy pillanatig semmi sem történt, aztán az úrhajó belsejéből hatalmas dübbenés hallatszott, arcunkba vakító fény csapott. A kriolit páncéllap csigalassúsággal emelkedett fölfelé. Beléptünk a fénybe. A Sebestyént mozgó gravoparallokat automatikus követésre állítottam, a „fegyverhordozóm” komótosan lebegett utánunk. Egy zsiliprendszerben tartózkodtunk, amely alig különbözött az átlagostól. Ami más, mint a megszokott, beljebb lesz...

Nem kellett sokáig várakozni. A külső zsiliplap lezárult, majd ezt követően a párja indult felfelé. Kiteljesedett a tér...

Újfent odapislogtam Malchiorra, aki tátott szájjal és izgalomtól remegő elfülecskékkel állt a szemkápráztató sugarözönben. Mondtam neki, hogy készüljön föl a látványra, de úgy látszik, nem hangsúlyoztam ki eléggé.

A harmonikus arányok remekműve, a chartres-i székesegyház templomhajója tárulkozott fel előttünk. Ha a geometria a negyedik isteni személy, akkor a XXVI. század holotechnikájával karöltve most testet öltött ebben a döbbenetes úrtemplomban, hogy fennen hirdesse a Hermafrodita dicsőségét. A templomhajó két oldalán gigászi márványoszlopok emelkedtek a magasba, ahol megnyúlva, elkeskenyedve alkották az oltárig tartó kupolák, végtelennek látszó sorozatát. Mintha kőrózsák nyílnának a fejünk felett, és e csodálatos virágok kőbe, márványba, műanyagba oltott gyönyörűsége most lefolyna a templomhajó hosszanti oldalai mentén, közrefogva a színpompás ablakcsodákat, melyeken át reflektorok szájai ontották sugarukat. A mozaikablakokon beözönlő fényözön megtárt a nádszálszerűen elrendezett, ujjnyi vékony drapériákon, a magasból aláomló, mozdulatlan dermedt bársonyzuhatagon és valósággal elfolyt, elkenődött, száznyi vibráló színre bomlott az aranyozott falikarok lángjainak remegésében. A messzeségből idefénylett az oltár. A kőlapokra terített keskeny bársonyszőnyegen túl hófehér lépcsősor emelkedett, hogy felvezesse a halandókat a nukleár-alkímiailag tisztított arany eleven ragyogásába. A feszület, mint a mocsanatlan öröklét jele uralkodott a térben, testéből holografikus fények pászmái törtek elő, elsöpörtek a homályos padsorok fölött, megcírógatták az oldalt nyíló kápolnák vasrácsait, majd elenyésztek a boltívek kikutathatatlan magasságaiban. Hatalmas csend szállta meg a székesegyházat. Bach orgonamuzsikára vagy számítógép által modulált gregorián kórusműre számítottam, de a gyertyák sercegésén (igen, igazi gyertyák!) és Malchior zavart köhécselésén kívül más nem hallatszott. A belső zsiliplap nagy döndüléssel csúszott le mögöttünk, a visszhang sokáig hullámozott a terjedelmes templomhajóban. Legelőször a főpap találta meg a hangját.

- Ez egyszerűen csodálatos.

Nem válaszoltam. A gyermekkoromban tanultakra emlékezve léptem a mentálreaktív szenteltvizet¹⁴ tartalmazó kőedényhez, és keresztet vetettem. Így illett. Ha a lovagok látnak bennünket - ebben biztos voltam -, legalább nem mondhatják, hogy nem adom meg a kellő tiszteletet, ha belépek egy kozmokatolikus székesegyházba. Malchior érthető okoknál fogva nem követte tettemet. Izgatottan, nyakát nyújtogatva toporgott a fényben. Talán a templomosok küldöttségére számított...

- Csak nyugalom - suttoztam -, ne türelmetlenkedjen, mert azt nagyon nem szeretik!

- Hol vannak?

- Ne féljen, hamarosan megmutatkoznak! - Körülkémleltem, észrevettem a feldíszített fát. - Nocsak!

Botanikából olyan gyenge voltam, mint a hajnali harmat, de szerintem egy fenyőfát láttam. Az egyik közeli beugróban állt, legalább öt méter magasra nyúlva hatalmasodott a tömjénszagú kápolna közepén. Intettem Malchiornak, hogy jöjjön, nézzük meg!... Beléptem a kápolnába, lassan körbejártam a fát. Csúcsáról ezüst- és aranszálak futottak lefelé, ágain különös díszek csillogtak: nyomtatott áramkörök, parányi pozitrontelepek, ősrégi, megfeketedett

lyukkártyák, színüket vesztett, megfakult CD-k csüngtek, sehol egy nyomorult ezüstcsengő vagy jégvirágos arany gömböcske. A számítástechnika karácsonyfája lassan forgott a talapzatán, Malchior értetlenkedve szobrozott a kápolna kapujában. Óvatosan kinyúlt, és megpöckölt egy muzeális értékű Windows installálólémezt.

- Világosítson fel, Mr. Shaw, mi az, amit látok! Annyi világos, hogy megöltek egy növényt.

- Azt hiszem, a Földön éppen karácsonyt ünnepelnek - morogtam magam elé, amikor megszólalt egy ércesen zengő hang:

- Nagyon jól hiszi!

Egyszerre fordultunk vissza Malchiorral. Minden lelkierőmre szükség volt, hogy ne kapcsoljam fel a praetorianus rendszert, szerencsére időben visszafogtam magamat. A kápolna bejárata előtt kilenc templomos lovag állt. Mindannyian szálfatermetűek, széles vállúak voltak, bokájukig lengedező köpenyeiken vörösen fénylett a szívük felé hímzett, elnyújtott kereszt. Testüket ezüstszerű sztatópáncél borította, fejükön hasonló anyagból készült sisakot hordtak. A csoport mozdulatlanul állt a falikarok fényében. Fél életemet odaadtam volna, hogy jöjjön valaki, aki elmagyarázza, hogy a templomosok miként tudtak ilyen hangtalanul a hátunk mögé lopózni. A középén álló lovag hosszú pallost tartott a páncélkesztyűs kezében.

14A mentálreaktív szenteltvíz egy jezsuita vegyész, Peter Ignatius találmánya. Illatát, színét és állagát tekintve semmiben sem különbözik a hagyományos szenteltvíztől, de földövkívüli, keresztleletlen létformával érintkezik, akkor molekuláris savvá alakul. A Kongregáció előszeretettel használja exorcizmus (ördögűzés) esetén.

Az ultrahang vágóélű fegyver hegyét a kőlapokra szegezte és a széles, kereszt alakú markolaton nyugtatta a kezét, mozdulatlansága Szent Sebestyénével is felvennie a versenyt. A többi lovag fegyvertelennek látszott, ami egy templomosnál nem jelent semmit: ezek a fura szerzetek a legelképesztőbb dolgokat rejtegették hófehér köpenyeik alatt.

Malchiornak volt egy előre betanult szövege, amit üdvözlés gyanánt akart elmondani, de most egy kukkot sem bírt kinyögni. Azok álltak előtte, akik elrabolták a kislányát, őt magát pedig arra kényszerítették, hogy feljöjjön erre a titokzatos úrhajóra. A főpap izgatottan remegő fülecskékkal állt a karácsonyfa tövében és akarva-akaratlan közelebb húzódott hozzám, mintha tőlem várna segítséget. Én nem rendelkeztem előre betanult szöveggel, amit a nagy izgalom hatására el lehet felejteni. Lazára vettem a figurát, és a császári udvar hivatalos nyelvén, latinul köszöntöttem a lovagokat. Amazok továbbra sem mozdultak, és nem viszonzták az üdvözlést, de bekövetkezett az, amire első pillanatoktól kezdve számítottam: leellenőrizték a védelmi rendszereinket. A jobbszélső lovag sisakjából narancssárga fénysugár csapott ki, és letapogatott minket. Végigsöpört a Szent Sebestyén szobron, aztán visszahúzódott a sisakba. Most ugrik a majom a vízbe, gondoltam. Ha Berenice felfedezte a karórámba telepített harcászati rendszert, akkor nagy bajba kerülhetek, nem is beszélve arról, ha észreveszik, hogy Szent Sebestyén íja nem az, aminek látszik.. Nem szúrták ki a fegyvereket.

Eltelt egy perc, végül a középső lovag méltóztatott valami életjelet adni magáról, és levette a sisakot. Természetesen nem a kezét használta. A templomosoknak hasonló védelmi rendszere lehetett, mint a Császári Praetorianus Gárdának, mert a sisak egy pillanat alatt megrepedezett, és ezek a parányi mozaikdarabok valósággal lerobbantak az arcról, hogy aztán elenyésszenek a semmiben.

Egy markáns arcvonásokkal megáldott, karvalyorrú, szürkeszemű férfi állt előttünk. Legalább ötven évesnek néztem. Tipikusan olyan embernek tűnt, aki életében csak egyszer mutat érzelmeket, általában akkor, ha a szülészetten megpaskolják a fenekét, és bömbölni kezd. De utána, mintha elvágta volna... A lovag tekintete kegyetlenséget és elfojtott indulatokat sugárzott, gondolom Malchiort kiverte a víz, miután olvasott belőle egy keveset. Nem láttam sok értelmét, hogy tovább dumáljak. Udvariisan mosolyogtam, és vártam, hogy történjen valami. Hát történt. Az ultrahangpalló markoló férfi egy nekem szegezett kérdéssel indított:

- Nem ismer meg, Mr. Shaw?

- Nem szoktam emlékezni rémálmaim mellékszereplőire, lovag.
- Vagy úgy?! Akkor felfrissítem az emlékezetét, ezredes úr. Három évvel ezelőtt találkoztunk a Roxolánon, Cavallier vérbáró estélyén. Igen pompás mulatságnak ígérkezett, de ön elrontotta a hangulatot, amikor a fejünkre robbantotta az egész Kristálykastélyt, és elrabolta Cross Rolonad aranyszállítmányát. Most már emlékszik?

Persze, hogy emlékeztem. Még mindig a számban éreztem a pezsgő ízét, fülemben hallani véltem a muzsikát. Azon a döbbenetes éjszakán két templomos és egy Opus Dei szintetikus érkezett a kastélyba. Az arcukra nem emlékeztem, hiszen csak futólag találkoztunk.

Ez lett volna az egyikük?

- Jaj, hát persze - csaptam össze a kezem -, hogyne emlékeznék! Ugye, milyen kicsi a kozmosz?! Végtelenül örülök, hogy sikerült túlélniük. Remélem önök nem az aranyra hajtottak. Vagy igen? Hát miért nem szóltak, jutott volna mindenkinek.

A férfi nem méltatott válaszra, hanem gőgös arccal fordult Malchiorhoz.

- A nevem Boris de la Gilbert, a rend infánsa vagyok. Hamarosan találkozhat a kislányával. Ha okosan viselkedik, mindketten épségben elhagyhatják a De pacem Domine fedélzetét, természetesen miután sikerült megegyeznünk. Most a szállására kísérem önt, ahol várakoznia kell, míg a kongregációs atyák nem rendelkeznek a továbbiakról.

A mindketten minden bizonnyal Malchiorra és kislányára vonatkozott. A dolognak csupán egyetlen szépséghibája volt, erről a hajóról én is szeretnék egy darabban távozni. Lehet, hogy a lovagrend, illetve de la Gilbert lovag másképpen gondolja? Malchiomak ugyanúgy bántotta a fülét, amit az imént hallott, és további pontosítást kért.

- A társaságomban tartózkodó, Mr. Shaw a Markhamill kormányának független szakértője, aki mentelmi joggal rendelkezik a galaktikus jogrend ide vonatkozó passzusai alapján. Az iménti kijelentése viszont azt sugallja, hogy őt más mércével óhajtkák mérni, mint engem. Azt állította az imént, hogy a kislányom és én épségben távozhatunk, ennek módfelett örülök de kéméra megmondani, hogy mi a tervük Shaw-val?

Ez persze kam duma volt. Semmilyen mentelmi joggal nem rendelkeztem, különben is az úrtemplomos lovagrend magasról ejtett a világi jogrendre. Meglepő dolog történt, mintha de la Gilbert elmosolyodott volna - meglehetősen gúnyosra sikerült. Felém fordult.

- Független szakértő? Nevetséges! Mr. Shaw-val szeretnénk elbeszélgetni... a múltból. Ha megtisztelt minket a jelenlétével, akkor nem hagyjuk ki ezt a pompás lehetőséget.

- Állók elébe - vakkantottam. - Mit szól az ajándékunkhoz, lovag? Igazán eredeti műalkotás, nem gondolja?

El akartam terelni a beszélgetést a személyemről. Gilbert vetett egy lekicsinylő pillantást a szoborra.

- Meglehetősen dekadens gondolkodásmódra vall így kifigurázni Szent Sebestyént. Feltételezésem szerint ez a... ez a műalkotás őt szimbolizálja. Ha Jeanne-t akarják meglepni vele, akkor fölöslegesen vezérelték idáig, a Szent Hermafrodita senkitől nem fogad el ajándékot. Mindenesetre egyelőre maradjon itt, a kongregációs atyák majd eldöntik, mi legyen a sorsa. Állítsák oda a kápolna mellé! - utasított minket de la Gilbert.

Lekaptam övemről a távirányítót, és a jelzett helyre lebegtettem a szobrot.

Kikapcsoltam a gravoparallokat, a talapzat nagyot koppant a rózsaszín

márványlapokon. Szent Sebestyén megpihent a fal mentén. Odadobtam de la

Gilbertnek a távirányítót, aki elkapta, és átnyújtotta a balszélső társának.

Ettől a pillanattól kezdve a távirányító nem működött. Eddig minden a legnagyobb rendben ment, izgatottan vártam a folytatást.

Gilbert lovag dematerializálta a pallosát.

- Kövessenek bennünket!

A lovagok csoportja közrefogott minket, és a menet elindult a templomhajót övező oszlopcsarnokban. Jobb kéz felől kápolnák sorakoztak, bennük annak a szentnek a hologramja fénylett, amelynek tiszteletére emelték őket. Mindent áthatott a tömjén és a fenyő illata. A székesegyház békebeli hangulatot árasztott magából. Amerre csak nézett az ember, igazi gyertyák ragyogtak, egy birodalmi úrhajó tűzrendészeti-tisztje sikítófrászt kapott volna ekkora felelőtlenség láttán.

Vetettem egy búcsúpillantást Szent Sebestyénre, majd beléptünk egy oldalt nyíló,

mesterien megmunkált műfaajtón. Szűkre szabott, kanyargó csigalépcsőn haladtunk felfelé. Pár percnyi kapaszkodás után egy halványzöld falú folyosóra jutottunk. Még mindig nem éreztem, hogy egy korszerű úrjármű fedélzetén lennék, a hangulat, a díszletek, valamint a világítás tompasága egy kolostort juttatott az ember eszébe. Malchior megszeppenve haladt mellettem. Gilbert lovag és három embere lobogó köpenyekkel haladt előttünk, a többi templomos mögöttünk zárta a sort. Ha fegyvert rántanak ezen a szűk helyen, nem tudom, mi történik. Gilbert kisvártatva megállt egy ajtó előtt, és bekopogott. Az ajtó oldalra csusszant, egy fekete-fehér, jószerivel pingvinnek öltözött apáca állt a küszöbön.

- Legyen gondja a vendégeinkre, nővér - mondta de la Gilbert, és félreállt. Beléptünk a puritán egyszerűséggel berendezett helyiségbe, az infáns úr és néma emberei odakint maradtak. - Egy óra múlva magukért küldetek -jegyezte meg búcsúképpen a lovag, de mielőtt az apáca zárhatta volna az ajtót, Malchior odatoppant a lovag elé.

- Csak akkor vagyok hajlandó tárgyalásba bocsátkozni a Kongregációval, ha épségben viszontláthatom a kislányomat. Találkozni akarok vele, de la Gilbert lovag, követelem, hogy azon nyomban hozzák ide!

- Szólok az ön érdekében - morogta de la Gilbert, és az ajtó visszacsusszant. A fekete-fehér dresszbe öltözött apáca - olyan hetvennek néztem, és akkor még óvatosan saccoltam - azzal indított, hogy bemutatkozott.

- Szólítsanak Martha nővérnek. Ha bármire szükségük lenne, csak kiáltsanak, mindig itt leszek a közelben. A helyiséget nélkülem nem hagyhatják el, ha mégis így tennének, akkor számítsanak arra, hogy a folyosó két végén a lovagtestvérek őrködnek, akik felszólítás nélkül tüzet nyitnak önökre.

- Fegyvertelenek vagyunk - mondta gyorsan Malchior.

- Éppen ezért ne kísértsék az Istent és alkalmazkodjanak az utasításaimhoz!

Parancsolnak valami frissítőt?

Időközben lehuppantam egy kényelmes karosszékre, és a mellette álló kisasztalról felvettem a szoba tartozékát képező tenyérszerű holobibliát. Találomra kinyitottam, és megböktem az ujjammal. Felvillant egy lepedőszerű ruhába öltözött, szakállas férfi alakja, aki azt kérdezte: „Mit akarsz tőlem, asszony?”... Becsuktam a könyvet, és visszatettem az asztalra.

- Ismeri Berenice nővért? - kérdeztem az idős apácától, aki egy pillanat alatt elsápadt.

- Az említett személy Kiválasztott, még a nevét sem lenne szabad kiejtenie, uram.

- Jó, akkor körülírom magának: azt a karmelitát keresem, akinek a köldöke alatt van egy rombusz alakú anyajegy...

Martha nővér egy csapásra elpirult - hihetetlen gyorsan tudta változtatni az arcszínét -, már-már arra gondoltam, hogy pigmentimplantja lehet. A nyakában lógó kereszthez kapott, és hátrálni kezdett az egyik oldalfal felé.

A következő pillanatban belépett a falba, ami úgy zárult össze alakja mögött, mintha higanyból lenne. Nekem arcizmom sem rezdült, Malchior viszont szabályosan eltátotta a száját. Halványkék ujjával tétován bökött Martha nővér iménti hült helyére.

Látta ezt? Egyszerűen átment a falon. Látta?

- Ezt már száz éve megcsinálják a papok - legyintettem -, a vízen is tudnak járni, semmi probléma. Végy egy csipetnyi antigravitációt, egy kis molekuláris szerkezetváltoztatást, aztán kápráztasd el az egyszerű hívőket! A Földtől tízezer fényévre mindenki bukik az ilyen csodákra, de az anyabolygón már uncsi az egész. Gyermekjáték kategória. Látná, mi folyik IV. von Anstetten Űrkastélyában! De mielőtt belelkesülne, szeretném felhívni a figyelmét, hogy látnak és hallanak minket...

Nem tud tenni ellene valamit? - olvastam le Malchior alig mozgó ajkairól.

- És szájról is olvasnak - suttogtam vissza.

Malchior visszavonulót fűjt, inkább körbejárta a puritán egyszerűséggel berendezett szállásunkat. Ültem a széken, és tekintetemmel követtem őt. A helyiség bútorzata tagadhatatlanul kolostori hangulatot árasztott. Dísztelen műfaszékek álltak egy hasonlóan egyszerű kialakítású asztal körül, a padlót jelentéktelen mintázatú szőnyeg borította. A krémszínű falak masszívnak látszottak és legalább olyan jelentéktelennek, mint a boltívszerűen összehorogló mennyezet, ami olyan alacsony volt, hogy egy jókora ugrással meg is paskolhatta az ember. Az egyik sarokban egy kétméteres Máriahologram állt - ez volt az egyetlen dísz tárgy a szobában -, feltételezésem szerint ennek talapzatában

helyezték el az elektronikus megfigyelő kettyeréket. Malchior megállt a szobor előtt, és elkeseredetten rázta halványkék fejét.

- Nézze Shaw, ez felháborító!

Odapislantottam. Szűz Mária türkizkék palliumot hordott, arcát átszellemült tekintettel emelte a magasba. Imára kulcsolt kezéből rózsafüzér lógott, de nem ez háborította fel a villnegron főpapot, hanem amit a bal lábával csinált: a Szűzanya éppen egy rút fekete kígyót taposott el, amely a sikamlósság birodalmának iszonytató hercegeként tekerődött a hologram alatt. Malchior nyilván arra gondolt, hogy a Sátán ebben az esetben a markhamilli kígyókultuszt szimbolizálja, és őt, mint a kultusz főpapját nem véletlenül szállásolták el ebben a helyiségben.

Nem maradt arra idő, hogy magyarázatokkal szolgáljak, mert nyílt az ajtó - kopogni persze elfelejtettek -, és belépett két karmelita nővér. Egy parányi villnegront terelgettek maguk előtt. Sosem láttam még a gyereket, de sejtettem, hogy Malchior kislánya. Valóban. A főpap boldogan felkiáltott, és karjába zárta az ötvenhét éves pityergő csöppséget. A lovagrend tehát megkezdte Malchior megpuhítását, rágódtam egy sort. Felálltam, és az ajtóhoz mentem, mielőtt az apácák távoznának

- Elnézést, nővér - szólítottam meg az idősebbiket -, föltétlen szeretnék találkozni Berenice nővérral. - Különös dolog történt. Az apaca ugyanúgy elsápadt, mint Martha percekkel ezelőtt, és egyszerűen kiszaladt a szobából. A társát viszont keményebb fából faragták: elkapta a bőrdzsekim ujját, és kihúzott a folyosóra. Talán, hogy a Szent Szűz talapzatába telepített kémrendszer ne lássa, amint valamit a kezembe nyom? Mire átgondolhattam volna a dolgot, az apaca a társnője után szaladt, és hamarosan eltűntek egy ajtó mögött. Mindkét irányba elnéztem az egyenes folyosón. Legalább ötven lépés hosszú volt, és a két végén egy-egy fehér köpenyes templomos állt a félhomályban. Mozdulatlanok voltak, mint Szent Sebestyén, a köpenyük alatt nyilván energiafegyvert markolt a kezük.

A titokzatos karmelita egy körömsíri, összehajtogatott papírlapot nyomott a kezembe. Visszamentem a szobába, lezártam az ajtót, és hátat fordítva Szűz Máriának széthajtogattam, elolvastam.

Brett!

Amikor a csuklódon lévő Rolex 18.00-át mutat, blokkolni fogom a szobára irányított kémsugarakat és a szinten tartózkodó összes klerikus tudatát. Hagyd el a szobát, és azon a lépcsőn, amelyen felhoztak benneteket, gyere le a székesegyházba! Indulj el az oltár felé, a harmadik kápolnában várni foglak! Mindent elmagyarázok Berenice.

Először arra gondoltam, hogy csapda, aztán újra elolvastam, és azonnal szemet szúrt az első mondat: „amikor a csuklódon lévő Rolex 18.00-át mutat...” Normális esetben egy normális ember nem fogalmaz így. Minimum annyit ír, hogy 18.00-kor, vagy pontban 18.00 órakor, de Berenice mégis ezt a formulát használta: amikor a csuklódon lévő Rolex...

Tehát tudott róla!

De ha tudott róla, akkor miért nem jelentette de la Gilbertnek? Nem akarom elhinni, hogy az infáns beengedett volna a De pacem Domine zsilipjén, ha tudja, hogy egy praetorianus rendszer „ketyeg” a csuklómon. Egyetlen magyarázat lehetséges, a lány nem tájékoztatta az előljáróit, ebben az esetben viszont kettősjátékot űz! No, de miért?

Le kell jutnom a kápolnába!

Malchior és a kislánya egymást babusgatták, úgy tűnt, nem vettek észre semmit, nagyon reméltem, hogy Szűz Mária sem. Galacsinná gyűrtem Berenice üzenetét, és jobb ötletem nem lévén egyszerűen lenyeltem. Vetettem egy pillantást az órára: öt perc volt hátra...

Blokkolja a klerikusok tudatát?

Malchior kislányát Nikának hívták, ha Frankie nem hozza tudomásomra, hogy kis híján hatvan éves, legfeljebb tizenkettőnek nézném. Apja vonásait örökölte és a színétől, no meg a hegyes fülétől eltekintve abszolút emberinek tűnt. Űlt a papa ölében, és azon a jellegzetes villnegron gyermeknyelven csiripelt, amit képtelenség megérteni fordítógép nélkül. Megcsipkedtem az arcát, és lassan beszédbe elegyedtünk. Standard angolul kérdeztem, ő hasonló nyelven válaszolt, a csecsemőkora óta eltelt három évtized alatt nyilván sikerült

megtanulnia egy-két galaktikus nyelvjárást. Nem emlékezett elrablásának körülményeire, és arra sem, hogy ki hurcolta magával. Egy este lefeküdt aludni, és reggel egy úrből idepottyant apácakolostorban ébredt. A nénik nagyon kedvesen bántak vele, még imádkozni is megtanították – nem, fehérköpenyes bácsikkal nem találkozott. Viszont összeismerkedett egy Berenice nevű gyönyörű lánnyal, aki még mesét is mondott neki egy földre pottyant farkas pofájú szörnyetegől, aki lenyelte a detroiti nagymamájához utazó piros bőrruhás cyberkislányt. Végül jött egy Hunter nevű még cyberesebb bácsi, és kibelezte a szörnyet...

Egyre sűrűbben pislogtam az órára. Pontosan hat percig vártam, aztán megsimogattam Nika sötétkék haját, és átkiáltottam a falon.

– Martha nővér!

Senki sem lépett át a falon. Még egyszer szólítottam a nőt, pontosabban szólva ordítottam:

– Marthaaa nőőővéééé!

Malchior meghökkenve nézett rám, nem tudta mire vélni a dolgot. Nekem viszont mindent egy lapra kellett feltennem. A dzsekim belső zsebéből előhalásztam a napszemüvegemet – amit hiba lett volna csak napszemüvegnek nézni –, és átkapcsoltam infravörös megfigyelésre. Martha nővér vörös-narancssárga-citromsárga alakja egy távoli sarokban kuporgott (biztosan valami ágyon ült), és nem mozdult, nem reagált a kiáltásomra. Kék és fehér színeket ugyanúgy sugárzott magából, biztosan kihültek benne az érzelmek... Természetesen továbbra is létezett az az alternatíva, hogy csapda az egész, és Martha nővérnek nem a tudatát blokkolták, csak eljártssza nekem a süketet, de jelen helyzetben muszáj kockáztatnom és nem vagyok hajlandó feltenni magamnak ilyen kérdéseket, hogy miért nem Berenice jön el hozzám? Lekaptam a szemüvegemet, és zsebre vágтам. Odahajoltam Malchiorhoz, bízva abban, hogy Berenice az elektronikus rendszereket ugyanúgy megbolondította.

– Most el kell mennem, Malchior. Ha nem térnék vissza fél órán belül, akkor cselekedjen legjobb belátása szerint!

– Nem hagyhat minket magunkra – hökkent meg Malchior, aztán vetett egy rémült pillantást a Szent Szűz hologramja felé, mintha arra akarna figyelmeztetni, hogy vigyázzak, mit mondok Vállára tettem a kezem.

– Sokan vagyunk kevesen.

Természetesen nem értette, miről beszélek, de Berenice nevét azért sem voltam hajlandó kiejteni a számon.

Mielőtt Malchior bármit kérdezhetett volna, nyitottam az ajtót, és kiku-kucsáltam a folyosóra. A csigalépcsőnél álló lovag mozdulatlansága szinte nyomasztóan hatott a félhomályban. Mintha egy fehér lepelbe öltözött, ezüstpáncélos szobor állná el az utat.

Aki felszólítás nélkül tüzel..

Mit tehettem mást, vettem egy nagy levegőt, és egy életem, egy halálom elindultam felé. Vigyorgtam, mint eltévedt turista a londoni National Galleryben, ha meglátja az első biztonsági őrt. Ha Berenice nem blokkolta a templomos agyát, akkor legkevesebb öt-hat másodpercem lehet hátra, óvatosan, laza léptekkel közeledtem az őr felé. Körülbelül tízlépésnyire lehettem tőle, amikor láttam, hogy itt már nem lesz nagy baj. A férfi nem hordott sisakot, a löképelemző komputervezérelt képernyője a bal szemére volt lehajtva, mindettől függetlenül rezzenéstelen arccal, bamba tekintettel meredt a semmibe, szerintem levegőnek nézett.

Berenice megbolondította a harcászati rendszereket is? – morfondíroztam magamban. Akárki legyen ez a bige, azért tudhat valamit.

Óvatosan megkerültem a faarcú templomos vitézt, és leosontam a lépcsőn.

Kisvártatva benyitottam a főhajóba. Idelent semmi sem változott. Ugyanolyan hűvös tömjénszag uralkodott, mint belépésünk pillanatában. Felnéztem a kupolákra. A fények sugárkévei keresztül-kasul átdöfték a templomhajó légterét, és tucatnyi szivárványt meghazudtoló pompával vetítették elém az archaikus ablakok mozaikmintázatát. Fölmérem a terepet. Szent Sebestyén még mindig ott szobrozott a fenyőfás-kápolna mellett, körülöttem minden mozdulatlanra dermedt, mintha egy lefagyott programban sétálnék. Ilyenkor szoktam előhúzni az Art of Laseremet, de ésszerű okoknál fogva ezt nem tehettem meg. Elindultam az oltár felé. Az oldalt sorakozó kápolnákat méteres díszrács választotta el a főtemplomtól. A kápolnák tömény virágillatot árasztottak, és ragyogtak az oltáraikon látható aranytárgyaktól. Hihetetlen, micsoda értéket halmozott fel a lovagrend ebben az úrhajóban, kész büntett lesz a művészettörténet ellen mindezt

felrobbantani, kedves Sebestyén...

Lassan közelítettem meg a harmadik kápolnát, amelynek mélyén csak gyengén pislákoltak a gyertyák. Átléptem az alacsony korláton, megkerültem a vörös drapériával kárpitozott padsort. Valaki rám pisszegett. A hang egy farácsos oldalfülkéből jött. Elindultam felé. Karcsú női kéz nyitotta ki előttem az ajtaját.

Berenice!

- Gyere! - suttogta a jól ismert hang.

Gondolkodás nélkül beléptem a sötétbe, és leültem a bőrpárnás ülőkére. Csak homályosan láttam a lány körvonalait. Apácaruhát hordott és olvasó zörgött a kezében. Kinyúltam, és megérintettem az arcát. Ujjaim végigsimították szemöldökét, pisze orrát és csókos ajkát, amelyet most egy vértelen vonalnak véltem. Berenice a szűkre szabott hely ellenére megpróbált elhúzódni tőlem.

- Ne érh hozzám! - kérlelt egykori szerelmem.

- Hát persze te Krisztus menyasszonya vagy - mondtam gúnyosan. Berenice sokáig hallgatott.

- A Hermafrodita menyasszonya vagyok... ne kérdezz erről, túl sokáig tartana elmagyarázni! Összesen húsz percünk van, se több, se kevesebb. Miután letelt, vissza kell térned Malchiorhoz! Kicsit megpiszkáltam az audiovizuális megfigyelőrendszert. A megfigyelők számára a székben ülsz, Malchior pedig játszik Nikával, és jelentéktelen dolgokról beszélgetnek. Nekem különleges státuszom van, de én sem maradhatok sokáig távol a cellámtól.

Berenice alig hallhatóan suttogott és hadart. Hiába kérlelt az előbb, mégis megfogtam az ölébe ejtett kezét. Megpróbálta elhúzni, de megszorítottam és nem engedtem el.

- Ezért neveznek úgy, hogy kiválasztott? No és mire vagy kiválasztva, Berenice nővér? Mert arra biztosan nem, hogy megvesd kettőnk nászágát. Miért akartál beszélni velem? Nekünk nincs mit mondanunk egymásnak, Berenice nővér.

- Mindent elmondok, de ne bánts engem, Brett, kérlek, ne bánts engem! - szomorkodott a rózsafüzért markolászó lány. Hitelesen szenvedett, majdnem megszakadt a szívem.

Nem tudtam, mit mondani neki. Pillanatokon belül előtörő zokogó rohamot véltem kihallani a hangjából. Ajkamhoz vontam a kezét, és gyengéden megcsókoljam az ujjait. Hagyta.

- Nem akartalak belekeverni, bocsáss meg! - mondta nyafogós hangon.

- Már nem haragszom, kicsim, viszont rengeteg kérdésem lenne. Könnyebb lesz neked, ha kérdezek, vagy inkább beszélsz magadtól?

- Mire vagy kíváncsi?

- Az Isten szerelmére: mindenre!

- Rendben van, mindent elmondok - Visszahúzta a kezét, és leejtette az ölébe, hallottam, hogy megcsörren a rózsafüzér. - A karmelita rend harcosa vagyok. A renden belül működik egy különlegesen képzett csoport, a kiválasztottaké. Mi vagyunk a pápa klerikus nőkből álló könnyűlovassága, akiket a Kongregáció, illetve a Hermafrodita alá rendelték. Jeanne-nak dolgozom, a parancsokat tőle kapom, és csak neki tartozom elszámolással. Pontosan két hónappal ezelőtt azt az utasítást kaptam, hogy utazzam a Markhamillra, és térképezzem fel a terepet a közelgő invázió előtt. A Kongregáció jóval XXV. János kikapcsolása előtt megkezdte előkészületeit a bolygó lerohanására; tehát az előző pápát tudatosan állították félre azok az erők, amelyek radikális változásokat akartak, mint tudjuk, sikerült nekik. A pápaválasztás alatt már a Markhamillon voltam, és a megfelelő titkosszolgálati módszerek alkalmazásával végeztem a feladatomat, ami két főfázisból állt: megfertőztem egy vírussal a bolygó védelmi rendszereit koordináló számítógépes hálózatot. A vírust Jeanne aktivizálja a támadás pillanatában. Minden tönkremegy, és az atompajzsok kikapcsolnak.. Továbbá pontos, használható adatokat kellett szállítanom a kígyókultuszról. Erről a vallásról jóformán semmit sem tudnak Rómában. Az elmúlt évtizedekben rengeteg vallástörténész jött a Markhamillra, de rejtélyes körülmények között mindannyian eltűntek, a villnegronok valószínűleg megölték őket, vagy manipulálták az agyukat...

Ezt képtelen voltam elhinni, mégsem szóltam közbe.

- ...aki a kígyószentély közelébe jutott, arra keresztet lehetett vetni. A rend azért engem küldött, mert a kármel-hegyi kiképzésen első osztályú minősítést kaptam, de én sem jutottam semmire. Egyik éjszaka megpróbáltam behatolni az

achátkigyó templomába, de olyan erős mentális pajzsba ütköztem, hogy majdnem belepusztultam. Emlékszel, azon az éjszakán találkoztunk? Azt hitted, be vagyok löve és hazacipeltél, holott én akartam, hogy magaddal vigyél, kicsit belenyúltam az agyadba. Menedékre volt szükségem, mert akkor már sejtettem, hogy nyomomban van a markhamilli titkosszolgálat... erre még visszatérek. Később újabb utasításokat kaptam: közvetlenül a De pacem Domine érkezése előtt el kellett rabolnom Malchior legkisebb gyermekét. Nem közölték velem, milyen célból, de sejtettem, hogy a Hermafrodita mire készül, nyilván zsarolni akarja a főpapot. Valójában parancsokat hajtok végre, de nem ismerem a motiváló okokat. Te katona voltál, ugye, nem kell sokat magyaráznom, hogy miről beszélek...

- Ne mentegetőzz, Berenice, mindketten profik vagyunk!

A szemem lassan megszokta a félhomályt. Márki tudtam venni az arcát. Szeme tompán fénylett a rácson át besugárzó gyenge gyertyafényben, a kezében szorongatott rózsafüzér gyöngyszemei, mint halvány csillagok a tejúton. Berenice fájdalmas sóhajt hallatott, és folytatta kínzó önvallomását.

- Itt tartózkodásom második hetében vettem észre, hogy követik minden lépésemet. Ezekben a napokban aktivizálták XXIII. Piust. Először arra gondoltam, hogy a kikapcsolt pápához hű csoport van a nyomomban, de a jelek arra utaltak, hogy a markhamilli titkosszolgálat ügynökei tapadtak rám. A Kongregáció úgy hitte, hogy ezek dilettánsok, de saját bőrömön kellett tapasztalnom, hogy profikkal van dolgom, egyszerűen képtelen voltam lerázni őket. A megfelelő alkalomra vártak, hogy lecsapjanak. Mindezt jelentettem Jeanne-nak, aki az akció folytatása mellett döntött. Meglehetősen nehéz helyzetbe kerültem. Felesküdtem a feladat végrehajtására, viszont tudtam, hogy a technikai apparátusom elégtelen a hosszan tartó védelemre, és előbb vagy utóbb elkapnak a villnegrónok, ez csupán idő kérdése. Mint említettem, megpróbáltam behatolni a Szentélybe, de a mentális pajzs annyira lemeztelenítette az agyamat, hogy szinte védtelen voltam. Azon az éjszakán ismerkedtem meg veled. A többit tudod...

- Dehogyan tudom - mondtam mérgesen, a hangom visszhangot vert a kápolnában. - Miért engem választottál? Bárki hazacipelhetett volna, de neked nem egy pihepuha ágyikóra volt szükséged, hanem egy profira, aki megvédi a segged! Így van?! Berenice, honnan, kitől tudtad, hogy feketecsuklyás praetorianus voltam? Válaszolj! -Kegyetlenül megráztam a lány vállát.

Berenice előre-hátra ringatta a felsőtestét, és úgy nyöszörgött, mint egy kisgyerek

- Nem tudom. Valaki belenyúlt az agyamba és egyszerűen megsúgta!

- Kicsoda?

- Fogalmam sincs - szipogta Berenice.

Töprengve néztem a lányt. Ha állítása fedi a valóságot, akkor a helyzet sokkal bonyolultabb, mint eleinte hittem. A villnegrónok-úrtemplomosok-Berenice, háromismeretlenes egyenlet egy negyedik taggal bővült, egy titokzatos valakivel, aki mindent tud rólam, és ezt megsúgja Berenice-nek, hogy az lerázhassa, sakkban tarthassa Frankie bőrkabátosait, ami ebben a helyzetben majdnem ugyanazt jelenti. De miért áll érdekében, hogy Berenice sikeresen végrehajtsa az akciót, ő is a Hermafroditának dolgozna? Átgondoltam magamban a történeteket, és csak egyetlen logikus magyarázatot találtam: valakinek vagy valakiknek az állt érdekében, hogy sikerüljön belekeverednem ebbe az ügybe. Céljukat elérték: itt csücsülök a De pacem Domine fedélzetén egy szűk és sötét gyóntatófülkében, és arra készülök, hogy megválaszoljam a kongregációs atyák kérdéseit. Kieszelttem egy tervet, amivel talán megakadályozhatom a lovagrend invázióját. Lehet, hogy ezért kevertek bele ebbe az ügybe, mert csak én tudok épkezléb terveket kovácsolni? Ki hiszi rólam ezt az egetverő baromságot? Volt egy tippem, de amikor az ötlet szintjén felmerült bennem, képtelen voltam visszatartani a nevetést.

A Katedrális!

Ez a mindmáig létező misztikus hatalom védelmezi a villnegrónok kígyókultuszát, vagyis a későbbi koroknak szánt üzenetet az időutazás technológiájáról?

Évszázadokkal ezelőtt a tudását átadta az emberiségnek, de az alkalmatlannak bizonyult ekkora Hatalom birtoklására. Uralom az idő felett? Micsoda lehetőségek! A Katedrális urai ekkor meghozták a végleges döntést, és ahogyan Malchior mondta, visszavonultak a szubjektív terek világába. De ezt megelőzően tudásukat a matematika nyelvén kódolva átadták a villnegrónoknak, a galaxis legmegbízhatóbb népének, hogy örködjenek felette az idők végezetéig, amikor az emberiség átveheti az örökséget... Az Idő Urai pedig örködnék a Markhamill

felett! Amikor tudomásukra jutott, hogy a lovagrend invázióra készül, akcióba léptek, és kiszemeltek engem. A múltam determinált arra, hogy felvegyem az elem dobott kesztyűt, ez tett alkalmassá a reám váró feladat végrehajtására. Úgy alakították az eseményeket, hogy feljussak a De pacem Domine fedélzetére, ennek érdekében manipulálták egy karmelita tudatát, aki mindináig azt hiszi magáról, hogy kimondatott velem bizonyos dolgokat, holott nem az ő mentális képességeit kell dicsérni. A Katedrális fondorlatai révén az invázió egyelőre elmaradt, s már csak egyetlen kérdés várt megválaszolásra: miért nem támadott azonnal Jeanne, Berenice-nek miért kellett elrabolnia Malchior gyermekét?

Én sejtettem, miért várt a támadással a Hermafrodita. Örültem izgatott, hogy elméletem vajon mennyiben fedi a valóságot?

Tényleg időgépnek hinné a kígyóoltárt?

- Azt mondtad, a második fázisban be kellett hatolnod a Szentélybe. Mint tudjuk, nem sikerült. Milyen jelentést küldtél erről Jeanne-nak?

- Objektív módon számoltam be a kudarcokról.

- Hogyan reagált?

- Különösebben nem reagált rá, egyszerűen analizálta a beérkező információkat és új utasítást adott.

- Hogy rabold el Nikát?

- Pontosan.

- Berenice, válaszolj őszintén! Szerinted mi található a markhamilli achátkígyó szentélyében? Biztos vagyok benne, hogy ezt Jeanne is megkérdezte tőled. Jól gondolom?

- Igen, Brett.

- No és mit mondtál neki?

- Azt, hogy a villnegrónok egy időgépet, minden bizonnyal egy működő időgépet rejtegetnek odabent.

Az emberi elme egyik legcsodálatosabb képessége a tiszta és világos fogalomalkotás. Nem tudom, hogy a jóisten megadta-e nekem azt a karizmát, amelynek segítségével gyakorolhatom ezt a képességet, de azonnal átláttam az Idő Urainak szándékát.

Berenice segítségével - akinek azt sugalmazták, hogy egy nem létező időgéppel kapcsolatos konklúziókat fogalmazzon meg - sikeresen félrevezették a Hermafroditát, aki visszavonulót fűjt, az invázió elmaradt. A háttérben ármánykodó Kongregáció vezetői nem tudhatták, hogy mire képes egy működő időgép, mire képes a villnegrón papság, ezért más eszközök segítségével próbálták térdre kényszeríteni a Markhamillt. A lánya elrablásával kényszerhelyzetbe hozták Malchior: vagy kiadja a kígyószentély titkát, vagy nem látja többé élve Nikát! Malchioriak nem maradt sok választása, és engedett a zsarolásnak, csak hogy időközben Frankie boy felcsípett engem, és sikeresen belekevert ebbe a bonyolult ügybe. Én meg elkezdtem va banque-ra játszani, és tessék, beletrafáltam az igazságba. Volt egy elméletem, amiről az elmúlt percekben bebizonyosodott, hogy nem is akkora hülyeség, mint eleinte hittem. Miután először megfogalmaztam magamban a kérdést, hogy Jeanne miért nem a szokásos stílusában támad, egy gondolat szöveget ütött a fejembe és nem hagyott nyugton. Ezen rágódtam a Kígyószentélyben, egyszerűen nem tudtam túltenni magamat rajta.

Jeanne időgépnek hiszi az oltár fölött lévő kígyószimbólumot?

- Hát persze - morogtam a sötétben, Berenice megszorította a kezem.

- Miért segítesz a villnegrónoknak, Brett? Miért jöttél fel erre az úrhajóra?

Látszólag egyszerű kérdéseknek tűntek, de ha megválaszolom azokat, akkor egyszer s mindenkorra színt kell vallanom Berenice előtt. És ha mégis csapda?

Míntha a lány megérezte volna, hogy vacillálok. Érezhetően közelebb húzódott hozzám, fahéjillatú leheletét érezni véltem az arcomon.

- Bízzál bennem! - suttogetta könnybe lábadt szemmel.

Paul Wittgen megmondta, hogy egy síró nő legalább olyan döbbenetes hatást tud elérni, mint egy atombomba a spájzban - az esetek nagytöbbségében lesz

következmény... Itt is lett. Ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy megcsókoljam Berenice-t, aki pillanatig sem ellenkezett és a szűk helyen úgy simult a karomba, mint valami doromboló kiscica. Egy karmelita apácával smárolni a chartres-i székesegyház egyik gyóntatószékében minden bizonnyal kimeríti a bocsánatos bűn fogalmát, de szerintem ez egyikünknek sem jutott eszébe abban a pillanatban. Mentségemre legyen mondva egy nőt tartottam a karjaimban.

Egy holdkompnyi pszichológus sem tudná felderíteni a női lélek mélységeit. Ebbe a feneketlen, sötét kútba többen leereszkedtek az értelem fényét sugárzó lámpással a kezükben, de mindegyiküket bamba arccal húzták vissza a fényre. Viszont Berenice lelkét leginkább egy olyan jégtáblához tudnám hasonlítani, amelyen hosszú évek óta megmutatkozott egy hajszálvékony repedés, ami a klerikust, az örök szüzességre felesküdt lányt választotta el a szó klasszikus értelmében vett nőtől, aki kívánja az ölelést, s nem fojtja el agyait. Berenice rendi előljárói talán észrevették ezt a parányi szépséghibát, de ugyanúgy Isten számlájára írták, mint oly sok mindent: talán abban bíztak, hogy az állandó kísértés majd növeli a lány Hitét. De tévedtek. Amikor a Katedrális belepiszkált Berenice agyába, hogy reám terelje a gondolatait, akarva-akaratlan rianássá szélesítette lelkének hajszálrepedését. S amikor a lány magához tért az ágyamban, meglátva a földön szanaszét szórt ruháit, szembesült önnön meztelenségével, végérvényesen meghasonlott önmagával. Sohasem felejttem el az első ébredését mellettem. Olyan rémültnek látszott, mint egy átázott fecskefióka, és folyton azt kérdezte, mit csináltam az éjszaka, uram, mondja meg nekem, hogy mi történt kettőnk között az éjszaka, aztán elbőgte magát, és én nem tudtam mire vélni a dolgot.

Természetesen nem történt semmi. Azt hittem, hogy egy becsípett, belőtt csaj cipelek haza, akivel minimum érdemes együtt reggelizni. Azt hittem, hogy másnap reggel elmegy – talán tényleg lefekszünk egymással –, aztán sohasem látom viszont. Abszolút nem érdekelt. Fél évvel ezelőtt szerelmet vallott nekem a császár lánya, azóta semmi sem érdekelt... már hónapok óta csak önmagam elől menekültem.

Am Berenice nem ment el másnap reggel, s nem ment el napokkal később sem. Ott maradt mellettem, mert én voltam az a férfi, akire évek óta vágyott a sötét zárdák tömjénillatú hűvösében álmodozva, ráadásul ez a férfi egy pusztá, fél szavakban előadott önvallomásával sakkban tartja az egész markhamilli titkosszolgálatot... Nem tudom, mi történt volna, ha Jeanne nem ad új parancsot a lánynak? De a Hermafrodita jelentkezett, és Berenice még túl gyenge volt ahhoz, hogy mindent bevalljon nekem. Inkább elmenekült előlem, elmenekült az újonnan megtapasztalt érzések elől, és megpróbálta elfojtani kínzó vágyait, hogy tiszta lélekkel állhasson ura és parancsolója színe elé.

Most itt tartom a karjaimba, egy gyóntatófülkében kuporogva. Testét rázza a zokogás, és nem tudok mit mondani neki, csak simogatom a hátát. Arra kér, hogy legyek hozzá őszinte. Miért segítetek a villnegrónoknak, miért jöttem fel erre az úrhajóra? – kérdi tőlem. Brett Shaw a férfi, szívesen lenne őszinte, de Brett Shaw a katona soha...

– Bízok benned, kicsim – feleltem csendesen –, nincs mit titkolnom, mert nincs itt semmi titok. Én egy kalandor vagyok, aki azért segít Malchiornak, mert jól megfizetik.

Nem akartam, hogy tudjon Szent Sebestyénről, nem akartam, hogy tudjon a Katedrálisról, ami valószínűleg megváltoztatta az életét. Azért hazudtam neki, mert nem akartam, hogy még nagyobb bajba keveredjen, így is sokat kockáztatott. Kibontakozott az ölelésből és visszahúzódott a sarokba. Percekig hallgattunk.

– Honnan tudsz a Rolexemről? Biztos, hogy erről nem beszéltem neked. Ezt is megsúgta valaki?

– Része a kiképzésemnek, hogy mindent felismerjek, ami fegyver. Amikor felébredtem az ágyadban, és megláttalak, azonnal tudtam, hogy egy mobil többdimenzionális rendszert viselsz a csuklódon. Ilyen csak a császári praetorianusoknak van.

– Miért nem jelentetted Jeanne-nak? – Nem tudom...

– De az elmondtad neki, hogy egy volt praetorianust használtál fedezetnek? Nem tudok jobb szót arra, ami kettőnk között történt.

– Szerintem ennél sokkal több történt, Brett... – mondta szomorúan, de nem hagytam, hogy folytassa. Kegyetlen voltam hozzá azokban a percekben, de tisztán akartam látni ebben az ügyben.

– A kérdésekre válaszolj, Berenice!

– Igen, megmondtam neki.

– Csodálom, hogy nem kaptál parancsot a likvidálásomra, az egyház úgy fél a fekete-cuklyásoktól, mint kecske a késtől. Most viszont Berenice vágott közbe.

– De, igen, parancsot kaptam, hogy öljelek meg... nem tudtam végrehajtani.

Míntha egy vödör jeges vizet zúdítanának a nyakamba, a hatás nem maradt el.

Hitetlenkedve néztem a lány arcának körvonalait. Profilból láttam Merevnek tűnt,

mint valami álarc. Szembeszállt Jeanne akaratával? Mi lehet ilyen erős, a Katedrális vagy Berenice irántam érzett szerelme? Azt hiszem, valami ilyet kérdeztem tőle:

- Ez, hogy lehet? - Később jöttem rá, hogy az évezred legostobább kérdését fogalmaztam meg.

Berenice úgy kezdett beszélni, mintha robot lenne, ezekben a pillanatokban szó szerint félelmetesnek látszott.

- Minden további nélkül megtehettem volna, az Isten által adott gratia efficax¹⁵ okvetlen nyomon követi akaratom hozzájárulását és nem szünteti meg azt. Szabadon döntöttem, és ezt Jeanne ugyanúgy tudja. Ezért nem büntetett meg, amiért elmulasztottam végrehajtani a parancsát.

Szabályosan előntötte agyamat a méreg.

- Nem azt kértem, hogy teológiai szemináriumot tartsál nekem, kicsim! Szeretnék választ kapni a kérdéseimre.

Berenice összekulcsolta a kezét, és felém fordult, a gyertyafény megcsillant az arcán lecsorduló könnyeken.

- Hát nem látod, mennyire vívódom, hogy mennyire fáj nekem, ez az egész. Kérlek, ne alázz meg azzal, hogy kimondatod velem azt, amit

¹⁵ gratia efifcax - hatékony kegyelem (lat.). Berenice a Kiválasztottak harcos rendjének klerikális nyelvezetét használja. Az adott szövegkörnyezetben arról beszél, hogy Isten öröktől fogva elhatározta, hogy neki meg kell tennie valamit, de nem szünteti meg a szabad akaratát. Vagyis Berenice nem szegül szembe a Hermafroditával, ha élve ezzel a jogával ellentmond neki. Meggyőződése, hogy Shaw rosszul emlékszik a hallottakra, és Berenice valójában gratia sufficiensről, azaz elégséges kegyelemről beszélt, amelynek lényegi kifejtésére ezen a helyen nincs lehetőségünk. H. Fawcett.

egyébként is tudsz!... Beléd szerettem. Nem tudok nélküled élni. Te benned testesül meg mindaz, amit mindig is kerestem az életben, ezt meg kell értened. Soha nem éreztem még hasonlót, nem tudom, mi ez, de jó nagyon. Az Isten bocsássa meg nekem, de szerelmes vagyok beléd!

Kimondta, és én szar alaknak éreztem magam, amiért kimondattam vele.

Föl kellett állnom, és ki kellett mennem a gyóntatófülkéből. Bénán álltam, és elnéztem valamerre a templomhajóban. Az ülőke megreccsent mögöttem... Lehunyt szemmel vártam, hogy odalépjen hozzám, de semmi sem történt. Lassan megfordultam. Mozdulatlanul ült a sötétben, csak az olvasó csillogott a kezében, alig láttam a körvonalait. Lehajoltam hozzá.

- Az életem egy végtelen menekülés a galaxis legjobb fejvadászai előtt... Mit akarsz, te drága bolond, velem jönni? Berenice, kérlek, ne tedd ezt velem!

- Boldoggá tettél, hogy meghallgattál. Kérlek, ülj vissza mellém!

- Ne haragudj rám!

- Ígérd meg, hogy elviszel innen, Brett! És felejtsd el, amit az előbb mondtam.

- Berenice...

- Kérlek!

- Rendben van.

Utáltam magamat.

Életem során nem egy alkalommal kerültem nehéz helyzetbe, de ez túltett mindegyiken. Ha olyan ígéretet teszek, hogy segítek neki megszökni, akkor kénytelen-kelletlen meg kell ismernie a tervemet, beszélnem kell Szent Sebestyén titkáról. Mindezek mellett azt sem szabad elfelejtenem, hogy ez a nő a Hermafrodita harcosa, a Kongregáció egyik legjobb bérgyilkosa. Egy profi, aki belészeret leendő áldozatába? Mi van, ha Berenice csak játszik?

És ha mégis igazat mond?

Most mit csináljak, mit mondjak ennek a szegény lánynak?

- Berenice, most hagyjuk abba ezt a beszélgetést! Vissza kell térnem

Malchiorhoz, a lovagok hamarosan értünk jönnek, hogy a kongregációs atyák elé vigyenek bennünket. Utána újra találkozok...

- Nincs utána, Brett - rázta a fejét Berenice. - Ha segítesz nekem, én is segítek nektek. Miért nem hiszel nekem? Kérlek, ülj vissza, mert bajba sodorsz mindkettőnket! A fülkét le tudom védeni, de a kápolnát nem.

Igaza volt. Visszaültem mellé, és behúztam az ajtót.

Az órámba beépítettek egy pszichoszondát, amivel ellenőrizhetném a lány állításait, de ahhoz aktivizálnom kellene a rendszert, ezt pedig végképp el akartam kerülni, amíg nem vagyok rákényszerítve. Ha bekapcsolom, azonnal bemérnek. Azonnal tudni fogják, hogy elhagytam a szobát, rájönnek, hogy amit a bal csuklómon hordok, nem pusztán időmérésre használom.

Berenice látta, hogy habozok úgy kapaszkodott ebbe az utolsó szalmaszálba, mint egy fuldokló, akinek már semmi reménye.

- Tudtam a praetorianus rendszerről, de nem mondtam el nekik. Mit gondolsz, felengednek a De pacem Domine fedélzetére, ha Jeanne-nak mindent elmondok rólad? Most azt hiszik, hogy besétált az egérfogójukba egy balek, aki egykoron feketecsuklyás volt, tehát egy okkult beavatott. A kongregációs atyák szinte örömtáncot jártak örömkben, amikor ezt meghallották, most végre fülön csíphetnek valakit, aki a Démoncsászárt szolgálta. Egy fegyvertelen expraetorianus besétál az inkvizíció ölelő karjaiba, nagy az öröm mostanában mifelénk, Brett! Arra nem gondolsz, hogy mekkora kockázatot vállaltam ezzel a beszélgetéssel? Ha meglátnának bennünket együtt, hogy itt sugdolózunk, én pillanatokon belül kárpadon végezném, rólad nem is beszélve... És különben is a legszentebb dolgot adtam oda neked, amit csak nő adhat egy férfinak: a szüzességemet!

- Ez az utolsó érv tetszik a legjobban, Berenice. Jeanne tud róla?

- Még nem, de kéthetenként a Kiválasztottak lelkigyakorlatot szoktak tartani, és akkor megnyitja az elménket. Meg fogja tudni, és nekem végem...

-...Hacsak nem menekítelek ki innen - fejeztem be a mondatot. Berenice hallgatott.

IV. von Anstetten egyszer azt mondta nekem, hogy azért lehettem feketecsuklyás, mert az átlagnál sokkal jobb intuitív képességekkel rendelkezem, ez alapfeltétel, hogy valaki megismerkedhessen a Numinózum titkával. A legzűrösebb helyzetekben is kiváló döntéseket szoktam hozni, az uralkodó erre figyelt fel. Hogy őrnagyi rangban álltam a praetorianusoknál, abszolút nem érdekelte, akár egy úrparasztot (telepest) is magához emelt, ha affinitást érzett benne a mágia gyakorlására. Zűrös helyzet alakult ki a De pacem Domine fedélzetén, s nekem döntést, döntéseket kellett hoznom. Úgy tettem be a lábamat erre az úrhajóra, hogy tiszta szívemből gyűlölöm Berenice Noirt, most pedig itt kuporgok mellette, és várja a válaszom...

Vele vagy nélküle?

Döntöttem. A császár biztosan büszke lenne rám...

- Nézz ki a rácson! Látod azt az aranyszínű szobrot?

- Igen látom. Hallottam róla, hogy Malchior egy ajándékot hozott Jeanne-nak.

Nagyon szép gesztus. Kit ábrázol, Szent Sebestyént?

- Űhüm... azt mondtad, hogy felismersz minden fegyvert. Meg tudnád mondani, hogy Szent Sebestyén min nyugtatja a jobb kezét?

- Egy íjon, elvégre azért Szent Sebestyén, nem? Brett, erre nincs időnk...

- Az egy turáni gyártmányú elektrodinamikus plazmaíj, csak be lett festve.

- Jézus Mária... - Berenice önkéntelenül keresztet vetett.

- A maximális teljesítménye százmillió Celsius fok...

- Jééézuuus Máááriaaaa...

Gyorsan elkaptam a kezét, nehogy imádkozni kezdjen, mert erre tényleg nincs időnk. Gyors magyarázatokba kezdtem, ezzel próbáltam megfosztani a gondolkodás lehetőségétől, közben vesztettül figyeltem a reakcióit. Arra készültem, hogy az első gyanúsjelre azonnal megöölöm...

Amikor a Kongregáció elé cipelnek minket, távirányítással bekapcsolom, és magától becélozza a De pacem Domine egy bizonyos pontját. Ha a kongregációs tanács nem fogadja el Malchior ajánlatait, akkor fesztelenítek, és az íj kilövi a vesszőt. Mindenki meghal, én úgyszintén.

- A Rolex?

- Nem, drágám, ilyen közélről nem tud kivédeni egy ilyen erősségű termonukleáris robbanást. A csuklya alatt simán túlélném, de mint tudjuk - tártam szét kezem a szűk helyen - Brett Shaw nyugdíjazta magát. Ha eljutottam volna a Málkhútig, mindenkit békává varázsolok a De pacem Domine fedélzetén, de mit tesz Isten, éppen a kilencedik fokozaton álltam, amikor Caroline-Blindamoór hercegnővel lehanyatlottam egy fényvitorlás kabinjának szűk priccsére. Bár ne tettem volna! Amikor elhagytam az uralkodót, kioperálták belőlem a csuklyamodul implantját, és most órákon belül a Kongregáció elé cipelnek Nem mondom ki, hogy alapjában véve milyen a helyzetem, tudniillik templomban vagyunk!

- Azt mondd termonukleáris robbanás? Mire fog célozni?

- Egy bizonyos pontra.

- Miért nem mondd meg?

- Minél kevesebbet tudsz, annál nagyobb eséllyel indulsz a túlélésért.

- Brett, ha plazmával átlöved a rakétatermeket, attól még nem lesz nukleáris robbanás.

- Sssss...

- Brett...

- Berenice nővér, vagy befogod a szádat, vagy saját rózsafüzéreddel fojtalak meg ebben a gyóntatófülkében!

Befogta a száját. Vártam egy ideig, aztán folytattam.

- Az a legfontosabb, hogy Malchior és Nika a közelemben legyenek, amikor elkezdem az akciót. Mindenkit sakkbán tartok a plazmaíjjal, és szépen kihátrálunk az űrhajóról... veled együtt - tettem hozzá. Berenice az ajkát harapdálta

- És minden kezdődik előlről. Nem tudom elképzelni, hogy a De pacem Domine miért hagyná el a bolygót eredmény nélkül? Jeanne azért jött, hogy elsöpörje, leigázza a kígyókultuszt, és ismerve őt, nem fog meghátrálni.

- Ha a Kongregáció elé visznek minket, akkor egy füst alatt Jeanne-t is aktivizálják. Félek ettől a találkozástól, de nincs mit tenni, szerintem ez az egyetlen módja, hogy megfékezzük a lovagrendet. Meg kell győznünk Jeanne-t, hogy veszélyes dolog megpiszkálni a villnegronok kígyókultuszát. Segítened kell, Berenice! Az lenne a legjobb, ha becsempésznél valahogy a Hermafrodita elé, Malchiort hagyjuk ki ebből a játékból. Ha találkozok vele, majd kitalálok valamit, ezt garantálom.

- Nem félsz tőle? - hitetlenkedett a lány.

- De igen - mondtam őszintén. - Tudsz segíteni?

- A szolgálóleánya vagyok, de fölébresztani, aktivizálni nem tudom, az csak a Kongregációnak és a lovagrendnek áll hatalmában - rázta a fejét Berenice. - És nem tartom bölcs gondolatnak, hogy fontolgatod vele a találkozást. Ő nem emberi lény, habár antropomorf jelzők segítségével beszélünk róla. Valójában tiszta transzcendencia. Ne haragudj, de nagyon nehezen tudok beszélni Jeanne-ról egy olyan valakinek, aki teológiailag nem képzett. Bocsánat...

- Azt beszélik, egy páncélos nő alakjában szokott megjelenni a csapatok élén.

- Van ilyen alakja.

- Akkor hogyan néz ki?

Berenice benyúlt a szűk gallérja alá, és előhúzott egy aranyláncon függő medalliont. Az ékszer ovális alakú volt és szét lehetett nyitni, mint valami régi könyvecskét. A kezembe nyomta. Megpróbáltam a fény felé fordítani, hogy jobban lássam. A szétkattintott medallion bal felén egy latin feliratot lehetett olvasni, de a betűk túl kicsik voltak, hogy jól lássam őket a fülke homályában. Jobb oldalt egy női arc látszott. Amikor sikerült kivennem a vonásait, kis híján felkiáltottam a meglepetéstől.

Élek-halok az ősrégi 2D-s filmekért - szinte mindet végigültem, amit a XX. században a Földön forgattak, és fennmaradt a digitalizált kópia -, ezért ne lássam többé az Orion csillagképet hanyatt fekvő, nyugágyból, ha a Szent Hermafrodita nem úgy nézett ki, mint a félezer éve halott Demi Moore!

- Elhagyom az agyam! Nem tudom elolvasni a szöveget, túl kicsik a betűk.

- „Amott, virágos-liget pázsit ölen könnyáztatta arccal mélyen alszik a hermafrodita” - idézte Berenice. - Ez valamilyen költemény, de nem tudom, hogy kinek a szerzeménye, azt mondják, örült alkotás!6. Ha találkozol Jeanne-nal, mit akarsz mondani neki?

- Egy-két jó poént. Remélem, van humorérzéke. - Vissza akartam adni Berenice-nek a medalliont, de nem nyúlt érte. Még mindig azon értetlenkedett, amit az előbb hallott.

- Hogy mit?

- Nem tudom, egyetlenem, majd kitalálok valamit.

- A vesztedbe rohansz, Brett. - Visszavette tőlem a láncot, és eltüntette a ruhája alatt. Vetettem egy gyors pillantást az órára: egy perc sem maradt hátra a húsz percből. Gyorsra kellett fognunk a dolgot.

- Nem lehetetlen, hogy tűzharcba keveredünk. Malchior és Nika kezében nem adhatok fegyvert, ez világos. Ketten kell fedeznünk őket.

- Hárman leszünk... remélem, nem haragszol, hogy csak most szólok Azt hittem, már nem ér több meglepetés, de úgy látszik, tévedtem.

- Micsoda?

- Az a lány, aki eljuttatta hozzád az üzenetemet. Ágnesnek hívják, és ugyanúgy a Hermafrodita szolgálólánya, mint én. Tökéletesen megbízom benne, már évek óta a cellatársnőm. Most sokáig tartana elmagyaráznom, miért akarja elhagyni a rendet, elégedj meg annyival, hogy kitűnő harcos... - Köpni-nyelni nem tudtam. Ezt látva Berenice gyorsan megadta a kegyelemdöfést: - Ágnes mindent tud kettőnkéről. Még azt is...

Nem kérdeztem rá, hogy konkrétan micsodát. Sejtettem.

16 Lautréamont: Maldoror énekei II. 7. - részlet. Bognár Róbert fordítása.

- Amikor a kongregációs atyák előtt leszünk, próbáljatok a közelben tartózkodni - súgtam végszóra, és kinyitottam a gyóntatófülke ajtaját. Kiléptem a kápolnába, és kíséreztem Berenice-t. Végre megpillanthattam azt a gyönyörű zöld szempárt. Megdobbant a szívem. Megsimogattam az arcát. - Köszönök mindent. Szeretlek.

- Én is szeretlek - súgta vissza a lány.

Ekkor kigyúltak a fények, és megcsillantak körülöttünk az úrtemplomosok páncéljai.

- Önök a lovagrend foglyai! - harsogta Boris de la Gilbert lovag.

Nem estem pánikba. Meg kell vallanom, egy szemhunyasnyi időre arra gondoltam, hogy Berenice mégis csapdába csalt, de sikerült elkapnom a lány pillantását. Olvastam belőle, habár nem vagyok markhamilli bennszülött: bízzál bennem, a szövetségesed vagyok. A lány azt állította, hogy le tudja védeni a gyóntatófülkét, ha ez igaz, akkor legfeljebb annyiért marasztalhatnak el, hogy elhagytam a számomra kijelölt szálláshelyet. Az egy másik kérdés, hogy mindezt, miképpen tudtam észrevétlenül megtenni...

Lehet, hogy mégis nagy bajban vagyunk?

Boris de la Gilbert és három társa a kápolnát lezáró, méteres kovácsoltvas-rács előtt álltak. Nem hordtak sisakot, így mindegyikük arcán jól látszott az önelégült, gúnyos mosoly. Szinte kívánták, hogy bajba kerüljek. Jól láthatóan várták azt az optimális pillanatot, amikor végre materializálhatják az ultrahang vágóélű pallosaikat, hogy lekasaboljanak, mint valami sugárfertőzéstől mutálódott, nagyra nőtt rovar. Gilbertről valósággal sugárzott az irántam érzett gyűlölet. Megvető pillantással mért végig bennünket, ki tudja, vajon milyen gondolatok kergetőztek a fejében.

Lehet, hogy mégis nagy bajban vagyunk ugyanis de la Gilbert és társai láthatták, hogy egy gyóntatófülkéből léptünk elő, és utána megsimogattam Berenice arcát.

Úristen, hogy fogjuk ezt kimagyarázni?!

Gilbert lovag már-már pulkavörössé változott a dühtől, de meglepő módon nem reám bökött a kinyújtott kezének mutatóujjával, hanem Berenice-t kezdte fenyegetni.

- Szajha, elektromáglyán fogsz égni!

Berenice bátran, büszkén felemelt fejjel nézett a tombolni készülő lovagra, aztán egy pillanat alatt bebizonyította, hogy valóban profi.

- Ne feledje, lovag, hogy a Kiválasztottak közé tartozom és különleges feladatokat hajtok végre. Jeanne parancsára Brett Shaw a szeretőm!

Nem tudom, mi játszódott le de la Gilbertben ennek hallatán, de szerintem egyszerre megőszült, megőrült és összezsugorította magát. Berenice nagyon okosan vágta ki magát ebből a roppant kényelmetlen szituációból, ám a lovag annyira felhergelte magát, hogy nem tudott már kontrollálni. A gyűlölettel eltelt szívére hallgatott és nem arra a maroknyi észére, ami ide oda kotyogott a fejében. Ennek okán materializálta az ultrahangpallókat, hogy berontson a kápolnába. Arra készült, hogy egyetlen csapással kettészelve Berenice-t. De mielőtt közbeléphettem volna, ezt megtette egy fiatal, suhanéképű templomos, aki az infáns után vetette magát, és pallosa félreütötte de la Gilbert pengéjét. Az ultrahangmezők visítva csaptak össze, és zöldeskék szikrák robbantak a kápolnában.

- Domine! - harsogta a fiatal lovag, hangja visszhangot vert a templomhajóban.

- Eressz! - erősködött de la Gilbert, de rendtársa ismét elütötte a pengét.

Kiváló vívó lehetett.

- Animum rege, qui nini parat, imperat!

A két templomos állóképpé merevedett Elismeréssel adóztam a fiatal loagnak, amiért a kellő pillanatban megőrizte higgadtságát - biztosan sokra viszi a rend

hierarchiájában, ha vigyáz az életére. Azt mondta de la Gilbertnek, „ha nem fékezi meg az indulatait, akkor azok fognak uralkodni fölötte...”

Az infáns szikrázó szemmel nézett ránk, aztán hátralépett, és kikapcsolta a fegyverét. Mondott valamit, amit nem értettem, majd nagy elánnal, lobogó köpennyel távozott. Két társa követte, a suhancképű ott maradt a kápolnarács mellett. Ő is dematerializálta a pallosát. Egymás szemébe néztünk

- Ön elhagyta a szállását, ezt föltétlen jelentenem kell a Kongregációnak. - Berenice felé fordult. - Amit nővérem az imént állított, pedig nem tartozik rám. Én elítélem, ezt tudnia kell.

Tetszett a srác, úgy hiszem, helye lenne a Császári Praetorianus Gárdában. Megköszörültem a torkomat.

- Mondja meg Boris de la Gilbertnek, hogy nagyon vigyázzon, nehogy a hamarosan közelgő BUÉK a Boris Utolsó Eve Következik rövidítése legyen.

- Át fogom adni neki az üzenetét - mondta a rezzenéstelen arcú templomos, és elbúcsúzott tőlünk egy kurta fejbólintással. Humora viszont nem volt...

Miután távozott, Berenice akkorát sóhajtott, hogy megrezdültek a gyertyalángok.

- Azonnal térj vissza Malchiorhoz... ne, ne mondj semmit!

Pillanatig sem haboztam. Indultam, hogy átlépjek az alacsony korláton, amikor a szomszédos kápolnából előlépett egy barna csuhás, kopasz férfi. A kezében egy Walther energiafegyvert tartott, amelynek lézeres célzósugarát egyenest a szívemnek irányítva lépett a rácshoz. Mögötte fekete páncélos katonák sorakoztak föl, nem templomosok voltak A holtápadt Berenice-re és rám tucatnyi lézervető szegeződött.

A Kongregáció katonái!

A barna csuhás úgy mosolygott, mintha ő lenne a halál legjobb játszópajtása.

- Beszélgessünk egy kicsit az achátkígyó-kultuszról, Mr. Shaw! A nevem Salvatore, és A-kategóriás inkvizítor vagyok. Ha egyetlen gyanús mozdulatot tesz, Malchior és a kislánya abban a minutumban meghal.

Ezt elszúrtam...

Keresztül-kasul bejártam az egész ismert univerzumot, de ilyen ronda embert, mint Salvatore még sehol sem láttam. Töpörödött volt, mint egy törpe ördög, és legalább százhusz kiló. Apró malacszelei sötéten csillogtak, ahogy kéjsóvár tekintettel méregette a fél térdre ereszkedett, lehajtott fejű Berenice-t. Alig pár órával ezelőtt olvastam arról, hogy a XIII. században élt Marburgi Konrád meztelenre vetkőztette az apácákat és korbáccsal addig verte a szemérmüket, amíg a szerencsétlenek el nem ájultak a fájdalomtól. Biztosra vettem, hogy ennek a Salvatorénak egy Konrád-poszter lóg a cellájában. Ha Berenice a kezei közé kerül... jobb nem is gondolni rá. Azon töprengtem, hogy az inkvizítor mennyit hallhatott kettőnk beszélgetéséből. Ha valami úton-módon arról is tudott, ami a gyóntatófülkében elhangzott, akkor befellegezett a Brett Shaw-sorozatnak.. Salvatore természetesen Berenice „kínzásával” kezdte. Felszólította, hogy emelje fel az arcát és nézzen rá! Kedvesem, nagy nehezen engedelmeskedett. Salvatore odalépett hozzá, és fejére tette szétárt ujjait, mint valami sisakot. Berenice szemében rémület villant, az inkvizítor kántálni kezdett.

- A templomos testvérek leszerelésére elég egyetlen ügyesen előadott érv és a kardot tartó kéz lehanyatlak, hisz' közülük vajon melyik szállhatna szembe a Pusztító Szűz akaratával, aki arra kényszerítette nővéremet, hogy egy férfit öleljen? Csakhogy Berenice nővér, te hazudtál de la Gilbert lovagnak, mert a Pusztító Szűz nem adott neked ilyen parancsot. Sőt, ellenkezőleg! Meg kellett volna ölnöd ezt a férfit, de ölés helyett inkább öleltél, s ezzel saját utadat egyengetted a kárhozat felé. Látom, rémülten nézel rám, de ne próbáld tagadni, hogy megesett a dolog! Ügyes vagy, nővér, mert nem hallhattam, hogy miről szólt a diskurzus a gyóntatószékben, de azt viszont hallottam, hogy a kápolnában szerelmes szavakat suttogtok egymásnak... Tagadod, hogy így volt?

- Nem tagadom, atyám - felelte bánatosan a lány.

- Bevallod, hogy halálos bűnt követtél el?

- Bevallom.

Még találkozunk! - Salvatore arca eltorzult, az ujjai megmerevedtek. Berenice felsikoltott, és elnyúlt a kápolna kövezetén. Az inkvizítor mentális ereje blokkolta a Kiválasztott tudatát. Majdnem odaugrottam a lányhoz, de eszembe jutott Salvatore figyelmeztetése. A két kezem ökölbe szorult a visszafojtott indulatoktól. Berenice-t kis híján meggyilkolták a szemem láttára, és én nem tehettem ellene semmit.

Salvatore megropogtatta ujjait, átlépte Berenice alélt testét, és lassan

elindult felém. Jobb ötletem nem lévén hátrálni kezdtem.

- Csak nem fél, Mr. Shaw? Elvégre feketecsuklyás volt - vigyorgott a barna csuhás szörnyeteg.

- Ááá, csak a dzsekimet féltem.

- Igeeen? Egyébként lenyűgöz a humorérzéke, gondolom, ez mindig átsegíti a legnehezebb pillanatokon?

- Általában átsegít - nyögtem, és háttal nekimentem egy Szent József szobornak. Nincs tovább, tennem kell valamit!

- Akkor tartalékolja a humorát, mert önre nehéz órák várnak. Napok semmiképpen, addig nem áll szándékunkban életben hagyni. Hacsak.. Legyen szíves térdeljen le, mert semmi kedvem ágaskodni! Nem fog fájdalmat érezni.

- Mire készül?

- Elviszem egy olyan helyre, ahol Berenice nővér tanúbizonyságot tehet arról, hogy mennyire szereti önt. Élvezni fogjuk mindannyian, Mr. Shaw... Ereszkedjen térdre! Ne felejtse, egy rossz mozdulat és hárman fognak meghalni ön miatt. Malchiorék mellett a nővér lesz a harmadik. Hajlandó együttműködni a Kongregációval vagy sem?

- Ugye, tudja, hogy a Markhamillon egy működő időgép van?

Megvillant a tekintete.

- Az egyház türelme végtelen, de az enyém éppen ellenkezőleg, Mr. Shaw... Lassan fél térdre ereszkedtem, talán az Idő Urai akarták, hogy így tegyek. Magához rántott egy végtelen sötétség.

3.

Arcomba sugárzó, vakító fény térített magamhoz. A fény felülről világította meg azt a terjedelmes ülőalkalmatosságot, amelybe csuklóimnál, s bokáimnál fogva leszíjaztak. A béklyók szorosan tartottak, megrángattam őket a kezemnél, de esélyt sem láttam a kiszabadulásomra. Zsákszerű, durva anyagból készült, combközépig érő, szürke vezeklőruhát adtak rám, éreztem a fenekemmel, hogy alatta meztelen vagyok. Rettenetesen fáztam. A fénytőlcsér kellős közepén ülve nem tudtam felmérni a sötétbe borult helyiség méreteit, olyan érzésem támadt, mintha egy hűvös pincében vagy kriptában lennék, ami természetesen nonszensz megállapítás, ha tudjuk, hogy egy úrhajó fedélzetén vagyunk. A Rolex nem volt a csuklómon...

Csak nyugi!

Berenice velem szemben lett leszíjazva egy másik kínzószékben. Hasonló szabású zsákvászon ruhát hordott, mint jómagam, feje előrebecsaklott, hosszú, aranyszőke haja az ölébe hullott. Talán kétméternyire lehetett tőlem, szólongatni kezdtem, de nem válaszolt. A keble alig láthatóan meg-megemelkedett, ahogy lélegzett. Hála Istennek, nem halt meg!

Gondolkodj, Brett, gondolkodj, spannoltam magamat, de történt valami és befellegzett a koncentrálásnak. Halványulni kezdett a fény. Elmosódtak a fénytőlcsér éles körvonalai és lassan kitágult a homályos tér. Ha nem vagyok ilyen kényelmetlen helyzetben, biztosan felkiáltok a döbbenettől: előző benyomásaim beigazolódtak, mert nagy meglepetésemre valóban egy pincéhez hasonló helyiségben találtam magamat. Boltíves mennyezet borult felém, a masszívnak látszó falakat penész borította, imitt-amott igazi fáklyák fénylettek a falra erősített tartóikban. Hihetetlen látvány volt. Mintha a Kongregáció a legsötétebb középkor hangulatát támasztaná föl egy úrhajó mélyében. Először arra gondoltam, hogy mindez csupán hologram, vagy más elektronikus illúzió, de orromban határozottan éreztem a penész különös, rothadó illatát, a hátam mögött víz csöpögött. Ennek a különös, extrém színháznak megvoltak a maga szereplői. Rezzenéstelen fapofával ültek a kínzószékektől jobbra, lehettek vagy tízen. Mindegyikük barna csuhát hordott, egytől-egyig férfiak voltak, nyakukban súlyos aranykeresztek csillogtak. Halkan beszélgettek. A helyiség vasráccsal elzárt bejáratánál a fekete páncélosok őrködtek és minden egyes fáklya között egy-egy ürtemplomos állt a falak mentén. Nem tudom, mire készült a Kongregáció, de ez biztosan nem az Oscar-díj átadása...

Megláttam Salvatorét. Egy súlyos, faragott székben terpeszkedett, tőlem alig ötlépésnyire az első sorban. A mellette ülő csuhással sutyorgott. Hirtelen felnézett, és összeakadt a tekintetünk. Pofátlan módon udvariasan bólintott felém és üdvözlésképpen megemelte a kezében tartott aranykupát. Nem volt időm leköpní,

mert Berenice éledezni kezdett.

Újra szólomatni kezdtem. Kedvesem felemelte a fejét, és hitetlenkedve pislogott rám az arcába hullott hajának függőnye mögül. Meglátta a csuhásokat, és felnyögött.

- Jól vagy? - kérdeztem tőle, de mielőtt válaszolhatott volna, egy különös figura lépett mellénk a homályból. Cirka hatvanévesnek néztem. A Földön készült drága öltönyt hordott, nyakkendőjét egy gyémántköves csíptető szorította hófehér selyemingéhez, lábán divatos krokodilbőr cipő. Olyan szimpatikus, bizalomgerjesztő arca volt, mint Monas apónak a holovízió Létsíkok című gyermekműsorában. Rám mosolygott, őszinte gesztusnak látszott. Mérhetetlen lassúsággal, szinte előkelő mozdulatokkal szívta vékony, kék cigarettáját, de úriember lévén hozott magával egy hamutartót, nehogy lehamu77a a vállatőszékemet. Berenice felé is küldött egy bátorító mosolyt. A lány felnézett rá - láttam rajta, hogy majdnem visszaájul a rémülettől. Hangtalanul sírni kezdett.

A különös férfi köhécselt. Szája elé kapta a kezét, elfordult.

Tényleg úriember.

- Ez a nyavalyás nátha - kezdte barátságos hangon. - Amikor a vírus kilépett a Földről, számtalan formában mutálódott és még nem tudjuk gyógyítani a legújabb változatokat. Hetek óta küszködöm ezzel a fránya köhögéssel, ráadásul nagyon sok a munkám, a pince meg hűvös, mint az őszi éjszaka. Azt mondják, hogy a villnegronoknak van valami csudafőzetük, nem hallott róla? Nem szorít túl erősen a szíj, Mr. Shaw? Csak szóljon nyugodtan, legelső szempont a kényelem. - Visszafordult Berenice-hez. - brtilünk, hogy magához tért. Engedelmeivel, nővér... - Kisimította a lány haját a könnyáztatta arcából. Az öltönye belső zsebéből előhalászott egy négyrét hajtott, makulátlanul fehér zsebkendőt, és letörölte a könnyeket. - Nem kell félnie, kislány, illetve nagylány... hallottam ám, hogy időközben egy kicsit hűtlen lett választott hivatásához. Seba, valójában szép dolog a szerelem, nem igaz? - A férfi odalépett hozzám, és megpaskolta a kezem. - Irigylem magát, Mr. Shaw, higgye el, irigylem... - Felém nyújtotta a cigaretta filteres végét - Kér egy slukkot?

Lassan kezdtem magamhoz térni.

- Maga kicsoda?

- A hóhér.

- Baszd meg!

- Uralkodjon magán, Mr. Shaw! - mosolygott a Kongregáció hivatalos ítélet-végrehajtója, és elnyomta a cigarettáját. Odafordult Salvatoréhoz.

- Kezdhethük, eminenciás uram?

Salvatore nem válaszolt, hanem ültében hátrafordult, és franciául kérdezett valamit. Hátulról válaszoltak, és abban a pillanatban kinyílt a kapu. Két ürtemplomos Malchiort és Nikát terelte be a pincének berendezett helyiségbe. A főpap nagyon rémültnek látszott; Nika hüppögött és a könnyeit maszatolta parányi öklével. Salvatore letette a poharat, és felemelkedett. Integetni kezdett, mintha a villnegron főpap egy régen látott ismerőse lenne.

- Jöjjön csak, jöjjön csak, fenntartottunk önnek egy helyet, Malchior! - A főpapot és Nikát előre kísérték, Salvatore udvariasan egy üresen álló székre mutatott. - Foglaljon helyet, atyám!

Malchiort némi kényszert alkalmazva sikerült leültetni. Ölébe vette Nikát, aki egyre keservesebben itatta az egereket. Salvatore intett, erre elhalkult a duruzsolás. Újból nyílt a rács, és Boris de la Gilbert érkezett a leghűségesebb lovagjai társaságában. Nem jött előre, hanem megállt oldalt. Gúnyosan mosolygott rám, tekintetében olthatatlan gyűlölet izzott. Összenéztem Malchiorral.

Rezenéstelen bogárszemei sötéten csillogtak a fáklyafényben, arcáról szomorúság áradt. Lassan megrázta a fejét, hát igen, ennél reménytelenebb helyzetet el sem lehetne képzelni.

Salvatore kivárt még egy pillanatig, s miután mindenki megérkezett, aki számít, fellépett mellénk az alacsony dobogóra. Visszafordult az elcsendesült csuhások és lovagok felé.

- Mindannyian hallottunk már Brett Shaw ezredesről, aki hosszú éveken át hajbókolt IV. von Anstetten berillium-gyémánt trónusa mellett, mintegy díszőrséget állva az uralkodó sunyi mosolyához, aminek következtében csillagbirodalmak szakadtak el az egy igaz úttól. Nincs hatalmunk szembeszállni a Galaxis Császára akaratával, de jogunkban áll ítélkezni egy okkultista fölött, aki elveti Krisztus tanítását, az ördöggel cimborál és minden olyan bolygót a

bűn melegágyává tesz, amelyen csak megfordul. Őt lehet felelőssé tenni Boris de la Gilbert templomos testvér unokaöcsének a Roxolánon történt halálért, valamint azért, hogy az eretnokség mocskában tobzódó turániak megtalálták az évszázadok óta keresett koronájukat, amely misztikus hatalmánál fogva megerősítette a pogány nép erejét a galaxis azon szögletében, ahová még nem ér el a Kongregáció keze. De Istennek hála, elérkezett a dicső pillanat; amikor egy újabb elhajlóra sújthatunk le. Még nem jött el az idő, hogy megfékezzük az ördög hatalmának terjedését; mert a császár szilárdan kezében tartja a hatalmat, ám türelmünk meghozza gyümölcsét, s ennek itt láthatjuk jeles bizonyítékát. Egy adeptus került a kezünkbe, aki most megszenved azért, hogy az ördöggel cimborált. - Salvatore felém fordult, a hangja negédesse változott. - Óriási hibát követett el azzal, hogy a De pacem Domine fedélzetére tette a lábát, feketecsuklyás! Szokásához híven ismételten belekeverte magát egy olyan ügybe, amelyhez semmi köze, de a magában buzgó kéj- és pénzsóvárság újfent arra készítette, hogy a Kísértő parancsszavának engedelmeskedjen. pénzsóvárságról beszélek, mert számunkra nyilvánvaló, hogy a birodalmi aranytallérok utáni olthatatlan vágy okán próbálta eljátszani Malchior testőrének a szerepét. Ostoba ember, azt hiszi, mi nyeretlen kétévesek vagyunk?! - Salvatore a csuhája öblös zsebébe nyúlt, és előhúzta a Rolexemet. Teátrális mozdulattal mutatta fel az egybegyűlteknél. - Lám, lám az ördög aknamunkájának eredménye ez a technológia, amit Shaw megpróbált felcsempészni a fedélzetre. Ez egy praetorianus harcászati rendszer, ami teljesen kikapcsolt állapotban van, ami megint csak azt bizonyítja, hogy az ezredes úr mennyire rafinált. Ha passzív állapotban várakoztatja, talán észrevesszük, mit hord a csuklóján, ezért teljesen kikapcsolta, hadd higgyük, pusztán egy karórát látunk! - Salvatore meglebegtette előttem a Rolexet. - Így viszont mentális úton nem tudja aktivizálni, nem igaz, Mr. Shaw. Tessék, próbálja meg elvenni!

Reménytelen helyzetben voltam, Salvatore igazat mondott. Ahhoz, hogy aktivizáljam a totálisan lekapcsolt rendszert, manuálisan meg kellene érintenem, nem elég gondolnom az aktivál-kódra. Abszolút vesztesre álltam. Megrángattam a kötelékeimet, Salvatore öblös hangon felnevetett.

- Érzi már a veszét, Mr. Shaw? - Zsebébe tette a karórát, és odalépett Berenice széke mellé. Meg akarta cirógatni a lány arcát, de kedvesem elkapta a fejét.

- Vedd le róla a mocskos kezéd, te állat! - förmedtem rá.

Salvatore rám sem bagózott. Teátrális mozdulattal mutatott a megbéklyózott Berenice-re.

- Kéjsóvár disznónak neveztem az imént Shawt, s ennek itt ül a legjelesebb bizonyítéka. Berenice nővért azért küldtük a Markhamillra, hogy felderítést végezzen. Munkáját helytel-közzel hibátlanul végezte, amíg nem találkozott Shaw-val, aki áttörte a kongregációs kondicionálását. Nővérünket a maga oldalára állította és megszenteltetésén. Az elmúlt percekben módunkban állt elvégezni Berenice Noiron egy apró orvosi vizsgálatot, amely megállapította, hogy a nővér tisztátalanná lett!

Felháborodás moraja visszhangzott a pincében. Valaki bekiáltott, hogy „azonnal megégetni!” Salvatore a mennyezetnek lökte a kezét.

- Elég! - Mérgesen ránézett Berenice-re, aztán odalépett hozzá, belemarkolt a hajába, és felrántotta a fejét. - Hallottam, amikor szerelmet vallottál ennek az undorító féregnek, ráadásul azt hazudtad de la Gilbert lovagnak, hogy minden tisztátalanság, amit tettél, Jeanne utasítására történt. Tagadod?

- Nem tagadom - nyögte a lány

- Miért tetted?

- Belészerettem ebbe a férfiba, atyám.

- Bűnös! - kiáltották többen.

Salvatore újra előkapta a Rolexet, és Berenice arca elé dugta.

- Föl kellett volna ismerned, s utána jelenteni, hogy ez az ember egy ilyen sátáni fegyverrel van felszerelve. Miért nem jelentetted nekünk vagy Jeanne-nak?

- Nem tudom - zokogta a lány.

Salvatore nekicsapta a fejét a szék magas támlájának.

Arcom rángatózott a dühtől. Összeszedtem minden lelki erőmet, megpróbáltam hangosan beszélni, hogy mindenki hallja. Az utolsó esélyemet próbáltam megjátszani.

- A Katedrális akarta, hogy így tegyen! - Olyan csend támadt, hogy hallani lehetett a fáklyák sercegését. Salvatore döbönt arcot vágva meredt rám. Nem mertem Malchiorra nézni...

- Maguk is nagyon jól tudják, hogy a markhamilli kígyószentélyben lévő szimbólum egyáltalán nem az, aminek sokan hiszik. A Szentélyben a villnegrónok egy működő időgépet rejtegetnek, amelyet bármikor képesek bekapcsolni, ezáltal hatalmat gyakorolnak a téridő felett. Berenice Noir felismerte ezt, és jelentette Jeanne-nak, aki ekkor döntött Malchior kislányának elrablása mellett, ezzel akarta kényszeríteni a főpapot, hogy feljöjjön a De pacem Domine-re, ahol kénytelen lesz eléállni. Arra akarja rávenni Malchiort, hogy adja át a gépezetet Rómának. Én azért jöttem ide, hogy figyelmeztessem magukat: a Katedrális aktívan jelen van a Markhamillon, és ezt minden eszközzel meg fogja akadályozni. Az Idő Urainak valahogy el kellett érnie, hogy én is jelen legyek ennél a találkozásonál, ezért úgy intézték a dolgokat, hogy összeismerkedjek Berenice-szel. Meg kellett teremteniük a belső motivációkat, amelynek következtében ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy elkísérjem Malchiort a találkozóra. Mi volt ez? Tévednek, amikor azt hiszik, hogy a pénzsóvárság, a villnegrónok egy árva petákot sem fizetnek nekem, amiért kockáztatok az életem. Csak azért vagyok itt, mert belészerettem Berenice nővérebe, ezzel motiváltak, hogy idejőjjenek, mert különben magasról ejtenék a villnegrónok sorsára. A Katedrális plántálta belém ezt az érzelmet, mert érdekében áll, hogy találkozhasak a Hermafroditával, akinek egy üzenetet kell átadnom, mégpedig az Idő Urainak üzenetét. Berenice csupán áldozat, engedjék el őt, a lány nem tehet semmiről, engem pedig vezessenek Jeanne elé.

- Miért akarna bennünket figyelmeztetni? - üvöltötte az arcomba Salvatore. - Miért épp ön?

Azonnal ki kellett találnom valami frappáns választ, ami padlóra küldi őket. Mielőtt átgondolhattam volna a dolgot, a szavak vízfolyásszerűen áradtak az ajkamról. Engem is meglepett a dolog, de nem tehettem ellene semmit, olyan volt, mint valami transzállapot.

- Éppen azért, mert okkult testőr voltam. Értsék meg végre, hogy a császár hatalma a Katedrálisból ered! A von Anstettenek időutazók, akik a jövőből jöttek!

A világtörténelem legnagyobb blöffjét adtam elő.

Kitört a botrány, mindenki kiabálni kezdeti. Többen felugráltak, és számomra teljesen ismeretlen nyelven kezdtek kiabálni. Sokan a Hermafroditát emlegették, ennyit még megértettem. Malchior holtápadtan ült a székében, valójában aláírtam a halálos ítéletét. Ha végsőóra Jeanne elé vezetik, és kiderül az igazság, akkor máglyán fog elégni a kislányával együtt és a lovagrend mégis megindul a bolygója ellen. Salvatore megpróbált csendet teremteni, hosszú percekbe telt, mire sikerült.

- És mit szeretne elmondani Jeanne-nak? - sziszegte a kérdést. Szemé szilimákat szórt, nem sok hiányzott hozzá, hogy rám vesse magát.

- Csak a Hermafroditának mondhatom el.

Hosszú hallgatás lett a válasza. A Rolexemet újra a zsebébe süllyesztette, felegyenesedett, majd így szólt:

- Adunk önnek egy lehetőséget. Eljuthat a Hermafroditához Berenice, a szerelme áldozata révén!

Nem értettem, mire akar kilyukadni. Összenéztem a lánnyal, kedvesem arcáról semmit sem lehetett leolvasni.

Mire készülnek ezek?

Salvatore visszament a székéhez, és leült. Állát a mutató- és hüvelykujja közé csípve a karfára könyökölt, és bólintott a hóhérnak. A gigerlinek öltözött, a szőke férfi visszalépett mellénk, a pincében újra sári csend vette kezdetét.

Mit akarnak ezek az idioták?

A hóhér küldött felém egy biztató mosolyt, és hozta a szokásos udvarias stílusát. Pokolian rossz előérzetem támadt.

- Feltételezem, arra gondolnak: most meg lesznek kínozva. Tévednek, csak játszani fogunk. Elmondom, miről van szó, ha esetleg bármilyen kérdés merülne fel menet közben, akkor ne habozzanak feltenni! - Nekem minden izmom megfeszült, Berenice riadt tekintettel meredt a semmibe, a hóhér folytatatta. - Ezt a játékot szerelmesek játsszák, a neve holtodiglan-holtomiglan. Szerintem igen eredeti, én találtam ki idefele a mélyűrben. Amint látják, a székek karfájába egy-egy nyomógomb látható. Különböző színűek, a jobb oldali fekete, míg a másik vörös; mindjárt elmondom, hogy mi a funkciójuk. A kezüket nem tudják mozgatni, de az ujjukat igen. A gombok kényelmesen elérhetőek, kérem, próbálják ki, egyelőre nem lesz semmilyen következmény.

Egyikünk sem próbálta ki.

- Tulajdonképpen fölösleges, mert biztosan működni fog. Haladjunk tovább! Látni fognak majd egy órát, ami pontosan öt perctől számol visszafelé. Most elmondom, mi a játék lényege: amikor a számláló nullára ugrik, mindketten meghalnak egy spontán belső égés következtében, ami a belső szervekből indul. A folyamat egy percig tart és borzalmas fájdalommal jár. Körülbelül a negyvenedik másodpercig eszméletüknél lesznek és látják majd a másikat szenvedni. No, de nézzük a tulajdonképpeni játékot! Mielőtt letelne az öt perc, bármelyikük megnyomhatja a saját gombjának valamelyikét. Ha a vörös gombot választják, akkor azonnal meghalnak minden fájdalomérzet nélkül, és a másik kiszabadul. Ha a fekete gombot nyomják meg, akkor azonnal meghal a másik, és kiszabadulnak. De ha a négy gomb közül a rendelkezésükre álló idő alatt egyik sem lesz megnyomva, akkor viszont jön a spontán égés. Ha nem értik a játékszabályokat, akkor szívesen elismétlem. Van esetleg kérdésük? Ha nincs, akár kezdetünk is. A lényegét tekintve ez egy kivégzés, tehát lehet utolsó kívánságuk, de vágyaikat próbálják ilyen szintre redukálni, hogy cigaretta vagy ital, esetleg egy bizonyos muzsika hallgatása. Erre egy perc gondolkodási idejük van. Részemről befejeztem.

Furcsa állat az ember.

Ha az evolúciós láncból bármit kiemelek, legyen bár madár, csúszómászó vagy az összes egysejtű, azonnal felborul az ökológiai egyensúly. De ha egy csapásra eltűnne az összes ember, nem lehet, hogy az Éden önmagától virágba borulna New York romjain?

Mit jelentenek azok a szavak, hogy Isten képére teremtettünk?

Berenice keservesen zokogott. A fejét rázta, és egyfolytában csak azt hajtogatta, hogy bocsássak meg neki... Próbáltam vigasztalni, jobb nem jutott az eszembe. Vajon, ha Caroline-Blindamoor ülne abban aszékben, megnyomnám-e a vörös gombot?

- Nagyon szeretlek, Brett - zokogta Berenice, és tudtam, azonnal tudtam, hogy ő viszont megteszi értem.

Megöli magát, hogy tovább élhessen a szerelme.

- Ne, kérlek, ne! Könyörgöm, drága Berenice!

Vörös fények villantak a levegőben, és visszafelé kezdtek araszolni a kettőnk közé kivetített számok. Az inkvizíció nem hitt abban, hogy lennének utolsó kívánságaink

- Találkozni akarok a Hermafroditával! - üvöltöttem Salvatorénak

Elkeseredetten rángattam a kötelékeimet, miközben arra is kellett ügyelnem, hogy véletlenül meg ne nyomjam valamelyik gombot. - Ha életben marad, találkozhat vele - mondta Salvatore.

- Beszélni akarok Malchiorral!

- Itt ül mellettem, beszéljen hozzá, ha kedve tartja!

Azt hittem, megbolondulok. Egy pillantás Berenice-re. A lány arcán patakzottak a könnyek, és bal kezének mutatóujját rátette a vörös gombra.

- Isten veled, drága szerelmem...

- Neee!... Várj még, neee! Hol vagyunk? Hol vagyunk most? Milyen messze van a székesegyház?

Berenice a lét és a nem lét határáról fordult vissza. Szerintem nem fogta fel a kérdést, csak automatikusan válaszolt:

- Öt... öt-hatszáz...

Üvöltöztem vele.

- Ötszáz micsoda?! Lépés, méter?... Berenice, ne nyomd meg a gombot!

- Ötszáz méter...

03.52 - mutatták a vöröslő számok, ellazítottam az izmaimat. Meg kellett próbálnom alkalmazni a turániak meditációját, hogy felélesszem az íj szellemét. De ilyen távolságból még Enikő sem tudja megcsinálni, ráadásul egy úrhajón vagyok és nem a Pannon bolygó végtelen pusztájának közepén!...

Meg kell próbálnom, nincs más esélyem!

- Bizzál bennem, szerelmem!

IV. von Anstetten mellett megtanultam, hogyan lehet rohamos gyorsasággal elmerülni a transzcendenciában. Elmém felülemelkedett a megtapasztalható világ dialektikus létsíkjáról és magához ölelte az univerzumot. Lét és Idő értelmezhetetlen fogalmakká váltak, a viszonyítási alapok egy csapásra összeomlottak, hogy ebből a káoszából, mint egy felkelő nap úgy ragyogjon rám milliárdnyi csillag vakító ragyogása. Napok robbantak bennem...

03.09

...neutroncsillagok homályos fénye, kvazárok és fehér törpék misztikus ragyogásában álltam. Én vagyok a Moccanatlanság, az alfa és az omega között feszülő végtelennek tetsző Lét, amely egyetlen pillanat alatt a Világegyetem összes lehetőségét hordozza önmagában... Akartam, hogy reám boruljon a Pannon kék mennyboltozata, érezni akartam a mező illatát, látni a kibontott hajú, meztelen lányok fürdőzését a patak kristálytiszta vizében... Érezni akartam Enikő csókjának áfonya-ízét a számban...

02.29

...ahogy újra jön felém a lenyugvó nap fénykoszorújától övezve, hogy kezembe adja az íját... De szétrobbant a kép, és egy szerelmes nő ujja a vörös színű gombon...

S ekkor ott álltam Szent Sebestyén előtt, kinyúltam, és megérintettem a testét. Ne halj meg értem, Berenice!

- Suhanjon Szépmező Szárnya...

Emberi szem számára követhetetlen gyorsasággal történt.

Az íj testéről és a tegezen sorakozó vesszőkről leégett az aranyozás. A plazmaíj fedélzeti komputere - a turániak szerint a szelleme - futtatni kezdte az előre meghatározott programot és megváltoztatta a közvetlen környezetében található tárgyak molekuláris szerkezetét. A folyamat látványos energiaemanációval járt, és az előrobbanó zöld színben pompázó sztatikus kisülések végigsöpörtek a székesegyház főhajóján. A karácsonyfa lángba borult és olvadni kezdtek az arany kegytárgyak. A mentálreaktív szenteltvíz gőzpamaccsá bőffenve robbant ki medencéjéből, és elpárállott a villámok fényében. A Szent Sebestyén szobor képlékennyé vált. A művész által eredetileg megörökített arcvonások megnyúltak, a márvány megfolyt, gumyszerűvé változott, hogy megmozdulhasson. A folyamatot az íj szabályozta, és céljainak megfelelően vezérelte az újonnan kialakult struktúrát. A szobor testében megfogalmazhatatlan erők áramlottak, amelyek újabb erővonalakat alkotva végül megmozdították Szent Sebestyént...

Az elszappanosodott testű szobor felemelte a plazmaíjat, vesszőt húzott elő az oldalára kötött tegeből, és átvezette a gyorsítópanelon.

A plazmaíj két végpontja között önmagába zárult a tér, és az így kialakult mikro-fekete lyuk húzni kezdte a vessző végét a saját eseményhorizontja felé, a megelevenedett kéz követte a mozgulatot.

A Szent Sebestyénbe költözött Szépmező Szárnya egy százmillió Celsius fokos plazmasugárral célolta be a De pacem Domine fúziós reaktorát. És várt...

Ebben a pillanatban kialakultak a fények.

Folyamatosan beszéltem Berenice-hez.

- Két perc alatt még annyi minden történhet velünk, drágám. Bíznod kell bennem, az íj bekapcsolt, kérlek, nagyon szépen kérlek, ne áldozd fel magad egy ilyen személtáda miatt, mint amilyen én vagyok! Tudod, mire készültem? Elmondom neked: ama, hogy megnyomom a fekete gombot! Hahaha, dehogy halok meg érted, kicsim... Kialudt a világítás, és kisvártatva bekapcsolt az ideiglenes. Üvöltöni kezdtem Salvatoréval. - Ott van maga mellett az a kibaszott piros telefon, innen látom! Vegye föl, hívja fel a parancsnoki hidat, és kérdezze meg, hogy mi a bűdös francért halunk meg mindannyian pontosan tizenöt perc múlva! Kérdezze már meg, hogy mi történik a székesegyházban! - Salvatore hülyén nézett rám, én még hülyébben néztem a vöröslő számokra. Mi az energiarendszer állapotától függetlenül haladtunk a végzetünk felé. Jó hóhér, telepről dolgozik...

01.36.

- Mi történt a világítással? - kérdezte valaki.

- Tényleg mi a piccsa történik a világítással?! - üvöltöttem, mint egy holdkóros. Félszemmel láttam, hogy Boris de la Gilbert és lovagjai nagy sebbel-lobbal távoznak a helyiségből. A falak mentén sorakozó templomosok csatlakoztak hozzájuk. A feketepáncélosok a helyükön maradtak

- Szeretlek! - sikoltotta Berenice.

- Ne nyomd meg! - sikoltottam vissza.

Salvatore mellett ciripelni kezdett a videofon. Csak azért nem jártam örömtáncot, mert meg voltam kötözve, mint a húsvéti sonka. Az inkvizítor kinyúlt a kagylóért, és FELVETTE.

Máig nem tudom, hogy akkor ki látszott a képernyőn és mit mondott, de azóta szerelmes vagyok belé. Az sem baj, ha nagyon csúnya, az sem baj, ha férfi.

Salvatore lecsapta a kagylót, fölpattant, és tett felém egy lépést. Nekem szegezte az ujját.

- Rohadt fekete mágus!

- Állítsák le ezt a rohadt számlálót, mert azonnal átlövöm a reaktort! Mindenki felpattant, aki még nem állt, Malchior szintúgy.

- Hogy csinálta, maga undorító féreg, maga sátánfajzat? - nyögte Salvatore.

00.57.

- Állítsa meg a számlálót! - üvöltöttem.

- Nem zsarolhat minket!

- A robbanás Jeanne-t is elpusztítja!

Salvatore arcán hullámokat vetett a düh. Szájából nyál csordult, szeme vérben forgott. Tétova mozdulattal nyúlt a karosszékem fekete gombja után...

- Nincs rád szükség, Sátán!

Ám nem maradt ideje megnyomni.

Berobbant egy vasrácsos oldalajtó, és egy fekete-fehér apácaruhába öltözött alak rontott a pincébe. Kezében korszerű energiavetőt tartott, és minden felszólítás nélkül lelőtte Salvatorét. A főinkvizítor felsőteste darabokra robbant, iszonyú véreső terítette be a széket. Az inkvizítorok felüvöltöttek a rémülettől, és egymás hegyén-hátán menekültek a főbejárat felé, ezzel megakadályozva a páncélosokat, hogy azonnal tűz alá vegyék Salvatore gyilkosát. Megmentőnket cseppet sem akadályozta, hogy főirányban áll a tömeg, és döbbenetes energiazuhatagot küldött a katonák felé. A vörös színű vijjogó lézersugarak lángoló rendet vágtak a barnacsuhások között, a két ór szétolvadt mellvérttel vágódott a penészes falnak, egyikük sem tudott visszalőni. Újabb katonák rontottak a pincébe, de abban a minutumban megtizedelte őket az ismeretlen fegyvere. Egy-két katonának sikerült félrelökdösnie a sikoltozva tolongó inkvizítorokat és bekapcsolta a pajzsát. Visszalöttek és rohamra indultak a lobogó lánggal égő hullákon átgázolva. Székem mellett cikáztak el a sugarak és öklömnyi darabokat robbantottak ki a mögöttes falból. Üvöltöttem tehetetlenségemben, Berenice velőtrázóan sikoltozott. Az apácaruhásnak is felkapcsolt az energiapajzsa. Hihetetlen intenzitású viszontválaszt küldött, ami sorra átlőtte a rohamosztagosok védelmi rendszerét.

Félig elvakultam a fényözöntől, a számláló rendületlenül haladt a nulla felé...

Hirtelen siri csend ülte meg a pincét, mindenütt tüzek lobogtak...

Az ismeretlen apáca - egyértelmű, hogy karmelita volt - fölrángatta a hóhért a nyirkos terméskövekről, és odapenderítette a dobogó szélének

- Állítsa le!

Nem kellett kétszer mondania.

A rémült férfi az övére tűzött műszerhez kapott, és megnyomott egy gombot. A számláló megállt 00.41-nél.

- Az Isten fizesse meg a jószágát, atyám - mondta Ágnes nővér, mert ő volt a megmentőnk, és bumm, szétrobbantotta a hóhér fejét. Agyvelővel elkeveredett vérfelhő robbant Berenice arcába. A lány elájult...

Malchior és Nika másztak elő a felborult székek alól. A kislány annyira megijedt, hogy még sírni is elfelejtett. Nem baj. Én majdnem megtettem helyette.

Miközben Ágnes a csuklómat szorító szíjakkal babrált, sikerült összehaverkodnunk.

- Hogy hívnak? - Ágnes.

- Oké, de milyen Ágnes, Mágnes Ágnes?

- Ágnes Piekalldewitz.

- Mától fogva neved Ágnes vitéz legyen. Lengyel vagy?

- Biztosan.

- Mi az anyád családneve?

- Tyekalowska.

- Akkor lengyel vagy.

- Jó.

Tetszett a csaj stílusa, ráadásul milyen jól lőtt! A megégett testű hullák egymás hegyén-hátán heverték. Égett emberhús fanyar bűze terjengett a helyiségben, az inkvizítoroknak és a testőreiknek még egy ámenre sem maradt idejük. Ágnes végre kiszabadított, és minden fölösleges sallangot mellőzve kezét nyújtottam neki, mint profi a profinak.

- Köszönöm.

Eloldoztuk Berenice-t. Meglegyintettem kedvesem arcát. Kisvártatva megrebbent a szempillája, és felnyitotta a szemét.

- Brett? - kérdezte lagymatagon, és a karjaimba omlott. - Mi történt?

Tényleg, mi történt?!

Ágnes vitézzről hamarosan kiderült, hogy sokkal bőbeszédűbb, mint amilyennek hittem. Gyors hadarásba kezdett, és megértettük, minek köszönhattuk a megmenekülésünket. Berenice és Ágnes elválaszthatatlan jó barátnők voltak, a Kiválasztottak elsőrangú harcosai, akik egy életre szóló esküt kötöttek, hogy mindenben segítik a másikat akár az életük árán is, ha úgy hozza a sors. Különös képességeik folytán mentális kapcsolatban álltak egymással, s amikor a Kongregáció letartóztatott minket, Berenice segítségért „kiáltott”. Ágnes fölfogta a gondolathullámot, s azonnal tudta mi a dolga, cellatársnője mit vár el tőle: haladéktalanul elindult a kiszabadítására. A fegyvertárba nem juthatott be a Főnővér nélkül, ezért az egyik bencés szobájából - mint később megtudtam a szerzetes fegyverőrült volt - elhozott egy Herden-75-ös lézervetőt és egy karmelita-alapmodult. A bencés mindenkinek dicsekedett, hogy az összes fegyver, ami a falon sorakozik működőképes, mert folyamatosan cseréli benne a telepeket. Ez lett a veszte, ugyanis a keresztényi buzgalomtól eltelt Miss Piekalkiewicz rajta tartott főpróbát, aztán elindult a kiszabadításunkra. Lenyűgöző szerencsével érzett rá, hogy hol tartanak minket fogságban, és éppen időben érkezett.

Berenice és Ágnes összeölelkeztek, potyogtak a könnyeik.

Milyen bérgyilkosok ezek?

Malchior bénultan állt a megégett hullák között, kész csoda (vagy Ágnes briliáns lőtudása?) kellett ahhoz, hogy kislányával együtt megúsza az eszeveszett lövöldözést. Örültem neki, hogy nem próbál megszólalni, előbb vagy utóbb úgyis számon kéri tőlem az általam mondottakat.

Könyörgöm, csak ne most!

Kezdtem a legfontosabbal, és négykézláb mászva Salvatore maradványai között keresni kezdtem a Rolexemet. Ágnes és Berenice észbe kaptak, s máris ott térdeltek mellettem a vérben és a bélben.

Berenice találta meg. Lerázta róla a trutyit és diadalmasan felemelte.

- Megtaláltam!

Kikaptam a kezéből.

- Mindenki hunyja le a szemét!

Robbanásszerűen épült fel a rendszer.

- Jelentést kérek! - bömbölte Boris de la Gilbert. A harci rendszerén keresztül egyszerre kommunikált a De pacem Domine vezérlőjével és az osztagparancsnokokkal. A hallottak elkeserítették, keresztény lovaghoz méltatlan módon kezdett káromkodott a sisakja alatt.

- Hogy az Isten rohasztaná meg az összes okkultista disznót a császárral az élen! Mi az, hogy a székesegyházban bekapcsolt egy plazmaíj?

A hajózó állomány főtisztje kíméletlenül sorolta a tényeket.

- A mért adatokból erre lehet következtetni. Az íj fesztelenítés előtti állapotban van, elemzésünk szerint a plazma célpontja a fúziós reaktor. Ha átlövi, végünk van.

Megtámadott bennünket egy turáni kommandó, gondolta de la Gilbert, és a formatervezett erőter-sisak alatt kiverte a víz. Az úrlovagrend jobban félt ettől a pogány néptől, mint ördög a mentálreaktív szenteltvíztől.

- A támadók száma? - kérdezte rohantában. Lovagjai alig bírtak lépést tartatni vele.

- Nincsenek támadók, és csak egyetlen impulzust mérünk, iránya a Szent Antal-kápolna.

Boris de la Gilbert szexuális kontaktusteremtésre szólította fel Istent. A rádióforgalmazást halló osztagparancsnokok elsápadtak, mint a Föld holdja össze és sűrűn vetették magukra a kereszt jelét. A Szent Sebestyén szobor, csapott be villámként a gondolat de la Gilbert agyába. Ő, én idióta, nem voltam eléggé körültekintő.

Salvatorét hívta, de nem kapott választ.

Mi történik itt?

- Mindenki hívja a Kongregációt!

Az alparancsnokok és a hajó kommunikációs tisztje hasztalan próbálkoztak. Ám hívásaikra egyetlen inkvizítor sem jelentkezett.

A földön heverő kolofonok és a hullákon lévő komok úgy cirpelték, mint valami megveszekedett tücsökzenekar. A De pacem Domine minden létező pontjáról keresték az inkvizitorokat, a hívók biztosan nem tudták, hogy halottak, csak a fantasyban szoktak holofonálni, ez pedig a véres valóság...

A Praetorianus Gárda sztatisztikus páncéljában álltam, körülöttem ragyogtak az ikonok. Berenice és Ágnes átszellemülten néztek, Malchior döbbenten szorította magához gyermekét.

Róma kivillantotta foga fehérjét. Nyilvánvaló, hogy nem lesz semmilyen egyezkedés, a Hermafrodita nem tárgyalni akar, hanem pusztítani. Salvatore bevallotta, hogy eszük ágában sincs szabadon engedni az achátkígyó főpapját. Malchior életét és az időgépet akarják, ami persze nem létezik...

Felnyúltam a piros ikonba, és a hatodik dimenzióból előhúztam egy másik Herdent, a 78-as szuperszériát. Áadtam Berenice-nek.

- Láttál már ilyet?

- Most, hogy a kezembe adod...

Még a Kiválasztottak sem ismerték ezt a típust.

Elvettem tőle, és visszadugtam a semmibe. Kapott egy 75-öst. Átszellemült arccal helyezte tűzkész állapotba. Egy erőter-kisugárzót nyomtam Malchior kezébe.

- Tűzze az övére, atyám, és fogja kézbe Nikát! Ha tűz alatt leszünk, bekapcsolom. Azután ne csináljon semmit, csak guggoljon a földre... és ne a matematikában bízson, hanem az Istenében! Ha számon tart olyat, akkor kezdjen imádkozni hozzá, és kérje a segítségét, mert nagy szükségünk lesz rá! Hogy mindenki értse, mi történt: sikerült aktivizálnom a plazmaíjat, ami sakkban tartja őket. Lehet, hogy megpróbálják támadni, de saját atompajzsa van, és nem hiszem, hogy a székesegyházban végremernének hajtani egy nukleáris támadást. Azzal áttörhető a védelmi rendszere, mással aligha. Az új fedezete mellett kísétálunk az űrhajóból, mielőtt felélesztenék a Hermafroditát... Ne, Malchior, ne nézzon rám ilyen szemekkel! Eszem ágában sem áll találkozni Jeanne-nal. Nincs mit mondanom annak a borzalomnak, csak időt akartam nyerni. Aki időt nyer, életet nyer! Ismeri a dumát, nem? Ahogy sikerül elhagynunk a De pacem Domine-t, Berenice kiírtja a védelmi rendszert megzavaró vírust. Meg tudod csinálni, drágám?

- Igen - jött a kurta felelet.

- Mennyi idő alatt tudják aktivizálni Jeanne-t?

A karmeliták összenéztek, Ágnes válaszolt.

- A kongregációs atyák nélkül legkevesebb húsz-huszonöt percre van szükségük, és személyesen kell megtenniük, a lovagok mentális ereje nem hat ekkora távolságból. Oda kell menniük az Aranykertbe, és el kell végezniük a szertartást.

- Meg tudjátok akadályozni?

Szótlanul rázták a fejüket.

- Akkor indulás a zsiliphez, húsz percünk van, hogy eljussunk az első markhamilli számítógépes terminálhoz!

Nem tudtam befejezni, rémülten hallgattam el.

A De pacem Domine gigantikus testén, enyhe remegés futott végig. Évtizedeket töltöttem az űrben, azonnal tudtam, mi történik. Az űrhajó felszállni készült!

- A szentségit!

Akárki adott parancsot a De pacem Domine startjára, nagy taktikus, sőt, stratégá lehetett! A lehető legjobb alternatívát választotta a lovagrend szempontjából. A kongregációs atyákkal nem lehetett felvenni a kapcsolatot, ezért senki sem tudhatta, mi történt a kriptában, viszont észlelni lehetett egy praetorianus rendszer aktivizálását - nyilván kiszúrták a harcászati számítógépek-, amiből logikusan következik, hogy Brett Shaw elszabadult...

Ha viszont fölviszik a hajót, akkor nem tudok kísétálni a plazmaíj fedezete mellett. Csak mentőkabinnal menekülhetek, azt pedig kilövik a komputervezérlésű lézerütegek. A plazmaíj aktivizálásával patthelyzetet akartam teremteni, de éppen ellenkezőleg, ez a lovagrendnek sikerült. Fenyegetőzhetek a fesztelenítéssel, de ha mégis lőparancsot adok Szépmező Szárnvának, együtt pusztulok a hajóval. Ha viszont tehetetlenül állok, akkor belépnek a mélyűrbe, és még a mentőkabinokról is lemondhatnak... Aztán jön Jeanne.

Malchior és a többiek reménykedve néztek rám. Értették, mi a baj. Megfékezhetjük a lovagrendet, de ezért nagy áldozatot kell hoznunk: az életünket. Mintha Nika is megértette volna. Csendesen elpityeredett, átkarolta az apja nyakát. Berenice kiolvasta tekintetemből a reménytelenséget. Csendesen lehajtotta a fejét, nem

merte kimondani, amit gondolt. Ágnes sokkal bátrabbnak bizonyult. Közelebb lépett, megszorította a páncél borította karomat.

- Az öngyilkosság megbocsáthatatlan bűn, melynek jutalma a kárhozát, de mi már elszántuk magunkat, és nem táncolhatunk vissza, bármi legyen az ára, Mr. Shaw. Isten megérti és megbocsát. Megbocsát, mert ez a dolga. Tegye meg!

Lőjek az ijjal és pusztítsak el mindent, pusztítsak el mindenkit?

Az antigravitációs parallok növelték a leadott teljesítményt, hogy kiküszöböljék a gyorsulás okozta nehézkedést. Minden más esetben már szétkénődtünk volna a pince kövezetén. Lelki szememmel látni véltem, hogy az űrhajó hogyan emelkedik a testéből kicsapódó százméteres lángoszlopokon ülve. Perceken belül elhagyja a bolygó légkörét, és száguldani kezd a csillagok felé. Aztán belép a mélyűrbe, és a Hermafrodita felébred...

- Nem!

A harcászati rendszeren keresztül felvettem a kapcsolatot a plazmaíjjal. Nem mindennapi dologra készültem, és Szépmező Szárnya kezébe tettem az életünk.

- Hát mégis löni fog? - kérdezte rekedt hangon Malchior.

- Mindenki kezdjen el valamilyen imát, amit ismer!

A De pacem Domine vészstartjára Boris de la Gilbert lovag adott parancsot.

Ahogy a beérkező jelentések szembesítették a visszavonhatatlan tényekkel, fokról-fokra jutott el ehhez az alternatívához. Először azzal kellett szembenéznie, hogy egy hagyományos energiafegyverekkel támadhatatlan technológia mutatkozott meg a székesegyház főhajójában. Rohamosztagekat küldött ellene, de a plazmaíj védelmi rendszere könnyedén visszaverte a támadást és komoly véráldozatokat okozott a lovagrendnek. Karvastagságú villámok cikáztak a székesegyházban, az oldalkápolnák brokátfüggönyei lángolva égtek és sűrű, zsíros füst kavargott a levegőben. A rohamozó űrtemplomosok lézersugarai lepattantak az atompajzsról és a sorozatos energiaemanáció robbanás hullámai kioltották, leszívták az egyéni védelmi rendszerek energiaszintjét. A lovagok nagytöbbsége elterült a fényzőnben és kigyulladt köpenyükből csavarodva üvöltözött a recsege-ropogva égő padsorok között.

A díszablakok kirobbantak vastag ólomkeretükből, és színpompás jégesőt okozva záporoztak a százméteres magasságból. Az interferenciapajzsok vezérlőelektronikái kiégtek a túlterheléstől, és számtalan lovag beszakadt dobhártyával tántorodott vissza az oltárig.

Gilbert lovag számára az okozta a következő megrendülést, hogy a Kongregáció minden hívásra hallgatott. Egyszerűen nem tudta elképzelni, mi történhetett az inkvizítorokkal, aztán jött az utolsó, s egyben legnagyobb meglepetés: a kongregációs szektorból egy praetorianus harcászati rendszer aktivizálódását jelentették!

Boris de la Gilbert anélkül tudta a válaszokat, hogy bárki a környezetében pontosan megfogalmazta volna a kérdést Brett Shaw kiszabadult! Ebből két következtetést lehetett levonni. Pro primo: az összes inkvizítor, Salvatoréval az élen halott. Pro secundo: Shaw hamarosan bejelentkezik, és közli a feltételeit, miszerint a plazmaíj fedezete mellett Malchior és a tisztátalan lett nővér társaságában elhagyja az űrhajót.

De vajon löne-e az dal, ha tudja, hogy ebben az esetben együtt pusztul a hajóval?

- Elrendelem a vészstartot! - harsogta az infáns, és megadta az érvényes kódot.

A De pacem Domine alatt hatalmas tűzrózsák nyíltak, és a gigantikus test az égnek indult.

Az aranylő testű űrcirkáló hatalmas bömböléssel emelkedett az égnek. Egy perc sem telt belé, és a sztratoszférát hasította. Ellenállhatatlan erő tolt a csillagok felé, amelyek lassan átsejlettek az egyre sötétlő égboltozaton.

- Mennyi a minimalizált idő a mélyűrbe lépésig? - kérdezte harcászati tisztjét.

- Nyolc perc - jött az azonnali válasz.

Boris de la Gilbert elmosolyodott a sisak alatt. Shaw attól a pillanattól kezdve, hogy a De pacem Domine elrugaszzkodott a sugárkerámiáról, csak a mentőkabinokban bízhatott, de nyolc perc múlva már abban sem...

- Tíz leghűségesebb lovagom álljon készenlétben, hogy felélesszük Jeanne-t!

- Uram, a Kongre...

- Az atyák egytől-egyig halottak - vágott közbe de la Gilbert. - Nekünk kell megtennünk!

A harcászati tiszt csak azért nem válaszolt, mert adatok tucatjai röppentek a sisakja virtuál-rendszerére.

- A plazmaíj változtatja a célpontját! VÁLTOZIK A CÉLPONT!

- Kielemezni! - üvöltötte az infáns, de nem maradt rá idő, hogy teljesítsék a parancsot.

Szépmező Szárnya megmozdította Szent Sebestyén karjait.

A parányi mozdulatot csak a számítógépek érzékelték. A minimális elmozdulás következtében megváltozott az eredeti röppálya, a plazmasugár célpontja a fúziós reaktor hűtőrendszere lett...

A turáni íj pillanatok alatt felkészült a fesztelenítésre.

A szobor jobb karjában új erővektorok támadtak, az ujjak megelevenedtek. A következő mikro-szekundumnyi idő alatt elengedték a különleges alumínium ötvözetből készült vessző végét - ami ezt követően történt, a másodperc egy milliomod része alatt játszódott le.

A térgörbület visszapattant, és a fénysebesség hetvenöt százalékaival robbantotta előre a vesszőt, ami az elektrodinamikusan gyorsítón átszaladva százmillió fokos plazmasugárrá alakulva minden megerőltetés nélkül átszaladt a fegyver saját védelmi rendszerén. Röptében átdöfte a székesegyház oldalát, több száz méter acélötvözetet, műanyagot, szobákat, termeket, kápolnákat, sugárvédő ólomlapokat magával vive; vörösen izzó pépes masszává olvasztotta a fúziós reaktor teljes hűtőrendszerét, majd tovább haladt és pokoli útja végeztével átrobant a kriolitkerámiából készült külső burkolaton, hogy eltűnjön, feloldódjon a végtelen űrben.

Szent Sebestyén újabb vesszőt húzott elő a tegezből, és rezzenéstelen szoborarcúval átvezette a gyorsítópanelon.

Szépmező Szárnya új parancsra várt.

A kriolitkerámia átrobbanásának következtében beálló légnyomáskülönbség szétvetette a 116. kiszolgáló-szint körfolyosó oldalát és megsemmisített két komputervezérlésű ütegállást. A De pacem Domine még nem a világűrben haladt, de a hajótest sérülése így is katasztrófával fenyegetett. A hajó védelmi rendszere azonnal lezárta a szektort, halálra ítélve ezzel tucatnyi embert, akik az ominózus területen tartózkodtak. Az űrcirkáló minden fedélzetén felüvöltöttek a vészjelző kürtök, a hajózó állomány tagjai eszeveszett kapkodással siettek a szolgálati helyükre. Kitört a pánik. A hajót robbanássorozatok rázkódtatták, amerre a plazma elhaladt, minden lángokban állt.

- Kárjelentést! - üvöltött az űrhajó ügyeletes főtisztje, a vatikáni űrflotta egyenruháját viselő jezsuita szerzetes. Meg kellett kapaszkodnia az egyik fedélzeti mérnök karosszékében, nehogy hasra essen. Az antigravitáció szintje ingadozni kezdett, többen a dúralumínium padlóra rogytak Hamarosan megérkeztek az első adatok...

Boris de la Gilbert felfehér arccal vette tudomásul, hogy a büszke űrhajó jó darabig nem tud belépni a mélyűrbe. A fúziós reaktor hűtőrendszerének nagy része olvadt masszává változva gőzölgött a sugárkezelt titánfalak között. Az automatika drasztikusan csökkentette a teljesítményt, hogy elkerülje a termionukleáris kataklizmát, de a hetvenöt százalékos kényszerű teljesítménycsökkenés következtében nem lehetett bekapcsolni a hiperhajtóműveket. A De pacem Domine bolygóköri pályára állva keringett az űrben, alatta zöldeskék színben pompázott a Markhamill.

Az infáns a székesegyházhoz vezető főfolyosó közepén haladt, amikor megkapta a jelentést. A törzstisztjei ama készültek, hogy egy habzó szájú lovagtestvért kell megfékezniük, de legnagyobb döbbenetükre de la Gilbert meglepően nyugodtnak mutatkozott. Lepakcsolta a sisakját, páncélkesztyűs kezével megtörölte izzadságtól fénylő homlokát, és nekidőlt a folyosó falának Tekintete a semmibe meredt, ajka alig hallhatóan az úr imádságát rebegte.

Végre akadt valaki, aki meg merte szólítani. A saját apródja.

- Uram...

Az infáns úgy nézett rá, mintha szellemet látna. Észrevette a fiú övére csatolt holohívót. Odanyúlt, és megkaparintotta. Senki sem mozdult. Boris de la Gilbert újra Salvatorét hívta. Tudta, érezte, most föl fogják venni, eközben...

...eközben lelkesen magyaráztam a többieknek, ahogy Szépmező Szárnya küldte az

adatokat.

- Ideiglenesen sikerült padlóra tennem a fúziós reaktort, nem tudnak belépni a mélyűrbe. Azonnal el kell jutnunk valamelyik mentőkabinig, mielőtt felélesztenék a Hermafroditát. - Csillogó szemmel néztem az apácákra. - Ezek a ti pillanataitok lesznek, vezessetek minket!

Senki sem merte megkérdezni, hogy mi lesz velünk, ha beülünk egy mentőkabinba, és kilőjük magunkat. Mindannyian tudtuk, hogy a lovagrend nem fogja annyiban hagyni, ha menekülni akarunk, de nem volt más lehetőség. Arra ugyanis nem utasíthatjuk őket, hogy szálljanak le a Markhamillan. Örültünk, hogy eltakarodtak onnan.

Ebben a pillanatban újra megszólalt valamelyik épségben maradt kom a padlón. Összenéztünk

A titokzatos hívók már percekkel ezelőtt feladták az utolsó esélyt, hogy felvegyék a kapcsolatot a Kongregációval. Ez a hívás viszont valósággal belehasított a csendbe. A Kongregáció kinzókamráiban hatalmas némaság honolt. A hajót rázkódtató robbanásoknak csak a remegése hatolt el idáig, a holofon ciripelése szinte bántotta a fülünket. Valaki kitartóan hívja az inkvizítorokat, holott tudhatná, hogy...

Engem hívnak!

Először arra gondoltam, hogy nem érdekel, de előbb vagy utóbb muszáj valamilyen szintű tárgyalásokba bocsátkozni, ha ki akarunk jutni innen. Márpedig ki akarunk jutni innen, ez nem vitás.

A készülék valószínűleg Salvatore saját komja lehetett, mert a főinkvizítor megégett, véres torzója alatt hevert. Csöpögött a lassan alvadó vértől, ahogy a fülemhez tartottam. Nem adtam magamról képet. Lenyomtam a hívásfogadás gombot, és kieresztettem a hangot, hogy mindenki hallja a beszélgetést.

- Itt Shaw apostol beszél!

Egy fáradt hang szólt a vonal végéről. A hívó sem adott képet magáról, de nem is kellett, azonnal felismertem a mély basszusáról.

- Nem kultiválom a humorát... Mi végtelenül tiszteljük az ellenfeleinket, Mr. Shaw. Így volt ez az ősidőkben is. Például sokat tanultunk a muzulmánoktól. Csodálatos és elszánt harcosok voltak.

Nem egy hétköznapi kezdés volt. Gondoltam, megadom rá a kellő választ, így kívánja a tisztesség.

- Önök sem hétköznapi fickók, és nagyon sajnálom, hogy nem egy oldalon állunk, de la Gilbert. Emlegette a múltat. Hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy elmondjam végre, Jacques de Molay nem kispályán játszott. Miután letartóztatták, mindent bevallott: szodómiát, egy kis homoszexualitást, picinyke pedofiliát a hamvas bőrű arab gyerekekkel, meg egy csipetnyi sátánizmust és boszorkányságot, Krisztus helyett valami szakállas pofának az imádását, hadd ne folytassam... Látja de la Gilbert? Tisztelik az ellenfelet, de nem tanulnak a régmúlt hibáiból. Most valami Hermafroditát imádnak, ej, ej, nem lesz ennek jó vége, uram. Ráadásul Molay nem volt következetes, mert az ítélet végrehajtása előtt minden vallomását visszavonta. Csúnya dolog összevissza beszélni. Általában az ember utána leég...

- Nyugodjon meg, én következetes vagyok - vágott a szavamba az infáns. - Abban a pillanatban, ahogy kiteszi a lábát a Kongregáció szektorából, fojtópajzsokat kapcsolok a területre, és korlátozott nukleáris csapással fogom támadni. Ezt eldöntöttem magamban és meg is teszem. Ismétlem, én következetes vagyok! Nem lehetetlen, hogy maga túléli, de a társai aligha. Egyezséget ajánlok magának, Shaw. Átadják nekünk az időgépet, és Malchior eljön velünk a Földre. Lovagi becsületszavamat adom, hogy haja szála sem fog görbülni. Miután beszélt a pápával, épen és egészségesen visszatérhet a Markhamillra. Ön és Berenice pedig büntetlenül távozhat. Biztosítok az önök számára egy mentőkabint, ami sértetlenül fog leszállni a villnegrónok bolygóján, erre szintén lovagi becsületszavamat adom. Döntsön legjobb belátása szerint, öt perc múlva visszahívom.

Letette.

Visszadobtam a padlóra Salvatore komját. Tudtam, hogy nem fogom felvenni, ha öt perc múlva kicseng.

- El kell fogadnunk az ajánlatukat - jegyezte meg szomorúan Malchior -, nincs más esélyünk a túlélésre. A villnegrónok nép így sem felejtí el önöknek, amit érte tettek, de könyörgöm, ne akarjanak hőssé válni! Én sem vagyok könnyű helyzetben, hiszen a Szentélyben egy árva időgép sincs, ezt mindannyian tudjuk, de ez hadd

legyen az én gondom, majd valahogy kimagyarázom Rómában. Önök viszont meneküljenek, amíg nem késő. Kérem, fogadja el a lovagrend ajánlatát, Mr. Shaw! A kicsi, kék lény vállára tettem a kezem.

- Nem fogadhatom el, mert a lovagrend ajánlata csak egy blöff. Nem fognak atomfegyverrel támadni, mert az adatok szerint... és ezeket ők ugyanúgy ismerik... az űrhajójuk reaktora egy kataklizma szélén áll, ha növelik a teljesítményét, egy pillanat alatt felrobban! A fojtópajzsokhoz legalább nyolcvanöt százalékon kellene üzemelnie, ezt az energiát nem tudják produkálni, ha pedig pajzsok nélkül támadnak, akkor nem csak bennünket semmisítenek meg, hanem saját magukat is a hajóval együtt. Az infáns egyáltalán nem említette a plazmaíjat, és gyorsan letette a holofont, nehogy én hozzam szóba. Tisztában van vele, hogy a plazmaíjjal bármikor ementáli sajtot csinálhatok a De pacem Domine-ből. Nagyon jól tudja, hogy mi vagyunk lépéselőnyben. Én szóba hoztam a Hermafroditát, de la Gilbert nem... Malchior atya, a lovagrend ajánlata semmi más, csak egy körmönfont időhúzás kezdete, ez az „öt perc múlva visszahívom"-duma a klasszikus bizonyíték Önt nem akarják Rómába vinni, és bennünket sem akarnak mentőkabinba ültetni. Húzzák az időt, hogy kijátszhatták utolsó esélyüket, a Hermafrodita felélesztését. Ha Jeanne öntudatra ébred, nekünk végünk Nem fogadhatom el a lovagrend ajánlatát, Malchior.

- Akkor most mit csinálunk? - kérdezte Berenice. Kedvesem meztelen lábbal toporgott a hideg, véres köveken, kezében a Herden 75-össel. Elszántnak tűnk, akárcsak Ágnes vitéz.

Ismét nehéz döntés előtt álltam, lassan kezdtem megszokni.

Amikor elterveztük Malchiorral, hogy feljövünk az űrhajóra, kész tervvel rendelkeztem. Azt hittem, hogy a működő időgép mesére majd meghátrál az egész Kongregáció. Arra készültem, hogy a főpapot és engem Jeanne elé hurcolnak, ahol szint kell vallanunk. Ha el tudtam volna hitetni a Hermafroditával, hogy a Katedrális öröklik a bolygó felett, talán sikerülhet elhárítani az inváziót. Nos sikerült eljutnom az inkvizítorok elé, csak hogy a dolgok korántsem úgy alakultak, ahogyan elterveztem. Ember tervez, Isten végez, szokta mondogatni a sok agyas. Lehet, hogy igazuk van? Rettentő nehéz helyzetben vagyok. Ha átverekedem magam a mentőkabinokig, semmi biztosíték arra, hogy az ütegek nem lőnek apró darabokra. A PHR védelmi mezejét nem tudom kívülről felkapcsolni egy száguldó mentőegységre... Ha további lövéseket adok le a plazmaíjjal (a fegyvertől egyébként érzékeny búcsút vettem, mert tudtam, hogy itt kell hagynom), akkor saját sírgödrünket ásom, mert ha tovább sérül a reaktor kiegészítő rendszere, előbb vagy utóbb bekövetkezik a kataklizma. Itt állok egy hűvös, nyirkos pincében, szétrobbantott testű domonkos-rendiek hullái között és nem tudom, mit kellene tennem. Bármerre indulok el, komoly ellenállásra számíthatok, és ellenfeleim az űrtemplomos lovagrend rohamosztagosai, ráadásul védelmeznem kell egy hatszáz éves öreg villnegront és egy hasonló nációjú kislányt. Telt-múlt az idő, miközben a lovagok egy különleges csoportja már biztosan elindult, hogy elvégezze a felélesztő szertartást...

- Föl tudjátok kelteni a Hermafroditát? - kérdeztem a lányoktól.

Hevesen rázták a fejüket, kezdtem azt hinni, hogy ehhez a karmeliták nagyon értenek.

- Meg lehet ölni az alvó Hermafroditát?

- Mire készülsz, Brett? - kérdezte rémülten Berenice. Nem foglalkoztam a nyavalygásával, inkább elkaptam Ágnes karját. Megráztam a csajt. Úgy nézett rám, mintha álomból ébredne.

- Evilági eszközökkel nem lehet elpusztítani, hisz' nem evilági lény.

Megközelíthetetlen, magasan az összes létforma fölött áll. Ő a testet öltött, szintiszta energia, Mr. Shaw, a hatalma leírhatatlan és emberi ésszel felfoghatatlan.

- De ha alszik, akkor védtelennek kell lennie - erősködtem.

- Sohasem védtelen. Mindent hall, mindent lát, de nem kommunikál, viszont halálnak halálával hal, aki kezét mer emelni rá. Fontos tudnia: akkor is fölébred, ha veszélyben érzi magát, és tombolni kezd, de ez rosszabb, mint a kárhozat, Mr. Shaw, mert a Sátánnak legalább vannak érzelmei. És az Aranykertbe nem lehet fegyverrel belépni. Aki megkísérli: halott!

- Ha beszélek hozzá, hallani fog?

- Igen, de nem reagál, amíg fel nem kel álmából, és mindig annak engedelmeskedik, aki az igaz ügy érdekében életre szólítja. Mi nem tudjuk fölélesztetni, csak szolgáljuk őt.

Egyetlen esélyünk maradt. El kell jutnom a Hermafroditához, mielőtt a lovagok felélesztik. No és mit mondok majd neki? Amikor azt hazudtam az inkvizítoroknak, hogy találkozni akarok a lénnel, csak az időt húztam. No, lám, most mégis arra készülök, hogy a színe elé járuljak. A Hermafrodita aludni fog, nekem pedig meg kell zavarnom az álmát valami jó dumával, ami megmenti az életünket. De vajon mi lesz az?

És ekkor eszembe jutott az orleansi szűz, Jeanne d'Arc története...

Bénultan meredtem a semmibe.

Istenem, sikerülnie kell!

- Nővérek, vigyetek a Hermafrodita elé! Siessünk, előbb kell odaérnünk, mint a lovagrend!

- És mit akarsz mondani Jeanne-nak? - rémüldözött Berenice. Ágnes a kezét tördelte.

- Azt, hogy ő volt Jeanne...

Nem értették, talán éppen ezért nem mertek ellenkezni.

4.

A kongregációs atyák hiányában de la Gilbert átvette a De pacem Domine irányítását.

A lovagrend ideiglenes harcálláspontját a kongregációs szint közelében található Szent Tamás kápolnában állították föl. Odabent hatalmas tolongás fogadta a belépőt. A harcászati koordinátor az a Francois Rochefort lovag lett, akit de la Gilbert jobb kezében tartottak számon. A negyvenhárom éves, acélos tekintetű, markáns arcvonásokkal megáldott férfi legfőbb jellemzőjeként a gyors döntéseit szokták emlegetni. Rengetegen féltek tőle. Rochefort sokkal több ellenségét tartotta számon, mint jóakaróját, habár az előbbieket száma egyre inkább csökkent, ahogy előrehaladt a ranglétrán. Számuknak apadását az okozta, hogy minden létező lehetőséget megragadott meggyilkolásukra.

A Kongregáció feketepáncélosainak parancsnoka személyes jelentéstételre jelentkezett.

Rochefort elfordult a kápolna közepén vibráló holografikus ábrától, ami a De pacem Domine teljes fedélzeti rendszerét mutatta. Egy megszentelt Mária-érmével játszadozott és rezzenéstelen arccal hallgatta az őrnagy beszámolását. A jelentés szerint Shaw csapata elhagyta a kriptát, és a kongregációs lakórészekben keresztül az Aranykert főfolyosója felé halad. Rochefort az ujjai között táncoltatta az érmét, és megkérdezte, hogy a rohamosztagosok miért nem támadják a csoportot. A parancsnok nem látta sok értelmét, hogy ötöljön-hatoljon, inkább bevallotta az igazságot.

- Az embereim megtagadják a parancsot. Félnek.

- És ön?

- Én is - nyeldekelt a rohamosztagosok parancsnoka.

- Sapere aude! - bólintott Rochefort. Hátranyúlt az övéhez, előhúzott egy lézerfegyvert és homlokra lőtte a férfit. Csontszilánkok, agyvelő és vér robbant az arannyal cizellált falakra, a parancsnok maradványai füstölögve kerültek el egy szenteltvíztartó tövében. Rochefort kinevezett egy új parancsnokot, és visszafordult az embermagas hologram felé.

A lovagrend harcászati rendszere képes volt lokalizálni a PER mozgását. Shaw valóban a főfolyosó felé haladt. A Hermafrodita megközelítésének ez volt az egyetlen lehetséges módja. Az Aranykert gigantikus páncélteremként

17 Sapere aude! - Merj okos lenni! (lat.)

lapult az ürcirkáló mélyén, s csak ez az út vezetett hozzá. Rochefort parancsot adott a folyosó védelmező komputervezérlésű lézervetők bekapcsolására. Nem táplált illúziókat azzal kapcsolatban, hogy a fegyverek megállítják az ezredest, viszont le fogják lassítani, és a lovagok egy kiválasztott csoportja utolérheti. - Kizárt, hogy előbb érjünk oda - jegyezte meg a szálfatermetű Arnand lovag, és mutatóujját végighúzta a hologramon. - A plazmasugár ezen a vonalon haladt

végig. A központi számítógép lezárta az összes szektorblokkot és áramtalanította az adott szintek sérült lakórészeit. Meg kell kerülnünk a fúziós reaktort, föl kell jutnunk a 72. szintre és át kell robbantanunk a választófalakat - Arnand mutatta, hogy hol képzeli -, ekkor kilyukadunk az Aranykert folyosójára, de mindenképpen Shaw háta mögött. Létezik még egy alternatíva: a kriptákon keresztül követjük a csoportot és Shaw útvonalán haladunk.

- Telerakta csapdákkal - jelentette ki Rochefort. Egy levegőben lebegő, holoképernyő felé fordult, amin adatok számtalan tömege sorjázott. - Öten lennének? Ki az ötödik?

- Feltételezhetően egy másik karmelita - válaszolta a hologram körül tolongó lovagok egyike. - A rendház mellett percekkel ezelőtt lelőttek egy bencést, és elvitték az egyik fegyverét. Most kaptuk a jelentést.

- A nő neve?

- A főnövér szerint az egyik Kiválasztottat nem találják sehol, a neve Ágnes Piekalkiewicz. Berenice Noir cellatársa.

- Ő lesz az. A fegyver típusa?

- Herden 75-ös verzió, stabil pozitrontelepes, komputervezérlésű, automata.

- Én mindig mondtam, hogy a bencések nem normálisak - morogta Rochefort. Eltette a Mária-érmét, és a derekára csatolt harctechnikai övből előhalászott egy cukormentes, bérma-olaj illatú rágógumit. Kibontotta a csomagolásból, bekapta, mint kaméleon az óvatlan legyet, majd megkerülte a hologramot. Bement az oldalkápolnába

Boris de la Gilbert homlokát az összekulcsolt kezére hajtva térdepelt a ragyogó fényárban úszó feszület előtt. Némán imádkozott. Meghallotta Rochefort lépteit. Lassan fölemelte az arcát.

Mintha tíz évet öregedett volna alig félóra alatt, gondolta Rochefort. Odalépett az infánshoz, és a könyökénél fogva felsegítette. Boris de la Gilbert nagyon fáradtnak látszott. Hirtelen felmutatott az oltár fölött függő Krisztusra.

- Ecce homo! Ez a legcsodálatosabb és legmélyebb tartalmú üzenetet hordozó teológia: ember és Isten egy személyben, micsoda szakrális misztérium, kedves Rochefort. De tudja mi a legdöbbenetesebb, és erre most jöttem rá. Ezt vajon miért Pilátus mondja ki?!

- Nem tudom, nagyuram, de ha kívánja, idehozatok egy jezsuitát, ne féljen, az elmagyarázza!

- Annyira nem érdekes.

18 Ecce homo! - íme, az ember! (lat.)

- Letelt az ötperces ultimátum, nagyuram - mondta csendesén Rochefort. - Nem próbál holofonálni?

- Fölösleges - nyögte az infáns. - Ezzel az emberrel nem lehet alkudozni.

Jelentsen, Rochefort!

Rochefort összefoglalta a történeteket, de la Gilbert egy kurta bólintással vette tudomásul, hogy mégis kénytelen lesz harcba bocsátkozni. Ha el akar jutni a Hermafroditáig, akkor szembe kell szállnia Shaw-val.

- Értem, tehát Jeanne felé halad. A legjobb lovagok felkészültek?

- Igen.

- Akkor indulunk. Magam vezetem őket!

A műszereim örült sípolásba kezdtek.

- Jönnek a templomosok!

Berenice és Ágnes tűzkész állapotba hozták a fegyvereiket. Mindegyikük bekapcsolta a saját védelmi mezejét (Berenice-t én szereltem fel a piros ikonból) és elszánt arcot vágva kutatták az ellenséget. Lenyűgözött a bátorságuk. Mindketten tudhatták, hogy a lovagrend tűzereje elsöpri őket, legyen bármilyen pajzsuk. Ágnes a Kiválasztottak harcászati rendszerét hordta, ami nem tudott felülkerekedni az ürtemplomosok protonsugarain, és Berenice-t nem tudtam komolyabb pajzssal felszerelni. Ha megtámadnak bennünket, és jól céloznak (komputerek fognak célozni!), akkor a két karmelita csak percekig tarthatja magát.

- A pontos koordináták? - kérdezte Berenice.

- Két szinttel lejjebb vannak. Ha a halmási irányunkat déli tizenkettőnek vesszük, akkor öt óránál mozognak, összesen tizenegyen vannak

- A Hermafrodita felé tartanak - állapította meg Ágnes. - Sietnünk kell, nehogy előbb odaérjenek. Be kell jutnunk az Aranykerthez vezető központi folyosóra. Egyenest kell továbbhaladnunk, aztán az elágazásnál a jobboldali ágat kell követni. A főfolyosó nyílegyenes, egy kilométer hosszú, végig infrafény világítja meg, és tömve van automata lézervetőkkel.

- Jobb, mint a vidámpark - jegyeztem meg lakonikusan. - Gyerünk, mire várunk?! Tényleg mire várunk?

A folyosó, amelyen álltunk, bokáig telt szennyvízzel. Elviselhetetlennek éreztem a bűzt. A plazmasugár a közelben haladhatott el és szétolvasztotta a közműrendszert. Amerre elhaladtunk, mindenütt víz és szúrós szagú fekália csöpögött a nyakunkba. A világítás olyan szemet bántóan vibrált, mint valami jobb házibulin a sztroboszkópikus fény. Lassan közeledtünk a sugár áthaladási vonalához, mert eldeformálódott falakat láttam és az égett műanyag szaga facsarta az orromat. Hirtelen elágazott a folyosó. Átkapcsoltunk infralátásra, mert ezen a szakaszon a világítás végleg megadta magát.

- Jobbra! - harsogta Ágnes.

Egy szűk, alacsony folyosóra fordultunk be. Két oldalán lakórészek sorakoztak, persze mindegyik kabin üres volt. A plazmalövést követően a biztonságiak azonnal kimenekítették a személyzetet - hacsak nem párologtak el. Túlhaladtunk a deformálódott falak szakaszán, és felfelé indultunk egy meredeken emelkedő rámpán.

A védelmi rendszer ismét jelzett. Az adatok szerint aktív célkereső sugarak szabdalták a sötétséget a rámpa tetején induló, közel kilencszáz méter hosszú folyosó egész hosszában.

- Egyenesben vagyunk - jegyezte meg Ágnes vitéz, és küldött egy biztató mosolyt az elszürkült arcú Malchior felé. Meglepődve láttam, hogy Nika elaludt az apja karjában. Irigyeltem a kiscsajt.

Szóltam Berenice-éknek, hogy kapcsolják minimálisra a pajzsteljesítményüket, és magamhoz intettem őket, kupaktanácsot tartani. Leguggoltak mellém.

Elmagyaráztam, mit fogok csinálni.

- Behatolok a főfolyosóra és kilövöm az automata fegyverek első hullámát. Előre nyomulok száz lépést és fölkapcsolok egy pajzsot, amit úgy fogok programozni, hogy pontosan négy szívhangot enged át. Ha jelet adok, bejöttek a folyosóra és lezárjátok magatok mögött az utat. Az erőterkisugárzókat mindjárt megkapjátok tőlem. Jöttek előre és húzlépésenként fölkapcsoltok egy energiafalat. Mire elértek az általam aktivizált energiafalig, én továbbhaladok újabb száz lépést, így haladunk a kertig. Végeredményképpen, ha a lovagrend befordul a főfolyosóra, körülbelül száz energiafalat lát maga előtt.

- Átjönnek rajta, mint fos a libán - mondta Ágnes. Fölkaptuk a fejünk Berenice-szel Ágnes egy csapásra elpirult. - Bocsánat, elragadtattam magamat.

- Tíz miatyánk penitenciaképpen - vigyorogtam Ágnesre. - Persze, hogy átjönnek rajta, de nagyon lelassulnak, nem tudnak utánunk löni, s mire elérnek az Aranykertig, már alig lesz energiájuk Gyerünk, csajok, kezdjük!

Tájékoztattam Malchiort, hogy mi az elképzelésem. A főpap kurtán bólogatott.

- Rendben van, maga a főnök.

Megnyitottam a sárga ikont, és kiosztottam belőle az erőtermodulátorokat.

Aktivizáltam a teljes védelmi rendszeremet, aztán a piros ikont megnyitva felszereltem magam egy precíziós HK-115-ös energiavetővel, beállítottam a „lőj a komputerre” funkciót, és felsétáltam a rámpán...

Azonnal löni kezdtek rám.

Sokkal könnyebben ment, mint hittem. A HK-115-öst gravitációs hullámok állították be az új célokra, nekem csak a tűzparancsot kellett kiadnom. A komputervezérlésű ütegek viszont komoly energiáimat felemésztették, de ahogy haladtam előre, hál'istennek egyre inkább csökkent a védelmi rendszeremre leadott lövések száma. A folyosó elején nyilván több löállást építettek ki; mire túljutottam az első kétszáz méteren, már alig jöttek a tűzpiros sugarak. Berenice-ék rendületlenül jöttek utánam. Ráhangoltam magamat a rádiórendszerükre, és azon keresztül tartottuk a kapcsolatot. A folyosó valóban nyílegyenesen húzódott a végtelenbe és tompának tetsző infrasugárzás világította meg. A dolognak nem sok értelmét láttam, nyilván meg lehetett a maga rituális jelentősége. Próbáltam elterelni a gondolataimat arról a valamiről, ami sem ember, sem gép, és ott vár reám a kertben, ahol egy férfi/női testben alussza

álmát aranypázsiton elterülve. A főfolyosó felé jövet Berenice és Ágnes felváltva beszéltek nekem Jeanne-ról. Sikerült jól összszezávarniuk. Egyáltalán nem tudtam, hogy valójában mit gondoljak erről a szörnyetegről.

Vajon hinni fog nekem?

A nyolcszázadik lépés tájékán jártam, amikor felgyorsultak az események.

Berenice és Ágnes egyszerre kezdtek sikoltozni a fülemben, hogy „itt vannak a lovagok...”

- Befordultak a folyosóra és lövik a pajzsokat! - kiabálta túl a sztatikus recsegést Berenice. - Átjöttek az első kettőn, Brett!

- Nyugalom - mondtam rezignáltan, és kilőttem az utolsó nyamvadt lézervetőt. - A PHR szerint szabad lett előttem az út.

- Nagyon gyorsan jönnek!

A műszereim azt mutatták, hogy Berenice-ék fél távon járnak. Egyelőre nem aggódtam. Köztük és az ürtemplomosok között közel fél kilométeres folyosószakasz húzódott, amelyen legkevesebb negyven-negyvenöt energiapajzs feszült. A szakasz hiába egyenes, a lovagok nem tudják tűz alá venni az előttük járókat - negyven, egymástól független pajzsot képtelenség egyszerre átlőni. Abban bíztam, hogy az üldözők kezdeti lendülete hamarosan megtorpan. Lassulnak, ahogy fogy az energiájuk. Az lenne a legszebb, ha a kert kapujában állva, már csak pofozkodni tudnának. Határozottan élvezném a dolgot, mert én már akkor feketeöves voltam, amikor a legtöbb lovag szülei csak reménykedtek, hogy közös magzatuknál fűtyit jelez majd az ultrahang-vizsgálat.

De kár, hogy Paul Wittgen nincs itt!

Passzív üzemmódra kapcsoltam a rendszert. Szememet bántotta az infrafény, és fölvettem egy szűrőt. Mérheteretlenül nagy csend honolt a folyosón, a mögöttem felkapcsolt pajzsok interferencia-moduljai elnyomták a nyomunkban lihegő lovagrend támadásának zaját. Nyugalmat erőltettem magamra, és tovább sétáltam a folyosón. Jobb kezemben lövésre tartott MMX-szel közelítettem a végéhez. Homályos körvonalak bukkantak fel előttem. Még egy-két lépés, és megláttam egy felfelé húzódó lépcsősort. Kisvártatva eljutottam a tövébe. Felnéztem. Húsz-huszonöt fokból állhatott és a tetején kialakított pihenő minkét oldalán hatalmas kandeláberek álltak.

Ahogy lábamat az első lépcsőfokra tettem, mindkettőben fellobbant a láng.

Elvettem a lábam: kialudtak

Ez húzós lesz!

Mi az Istent őriznek ezek odabent, a Szent Grált?

Tényleg, mi van akkor, ha a Szent Hermafrodita nem más, mint a Grál?

Súlyos lábdobogás hallatszott mögülem, megérkeztek a kipirult arcú, ideges karmeliták, Malchior a nyomukban loholt, Nika a karjában.

- Átjöttek huszonhat pajzsos - lihegett Berenice.

- Az ott a Grál? - kérdeztem, és felmutattam a lépcsősor vége felé.

- Jaj, drágám...

- Ezt most komolyan kérdem!

- Jeanne van odabent, de ha úgy gondolod róla, hogy ő a Szent Grál, akkor gondold azt. Mi szolgáljuk őt, de mi sem tudjuk valójában, hogy micsoda.

Hát ilyen nincs...

Elindultam felfelé, a többiek követtek. A lépcső márványból készült, de színét képtelen voltam meghatározni a vöröses fényben. Az utolsó lépcsőfokokat nagyon óvatosan tettem meg.

Egyszerre ott álltam egy, két méter magas, gazdagon díszített kapurács előtt. A rácson túl ugyanúgy infrafény fájdította az ember szemét. Egy kertet láttam. A fák és bokrok moccanatlanul álltak a sugárzásban, a levelek különös módon csillogtak a kandeláberek fényében. A számítógépeim szerint a kert mindenestül, nukleár-alkímiailag tisztított színaranyból és ezüsből készült. Enyhe kifejezés, hogy egy ötvösművészeti műremeket láttam... csodát láttam, nem vitás. Az utunkat álló aranyrács fölötti falrészben ismerős felirat világított: „amott, virágos liget pázsit-ölén könnyáztatta arccal mélyen alszik a hermafrodita...” Álltam a rács előtt, és elgondolkodva simogattam az államat. Csak évekkkel később mertem bevallani, ami oly' nyilvánvaló: félttem belépni a kertbe. Sokkal jobban félttem, mint eddig bármikor életem során. Én vacilláltam, a lányok lehajtott fejjel imádkoztak. Ez a békebeli állapot a végtelenségig tartott volna, ha Malchior nem bökdösi meg a karomat.

- Mennyi idő alatt törnek át?

Úgy tértem magamhoz, mintha álomból ébrednék.

- Maximum tizenöt percünk lehet... Most bemegyek oda, de kettőtök közül valamelyiknek velem kell jönnie, aki tudja, hogyan mehetek büntetlenül Jeanne közelébe. - Elhallgattam, és néztem a lányokat. Azt hiszem, már eldönthették maguk közt idefele jövet: Berenice a falnak támasztotta fegyverét, és lekapta övéről a személyi pajzsa modulátorát. Átadta Ágnesnek

- Én megyek, Brett!

Muszáj volt mondanom valamit Ágnesnek

- Valakinek kint kell maradnia, mert ha a lovagok mégis áttörnek..

- Ne folytassa, uram, tudom, mi a dolgom!

- Te nagyon bátor nő vagy. - Nem tudtam elsütni ennél nagyobb közhelyet.

Lesütötte a szemét. Különlegesen képzett harcos volt, aki végezte a dolgát és bátran szembenézett a halállal. Becsültem ezért, hogy értünk vállal ekkora rizikót. Őt becsültem, Malchiort viszont őszintén, tiszta szívemből sajnáltam. Berenice-ék idefele menet elmondták, hogy a villnegron főpap és a kislánya nem léphetnek be a kertbe: a keresztesetlen földönkívülieket a Hermafrodita azonnal elpusztítja! Malchior a kék ajkát harapdálta, de nem mondott semmit. Most sem mondott. Gyengéden simogatni kezdte Nika hátát.

- Induljanak! Járjanak szerencséivel!

Teljesen lekapcsoltam a praetorianus rendszert, és átadtam Ágnesnek

- Bízom benned.

Pár pillanattal később ott álltam Berenice kezét fogva, mindkettőnkön a Kongregáció által ránk adott vezeklőruha. Megcsókoltuk egymást, nagyon reméltem, hogy nem utoljára...

- Induljunk - mondta Berenice, és megérintette a rácsot. Valamilyen különös szertartásra számítottam, egy érthetetlen litániára, de a kertbe történő bejutás sokkal egyszerűbben alakult. A karmelita érintésére hangtalanul kitárult a kétszárnyú kapu, és elindultunk az infrafényben alvó szűz felé...

Ugyanaz az érzés kerített hatalmába, mint az uralkodó közvetlen közelében. Határozottan éreztem az egyre élénkebb, intenzívebb jelenléttudatot. Óriási erő tudatosította bennem, hogy a transzcendencia lényegileg itt van, megtapasztalható, kézzelfogható közelségben található és rettenetes misztikus erőket birtokol. A minden emberi mértéket meghaladó hatalom, nagyság és fenség érzete különös félelemmel töltötte el szívemet, amely úgy kalapált mellkasomban, hogyha nem szorítom össze az ajkam, akkor biztosan kiugrik a torkomon keresztül. Az érzés fokozódott. Ahogy kéz a kézben haladtunk a színarany bokrok és ezüstsziromú virágok döbbenetes dzsungelében, egyre jobban hatalmába kerített ez az érzés. Parányi pontnak, egy bánatosan kóborló elektronnak éreztem magamat, s legszívesebben kiordítottam volna magamból ezt a nyomasztó érzést, de nem mertem kimutatni félelmem a csillogó tekintetű Berenice előtt. A lány boldogságtól sugárzó arccal vezetett előre. Biztosan szorította izzadó tenyeremet, és vezetett a völgyénye felé, aki a pázsiton aludt.

Lehet, hogy Berenice bolond?

Vajon minek (kinek) az intenzívjelenlétét érzem ilyen elemi erővel? Az úrkorszak Merlinjeként maga Isten alszik a bokrok tövében, netalán a Hermafrodita van rám olyan hatással, hogy szabályosan remegnek a térdeim, mint egy serdülő kislánynak az első bálja délutánján?

Próbáltam szabályosan lélegezni és alkalmazni a turáni íjászmeditációt. Úgy mentem Berenice után, mintha automata lennék, hunyorgó szemem előtt összemosódtak az Aranykert fái, bokrai.

- Most az Édenben járunk - suttogta Berenice, miközben átvezetett egy bokorcsoponton. A leheletfinom aranyszálakból font fű halkan surrogott meztelen talpunk alatt. Tapintása selymes és langyos volt, mint az igazié, ha a júliusi réten sétálunk levetett szandállal a kézben. Az Aranykert klímája leginkább egy növényházéhoz volt hasonló. Sportember vagyok, de mégis nehezemre esett a levegővétel. A lég párás és nedves volt, ám teljesen szagtalan, hiányzott belőle a pálmaházak jellegzetes trópusi illata. A mennyezet jelentéktelennek tűnt; átlagos magasságban húzódott és nem látszott rajta semmilyen gótikus ornamentika, ami olyannyira jellemző volt erre a különös úrhajóra. Berenice egy ágas-bogas bokorhoz vezetett. Intett, hogy hajoljak közelebb, és gyengéden félrehajtotta a halkan ropogó aranyágakat. Megláttam. Ott feküdt egy aranyrét kellős közepén. Önkéntelen kiáltás hagyta el ajkamat.

Meztelenül, magzatpózban összehúzódva aludt a Hermafrodita az aranyliget pázsit-ölnén. Alig tizenöt lépésnyire a bokortól felénk fordulva feküdt, ki lehetett venni az arcát, amely valóban magán hordozta annak a réges-régen élt színésznőnek a vonásait. Hosszú, hollófekete haja elterült a nemesfémből szőtt fűvön és betakarta teste nagy részét, de fedetlenül hagyta kebleit. Teste alabástromszínben tündökölt, de arcát nem színezte az egészség pírja, látszólag holtnak tetszett. Ahogy tekintetemet végigfuttattam a gömbölyű vállakon, a csípő sudár vonalán és a karcsú combokon, először azt gondoltam, hogy egy gyönyörű, meztelenül alvó nőt bámulok, aztán kutató pillantásom megállapodott a szemérmén, és öklömnyi gombóc keletkezett a torkomban, amit képtelen voltam lenyelni: a réten alvó nőnek pénisze volt.

Berenice suttogása ordításnak hatott az infrafénytől vöröslő, susogástól mentes aranyerdőben állva.

- A teremtés kezdetén az ember kétnemű volt, később az Isten elválasztotta egymástól a férfi és női princípiumot, hogy szaporodjunk és sokasodjunk. Jeanne a tökéletes lény szimbóluma...

- Most hall minket?

- Ki tudja? - válaszolt egy titokzatos kérdéssel Berenice. Odahajolt hozzám. - Oda kell menned hozzá, és fülébe kell sügnöd, amit tudomására akarsz hozni. Így kívánja a rituálé. Nem fog fölébredni, de megjegyzi minden szavad, s mikor életre keltik majd, emlékszik rá. Most gyere velem!

Berenice egyre erősebben szorította a kezem. Megkerültük a bokrot, és kiléptünk a rét szélére. Jeanne alig pár lépésnyire feküdt tőlünk. Berenice letérdelt, és lehúzott maga mellé. Olyan halkan beszélt, hogy alig értettem, mit mond.

- Tehát oda kell menned, de nem mindegy, hogy melyik irányból közelíted meg. A koordináták napról-napra, óráról-óra változnak, de mi Kiválasztottak, akik szolgáljuk az entitást, ismerjük a titkot. Alkalmanként oda kell lépnünk hozzá, hogy a szent olajjal megkenjük a testét. Hatalmunk csupán abban áll, hogy hozzáérhetünk az alvó Jeanne testéhez. Nézz le a fűre! - Ezüst sáv futott végig az aranszálak között, tulajdonképpen egy kör szélén térdeltem. - Ha nem a megfelelő ponton lépjük át a kört - folytatta Berenice -, azonnal meghalunk

- Hogyan?

- Felforr a vérünk.

- Szép halál.

- Ha eljutottál hozzá, fölösleges köszöntened. A megközelítés rítusa maga az üdvözlés. Hajolj a füléhez, és egyszerűen, érthető szavakkal mond el neki, hogy miért zavarod meg álmát! Bármilyen nyelven beszélhetsz, érteni fogja, de vigyázz, nem győzöm kihangsúlyozni: egyetlen ujjal sem érhetsz hozzá, mert halálnak halálával halsz! És mindig Jeanne-nak szólítsd, ez nagyon fontos!

- Lesz valami reakciója?

- Nem lesz.

- Meg sem mozdul?

- Nem fog megmozdulni.

- Egyáltalán lélegzik?

- Erre nincs szüksége.

Kezdttem megnyugodni, ez nem is olyan félelmetes, mint eleinte hittem.

- És ha akarva-akaratlan megsértem azzal, amit mondok?

- Akkor sem fog fölébredni, de amint életre kel, azonnal elpusztít, akármelyik pontján vagy a világnak. Ő transzcendens lény, ha életre kel, akkor egyszerre mindenütt megtalálható.

A fejem zsongani kezdett ettől a nyakatekert misztikától. Kíváncsi voltam, mindehhez mit szólna a császár, aki a szemem láttára egyszer feltámasztott egy halottat. Akik látták, azt mondták, hogy bioenergiát használt. Szerintem nem...

- Most honnan kell megközelíteni? - kérdeztem izzadt tenyeremet a vezeklőruhába törölve.

- Innen - sütötte le szemét Berenice. - Most innen.

- És merre kell kijönnöm, ugyanezre?

- Nem. Majd megmutatom.

- Meddig beszélhetek hozzá?

- Az idők végezetéig - felelte a lány, és átszellemült arccal imádkozni kezdett. Most már nem táncolhattam vissza. Tudtam, hogy mit akarok elmondani Jeanne-nak. Ha hinni fog nekem, akkor talán megmenekülünk. Ha nem...

Vettem egy mély levegőt, és négykézlábra ereszkedve lassan araszolni kezdtem a selymes fémfűvön. Egyetlen pontot szuggeráltam a tekintetemmel - Jeanne köldökét

-, és nagyon óvatosan megközelítettem a különös lényt. Valóban nem lélegzett. A tökéletes érzethez hiányzott az alvó ember kissé rendszertelen szuszogása, a keblek nem emelkedtek-süllyedtek, a szempillák nem rezdültek. Mintha egy halott test heverne a fűben. Arcának jobb felét az aranymező pázsitjára hajtva, kisimult vonásokkal, lehunytt szemmel feküdt. Egyméternyire lehettem tőle, amikor orromat megcsapta különös illata. Számomra teljesen ismeretlen olajokkal elvegyített olajesszencia illatát éreztem, ami egész testéből áradt. Jobb kezét könyökénél behajlítva, arca előtt elfektetve, másikat a fűvön nyugtatva feküdt. Maga volt a mozdulatlanság. Visszanéztem Berenice-re. Kedvesem a kör szélén térdelt, a pillantása biztatott: menj, ne fél tőle!... Nagyon lassan tettem meg az utolsó szakaszt, Jeanne karnyújtásnyira feküdt tőlem. Nem hajoltam a füléhez. Összekuporodtam az aranypázsiton, és halk, de határozott hangon beszélni kezdtem hozzá:

- 1412. január 6-án fogsz megszületni Franciaországban, Domrémy városában, Champagne tartományban. Akkoriban hazád a százéves háború terhét nyögi, a nemzet a kétségbeesés szélén áll. 1422-ben meghal VI. Károly, és VI. Henrik angol király hadsereg élén Párizsba érkezik, hogy igényt támasszon a trónra. A francia nemesség két pártra szakad, egyik rész Henriket, a másik a törvényes trónörökös, VII. Károlyt ismeri el királyának. Hamarosan Károly uralma csak Franciaország középső vidékére korlátozódik. Ekkor látomásaid támadnak, belső szöveget hallasz. Merengő lelked előtt angyalok vonulnak el, akik arra biztatnak, hogy jelentkezz a királyi udvarban, mert az Úr téged rendelt sanyargatott hazád felszabadítására. A király hisz neked, és melléd rendel hármezer jó vitét, akikkel 1429ben sikerül felszabadítanod Orleanst. Később beveszed Jargeaut és Baugencyt, elfogod Suffolk és Talbot angol hadvezéreket, seregeiket megfutamítod. Mindenki hősként és szentként tisztel. A király kíséretében Reimsbe indulsz, és mellette állsz a koronázáskor. Ám véget ér a dicsőséged, és 1430. május 30-án elfognak, aztán a burgundi herceg tízezer livresért elad az angoloknak. Öngyilkos akarsz lenni, ezért kiugrasz egy toronyból, de túléled a zuhanást, és 1430. decemberében Rouenbe hurcolnak. Először boszorkányság és eretnekség vádjával illetnek. Ezeket a vádpontokat később elvetik, de az egyház tanainak áthágása miatt mégis tűzhalálra ítélnék. Megalázkodsz bírágid előtt, és azt mondod nekik, hogy vezekelni kívánsz a bűneidért, holott nincsenek bűneid, Jeanne. Arra kényszerítenek, hogy női ruhát viselj, de az örök erőszakoskodása miatt ismét férfiruhát öltesz, amit bírágid azzal magyaráznak, hogy visszaestél bűneidbe. Újfent máglyára ítélnék, és így fogsz meghalni 1431. május 30-án Rouen városában...

Felnéztem Berenice-re, tudtam, hogy hallja, amit a Hermafroditának mondok. Amíg élek, nem felejttem el az arcát: falfehéren meredt rám, ujjait az ajkához emelve, tágra nyílt szemmel nézett felénk

Ismét odahajoltam a Pusztító Szűzhöz.

- A Kongregáció és az ürtemplomos lovagrend azért akarja megszerezni a villnegrónok időgépét, hogy uralja az időt. A lovagrend jelenlegi vezetői egytől-egyig francia származásúak, és körmönfont tervet eszeltek ki. Azt tervezik, hogy az időgép segítségével visszaküldenek téged a múltba, hogy lelkületed beléköltözzön egy Jeanne d' Arcnak hívott kislányba. A lovagok meg akarják menteni a középkori Franciaországot, hogy később megszülethessenek. De amikor átmegy az időn, elveszíted csodálatos hatalmat, és te fogod megélni azt a szenvedést, ami a kislány lelkében végbemegy. Valójában te leszel Jeanne d' Arc, téged égetnek meg a máglyán, te fogod érezni a fájdalmat és a kint... Mintha megrebbeint volna a szempillája...

Úristen!

- Félek - nyöszörögte a kis Nika. Malchior magához szorította, és lekuporodott vele a fal tövébe a baloldali kandeláber mögé. Nevetséges fedezéknek tűnt. A Főpap egyelőre nem kapcsolta be az övére tűzött kisugárzót. Majd csak az utolsó pillanatban, mormolta magában, takarékoskodjunk az energiával.

Ágnes egy biztató mosolyt küldött a kislány felé.

- Ne félj, kicsikém, látod, a néni sem fél...

Dehogynem, állapította meg magában Malchior, miután egy sóhajtasnyi időre elkapta Ágnes pillantását. Összefonódott a tekintetük. - Hol járnak? - kérdezte csendesen a karmelitát.

- Tíz pajzs van hátra - pillantott a műszereire Ágnes. - Maximum kéthárom percünk van még, és eljutnak a lépcsőig. - Négykézláb mászott oda Malchiorhoz, odahajolt a férfi áttetsző, hegyes füléhez. Nem akarta, hogy Nika meghallja. -

Az utolsó pajzsok előtt lemegyek a lépcső tövéig, és megtámadom őket. Bízunk benne, hogy legyengül az egyéni védelmi mezejük, talán le tudok szedni párat. Ha visszalőnek, körülbelül tíz másodpercig marad meg a pajzsom, aztán lekapcsol...

- Ágnes megszorította a Főpap kezét. - Ha ideérnek... nem fognak fájdalmat érezni. Minden nagyon gyorsan történik majd... Nagyon sajnálom, hogy nem tudnak bemenni a kertbe... - A karmelita elhallgatott, Malchior végtelen bánatot látott a ragyogó kék szemekben.

Ágnes harcászati számítógépe riadót fűjt. A lány az övéhez kapott, és elhallgattatta a nyomasztó sípolást. Visszamászott a túloldalra, megragadta a fegyverét. Ellenőrizte az energiatár állapotát, magához vette az összes telepet, és beállította a Herder -75-ös támadó funkcióit. A fegyver mattfekete teste félelmetesen sötétlett a kezében, Malchior egy kisebb ágyúnak nézte. Ágnes komputeres célzásra állította az energiavetőt, és bekapcsolta a lézeres keresőfényt. A hajszálvékony, tűzpiros fénysugár átdöfte a sötétséget, és ott cikázott a lépcsősor felett. A karmelita egy lézerfegyvert vett elő. Vetett egy pillantást a kijelzőre, hüvelykujja egyetlen mozdulatával a maximumig tolta a fokozatszabályzót. Bedugta övébe a pisztolyt. Ajkához emelte, megcsókolta a nyakában lógó parányi feszületet.

Sorozatos detonációk tompa moraja hallatszott az alagútból, Ágnes egy pillanatra letette a fegyverét, letérdelt a lépcsősor tetején, kezét imára kulcsolta, és lehajtotta a fejét. Csak egy pillanatig tartott. Fölnézett Malchiorra.

- Ég önnel, atyám.

- Várjon, ne menjen, kisasszony, adja meg magát! Értse meg, a vesztébe rohan! Ez öngyilkosság - mondta elkeseredettem a villnegron, de a lány már meghozta a végleges döntést.

- Imádkozzon értem!

Felállt, és elszánt arccal leszaladt a lépcsőn.

- Harcászati rendszer előttünk! - jelentették Boris de la Gilbertnek

- A PHR?

- Nem, uram. Egy Herden-75-ös a lépcsőnél aktív állapotban.

Az infáns körül vakító kék villámok csapkodtak, ahogy a mellette tülekedő lovagok a fénydárdáik segítségével bontották a pajzsokat. Tíz harcosából ötnek teljesen lemerült az egyéni védelmi mezeje, a falak áttörése hatalmas energiákat emésztett fel. Az infáns dühtől vöröslő arccal szemlélte a harcászati rendszere által továbbított adatokat. Shaw taktikája bevált: mire eljutnak az Aranykert kapujáig, csak a mellvértázatuk képes megfékezni a lézertalálatokat. A hatodik lovag is jelezte, hogy a védelmi rendszerének szintje a biztonsági minimum alá zuhan. Boris de la Gilbert hátraküldte, nehogy megsüljön az útelzáró pajzsok közelében.

- Mennyi van hátra? - kérdezte az infáns.

- Kettő.

Ebben a pillanatban lebomlott az utolsóelőtti fal, és megszólalt a Herden.

Az energiahullámok félerővel törtek át a legutolsó védelmi mezőn, de erejük mégis megtorpanásra készítette a templomosok első sorait. A szűrők felkapcsoltak a vakító fényzónában, az interferencia-modulátorok maximális teljesítményen dolgozva próbálták csökkenteni a robbanásszerűen terjedő hanghullámokat. Akárki kezelte a Herden-75-öst, nem takarékoskodott az energiával. Az infáns balján haladó templomos hanyatt vágódott...

Boris de la Gilbert felkapcsolta az ultrahangpallosát, és végső rohamra szólította lovagjait.

Megmozdult...

Megrebbentek a szempillái, és elváltak egymástól az ajkai. Megláttam a gyöngyházszínű fogsort. A ragadozó éledezett.

A szívem veszett kalimpálásba kezdett.

- Berenice, azt hiszem, baj van - nyögtem a tizlépésnyire térdelő lánynak, aki a távolság és az infrafény tompa vöröskében nem láthatta ezeket a parányi életjeleket. Berenice értetlenül nézett rám. - Azt hiszem, felébredt!

- Az... az nem lehet - rebegte kedvesem a füvet tapogatva nagy tehetlenségében.

- Pedig...

Jeanne felnyitotta a szemét, tekintete a semmibe meredt...

- GYERE ONNAN! - sikította Berenice.

Nem kellett sokat biztatni. Nagyon lassan araszolni kezdtem hátrafelé, de alig jutottam el kéttenyérsnyi távolságra, amikor a Hermafrodita végleg megelevenedett: egy követhetetlenül gyors mozdulattal elkapta a bal csuklóm. Amikor évekké később elmeséltem valakinek ezt a történetet, mindig nevetve számoltam be a részletekről, s csak nagyon kevesen vélték kihallani a hangomból, hogy színészkedem és megszépítem, kicsit kozmetikázom a valóságot. Valójában szégyenlettem elmondani, hogy abban a pillanatban mi történt. Az igazság roppant naturális: amikor Jeanne elkapta a csuklóm, csuklyás múlt ide vagy oda, egy pillanat alatt bevizeltem, úgy megijedtem. Azt mondják, van ilyen... Tényleg van.

Vinnyogtam a félelemtől, és megpróbáltam kirántani kezem a lény szorításából, de az ujjak szilárdan fonódtak a csuklóm köré. Talán sikerült volna a kiszabadulás, ha merem hasznosítani az aikidós múltam tapasztalatait, de egyszerűen képtelen voltam segítségül hívni az alkalmazható technikákat. Félttem, hogy a Hermafrodita visszatámad. Megzavarodtam. Látásom elhomályosult, ezernyi Niagara visszhangzott fülemben, és elnyomta Berenice szakadatlan sikolyait. Patakokban ömlött rólam az izzadság, szívem majd' kiugrott bordáim mögül, hányingerrel küszködtem, térdeim remegtek

- Berenice, segíts!

- Csak egy ember mehet oda hozzá - zokogta a Kiválasztott.

Tehát nincs segítség!

Odakintről robbanások zaja hallatszott...

Próbáltam megfékezni és kordában tartani az agyamban kergetőző nyomasztó gondolatokat és visszaüzni a félelmet oda, ahonnan jött, az altudat legsötétebb bugyraiba. Ha pánikba esek, pillanatokon belül meghalok, ezt világosan láttam. Egyetlen lehetséges megoldás mutatkozott: a meditáció segítségével megtisztítottam az elmém, szabályos légzést erőltettem magamra, lehunytam szemem, ellazítottam izmaim. Jeanne tekintete még mindig a semmibe révedt, de szorítása cseppet sem enyhült. Mindent egy lapra feltéve, lassan elnyúltam mellette, és közvetlen közélről az arcába néztem. Egy ember fókuszálatlan tekintetével szembesültem. Szemei sötétek voltak, ő, vajon Malchior mit tudna kiolvasni ebből a fantasztikus íriszből?!

És akkor észrevettem, hogy sír.

Könny buggyant ki a szeme sarkából, és lecsordult a halántékán. Nagyon óvatosan, mintha réti virág bóbbitáján pihenő lepkéhez nyúlnánk, közelítettem ujjam hegyével és megérintettem. A bőrömre ült, és úgy csillogott, mint az olvadt ezüst. Lassan mozdultam, mint egy szerelmes, és átkaroltam az infrafényben fürdő Hermafrodita meztelen testét.

- Hallod a robbanások zaját, Jeanne d'Arc? Közelednek a francia lovagok, hogy átküldjenek téged az időn. Csak azért alkottak meg téged, hogy a Terv megvalósuljon. Segítened kell rajtunk, mi őszintén szolgálunk téged...

A robbanások zaja és az energiafegyverek süvítése egyre erősödött. Lassan mindannyiunknak bevégeztetett...

A szemkápráztatóan vakító fénydárdák a padlóhoz szegezték Ágnest, de nem dőfték át a testét, mintha a lovagok az utolsó pillanatokig szeretnék kiélvezni a győzelem édes-fanyar gyümölcsének ízét. Hagyták szenvedni a lányt. Ágnes a lépcsősor tövében hevert. Megégett keze és csípője füstölt a lézertalálatoktól, arca vérzett, félig megsüketült és megvakult, de hihetetlenül erős akarattal tartotta magát és nem zuhant a boldogító öntudatlanságba. Három lovag állt fölötte, a többi sikerült megölnie.

Legendává vált.

Boris de la Gilbert lekapcsolta a sisakját. Egyetlen intésére visszahúzódtak a fénydárdák.

- Ha ami oldalunkon harcolnál ilyen elszántan, akkor Róma boldoggá avatna, nővér.

- Öljetek meg!

- Nem - mondta kurtán az infáns. - Nem ítékezhetek feletted, nővér, ez a Hermafrodita dolga. Ő megteszi, ne félj!...

Átlépte a lány testét, és elindult felfelé a lépcsőn. Két lovagja szó nélkül követte. Ágnes Piekalkiewicz elájult.

Malchior minden ízében remegve kuporgottt egy zöld fényben izzó energiagömb kellős közepén. Magához szorította a keservesen zokogó Nikát, és érces hangon a lovagokra kiáltott.

- Ha be akarnak jutni a kertbe, előbb meg kell ölniük bennünket! Malchior a két kandeláber között kapcsolta be az erőteret, mintha ezzel el tudná vágni a templomosok útját.

- Elegem van a hősökből - mondta fáradt hangon az infáns, és megállt az erőter előtt. - Kapcsolja ki azt a gyerekjátékot, és életben hagyom!

- Soha! - emelte magasba kezét Malchior. - Vissza!

- Ostoba földönkívüli - nyögte elkeseredettem Boris de la Gilbert, és az övéhez kapott.

Vöröslő fénytőlcsér sugárzott ki a modulátorból, és Malchior övé szikrákat hányva durrant szét a kisugárzó, a pajzs ellobbant. Nika felsikoltott, és apjával együtt elterült a rács tövében. Az ijedségen kívül nem történt nagyobb bajuk. Malchior megpróbált odébb kúszni, de ekkor Nika kiszabadította magát ölelő karjaiból, és felpattant, hogy beszaladjon a nyitott kertkapun.

- Neeee! - üvöltötte Malchior, és megpróbálta fektében elkapni, de a karcsú boka kicsúszott a kezéből, s a kislány valósággal beesett a kertbe. Elterült az aranybokrok tövében. Megállás nélkül sikoltozott, mint a megrémült gyerekek.

- Papa, papa! - kiabálta szüntelenül. Mindenki döbbsen meredt rá.

Földönkívüli, kereszteletlen létforma volt, mégsem halt meg. Vére nem robbant az aranylevelekre, húsa nem aszalódott össze egy szemhunyasnyi idő alatt, hogy aztán porrá váljon a zörrenve összeomló csontjai között.

Boris de la Gilbert már nyúlt a pallosa aktivizálójához, hogy lenyakazza Malchiorokat, de keze megállt az öve felé félúton. Tudta, hogy a kislány egy pillanatig sem maradhatna életben a rács túloldalán. Mi történt? - futott át rajta a gondolat.

- Papa, papa! - sikoltozott Nika, és Malchior átvette magát a rácson. Ha őt nem, akkor engem sem?!

- Vissza! - bömbölte de la Gilbert, amikor látta, hogy egyik lovagja protonfegyverrel a kezében reflexből mozdul. De a kiáltás már nem tudta megfékezni a templomost, a lovag átlépett a rácson...

Borzalmas, velőtrázó sikoly hallatszott, és a fegyveres férfi egy minutum alatt elhamvadt. Semmi sem maradt belőle, ami emlékeztetett egy sugárpáncélos vitézre, a misztikus, nem e világból származó hőhullám azon nyomban egy kupac hamuvá változtatta. Malchior eszmélt legelőbb. Hóna alá kapta a sikoltozó gyereket, és bevette magát az Aranykert sűrűjébe.

Az infáns és egyetlen megmaradt lovagja nem gondolkodott, csak cselekedett.

Azonnal kikapcsolták minden védelmi rendszerüket, ledobálták fegyvereiket, lekapcsolták palástjukat, ami szárnyaszegett madár módjára hullott a lépcsőre. A belépésre készültek. Keresztet vetettek, elmormoltak egy rövidke tisztítóimát, és indultak...

- Nagyr, ez hihet... - kezdte de la Gilbert lovagja, de nem tudta befejezni. BUMM!

Ágnes elgyötört arca jelent meg a lépcsősor tetején. A karmelita egy lézerfegyvert szorongatott megégett kezében, és minden teketória nélkül hátba lőtte a férfit.

Az energiasugár átrobbant a templomon. Szempillantás alatt elpárologtatta a tüdőt, a mellkason keresztül kirepítette a bordákat, kétliternyi gőzzé párállott vért, majd továbbhaladtában megpattant a sugárkezelt rácson. A veszettül üvöltöző infáns körül záporozni kezdtek a lézersugarak, de a félájult Ágnes a kis távolság ellenére sem tudott pontosan célozni. Annyit látott, hogy Boris de la Gilbert eltűnik az aranybokrok között. Ágnes keze lehanyatlott. A nehéz pisztoly markolata nagyot koppant az előter kövezetén, és a lány újfent elájult. A dühöngő lovag az elkeseredés könnyeitől áztatott arccal tépdeste maga előtt az aranyleveleket és istentelenül szitkozódva haladt a Hermafrodita felé. Egyetlen ürtemplomos Hite elégséges a pusztító erő felkeltéséhez, és de la Gilbert arra készült, egymaga hajtja végre a szertartást. Jeanne majd elsőpri az eretnekeket, akik szembe mertek szállni Róma hatalmával, megbünteti az elhajlókat, kitépi a nyamvadt földönkívüliek szívét! Hah, így történik majd!

Nem tudta, mi történhetett Shaw-val, aki minden bizonnal valahol itt bujkál a kertben, hacsak meg nem halt azóta. Nem tudta, merre futhatott a rémült Malchior, merre járhat a rendi fogadalmait áthágó, tisztátalanná vált Berenice. Az infáns tekintetében az örület fénye izzott. Keze remegett a fékezhetetlen

indulatoktól, valósággal ordított róla az arcát vörösre festő, mérhetetlen düh. Shaw és a neki hűséget esküdött istentelenek megalázták a büszke ürtemplomos lovagrendet, szembeszálltak a Kongregációval, megszenteltségtelenítették a Pusztító Szűz szentélyét. No, de semmi sincs veszve! Shaw majd elpusztul a Szűz rettenetes csapásai alatt! S minden fekete mágus, okkult-testőr, asztrológus, tenyérjós, ujjal mutogató, csillogó szemű space-fantasy megszállott, varázsló és boszorka elektromáglyán megégettetik, s mindent körmönfont csiribú-csiribá meg abrakadabra egy csapásra eltöröltetik, mert a kozmoszban nincs helye holmi tisztátalan gondolatoknak. Az eretnekség mocskában disznóként fetrengő, undorító elhajlók pedig megkapják jól megérdemelt büntetésüket, mielőtt a Hermafrodita rájuk emeli vérgőzös tekintetét. Hah!

Leigázzuk a villnegrónokat, megszerezzük az időgépet, kiszedjük Malchior főpapból működtetésének titkát, s uralni fogjuk az időt! Végre lesz hatalmunk szembeszállni a császárral, aki varázslólányaival együtt fog égni a máglyán... Nem mentheti meg őket senki és semmi mérhetetlen haragunktól. Jeanne vezeti támadásunkat, s holografikus zászlónk fenn lobog majd az Ūrkastély kozmoszban sodródó romjain!

Mielőtt a Hermafrodita rájuk emeli iszonyú tekintetét.

Ámen.

Gyönyörű szemei voltak...

Arccal egymással szemben feküdtünk, és babusgattam, mintha a szerelmesem lenne. Nem tudtam, mit mondani neki, már mindent elmondtam, amit akartam. Odakintről nem hallatszottak a robbanások, de nem érdekelt. Tudtam, hogy Ágnes és Malchiorék halottak, s hamarosan megérkeznek a lovagok, s akkor Jeanne-nak színt kell vallania.

Velünk vagy ellenünk?!

Berenice a nevemet ismételte, de nem fordultam felé. Végtelen nyugalom költözött belém. A kezdeti idegességem egyik pillanatról a másikra tovaszállt. Tökéletesen nyugodtnak és kiüresedettnek éreztem magamat, amit Jeanne közelségének tudhattam be. Emberi ész számára felfoghatatlan erőt tartottam a karjaiban, ami sziklaszilárd bizonyossággként hirdette, hogy valami (vagy valaki?) uralja az univerzumot, megmér minket cselekedeteink által, s megítél. Isten hathatós jelenlétét éreztem az aranyfüvön fekvő asszonyt/férfit ölelve. Csodálatos, megfogalmazhatatlan érzés volt, alig bírom szavakba önteni. Rámosolyogtam, és Jeanne visszamosolygott...

Rochefort felnézett, és észrevette.

Félrelökte az egyik emberét, és tágra nyílt szemmel lépett fel az oltárig. Felnézett a magasba. Vér csordult a Krisztus-szobor arcán. Rochefort megpördült. - Készüljenek föl a De pacem Domine elhagyására, Jeanne megsemmisítő programot indított!

Nika sikoltozása rángatott vissza a valóságba. Fölemelkedtem, fel sem tűnt, hogy Jeanne velem együtt mozdul. Még mindig fogta a csuklóm.

Boris de la Gilbert gázolt át a bokrokon, és kizuhant a rétre. Karjaiban a kapálózó gyereket tartva lassan feltápáskodott. Malchior rávetette magát, de a hatalmas termetű férfi egy könnyed mozdulattal visszataszította a bokrok közé. Berenice percek óta révületben állt a velem történetek miatt, de most mintha álomból ébredne. Felpattant, és kölykeit védelmező nősténytigris módjára esett neki de la Gilbertnek. Megpróbálta kitépni Nikát a páncélkesztyűk szorításából. Az infáns felüvöltött, és behajította Nikát az aranylevelek közé. Berenice arcába vágott a kesztyűjével, elkapta a karmelita karcsú nyakát. Pokoli erővel kezdte fojtogatni. Mindketten lehanyatlottak az ezüstsáv mellé. Kedvesem hűgkapált a lábával és köhögve fuldoklott...

- Engedj! - kiáltottam Jeanne-nak

A Hermafrodita továbbra sem engedett el, viszont felemelte bal kezét, és egyszerűen rábökött a Berenice-t fojtogató őrült lovagra.

- Bevégeztetett.

Egy férfi hangján szólalt meg. Azonnal lúdbőrössé vált a karom, de nem maradt idő a további csodálkozásra: narancssárga fényben izzó villám csapott ki Jeanne

ujjából, és megérintette, körbefonta Boris de la Gilbert testét.

Mintha egy fényből szőtt háló borult volna a lovagra. Az aprócska villámok szétfolytak a férfi testén, befurakodtak a fülén, orrlíká, ordításra nyílt száján, minden apró testnyílásán és belülről emészteni kezdték.

Berenice összeszedte minden erejét, lerúgta magáról a villámfürdőben vonagló, eleven elektromos kisülést, és odébb mászott.

A lovagról leégett a ruha és lángra lobbant a húsa.

A szemek megdagadtak és kirobbantak az üregükből, az agy kirobbant a lángglóriától övezett koponyatetőn, s betérítette a mennyezet infralámpáit.

Boris de la Gilbert alig tíz másodperc alatt szénné égett, s helyén nem maradt más, mint egy alaktalan folt.

Újabb villám csapott ki a Hermafroditából, és a Berenice-szel átellenes oldalon aranyporrá robbantotta a bokrokat. Szemhunyásnyi idő sem telt belé, és a villámok csapkodása állandósult.

Jeanne d' Arc elengedte a kezem.

- Hittem neked, de most menekülj, a haragom elszabadul.

Ez nem a magyarázatok keresésének ideje volt, hanem a menekülésé. Úgy rohantam, mint egy megveszekedett örült. Elkaptam Berenice kezét, és fölrángattam kedvesemet a pázsitról.

- Kifelé innen! - üvöltöttem Malchiorra. Elvettem tőle Nikát.

- Siessünk! - kiáltotta Berenice előttünk szaladva. Ő legalább ismerte az utat, én évszázadokig bolyongtam volna a kertben, míg megtalálom a kaput. Hátunk mögött villámok robbantak, ahogy Jeanne széttárt karokkal felemelkedett a kör közepén. Körülöttünk szétrobbant és olvadozott a kert, a levegő felfonósodott, hátunkat iszonytató hóhullám perzselte. Kifelé! Ágnes nyöszörögve hevert a felső lépcsőfokokon. Letettem a gyereket, és visszacsatoltam a Rolexemet. A PHR bekapcsolt, és kirobbantak az ikonok

- Siessetek, én majd hátulról védelmezlek benneteket!

Berenice megpróbálta talpra állítani Ágnes, aki átkarolta a nyakát. Elindultak a főfolyosón, Malchior már messze szaladt Nikával a karjában. Mielőtt nyakunkba robbant volna a hóhullám, földobtam a rács elé egy termopajzsot (sejtettem, hogy nem sokat ér), balról elkaptam Ágnes derekát és Berenice-szel együtt cipelni kezdtük a csajt.

- Hagyjatok itt, meneküljete! - nyöszörögte Ágnes vitéz.

Dühös lettem.

- Ha eddig nem haltál meg, most már nem fogsz! Fogd be a szád, mert beverem! - Ez hatott.

Nehéz lenne szavakba önteni azoknak a perceknek a történetét, míg a főfolyosón és a többi járaton menekültünk a Szűz mindent elemészto haragja elől. Valójában nem akart bántani minket, de elhatározta, hogy mindent elpusztít, végezetül önmagát is. Kaptunk tőle egy esélyt. Ha sikerül elmenekülnünk, akkor ebben a jóisten akaratát látja, s nem tehet, nem akar tenni ellenünk semmit. Talán erre gondolt? Azokban a percekben rengeteg kérdés fogalmazódott meg bennem, de érthető okoknál fogva nem volt időm lekuporodni egy félreeső sarokba és elszívni egy cigarettát, hogy közben a válaszokon rágódjak. A világ legkorszerűbb harcászati rendszerét hordoztam magamon, mégis úgy futottam, mint egy megriasztott mezei nyúl, ha meghallja az agárlihegést.

Malchior tanácstalanul toporgott egy elágazásnál. Nem tudta, merre szaladjon tovább, inkább bevárt minket. A De pacem Domine úgy rázkódott, mintha az Isten egy hatalmas pörölyvel verné a külső burkolatát. A hajót robbanássorozatok rázkódtatták, villogtak a fények, üvöltöttek a szirénák, a De pacem Domine maga lett a megtestesült apokalipszis.

Egyetlen esélyünk maradt.

- Merre vannak a legközelebbi mentőkabinok?

- Nem tudom - nyögte Berenice. - Fogalmam sincs, merre járunk.. Detonáció.

Nekizuhantunk a falnak, és a világítás kialudt. Bekapcsoltam a reflektoraimat.

- Mi az, hogy nem tudod?! Ne tedd ezt velem, kicsim!

Ágnes minden erejét összeszedve belém kapaszkodott.

- Két... két szinttel lejjebb van egy kilövőállás... Egy jezsuita-úrvadászraj állomásozik a dokkban, és ott vannak men... mentőkabinok is... Erre egyenest kell mennünk, aztán eljutunk a gravitációs liftekig...

Ha ez a nő felépül, esküszöm, elveszem feleségül!

Tovább mentünk, és a folyosó végén befordultunk a liftek felé. A PHR jelezte, hogy baj lesz, és a következő pillanatban a nyakunkba szakadt egy feketepáncélos

kongregációs-osztag. Nem úgy néztek ki, mintha bennünket keresnének, szerintem ugyanúgy menekülni próbáltak a kataklizma elől. Jelen helyzet nem adott alkalmat arra, hogy kibéküljünk az ellenségeinkkel, ezért minden különösebb figyelmeztetés nélkül megtámadtam őket az Art of Laserrel. A részleteket nem ecsetelem, a dolog körülbelül öt-hat másodpercig tartott.

A gravolifteket szerencsére működtek, és mindannyian beszálltunk a jobbszélsőbe. Amikor két szinttel lejjebb kinyílt az ajtó, komoly dilemmát okozott, hogy most mit csináljak: rengeteg ember lőtött-futott az előttünk feltárulkozó csarnokszerű építményben. Különböző színekben pompázó egyenruhákat, kezeslábasokat láttam, de katonát vagy templomost egy darabot sem. A menekülők egytől-egyig férfiak voltak, nők, gyerekek sehol. Feltűnően sok csuhás tülekedett a mentőkabinok előtt, mindenki eszeveszetten kiabált, legkevesebb száz ember próbált utat tömi magának, hogy eljusson valamelyik startra kész egységig. Távolban a dokk hatalmas kijárata fénylett. Nagyteljesítményű iker-sztázispajzsok választották el a benti légnyomást a világűr rettenetes vákuumától. Odakintről vakítóan fénylett a Markhamill zöldeskék felhőzete. Egy pillantás Malchiorra. Könnyek csillogtak a szemében. A dokk akkora volt, hogy kényelmesen beállhatott volna egy kisebb űrnaszád. Bénultan néztem a mentőkabinok kilövőállásai felé, ahol időközben sokkal rosszabb lett a helyzet, mint a Titanicon az utolsó mentőcsónak vízrebocsátása után. Az emberek egymást rángatták le a rámpáról, valahol lézersugár villant, leírhatatlan pánik lett úrrá a menekülőkön. Elém ugrott egy fiatal csuhás, szerintem nem tudta, kik vagyunk

- Meneküljenek, Jeanne szétbontja magát!

Én meg egy ökölcsapással bontottam szét a krapek állát. A szerzetes hang nélkül elterült a fal mentén. Ő már elmenekült a valóság elől.

- Mennyi időnk lehet hátra? - kérdeztem Berenice-t. Jól megráztam, nehogy leálljon imádkozni.

- Önpusztító-programot indított... Körülbelül tizenöt perc múlva felrobbanunk Csinálj valamit, Brett! - Hiába volt profi, közel járt a pánikhoz.

Csinálj valamit, Brett! - Kezdett elegendő lenni abból, hogy ez lassan szállóige lesz a galaxisban.

Egy pillantás a mentőkabinok felé. Az első már kilőtte magát. Ha el akarok jutni valamelyikhez, akkor legalább kétszáz embert kell megölnöm... Nem fogom megtenni, katona vagyok és nem gyilkos.

És van hátra tíz-tizenöt percem.

A De pacem Domine-t folyamatosan rázkódtatták a robbanássorozatok.

- Hát akkor kezdődjön a Rock and Roll!

Kibontottam a fehér ikont, és előhúztam a Praetorianus Gárda kommunikációs egységét, amivel intersztelláris hívásokat is le lehetett bonyolítani. De most nem a kozmosz túloldalára akartam holofonálni, hanem arra a pompásan ragyogó bolygóra, ami beragyogta az egész dokkot. Ujjaim fürge táncot jártak a panelon, ahogy leütöttem a kódot és leadtam a vezérszignált. Bekapcsoltam az irányjeladómat. A többi már nem rajtam, hanem a turáni tudományon múltott.

- Mire készül? - kérdezte Malchior. Egyedül fogalmazta meg mindenki kérdését. Elmondtam neki.

- Nem fog ideérni - bágyadozott Malchior.

- Nyugodjon meg, ez ideér!

Berobbantak a Vámpír harap vérnarancsba hajtóművei.

A tűzhullám olyan erővel vágódott a sugárkerámiának és terült el rajta, hogy odébb taszított egy, a biztonsági határon túl parkoló jachtot és felborított két konténert. A markhamilli űrrepülőtér irányító-központjában egyébként is óriási fejetlenség uralkodott a De pacem Domine alig egy standard órával ezelőtti vészstartja óta, de az új hajó felszállása csak tetézte a bajt. Az összes kommunikációs-egység megzavarodott, a repülésirányítás komputerhálózatában energiaellátási zavarok keletkeztek. A radarképernyők megbolondultak, tucatnyi monitor sötétült el.

- Euticénium-klipperhajtómű - jegyezte meg az egyik technikus, és hosszan nézett az égre robbanó vörös ikercsík után. Az ismeretlen hajó egyetlen hívásra sem válaszolt, és pillanatokon belül apró ponttá zsugorodva eltűnt az alacsonyan gomolygó felhők között.

Az elnyújtott testű, vörös denevért formázó, áramvonalas hajó iszonyú

sebességgel fúrta magát a bolygó légkörébe. A start utáni tizedik másodpercben már elérte a sztratoszféra határát, és meredeken emelkedve tovább tört a világűr felé.

- Mezoszféra - jelentette be a komputer. Adatok végtelen halmaza sorjázott a vezérlőpult tenyérnyi képernyőin, és a hajó továbbnövelte sebességét. - Ionoszféra... Automata fegyverrendszerek aktivizálva... - A Vámpír harap vérnarancsba kihasználta az ionoszféra adta lehetőségeket, és megkezdte az energiatárák feltöltését. Az ionoszférát a fehér törpe intenzív sugárzása következtében keletkezett elektromos töltésű anyagi részecskék birodalmának lehetett tekinteni és a turáni hadihajó úgy szívta el az energiáit, mintha valóban vámpír lenne. Hatalmas viharok keletkeztek, amerre elhaladt. - Muranovszky-atompajzs aktivizálva...

A Vámpír harap vérnarancsba töretlenül haladt célja felé. Hamarosan bemérte a De pacem Domine tartózkodási helyét, és ráállt az optimális röppályára, hogy megközelítse a jeladó forrását.

Egymást követően robbantak le a mentőkabinok, de akkor megkezdődött a tragédiák sorozata - míg élek, nem felejttem el.

Jeanne mindenkit magával akart rántani a pusztulásba, ezért kiiktatta az úrcirkáló központi számítógépét. Átvette a hatalmat, és megkezdte a totális pusztítást: nem akart túlélőket, s nem tett különbséget többé ártatlanok és bűnösök között. Nem tudom, mi történt a De pacem Domine többi pontján, csak arról számolhatok be, amit saját szememmel láttam. Az első mentőkabinok leváltak az elektromagnetikus panelekről, és a biztonsági töltet kirobbantotta őket a Markhamill felé, de egyikük sem jutott messzire. Láttuk a sztázispajzsokon keresztül, hogy alig hagyják el a robbanások által rázkódó hajóóriás fedélzetét, amikor a komputervezérlésű lézerütegek utánuk fordulnak és egyetlen lövéssel izzó gázgömbbé változtatják azokat.

- Jézus Mária - nyögte Berenice. - Mit mondtál ennek a szegény lánynak, Brett? Szegény lányként emlegette Jeanne-t. Hát nem is tudom...

Emberi szavak segítségével képtelenség leírni azt a pánikhangulatot, ami kitört a dokkban. Végre mindenki megértette, hogy nincs menekvés. Kénytelen-kelletlen le kellett lőnöm valakit, aki teljesen elveszítette az eszét, és durván odébb lökte Berenice-t, aki a liftajtó előtt állt. Ordítanom kellett, hogy társaim meghallják, amit mondok

- Előre kell törnünk a sztázispajzsok felé, mert nem akarom teljesen behozni a hajót. Ha leszáll, én megyek előre. Ne kezdjetez rohanni felé, mert tüzet nyit!

- Itt rengetek ember fog meghalni! - ordított vissza Malchior.

- De korántsem annyi, mint ahány villnegron meghalt volna, ha ez a rengeteg ember mégis megrohamozza a bolygóját, főpap! Fogja a gyereket, és kövessen! - Szóltam Berenice-nek, hogy segítsen Ágnesnek, aztán a piros ikonból előhúztam egy Herden-78-ast, ami körülbelül olyan hatást szokott kifejteni, mint az ördög, ha beszabadul egy apácakolostor zuhanyozójába karácsony szenteste.

Lekapcsoltam az energiapajzsaimat, és klasszikus módon törtem előre: félrelökdöstem a sikoltozva rohangáló embereket. Nem akartam ártani szegény halálaitélteknek Malchior mögöttem jött, a sort Berenice és az általa támogatott Ágnes zárta.

Fület repesztő detonáció rázkódtatta meg a dokk jobb oldalát. Tűzvörös lánggrózsák nyíltak a magasba és záporozni kezdtek a lángoló roncsdarabok. A tömeg meglódult az ellenkező irányba, és fejvesztve menekült az oldalfolyosók irányába. Több ember elbukott, és pillanatokon belül véres masszává taposta a menekülők megfékezhetetlen áradata. Szerencsére már túlverekeztük magunkat a legnagyobb sodorhullámon, és megcsillant előttünk a dokk fogadórészét elzáró sugárrács. Protonfegyveres biztonságiak álltak mögöttem, rezzenéstelen, érzelmentes arccal szemlélték a tömeget. Nyugatinuknak egyetlen logikus magyarázata lehetséges: mindegyikük olyan szintetikus katona volt, akikbe nem programoztak félelemérzetet és az élethez való föltétlen ragaszkodást. A De pacem Domine-nek legfeljebb tíz perce lehetett hátra, de mégsem mozdultak az őrhelyükről. Számukra csak egyetlen fontos dolog létezett: senki se közelítse meg külön engedély nélkül az iker-sztázispajzsokat és a jezsuita-vadászokat (ez utóbbiak természetesen már percekkel ezelőtt az utolsó darabig távoztak... amennyiben Jeanne is úgy akarta!).

A Herden-78-ason bekapcsoltam az „ismeretlen számú célpont” funkciót és megadtam

az első koordinátát. A komputer bemérte, kielemezte az első szintetikust, hogy utána mindent célpontnak tartson, ami megközelítőleg beazonosítható a memóriában tárolt adatok alapján. Annyi a dolgom, hogy meg kell kezdenem a tüzelést, a fegyver magától mozdul a célra a gravitációs szabályzórendszer segítségével. Félrelöktem az utolsó embert, és szétrobbantottam az első biztonsági őrt. Folyamatosan nyomtam a tűzgombot, és a gravorendszer bemozdította az új célokra. Nem kellett célóznom, a komputervezérlésű fegyver megtette helyettem. Öt másodperc alatt végeztem a tizenkét biztonsággal.

Felszaladtunk a félköríves lépcsősoron, és a PHR segítségével kiiktattam a sugárrácsot. Feléledt a kommunikációs blokkom, és mindenkiel közöltem az örömhírt.

- Egy perc múlva itt van.

- A védelmi rendszer löni fog rá! - kiáltotta Berenice.

- Lesz megsejtes.

A Vámpír harap vérnarancsba még jóval az űrcirkáló lézerágyúinak lőtávólán kívül száguldott, amikor a komputere elvégezte a célpont fegyverzettesztjét.

Megszámolta a lövegállásokat, szortírozta őket fajtajuk és intenzitásuk szerint, majd ezt követően megalkotta az optimális megközelítési és támadási variációt. A hajó testén feléledtek a plazmaágyúk és tizenkettes csoportokban bemérték a stratégiailag kiemelt célpontokat. A turáni gyártmányú plazmaágyúk az elektrodinamikus íjhoz hasonló energiakonzentrációval rendelkeztek, csak kisebb intervallumban tudták szabályozni a leadott energiát, és végteljesítményük nem érte el a plazmaíj ötven százalékát, így viszont alkalmasak voltak pontlövésre. A De pacem Domine védelmi rendszerei természetesen észlelték a közelgő hadihajót, és felkészültek az elhárításra. A radarvezérlésű lézerütegek rámozdultak a célpontra, és várták a tűzparancsot.

A turáni hadihajó válaszképpen radarzavarásba kezdett.

Hat perccel felszállása után a Vámpír harap vérnarancsba leadta az első plazmasorozatot, és ráfordult az utolsó megközelítési szakaszra. A komputer audio-kapcsolatot létesített a jelforrással, és bejelentkezett.

- Adjon Isten jó napot! - duruzsolta Deél-Ősi Enikő hangján a komputer.

- Dokkolási idő?

- Egy-huszonöt.

- Adatrögzítés! Egy HH-44-es típusú dokkban állok. A sztázispajzsok keresztül indítani fogok egy jelsugarat. Állj rá, és gyere be értem! A dokkot lézerütegek védelmezik, a számuk, a számuk... - Néztem a műszereimet, de a komputer megelőzött:

- Nyolc. Nulla-ötven múlva vonalon.

- Ötven másodpercen belül rááll a dokkra - magyaráztam a társaimnak - Kurva gyorsan jön, készüljete fel!

Fél perc múlva szinte egyszerre szólalt meg a De pacem Domine valamennyi, Markhamill felé forduló ütegállása. Iszonyú fényözön tartott a bolygó irányába, láthatólag minden lézerágyú egy szemmel nem látható pontra koncentrált az energiát, amelyből tűzpiros sugarak csaptak ki viszontválasz gyanánt.

A templomos űrhajó megremegett. Tűzgombok lobbantak az ütegállások helyén, hogy szinte pillanatokon belül elenyésszenek a világűr légkörtelen jéghidegében. Az automata ágyúk ráfordultak az egyre közeledő célpontra, és ontották a halált, de a tűzpiros denevért hihetetlen intenzitású energiapajzsok védelmezték, és nem rendült meg az energiaözön csapásai alatt. A Vámpír harap vérnarancsba szikrákat hányó konfettivé lőtte a dokkot védelmező közepes teljesítményű lézerütegeket, és iszonyú dörejjel belebegett a sztázispajzsokon. Megérkezett.

Tényleg nagyon gyorsan ideért. Ha más meséli, nem hiszem el.

A hajtómű átváltott gravosugarakra, a hajó lehuppantotta magát a titánpadlóra, és felnylt a külső zsilip.

- Befelé! - üvöltöttem, ahogy a torkomon kifért. Rohantunk, mint a megveszettek Malchior később azt mondta, hogy Nikát valósággal bedobtam a zsilipen. Nem tudom, lehet, csak homályosan emlékszem azokra a pillanatokra. Berántottam az öreget, Berenice-t és Ágnes, vitézt, aztán akkorát csaptam a záró-panel fekete gombjára, hogy belefájdult a tenyerem.

19 A pontlövés a turáni plazmaíjászat egyik különleges technikája. Lényege, hogy a sugár nem szalad át a célon, hanem az érintkezés pillanatában maximális intenzitást fejt ki és elenyészik. Nagyteljesítményű íjjal nem lehet plazma-pontlövést végrehajtani.

Na ugye, hogy meg merem nyomni a fekete gombot!?

- Antigravitáció! Start!

- Sebességvektor?

- Kibaszott gyorsaság!

A hajó tudta, hogy ez mit jelent, és úgy indult, mint az isten.

Átverekedtem magam a padlón fekvő testeken, és fejest ugrottam a pilótaszékbe. Az antigravitációs-parallok nélkül mindannyian szétkenődtünk volna a hátsó falon, de hál' Istennek a rendszer hibátlanul működött. A hajót intenzív tűzcsapások érték, de nem törődött a viszontválasszal, és minden fölösleges energiát a hátsó pajzsokra koncentrálni száguldott a Markhamill felé. Berenice belehuppan a mellettem lévő székbe.

- Imádkozz, drágám! - kiabáltam neki, hogy túléljem a hajtóművek süvítését.

Hátulról Malchior kapaszkodott a székembe, és a képernyőkkel szemezett. Úgy rázkódtunk, mint száraz dióbél a héjban, kénytelen voltam bekattintani az övet.

A lézerütegek elkeseredetten lőttek minket. Vetettem egy pillantást az energiaszint jelzőjére... Nem mertem odanézni többé. Malchior a fülembe kiabált.

- Szerzünk magának egy plazmaíjat, Shaw! Tudom, hogy fáj a szíve érte! Azt

hiszem, hogy Szent Sebestyén tényleg Szent volt!

Azóta is hálás vagyok az öregnek, mert ha akkor nem mondja ezt, akkor nem jut eszembe, hogy meg kellene próbálkoznom valamivel...

Miért ne sikerülhetne?

Szépmező Szárnya végtelenül türelmes szellem lévén egymagában várakozott az íj testébe zárva, és semmit sem tudott a körülötte zajló eseményekről. Továbbra is fenntartotta a védelmi mezejét, habár régen nem támadta már senki, a lovagrend megfutamodott.

Szent Sebestyén jellegtelen szoborarccal meredt a távolban fénylő oltárra.

Lassan kihunytak körülötte a tüzek, füstjük mocsanatlanul sötétlett a magas boltívek között. A székesegyházban minden romba dőlt. Az oldalkápolnák vasrácsai megolvadva feküdtek a pernyével borított márványlapokon, a szentek szobrai ledőltek talapzatukról, a szenteltvíztartók és kandeláberek egymás hegyén-hátán heverve nyugodtak a feketévé égett padosorok között. A székesegyház szüntelenül rengett az űrhajó testét rázkódtató detonációk hatására. Egy földre zuhant ezüstkupa lassan odébb gurult és nekikoccant Szent Sebestyén talapzatának.. És akkor megmozdult a szobor.

Derékban eltekeredett, mint egy diszkoszvető az utolsó nagy dobás előtt, s e mozdulat közben felajzotta az íjat. Szépmező szárnya maximális teljesítményre állította a plazmaíjat, becélozta a húszlépésnyire álló zsiliplapot, amelyen pár órával ezelőtt belépett erre a szent helyre, és megparancsolta Szent Sebestyénnek, hogy mosolyodjon el...

A szoborarc márványizmai engedelmességek

Akkor is mosolygott, amikor a plazma kiobbantotta a zsiliplapokat, és a világűr iszonyú vákuuma kirántotta őt a végtelen sötétségbe...

Üvöltöttem a gyönyörűségtől.

Milliónyi törmelék indult végtelen útjára, ahogy a székesegyház kápolnástul, szenteltvíztartóstul, vasrácsostul, oltárostul... és Szent Sebestyénestül kiobbant a világűrbe. A komputer pillanatok alatt bemérte az íj sajátvédelmi mezejét és utána küldte a hajót. Fél perc alatt elkapta, és kilőtt rá egy gravitációs hálót. Miután meglett a kontaktus, odafordultam a Markhamill légkörének, és a plazmaíjat egy kilométerrel magam előtt tolva elmerültem az exoszférában.

Aki a pilótafülkében tartózkodott, kivétel nélkül a külső kamerák által közvetített képernyőket nézte.

A De pacem Domine és Jeanne a haláltusáját vívták Vakító fények villantak a gigantikus méretű űrhajó testén. A felszín robbanásai hatalmas darabokat szakítottak ki a burkolatból, és a roncsdarabok szétrepültek a világűrben. Az űrtemplomosok büszke űrhajója letért pályájáról és megadta magát elkerülhetetlen

sorsának

Felkapcsoltam a szűrőket, és a következő pillanatban megtörtént. Ezer napnál is vakítóbb fényözön éledt az egyre táguló horizonton lebukni készülő fehér törpével szemben. Egy végtelennek tűnő pillanatra tejfehér fénybe vonta a Markhamill légkörét, de szinte azonnal elenyészett. A műszereim szerint gigászi termionukleáris robbanás lehetett, szerencsére jó magasan a légkör felsőbb rétegei fölött. Ha nyolcszáz ezer kilométerrel lejjebb zajlik, alighanem rettenetes viharként söpör végig az alatt elterülő földrészek fölött, és évtizedekre tönkretesz a bolygó klíma-háztartását, elhozva ezzel azt az apokalipszist, amiért lényegében ideette a fene az egész űrtemplomos lovagrendet és Jeanne-t.

Nagyon sajnálom, Jeanne...

- Tudja, mit nem csípek a bolygójában, Malchior?

- Mit? - kérdezte az örömkönnyeit törölgető Malchior.

- Eszméletlenül unalmas hely. Szinte alig történik vele valami izgalmas...

Valamelyik nő a nyakamba borult, azt hiszem, Berenice. Már látszottak a nagyobb városok..

5.

Ha hiszik, ha nem, tiszteletét tette nálam az egész markhamilli kormány és az összes kigyópap - ez utóbbiak kivétel nélkül matematikusok voltak ímé, itt vagy a bölcsesség. Bármennyire tiltakoztam ellene, kibérelték számomra a legelőkelőbb szálloda legelőkelőbb emeletét, és megállás nélkül jöttek-mentek. Az első órákban próbáltam uralkodni magamon és jópofákat vágtam a jópofa százhusz centis, kék figurák folyamatos látogatásához, de amikor beállított a média (valami Julis nevű riporter), és tudomásomra hozta, hogy „élő egyenesben és térhatással, most rögtön”, akkor lenyúltam a székem alá, és elővettem az MMX Art of Lasert.

- Mindjárt lesz térhatás... most rögtön.

A média el.

Órákba tellett, mire kettesben maradhatunk Malchiorral. A Markhamilli Borászati Múzeumból hozatott nekem egy üveg igazi, kétszázötven éves portóit - még a DDL előtt korszakból -, és azt kortyolgattuk metszett üvegpoharakból. Egy szál gatyában terpeszkedtem egy félmilliós börgarnitúrán, és nagyon elégedett voltam magammal. Malchior velem szemben ült, és dohányozni próbált. Nem sikerült neki. Beszélgettünk

- Délután voltam a Védelmi Parancsnokságon, ahol roppant érdekes dolgokat tudtam meg, Mr. Shaw- pöckölgette a cigarettát Malchior. Végül letette egy hegyikristály hamutartóba, és nem nyúlt hozzá többé. - Kicsit utána számoltunk az időpontoknak, és arra a megállapításra jutottunk, hogy a lovagrend akkor kezdte meg a De pacem Domine elhagyását, amikor még Jeanne-nál voltunk.

Valószínűleg megsejtették, hogy mire készül a Hermafrodita, és az utolsó előtti pillanatban kereket oldottak. Beléptek a mélyűrbe, és eltűntek a Föld felé. Az űrnaszádok befogadó kapacitását figyelembe véve legalább 1000-1200 templomos.

- Mit mond a hírszerzése, ki volt de la Gilbert helyettese?

- A lovagrend oligarchiáját figyelembe véve talán Francois Rochefort.

- Ismerem, egyszer találkoztunk az Űrkastélyban. úgy melleleg nagyon nagy szerencsénk volt, hogy nem kerültünk közvetlen harcérrintkezésbe a templomosokkal. Ha pajzsok nélkül össze csapunk velük, akkor ön most biztosan nem ülne itt. Talán én sem.

- Hát igen...

- Nika jól van?

- Ő, remekül... Mit gondol, Shaw, meddig lesz nyugtunk tőlük? A kormány nagyon fél, hogy hamarosan visszatérnek, és egy egész flottával jönnek majd.

Megmozgattam a poharat, és néztem, ahogy körözni kezd a vérvörös bor. A tálcára tettem egy halk koppanással.

- Jeanne önpusztítása egy jó darabig visszaveti őket. Most majd sokáig rágódhatnak a történten, de nyugodjon meg, nem fognak visszatérni, ezt garantálom! Ma délelőtt beszéltem egy emberrel. Megkértem, hogy jöjjön a Markhamillra, és építse ki a bolygó teljes védelmi rendszerét!... Ne meressen ilyen rémült szemeket, az összes költséget én állom! Fél áron megcsinálja, alkalmi vétel. Az az ember a leköteleztem, és szívesen segít maguknak. Ha a

lovagrend fülébe jut a hír, hogy ő szerelte fel a rendszert, akkor százötven évig nem mernek idejönni, e felől biztosak lehetnek

- És ki ez az ember?

- A Császári Különleges Haderők főparancsnoka, Gabriel Herites tábornok.

- Ahh...

Hallgattunk egy sort, végül Malchior törte meg a csendet.

- Szeretném, ha beszélgetnénk egy kicsit Jeanne-ről. De nem a Hermafroditáról és nem a különös kétneműségéről, hanem arról, hogy mit mondott neki,. amitől ennyire megijedt. Máig nem tudom felfogni, hogyan hozhatott ilyen döntést, hogy elpusztítja önmagát? Akar beszélni róla, vagy továbbra is titkolózik, mint a nővérek előtt?

- Jó, hogy említi őket. Minden elismerésem a villnegrón orvostudományé. Amit Ágnes égési sérüléseivel tettek az elmúlt huszonnégy órában, az belekíváncozik a Guinnessbe...

Malchior titokzatosan mosolygott, és kitartóan próbált szemezni velem. Kinyúltam a napszemüvegemért, és azonnal feltettem.

- Á, Mr. Shaw, ne próbálja elterelni a szót a kérdésről! Minden elismerésem a magáé és a nővéreké, de mi most itt beszélhetünk, gondolatokat cserélünk és semmi sem kötelező. Nem mint az achátkígyó főpapja ülök itt, hanem mint a barátja, ha szabad ezt mondanom. Akar beszélni Jeanne-ről vagy sem?

- Oké, mit akar tudni?

- Mindent, amiből később okulni lehet.

Imádtam az ilyen válaszokat, mert volt dimenziójuk.

- Rendben van.

Mindent elmondtam neki... Beszéltem az összes létező benyomásomról, ami attól a pillanattól kezdve ért, hogy betettem a lábam a De pacem Domine fedélzetére. Beszámoltam a Berenice-szel folytatott gyóntatófülkés beszélgetésemről és arról, hogy valójában mit érzek a lány iránt. És mit érzek Jeanne iránt... A legapróbb részletekig feltártam előtte azt a monológot, amit a Hermafroditához hajolva adtam elő. Amikor a végére értem hosszúra sikerült beszámolómnak, Malchior meglehetősen érdekes dolgot mondott.

- Szerintem maga beleszeretett az orleansi szűzbe. Nem a Hermafroditába, akit Jeanne-nak neveznek, hanem az igazi Jeanne d'Arcba.

- Azt mondom, menjünk tovább! - jelentettem ki határozott hangon.

Malchior tovább ment.

- Matematikusként csodálkoznom kell a Hermafroditán, hogy beleesett egy paradoxon csapdájába és nem vette észre a trükköt. Ön arról győzte meg, hogy ő Jeanne d'Arc. Visszont ebben az esetben tudnia kellett volna, hogy képtelen elpusztítania önmagát, mert nem tudja megakadályozni az időn történő átdobását, hiszen Jeanne d'Arc tényleg élt, ergo nem sikerülhet az önpusztítása...

- Ezt sürgősen hagyja abba, kedves matematikuson, mert nem állok jól magamért, és ez a lakosztály a harminckettediken van, ne feledje! - mondtam gyorsan.

- Ühüm... emlegette a Katedrális. Tényleg úgy gondolja, hogy hathatósan közreműködött és irányította az eseményeket?

Örülök, hogy elterelődött a szó Jeanne személyéről. Amíg élek, nem fogom elfelejteni azokat a szemeket.

- Ebben biztos vagyok, Malchior. Berenice különös viselkedése a Markhamillon, a velem kapcsolatos megérzései, az a váratlan érzelemhullám, amit a közelségemben érzett, az, hogy nem fedte fel a teljes igazságot a Kongregáció előtt, és a téves állításai a kígyószentéllyel kapcsolatban, miszerint odabent egy működő időgép található, mind-mind ezt bizonyítják Valaki vagy valakik itt voltak a bolygón, és befolyásoltak minket a

döntéseinkben, kvázi irányítottak minket, hogy a megfelelő pillanatban minden járhasson a maga útján. Úgy intézték a dolgokat, hogy fölmenjek a De pacem Domine fedélzetére, de Jea... a Hermafroditához mégis nekem kellett odahajolnom. Úgyes. Szeretnék találkozni egy ilyen fickóval, aki az Idő Urait szolgálja, azt hiszem, tudnánk miről beszélgetni, Malchior.

A főpap sokáig hallgatott, és elgondolkodva forgatta kék ujjai közt a metszett kristálypoharat. A bort vizsgálgatta, mintha betűk úszkálnának a tetején, amelyek előbb-utóbb összeállnak és megadják a válaszokat.

Természetesen egy fia betű sem úszkált a borban. A válaszok sokkal inkább kettőnk között lebegtek a levegőben.

- Nincs hiányérzete, Mr. Shaw?

- Mivel kapcsolatban?

- Miért nem kérdezi meg tőlem, hol van Winston Frankie Cocker?

- A kurva életbe, tényleg hol van Winston Frankie Cocker?

- Szerintem visszament a saját századába - kuncogott Malchior, és a ragyogó kristálycsillárnak emelte a borospoharat. - Nagyon finom ez a bor, hozhattam volna több palackkal...

Előrehajoltam.

- Na, ide figyelj, te kicsi, kék „emberke"! Most azonnal elmondod nekem, hogy mit tudsz erről a dologról vagy... vagy, nem is tudom, mit csinálok veled és a bolygóddal. Szóval ki ez a Frankie Cocker?

Malchior ismét felvette a komoly „matematikus-időkutató-főpap" ábrázatot, és beszélni kezdett.

- Alig három hónappal ezelőtt érkezett a Markhamillra és följánlotta a szolgálatait. Kiváló ajánlásokkal érkezett, abszolút vérprofinak látszott, aki hibátlanul oldotta meg az összes létező tesztfeladatot, és úgy döntöttünk, hogy alkalmazzuk. Rengeteg ember fordul meg a bolygónkon, köztük bűnözők is, mint tudja, a Markhamill egy adóparadicsom. Szükségünk van olyan emberekre, akik könnyen elvegyülnek az idelátogató homo sapiensek között, hogy a megfelelő pillanatban az orrukra koppinthassanak. Frankie egy nagyon jól képzett hírszerző tiszt, akiért kapva kapnának bárhol. No, de nem erről beszélünk! Mint tudja, ő vezette a Berenice Noirral kapcsolatos nyomozást. Nos, jó okunk van feltételezni, hogy ez nem véletlen. Ő akarta, hogy így legyen. Tudja, mikor látták utoljára?

- Sejtésem sincs.

- Miután felmentünk a De pacem Domine-re. Azután eltűnt, s azóta se híre, se hamva. Elnyelte a föld!

- Vagy az idő... - mosolyogtam.

- Akár.

- Figyeljen ide, Malchior, ez még nem bizonyít semmit! Lehet, hogy részegen fekszik valahol és elfelejtett bejönni dolgozni. Ja, hogy közben majdnem felperzselték a Markhamillt, ez egy dolog.

- Sajnos, a dolog nem ilyen egyszerű, Mr. Shaw. Frankie azt jelentette nekünk, hogy napok óta megfigyel egy nőt, aki feltételezhetően a Kongregáció ügynöke, s mint olyan meglehetősen korszerű felszereléssel flangál a Markhamillon. Ez mind nagyon szép és jó, csak egy probléma van. Mi nem szereltük föl Frankie-t olyan titokzatos elektronikákkal, amelyek segítségével ki lehetne szűrni egy karmelita ügynöknőt. S azért nem, mert nekünk nincsenek ilyen furfangos csudamasináink. Érti már? Frankie Cocker valami olyan trükkös felszereléssel dolgozik, ami jobb, mint a Kongregációé, holott a fél galaxis tudja, hogy Róma foglalkoztatja a legjobb hírszerzőket, akiket a legmodernebb hírszerző-eszközökkel lát el.

Elgondolkodva simogattam az államot. Lehetett némi igazságalapja annak, amit Malchior állított.

- Erre mikor jöttek rá?

- Erre én jöttem rá azon a délutánon, amikor ön a Szentélyben találkozott velem, de nem szóltam róla senkinek, mert rettentő bonyolulttá tette volna a helyzetet. Elgondolkodva dőltem hátra.

Mindez, miért ne lehetne így, ahogy Malchior állítja? Winston Frankie Cocker azt a feladatot kapja, hogy szervezze meg a lovagrend megállítását a Markhamillon, erre idejön a bolygóra, bedolgozza magát a bolygóbiztonságiakhoz, hogy mindig a tűz közelében legyen, és vár Berenice Noirra. Nagyon jól tudja, hogy kit kell keresnie a tömegben, az sem lehetetlen, hogy a főnökei már száz-kétszáz éve tudják. Berenice megérkezik, mint a Hermafrodita kémje és körbekémlél a bolygón. Megteszi a megfelelő lépéseket, hogy a kellő pillanatban padlóra kerüljön a Markhamill védelmi rendszere, aztán ki akarja kutatni a Szentély titkait, de ekkor támadásba lendül a Katedrális, illetve Frankie, és egy mentális pajzzsal lepusztítja a lány agyát, hogy később azt plántálja belé: a villnegrónok egy működő időgépet rejtegetnek odabent! Berenice jelent Jeanne-nak, aki erre lefűjja az inváziót és Malchior megzsarolása mellett dönt. „Átadjátok nekünk az időgépet, és megbocsássuk, hogy nem imádkoztok ahhoz az istenhez, akit mi megmutattunk nektek borban és kenyérben, két szín alatt". S most jön a lényeg! Az Idő Urai már időtlen idők óta tudják, hogy Brett Shaw akkor és ott bekeményített, amitől Jeanne végképp padlóra került. Hoppá! Fogjuk meg Shaw-t,

kicsit nyúljunk bele az ő agyába is, és intézzük úgy a dolgokat, hogy belekeveredjen az eseményekben. Dühből, daczból, hiúságból, mindegy miből, de majd felmegy a De pacem Domine-re, és lepofoz mindenkit, ahogy írva van az Idő Nagykönyvében. Na, de miképpen teremtsük meg a belső motivációit? Világos, mint a nap! Ijesszünk rá a Kongregáció ügynőknőjére, hogy nyomában az egész markhamilli titkosszolgálat, aztán súgjuk meg neki, hogy nini, ott az a férfi, aki megvédelmez téged a csúnya bőrkabátosoktól, akik természetesen a mi embereink. Berenice Shaw karjába omlik, és megteremtődnek a belső motivációi, aztán hatalmas lelki válságba zuhan, és visszafut a Kongregáció ölelő karjaiba. Shaw ekkor begőzöl, és inni kezd, mint a kefekötő. De amikor elétoppan az emberünk, és arra kéri, hogy kapja össze magát, mert meg kell mentenie egy bolygót, akkor boldogan indul, hogy ennek érdekében lepofozza azt a nőt, aki lábtörölőnek nézte a lelkét. A kör bezárul, minden úgy történik, ahogyan történt, mert Shaw nem Berenice-t pofozza le, hanem a lovagrendet. Egyszerűen óriási. Akárkik dolgoznak a Katedrálisnál: zsenik! Eszembe jutott valami. A jelenet, amikor felszereltem az íjjal Szent Sebestyént, és Frankie csak úgy félvállról megkérdezte, odabújnak-e egy férfihoz? A Hermafroditára utalt és arra, ami az Aranykertben fog történni. Tudta előre! Magamhoz öleltem egy nőt, aki fér...

- Óriási, tényleg ő volt az.
- Miből jött rá? - kérdezte a borát szopogatva Malchior.
- Sok mindenből. Ha elkaphatnám ezt a Frankie-t, biztosan kiverném belőle a szuszt.
- Kötvé hiszem, Mr. Shaw. Azt hiszem, hogy a mi titokzatos Frankie Cockerlink az Intervenció tisztje. Megnyugtatom, még magának sem lenne esélye.
- Minek a tisztje? Malchior legyintett.
- Beavatkozó-tiszt. A, ez csak egy legenda. A Katedrális legendája...20

Adok önnek egy házi feladatot, Shaw - nevetett a kicsi, kék lény. - Gondolkozzon el azon, amit a Kongregációnak mondott a császárról! Tudja, hogy IV. von Anstetten egy időutazó és a jövőből jött. Emlékszik, mekkora botrányt okozott?

- Malchior, én agyonütöm magát! Miért plántál belém olyan gondolatokat, amelyek miatt hetekig nem tudok majd aludni, he?

A nyomaték kedvvért rácsaptam a dívány huzatára, és felálltam. A fejem zsongott attól, hogy megpróbáljak az Idő Urainak fejével gondolkodni. Malchior félreértette a mozdulatomat, és lekászálódott az emberek számára méretezett karosszékből. Bejelentette, hogy nem kíván többé zavarni és menni készül, viszont egy füst alatt meghívott vacsorázni a lányokkal együtt.

- Ó, a lányok..

Elvettem a tálcáról két poharat, és mindegyikbe oda lötytyintettem egy kevés portóit. A két pohárral elindultam a fürdőszoba felé. Könyökömmel lenyomtam az archaikus kilincset.

Berenice és Ágnes egy hatalmas fürdőkádban ültek. Meglehetősen jól érezték magukat, mert eredeti whiskyt ittak, amit szintén Malchior hozott. Veszettül vihorásztak a nyakig érő, rózsaszín habban. Amikor beléptem, Berenice tapsikolni kezdett, mint egy gyerek Be volt csípve.

- Juj, mi ez?
- Igazi bor.

Átnyújtottam nekik a poharakat. Koccintottak, és egy hajtasra felhörpintették a drága nedűt. Hah, micsoda barbarizmus!

- Helló, ez nem whisky.

Ágnes halványan elmosolyodott, s fölnézett rám a vakító kék szemével.

- Nagyon finom volt, köszönöm szépen, uram.

20 Harcison Fawcett: A Katedrális legendája. A Zsoldos Péter-díjas regény 1999-ben jelent meg a Cherubion kiadásában.

Most láttam másodszor a karmeliták jellegzetes, fekete-fehér fejkendője nélkül. Meglepően csinos lány. Sötétbarna, fiúsan rövidre nyírt frizurát hordott és állandóan mosolygott, mintha a láthatatlan ember folyamatosan vicceket suddt volna a fülébe. Rém kultúráltnak beszélt és piszkos jól lőtt. Ezzel mindent elmondtam róla. Csak elképzelni tudtam, hogy milyen mellei vannak, mert fürdőhabon implant nélkül nem látok át.

Letérdeltem a kád mellé, rákönyököltem a peremére.

- Mutasd a karod!

Kinyújtotta, és a másik kezével lesöpörte róla a habot. Alig látszottak az égési sérülések, a villnegron orvosok azért tudhatnak valamit. Eszembe jutott a hóhér, aki valami teakeveréket emlegetett...

- Nem fáj?

- Nem.

- A lábad?

Megtámaszkodott, és combközépig kiemelte a jobb lábát. Nagyon jó lába volt.

- Már nem fáj, Mr. Shaw - csicseregte.

- Ne mond nekem, hogy Mr. Shaw, mert lenyomlak a víz alá.

- Jó.

Berenice nagyon furcsán mosolygott. Kénytelen voltam rákérdezni.

- És neked fáj valamid, drágám?

- Ágnes szeretne kémi tőled valamit, csak egy gyáva kukac, és nem meri elmon...

- Olyan vagy! - kiáltotta Ágnes, és hozzávágta Berenice-hez a szivacsot, aki kacagva fröcskölte oda a habot. Kezdttem fölöslegesnek érezni magamat.

- Miről van szó? - néztem egyikről a másikra.

Ágnes vitéz lesütötte gyönyörű szemét, és félénken megfogalmazott egy kérést:

- Szeretném, ha elvennéd a szüzességemet...

Csak azért nem estem térdre a döbbenettől, mert egyébként is térdeltem. - Hát... izé - néztem Ágnesre, aztán Berenice-re, hogy mondjon már valamit.

Berenice fogott egy maréknyi habot, és az orromba nyomta.

- Önnek nagyon jó dolga van, Mr. Shaw.

Ez a nyavalyás Malchior végig ott állt az ajtóban, és most úgy kezdett nevetni, hogy majdnem megfulladt. Talán még a könnyei is kicsordultak

- Nagyon izgalmas heteknek néz elébe, kedves barátom. Fogadja őszinte gratulációm.

Visszanéztem a vállam felett, lassan feltápáskodtam. Letöröltem a habot.

- Miről beszél, maga hatszáz éves, vén kéjenc? - Alig bírtam visszatartani a röhögést.

- Arról, amit a lányok szeméből vélek kiolvasni - nevetett a főpap, aztán ránk legyintett, emberekre. - Visszavonulok, nehéz napom volt, a tegnapiról nem is beszélve. Rám fér egy kis kikapcsolódás.

A homlokomra csaptam.

- Apropó „kikapcsolódás”!

Hogy felejtettem el?!

Visszamentem a lakosztályba, és az ágy mellől felvettem az elektrodinamikus-plazmaíjat. Odamentem az erkélyajtóhoz, és félrerántottam a függönyt. Kiléptem a forróságba.

Szikrázó fényben úszott a főváros. A fehér törpe magasan ragyogott és sugarai bearanyozták a mindenséget. A csillagnak emeltem a turániak misztikus fegyverét, hogy megadjam neki a kellő tiszteletet.

- Pihenjen Jószél Fúvása!

És a plazmaíj kikapcsolt.

Működik.

/ELP/